ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 938

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΝΙΚΗΜΕΝΗ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΗ σὲ ποικιλίες ποὺ εἶναι ἡ ζωή! Κάθε τόσο λαυσάρει κι' ἕνα μοντελάκι. Κάθε ἄνθρωπος, ἕνας ξεχωριστὸς κόσμος. Βλέπετε μιὰ γυναίκα ποὺ φλέγεται καὶ φωνάζει: «Νερὸ καὶ καίομαι. Ἕνα χαλινάρι νὰ μὲ κρατήσῃ. Ἕνα φρένο στὴν κοῦρσα μου». Ὀδόφραγμα ψάχνει νὰ βρῇ, ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ δεθῇ ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ μὴ τὴν πάρῃ τὸ ρεῦμα. Σήματα κινδύνου ἐκπέμπει. Βλέπει τὸν κατήφορο καὶ εἶναι ἀνίκανη νὰ σταματήσῃ. Τὸ πάθος της εἶναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴ λογική της. Δὲ γελιέται, δὲν τὴν παραπλανοῦν. Δὲν τὴν πείθουν ὅταν τῆς μιλοῦν γιὰ γάμο, ὅταν τῆς ὑπόσχονται ἔρωτα. Μὲ τὴν πεῖρα ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ξέρει πιὰ ὅτι ἀνήκει στοὺς τύπους ποὺ ἀνάβουν τὸ ἔντονο ἐνδιαφέρον· τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει διάρκεια. Κάνουν τὰ πάντα γιὰ νὰ τὶς ἀποκτήσουν· μόλις ὅμως φτάσουν στὸ σκοπό τους, κάνουν ἐπίσης τὰ πάντα γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ κοντά τους. Εἶναι γυναῖκες ποὺ δὲ μποροῦν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕνα σύνδεσμο· εἶναι κτ' ἄλλες ποὺ δὲν τὰ καταφέρνουν νὰ διατηρήσουν ἕνα σύνδεσμο. Στὶς τελευταίες ἀνήκει ἡ φλογερὴ κυρία. Φλογερὴ ἡ ἴδια κι' ἐμπρηστικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους. Μόνο ποὺ ἡ φλόγα τὴν ὁποία ἀνάβει δὲ κρατᾶ. Ἀνάβει καὶ σβύνει σὰν τὸ ξερὸ πεῦκο ποὺ ρίχνεται στὴ φωτιά. Μεγάλη λάμψη ἀλλὰ μικρὴ πνοή. Δὲν εἶναι σὰν τὸν κορμὸ τῆς ἐλιᾶς ποὺ δὲν ἔχει μὲν ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, κοστᾶ ὅμως πολλὴ ὥρα ζεστὸ τὸ τζάκι. Πεῦκο οἱ πόθοι τῶν ἄλλων γι' αὐτήν. Ἀνάβουν καὶ σβύνουν μονομιᾶς.

Τὸ ξέρει ἡ κυρία. Τί ὠφελεῖ ποὺ τὸ ξέρει, ἀφοῦ τῆς λείπει ἡ δύναμη τῆς ἀντιδράσεως; Χωρὶς ἀντίστασι, εὔκολη σὲ ὑποχωρήσεις, βαδίζει ἐν γνώσει στὴν ταπείνωσι καὶ στὸ διασυρμό της.

"Αν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ. ἂν εἶνε τὴν ἱκανότητα τοῦ «ὄχι»... Νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἔνστικτο στὴ λογική, στὴν ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ τάξι, νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της νὰ διασώσῃ τὴ φήμη της.

★

Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο μ' αὐτήν, ἡ ἄλλη. Λαχταρᾶ ἡ ψυχή της, ἀντιδρᾶ τὸ πνεῦμα της. Νὰ δοθῇ στὴν ἐρωτικὴ ζωὴ εἶναι τὸ ὄνειρό της. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ πηγαίνει νὰ ψαύσῃ τὸ ὄνειρο αὐτό, ἔρχεται ἡ λογικὴ καὶ τῆς περνᾶ τὰ λουριά. Λογικὴ τὴν ὀνομάζει ἡ ἴδια. Κάποια, πάντως, δύναμι ἀνασταλτική, ποὺ τραβᾶ τὰ χαλινάρια καὶ δὲν ἐπιτρέπει στὴν ἀνήσυχη φοραδίτσα νὰ καλπάσῃ στὰ λειβάδια τοῦ ἔρωτα.

Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ δικό της; Θέλει τὸ τσαλάκωμα, καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τσαλακωθῇ. Θέλει νὰ στραπατσαριστῇ, καὶ δὲν ἀφήνεται στὸ στραπατσάρισμα. Λαχταρᾶ γιὰ περιπέτεια. Εὐκαιρίες ὅσες θέλετε. "Οταν ὅμως ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ λασκάρῃ τὰ σχοινιὰ καὶ θ' ἀνασύρῃ τὴν ἄγκυρα τοῦ καραβιοῦ ποὺ θὰ τὴ μεταφέρῃ στὰ Κύθηρα, τὸ νησὶ τοῦ ἔρωτα, ἡ λογικὴ ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου δίνει στὸ μηχανικὸ τὸ πσράγγελμα «κράτει» καὶ τὸ πλοῖο δὲν προχωρεῖ.

Πανιὰ ποὺ δὲ μποροῦν ν' ἀνοίξουν. Ἡ κοτούλα ποὺ ἀνοίγει τὶς φτερούγες της γιὰ νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κοτέτσι της, ἡ πτητικὴ ὅμως δύναμι της εἶναι πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός της.

"Ετσι, βασύτερη ἀπὸ τοὺς πόθους της, εἶναι ἡ λογικὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Καὶ πρόκειται γιὰ κορίτσι δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἀπορεῖ κι' ἡ ἴδια: «...Δὲν εἶναι παράξενο γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας μου νὰ κατέχεται ἀπὸ τέτοιες σκέψεις; Σὲ ἐποχὴ ποὺ κυριαρχεῖ ἡ τρέλλα, ποὺ γοητεύουν τὰ ὄμορφα λόγια, ποὺ κυβερνήτης εἶναι ὁ ἔρωτας, νὰ κάθουμαι ἐγὼ καὶ νὰ σκέπτωμαι ψυχρά, νὰ τὰ ὑπολογίζω ὅλα, νὰ ζυγίζω ἀπὸ πρῶτα τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἡ κάθε πράξι μου;...»

Ἀλλὰ τί σχέσι ἔχει ἡ ἡλικία; "Οπως λένε ὅτι ὁ ἔρωτας χρόνια δὲ κυττᾶ, τὸ ἴδιο ἔποπτε νὰ λένε καὶ γιὰ τὴ λογική. Οὔτε αὐτὴ κυττᾶ χρόνια. Βλέπετε παιδιὰ μὲ τὰ μυαλὰ τετρακόσα, μὲ τὰ φρένα τους σὲ πλήρη λειτουργία καὶ βλέπετε, γυναῖκες καὶ ἄντρες, πρόσωπα ποὺ πέρασαν τὰ ὅρια τῆς πρώτης νεότητας, νὰ ἐπιτρέπουν στὸν ἑαυτό τους ἐκδηλώσεις, ποὺ δὲ τὶς ἐπιτρέπουν νέοι ἀσχημάτιστοι.

Δὲν εἶναι ζήτημα ἡλικίας. Εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, κληρονομικότητος, ἀγωγῆς, συνηθείας... "Ενα σωρὸ παράγοντες ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ μετρηθοῦν μὲ ἀκρίβεια. Γέροι μὲ συμπεριφορὰ νηπίου· νέοι ποὺ βαδίζουν μὲ τὸ διαβήτη καὶ τὸ χρονόμετρο.

Ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ κατηγορία προέρχεται ἡ σημερινὴ κοπέλλα. Κάποιο ἀόρατο χέρι ποὺ τῆς κόβει τὴ φόρα. "Ενας τροχονόμος ποὺ μόλις τὴ δῇ ὅτι θέλει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου διασταυρώνεται ἡ ὁδὸς τοῦ ἔρωτα καὶ ἡ ὁδὸς τῆς λογικῆς, δίνει τὸ κόκκινο σημεῖο τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἐμποδίζει τὴ διέλευσι.

Πολλὲς φορὲς ἔφτασε στὸ νῦν καὶ ἀεί. Δὲν τὴ χώριζε παρὰ ἕνα βῆμα, ἕνα τόσο δὰ βηματάκι. Τὸ βῆμα ποὺ δὲν ἔγινε. Νικήτρια ἔπρεπε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό της. Νικήτρια στὴ πάλη της μὲ τὸν πειρασμό. "Ενα συνεχὲς μάτς τοῦ πειρασμοῦ μὲ τὴν ἐγκράτεια. Καὶ ποτὲ νικητὴς ὁ πειρασμός. Στὴν ἐγκράτεια τὸ βραβεῖο. Μιὰ νίκη ποὺ δὲν τὴ χαροποιεῖ. Νικημένη νικήτρια αὐτοχαρακτηρίζεται. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ βγῇ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ στίβο νικημένη. Νὰ σκοντάψῃ κι' αὐτὴ μιὰ φορά. Νὰ κάνῃ κάτι χωρὶς νὰ βάλῃ κάτω τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, δίχως νὰ ὑπολογίσῃ τὶς συνέπειες... Νὰ ριχτῇ στὸ πέλαγος, δίχως νὰ συμβουλευτῇ τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο· νὰ βγῇ στὸ δρόμο χωρὶς νὰ πάρῃ μαζί τὴν ὀμπρέλλα.

«Γιατί νὰ εἶμαι τόσο λογική;» Ὁ μεγάλος καϋμός της. Μὲ τὸ ὄνομα «ἀπόρθητο φρούριο» εἶναι γνωστὴ στοὺς γνωρίμους της. Κανένας δὲ μπορεῖ νὰ καυχηθῇ γιὰ τὴν κατάκτησί της· κανένας δὲ θὰ πῇ ὅτι τὴν ἄγγιξε. Δὲν ὑπερηφανεύεται γι' αὐτό. Ἀπ' ἐναντίας θλίβεται. Ἡ ἐπιθυμία της εἶναι νὰ πέσῃ καὶ νὰ σηκωθῇ, νὰ χάσῃ καὶ νὰ κερδίσῃ, νὰ πονέσῃ καὶ νὰ χαρῇ, νὰ γνωρίσῃ στιγμὲς ἀδυναμίας καὶ κάμψεως, ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορεία ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες κοπέλλες.

Τὸ θέλει, ἀλλὰ δὲ τὸ καταφέρνει. Δὲν εἶναι δύσκολος τῆς ἀρετῆς μόνο ὁ δρόμος. Δύσκολος εἶναι καὶ ὁ δρόμος τῆς κακίας—ἂν εἶναι κακία τὸ ἐρωτικὸ παιχνίδι.

Κάποτε γνώρισε ἕνα φοιτητή. Ὁ τύπος ποὺ τῆς ἀρέσει. Δυνατοὶ χτύποι στὴν καρδιά. Ἡ παραζάλη ποὺ προκαλεῖ ὁ πόθος. Ἀναστάτωσι σ' ὅλο τὸ εἶναι της. «...Γιὰ μιὰ στιγμὴ παρασύρθηκα· συνῆλθα ὅμως ἀμέσως». Σκέφτηκε τὰ ἐπακόλουθα. Τί εἶχε νὰ περιμένῃ ἀπὸ ἕνα φοιτητή; Θὰ τελείωνε ποτὲ τὶς σπουδές του; "Αν τὶς τελείωνε, θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ σταδιοδρομήσῃ; "Αν σταδιοδρομοῦσε, θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ; Δὲ θὰ τὴν εἶχε χορτάσει;

Κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ φοιτητή της. Δὲν εἶναι ὁ πρῶτος. Ἀπομακρύνθηκε καὶ ἀπὸ ἄλλον, ποὺ θὰ ἦταν ὑπόδειγμα συζύγου. Νέος, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ καλὴ θέσι, μὲ λαμπρὸ ἦθος. Ἀρνήθηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα του, γιατὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ αὐτὸ μὲν ἔχει τὴν ἐξήγησί του. Ἀρνήθηκε ὅμως νὰ γίνῃ γυναῖκα καὶ ἑνὸς δεύτερου ποὺ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα τοῦ πρώτου καὶ συγχρόνως αὐτὸς δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορος. Γιατί; "Ετσι. Δίχτι, σκέπτεσαι, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον της δὲν ἔχει τὸ μῆκος κύματος ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ὀνομαστῇ ἀγάπη. Δὲν τὸν ἀγαπᾶ ὅσο πρέπει. "Οταν δὲ ἡ ἀρχὴ εἶναι χλιαρή, φοβᾶται μήπως ἀκόμη πιὸ χλιαρὸ γίνῃ τὸ τέλος. Ἡ ζωὴ ἐν ψυχρῷ. Ἀντιμετώπισι τοῦ ἐρωτικοῦ θέματος μὲ τοὺς ἀριθμητικοὺς κανόνες. Κατάστρωσι στρατηγικοῦ σχεδίου πρὶν δώσῃ τὴ μάχη. Ὁ προϋπολογισμός, ὁ τοπογραφικὸς χάρτης, τὸ σχεδιάγραμμα ὡς τὴν τελευταία λεπτομέρεια τοῦ σπιτιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ χτίσῃ.

"Ισως—αὐτοπαρηγορίεται—γιατὶ δὲν αἰσθανότανε τὴ μεγάλη ἀγάπη. "Ενας δυνατὸς ἔρωτας ἴσως νὰ δίπλωνε τὴ λογική της καὶ νὰ τὴν ὠθοῦσε, μακρυὰ ἀπὸ προγνωστικά, προϋπολογισμούς, διαστασμοὺς κι' ἐπιφυλάξεις νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς περιπέτειας. Δὲν ἀποκλείεται κι' αὐτό, ὅπως δὲν ἀποκλείεται τὸ ἄλλο: ἡ ἴδια ἡ φύσι νὰ προδιαγράφῃ τὴ μοῖρα τοῦ κοριτσιοῦ. "Ενα πλάσμα μὲ τὸν ὑπολογισμὸ στὰ κύτταρα, μὲ τὸ συμφέρον στὴ σημαία, μὲ τὴν ἐπιφυλακτικὴ γιὰ ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα, ἀναποφάσιστη, διστακτική, ἐπιφυλακτική, συγκρατημένη· ἡ κοπέλλα ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ ἔδαφος ἀπὸ γρανίτη γιὰ νὰ χτίσῃ πάνω σ' αὐτὸν τὴν ἐρωτικὴ φωλιά. Δὲν εἶναι τόσο δυσάρεστες ἰδιότητες. Ἂς σκεφτῇ πόσο περισσότερο δυσάρεστο θὰ τῆς ἦταν ἂν βρισκόταν στὸ ἄλλο ἄκρο καί, ἀσυγκράτητη, ἐκτελοῦσε τὶς ἐπιταγὲς μιᾶς φλογισμένης σάρκας...

Π. ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«Γιὰ μιὰ στιγμὴ παρασύρθηκα. Συνῆλθα ὅμως ἀμέσως».

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1956—ΑΡΙΘ. 938

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΡΑΦ. ΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΑΛΥΘΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

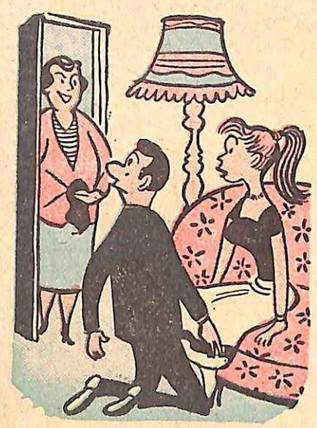

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

— Σοῦπεσε τίποτα, κύριε Γιῶργο;

— Εἶναι στενόχωρα, ἀλλὰ ὄχι καὶ πολύ. Δὲν ἔχετε κανὲν νούμερο μικρότερο;

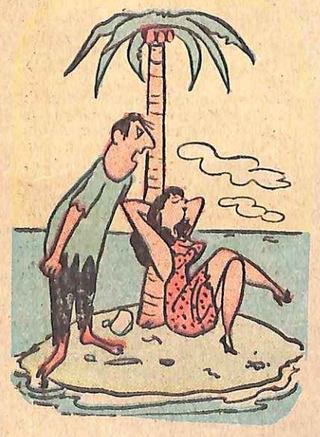

— Μὴν τὸ παίρνετε, ἀπάνω σας, δεσποινίς, ὑπάρχουν κι' ἄλλες γυναῖκες στὸν... κόσμο!

«ΡΟΚ-ΕΝ-ΡΟΛ», ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ νέος χορὸς ποὺ ἔχει ξετρελλάνει τοὺς Ἀμερικανούς. Σὲ τέτοιο σημεῖο, μάλιστα, τοὺς πιάνει μανία, ὥστε, ὅταν ἀκοῦνε τὴ μουσικὴ τοῦ χοροῦ αὐτοῦ, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκωνται, πετάγονται ἀπάνω κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν σὰν παλαβοί. Λένεται, μάλιστα, ὅτι τελευταία σ' ἕναν μεγάλο κινηματογράφο τῆς Νέας Ὑόρκης, μόλις οἱ θεαταὶ ἄκουσαν τὴ σχετικὴ μουσική, τινάχτηκαν ἀπάνω, ξεκάρφωσαν καὶ πέταξαν τὰ καθίσματα κι' ἀρχισαν νὰ χορεύουν.

Αὐτὸς ὁ χορός, λοιπόν, ἔφτασε αἰσίως καὶ στὴν Ἀ-

θήνα καὶ χορεύεται συχνότατα — ποῦ ἄλλου; — στὰ πάρτυ τῆς νεολαίας. Ὅπου εἶδε πρὸ ἡμερῶν σεβαστὸς πάτερ φαμίλιας τὰ παιδιά καὶ τοὺς φίλους τῶν παιδιῶν του νὰ χορεύουν, μέσα στὸ σπίτι του καὶ σταυροκοπήθηκε ἐμβρόντητος.

Ἀλλὰ ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ εἶχε δῆ πολλὰ ἀναστέναξε:

— Καὶ μὴ χειρότερα νὰ λέμε! Μὴ χειρότερα!

Τί μπορεί, ἄραγε, νὰ εἶναι τὰ χειρότερα; Ἴσως ἡ ἐκοφενδόνισις χειροβομβίδων!

★

Ο εἰσπράκτορας τοῦ λεωφορείου δίνει τὰ ρέστα στὴ γρηούλα. Ἡ γρηούλα, ὅμως, προτοῦ τὰ τοεπώσῃ, τά μετρᾶ προσεκτικά, βρίσκει κάποιο λάθος, τὰ ζαναμετρᾶ καὶ τέλος, στρέφεται μὲ ὕφος καυγατζίδικο στὸν εἰσπράκτορα:

— Δὲν μοῦ λές, ἐσύ, γιατί μοῦ τάδωσες λειψὰ τὰ ρέστα;

— Λειψά; ρωτᾶ ὁ εἰσπράκτορας ἐνοχλημένος.

— Μάλιστα. Λείπει μιὰ πεντάρα.

Ὁ εἰσπράκτορας στραβομουτσουνιάζει:

— Μιὰ πεντάρα! Ἔ, στὴν ἐκλεψιὰ τὴ πεντάρα, κυρά μου, τί νὰ γίνῃ; Θέλω κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὴ περιουσία μου!

Ἀλλὰ ἡ γρηούλα δὲν τὸ βάζει κάτω:

— Πέστο ψέμματα! Κλέψε τὸν ἕναν ἀπὸ ὦ, κλέψε τὸν

ἄλλον ἀπὸ κεῖ, τὴν κάνεις τὴ δουλίτσα σου, ἂς εἶναι καὶ μὲ πεντάρες... Χίλιες πεντάρες νὰ κλέψῃς τὴν ἡμέρα, νάτο τὸ... πεντακοσάρικο!

Ὁ λογαριασμὸς τῆς γρηᾶς προκαλεῖ τὰ γέλια:

— Χίλιες πεντάρες, κυρά μου, δὲ κάνουν πεντακοσάρικο, παρατηρεῖ κάποιος.

— Ἄμ πόσο κάνουν;

— Ἕνα τάλληρο! λέει ὁ εἰσπράκτορας.

— Ἔ, ὄχι καὶ τάλληρο, ἐπεμβαίνει κάποιος ἄλλος.

— Ἄμ πόσο;

Πόσο κάνουν χίλιες πεντάρες; Τὸ θέμα γίνεται ἀντικείμενο συζητήσεως καὶ λαρότητος μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν κι' ἐν τέλει διαπιστώνεται ὅτι κάνουν ἕνα πεντηντάρι.

— Τὰ βλέπεις; ἐπιμένει ἡ γρηούλα. Καὶ πεντηντάρι μονάχα νὰ βγάλῃ τὴν ἡμέρα βολεύεσαι καλά! Σὲ λίγο θαχῆς πολυκατοικία!

Κι' οἱ ἐπιβάτες τώρα ξεσποῦν σὲ γέλια τρανταχτά. Πρὸ παντὸς ὅταν ἡ γρηούλα κατέβηκε σὲ μιὰ στάσι, ὁ δὲ εἰσπράκτορας τῆς φώναξε:

— Τοῦ χρόνου ἔλα νὰ σοῦ χαρίσω κανένα διαμέρισμα στὴν ὁκέλλα μου!

★

ΣΑΣ ἔτυχε ποτὲ νὰ βιάζεστε πολὺ καὶ τὸ λεωφορεῖο νὰ πηγαίνῃ μὲ ταχύτητα... χελώνας; Ἂν ναί, τότε θὰ καταλάβετε τὴν νευρικὴ κυρία ποὺ ὅσο ἔβλεπε τὸν σωφὲρ νὰ τραβᾶ ἥσυχα καὶ χουζουρλίδικα τὸ δρόμο του ξεροκατάπινε, ἀδημονοῦσε καὶ καθότανε σ' ἀναμένα κάρβουνα. Ἀλλὰ ὅσο ἐκείνη ἀδη-

τάμ, κι' ἐμένα λίγο πιλάφι; Ἀλλὰ ἡ κυρία ποὺ εἶχε ἑτοιμότητα ἄπλωσε τὴν πα-

λάμη της καὶ βρυχήθηκε:

— Ὁρίστε! Σερβιρήσου!

Κι' ὁ σωφὲρ τὸ φυσᾶ καὶ δὲν κρυώνει.

★

Η σκηνὴ σ' ἕνα δημόσιο γραφεῖο. "Ενας ὥριμος κύριος, ξερακιανὸς καὶ τζαναμπέτης, βλέποντας ὅτι ὁ ὑπάλληλος εἶχε μπλέξει κάποια αἴτησί του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βρῇ, διαμαρτύρεται:

— Ἀκόμα, κύριε;

— Σιγὰ ντέ, μὴ βιάζεστε. Κάπου θὰ βρεθῇ.

— Πότε θὰ βρεθῇ, κύριε; Πότε; Νομίζετε ὅτι ἐκῶ ἐγὼ καιρὸ νὰ κάθωμαι ἐδῶ καὶ νὰ σᾶς περιμένω; Ἐγὼ ἐργάζομαι κύριε! Ἔχω δουλειές! Δὲν εἶμαι τεμπέλης σὰν κι' ἐσᾶς!

Ὁ ὑπάλληλος θεώρησε καθῆκόν του νὰ θυμώσῃ:

— Γιατί μὲ βρίζετε κύριε;

— Διότι πρέπει νὰ σᾶς βρίσῃ κανεὶς γιὰ νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του. Ξέρετε πῶς ἐργάζονται στὸ ἐξωτερικὸ οἱ ὑπάλληλοι;

— Ὄχι δὲν ξέρω, εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

— Πηγαίνετε νὰ τοὺς ὑπῆτε! εἶπε ὁ ἄλλος.

— Εὐχαρίστως νὰ πάω, ἀλλὰ θὰ μοῦ πληρώσετε τὰ ναῦλα μου;

Κι' ἐνῶ ὁ τζαναμπέτης κύριος ἐξακολουθοῦσε νὰ διαμαρτύρεται ἄλλος ὑπάλληλος τὸν ρώτησε:

— Ἔχει φρενοκομεῖο στὸ

ἐξωτερικό;

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐναντάνε

μονοῦσε τόσο τὸ λεωφορεῖο ἐξακολουθοῦσε μαχμουρλίδικα τὸ δρόμο του.

"Οπου σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ βιαστικὴ καὶ νευρικὴ κυρία δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ξεσπασε καταγανακτισμένη στὸν σωφέρ:

— Ἄντε, λοιπόν, χριστιανέ μου, πάρ' τὰ πόδια σου! Μᾶς ἔσκασες!

Ὁ σωφὲρ ποὺ κατάλαβε ὅτι ἡ ὀργίλη παραίνεσις ἀπευθυνόταν σ' αὐτὸν γύρισε καὶ κυτταξε τὴν κυρία:

— Ἐμένα λές μανταμ;

— Ἐσένα, λέω, βέβαια! Δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς λιγάκι γρηγορώτερα;

Ἀλλὰ ὁ σωφὲρ ἦταν ἕνας τύπος ἀπαθής:

— Καὶ γιατί βιάζεσαι μαντάμ; Φοβᾶσαι μὴ σοῦ κρυώσῃ τὸ πιλάφι;

Μπροστὰ σὲ τόση ἀπάθεια, ὅμως, ἡ νευρικὴ κυρία δὲ μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ καὶ φώναξε:

— Ἀνοιξέ μου! Ἀνοιξέ μου νὰ κατεβῶ!

Ὁ σωφὲρ τῆς ἄνοιξε λέγοντας:

— Θὰ μοῦ φυλάξῃς. μαν-

ΠΡΟΣΦΑΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μετὰ σπουδῆς ἀγγέλλεται καὶ χαρμοσύνως ἔτι, πῶς βρέθηκε στὰ Σόδομα πετρελαιομπερκέτι καὶ στὶς πολλὲς καὶ γνώριμες πηγὲς τῶν πετρελαίων καὶ μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη προστίθετ' ἐπὶ πλέον!

★

Χαρὰ γι' αὐτὸ τὸ εὕρημα οἱ πλείστοι φανερώνουν καὶ τῶν Σοδόμων, μάλιστα, τὸν πλοῦτον καμαρώνουν. Ἐνῶ οἱ πλέον σώφρονες βυθίζονται, στὴ λύπη καὶ λένε, προτιμότερον τέτοια πηγὴ νὰ λείπῃ, ἐφόσον τὸ πετρέλαιον ν' ἀνάψῃ δὲν ἀρνεῖ καὶ... Σόδομα καὶ Γόμορα νὰ κάνῃ ὅλη τὴ Γῆ!

Γ. Θ—ς

Τά δράματα τῆς Καρδιᾶς

«ΚΑΛΗ ΣΟΥ ΝΥΧΤΑ, ΦΡΑΝΣΙΝ...»

Ἤμουν ἐρωτευμένος μαζί της ἀπὸ παιδί καὶ εἶμαι ἀκόμη καὶ σήμερα. Τὴν ἔλεγαν Φρανσίν καὶ ἦταν εἴκοσι χρόνων, ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὰ τριάντα-δύο μου χρόνια φαίνομαι πολὺ μεγαλύτερος. Μιλώντας γιὰ τὴν Φρανσὶν εἶναι σὰν νὰ τὴν ἔχω κοντά μου, σὰν νὰ τὴν ξαναβλέπω μὲ τὸ ρόδινο πρόσωπό της, τὰ καστανὰ μαλλιά της, τὰ μαῦρα μάτια της καὶ τὸ γλυκό της χαμόγελο. Μέναμε σὲ δυὸ μικρὲς βίλλες γειτονικὲς καὶ συχνά, τὶς Κυριακές, ἡ μητέρα της μὲ καλοῦσε στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ φάμε μαζί.

«Πρέπει ν' ἀποφασίσης κάποτε νὰ παντρευτῆς καὶ σὺ» μοῦλεγε, «δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ ζῆς ἐργένης». Εἶχε δίκηο, ἡ κυρία Ἀμαλία, ἴσως στὸ βάθος, νὰ ἔλπιζε πὼς ἡ Φρανσὶν κι' ἐγώ... Μὰ τὴν κρυφὴ αὐτὴ ἐλπίδα τὴν εἶχα κι' ὁ ἴδιος. Ἡ Φρανσὶν ὅμως δὲν καταλάβαινε τίποτα καὶ μ' ἀγαποῦσε, ὅπως ἀγαποῦσε τὸ γάτο της, τὰ λουλούδια τοῦ κήπου της καὶ τὰ πουλιά. Ἤταν μιὰ κοπέλλα χαρούμενη, ξένοιαστη, ἐλαστή, ποὺ τραγουδοῦσε ὅλη μέρα κι' ἔπαιζε μὲ τὸ γάτο της. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν, ἀλλὰ ἐγὼ τὴν εἶχα ἐρωτευθῆ. Ἀπὸ δειλία ὅμως δὲν τολμοῦσα νὰ ἐκδηλωθῶ καὶ νὰ μάθω τί αἰσθανόταν γιὰ μένα. Ποτὲ δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ τὴ ρωτήσω, ἂν εἶχε ἔρθει ὁ Μαρσέλ.

Στὸν ἔρχομό του, στὴ μικρὴ πολιτεία, ὅλα τὰ κορίτσια προσπαθοῦσαν νὰ στολιστοῦν, γιὰ νὰ γίνουν πιὸ ὡραῖα, γιατὶ ὁ Μαρσὲλ ἦταν μεγάλος κατακτητὴς καὶ εἶχε μιὰ θέσι πολὺ καλή, σὰν ἀρχιλογιστής, σὲ μιὰν ἑταιρία στὴν πόλι κι' ἐρχόταν μὲ διακή του μοτοσυκλέττα. Ὡραῖο παλληκάρι ἀλήθεια ὁ Μαρσέλ, ζωηρό, γελαστό, ἐξυπνο. Ἡ Φρανσὶν, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου της, τὸν ἔβλεπε νὰ περνᾶη καὶ τὸν χαιρετοῦσα. Ἐγὼ τοὺς παρακολουθοῦσα κρυφὰ ἀπ' τὸ παράθυρο.

★

Μὲ τὸν καιρὸ ἡ Φρανσὶν ἔπαψε νὰ παίζη μὲ τὸ γάτο της, νὰ γελᾶη καὶ νὰ τραγουδᾶη. Ἤταν σκεφτικὴ καὶ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα της. «Πές μου, Μισέλ, μὲ ρωτοῦσε ἡ μητέρα της, τί νὰ ἔχη ἄρα γε ἡ Ἀμαλία; Λὲς νὰ εἶναι ἀπ' τὴν ἀνοιξι; Νὰ τῆς δώσω βιταμίνες;». — «Ναί, βέβαια, βιταμίνες!» τῆς ἀπαντοῦσα. Καϋμένη Ἀμαλία, ποὺ δὲν καταλάβαινε ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀλλαγῆς τῆς Φρανσίν!

Τῆς ἔλειπε ὁ Μαρσέλ, αὐτὸ ἦταν ὅλο! Εἶχε φύγει βιαστικὰ μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχε συναντήσει τὴ Φρανσὶν στὸν κῆπο τους, τὴ νύχτα, καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του. Τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν εἶχε γεμίσει μὲ φλογερὰ φιλιὰ στὰ μάγουλα, στὸ λαιμό, στὸ στόμα! Καὶ ἡ Φρανσίν, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγε ὁ Μαρσέλ, ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Ὁ Μαρσὲλ ὅμως εἶχε φύγει καὶ τὴν εἶχε ξεχάσει. Ἴσως τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχε πῆ νὰ ἦταν ψεύτικα, ἴσως νὰ τὴν εἶχε βαρεθῆ κιόλας ἀμέσως καὶ γι' αὐτὸ εἶχει γίνει ἀφαντος. Ἴσως νὰ μὴν τὴν ἀγάπησε ποτέ. Ἴσως ἡ Φρανσὶν νὰ μὴν τὸν ξαναβλέπε. Καὶ ἡ θλίψι της ἦταν βαρειά, ἀδάσταχτη.

Ἐγὼ τὰ ἤξερα, τὰ μάντευα ὅλ' αὐτὰ καὶ πῆρα τέλος τὴν ἀπόφασι μου. Παραμέρισα τὴ δειλία μου κι' ἐν' ἀπόγευμα τῆς πρότεινα νὰ πᾶμε περίπατο. Δέχτηκε. Καὶ στὸ δρόμο τῆς μίλησα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὴ ζωή μου, γιὰ τὰ σχέδιά μου. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα γίναμε στενοὶ φίλοι. Καὶ ἤμουνα εὐτυχισμένος. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ μητέρα της.

Ἔτσι, πηγαίναμε συχνὰ μαζί: περίπατο, στὸν κινηματογράφο, στὸ ζωολογικὸ κῆπο, στὸ μουσεῖο. Μιὰ μέρα, τὸ θυμᾶμαι καλά, τῆς εἶπα:

— Γιατί δὲν παντρευόμαστε οἱ δυό μας, Φρανσίν;

Ἐκείνη κοκκίνισε καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Φρανσίν, τῆς ξαναεῖπα, σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τόσο καιρό. Γιατί δέν...

—Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε, δὲ μπορῶ...

Κι' ἄρχισε τότε νὰ μοῦ μιλάει γιὰ τὸν «ἄλλο». τὸ Μαρσέλ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα κι' ἂς τὴν εἶχε ξεχάσει.

—Τὰ ξέρω ὅλα, Φρανσίν, τῆς ἀπάντησα, ἂς παντρευτοῦμε...

Σιγὰ - σιγὰ τὴν ἔπεισα κι' ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ποῦμε στὴ μητέρα της. Μὰ ἡ εὐτυχία μου βάσταξε λίγο, γιατὶ ὁ Μαρσὲλ μιὰ μέρα ξαναγύρισε. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς Φρανσίν, γιατὶ ἤθελα νὰ προλάβω κάθε τους συνάντησι, μὰ δὲν τὰ κατάφερα. Ἡ Φρανσὶν μὲ δέχτηκε μὲ ὕφος παράξενο.

—Ἄκουσε, μοῦ εἶπε. Ὁ Μαρσὲλ ξαναγύρισε. Μοῦ ζήτησε συγγνώμη καὶ μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ μὲ παντρευτῆ. Λέει πὼς μ' ἀγαπᾶει πάντα καὶ πὼς δὲν μὲ ξέχασε ποτέ.

— Κι' ἐσὺ τί τοῦ ἀπάντησες Φρανσίν;

— Τοῦ εἶπα ναί.

—Ἀνόητη. Εἶσαι ἀνόητη τῆς εἶπα. Ὁ Μαρσὲλ εἶν' ἕνας ἐγωϊστής. δὲ μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῆ καμμιὰ γυναίκα. Ξέρεις γιατὶ θέλει νὰ σὲ παντρευτή; Ἐγὼ τὸ ἔμαθα: γιατὶ ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε πὼς δὲν θὰ τοῦ δώση οὔτε πεντάρα, ἂν δὲν πάψη νὰ κάνη αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ μπόμ.. Κι' ὁ Μαρσὲλ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά. Κατάλαβες τώρα ἀνόητη; Ἐσὺ εἶσαι πλούσια κι' αὐτὸς θὰ ἐξακολουθήση τὰ γλέντια που κι' ὅταν παντρευτῆ μαζί σου. Τί φαντάστηκες; Πῶς σὲ παίρνει γιὰ τὰ ὡραῖα σου μάτια;

Τῆς τὰ ἐξήγησα ὅλα, τῆς εἶπα πὼς ὁ Μαρσὲλ δὲ μποροῦσε ν' ἀλλάξη χαρακτήρα, οὔτε συνήθειες. Δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε ποτὲ καὶ θὰ ὑπέφερε, ἐξ αἰτίας του σ' ὅλη τὴ ζωή της. Ἤταν ἕνας ἐγωϊστής, ἕνας ἀσυνείδητος. Ἐνῶ ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα εἰλικρινά, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχισμένη. Πόσες φορές, μπρὸς ἀπ' τὸ κλειστό της παράθυρο δὲν περνοῦσα τὶς νύχτες μου ψιθυρίζοντας: «Καλή σου νύχτα, Φρανσίν» καὶ τῆς ἔστελνα κρυφὰ τὰ φιλιά μου.

—Καταλαβαίνεις, Φρανσίν; Ναί, καταλάβαινε... Μὰ δὲν ἄλλαζε. Κι' ἐγώ, θὰ τὴν ἀγαπῶ πάντα ἀνόφελα, Ὅπως κι' ἐκείνη, θ' ἀγαπᾶη πάντα τὸ Μαρσὲλ ἀνόφελα! Τὸ ξέρει, μὰ δὲν τὴ νοιάζει, ἂν θὰ ὑποφέρη μαζί του. Τῆς ζητῶ συγγνώμη γιὰ ὅσα τῆς εἶπα. Ἐκείνη μὲ κυττάζει καὶ χαμογελάει μελαγχολικά...

...Τώρα κυττάζω τὸν ἔρημο κῆπο. τὸ ἔρημο σπίτι τῆς Φρανσίν, Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ τὴν πῆραν μακρὰ σὲ ἄλλους τόπους γιὰ νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ πιά. Φρανσίν! Πρώτη μεγάλη μου καὶ τελευταία ἀγάπη, ὅρα γε μὲ θυμᾶσαι;...

ΡΟΜΠΕΡ ΒΑΝΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἑπταήμερος δρᾶσις

Ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν Ζουὰν πανελληνίου φήμης
ὁ δρῶν μετὰ ἐξάρσεως ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ρύμοις
τυγχάνω γόης, ὡς εἰκός, τῆς ἀνωτάτης κλάσεως
κι' ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα ἑπταημέρου δράσεως.
Δευτέραν: Ἀνεσκίρτησον ἐν ὄψει Ἀτθιδὸς
κι', ὦ Μοῦσα, μὲ κατέθελξες, τῆς εἶπον πομπωδῶς
καὶ λαχταρῶ ἐξ ἔρωτος ὡς θαλασσία γόησα!...
κακεῖνη μοι ἀπήντησεν: «Ἀλήθεια; Καλὲ σώωωπα!»
Τρίτην: Ἡρόσθην ἐμμανῶς κομψὴν καὶ λαύρον χή-
(ραν
κι' ἐνῶ πρὸς ταύτην ἐσπευδον ἔχων εἰς ταῦτα πεῖραν
κι' ἀνέκραζον: «Ὦ! γόησα! Κι' ὦ χήρα!») ἐναλλᾶξ
ἡ χήρ, ὦ Ζεῦ ἀπήντησεν: («Ἄ, νὰ χαθῆς ὦ βλάξ»).
Τετάρτην: Παρὰ μανδαμὸς ἀπήντησεν εἰδύλλιον
πλὴν παρὰ ταύτης φεῦ! λαθὼν βαρύγδουπον σκαμβίλιον
αὐτίκα ἀνεκώρησον κραυγάζων στεντορείως...
Τὴν Πέμπτην: Κάζον συναφὲς ὑπέστην παρομοίως.
Παρασκευήν: Ἀνέλαβον ἐντονωτέραν δρᾶσιν
καὶ γὰρ τυγχάνω Δὸν Ζουὰν πασίγνωστος τοῖς πᾶσιν
Πρὸς ἑξ Ἀτθίδας ἔδραμον εἰς ἔρωτας
(ὑπείκων
πλὴν ὦ ἄλλοι καὶ τρὶς ἄλλοι μηδὲν εἰς
(τὸ πηλίκον!
Σάββατον: Ἐξεστράτευσον πυρι-
(φλεγὴς τὰ μάλα
πλὴν, ὦ θεοί, παρέμεινον καὶ αὖθις...
(ἐμβουκάλα!
Τὴν Κυριακήν: Ἐσήμανον συνα-
(γερμὸν Μισσῶν
ἀλλὰ φαγὼν κυλόπιτταν καὶ δὴ ἐξ ἀ-
(πασῶν
διῆλθον τὴν ἡμέραν μου μὲ ἐξαψιν
(παγίαν
καὶ εἶχον φεῦ! ἐρωτικῶς τῆς Κυρια-
(κῆς... ἄργιαν!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικαντικὲς ρεπορταζ

✪ Μετὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία, ποὺ ἐσημείωσε στὴ Θεσσαλονίκη ἡ Λυρικὴ Σκηνή, ἀρχίζει σήμερα παραστάσεις στὴν Πάτρα.

✪ Ἡ Σοφία Βέμπο, στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Κυβέλης» ἑτοιμάζει μιὰ μεγάλη ἔκπληξι. Στὸ καινούργιο τραγοῦδι τοῦ Τραϊφόρου «Ὁ ἄνθρωπός μου», θὰ παρουσιάση στὴ σκηνὴ ἕνα καταπληκτικὸ νέο ταλέντο, μιὰ μικρούλα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Γιώτα» καὶ ποὺ θὰ τὴ συνοδεύη μὲ φυσαρμόνικα στὸ τραγοῦδι της.

— Στὸ μεταξύ, ἡ 300ὴ παράστασις τοῦ «Ρωμηοῦ», ποὺ δόθηκε μὲ μεγάλη κοσμοσυρροὴ στὸ ἴδιο θέατρο ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γίνουν ἐνδιαφέροντα... ἀποκαλυπτήρια:

—Ἔτσι, ὅπως ἀνέφερε ὁ ἱστορικὸς τοῦ θεάτρου κ. Σιδέρης, ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ὁ Ρωμηὸς» ἔκανε τὸ ξεκίνημα του στὸ θέατρο πρόζας.

— Κι' ἔπαιξε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Πειραιᾶ. σὲ μιὰ γαλλικὴ κωμωδία τὸ ρόλο ἑνὸς... παπᾶ!

✪ Ἡ κατάστασι τῆς Μαρίας Καλουτᾶ, παρουσιάζει σημαντικὴ βελτίωσι. Μόνο ποὺ ἡ δημοφιλὴς βεντέττα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου ὑποχρεώθηκε νὰ στερηθῆ μιὰ μεγάλη ψυχαγωγία, τὸν κινηματογράφο.

— Πράγματι οἱ γιατροὶ τῆς ἀπαγόρευσαν νὰ παρακολουθῆ ταινίες. λόγω τῆς εὐαισθησίας τοῦ ματιοῦ της, ἐνῶ ἀντιθέτως τῆς ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθῆ θεατρικὲς παραστάσεις.

✪ Ὁ γάμος τοῦ συμπαθοῦς κωμικοῦ Τάκη Μηλιάδη μὲ τὴ Μπέττυ Μοσχονᾶ, ποὺ ἐτελέσθη τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακροχρόνιο εἰδύλλιο, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συμφιλιωθῆ μὲ ἀγαπητό του πρόσωπο, μὲ τὸ ὁποῖο δὲ μιλοῦσε πολλὰ χρόνια.

✪ Ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῆς Ὕδρας — ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομαστῆ γιατὶ κάθε μέρα τὰ συνεργεῖα τῆς «Φὸξ - Φὶλμ» ἀφηναν στὸ νησὶ 25 χιλιάδες περίπου δολλάρια — τελείωσε καὶ οἱ τόσο δημοφιλεῖς καλλιτέχνες. ποὺ ἀγάπησαν πραγματικὰ οἱ Ὑδραῖοι, γύρισαν στὴν Ἀθήνα.

— Τὸ μόνο ποὺ ἔμεινε στὸ γαλανὸ νησάκι σὰν «λαΐτ μοτίβ» εἶναι τὰ κάρτ - ποστὰλ τῆς Σοφίας Λόρεν, ποὺ πουλιοῦνται πανάκριβα στοὺς ἐπισκέπτες. ὅταν μάλιστα συμπέση νὰ ἔχουν καὶ τὴν ὑπογραφὴ τῆς μεγάλης στάρ.

— Ὑπάρχουν ὡστόσο πληροφορίες πὼς πολὺ σύντομα ἡ Ὕδρα θὰ γνωρίση καινούργιες δόξες. ἀφοῦ μὲ τὴν προνομιοῦχο τοποθεσία της. βρῆκε, φαίνεται καὶ ἄλλους θαυμαστὰς τοῦ κινηματογραφικοῦ κόσμου.

— Πράγματι. ἡ ἰταλικὴ ἑταιρία «Σινετσιτὰ» ἀπεφάσισε νὰ γυρίση ἐκεῖ τὴν ἀνοιξι, μιὰ ταινία μὲ ἑλληνικὴ ἐπίσης ὑπόθεσι καὶ μὲ πρωταγωνίστρια, γιὰ λόγους σκοπιμότητος, τὴν ἀντίπαλο τῆς Λόρεν Λολομπρίτζιντα!

✪ Ὁ Χριστιᾶνο κι' ἡ Μαρίνα. γιὰ τρίτη τώρα φορὰ ἐμφανίζονται στὸ Μόντε Κάρλο. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἔκαμαν νέα ἐμφάνισι στὴν τηλεόρασι. Χαρακτηριστικὸ μάλιστα εἶναι ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς ἐμφανίσεώς τους παρευρέθη στὸ στούντιο τοῦ Μόντε Κάρλο ἡ οἰκογένεια Ὠνάσση.

—Ἕνα ἄλλο ἐπίσης ἑλληνικὸ χορευτικὸ ζευγάρι, ὁ Ἀρκᾶς, μαθητὴς τῆς σχολῆς Ζουρούδη, καὶ ἡ παρτεναίρ του Σύλβια σημειώνουν πολλὴ ἐπιτυχία στὸ Ρότερνταμ τῆς Ὁλλανδίας.

✪ Δυὸ τροβαδοῦροι τῆς Ἀθήνας, ὁ Σεϊτανίδης καὶ Μανιατάκης, ἔχουν καθιερώσει τελευταίως μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἔκπομπὴ στὸ ραδιόφωνο, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Γεροντικὰ παράπονα σὲ λὰ μινόρε».

— Στὴν ἔκπομπὴ αὐτὴ ἐμφανίζονται σὰν δυὸ παραπονιάρηδες γέροι, μὲ παλιὰ νοοταλγικὰ ἀθηναϊκὰ τραγούδια.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σύλλογες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Τὸ χρέος τοῦ μακαρίτη

Ὁ ΤΑΝ ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος κ. Κοσμᾶς Δαμιανὸς — διακεκριμένος καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν — ἄκουσε ὅτι πέθανε ὁ φίλος του Ἀνδρέας Παπαλαυρεντίου ἔγινε κατάχλωμος. Τὸ θλιβερὸ νέο τοῦ τὸ ἀνακοίνωσε ἡ γυναῖκα του μὲ τὴν ἀνεκδιήγητη ἐκείνη ἀπάθεια τοῦ χαρακτήρα της καὶ τὴν ἀσέβεια τῆς γλώσσας της:

— Ζωὴ σὲ λόγου σου Κοσμᾶ! Τὰ τίναξε ὁ Παπαλαυρεντίου!

Ὁ κ. Κοσμᾶς στὸ ἄκουσμα τῆς φοβερῆς αὐτῆς εἰδήσης τρόμαξε:

— Πῶς εἶναι δυνατόν!

— Γιατί; Μπᾶς καὶ τὸν εἶχες γιὰ ἀθάνατο; παρατήρησε ἡ γυναῖκα του. Τὰ τίναξε κανονικά, ὅπως τὰ τινάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Μὰ χθὲς τὸ βράδυ ἤμεθα μαζί!

— Χτὲς τὸ βράδυ ἤσαστε μαζί, ἀλλὰ ἀπὸ σήμερα θὰ εἴσαστε χῶρια.

Κι' ἐπειδὴ ἡ κ. Εὐλαμπία βρισκότανε στοὺς χιουμοριστικοὺς τῆς οἴστρους πρόσθεσε:

— Ἔννοια σου καὶ κανένας μας δὲν ἔκανε συμβόλαιο μὲ τὸν Ἀφέντη. Ὅταν, μὲ τὸ καλό, μᾶς προσκαλέση ὁ μπάρμπα Μιχάλης, θὰ πᾶμε ὅλοι τρεχάλα!

Μπαρμπα-Μιχάλης γιὰ τὴν ἀσεβέστατη κ. Εὐλαμπία ἦταν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀμαρτάνης γυναῖκα! βόησε γεμάτος μὲ καταγανακτησμένη εὐλάβεια ὁ κ. Κοσμᾶς. Γιὰ πές μου, ποτὲ πέθανε ὁ δύστυχος;

— Τώρα προ ὀλίγου.

— Πῶς;

— Σὰν τὸ σπουργιτάκι.

— Δυστύχημα;

— Ὄχι... εὐτύχημα. Τοῦ ἦλθε μιὰ κανονικὴ συγκοπὴ κι' ἐμείνε στὸν τόπο.

Τὸ χτύπημα ἦταν διπλὸ γιὰ τὸν σεμνὸ καὶ ἄβολο ἐκεῖνον ἄνθρωπο. Βέβαια γιὰ τὴν τόσο ξαφνικὴ ἀπώλεια τοῦ καλοῦ φίλου του καὶ γείτονα ἔνοιωσε θλῖψι εἰλικρινῆ, ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτὴν ὑπῆρχε μεταξύ τους καὶ μιὰ ἐκκρεμότητα ποὺ ἀγνοοῦσε, ἀλλοίμονο, ἡ Εὐλαμπία. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα μόλις, ὁ μακαρίτης Ἀνδρέας Παπαλαυρεντίου τοῦ εἶχε κάνει μιὰ σπουδαία πρότασι καθὼς τὰ πίνανε τὸ βράδυ στὴν ταβέρνα.

— Βρὲ Κοσμᾶ, τοῦ εἶπε, τί τὶς κρατᾶς ἐκεῖνες τὶς λίρες σου; Σήμερα ὁ κόσμος τὸ ἐκμεταλλεύεται τὸ χρῆμα. Μὲ ἀντιλαμβάνεσαι; Τὸ χρῆμα γεννᾶει χρῆμα. Φέρτες νὰ τὶς ρίξω στὸ μαγαζί, νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὴ δουλειά μου, νὰ πάρης κι' ἐσὺ τὸν τόκο σου. Πόσες λίρες εἶναι;

— Ἑκατό, εἶπε ὁ Κοσμᾶς.

— Λοιπὸν οἱ ἑκατὸ λίρες θὰ σοῦ δίνουν τόκο τέσσερες τὸ μῆνα. Ἄσκημα εἶναι;

Ὁ κ. Κοσμᾶς ξεροκατάπιε:

— Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τοκογλυφία;

— Δὲν βαρυέσαι. Ἄμα τὸ πάρης ἔτσι, ὅλος ὁ κόσμος σήμερα τοκογλυφία κάνει!

Ὁ κ. Κοσμᾶς εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ συλλογή.

— Τί σκέφτεσαι;

— Τὴν Εὐλαμπία.

— Ἄσε μωρὲ τὴν Εὐλαμπία! Μὴ τὶς ἀνακατεύεις τὶς γυναῖκες στὴ δουλειά σου. Ἐσὺ δὲν τάχεις τὰ λιρόνια;

— Ἐγώ!

— Ποῦ;

— Στὴν κρύπτην τοῦ γραφείου μου.

— Ἔμ ποῦ θὰ πάρη χαμπάρι ἡ Εὐλαμπία; Ἐσὺ θὰ τ' αὐγαταίνης κι' ἐκεῖνη δὲ θὰ τὸ ξέρη. Κι' ἄμα τυχὸν καὶ πάρη μυρουδιά, ἔρχεσαι καὶ μοῦ λές, Ἀντρέα, φέρε τὰ λιρόνια πάρτα Κοσμᾶ μου, σοῦ λέω, καὶ τελειώνουμε.

Ἔτσι τὰ λιρόνια φύγαν ἀπ' τὴ κρύπτη καὶ δροσίσαν τὸ μαγαζάκι τοῦ μακαρίτη Παπαλαυρεντίου, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος τίμιος, παστρικὸς καὶ ντόμπρος. Ὅλη τὴ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία, ὅμως, δὲν τὴν ἤξερε ἡ κ. Εὐλαμπία. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν τὴν ἔμαθε — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου — παρὰ πέντε νὰ τῆς ἔλθη κόλπος:

— Πῶ πῶ, τί πάθαμε! Πῶ πῶ, τί πάθαμε! βρυχήθηκε μὲ τὴν ἄπρεπη ἐκείνη ἀκράτεια τῆς γλώσσας ποὺ τὴν χαρακτήριζε. Μπᾶ παναθεμά σε, γεροξεκούτη! Σ' αὐτὸν τὸν ἁγιοδύτη ἔδωσες τὰ λεφτά μας;

Ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸ σπίτι τοῦ κ. Δαμιανοῦ ἀντιλαλοῦσε ἀπ' τὴν εὐφράδεια τῆς γλώσσας τῆς κ. Εὐλαμπίας, ποὺ τσίριζε λέξεις ἀκατανόητες εἰς μνήμην τοῦ μακαρίτη γείτονά τους. Ὕστερα ρώτησε τρέμοντας ὁλόκληρη:

— Ἔκανες κανένα χαρτί;

— Ὄχι Εὐλαμπία.

— Ἤπρες καμμιὰ ἐγγύησι;

— Ὄχι Εὐλαμπία.

— Καὶ πῶς, μωρὲ γεροκρονόληρε, ἐμπιστεύθηκες τὰ λεφτά σου δίχως καμμιὰ ἐγγύησι; Ξέρεις τί ἐγγυήσεις παίρνει ὁ κόσμος, ὅταν δανείζη τὰ λεφτά του;

— Ὄχι, Εὐλαμπία μου!

— Ὀχιά νὰ σὲ φάη, ἀναθεματισμένε!

Καὶ ἡ κ. Εὐλαμπία δὲν κουραζόταν νὰ χτυπιέται:

— Πῶ πῶ, τί πάθαμε! Πῶ πῶ, τί πάθαμε! Ποῦ στηρίχτηκες, μωρέ, ποῦ στηρίχτηκες, ἔ; Ἐκεῖ καὶ χρέη — καὶ μπροστὰ στὸ φέρετρο ἡ γυναῖκα του μὲ μαῦρα κρέπια κι' ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι.

Οἱ παπάδες κι' οἱ ψαλτάδες ψάλλαν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἀκούστηκαν καὶ μερικοὶ λυγμοί... Ὕστερα ὁ καθηγητὴς κ. Κοσμᾶς Δαμιανὸς προχώρησε ἐπίσημα πρὸς τὸ φέρετρο, κι' ἀκούστηκε ἕνα σούσουρο.

— Θὰ βγάλη λόγο...

— Σ ς ς ς ς ς ς!

— Ποιὸς εἶναι;

— Ὁ κ. Κοσμᾶς Δαμιανός!

— Σ ς ς ς ς ς ς!

Ἡ ἡσυχία ποὺ ἔγινε ἦταν καταυνκτική. Μὲ κατάχλωμο πρόσωπο ὁ κ. Κοσμᾶς καὶ μὲ πάλλουσα φωνὴ ἄρχισε νὰ μιλᾶ πρὸς τὸν νεκρό:

— Πεφιλημένε φίλε, Ἀνδρέα! Πόσον μάταια καὶ πόσον παροδικὰ εἶναι ὅλα εἰς τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον! Προχθὲς τὸ βράδυ, φεῦ!... ἐτρώγαμεν καὶ ἐπίγαμεν μαζὶ εἰς τὸ προσφιλές καὶ ἀπέριττον συνοικιακόν μας ταβερνάκι καὶ σήμερα...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ διέκοψέ τὸν ρήτορα ἕνα σπαρακτικὸ τσίριγμα τῆς χήρας:

— Στοῦ μπάρμπα-Μήτσου τάπινες, Ἀντρῖκο μου!...

Οἱ ἄλλοι βαρυπενθοῦντες συγκράτησαν τὴ χήρα, τῆς ἐπέδαλαν σιγὴ κι' ὁ ρήτορας μ' ἕνα κόμπο στὸ λαιμὸ συνέχισε:

— Καὶ σήμερα μᾶς ἐγκατέλειψες!

Ἔβγαλε τὸ μαντήλι του σκούπισε ἕνα δάκρυ κατασυγκινημένος καὶ ἐξακολούθησε:

— Ἐνθυμεῖσαι, Ἀνδρέα, πόσας καὶ πόσας φορὰ ἐσυζητήσαμεν περὶ τῆς μακαριότητος τῶν ἐγκοσμίων; Ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔλεγες διὰ τοὺς ματαίους ἀγῶνας καὶ τὰ μίση τῶν ἀνθρώπων, σύ, ὅστις ὑπῆρξες ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀγαθότης προσωποποιημένη;

Νέο τσίριγμα τῆς χήρας διέκοψε τὸν ρήτορα:

— Ἕνα κομμάτι χρυσάφι ἤσουν Ἀντρίκο μου!

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία ὁ Κοσμᾶς:

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ δικαίως ὀδυρομένη πολύτιμος σύντροφος τῆς ζωῆς σου ὁμιλεῖ διὰ χρυσάφι, ὦ πεφιλημένε Ἀνδρέα, ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔλεγες ὅταν σοῦ ἐδάνειζα τὶς ἑκατὸ λίρες; Κοσμᾶ, μοῦ ἔλεγες, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν κάνουν χαρτιά, οὔτε καὶ δίνουν ἐγγυήσεις! Ὁ λόγος τους εἶναι ἐγγύησις!

Σούσουρο ἔγινε μέσα στὴν ἐκκλησία:

— Τρελλάθηκε;

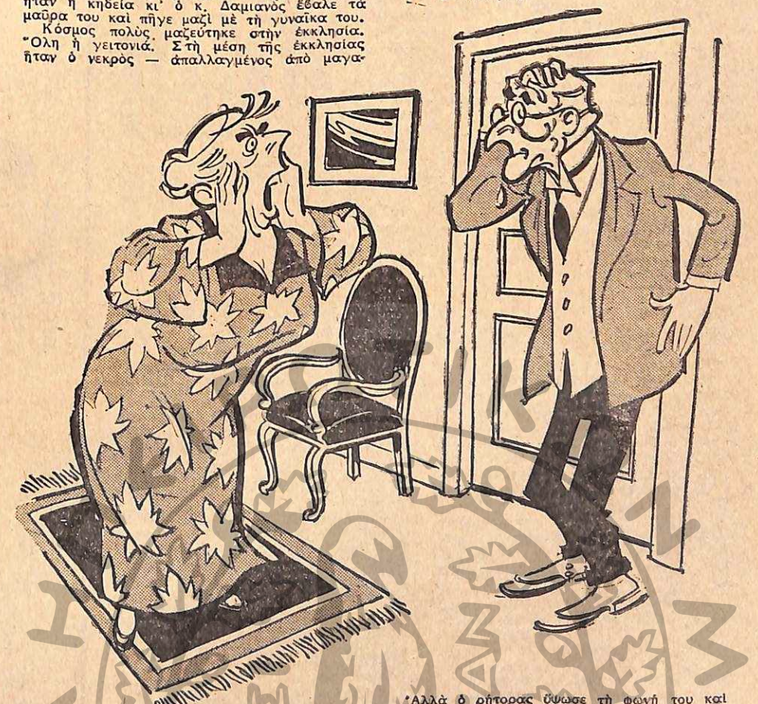

—Πῶ πῶ, τί πάθαμε! ἔλεγε ἡ Εὐλαμπία. Μπᾶ παναθεμά σε, γεροξεκούτη!

Ἀλλὰ ὁ ρήτορας ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ συνέχισε:

— Δὲν σοῦ ἔπῆρα κανένα χαρτί, πεφιλημένε Ἀνδρέα, διότι εἶχα πεποίθησιν εἰς τὴν τιμιότητά σου καὶ τὴν τιμιότητα τῆς συζύγου σου! Κατ' ἀν σύ, λόγω τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Ὑψίστου, ἀδυνατεῖς νὰ μοῦ καταβάλης τὰς ἑκατὸν λίρας μας, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ εὐγενὴς σύζυγός σου, τιμῶσα τὴν μνήμην σου, θὰ εὑρεθῆ συνεπὴς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις σου.

Τὸ σούσουρο τώρα ἐξελίχθηκε σὲ φασαρία. Ἡ βαρυπενθοῦσα χήρα βόησε:

— Βγάλετέ τον ὄξωωωω! τὸν ἀδιάντροπο, ποὺ μιλάει γιὰ λίρες στὸν Ἀντρίκο μου! Τί σοῦ λέει Ἀντρίκο μου; Ὅτι χρωστᾶς λεφτά; Τὸν κακό τους τὸν καιρό, Ἀντρίκο μου, μὴν ἀνησυχῆς κι' ἐγὼ δὲν πληρώνω τίποτα!

Κι' ἀναλυθῆκε σὲ τέτοιους σπαρακτικοὺς λυγμούς, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ραγίσουν καὶ οἱ πέτρες. Στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι βαρυπενθοῦντες ἄρπαξαν τὸν κ. Κοσμᾶ καὶ τὸν βγάλαν ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία.

Δ. ΨΑΘΑΣ

'Ο Τζών Κάραν καὶ ἡ Μπάρμπαρα Σμίθ, ποὺ παντρεύτηκαν χάρις σ' ἕνα ρομπότ...

ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΨΕ ἕνα μηχάνημα!

Τὸ ρομπὸτ ποὺ κάνει τὸν προξενητὴ

Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ πρῶτο ζευγάρι στὸν κόσμο, ποὺ γνωρίστηκε, ἀγαπήθηκε κι' ἀρραβωνιάστηκε χάρις στὴν πολύτιμη ἐξυπηρέτησι ἑνὸς «ρομπὸτ - προξενητῆ»;

Εἶναι ἡ Μπάρμπαρα Σμίθ, μιὰ κοπέλλα 23 χρονῶν, ὑπάλληλος καταστήματος, κι' ὁ διαφημιστὴς Τζών Κάραν, κατὰ πέντε χρόνια μεγαλείτερός της. Μένουν κι' οἱ δυὸ στὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλιφορνίας. Κι' ἔχουν τόση ἐμπιστοσύνη στὸ μηχάνημα ποὺ τοὺς ζευγάρωσε, ὥστε εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ παντρευτοῦνε, καὶ γρήγορα μάλιστα.

Τί εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ «μηχανὴ τῆς ἀγάπης», τὸ ρομπὸτ ποὺ ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ μικροῦ φτερωτοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία;

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν κατασκευστῆ στὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ ἐκπληκτικοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ἄλλους τέτοιους σκοπούς. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, βρῆκε μιὰ ἐφαρμογὴ ἐντελῶς διαφορετική: Μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ἔκρινε ὅτι ἡ Μπάρμπαρα καὶ ὁ Τζών θ' ἀποτελοῦσαν ἰδεώδεις ἰσάβιους συντρόφους. Πρέπει δὲ νὰ τονίσουμε ὅτι τοὺς διάλεξε, τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλον, ἀνάμεσα σὲ 2.500 ἄτομα!

Ὅταν ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί του ὁ ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, ἡ Μπάρμπαρα κι' ὁ Τζών δὲν γνωρίζονταν καθόλου, δὲν εἶχαν συναντηθῆ ποτέ. Κι' ὅμως, μόλις γνωρίστηκαν, ἔμειναν τόσο σύμφωνοι μὲ τὴ γνώμη τοῦ ρομπότ, ὥστε ἀρραβωνιάστηκαν ἀμέσως.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἔμπνευσι τοῦ γνωστότατου στὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ Ἄρτ Λινκλέτερ, ποὺ διοργανώνει ταχτικὰ μιὰ διασκεδαστικὴ ἐκπομπὴ στὴν τηλεόρασι. Αὐτὸς σκέφθηκε νὰ παρουσιάσῃ στὴν τηλεόρασι τὴν πρωτοτυπία τοῦ «ζευγαρώματος μὲ τὴ μηχανή».

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον λοιπόν, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τοῦ Λὸς Ἄντζελες, μιὰ ἀγγελία, συνιστώντας σ' ὅσους ἄντρες καὶ γυναῖκες ἄνω τῶν 21 χρονῶν θέλανε νὰ παντρευτοῦνε, νὰ ρθοῦν σ' ἐπαφὴ μαζί του. Πραγματικά, ἀπάντησαν στὴ δημοσίευσι πάνω ἀπὸ 2.500 ἐνδιαφερόμενοι. 'Ο Λινκλέτερ ἔδωσε στὸν καθένα ἕνα ἔντυπο ἐρωτηματολόγιο γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσῃ πρῶτα μὲ τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ του κι' ἔπειτα μὲ ἀπαντήσεις σ' ἐρωτήσεις ὅπως οἱ ἑξῆς:

«Προτιμᾶτε διπλὸ κρεβάτι ἢ χωριστὰ μονά;»

«Πόσα παιδιὰ θὰ θέλατε ν' ἀποκτήσετε;»

«Φρονεῖτε πὼς πρέπει νὰ ἐργάζεται μιὰ γυναῖκα μετὰ τὸ γάμο της;»

«Ἔχετε ἀντίρρησι στὸ κάπνισμα ἢ στὸ ποτό;» κλπ.

Ὕστερα ὁ Λινκλέτερ τροφοδότησε τὸν ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα γιὰ κάθε ἐνδιαφερόμενο καὶ τοῦ ἀνάθεσε νὰ διαλέξῃ τὸ κατάλληλο ταῖρι του, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ὑποψηφίων.

Ἔπειτα κάλεσε τὰ ζευγάρια ποὺ εἶχε ὑποδείξει τὸ μηχάνημα, νὰ ἐμφανισθοῦν στὴν ἐκπομπὴ τηλεράσεως. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν πομπὸ δίχως νὰ ξέρῃ ἀκόμη ποιὸν σύντροφο — ἢ συντρόφισσα — θὰ τοῦδινε ἡ Τύχη, ἢ μᾶλλον τὸ «σοφὸ» μηχάνημα. Θὰ τὸν γνώριζε μονάχα ἐκείνη τὴ στιγμή, μπροστὰ στὸ φακὸ τῆς τηλεοράσεως.

Τὸ ἴδιο συνέβη λοιπὸν μὲ τὴ Μπάρμπαρα καὶ τὸ Τζών, ποὺ ἦσαν μεταξὺ τῶν πρώτων ζευγαριῶν.

Ἡ περιγραφὴ τῆς ἰδεώδους γυναίκας, ὅπως τὴν καταλάβαινε, ὁ Τζών, ἐξελέγχθηκε ἀπ' τὸ ρομπότ, τὸ ὁποῖο ἔκρινε ἔτσι ὡς καταλληλότερη τὴ Μπάρμπαρα. Ἦταν δὲ τόσο ἐπιτυχημένη ἡ ἐκλογή, ὥστε ὁ Τζών εἶπε κατόπιν μ' ἐνθουσιασμὸ στοὺς δημοσιογράφους:

— Μόλις ἀντίκρυσα τὴ Μπάρμπαρα, χτύπησε δυνατὰ ἡ καρδιά μου κι' εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Τί ὄμορφη ποὺ εἶναι!»

Κι' ἡ Μπάρμπαρα συμπλήρωσε:

— Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξα στὸ Τζών, σκέφθηκα: «Αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος μου!»

Ἡ πρώτη αὐτὴ συνάντησί τους κινηματογραφήθηκε. Ἐμφανίστηκαν δὲ ἀπὸ τότε δυὸ φορὲς ἀκόμη στὴν τηλεόρασι, λαμβάνοντας μέρος σ' ἕνα πρωτότυπο διαγωνισμό, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ κερδίσουν 18.000 δολλάρια!

Νὰ τί δήλωσε ἀκόμη τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι γιὰ τὸ... μηχανοποίητο ρομάντσο του: 'Ο Τζών εἶπε:

«Δὲν εἶμαι ντροπαλὸς τύπος, καὶ εἶχα πάντα ἀρκετὲς ἐπιτυχίες μὲ τὶς κοπέλλες. Ὅταν διάβασα τὴν ἀγγελία, ἀπάντησα μᾶλλον γι' ἀστεῖο. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πραγματικὰ πὼς μιὰ μηχανὴ θὰ μοῦβρισκε νύφη! Κι' ὅμως γελάστηκα....

»Ἡ Μπάρμπαρα εἶναι ἀκριβῶς τὸ εἶδος τῆς κοπέλλας ποὺ ἀναζητοῦσα. Ἔχομε τὰ ἴδια γούστα στὸ φαγητό, στὸ θέατρο, στὴ μουσική. Εἶναι ἀπίστευτο πὼς μιὰ μηχανὴ μπόρεσε νὰ κρίνῃ τόσο ἐπιτυχημένα τὶς κλίσεις μας.

»Κάλεσα τὴ Μπάρμπαρα νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ τῆς ζήτησα τὸ χέρι της. Εἶχα ἕτοιμο ἤδη τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων, σ' ἕνα κουτί, πάνω στὸ τραπέζι. Ὅταν τὸ εἶδε ἡ Μπάρμπαρα, συγκινήθηκε τόσο, ὥστε μόλις κατάφερε νὰ προφέρῃ τὸ «ναί»!

»Ἔχω ἕνα σπίτι μὲ τέσσερα δωμάτια, ἕτοιμο γιὰ νὰ μᾶς δεχθῆ».

Κι' ἡ Μπάρμπαρα εἶπε:

«Δὲν εἶχα ἰδέα τί εἴδους ἄντρα θὰ μοῦ διάλεγε ἡ μηχανή. Μόλις εἶδα ὅμως τὸ Τζών, κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ τέλειος γιὰ μένα. Εἶναι καλός, γλυκός, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ταιριάζει!».

'Εμεῖς δὲν ἔχομε νὰ προσθέσωμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε «Καλὰ στέφανα» καὶ μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη.

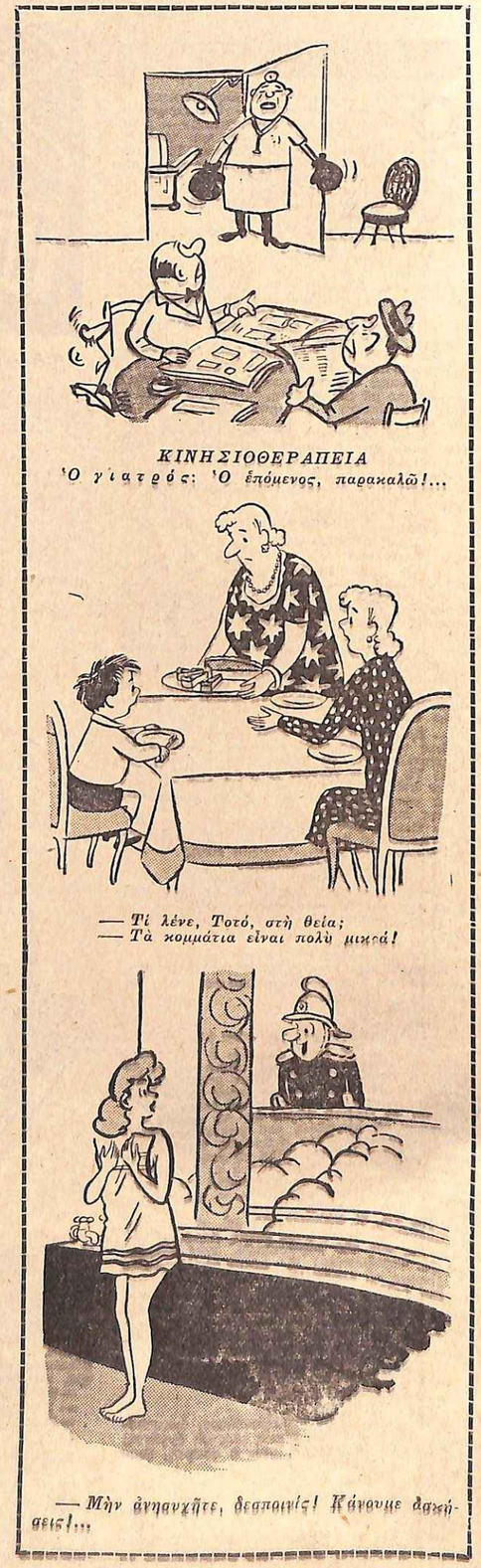

Τὰ καθυστερημένα ΠΑΙΔΙΑ

Θὰ λειτουργήσῃ σὲ λίγο ἕνα «Ἵδρυμα Προστασίας ἀπροσαρμόστων παιδιῶν»

ΠΡΙΝ λίγες μέρες ἐωρταζόταν διεθνῶς ἡ Παγκόσμια ἡμέρα τοῦ παιδιοῦ. Οἱ πανηγυρικοὶ ἤχοι δὲν εἶχαν καλὰ καλὰ σβύσει, ὅταν στὶς ἡμερήσιες ἐφημερίδες ἀπεκάλυπταν τὰ ἐκπληκτικὰ δράμα ἑνὸς μισάτρελλου παιδιοῦ. Ἡ μητέρα του, τὰ εἶχε δεμένο ἐπὶ χρόνια μὲ ἁλυσσίδα ἀπὸ τὰ πόδι καὶ τὰ κράταγε ἔτσι, σὰν σκυλὶ περιωρισμένο, δίπλα στὸ σιδερένιο κρεβάτι του.

Ἡ ὑπόθεσι παρεπέμφθη στὸν εἰσαγγελέα καὶ οἱ περισσότεροι ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν, κυρίως ἀπὸ νοσηρὴ περιέργεια, τὴν ξέχασαν μόλις ὁ τύπος ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται μὲ αὐτήν.

Ὡστόσο ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀπεκάλυπτε τὴ πτυχὴ ἑνὸς μεγαλυτέρου κοινωνικοῦ δράματος. Φώτιζε πρὸς στιγμή, τὸ δράμα τῶν καθυστερημένων παιδιῶν καὶ τὴν στάσι μερικῶν γονέων ὡς καὶ αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἀπέναντι σ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα.

Τὸ κοινωνικὸ αὐτὸ πρόβλημα ἦρθε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ μιὰ συγκλονιστικὴ ἐπιστολὴ ποὺ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὰ γραφεῖα μας. Μιὰ «πονεμένη μάννα», ὅπως ὑπογραφόταν, μὲ ὠμὸ ρεαλισμό, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ τραγικότητα ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ δράμα, ἐξιστοροῦσε τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της.

«Ὅλοι, γράφει κατηγορήσανε τὴ μάννα αὐτὴ ποὺ ἔδενε μὲ ἁλυσσίδες τὸ παιδί της...

Ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα λεγόμενο καθυστερημένο παιδί, ἡλικίας 8 ἐτῶν. Πρὶν ἀπὸ χρόνια προσεβλήθη ἀπὸ ἐγκεφαλίτιδα καὶ ἀπὸ τότε ἔχει ἀνεπαρκὴ ἀντίληψι τοῦ γύρω κόσμου, μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα. Οἱ προσπάθειες μου στὰ νοσοκομεῖα, στοὺς γιατροὺς καὶ στὰ φάρμακα δὲν ἔφεραν κανένα ἀπολύτως ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀπάντησις ὅλων τῶν εἰδικῶν εἶναι στερεότυπη: «Ἔχει ἀνάγκη ἀγωγῆς, μοῦ λένε, σὲ εἰδικὰ σχολεῖο. Μόνον ἔτσι θὰ ἐξελιχτῆ καὶ θὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτό του».

»Ἀναγκάζομαι μὲ σπαραγμὸ τῆς καρδιάς μου νὰ τὸ δένω, γιατὶ ἔτσι μόνο μπορῶ νὰ τὸ προστατεύσω! Ἂν δὲ τὸ συγκρατήσω μὲ αὐτὸ τὸ βάρβαρο καὶ σκληρὸ τρόπο, θὰ κτυπήσῃ, θὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ σπίτι, θὰ καταστρέψῃ τὰ ἔπιπλα. Πιθανὸν ἀκόμη νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπως ἀπεπειράθη ἄλλες φορὲς νὰ κάνῃ καὶ ποὺ τὸ ἔσωσα μόλις τὴν τελευταία στιγμὴ ἢ νὰ κτυπήσῃ ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ γίνω ἔτσι ἀθελά μου πρόξενος ξένων συμφορῶν. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐργαστῶ, ὅταν ξέρω ὅτι πίσω μου ἔχω ἀφήσει μιὰ «φωτιὰ» ἀπὸ τὴν ὁποία κινδυνεύουν τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες;

Ἡ μητέρα αὐτὴ ζητοῦσε μὲ τὸ γράμμα της νὰ συνηγορήσουμε γιὰ κάτι πολὺ ἁπλὸ καὶ λογικό. Ὑπεδείκνυε τὴν ἵδρυσι ἑνὸς εἰδικοῦ παιδικοῦ σταθμοῦ γιὰ τὴν θεραπεία καὶ γενικὰ γιὰ τὴν διαβίωσι τῶν καθυστερημένων παιδιῶν.

Τὴν ἐπιστολή της καὶ τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἔθετε τὸ ἀναπτύξαμε στὴν ὑπουργὸ Προνοίας κ. Τσαλδάρη.

Ἦταν εὐτυχὴς σύμπτωσι ὅτι ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κ. Τσαλδάρη ἦταν σὲ θέσι νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ κάτι συγκεκριμένο γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει τὸ Κράτος γιὰ τὰ καθυστερημένα παιδιά.

Ἐξευρέθησαν, μᾶς εἶπε ἡ κ. ὑπουργός, οἱ πόροι γιὰ τὴν ἵδρυσι αὐτοῦ τοῦ Σταθμοῦ, ποὺ ζητᾶ ἡ ἀναγνώστριά σας. Πράγματι σκοπεύουμε νὰ δημιουργήσουμε ἕνα ἵδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Θεοτόκος». Ἦτο μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀνακούφισι ἑκατοντάδων Ἑλληνίδων μητέρων ποὺ ἔχουν καθυστερημένα παιδιά.

Γιὰ τὸν πολὺ κόσμο ἴσως αὐτὴ ἡ ἀνακοίνωσι νὰ μὴ λέῃ πολλὰ πράγματα. Οἱ χιλιάδες ὅμως αἰτήσεις (περίπου 4.000) τῶν γονέων πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας καὶ ἡ κίνησι στὰ ἰδιωτικὰ ἰατρεῖα ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ δήλωσι τῆς κ. Τσαλδάρη ἀνταποκρίνεται στὶς ἀγωνιώδεις ἐκκλήσεις ὅλων αὐτῶν τῶν πονεμένων γονέων.

Ἡ προσπάθειά των ἢ μᾶλλον ἡ ἀπαίτησί τους γιὰ τὴν λειτουργία ἑνὸς κονωφελοῦς Ἱδρύματος ἔχει ἀρχίσει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια μὲ τὴν συμπαράστασι μιᾶς ὁμάδος ἀλτρουϊστῶν ἐπιφανῶν Ἀθηναίων. Τὰ πάντα ὅμως ἀπέθησαν μάταια, γιατὶ προσέκρουσαν στὴν ἀδήρητη πραγματικότητα τῆς ἐλλείψεως χρημάτων! Ἡ λύσι τελικὰ βρέθηκε, κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν οὐρανό... Συγκεκριμένα, ἀπὸ τὴ Βασιλικὴ Ἀεροπορία. Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε τὴν κ. Τσαλδάρη νὰ μᾶς ἐξιστορήσῃ πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ ἐξευρέθησαν οἱ πόροι ὑπὲρ τῶν καθυστερημένων παιδιῶν.

Στὶς Τράπεζες, μᾶς εἶπε, ὡς καὶ στὸ Ταμεῖο Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, βρισκόνταν ἀπὸ τὴν προπολεμικὴ ἐποχή, σημαντικὰ ποσὰ σὲ ξένα χαρτονομίσματα καὶ μεγάλης ἀξίας τιμαλφῆ, προερχόμενα ἀπ' τὸν ἔρανο ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας. Τὰ περιουσιακὰ αὐτὰ στοιχεῖα, δυνάμει ἑνὸς νόμου, περιέρχονται τώρα στὸ δημόσιο καὶ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ κοινωνικοὺς σκοπούς. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ χρήματα, ἕνα μέρος θὰ διατεθῆ γιὰ τὴν λειτουργία τοῦ ἱδρύματος «Θεοτόκος» ποὺ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμία «Ἵδρυμα Προστασίας Ἀπροσαρμόστων Παιδιῶν».

Τὸ ἵδρυμα αὐτό, ἀπέκτησε ἤδη, ἐπισήμως, νομικὴ ὑπόστασι. Φυσικά, δὲν ἔχει κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ ὅπως μᾶς διαβεβαίωσε ἡ κ. Τσαλδάρη στὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1957 θὰ εἶναι ἕτοιμες γιὰ νὰ δεχτοῦν τοὺς πρώτους μικροὺς ἀσθενεῖς.

★

Πολλοὶ γονεῖς ὡστόσο ἔχουν ἀπελπιστῆ καὶ πιστεύουν ὅτι τὰ ἀπροσάρμοστα παιδιά τους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐπισκεφτήκαμε τὴν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα κ. Μαρία Παλαιολόγου, παιδοψυχίατρο καὶ διευθύντρια στὸ Παιδοψυχικὸ κέντρο μαθητικῆς ἀντιλήψεως καὶ τὴν ρωτήσαμε σχετικά. Ἡ κ. Παλαιολόγου μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι ἡ ἐπιστήμη τελευταίως ἀπέκτησε νέα ἀποτελεσματικὰ φάρμακα μὲ τὰ ὁποῖα θεραπεύονται ἐντελῶς ὅλες οἱ ψυχώσεις καὶ παρουσιάζουν σημαντικὲς βελτιώσεις στὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ὀργανικὲς ἐγκεφαλικὲς βλάβες.

Τὸ σπουδαιότερο, μᾶς εἶπε ἡ κ. Παλαιολόγου, γιὰ τὴ θεραπεία τῶν καθυστερημένων παιδιῶν, εἶναι ἡ διάγνωσι τῆς παθήσεως καὶ ἡ ἄμεσος θεραπεία της. Γι' αὐτό, στὸ νέο Ἵδρυμα ποὺ θὰ λειτουργήσῃ, θὰ πρέπῃ νὰ εἰσέρχωνται παιδιὰ τὰ ὁποῖα προηγουμένως, εἶναι ἀναγκαῖο, νὰ ἔχουν ἐξεταστῆ ἰατρικῶς ὥστε νὰ ἔχῃ διαπιστωθῆ τὸ εἶδος τῆς παθήσεώς τους. Ἀναλόγως δὲ αὐτῆς, θὰ πρέπει νὰ χωρίζονται σὲ ὁμάδες. Κάθε κατηγορία παιδιῶν πρέπει νὰ ζῆ σὲ ξεχωριστὸ περίπτερο, ὥστε ἡ ἀνάρρωσι καὶ γενικὰ ἡ ἐξέλιξι τῆς ἀσθενείας νὰ μὴ προσκόπτῃ στὶς βαρύτερες περιπτώσεις τῶν ἄλλων παιδιῶν.

— Ποῦ ὀφείλεται, ρωτήσαμε τὴν κ. Παλαιολόγου, ἡ ὕπαρξις παιδιῶν ἀπροσαρμόστων;

— Πολλὲς φορές, μᾶς ἐξήγησε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, οἱ μητέρες ὑφίστανται μιὰ σοβαρὰ ψυχικὴ διαταραχὴ ἀπὸ φόβο ἢ ἀπὸ σύγχυσι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ μελλογεννήτου παιδιοῦ τους. Ἐπίσης ἡ γρίππη καὶ σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις οἱ μαιευτικοὶ τραυματισμοὶ μποροῦν νὰ προξενήσουν τὸ πνευματικὸ τραυματισμὸ τῶν βρεφῶν, ποὺ θὰ τὰ βαρύνῃ σ' ὁλόκληρη τὴ κατοπινὴ ζωή τους.

Ἐλπίζουμε ὅμως ὅτι τώρα μὲ τὰ χρήματα ποὺ βρέθηκαν καὶ μὲ τὴν ἐπιλογὴ καταλλήλου προσωπικοῦ ἢ συντονισμένη προσπάθεια ὅλων, θὰ δώσῃ μιὰ «εὐτυχῆ» λύσι στὸ δράμα τῶν ἑκατοντάδων μητέρων, ποὺ τόσο χρόνια περίμεναν τὴν ἵδρυσι ἑνὸς Κέντρου ἀπροσαρμόστων παιδιῶν.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἡ ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Τσαλδάρη

Τὰ καθυστερημένα παιδιὰ ἐξετάζονται μὲ διάφορα «τέστ» γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ τὸ εἶδος τῆς παθήσεώς τους.

Τὸ τραῖνο ἐκδικήθηκε

Ἕνας γέρος Ἰταλός, 84 χρονῶν, ὁ Ἀντόνιο Παπάνο, μισοῦσε σ' ὅλη ποὺ τὴ ζωὴ τὰ τραῖνα. Τάλεγε «τέρατα». Καί, ὅταν πήγαινε ἀπ' τὸ χωριό του στὸ Τουρίνο, γιὰ νὰ δῆ τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ἐγγόνια του, προτιμοῦσε, μ' ὅλα τὰ γηρατειά του νὰ κάνῃ... μὲ τὰ πόδια τὴ μεγάλη διαδρομή, παρὰ νὰ μπῆ σὲ σιδηρόδρομο ποὺ τόσο τὸν ἀντιπαθοῦσε.

Τελευταίως λοιπόν, ἐνῶ ἔκανε ἄλλη μιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, θέλησε νὰ κόψῃ δρόμο περνώντας πάνω ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως ἐπροσβάλε ἀπὸ μιὰ στροφὴ ἕνα ἐξπρὲς ἔπεσε πάνω του καὶ τὸν σκότωσε. 'Ο μισητὸς σιδηρόδρομος τὸν εἶχε ἐκδικηθῆ.

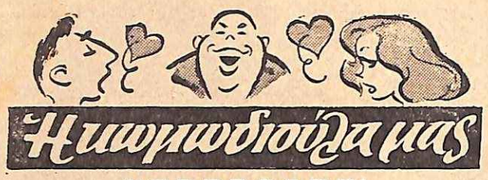

Ἡμερησιοδούλα μας

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ — ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ — ΠΑΝΟΣ ΑΝΤΟΝΥΧΟΠΟΥΛΟΣ: Σοφός, «προγραμματισμένος», σοβαρός, ἀνεπίληπτος. ΝΙΤΣΑ: Νεαρή, ὁμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Γυναῖκα του. ΤΑΣΟΣ ΓΛΕΝΤΖΑΣ: Φίλος του, διδάκτωρ τῶν «ποδαροεργασιῶν» καὶ ὑφηγητής τῆς «τρακολογίας». Εὐφυΐα τῆς «λαϊκῆς ἀγορᾶς». ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ συγγραφέως).

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Θέλω νὰ σοῦ διαβάσω μιὰ μικρὴ κωμωδία ποὺ γραψα, νὰ μοῦ πῆς τὴ γνώμη σου.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Εὐχαρίστως.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ (διαβάζει): «Βρισκόμαστε σ' ἕνα μικρὸ μπάρ, κατὰ τὶς ἔντεκα τὸ πρωΐ, πρὶν ἀρχίσουν ἀκόμη νἀρχωνται οἱ πελάτες. Ὁ Πάνος Ἀετονυχόπουλος, ἕνας πενηντάρης γενικὸς διευθυντὴς μιᾶς Τραπέζης καὶ σύμβουλος σὲ μεγάλα οἰκονομικὰ ἱδρύματα, συζητεῖ μὲ τὸ φίλο του Τάσο Γλεντζᾶ, τύπο κομψευομένου τυχοδιωκτάκου καὶ θαυμῶνα τῶν ἀριστοκρατικῶν κέντρων. Λοιπόν:

ΣΚΗΝΗ 1η

ΠΑΝΟΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Δὲν τὰ κατάφερες καλὰ στὴ ζωή σου. Δὲν ἔκανες «πρόγραμμα», δὲν ἔβαλες σύστημα. Σοῦφυγε τὸ λεωφορεῖο καὶ τώρα περιμένεις νὰ περάσῃ κάποιο ἄλλο. Μὰ βλέπεις τὰ «Λεωφορεῖα τῆς ἐπιτυχίας» κάνουμε συχνά... ἀπεργία! Μπορεῖ νὰ περιμένης χρόνια γιὰ νὰ λήξῃ ἡ ἀπεργία κι' ὅταν λήξῃ δὲν ἔχεις πιὰ κουράγιο ν' ἀνεσῆς. Ἀλλὰ οὔτε καὶ... τὸ «ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου» ποὺ εἶναι τὰ νειάτα!

ΤΑΣΟΣ: Τί τὴ θέλεις τώρα ὅλη αὐτὴ τὴ σαχλὴ κοινωνικοφιλοσοφία; Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς μπαίναμε κι' οἱ δυό. Κι' ἐσὺ ποὺ ἔβαλες τὰ «προγράμματα» καὶ τὰ «συστήματα» κι' ἔκανες θεὸ τὸ μόχθο καὶ ἀφενικὸ τὸ ρολόϊ, κι' ἐγὼ ποὺ κατάλαβα νωρὶς ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ σύντομη καὶ τὰ «λεωφορεῖα» τὰ δικά σου πᾶνε πολὺ σιγὰ καὶ περίμενα σὰν σαλταδόρος τοῦ βουλεβάρτου τῆς Ζωῆς νὰ πηδήξω σὲ καμμιὰ λιμουζίνα τοῦ πλούτου ἢ κουρσίτσα τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ, σκαρφαλώντας ἔστω καὶ στὴ «ρεζέρβα».

ΠΑΝΟΣ: Μποῦρδες! Ἔχασες τὰ χρόνια σου! Ἔπαιξες τὴ ζωή σου μ' ἕνα «παπατζῆ» τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς: Τὴν Τύχη! Καὶ πῆγες νὰ γίνῃς ἀπατεών! Γιὰ νὰ γίνῃς ἀπατεών, ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ εἶσαι πάρα πολὺ εὐπόληπτος ἄνθρωπος! Νἄχῃς τεράστια κοινωνικὴ θέσι, σχέσεις μεγάλες, ὄψος βαρύ, χαρακτῆρα θετικό, ἠθικὸ ἀμεμπτο, νὰ εἶσ' ἀδέκαστος καὶ ἀτεγκτος ἀλύγιστος καὶ αὐστηρός...

ΤΑΣΟΣ: Γιὰ στάσου βρὲ Πάνο! Ἀφοῦ θἄχω ἠθικὸ ἄμεμπτο, χαρακτῆρα θετικὸ καὶ θὰ φέρωμαι σὰν ἄνθρωπος ἀδέκαστος, ἀτεγκτος, ἀλύγιστος καὶ αὐστηρός, τότε... τί σοῦ ἀπατεώνας θἄμαι;

ΠΑΝΟΣ: Μὰ ἐδῶ εἶναι, ἀγαπητέ μου ἡ ἐξυπνάδα! Νὰ εἶσαι τέτοιος καὶ νὰ κάνῃς τὶς δουλειές σου μιὰ χαρά!

ΤΑΣΟΣ: Λὲς ἀνησίες! Κι' ἐγὼ τὸν τίμιο, τὸν ἀξιοπρεπῆ καὶ τὸν «κύριο» παρίσταινα. Ἀλλὰ μὲ τὸν πρῶτο χρόνο μὲ μάθαν ὅλοι. Γιὰ νὰ πάω σπίτι μου κάνω πέντε βόλτες, ὅλο «ζίκ - ζάκ» καὶ «μαιάνδρους». Καὶ πάντα νύχτα γιὰ νἄχουν κλείσει τὰ περίπτερα.

ΠΑΝΟΣ: Γιατὶ δὲν ξέρεις τὴ δουλειά σου! Παριστάνεις τὸν ἀξιοπρεπῆ καὶ τὸν τίμιο. Ἐγὼ δὲ σοῦ λέω αὐτό! Ἐγὼ σοῦ λέω νὰ εἶσαι!

ΤΑΣΟΣ: Αὐτὸ εἶναι δεύμωρο! Κάτι χειρότερο! Ἠλίθιο!

ΠΑΝΟΣ: Κάθε ἄλλο! Θαρρεῖς πὼς μόνο ἐσὺ κατάλαβες ὅτι στὴ ζωὴ πρέπει ν' ἁρπάξῃς τὴν «καλή»; Τὸ κατάλαβα κι' ἐγώ. Ἀλλὰ μοῦ χρειαζόντουσαν τὰ μέσα. Γιὰ νὰ παίξῃς μιὰ κωμωδία, θέλεις σκηνή, σκηνογραφίες, κοστούμια καὶ τὰ λοιπά. Εἶπα λοιπόν, «βάλτο, Πάνο, πρόγραμμα νὰ καθέξῃς μεγάλη κοινωνικὴ θέσι καὶ τότε ἀρχίζεις τὶς ἀπάτες στὰ σίγουρα νὰ μὴν ξέρῃς ἀπὸ ποῦ νὰ μαζεύῃς! Μέχρι ποὺ νὰ περιμένουν τὰ «καρόϊδα» στὴν οὐρά, νὰ σοῦ δώσουνε λίρες καὶ νὰ βαρειέσαι νὰ τὶς πάρῃς!... Βέβαια! Ἄμα εἶσαι ἀργόσχολος ,χαρτοπαίκτης καὶ χρωστᾶς σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ σὲ ξέρει ὅλ' ἡ 'Αθήνα, τί ἀπάτη θὰ κάνῃς; Δὲ μπορεῖς! Ἐνῶ ἐγὼ μπορῶ!

ΤΑΣΟΣ: Ἐσύ, βέβαια, μπορεῖς! Ἀλλὰ ἔφαγες ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς σου νὰ δουλεύῃς.

ΠΑΝΟΣ: Προετοιμάστηκα, ἀγαπητέ μου! Ἔνας πρωταγωνιστὴς γιὰ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του σ' ἕνα ἔργο, μελεταεί, κάνει πρόβες, ἑτοιμάζει κοστούμια, μακιγιάρεται, κάνει ὅ,τι μπορεῖ. Ἐγὼ γιὰ νὰ παίξω πρῶτο ρόλο στὸ θέατρο τῆς Ζωῆς ἤθελες νὰ βγῶ ἀμελέτητος; Θὰ μὲ σφυρίζανε! Ὅπως σφυρίξανε καὶ σένα!

ΤΑΣΟΣ: Ὥστε... αὐτὸ ἤθελατανε τὸ «πρόγραμμα» σου; Νὰ προετοιμαστῆς γιὰ νὰ κάνῃς τὸν ἀπατεώνα;

ΠΑΝΟΣ: Βεβαίως! Χρειάζεται θέλησι! Ἐπίμονη κι' ὑπομονή. Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία εἶναι σίγουρη. Ποιός δὲν θὰ ἐμπιστευθῇ σήμερα σὲ μένα;

ΤΑΣΟΣ: Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Γιατὶ δὲν ἀρχισες ἀκόμη;

ΠΑΝΟΣ: Ποιός σοῦ εἶπε πὼς δὲν ἄρχισα; Ἔχω βάλει ὅλη τὴν «πιάτσα» στὸ χέρι. Δῆθεν πὼς κάνω μιὰ μεγάλη ἑταιρία καὶ θὰ τοὺς δώσω μετοχές, δῆθεν πὼς θέλω ἁπλῶς μιὰ πρόχειρη «διευκόλυνσι» ἢ ν' ἀγοράσω κάτι σὲ μεγάλη «ὀκαζιὸν» ἁρπάζω τὰ σακκουλάκια μὲ τὶς λίρες σὰ νὰ εἶναι καραμέλλες!

ΤΑΣΟΣ: Μπράβο. Ἀλλά...

ΠΑΝΟΣ: Τί «ἀλλά»; Δὲν ὑπάρχει «ἀλλά»!

ΤΑΣΟΣ: Ἀπὸ κάπου μπορεῖ νἀ ξεσπάσῃ καμμιὰ μέρα τὸ σκάνδαλο καὶ τότε πᾶς χαμένος! Ἐνῶ ἐγώ... πάει ὁ περιπτεριοῦχος στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, λέει πὼς τοῦ χρωστᾶω διακόσιες ἐνενήντα ὀχτώ, μὲ καλοῦνε, λέω ἔνα «συγγνώμη, κάτι μοῦ συνέβη», δίνω ἕνα πενηντάρι καὶ πάω σπίτι μου. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μοῦ βγάλῃ ὁ ράφτης τὸ σακκάκι στὸ δρόμο. Δὲν διατρέχω ἄλλους κινδύνους. Ἐνῶ ἐσύ... τὴν ἔχεις ἄσχημα.

ΠΑΝΟΣ (γελάει): Μὴν εἶσαι ἀφελής! Ποιος θὰ τολμήσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου; Μὲ τρέμουν ὅλοι. Μ'ἔχουν ἀνάγκη.

ΤΑΣΟΣ: Βασίζεσαι πολὺ στὴ λογική! Ἂν βρεθῇ κάνένας τρελλός;

ΠΑΝΟΣ: Μὴν ἀνησυχῆς! Δὲ βρίσκεται. Πάρε τώρα τὸ πεντακοσάρικο νὰ πάρῃς πίσω τὸ ρολόϊ σου.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ δικαστήριο ποὺ μετὰ ἕξη μῆνες δικάζεται ὁ Πάνος).

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ (τελειώνει τὴν ἀγόρευσί του): Ναί, κύριοι δικασταί! Δὲν εἶναι κοινὴ μορφὴ ἀπατεώνος. Ἐμελέτησε καὶ σκηνοθέτησε τὸν ἐλεεινὸ ρόλον του μὲ τρόπον ὑπουλον καὶ καταχθόνιον ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα καὶ κατεσπίλωσε καὶ κατερράκωσε τὸ γόητρον τῆς ἐντίμου ὑπαλληλικῆς σταδιοδρομίας ἐν πλήρει συνειδήσει, χωρὶς ὑποψίαν ἐλαφρυντικοῦ. Ζητῶ τὴν καταδίκην εἰς τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν! Κατάρματα τοιούτου εἴδους δὲν χρειάζεται νὰ ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κοινωνίας. Θὰ βλάπτουν πάντοτε. (Γίνεται διάλειμμα).

ΤΑΣΟΣ (ζυγώνει τὸν Πάνο στὸ ἐδώλιο): Σὲ κοπάνισε ἀγρία.

ΠΑΝΟΣ (ἐλαφρῶς... κάθιδρος): Δὲ βαρυέσαι. Δὲν βάζουν ποτὲ τὴν ποινὴ ποὺ λέει ὁ Εἰσαγγελεύς. (Τὸν κυττάζει): Γιατὶ κυκλοφορεῖς χειμωνιάτικα χωρὶς σακκάκι;

ΤΑΣΟΣ (ἀπλᾶ): Μοῦ τῶβγαλε ὁ ράφτης στὸ δρόμο. Ἀπὸ τὰ εἰκοσι χρόνια ποὺ θὰ «φᾶς» ἐσύ, αὐτὸ εἶναι προτιμότερο. Μάλιστα πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸ Ἀστεροσκοπεῖο καὶ μοῦ εἶπαν πὼς αὔριο θἄχῃ λιακάδα! Ἀλλὰ ἐσὺ γιὰ νὰ δῆς λιακάδα θὰ κάνῃς εἴκοσι χρόνια.

ΠΑΝΟΣ: Ὑπάρχουν κι' οἱ «ἀγροτικὲς φυλακές». Θὰ πάρω καὶ «χάρι».

ΤΑΣΟΣ: Ὅ,τι καὶ νὰ πάρῃς... θὰ βγῆς κουρελῆς σ' ἑφτὰ-ὀχτὼ χρόνια καὶ θἄσ' ἀπέταρος καὶ μὲ τὴ φήμη τὴ δική μου.. πανελληνίως.

ΝΙΤΣΑ (πλησιάζει): Ἑκατὸ χιλιάδες λίρες ἔχουμε στὴν Ἐλβετία. Ὄχι διακόσιες ποὺ μοῦλεγες.

ΠΑΝΟΣ: Ἄ, τότε αὐτὲς θὰ εἶναι στὸ Μεξικό. Βέβαια. Τότε ποὺ στείλαμε τὶς πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια στὴ Ν. Ὀρλεάνη...

ΤΑΣΟΣ: Ἔχεις δίκηο! Χειρότερο εἶναι νὰ σοῦ βγάζουν τὸ σακκάκι στὸ δρόμο! Προτιμότερα τὰ εἴκοσι χρόνια.

ΣΚΗΝΗ 3η

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Ναί... ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τὸν καταδικάζει σὲ ἰσόβια. Κι' ἔτσι... οἱ λίρες μένουνε στὸ Μεξικὸ καὶ στὴ Νέα Ὀρλεάνη! Καὶ σὲ εἴκοσι χρόνια νὰ βγῆ... θὰ εἶναι 75 χρονῶν, ἂν δὲν ἔχῃ πεθάνει! Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Τρελλὸς εἶσαι; Τί ὑπερβολὲς εἶν' αὐτὲς ποὺ λές; Γενικὸς διευθυντὴς μιᾶς Τραπέζης καὶ ἀπατεώνας; Δὲ σοῦ λέω, κωμωδία γράφεις... ἀλλὰ ὄχι πιὰ κι' ὡς ἐκεῖ! Τόση ἀπιθανότης!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Ἀπιθανότης, ἔ; Ἡ ζωή, φίλε μου, ξεπερνάει καμμιὰ φορὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ φαντασία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων... Ἀλλὰ στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ σημειώσω:

Αὐλαία

ΕΨΙΛΟΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ὁ Ἕλλην βαθύφωνος Σίμος Ἰωαννίδης, ποὺ πρόκειται προσεχῶς νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ δώσῃ ἕνα ρεσιτάλ, σημειώνει τώρα ἐπιτυχία στὴ Βιέννη, ὅπου τραγουδᾶ συχνὰ ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ σταθμὸ καὶ στὴν ὄπερα τοῦ Βισμπάντεν Ρέγκενσμπουργκ, ὅπου ἐμφανίστηκε στὸ «Δὸν Κάρλο» τοῦ Βέρντι, ὑποδυόμενος τὸν βασιλιὰ Φίλιππο.

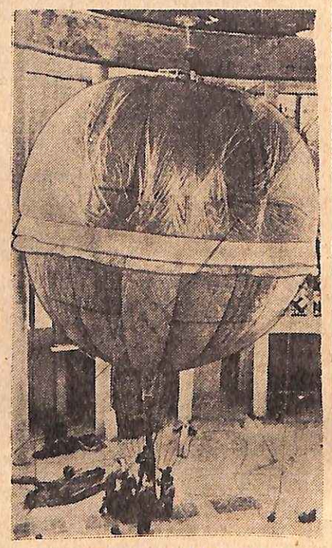

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΚΑΛΩΣΙΑ

Στὸ Ὑφελὸ τῆς Γαλλίας, οἱ παπάδες τοῦ ναοῦ Σαὶν - Πιὲρ βρέθηκαν σὲ δύσκολη θέσι προκειμένου νὰ χρωματίσουν τὰ τοιχώματα τοῦ τεραστίου τρούλλου τῆς ἐκκλησίας τους, ποὺ ξεπερνοῦσε στὸ ὕψος τὰ 25 μέτρα. Μιὰ σκαλωσιὰ θὰ στοίχιζε πολλὰ χρήματα καὶ γι' αὐτὸ ἀπεδείχθη σωτήρια ἡ ἰδέα ἑνὸς παπᾶ ὁ ὁποῖος σκέφτηκε ν' ἀνεβάσουν τοὺς ἐργάτες στὸ ὕψος ποὺ χρειαζόταν, τοποθετῶντας τους πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα ποὺ ἔδεσαν καλὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς μπαλλονιοῦ τὸ ὁποῖο φούσκωσαν μὲ ὀξυγόνο. Ἡ ἐργασία δὲν ἦταν βέβαια χωρὶς κίνδυνο, ἔλαβαν ὅμως ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα κι' ἔτσι ἡ δουλειὰ ἔγινε ὁμαλὰ καὶ στοίχισε πολὺ πιὸ οἰκονομικὰ παρὰ ἂν γινόταν ἐγκατάστασι σκαλωσιᾶς.

Τῆς στιγμῆς

— Τὸ φόρεμα τῆς γυναίκας σας εἶναι σωστὸ ποίημα!

— Ναί, τὸ βλέπω! ἀπάντησε ὑπερήφανα ὁ σύζυγος.

Καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ προϊστορία ὅμως τοῦ φορέματος ἦταν σωστὸ δράμα!

ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΤΥΧΗ...

...”Αν ξέρετε ἔντεκα μικρὰ μυστικά!..

Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μιᾶς συγκεντρώσεως, ποὺ θὰ ὀργανώσετε, ὀφείλεται χωρὶς ἀμφιβολία στὴν προετοιμασία ποὺ ἔχετε κάνει καὶ γενικά, στὶς προσπάθειες ποὺ ἔχετε καταβάλει. Ἀλλὰ πρέπει, αὐτὲς οἱ προσπάθειες νὰ μὴν πάνε χαμένες, γιατὶ συνήθως, ἐνῶ οἱ προσπάθειες εἶναι πολλές, φιλότιμες καὶ μὲ καλὲς προθέσεις, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι —ἂν οἱ καλεσμένοι σας δὲν ἀρχίζουν νὰ χασμουριοῦνται— νὰ φύγουν πάντως ὅσο πιὸ γρήγορα μπορέσουν...

Δεδομένου δὲ ὅτι οἱ συγκεντρώσεις καὶ τὰ πάρτυ, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ εὐκαιρία γιὰ διασκέδασι, εἶναι καὶ ἕνα εἶδος κοινωνικῶν ἐξετάσεων ποὺ δίνουν τόσο οἱ καλεσμένοι, ὅσο καὶ οἱ οἰκοδεσπότες, εἶναι ἀπαραίτητο ἡ γιορτὴ ἢ τὸ πάρτυ ποὺ θὰ ὀργανώσετε νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχία.

Ἀξίζει λοιπόν, τὸν κόπο νὰ μάθετε τὰ ἕνδεκα μικρὰ μυστικά, ποὺ θὰ κάνουν τὸ πάρτυ σας νὰ πετύχῃ.

1) Μὴν ὀργανώσετε τὸ πάρτυ, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ βγάλετε μερικὲς ὑποχρεώσεις. Ἂν τὸ πρόσωπό σας δὲν ἀκτινοβολῆ ἀπὸ πραγματικὴ χαρὰ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς βραδυᾶς, οἱ καλεσμένοι σας εἶναι βέβαιο ὅτι δὲ θὰ διασκεδάσουν.

2) Στὸν κατάλογο τῶν προσκεκλημένων σας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συμπεριλαμβάνετε ὅλους ἐκείνους, στοὺς ὁποίους ἔχετε ὑποχρέωσι Ἂν οἱ καλεσμένοι σας δὲν εἶναι διαλεγμένοι μὲ προσοχή, δὲ θὰ μείνῃ κανεὶς εὐχαριστημένος.

3) Τὸ κουβεντολόϊ καὶ γενικὰ ἡ συζήτησις, εἶναι αὐτὸ ποὺ κυρίως ζεσταίνει τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς συγκεντρώσεως. Ἡ σιωπή, εἶναι ὁ πιὸ θανάσιμος ἐχθρός της. Γι' αὐτὸ διαλέξτε τοὺς καλεσμένους σας μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἔχουν ἀρκετὰ κοινὰ σημεῖα, γιὰ νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μεταξύ τους καὶ νὰ ἀρχίσουν τὴν τόσο ἀπαραίτητη συζήτησι. Θὰ χρειαστῆ, ἴσως, νὰ προσκαλέσετε καὶ μερικὰ —ὄχι πολλὰ— πρόσωπα, ποὺ νὰ εἶναι ἄγνωστα στὸν κύκλο τῆς συγκεντρώσεως. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουν κάτι κοινὸ μὲ τοὺς ἄλλους.

4) Ἡ ἐγκαρδιότητα καὶ ἕνας ἐλαφρὸς τόνος εἶναι κι' αὐτὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πάρτυ. Ἀλλὰ μὴν κάνετε τὴν πρόσκλησί σας μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ οἱ ἄλλοι νὰ μὴν τὴν πάρουν στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ σκεφτοῦν ὅτι πιθανὸν δὲ θὰ σᾶς προσβάλουν, ἂν ἀμελήσουν νὰ ἔλθουν.

Ἂν τὸ σπίτι σας εἶναι σὲ σημεῖο ποὺ δὲ βρίσκεται εὔκολα, κατατοπίστε λεπτομερῶς τοὺς καλεσμένους σας γιὰ τὸ πῶς θὰ τὸ βροῦν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σταθῆ στὴν πόρτα γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τοὺς καλεσμένους καὶ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ ὕστερα μέσα, γιὰ τὶς συστάσεις, πρέπει νὰ διαλεχτῆ μὲ προσοχή, γιατὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ φέρῃ σὲ πρώτη ἐπαφὴ τοὺς καλεσμένους μεταξύ τους.

5) Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μαζευτοῦν ὅλοι, ἠρεμῆστε. Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα, ποὺ γυρίζουν ἐδῶ καὶ κεῖ μὲ ἀνήσυχο τρόπο καὶ νευρικότητα, μεταδίδουν τὴν νευρικότητα καὶ στοὺς καλεσμένους καὶ τοὺς χαλᾶν τὴ διασκέδασι. Φροντίστε, λοιπόν, νὰ διασκεδάσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο —καὶ πιὸ φανερὰ— καὶ δῶστε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλα εἶναι ἐν τάξει, ἀκόμη κι' ἂν δὲν εἶναι.

6) Καλὸ εἶναι, νὰ τὰ ἔχετε ὅλα ἕτοιμα ἀπὸ πρίν. Ἑτοιμάστε, ἂν εἶναι δυνατόν, ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ κάθε τι ἄλλο πρὶν φτάσῃ ὁ πρῶτος καλεσμένος. Ἔτσι, ἔχετε ἥσυχο τὸ κεφάλι σας καὶ δὲν εἶστε ἀναγκασμένοι νὰ φεύγετε κάθε λίγο καὶ λιγάκι κοντὰ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σας.

7) Φροντίστε,ἐπίσης, ὥστε,ὅ,τι θὰ σερβίρετε στοὺς καλεσμένους σας νὰ εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐξασφαλίσετε. Αὐτὸ θὰ σᾶς δώσῃ ἐμπιστοσύνη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πάρτυ. Ἂν χρειαστῆ, ξοδεύετε κάτι παραπάνω ἀπ' ὅσα ὑπολογίσατε.

8) Ὅ,τι κι' ἂν σερβίρετε, φροντίστε νὰ εἶναι πολύ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε ἀκριβὰ πράγματα. Ἂν τὰ οἰκονομικὰ δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, προτιμῆστε νὰ ἔχετε συνηθισμένα φαγητὰ ἢ μεζέδες, ἀλλὰ σὲ μεγάλες ποσότητες, παρὰ λίγα καὶ καλά. Ἔτσι, δὲν θὰ κινδυνεύσετε νὰ μείνετε χωρὶς φαγητό. Τὸ αἴσθημα τῆς ἀφθονίας, ποὺ θὰ ἔχουν οἱ καλεσμένοι σας ἐξ ἄλλου, θὰ τοὺς κάνῃ νὰ νοιώσουν εὐχάριστα — καὶ νὰ ποῦν καὶ καλὰ λόγια γιὰ σᾶς. Πάντως, φροντίστε αὐτὰ ποὺ θὰ σερβίρετε νὰ κάνουν τὴν καλύτερη ἐντύπωσι νὰ εἶναι φτιαγμένα μὲ προσοχὴ καὶ γοῦστο.

9) Ὅσο γιὰ τὸ σερβίρισμα, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι καὶ πολλὰ ἐπιχειρήματα γύρω ἀπὸ τὸν καθένα γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἐφαρμογή του. Τὸ καλύτερο, ὅμως, εἶναι νὰ προσφέρετε τὰ φαγητὰ καὶ τοὺς μεζέδες συγκεντρωμένα — τουλάχιστον στὴν ἀρχή. Ἔτσι, οἱ καλεσμένοι ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθοῦν κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, νὰ γνωριστοῦν, νὰ ἀρχίσουν κουβέντα καὶ γενικὰ νὰ δημιουργήσουν ἕναν δεσμὸ μεταξύ τους, ποὺ ἀργότερα θὰ φανῆ χρήσιμος γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

10) Γιὰ ποτά, περιοριστῆτε σὲ δύο - τρία τὸ πολὺ εἴδη, ἀλλὰ φροντίστε ὥστε νὰ μὴν ἔρθῃ στιγμή, ποὺ θὰ μείνετε χωρὶς αὐτά. Καὶ ἐδῶ, εἶναι προτιμότερο νὰ πάρετε συνηθισμένα ποτά, παρὰ ἕνα καλό, ποὺ θὰ ἐξαντληθῆ γρήγορα. Γιὰ νὰ μὴν μείνετε χωρὶς ποτό, λογαριάστε πόσο περίπου θὰ χρειαστῆτε καὶ μετὰ ἀγοράστε τὴν διπλὴ ποσότητα.

11) Φροντίστε νὰ γίνῃ κάτι ξεχωριστὸ στὸ πάρτυ σας, Μπορεῖτε νὰ παρουσιάσετε ἕνα πρωτότυπο φαγητὸ ἢ μεζέ. Ἡ προσκαλέσετε κάποιον, ποὺ ξέρετε ὅτι θὰ χαροῦν οἱ περισσότεροι νὰ τὸν δοῦν.

Καλὸ εἶναι, τέλος, νὰ ἔχετε πρόχειρο στὸ μυαλό σας ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα παιχνίδια τῶν πάρτυ, γιὰ νὰ βάλετε τοὺς καλεσμένους σας νὰ τὸ παίξουν, ἂν δῆτε ὅτι ἀρχίζουν νὰ πλήττουν. Πρὸς Θεοῦ, ὅμως, μὴν φτιάξετε ἕνα πρόγραμμα καί, μὲ βάσι αὐτό, νὰ ἐπιβάλετε στοὺς καλεσμένους νὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς λέτε. Εἶναι ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ τοὺς διώξετε μιὰ ὥρα γωρίτερα.

Ξέρετε πὼς μπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε μιὰ ἀτομικὴ ἔκρηξι στὸ σπίτι σας; Ἢ νὰ πηγανίσετε ἕνα αὐγὸ πάνω σὲ μιὰ κοινὴ ἠλεκτρικὴ λάμπα;

Ἡ πρωτότυπη καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα σειρὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΦΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 17) μὲ τὸν γενικὸ τίτλο:

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ τοὺς μυστηριώδεις νόμους τοῦ Σύμπαντος, σὲ διάφορες διασκεδαστικὲς ἐφαρμογές τους. Μὲ ἐλάχιστα τεχνικὰ μέσα, καὶ χωρὶς νὰ χρειάζεται καθόλου νὰ ἔχετε ἐπιστημονικὲς γνώσεις, θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε πειράματα, ἁπλὰ στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ θεαματικὰ καὶ ἐκπληκτικά, ποὺ θὰ διασκεδάζουν κι' ἐσᾶς καὶ τοὺς φίλους σας.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καθρόνια, σανιδώματα,
οὐ μὴν καὶ κρηπιδώματα ,
τῆς Ὁμονοίας ἔφραξαν τὴν ἔνδοξη πλατεῖα...
Καὶ ἀναγκάζονται οἱ πεζοὶ
καὶ τὰ ὀχήματα μαζί,
νὰ... φράζουν τὰς παρόδους της κι' ἰδίως τὰ (Χαυτεία!

★

Χωρίς, λοιπόν, ἀντίρρησι καὶ γιὰ κακή μας τύχη,
μπροστὰ στῆς Ὁμονοίας μας τὰ «ξύλινα τὰ τείχη»
καὶ σ' ὧρες, ἀναγνῶστα μου, πυκνῆς κυκλοφορίας,
εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῆς... «σανίδα σωτηρίας»!

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΡΕΚΟΡ

Μὲ τελετὲς ἐπίσημες, μὲ παγηγυρισμοὺς
καὶ μὲ τοὺς ἀπαραίτητους σημαιοστολισμούς,
ἀπὸ τὴν Ὀλυμπία μας ξεκίνησε ἡ δᾶδα
καὶ στῆς Μελβούρνης βρέθηκε τὴν νέα Ὀλυμ- (πιάδα!

★

Ἔτσι ἀπεδείχθη ἡ χώρα μας ἡ μόνη μέσ' στὴ γῆ,
ποὺ κάνει πλουσιώτατη... φλογο-εξαγωγή,
διότι στὸν τιμάριθμον ὅσο κι' ἂν λέῃ «ἀγάντα»,
ὅλα τὰ εἴδη ἀνέρχονται κι' εἶναι... «φωτιὰ» τὰ (πάντα!

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Οἱ τόσον χειμαζόμενοι ἀγροτο-γεωργοὶ
κατὰ τῶν ἁρμοδίων μας ἐκφράζουν τὴν ὀργή,
γιατὶ ποτέ τους δὲ ρωτοῦν, οὔτε ἀπὸ περιέργεια,
γιὰ τῶν ἀγρῶν τους τὴν σπορὰ καὶ γιὰ τὴν καλ- (λιέργεια!

★

Ἀλλὰ παρὰ τὸ δίκαιον κι' αὐτῶν τῶν αἰτημάτων,
περὶ σπορᾶς, πιστώσεων κι' ἰδίως λιπασμάτων,
οὐδόλως ἐπτοήθηκαν οἱ κύριοι μεγάλοι
«κι' ἀγόν, οἱ περισσότεροι, ἀγόρασαν» καὶ πάλι!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Κάποιο ζευγάρι εὐάρμοστον καὶ πλῆρες προκοπῆς,
μὲ τὴν ἁπλῆ τὴν μέθοδο τῆς... ὀρνιθοκλοπῆς,
ἀγόρασε οἰκόπεδα, κομψὸ σπιτάκι ἔκτισε
καὶ ζηλευτὸ κομπόδεμα, μὲ δυὸ γραμμές, ἀπέκτησε!

★

Εἰς τὴν ἀρχὴ ἐρήμαξε τὶς κόττες τῶν πλησίων,
τοῦ Μενιδιοῦ ἀργότερα, κατόπιν τῶν Λιοσίων
καὶ δίχως τοῦ προσώπου του ἐλάχιστον ἰδρῶτα,
περνοῦσε βίον ἄνετον, κοινῶς «ζωὴ καὶ κότα»!

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Καθὼς πληροφορούμεθα, ἀπ' τῶν Πατρῶν τὴν πόλι,
ἀπὸ κάποιο της ἀγρόκτημα ἢ μᾶλλον περιβόλι,
βαθειὲς πρασιὲς ἀνοίχτηκαν κι' εὑρέθηκαν τυχαῖα
ποικίλα ὅπλα σπάνια ὁλόχρυσα κι' ἀρχαῖα!

★

Χρυσὸς εὑρέθη ὁπλισμός, ποὺ λάμπει καὶ γυαλίζει
καὶ γιὰ τὸ μέλλον, ὅλους μας, μὲ θάρρος μᾶς... ὁ- (πλίζει
*γιατὶ ἡ φτωχὴ

Ἑλληνικὴ αἰσθηματικὴ νουβέλλα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Ο ἐρημίτης ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σ' ἕνα φάρο, ποὺ βρίσκεται καμμιὰ πενηντάριὰ μέτρα ἀπὸ τὸ πέλαγος, στὴν ἄκρη μιᾶς στενόμακρης λουρίδας ἀπὸ βραχάκια, ἔφτασε ἕνα βράδυ ἕνας παράξενος νέος, χλωμὸς καὶ θλιμμένος. Στὸ ταβερνάκι τοῦ νησιοῦ, ὅπου κάθησε προηγουμένως νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κρασί, εἶπε στὸ μπάρμπα-Μάνθο, τὸν ταβερνιάρη, ὅτι εἶναι ὁ καινούργιος φαροφύλακας. Δὲν ἔδωσε ὅμως καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι. Ἡ ἀφιξί του, ὡστόσο ἔγινε γνωστὴ στὸ χωριὸ καὶ ἡ δασκάλα τράβηξε στὸν πιὸ κοντυνὸ καφενὲ νὰ ρωτήσῃ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ στὸ φάρο.

2ον

Τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωσι τὸ ἐξωτερικό του, τὸ χλωμὸ πρόσωπό του, μὲ τὴν πονεμένη ἔκφρασι καὶ τὸ μελαγχολικό του βλέμμα, τὴν πάστρα του, τὴν κομψότητά του καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ ὕφους του... Καὶ εἶχε ξαφνιαστῆ κι' αὐτή, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅταν ἄκουσε, ὅτι ἤθελε νὰ πάῃ στὸ φάρο. Εἶχε ζυγώσει τώρα ἕνα τσοῦρμο γυναικοῦλες, ποὺ φλυαροῦσαν.

— Μεγάλη καταστροφή, κυρία Ὑπατία μου... φτώχεψε... καὶ πῆρε τὸ παλληκάρι τῶν ματιῶν του...

— Καλὲ δὲν τ' ἄκουσες καλά, κυρὰ Σωφρονία μου... Αὐτὸς ἔχασε τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του...

—"Ενας μεγάλος πόνος — πρόσθεσε ἡ κυρὰ Λοξάντρα, ἡ γυναίκα τοῦ τσαγκάρη— τὸν ἔφερε στὴν ἐξορία, τὸν ἄμοιρο... κανένας δὲν ξέρει ἀπὸ τί καὶ πῶς.

—Θ' ἄξιζε νὰ τὸ μάθαινε κανένας—ἔκαμε ἡ δασκαλίτσα, νεοφερμένη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα σὲ τούτη τὴν ἐξορία, χωρὶς κανένα μεγάλο πόνο, παρὰ νὰ βρῇ μιὰ θεσούλα νὰ παίρνῃ κανένα μισθουλάκο.

"Ητανε νόστιμη, ἄσπρη καὶ καστανὴ μὲ μεγάλα κασάτα μάτια. Λυγερὴ καὶ καλοφτιασμένη, ρωμαντικὴ καὶ τὸ κεφαλάκι της γεμάτο ἀπὸ καπνοὺς μυθιστορημάτων. Οἱ γυναικοῦλες τὴν κύτταξαν περίεργες:

— Δὲ πᾶς, κορούλα μου, στὸ φάρο νὰ τὸν ρωτήσῃς; — ἔκαμε ἡ κυρὰ-Ὑπατία, εἰρωνικά.— Ὁ Τσιτσελίκης καὶ ὁ μπάρμπα Μάνθος λένε πὼς τοὺς εἶπε νὰ μὴ ζυγώσῃ κανένας στὸ φάρο, γιατὶ θὰ πάθῃ ἀπ' αὐτὸν μεγάλο κακό.

Ἡ δασκαλίτσα ὅμως τῶδεσε στὸ μυαλό της. Τῆς εἶχε δώσει στὴ φαντασία αὐτὸς ὁ νέος, ποὺ ἦρθε ὁλομόναχος νὰ κλειστῆ στὸ φάρο, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μ' ἕνα μεγάλο πόνο στὴν καρδιά. Τὸ μυστήριο τὴν τραβοῦσε. "Ηθελε νὰ τὸ ξαστερώσῃ. Ἀλλὰ πόσο δύσκολο τῆς φαινότανε, ἀπ' ὅσα ἄκουγε, νὰ τὸν ζυγώσῃ! Πήγε τὸ βράδυ, στὸ καμαράκι της, πλάϊ στὸ σχολεῖο, μὲ μιὰ παράξενη ταραχὴ στὴν καρδιά της. Κι' ὅταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι της γιὰ κοιμηθῆ, χίλια δυὸ σχέδια στριφογυρίζανε στὸ νοῦ της κι' ἔμειναν ἀτελείωτα, ὡς ποὺ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ἐπὶ μέρες βούϊζε ἡ μικρὴ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὰ καμώματα τοῦ «ἐρημίτη τοῦ φάρου» ὅπως βάφτισαν ἀμέσως τὸν καινούργιο φαροφύλακα. Κάτι ψαράδες εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ πᾶνε στὸ φάρο ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ ἦταν ἀπάνω στὰ βραχάκια.

Εἶχε ξημερώσει μπουνάτσα, λάδι ἡ θάλασσα εἶχε φυράνει, εἶχε κατέβει καὶ τὸ μονοπάτι εἶχε ξενοίσει... Εἴχανε πάει μαζί τους, στὸ καλαθάκι, πούβαζαν τὰ δολώματα, καὶ μερικὰ ψαράκια, γὰ τὸν φιλέψουν. Μὰ δὲν εἴχανε κάμει οὔτε τὸ μισὸ δρόμο, ποὺ δέχτηκαν βροχὴ ἀπὸ πέτρες...

Ἀπάνω, ἀπὸ τὴν ταράτσα, τὸ παλληκάρι, τοὺς πετροβολοῦσε μὲ μανία καὶ τόσο γοργά, ποὺ οἱ φτωχοὶ ψαράδες δὲν προλάβαιναν νὰ φυλαχτοῦν.

—"Ε, γιὰ στάσου!—τοῦ φώναξε ὁ πιὸ νέος ἀπ' αὐτοὺς—ψάρια σοῦ φέρνουμε νὰ σὲ φιλέψουμε... καὶ νὰ σοῦ κάνουμε συντροφιά...

— Πίσω!—ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ δυνατή, ἔξαλλη φωνή—δὲ θέλω οὔτε τὰ ψάρια σας, οὔτε τὴ συντροφιά σας!... Δὲν θέλω ἀνθρώπους!... Πίσω!...

Καὶ δυνάμωσε τὸ πετροβόλημα. Ἀπὸ πολὺ πρωῒ εἶχε ἀρχίσει νὰ μαζεύῃ πέτρες ἀπὸ τὸ ξενερισμένο μονοπάτι... καὶ ἦταν ὅλες βαρειές... Καὶ πέρναγαν ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῶν ψαράδων καὶ μπροστὰ στὰ πόδια τους καὶ στὴ θάλασσα, δεξιὰ κι' ἀριστερά τους. Τὰ χρειάστηκαν.

— Πᾶμε πίσω στοῦ μπάρμπα-Μάνθου —εἶπε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος — αὐτὸς εἶναι ζουρλὸς γιὰ δέσιμο...

Αὐτὰ γίναν ἀμέσως γνωστὰ στὴ μικρὴ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ. Καὶ οἱ κουβέντες γυρεύανε τὸν ἀνθρωπο τόσο ἀνώτερος ἀπὸ τὴ νέος, ποὺ φαινότανε τόσο ἀνώτερος ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ ἐρχότανε νὰ κάνῃ; Γιατὶ θέλησε νὰ ἐξορίσῃ ἔτσι τὸν ἑαυτό του; Τί μυστήριο ἔκρυζε ἡ ζωή του; Οἱ ψαράδες λέγανε πὼς ἤτανε τρελλός... Μὰ πῶς μποροῦσανε νὰ στείλουν ἕναν τρελλὸ σὲ μιὰ δουλειὰ τόσο ὑπεύθυνη;... Αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικὰ φτάσανε στὸ λόφο, ποὺ ἤταν ἀπάνω χτισμένο τὸ σχολεῖο καὶ στὸ καμαράκι τῆς δασκαλίτσας. Θυμότανε τὴ σιλουέττα του, τὸ εὐγενικό του παρουσιαστικό, τὰ μάτια του, πού, γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ εἶχε ρίξει ἀπάνω της, καθὼς τὴν προσπέρασε, μὲ τὶς βαλίτζες στὰ χέρια, νὰ τραβήξῃ πεζός, γιὰ τὸ φάρο... Κι' ὁ πόθος ἄναβε καὶ κόρωνε ὁλοένα, νὰ ἐξιχνιάσῃ ποιὸς εἶναι καὶ τί γύρευε νὰ γιατρέψῃ μὲ τὴν ἄγρια, τὴ μισάνθρωπη μοναξιὰ ποὺ ἐρχότανε νὰ ζήσῃ.

Κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ δασκαλίτσα σὰν ν' ἀνακάλυπτε μέσα της κάτι ποὺ τὴν πλησίαζε μὲ τὸν «ἐρημίτη φαροφύλακα». Αὐτή, βέβαια, εἶχε ρθῆ στὴν ἐξορία τοῦ μικροῦ νησιοῦ γιὰ τὸν ἄθλιο μισθουλάκο... Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἔννοιωθε πὼς ἤτανε κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νησιοῦ, ποὺ τὴν τριγύριζαν, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ φτάσαμε, καὶ ψαχούλευαν στὴν ψυχή της μὲ πειναλέες περιέργειες...

Δὲ χώνευε, πρὸ πάντων, τοὺς νεαρούς, ποὺ τὴν εἶχανε βάλει στὸ σημάδι καὶ τὴν περνάγανε γιὰ εὔκολη λεία. Γιατὶ δὲν ἤτανε καθόλου ἄσχημη. Εἶχε ἕνα προσωπάκι, πούφεγγε ἀπὸ παιδιάστικη καλωσύνη—ἤτανε δὲν ἤταν εἴκοσι χρονῶ—καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της στεφάνωναν τὸ μέτωπό της σὰ φωτοστέφανος ἁγιογραφίας. Ἔπειτα εἶχε κάποιες πνευματικὲς ἀξιώσεις, ποὺ δὲν εὑρίσκαν κανένα ἀντίκρυσμα στὸ γύρω της κόσμο, καμμιὰ ἀνταπόκρισι. Ἡ ξαφνικὴ παρουσία τοῦ νέου φαροφύλακα, γεμάτη μυστήριο, τράβηξε τὴν προσοχή της. Τὰ διαβάσματά της, μυθιστορήματα πρὸ πάντων, αἰσθηματικὰ καὶ ἡρωϊκά, εἶχαν ἀκονίσει τὴν εὐαισθησία της. Καὶ σὰν νὰ ἤταν ἐτοιμασμένη γιὰ κάτι ἔκτακτο κι' ἀπρόσμενο, ποὺ θάκοβε τὴν ἀνυπόφορη μονοτονία τῆς ζωῆς της καὶ θὰ δρόσιζε τὴ διψασμένη ψυχή της...

Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μέρες. "Ενα πρωῒ ξημέρωσε μέρα χρυσὴ τοῦ φθινοπώρου, ἀπὸ κεῖνες ποὺ σὰν νὰ βλέπῃς τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ πίσω ἀπὸ κρύσταλλο. Ὁ κορυδαλλὸς εἶχε πάρει τὸ πέταγμά του ἀπὸ τὸ χαντάκι καὶ εἶχε ὑψωθῆ στὸν ἀέρα, τὸν πλημμυρισμένο ἀπὸ γλυκειὰ θαλπωρή, κι' ἔστελνε ἀπὸ ψηλὰ τοὺς φαιδροὺς λαρυγγισμούς του. Αὐτοὶ ξύπνησαν καὶ τὴ δασκαλίτσα. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος εἶχε μπῆ λοξὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀνακλαδίστηκε, τινάχτηκε γοργὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύθηκε, συγυρίστηκε, χαρούμενη, μὲ μιὰ ἰδέα στὸ κεφάλι: Νὰ πήγαινε στὸ φάρο. Μόνη της; Κάτι τέτοιο οὔτε νὰ τὸ διανοηθῆ δὲ μποροῦσε. Τὰ μάτια τοῦ κόσμου ἤταν ἀπάνω της. Κι' οἱ γλῶσσες τῶν γυναικῶν, ἀκονισμένες, ἤταν ἕτοιμες νὰ τὴν παραλάβουν. Θάπαιονε τὰ παιδιά, σὲ μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ὡς τὸ ψαράδικο χωριό, κι' ἂν μποροῦσαν θὰ πήγαιναν κι' ὡς τὸ φάρο.

"Οταν ἔφτασαν τὰ παιδιὰ μὲ τὶς σάκκες τους στὸ σχολεῖο τὰ μάζεψε ὅλα στὴ μεγάλη τάξι:

— Παιδιὰ—τοὺς εἶπε—σήμερα δὲν ἔχει μάθημα! Ἡ μέρα εἶναι πολὺ ὡραία... Θὰ πᾶμε περίπατο κατὰ τὸ φάρο... Πεταχτῆτε στὰ σπίτια σας ν' ἀφῆστε τὰ βιβλία σας, νὰ πάρετε λίγο ψωμί, τυρί, ἐλῆές, σύκα, ὅ,τι βρῆτε γιὰ νὰ φάτε τὸ μεσημέρι καὶ νάρθετε γρήγορα νὰ φύγουμε...

Τὰ παιδιὰ χύθηκαν χαρούμενα, μ' ἀλαλαγμοὺς ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ πῆραν τὴν κατηφοριὰ γιὰ τὰ σπίτια τους. Ἡ δασκαλίτσα μπῆκε στὴν κάμαρά της, στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἐφτιαξε τὰ μαλλιά της, τὰ ξανάδεσε μὲ τὴν ἄλικη κορδέλλα ποὺ ταίριαζε τόσο πολὺ μὲ τὸ φλογάτο φθινοπωρινὸ παλτουδάκι της καὶ βγῆκε στὸ προσήλειο περιμένοντας τὰ παιδιά. Μιὰ ἀμφιβολία τὴ βασάνιζε: Θὰ κατάφερνε νὰ ἰδῆ καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ μυστηριώδη φαροφύλακα; Τὴν ἔκαιγε μιὰ περιέργεια ἀκατανίκητη.

"Εβαλε τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο κατὰ τὸ μικὸ χωριὸ τῶν ψαράδων. Γιὰ νὰ φτάσουν στὸν κόρφο, ποὺ στὸ μυχό του ἤταν ἀραδειασμένες οἱ καλύβες, ἔπρεπε, ὅπως εἴδαμε, νὰ περάσουν ἕνα μεγάλο λόφο, ποὺ χώριζε αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴ χώρα. Τὰ παιδιά, μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴ δημοσά, πῆραν τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ μικρὸ πευκιά, ποὺ ἤτανε στὴν ἀπὸ δῶ πλαγιὰ τοῦ μεγάλου λόφου, στὴν ἄκρη τῆς ἀνηφοριᾶς κοντὰ στὸ διάσελο. Εἶχε βρέξει ἀποβραδὺς καὶ τὰ πεῦκα, φρεσκολουσμένα, ἀνακάτευαν τὴ βαλσαμικὴ εὐωδιά τους μὲ τὴ μυρουδιὰ τοῦ θυμαριοῦ. Τὰ παιδάκια τραγουδοῦσαν μὲ τὶς ἀθῶες φωνοῦλες τους τὰ σχολικὰ τραγουδάκια τους. Μὰ ἡ δασκαλίτσα δὲν τ' ἄκουγε πιά. Ὅταν, πρὸ πάντων, φτάνοντας στὸ διάσελο ἀντίκρυσε τὸν καταγάλανο κόρφο νὰ καθρεφτίζῃ σὰ λίμνη τὴν ἄσπρη σιλουέττα τοῦ φάρου, ποὺμοιαζε σὰν λαμπάδα, στημένη μπροστὰ στὸ ἐπιβλητικὸ εἰκόνισμα τοῦ τοπίου μὲ τὸν ἀχανῆ ὁρίζοντα.

«Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄσπρο σπιτάκι, λοιπὸν — διαλογιζότανε ἡ δασκαλίτσα — ζῆ, κλειδωμένος, ἀμπαρωμένος, ὁλομόναχος, μὲ τὸν ἑαυτό του, αὐτὸς ὁ παράξενος καὶ μυστηριώδης φαροφύλακας»... Ἡ μορφή του μὲ τὴν ἀόριστη καὶ διάχυτη ἔκφρασι τοῦ πόνου, εἶχε τυπωθῆ καλὰ στὴ θύμησί της. Καὶ τώρα, ποὺ ἀνέβαινε, τὴν ἀνηφοριά, τὸν ἔφερνε ζωηρὰ στὸ νοῦ της, σὰν νὰ τὸν εἶχε μπροστά της, πού, σκυφτός, μὲ τὶς δυὸ βαλίτζες του, εἶχε πάρει τὸ δρόμο, ζωντανός, πρὸς τὸ μνῆμα του: «Μὰ θὰ τὸ ξεδιαλύνω ἐγώ, αὐτὸ τὸ μυστήριο» — ἔλεγε ὁλοένα ἀπὸ μέσα της καὶ κατηφόριζε γοργὰ πρὸς τὸ περιγιάλι μὲ τὶς καλύβες.

Πῆγε τὰ παιδιὰ καὶ εἶδαν τὶς ψαροπούλες, τὰ δικτυάρικα καϊκάκια, τὰ παραγαδιάρικα καὶ τὸ γρὶ-γρί. Ἔβαλε τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς ἐξήγησαν πολλὰ πράγματα τῆς ψαρικῆς, τὰ πῆγε στὸ μικρὸ ταρσανὰ ποὺ φτιάνανε βαρκοῦλες οἱ μαστόροι τῆς ναυπηγικῆς ἢ μερεμέτιζαν τὶς ψαροπούλες καὶ τέλος τ' ἄφησε νὰ κάτσουν στὴν ἀμμουδιά, νὰ φάνε. Κι' ἐκεῖνη προχώρησε μὲ τρόπο, μ' ἀφέλεια καὶ ξεγνοιασιά, στὸ μονοπάτι στὰ βραχάκια, ποὺ ἤτανε ξενερισμένα, γιὰ καλά.

—"Ε, ποῦ πᾶς κοπέλλα μου — ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ — σοῦ κάνει κέφι γιὰ πετροπόλεμο; Κύττα μὴ φᾶς καμμιὰ καὶ σοῦ ἀνοίξῃ τὸ καφάσι.

Ἤταν ἡ φωνὴ τοῦ Τσιτσελίκη, ποὺ εἶχε σκληρὴ πεῖρα γιὰ νὰ δώσῃ στὴ δασκαλίτσα τὴν προειδοποίησι αὐτή. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἄκουγε· τραβοῦσε σὰν ὑπνωτισμένη, ἀπὸ τὸ μονοπάτι, πρὸς τὸ φάρο, ποὺ τὰ μέταλλα τοῦ φαναριοῦ του χρύσιζαν καὶ λαμπύριζαν στὸν ἥλιο. Μὰ ξαφνικὰ σωστὴ βροχὴ ἀπὸ πέτρες τῆς ἔκανε πολὺ ἄσχημη ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μικρῆς ταράτσας μὲ τὰ σιδερένια καγκελάκια. Ἄλλες ἀπὸ τὶς πέτρες πέφτανε στὴ θάλασσα, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ πίσω ἀπὸ τὴ νέα· καὶ σήκωναν νερὰ καὶ τὴν πιτσίλιζαν· καὶ ἄλλες βρίσκανε τὰ βραχάκια κι' ἀναπηδοῦσαν. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς πῆρε ξέφαρτσα καὶ τὸ φουστάνι τῆς δασκαλίτσας. Καί, σύγχρονα, ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ φαροφύλακα ἀντιλάλησε:

— Πίσω!... Δὲν δέχομαι στὸ φάρο ἐπισκέψεις... Καὶ μάλιστα ἀπὸ γυναίκες... Πίσω, ἂν δὲ θέλῃς νὰ φᾶς καμμιὰ πετριὰ στὸ καύκαλο!...

Ἡ δασκαλίτσα στάθηκε. "Εβαλε τὸ χέρι της ἀπάνω ἀπὸ τὰ φρύδια της ἀντήλιο καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺρριχνε τὶς πέτρες. Μάταια ὅμως· δὲ φαινότανε κανείς: Αὐτὸς ποὺ πετροβολοῦσε θὰ βρισκότανε σίγουρα σὲ κάποια σκαλίτσα, ποὺ ἔνωνε τὸ βράχο μὲ τὴ μικρὴ ταράτσα.

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε — φώναξε ἡ νέα — δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικό... Ἐγὼ δὲν ἔοχομαι γιὰ σᾶς... Κάνω τὸν περίπατό μου... δὲ μπορεῖτε νὰ μ' ἐμποδίσετε... δὲν εἶναι δικαίωμά σας... ὁ μῶλος δὲν εἶναι δικός σας!

Ὁ φαροφύλακας ἀπάντησε μὲ καινούργιο πετροβολητό:

—Φυγε, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω — τῆς φώναξε — δὲν εἶμαι εὐγενής... δὲ θέλω ἀνθρώπους καὶ μάλιστα γυναῖκες!... Πίσω!...

Ἡ δασκαλίτσα ἔκανε μεταβολὴ· καὶ τράβηξε κατὰ τὰ παιδιὰ πού, στρωμένα στὴν ἀμμουδιά, τρώγανε ἀκόμα. Κάθισε μαζί τους σιωπηλή. Δὲν εἶχε πετύχει αὐτὸ ποὺ ἤθελε. ἀλλὰ δὲν εἶχε παραιτηθῆ. Στὸ μυαλό της στριφογύριζε ἄλλο σχέδιο. ποὺ σχηματιζότανε, σιγὰ-σιγά, θρεμμένο ἀπὸ τὸν πόθο, νὰ μπῆ, σώνει καὶ καλά, στὸ μυστικὸ τοῦ φαροφύλακα. Τὰ παιδιὰ παίξανε στὴν ἄμμο, βρήκανε κοχύλια καὶ χρωματιστα πετραδάκια, κόκκαλα σουπιάς, κεραμίδια στρογγυλεμένα. φτιάξανε σπιτάκια... Κι' ἄμα ὁ ἥλιος πῆγε νὰ γείρῃ κάπως, μπήκανε στὴ γραμμή, γιὰ τὴν ἐπιστροφή, μὲ τραγούδια. Ἡ δασκαλίτσα, σ' ὅλα τὸ δρόμο, ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της σημάδια, σ' ὅλα τὰ στριψίματα τοῦ δρόμου, σὰν νὰτανε νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ μάλιστα νύχτα στὸ φάρο. Ἡ σκέψι αὐτὴ πήγαινε κι' ἐρχότανε σὰν σαΐτα στὸ μυαλό της, ὡσπου ν' ἀνεβῆ στὴν κάμαρά της. Ἀλλὰ μέσα στὴν ἀϋπνία ποὺ τῆς εἶχε κολλήσει αὐτὴ τὴ νύχτα. δέθηκε τέλος σ' ἀπόφασι· καὶ εἶχε ἀρχίσει, ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα. νὰ μελετάῃ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτελεστῆ καλύτερα.

"Επρεπε νἀναι νύχτα — καὶ μάλιστα νύχτα σκοτεινή... Καί, γιὰ νἀναι σκοτεινή, ἔπρεπε νὰ εἶναι συννεφιασμένη... Εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνα γερὸ ἀδιάβροχο, ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς χρησιμεύσῃ πολὺ σὲ μιὰ πορεία φθινοπωρινῆς νύχτας, συννεφιασμένης καὶ βροχερῆς... Εἶχε ἀκόμα, προβλέποντας τὴν πρωτόγονη κατάστασι τῶν δρόμων, πάρει μαζί της κι' ἕνα ζευγάρι μπότες γιὰ λάσπες καὶ νερά· ὅπως κι' ἕνα ἀντρίκιο πανταλόνι γιὰ ὀρειβασίες... "Ηταν, λοιπόν, ἁρματωμένη καλὰ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι ποὺ σχεδίαζε.

Δὲν ἄργησε νὰ τὴ βάλῃ σὲ πρᾶξι. Οὔτε πέντε μέρες δὲν εἴχανε περάσει, πού, μὲ τὸ καινούργιο φεγγάρι ἄλλαξε κι' ὁ καιρός. Οἱ χρυσὲς ἐαστεριές, τῆς καλοκαιριᾶς φύγανε γιὰ νἄρθουν οἱ συννεφιασμένες μέρες μὲ τὰ πρωτοβρόχια. Ἡ δασκαλίτσα εἶχε βάλει τὸ μικρὸ ξυπνητήρι της, ποὺ ἤταν ἀχώριστος σύντροφός της — ἡ ξυπνοῦσε γιὰ νὰ γράφῃ στὴ μητέρα της καὶ νὰ διαβάζῃ παιδαγωγικὰ βιβλία ποὺ τὴ μόρφωναν γιὰ τὴ δουλειά της καὶ μυθιστορήματα ποὺ τὴ συνέπαιρναν καὶ τὴ μετάφεραν σ' ἕναν κόσμο ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ γύρω της. τὸν πραγματικὸ — γιὰ τὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα. Κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι κι' ἀποκοιμήθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ τῆς ἔδινε ἡ σκέψι πὼς θὰ ἐκτελοῦσε κάτι τολμηρὸ ποὺ ἀνταποκρινότανε ἄμεσα σ' ἕναν πόθο της ἀκατανίκητο...

Τὸ ξύπνημα ἤτανε κάτι γεματο ἐνέργεια. Γιὰ πότε ἑτοιμάστηκε μὲ τὸ ἀντρίκιο παντελόνι. τὴ χοντρὴ της φανέλλα, ποὺ ἀνέβαινε ὁ γιακάς ὡς τὸ λαιμό της. τὶς μπότες καὶ τὸ ἀδιάβροχο!... Τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν τὸ πίστευε κι' ἡ ἴδια. Φόρεσε ἕνα μπερεδάκι μαῦρο ποὺ εἶχε ἀπὸ σπουδάστρια τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, πῆρε τὸ κλεφτοφάναρο, ποὺ εἶχε γιὰ ν' ἀνεβαίνῃ, τὴ νύχτα, ἀπὸ κανένα σπίτι ποὺ τὴν καλοῦσαν, στὸ λόφο ποὺ ἤτανε τὸ σχολεῖο καὶ τὸ καμαράκι της· τέλος ἄρπαξε ἀπὸ τὴ γωνιὰ μιὰ γκλίτσα ποὺ εἶχε πάρει. τὸν περασμένο χρόνο σὲ μιὰ ἐκδρομὴ στὴ Βυτίνα. Βγῆκε ἀπὸ τὸ καμαράκι, κλείδωσε. ἔβαλε τὸ βαρὺ κλειδὶ στὴν τσέπη τοῦ ἀδιάβροχου γιὰ νὰ τὸχῃ πρόχειρο νὰ τὸ μεταχειριστῆ γιὰ ὅπλο. ἂν στὸ δρόμο τῆς ριχνότανε κανένας νυχτοβάτης. ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ ξεκίνησε.

Ἡ μικρὴ γεννήτρα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ποὺ τροφοδοτοῦσε τὰ νυσταγμένα λαμπιόνια τοῦ κοινοτικοῦ φωτιστικοῦ δικτύου. εἶχε σταματήσει τὸ ρυθμικό της λαχάνιασμα ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα καὶ τὸ σκοτάδι ἤτανε σχεδὸν ἀπόλυτο. τὴν ὥρα. ποὺ ἡ δασκαλίτσα ἔπαιρνε τὴν κατηφοριὰ μὲ κατεύθυνσι τὸ λόφο, ποὺ χώριζε τὴν περιοχὴ τῆς χώρας καὶ τὸ ἄλλο νησί. ἀπὸ τὸ μεγάλο κόρφο, μὲ τὸ ψαράδικο χωριουδάκι καὶ τὸ φάρο. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν περάσῃ ποτὲ γιὰ γυναῖκα. ἀκόμα κι' ἂν τὴν ξεχώριζε μέσα στὸ σκοτάδι. ἂν τὴν ἔβλεπε μ' αὐτὸ τὸ ντύσιμο, τὶς μπότες. τὴ γκλίτσα καὶ τὸ βαρὺ περπάτημα;...

Ἡ καρδιά της ὡστόσο χτυποῦσε δυνατὰ κάθε τόσο ποὺ ἄκουγε. μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. ὁποιοδήποτε θόρυβο. ἔστω καὶ τὸ μικότερο... Κι' ὅταν ἄρχισε νὰ ψιλοβρέχῃ κι' ἕνας ψίθυρος ἀπέραντος — ὁ ἦχος τῆς βροχῆς — πῆρε ν' ἁπλώνεται γύρω της. ἕνα σούσουρο τῶν ἀψύχων τῆς φαινότανε πὼς ἀποδοκίμαζε τὴν ἔξοδό της. Μὲ τὸ κλεφτοφάναρό της φώτιζε κάθε φορὰ τὸ δρόμο της στὰ σημεῖα τῆς ἀμφιβολίας γιὰ τὴν κατεύθυνσι. Κι' ὅταν βεβαιωνότανε. κάθε φορά. πὼς βρισκότανε. στὸ σωστὸ μονοπάτι. γύριζε τὸ φακὸ πρὸς τὰ μέσα. νὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὸ ἀδιάβροχό της γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ λάμψι του. "Ερεμε συναπάντημα μὲ χωροφύλακα. ποὺ θὰ ἤταν ὑποχρεωμένος νὰ τὴ σταματήσῃ καὶ νὰ τὶ ρωτήσῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε καὶ ποῦ πήγαινε. νὰ τὴν ἐξετάσῃ γενικά. γιατὶ σίγουρα θὰ τὴν περνοῦσε γιὰ κακοποιό...

Μέσα στὸ μικρὸ πευκιά. ὅπου τὰ φύλλα τῶν πεύκων. ποὺ σουσούριζαν ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ διπλασίαζαν τὸν ψίθυρο τῆς ψιλῆς βροχῆς λαχτάρησε. Κατάντικρύ της καὶ μέ

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε — φώναζε ἡ νέα — δὲν εἶναι καθόλου εὐγενικό...

Ενδιαφέρον

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα

Ὁ νεαρὸς Γοητίδης εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀγγέλα, μιὰ ἀληθινὰ αἰθέρια ὕπαρξι, φλερτάρει ἀγρίως μὲ τὴ Ντόλλυ, ἕνα σωστὸ ἠγρίως μὲ τὴ Ντόλλυ, ἕνα σωστὸ ἠφαιστειο, καὶ τὰ ἔχει ἐπισήμως μὲ τὴν κυρία Σούζη, ποὺ βρίσκεται ἐν διαστάσει μὲ τὸ σύζυγό της!

— Μὰ τί κατάστασι εἶν' αὐτή; Πρέπει νὰ διαλέξῃς μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς γιὰ νὰ νοικοκυρευτῆς κι' ἐσὺ ἐπὶ τέλους! τοῦ λέει αὐστηρὰ ἕνας μαλουνὸς θεῖος του, ποὺ τὸν συντηρεῖ.

Ἀλλ' ὁ Γοητίδης βρίσκει τὴν κατάστασι πολὺ... εὐχάριστη καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ πάρῃ καμμιὰν ἀπόφασι.

— Μὴν ἐπιμένετε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ βιάζετε τὰ πράγματα... ἀπαντᾶ μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ στὸ θεῖο του. Μοῦ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν πολὺ δύσκολο νὰ διαλέξω.

— Καλὰ κι' ὡς πότε φαντάσθηκες ὅτι μπορῶ νὰ σὲ ἐφοδιάζω γιὰ τὰ γλέντια σου; τοῦ λέει ἐκεῖνος.

— Σᾶς παρακαλῶ, λίγη ὑπομονή, ἐκλιπαρεῖ ὁ Γοητίδης.

— Τίποτα! Ἀπαιτῶ ν' ἀποφασίσῃς αὐτὴ τὴ στιγμή! ὀρύεται ὁ θεῖος.

— Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, παίρνω κι' ἐγὼ τὴν ἀπόφασί μου...

— Καὶ ποιὰν ἀπὸ τὶς τρεῖς προτιμᾶς γιὰ γυναῖκα σου, ἀνεψιέ; ρωτᾶ μαλακωμένος ὁ θεῖος.

— Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς τρεῖς... ἀπαντᾶ μ' ἑτοιμότητα ὁ Γοητίδης.

Καὶ συνεχίζει:

— Γιὰ νὰ μὴ σᾶς προσβάλω, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ περιμένω νὰ μεγαλώσῃ ἡ χαριτωμένη δεσποινίς... κορούλα σας καὶ τετάρτη ἐξαδέλφη μου.

Ο ΦΑΚΟΣ

σα στὰ σκοτάδια τῆς πυκνῆς λόχμης δυο μάτια τὴν κύτταζαν προσηλωμένα, δυὸ φωσφορικές, γαλαζοπράσινες μαρκίζες. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τρόμαξε καὶ κοντοστάθηκε ἡ νέα. Αὐτὰ τὰ μάτια εἶχανε κάτι τὸ διαβολικὸ κι' ἐπικίνδυνο. Σὰν νὰ ἤξεραν ποῦ καὶ γιατὶ πήγαινε καὶ τῆς γύρευαν νὰ ἐξηγηθῆ καλύτερα μὲ τὸν ἑαυτό της. Τὰ χέρια τῆς εἶχανε παγώσει. Ἔβαλε δύναμι νὰ προχωρήση, γυρίζοντας τὸ φακὸ τοῦ κλεφτοφάναρου κατὰ τὰ γαλαζοπράσινα φωσφορικὰ μάτια. Ἕνα κόκκινο πράγμα ζωντανὸ πετάχτηκε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὴ λόχμη καί, στρίβοντας, μ' ἀπίστευτη γρηγοράδα, ἔφυγε σὰν βέλος πρὸς τὰ πίσω.

—'Αλεποῦ! — ἔκαμε ἡ δασκαλίτσα μ' ἕνα νευρικὸ γελάκι, πνιγμένο.—Ἄει στὴν ὀργή!... Καὶ μὲ τρόμαξε...

Φτάνοντας στὸ διάσελο ἀντίκρυσε τὸ μεγάλο κόρφο καὶ τὸ ἀκοίμητο μάτι τοῦ φάρου, ποὺ πότε ἄνοιγε κι' ἔρριχνε τὸ τεράστιο βλέμμα του, μ' ὁλάκερη δέσμη ἀχτίδες, ὡς τὰ πιὸ μακρυνὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα, ὅπου ἀστραφτε ὁλοένα καὶ πότε τὸκλεινε καὶ βύθιζε στὴ σκοτεινιὰ τὸ πέλαγο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τρικυμίζεται ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ νοτιᾶ, ποὺ σὰν νὰ ξυπνοῦσε τώρα καὶ τίναζε τὰ φτερά του.

'Απὸ κάτου φτάνανε τώρα, μέσα στὸ μονότονο ψίθυρο τῆς βροχῆς, βήματα καὶ ὁμιλίες ἀνθρώπων, ποὺ ζύγωναν. 'Η δασκαλίτσα κρύφτηκε σὲ κάτι χαμόκλαδα ποὺ βρέθηκαν μπροστά της. Μὲ λαχτάρα τοὺς ἄκουγε νὰ περνοῦν κοντά της, σὰν τὴν πέρδικα, ποὺ κρυμμένη, ἀκούει τοὺς κυνηγούς. Πέρασαν, ἀδιάφοροι, μιλώντας γιὰ τὶς δουλειές τους. Ἦτανε δυὸ ψαράδες, μὲ τὰ κάνιστρά τους στὸ κεφάλι, ποὺ τραβοῦσαν γιὰ τὴ χώρα νὰ δώσουν τὰ ψάρια τους στὰ τρία μαγέρικα τῆς χώρας καὶ νὰ πουλήσουν ὅ,τι θὰ τοὺς περίσσευε στοὺς μαχαλάδες...

'Η καρδιὰ τῆς νέας πῆγε στὴ θέσι της. Ροβόλησε, μὲ προφυλάξεις, πρὸς τὸν κόρφο, φωτίζοντας τὸ δρόμο της μ' ἀστραπιαία ἀνάμματα τοῦ κλεφτοφάναρου γιατὶ φοβόταν μὴ τὴν πάρουν μυρουδιά. Γι' αὐτὸ τράβηξε ὁλόϊσα στὴν παραλία περνώντας ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸ χωριό. Περπατοῦσε πλαΐ τὸ κῦμα, τ' ἄκουγε ποὺ φλοίσβιζε ὁλοένα πιὸ δυνατὰ κι' ἁπλωνόταν ὡς τὰ πόδια της, ὅσο ζύγωνε πρὸς τὸ μῶλο μὲ τὰ βραχάκια. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ μάτι τοῦ φάρου ἄνοιγε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ μώλου, ἡ δασκαλίτσα ἔβλεπε πὼς οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων καβαλλίκευαν τὰ βραχάκια... Μὰ δὲν τὴν ἔννοιαζε καὶ πολύ, γιατὶ οἱ μπότες της ἤτανε κάμποσο ψηλὲς καὶ θὰ τὴν προφύλαγαν. Κι' ὅσο γιὰ τὴ θάλασσα, ποὺ δυνάμωνε, ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ σηκωνότανε, τὴν ἀψηφοῦσε κι' αὐτή: Στὴν ἀνάγκη θάβγαζε τὶς μπότες της καὶ τὸ ἀδιάβροχό της, θὰ τάδενε πίσω της καὶ θάβγαινε κολυμπώντας ἀπὸ τὰ βραχάκια στὴ στεριά, γιατὶ δὲν ἤταν ἡ ἀπόστασι πολὺ μεγάλη...

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἀρχὴ τοῦ μώλου σήκωσε τὴν κουκούλα τοῦ ἀδιάβροχου καὶ τὴ φόρεσε, γιατὶ κάπως εἶχε δυναμώσει ἡ βροχή, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ προχώρησε. Περπατοῦσε στὰ βραχάκια, ποὺ ἤτανε σὰν σκεπασμένα ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιατὶ τάλουζαν οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων, καὶ δὲν πρόφταναν νὰ σβύσουν τοῦ ἑνός, ὅταν ἔρχονταν τοῦ ἄλλου. Κι' ὅσο προχωροῦσε, τὰ κύματα γίνονταν κάπως πιὸ αἰσθητά: Χτυποῦσαν τὶς μπότες της καὶ τῆς ἔφερναν κάθε τόσο, ἕνα μικρὸ κλονισμό. Μὰ ἡ δασκαλίτσα προχωροῦσε, οἰστρηλατημένη ἀπὸ κάτι πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ μεγάλο ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Κάμμιὰ φορὰ ἔφτασε, στάζοντας ὁλόκληρη, μπροστὰ σὲ κάτι σκαλάκια, σκαλισμένα στὸ μεγάλο βράχο, ποὺ ἤτανε στημένος ὁ φάρος. Τ' ἀνέβηκε φωτίζοντάς τα προσεχτικὰ μὲ τὸ κλεφτοφάναρο καὶ βρέθηκε στὴ μικρὴ σιδερένια πόρτα τοῦ φαροστίτου, ποὺ ἤτανε κατάκλειστη. Καμμιὰ ἀπόκρισι. Ξαναχτύπησε πιὸ δυνατά. Μιὰ βαρειὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Ποιὸς διάολος εἶναι τέτοια ὥρα;

— Μιὰ ψυχὴ ποὺ τὴν πετροβολήσατε κάποιο δειλινό...

— Νὰ πᾶς ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθες!— ἔκαμε, ἄγρια τώρα, ὁ φαροφύλακας. — 'Αφοῦ ξέρεις ὅτι δὲ δέχομαι τὴν ἡμέρα ἐπισκέπτες... πῶς φαντάστηκες πὼς θὰ σὲ δεχτῶ τὴ νύχτα;

— Γιὰ τὸ Θεὸ—ἐπέμεινε ἡ δασκαλίτσα —μὴ γινόσαστε ἔτσι κακός...Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ χώρα, εἶμαι μουσκίδι ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ τὰ πόδια μου καὶ τὰ φουστάνια μου ἀπὸ τὴ θάλασσα... 'Ανοίχτε τὴν πόρτα σας, νὰ μπῶ στὸ καμαράκι σας νὰ στεγνώσω... καὶ ξαναφεύγω!... Δὲν εἶμαι φάντασμα... δὲν εἶμαι νεράϊδα... Εἶμαι μιὰ κοπέλλα ποὺ θέλει νὰ σᾶς γνωρίσι... νὰ φέρη κάποιαν ἀνακούφισι στὴ μοναξιά σας...

— Πήγαινε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθες... Δὲ μοῦ χρειάζεται καμμιὰ ἀνακούφισι καὶ μάλιστα ἀπὸ γυναῖκες...

— Δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὲς ποὺ ξέρετε!... Γιὰ νὰ κινήσω νάρθω ἀπὸ τὴ χώρα μεσάνυχτα καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ καὶ μὲ τόσους κινδύνους...

'Ακολούθησε λίγες στιγμὲς σιωπή. 'Ακούστηκε σὲ μερικὰ λεπτά, τὸ μεγάλο κλειδί, ποὺ γύριζε τὴ βαρειὰ κλειδαριά. Μιὰ δέσμη φῶς ἀπὸ κλεφτοφάναρο ἔπεσε στὸ πρόσωπο τῆς δασκαλίτσας· καὶ σύγχρονα μιὰ ἄλλη δέσμη, ἀπὸ τὸ κλεφτοφάναρο τῆς νέας διασταυρώθηκε μ' αὐτὴ μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα.

— Κόπιασε! — ἔκαμε σαρκαστικὰ ὁ φαροφύλακας. — Καί, παρακαλῶ, νὰ εἶσαι σύντομη...

— Εὐχαριστῶ — εἶπε, μπαίνοντας, ἡ νέα.

'Ο φαροφύλακας τὴ μέτρησε καὶ τὴ ζύγιασε μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἦτανε παράξενα ὄμορφη μέσα στὴν ταραχή της, κάτω ἀπὸ τὴν κουκούλα τοῦ ἀδιάβροχου, ποὺ ἔσταζε ὁλόκληρο, καὶ μὲ τὶς μπότες, ποὺ γυάλιζαν στὴ μεγάλη λάμπα τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁποία φώτιζε τὴν κάμαρη. Τὰ ξανθά της μαλλιά, ποὺ πετάγονταν, μπουχισμένα ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, κορνιζάριζαν τὸ φεγγερὸ καὶ σὰν διάφανο πρόσωπό της καὶ τὰ μεγάλα της γαλάζια μάτια, γεμάτα φῶς.

— Βγάλε τὸ ἀδιάβροχο — τῆς εἶπε σὰν νάδινε προσταγὴ σὲ κατώτερο — καὶ κρέμασ' το σ' αὐτὸ τὸ καρφί, ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ γκαζιέρα, ποὺ τὴν ἔχω ἀναμμένη γιὰ θερμάστρα...

Καὶ τὴ βοήθησε νὰ τὸ βγάλη καὶ νὰ τὸ κρεμάση γιὰ νὰ τὴν ξεσαπροστάξη:

— Κάθισε!...

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα σκαμνὶ πλαΐ στὸ τραπέζι, ὅπου ἤταν ἀνοιχτὸ ἕνα μεγαλούτσικο βιβλίο σὰν κατάστιχο — τὸ ἡμερολόγιό του — ἕνα καλαμάρι καὶ μιὰ πέννα. Πῆρε ἕνα ἄλλο σκαμνὶ καὶ κάθισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ, κυττάζοντας περίεργα, σὰν ζωντανὸ αἴνιγμα, τὴ δασκαλίτσα.

—'Η ἐπιμονή σου, νὰ ρθῆς σώνει καὶ καλὰ ἐδῶ, εἶναι παράξενη... Πές μου καθαρά... Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τίποτα — ἀποκρίθηκε ἡ νέα, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

— Τί θὰ πῆ τίποτα; — ρώτησε ὁ φαροφύλακας μ' ἕνα τόνο ἐρεθισμένο. — Ἕνα κορίτσι δὲν ξεκινάει γιὰ ἕνα τίποτα νὰ ρθῆ ἐδῶ στὴν ἐξορία, μονάχο του, τέτοια ὥρα...

— Πρὶν ἀπὸ μένα — ἔκαμ' ἡ νέα σηκώνοντας τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της κατὰ πάνω του — ξεκινήσατε κι' ἤρθατε σεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία, νὰ κλειστῆτε καὶ ν' ἀμπαρωθῆτε σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ καὶ νὰ παίρνετε μὲ τὶς πέτρες τὸν κόσμο ποὺ τολμάει νὰ θέλη νὰ σᾶς ἐπισκεφτῆ...

—'Εγὼ εἶμαι ἄλλο... — τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα — κι' ὅσο γιὰ τὸ πετροβόλημα ἔπρεπε νὰ βάλω τὸ φόβο ἀνάμεσα στὴ μοναξιά μου καὶ στὴν περιέργεια τῶν χαζῶν...

— Μὲ συγχωρεῖτε... — εἶπε μ' ἀγανάκτησι ἡ δασκαλίτσα — δὲν εἶμαι χαζή!... Εἶπα, μέσα μου, γιὰ νὰ κινήση ἕνας ἄνθρωπος τῆς πολιτείας, νὰ ρθῆ ἐδῶ, νὰ κάνη τὸ φαροφύλακα, ἐνῶ φαίνεται ἀπὸ μακρυά, ὅτι δὲν εἶναι γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... θὰ πῆ πὼς ἔχει κάποιο μεγάλο πόνο στὴν καρδιά του... Καὶ εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ πονεμένη!... Τώρα τὰ ξέρετε ὅλα!...

— Θέλεις νὰ βοηθήσης ἕναν ὁμοιοπαθῆ; 'Αλλὰ ἐσύ... τί πόνο ἔχεις;...

— Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλους — ἔκαμε ἡ νέα. — 'Εκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ὡρισμένη ἀφορμή... 'Η ψυχή μου τὸν ἔχει πάρει προικιὸ αὐτὸ τὸν πόνο ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκε... Σὲ τίποτα δὲ μπορῶ νὰ βρῶ χαρά... 'Υπάρχει μέσα μου κάτι τὸ τρομερὰ ἀδειανό... Κι' ὅλα μοῦ φαίνονται μικρὰ καὶ ταπεινὰ κι' ἀνάξια... Καὶ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ γεμίση αὐτὸ τὸ ἄδειο ποὺ νοιώθω μέσα μου... Ἔχω μιὰ δίψα γιὰ τὸ ἀπεριόριστο καὶ γιὰ τὸ ἀπροσδιόριστο... γιὰ κάτι τῷ εὐγενικὸ καὶ μεγάλο... Καὶ ὅταν γέρνη ὁ ἥλιος... μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη μὲ σπρώχνει στὸ κλίμωμα... Θέλετε νὰ κλαῖ-

ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ... ΕΚΤΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Στὴ Καλιφόρνια, γυρίζονται τὰ ἐξωτερικὰ ἑνὸς νέου «γουέστερν» μὲ τίτλο «Ἕνα πιστόλι κατὰ τῆς πόλεως». Ὕστερα ἀπὸ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς, οἱ ἠθοποιοὶ Μπάντυ Μπέερ, Μπάιαν Κήθ, Ντάν Μὰκ Γκόβαν καὶ Μάικ Λέην, εἶχαν ἀξιοθρηνητη ὄψι, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ σενάριο, εἶχαν πάρει μέρος σὲ μιὰ σκηνὴ πάλης μέσα στὴ λάσπη. 'Η νεαρὴ καὶ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια Σάντρα Γκρίλες πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μέσα στὴν ἐξωμὴ τουαλέττα της, μόλις τοὺς εἶδε ἄρχισε νὰ γελᾶ. Ἐκνευρισμένοι τότε οἱ τέσσερες παρτενὲρ της τὴν ἀρπαξαν καὶ πρὶν κανεὶς προφτάση νὰ τοὺς σταματήση, ἔχωσαν τὴ Σάντρα μέσα στὸν ἴδιο βοῦρκο ἀπὸ τὸν ὁποῖο, εἶχαν βγῆ οἱ ἴδιοι πρὶν ἀπὸ λίγο.

με μαζί; 'Εγὼ θὰ τόθελα πάρα πολύ. ἂν σὺ τὸ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀνακουφίση...

—Ὄχι... ἐγὼ δὲν κλαίω — εἶπε κοφτὰ ὁ φαροφύλακας — πονῶ πολὺ... ἀλλὰ μὲ στεγνὰ μάτια...

— Μὰ φαντάζομαι πὼς ἐσεῖς θὰ ξέρετε γιατὶ πονᾶτε...

— Τὸ ξέρω... καὶ τὸ παραξέρω!... — ἔκαμε μ' ἀναστέναγμα βαθὺ ὁ νέος.

— Θὰ μποροῦσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε κι' ἐμένα. ποὺ δὲν ξέρω γιατὶ πονῶ... Καὶ νὰ σηκώσω κι' ἐγὼ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ βάρος... 'Ο πόνος δὲν εἶναι ποτὲ γιὰ ἕναν...

— Μιλᾶς σὰ γυναῖκα... 'Ο πόνος εἶναι γιὰ ἕναν... γιατὶ τρέφει τὴ σκέψι καὶ δυναμώνει τὴν ψυχή... Ἄφησέ με ἥσυχο στὸν πόνο μου... 'Η μοναξιὰ τοῦ κάνει καλό... Ἄλλωστε δὲν εἶμαι μονάχος... Ἔχω συντροφιὰ τὰ βιβλία μου καὶ τὰ γραπτά μου...

— Τί γράφετε;...

— Τί γράφω!... Τί γράφω!... Ἄφησέ με ἥσυχο κορίτσι μου... Τί σ' ἐνδιαφέρει τί γράφω;... Γράφω ὅ,τι συλλογίζομαι... ὅ,τι μοῦ κατεβαίνει στὸ κεφάλι!... Ὅλα θέλεις νὰ τὰ μάθης!... Ἤρθες ἐδῶ, μεσάνυχτα, σὰν ἀνακριτὴς σ' ἐγκληματία, νὰ ψαχουλέψης τὴν ψυχή μου καὶ νὰ πάρης μυστικὰ ποὺ δὲ λέω οὔτε στὸν ἑαυτό μου! Σήκω! Σήκω νὰ φύγης, κορίτσι παράξενο!... Δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ... 'Απὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ δυναμώση ὁ ἀέρας... νὰ θεριέψη ὁ σορόκος... καὶ ν' ἀποκλειστῆς ἐδῶ μέσα!...

—Δὲ μὲ μέλλει—ἀποκρίθηκε ἡ νέα ἥσυχα—ἂς σηκωθῆ θύελλα, καταιγίδα, χαλασμός!... Θὰ βγῶ κολυμπώντας!...

'Ο φαροφύλακας τὴν κύτταξε, παραξενεμένος: Στὰ μεγάλα, τὰ φωτεινά της μάτια διάβαζε ἀπρόσμενη τρυφερότητα καὶ μιὰ περίεργη, ἀνεξήγητη ἀπόφασι.

— Μὰ ἐσὺ — τὴ ρώτησε, μαλακωμένος —δὲν ἔισαι δασκάλα;... Δὲν ἤσουν ἐσύ, τὶς προάλλες, μὲ τὰ παιδιά, ποὺ τ' ἄφησες πέρα, στὴν ἄμμο καὶ ἤθελες νάρθῆς ἐδῶ... καὶ σὲ πῆρα μὲ τὶς πέτρες;

—'Εγὼ ἤμουν—ἔκαμε ἡ νέα μὲ παράπονο—καὶ δὲν ἤτανε καθόλου εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ κάματε...

— Δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό... Μ' ἀφοῦ εἶσαι δασκάλα στὴ χώρα... δὲ συλλογίζεσαι τί σούσουρο ἔχει νὰ γίνη, ἂν μαθευτῆ πὼς ἔρχεσαι μονάχη, νύχτα, ἐδῶ... καὶ τί θ' ἀκούσης ἂν ὁ σορόκος σ' ἀποκλείση καὶ κάνεις νὰ πᾶς κολυμπώντας... ἀκόμη κι' ἂν δὲν πνιγῆς... κι' ἂν φτάσης στὸ περιγιάλι, θᾶσαι χαμένη ἀπὸ τὴν κατακραυγή... Καὶ θὰ κάμης τὴ χώρα νὰ μιλάη ἄσκημα καὶ γιὰ μένα...

—Ἔχετε δίκηο... Μὰ ἤτανε βλέπετε, ἀνώτερο ἀπὸ τὴ θέλησί μου...

— Ποιὸ πρᾶμα;...

— Νά... αὐτό, ποὺ ἦρθα ἀπόψε ἐδῶ...

— Δὲν καταλαβαίνω...—εἶπε μὲ ἀπορία ὁ νέος.

—'Ηταν ἀνώτερο. σᾶς λέω, ἀπὸ τὴ θέλησί μου νάρθῶ ἀπόψε ἐδῶ... 'Ο κόσμος νὰ χαλοῦσε... ἐγὼ θἀρχόμουνα... Μιὰ τυφλὴ κι' ἀνεξήγητη ὁρμὴ μὲ σπρώχνει σὲ σᾶς... Ἤθελα, μὲ κάθε κίνδυνο καὶ κάθε θυσία νὰ δέσω μ' ἕναν τρόπο τὴ μοναξιά μου μὲ τὴ δική σας... νὰ νοιώσω πὼς εἶμαι κοντά σας... πὼς δὲν εἴσαστε κάτι ξένο γιὰ μένα... καταλαβαίνετε τώρα;...

— Ναί... ἀρχίζω... μὰ εἶναι τόσο παράξενο... ποὺ μοιάζει ἀπίστευτο... Τὸ θάρρος σου εἶναι μεγαλείτερο κι' ἀπὸ ἀντρίκιο... καὶ θἄταν ὡραῖο, ἀλήθεια... ἀλλὰ ἐγώ, κορίτσι μου, βγαίνω ἀπὸ μιὰ τρικυμία ψυχῆς, ποὺ μ' ἔβγαλε, σὲ τούτη τὴν ἐρημιά, ναυαγὸ καὶ διψασμένο γιὰ συγκέντρωσι στὸν ἑαυτό μου, νὰ γιατρέψω πληγές...

— Πῶς θἄθελα νὰ σκύψω πάνω σ' αὐτὲς τὶς πληγές, σὰν νοσοκόμα στοργική, σὰν ἀδερφή, σὰν μάννα!...—ἔκαμε ἡ νέα μὲ τέτοια φλόγα στὴ φωνή, ποὺ ὁ φαροφύλακας ἀνατρίχιασε.

— Καὶ σὺ μιλᾶς σὰν γυναῖκα!— τῆς εἶπε, μ' ἕνα μορφασμὸ γεμάτο δυσπιστία —Λόγια, ποὺ τὰ πετᾶνε κάποιες στιγμές, πάνω σ' ἕναν ἐνθουσιασμὸ καὶ ποὺ τὰ ξεχνᾶτε τὴν ἄλλη ὥρα σὰν νὰ μὴν τὰ εἴπανε ποτέ!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

'Η 'Ελβίρα Μάουντ ἀγκαλιάζει κλαίγοντας τὴν κορούλα της. Δίπλα της ὁ 'Αμερικανὸς σύζυγός της.

Βρῆκε τὸ κοριτσάκι της ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ!...

'Η συγκινητικὴ ἱστορία μιᾶς Γερμανίδας μητέρας στὸ Χόλλυγουντ

Τὸ συγκινητικότερο γεγονὸς στὰ χρονικὰ τῆς ἀμερικανικῆς τηλεοράσεως εἶνε αὐτὸ ποὺ συνέθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες στὸ Χόλλυγουντ. Μιὰ μητέρα ποὺ εἶχε χάσει τὸ μονάκριβο κοριτσάκι της πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια καὶ δὲν εἶχε σχεδὸν καμμιὰ ἐλπίδα πιὰ πὼς θὰ τὸ ξανάβρισκε, τὸ εἶδε ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται μπροστά της σὰν αἴθουσα παραστάσεων τοῦ σταθμοῦ τηλεοράσεως τοῦ Χόλλυγουντ!

'Αλλὰ ἂς πάρουμε τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχή τους. Μιὰ νεαρὴ Γερμανίδα, ἡ 'Ελβίρα ὅϊσερ, εἶχε παντρευτῆ εὐθὺς μετὰ τὸν πόλεμο μ' ἕνα συμπατριώτη της στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο. 'Ο γάμος τους ὅμως δὲν εἶχε πετύχει. Ἔτσι μετὰ τὴ γέννησι ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποὺ ἦρθε πέντε χρόνια ἀργότερα, οἱ δυὸ αὐζυγοι χώρισαν γιὰ ἀσυμφωνία χαρακτήρων καὶ τὸ δικαστήριο ὥρισε νὰ μείνη τὸ παιδὶ μὲ τὴ μητέρα του. 'Ο πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ὅμως, δὲν τὸ ἔβαλε κάτω κι' ἔκανε ἔφεσι ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως σὲ ἀνώτερο δικαστήριο. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤταν ὡστόσο ἁπλὸ κι' ὡσπου νὰ ἐκδικασθῆ πάλι τὸ ζήτημα, πέρασαν δυὸ χρόνια.

Στὸ μεταξύ, ἡ 'Ελβίρα ὅϊσερ, ποὺ κατοικοῦσε πάντα στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο, κοντὰ στὴ μητέρα της, εἶχε πιάσει δουλειὰ σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία, στὸ δυτικὸ Βερολῖνο. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν λοχία Σπιούαρτ Μάουντ, ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια κι' ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους δὲν ἄργησε νὰ πλεχτῆ ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο κατέλησε σὲ γάμο.

'Η 'Ελβίρα, τρισευτυχισμένη, ἑτοιμαζόταν νὰ συνοδεύση τὸν 'Αμερικανὸ σύζυγό της στὴν πατρίδα του, ὅταν ἕνα βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά της στὸ σπίτι τῆς μητέρας της, πληροφορήθηκε, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε ἔρθει τὸ μεσημέρι κι' εἶχε παραλάβει τὴν κορούλα της, γιὰ νὰ τὴν παραδώση στὸν πρώτην σύζυγό της.

Πραγματικά, ὁ πρῶτος τῆς ἄντρας εἶχε πετύχει στὸ μεταξύ, χωρὶς ἡ δυστυχισμένη 'Ελβίρα νὰ τὸ πάρη εἴδησι, νὰ τοῦ σμένη 'Ελβίρα νὰ τὸ πάρη εἴδησι, νὰ τοῦ δοθῆ προσωρινὰ τὸ παιδὶ μὲ μιὰ ἀπόφασι τοῦ ἀνακριτοῦ, ποὺ εἶχε στὰ χέρια του τὸν φάκελλο τῆς ὑποθέσεως.

Οἱ προσπάθειες ποὺ ἔκανε ἡ 'Ελβίρα ὅϊσερ γιὰ νὰ ξαναπάρη τὸ παιδί της, στάθηκαν ἄκαρπες. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἤφτανε αὐτό, ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ δίκη στὸ ἐφετεῖο καὶ τὸ κοριτσάκι, ἡ ξανθοῦλα Χαννελόρε, ἡλικίας τότε τριῶν χρόνων, περιήλθε ὁριστικὰ στὸν πατέρα της.

'Η 'Ελβίρα δὲν εἶχε πιὰ νὰ κάνη τίποτα στὸ Βερολῖνο. Μὲ σπαραγμένη, λοιπόν, καρδιὰ ἀκολούθησε τὸν καινούργιο της σύζυγο καὶ πῆγε μαζί του στὴν 'Αμερική. Ἦταν πιὰ βέβαιη, ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ Χαννελόρε.

'Η τύχη, ὅμως, λυπήθηκε τὸν πόνο τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς μητέρας καὶ τῆς ἐπιφύλαξε μιὰ ἀπίστευτη ἔκπληξι.

'Εδῶ κι' ἕνα χρόνο, μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ὅπου κατοικοῦσε τὸ ζεῦγος Μάουντ, δημοσίεψε τὴν ἱστορία τῆς Χαννελόρε, καθὼς καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ πρώην λοχία Στιούαρτ Μάουντ μὲ τὴ γυναῖκα του 'Ελβίρα.

Τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο ἔτυχε τότε νὰ πέση στὸ μάτι τοῦ Ρὰλφ Ἔντουαρντς, ἑνὸς παραγωγοῦ θεαμάτων τηλεοράσεως στὸ Χόλλυγουντ. 'Ο Ἔντουαρντς εἶχε μιὰ θαυμάσια ἰδέα. Ἔχοντας κάνει, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸ ἀνατολικὸ Βερολῖνο, ὅπου βρισκόταν, τὴ γνωριμία τοῦ πρώτου συζύγου τῆς 'Ελβίρας ὅϊσερ, ἤξερε κάτι ποὺ ἐκεῖνη τὸ ἀγνοοῦσε. 'Ο πρῶτος της ἄντρας εἶχε πεθάνει στὸ μεταξύ. Καὶ τὸ κοριτσάκι, ἡ Χαννελόρε, ζοῦσε τώρα ὡς οἰκότροφος σ' ἕνα κρατικὸ ἵδρυμα ὀρφανῶν παιδιῶν, γιατὶ κι' ἡ μητέρα τῆς 'Ελβίρας ὅϊσερ δὲν ζοῦσε πιὰ καὶ ἡ Χαννελόρε δὲν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς γιὰ νὰ τὴν παραλάβουν.

'Ο Ρὰλφ Ἔντουαρντς δὲν εἶπε τίποτα στὸ ζεῦγος Μάουντ. Ἔκανε, μὲ τὶς μεγάλες γνωριμίες ποὺ εἶχε ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του, ὅλες τὶς σχετικὲς ἐνέργειες μόνος του κι' ὁ σταθμὸς τηλεοράσεως τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ δικά του ἔξοδα, ἔφερε τὴ Χαννελόρε στὴν 'Αμερική.

Ἔτσι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε περίπου μέρες ἡ κυρία Μάουντ πῆρε μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸν σταθμὸ τηλεοράσεως τοῦ Χόλλυγουντ «γιὰ νὰ λάβη μέρος σὲ μιὰ ἐκπομπή».

'Η 'Ελβίρα Μάουντ σκέφτηκε πὼς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀπαντήση καὶ πέταξε τὴν πρόσκλησι σὲ μιὰ ἄκρη.

Ὕστερα, ὅμως, ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ρὰλφ Ἔντουαρντς τὴν κάλεσε ὁ ἴδιος προσωπικὰ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, λέγοντάς της:

— Σᾶς παρακαλοῦμε, κυρία Μάουντ, νὰ ἔρθετε. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ Γερμανίδα σὰν ἐσᾶς. Θὰ σᾶς ἀμείψουμε ἱκανοποιητικὰ γιὰ τὸν κόπο σας. Καὶ μάλιστα ἡ ἀμοιβή σας θἆναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι φαντάζεστε!

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἡ 'Ελβίρα, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν σύζυγό της, πῆγε στὸ Χόλλυγουντ, τὴν ὡρισμένη μέρα.

Στὶς ἑντεκα τὸ βράδυ, ἡ 'Ελβίρα βρισκόταν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ μεγάλο θάλαμο ἐκπομπῶν τοῦ σταθμοῦ. 'Ο σπίκερ, πῆγε κοντὰ στὸ μικρόφωνο κι' εἶπε:

— Καὶ τώρα ἦρθε ἡ στιγμὴ τῆς μεγάλης μας ἐκπλήξεως, ποὺ σᾶς ἀναγγείλαμε γι' ἀπόψε. Σᾶς παρουσιάζουμε—συνέχισε, δείχνοντας τὴν κυρία Μάουντ, ποὺ καθόταν δίπλα του — μιὰ Γερμανίδα μητέρα, παντρεμένη μ' ἕνα 'Αμερικανὸ πρώην ὑπαξιωματικό. 'Ο σταθμός μας πέτυχε γι' αὐτὴν κάτι, ποὺ θὰ τῆς ὄψη μεγάλη χαρά...

Κι' ὕστερα, γυρίζοντας στὴν κυρία Μάουντ καὶ δείχνοντάς της ἕνα τηλέφωνο, ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα τραπεζάκι πλαΐ της, τῆς εἶπε:

— Κυρία μου, πάρτε τὸ ἀκουστικό. Ἴσως μπορέσετε ν' ἀκούσετε τὴ φωνὴ τῆς κορούλας σας, ποὺ ἔχετε τόσο καιρὸ νὰ τὴ δῆτε...

'Η κυρία Μάουντ τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα, μηχανικά, σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Καὶ σὰν μέσα σ' ὄνειρο, ἔφτασε στ' αὐτιά της μιὰ κοριτσίστικη φωνή, ποὺ φαινόταν νἀρχεται ἀπὸ μακρυά:

— Μανούλα!

— Δὲν ἀκούω καθαρά, εἶπε ἡ κυρία Μάουντ συγκινημένη στὸ σπίκερ. Εἶναι τόσο μακρυά...

— Ἴσως τὸ τηλέφωνο εἶναι περιττό, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μ' ἕνα μυστηριῶδες χαμόγελο. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ κυττάξετε πίσω σας;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μιὰ αὐλαία, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν κυρία Μάουντ, ἀνοιξε καὶ πάνω σὲ μιὰ ἀστραφτερὴ σκαλίτσα, παρουσιάστηκε μιὰ κατάζανθη μικρούλα, ντυμένη στὰ ὁλόλευκα.

— Μαμᾶ, μανούλα! φώναξε τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, κατεβαίνοντας γρήγορα τὰ σκαλιὰ καὶ τρέχοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς νεαρῆς γυναίκας, ποὺ ε

Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ περιποιοῦνται μὲ στοργὴ τὸν ἄτυχο Κάρλ Χαϊρνερ.

Η ΠΙΟ ΑΣΠΛΑΧΝΗ ΜΗΤΕΡΑ τοῦ κόσμου

"Εδιωξε τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ σπίτι της γιατὶ ἦταν παράλυτο, καὶ τὸ υἱοθέτησε ἡ κοινότης τοῦ χωριοῦ!...

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Λιντολσχάϊμ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴ γερμανικὴ πόλι Καρλορούη, κάλεσαν τὸν Κάρλ Χαϊρνερ, ἡλικίας εἴκοσι δυὸ χρόνων, νὰ μείνη στὸ χωριὸ τους ὅσο θέλει. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ κοινότης θὰ τοῦ ἐξασφαλίση σπίτι, διατροφή, ἐνδυμασία κι' ἕνα μικρὸ μηνιάτικο γιὰ χαρτζηλίκι.

Αὐτὸ θὰ γίνη χάρι στὰ χρήματα, ποὺ θὰ συγκεντρώνονται κάθε μῆνα μὲ τὶς εἰσφορὲς τῆς κοινότητος κι' ὅλων τῶν οἰκογενειαρχῶν τοῦ Λιντολσχάϊμ. "Ολων, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν: τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας Χαϊρνερ, πατέρα τοῦ Κάρλ, ποὺ ὅπλωσε: «Ἡ μάνα του δὲν ἤθελε νὰ ξέρη τίποτα γι' αὐτὸν καὶ τώρα ποὺ γύρισε, ἀρνήθηκε νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν βοηθήση».

Κι' ἀληθινά, —πράγμα ἀπίστευτο— ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ἀνηλεὴς ἐχθρὸς τοῦ Κάρλ, εἶναι ἡ ἴδια του ἡ μήτερα. Ἀπὸ τότε, ποὺ ἐδῶ καὶ δέκα ὀχτὼ χρόνια τὸν πῆγε σ' ἕνα ἄσυλο ἀναπήρων παιδιῶν, δὲ θέλει νὰ τὸν δῆ πιά.

Ὁ Κάρλ ἦταν τὸ πρῶτο παιδὶ τῆς οἰκογενείας Χαϊρνερ, μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ εὐπορες τοῦ Λιντολσχάϊμ. "Ηταν ἕνα ὄμορφο κι' εὔρωστο παιδάκι. Ἀλλὰ στὰ τέσσερα χρόνια του, τὸ βρῆκε μιὰ ἐξαφνική πολιομυελίτις κι' ὅταν ὁ πυρετὸς ἔπεσε, οἱ γονεῖς του ἀντιλήφθηκαν πῶς ὁ μικρὸς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ περπατήση. Εἶχε πάθει μιὰ σοβαρῆς μορφῆς παιδική παράλυση.

Οἱ Χαϊρνερ δὲν σκέφτηκαν καὶ πολὺ —λένε οἱ συγχωριανοί τους. "Εβαλαν τὸν Κάρλ σ' ἕνα καρροτσάκι καὶ τὸν παραδωσαν σὲ κάποιο ἄσυλο ἀναπήρων παιδιῶν τῆς Καρλαρούης. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἦταν γι' αὐτοὺς σὰν νὰ τὸν εἶχαν θάψει.

"Υστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, οἱ γιατροὶ τοὺς ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ τὸν ἐγχειρήσουν. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κάποιαν ἐπικίνδυνη ἐγχείρηση, ποὺ ἀν πετύχαινε, θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴν ἀκινησία. Δὲ θάταν ὑποχρεωμένος νὰ μένη διαρκῶς στὴν πολυθρόνα τοῦ μὲ τὶς ροδιτσες. Θὰ μποροῦσε νὰ περπατᾶ, ἔστω καὶ μὲ βεκανίκια. Ἀλλά, οἱ γονεῖς τοῦ δὲν ἀπάντησαν.

Πέρυσι, λοιπόν, ὁ Κάρλ ἐνηλικιώθηκε κι' ἔτσι οἱ γιατροὶ μπόρεσαν νὰ τὸν ἐγχειρήσουν μὲ τὴ συγκατάθεσί του. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ὁ Κάρλ μποροῦσε τώρα νὰ περπατᾶ.

Γιὰ ἕνα ὁλόκληρο γόνατο ὁ πρώην παράλυτος ἀσκήθηκε στὸ περπάτημα καὶ τώρα μποροῦσε πιὰ νὰ βαδίζη ἄνετα μὲ τὴ βοήθεια τῆς πατερίτσας.

"Αφησε ἔτσι τὸ ἄσυλο καὶ ἤρθε τὸ ταξίδι γιὰ τὸ χωριό του. Ἀφοῦ πληροφορήθηκε ποῦ ἦταν τὸ σπίτι τῶν Χαϊρνερ, τράβηξε σιγὰ - σιγὰ κατὰ ἐκεῖ καὶ φτάνοντας πῆγε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα. Μὰ πρὶν πλησιάση καλὰ - καλὰ σ' αὐτήν, μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα, ποὺ τὸν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο, τοῦ φώναξε:

—"Εδῶ δὲν ἔχει τόπο γιὰ σακάτηδες!...

Ὁ Κάρλ σήκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέποντάς την τῆς ἀπάντησε:

— Ζητῶ τὴν κυρία Χαϊρνερ...

—Ἐγὼ εἶμαι! ἀπάντησε ἐκείνη.

Ὁ νεαρὸς ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὸς κι' ὕστερα εἶπε:

— Εἶμαι ὁ Κάρλ, μητέρα...

Καὶ τότε συνέβηκε ἐκεῖνο, ποὺ ἔκανε ν'ἀνατριχιάσουν καὶ ν' ἀγανακτήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Λιντολσχάϊμ. Ἡ μητέρα του τοῦ ἀπάντησε:

— Τὸ περίμενα! Μοῦ τόχανε πῆ, πὼς εἶχες ἐγχειριστῆ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ κανένα γυιό, ποὺ νὰ τὸν λένε Κάρλ. Τὰ παιδιά μου εἶναι ὅλα ὑγερά. Δὲν ἔχω σακάτη γυιό, ἐγώ!... Φύγε!...

Τὸ ἄτυχο παιδὶ δὲν βρῆκε λόγια νὰ πῆ. Μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, γύρισε στὰ δεκανίκια του κι' ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῆ. Οἱ γείτονες, ὡστόσο, τάχαν ἀκούσει ὅλα. Μιὰ γυναῖκα τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—"Ελα στὸ σπίτι μου, Κάρλ. Ἐρχόσουν πάντα, ὅταν ἤσουν μικρός, κι' ἔπαιζες μὲ τὴ Μάρθα μου. Τὴ θυμᾶσαι;

Ὁ Κάρλ ἀκολούθησε τὴ γυναῖκα ὀπάκουα κι' ἡ μικρὴ του φιλενάδα, ἡ Μάρθα, ποὺ τώρα ἦταν κοπέλλα εἴκοσι χρόνων, τοῦ ἔκανε μιὰ θερμὴ ὑποδοχή.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, τὸ κοινοτικὸ συμβούλιο τοῦ Λιντολσχάϊμ συνερχόταν σὲ ἔκτακτη συνεδρίασι. Τὸ περιστατικὸ μὲ τὸν Κάρλ ἦταν πιὰ γνωστὸ σ' ὅλους. Μερικὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ εἶχαν πετάξει πέτρες στὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ τῶν Χαϊρνερ κι' ὁ πατέρας Χαϊρνερ εἶχε πάει στὸν ἀστυνόμο γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε ψυχρὰ καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ ἀναφέρη τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν, ποὺ τοῦ εἶχαν σπάσει τὰ τζάμια. Ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχή, γιατί, ἀν ἔκανε λάθος, θὰ διαλαζόταν γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμησι.

— "Επειτα, σᾶς χρειάζονται καὶ μάρτυρες, πρόσθεσε ὁ ἀστυνόμος. Νομίζετε πὼς θὰ βρῆτε κανένα;

Ὁ Χαϊρνερ ἔφυγε σιωπηλὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμό. Εἶχε καταλάβει, πὼς δὲ βρισκόταν κανένας στὸ χωριὸ νὰ τοῦ πάρη τὸ μέρος.

Ὁ ἀστυνόμος πῆγε κατόπιν στὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος καὶ τοῦ εἶπε πὼς κι' ὁ ἴδιος εἶχε στὸ στομάχι τοὺς Χαϊρνερ, ἀλλὰ λόγω τῆς θέσεώς του ὤφειλε νὰ τοὺς προστατέψη. "Εποιεπε ἐπομένως νὰ τακτοποιηθῆ τὸ ζήτημα τοῦ Κάρλ.

"Ετσι συνῆλθε τὸ κοινοτικὸ συμβούλιο γιὰ νὰ λύση τὸ πρόβλημα αὐτό. Στὴ συνεδρίασι, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος πρότεινε νὰ υἱοθετηθῆ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χωριό. Ἡ κοινότης θὰ τοῦ ἔδινε κατοικία κι' ὅλες οἱ οἰκογένειες, ἀνάλογα μὲ τὶς οἰκονομικές τῆς δυνατότητες ἡ κάθε μιά, θάπρεπε νὰ συνεισφέρουν ἕνα μικρὸ μηνιάτο ποσό, γιὰ τὴ συντήρησί του.

"Ολα τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου συμφώνησαν ἀμέσως μὲ τὴν πρότασι τοῦ προέδρου καὶ γράφτηκαν αὐτοὶ πρῶτα στὸν κατάλογο τῶν εἰσφορῶν.

Στὴν ἀπόφασι ποὺ πάρθηκε, ἀναφέρόταν πὼς, ἀν ὁ Κάρλ ἤθελε νὰ μείνη γιὰ πάντα στὸ χωριό, οἱ συμπατριώτες του ἀναλάβαιναν νὰ τὸν συντηροῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ οἰκογενειῶν τοῦ Λιντολσχάϊμ, ἀκόμα κι' οἱ πιὸ φτωχοί, γράφτηκαν πρόθυμα στὸν κατάλογο τῶν εἰσφορῶν.

Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ βοηθῆ κι' ἕνα ἄλλο μάθημα στοὺς Χαϊρνερ, τοὺς ἀσπλαχνους γονεῖς τοῦ ἄτυχου παιδιοῦ. Τὸ κοινοτικὸ συμβούλιο, στὴν ἴδια ἐκείνη συνεδρίασι, ἔκρινε πὼς οἱ φόροι, ποὺ πληρωνε ἡ οἰκογένειά αὐτή, ἦταν ἐξαιρετικὰ λίγοι, κι' ἔπρεπε νὰ γίνη μιὰ ἀναφορὰ στὴν ἐφορεία τῆς Καρλσούης ποὺ νὰ περιέχη καταλεπτῶς ὅλα τὰ ἔσοδα καὶ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῶν Χαϊρνερ.

Τώρα, ὅλο τὸ Λιντολσχάϊμ περιμένει μ' ἀνυπομονησία νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐφορείας, ποὺ θάρθη γιὰ νὰ διαπιστώση τὶς φοροδιαφυγὲς τοῦ εὐκατάστατου Χαϊρνερ.

—"Ελπίζουμε νὰ τὸν βάλουν στὸ φρέσκο!.. λένε οἱ συγχωριανοί του, γιατὶ στὴ Γερμανία ἡ φοροδιαφυγὴ τιμωρεῖται καὶ μὲ φυλάκισι.

Βέβαια, αὐτὸ δὲ θὰ τοὺς ἱκανοποιήση. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ μισοῦν, εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Χαϊρνερ καὶ ξέρουν ὅλοι πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν ὄργανό της.

Τὴν ἀσπλαχνη αὐτὴ μήτερα θέλουν νὰ δοῦν νὰ τιμωρῆται δίκαια οἱ χωρικοὶ τοῦ Λιντολσχάϊμ κι' εὔχονται νὰ τοῦρθη ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ ἀπίστευτο κακό, ποὺ ἔκανε στὸ δυστυχισμένο παιδί της.

Ο ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ

Ἡ περίεργη ἱστορία ἑνὸς μνημείου

Ὁ δρόμος ποὺ ἔγινε τελευταῖα πρὸς τὸ Μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀσχοληθῶ στὸ σημεῖωμα αὐτὸ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἀθηναϊκοῦ αὐτοῦ μνημείου, ποὺ συνδέεται μὲ τὸ φιλέλληνα πρίγκηπα τῆς Συρίας, Γάιο—Ἰούλιο—φιλόπαππο. Ὁ Φιλόπαππος ἦταν ἐγγονὸς τοῦ τελευταίου βασιλιᾶ τῆς Συρίας Ἀντιόχου Δ' τοῦ Ἐπιφανοῦς. Εἶχε γίνει ὑπατος καὶ ἄρχοντας στὸ ρωμαϊκὸ κράτος. "Εμεσε ὅμως σὲ δυσμένεια γιὰ πολιτικοὺς λόγους κι' ἐξωρίστηκε στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. "Εμαθε ἑλληνικὰ κι' ἐλάμβανε μέρος στὶς συζητήσεις τῶν σοφιστῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν περιποιήθηκαν ἐξαιρετικά. Τὸν ἔκαναν καὶ ἐπίτιμο δημότη τῆς πόλεως. Καὶ ὅταν ὁ Φιλόπαππος ἀποκαταστάθηκε καὶ ξαναγύρισε στὴ Ρώμη, θυμήθηκε τὴν πόλι ποὺ τὸν εἶχε φιλοξενήσει στὰ χρόνια τῆς ἐξορίας. Κι' ἔκανε πολλὲς εὐεργεσίες στοὺς Ἀθηναίους, ποὺ γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν ἐφτιαξαν, στὶς ἀρχὲς τοῦ 2ου αἰῶνα μ. Χ., τὸ μαρμάρινο μνημεῖο ποὺ σώζεται καὶ σήμερα.

Τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου, ποὺ ἡ τοποθεσία του τὸ κάνει ἐπιθλητικώτερο, εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ πεντελικὸ μάρμαρο σὲ ἡμικυκλικὸ σχῆμα. Ἔχει μῆκος 10 μέτρων καὶ ἄλλο τόσο ὕψος. Ἡ πρόσοψή του εἶναι στολισμένη μὲ ἀνάγλυφα παρμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Φιλοπάππου. Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἀνάγλυφα ποὺ σώζονται μᾶς ἐμφανίζει τὸ φιλέλληνα πρίγκηπα τῆς Συρίας μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ρωμαίου ὑπάτου, ἐπάνω στὸ ἅρμα του. Στὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ μνημείου ὑπῆρχαν τρία ἀγάλματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύο διατηροῦνται καὶ σήμερα, κολοβωμένα ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ τὶς καταστροφές. Τὸ ἕνα παρίστανε τὸν ἴδιο τὸ Φιλόπαππο καὶ τὰ δύο ἄλλα τοὺς ἐπιφανεῖς προγόνους του, βασιλιάδες τῆς Συρίας: Τὸν Ἀντίοχο Δ' καὶ τὸν ἱδρυτὴ τῆς δυναστείας αὐτῆς Σέλευκο Νικάνωρα.

Ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου διατηρεῖται σήμερα μονάχα ἕνα μέρος. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ φιλέλληνα πρίγκηπα τῆς Συρίας ἔγινε πλέον τοπωνυμικὸ σὲ ὁλόκληρο τὸ λόφο, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὀνομαζόταν λόφος τοῦ Μουσείου.

Καὶ πρέπει νὰ ἦταν εἰδυλλιακὸς καὶ κατάφυτος στὴν ἀρχαιότητα ὁ σημερινὸς λόφος τοῦ Φιλοπάππου γιὰ νὰ τὸν ἔχουν οἱ ἀρχαῖοι γιὰ τόπο κατοικίας τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε πάρει καὶ τ' ὄνομά του.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ παράδοσι συνεχίζεται. Τὸ πράσινο καλύπτει καὶ τώρα τὸ λόφο καὶ τὰ εἰδύλλια πλέκονται καὶ σήμερα στὶς πλαγιές του — ἰδίως τὶς βραδυνὲς ὧρες.

Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ ἡ παράδοσι ὅτι στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου εἶχε ταφῆ ὁ μυθολογικὸς ποιητὴς Μουσαῖος, ποὺ ἦταν σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ὀρφέα, καὶ ὅτι στὸ ὄνομα αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ τοπωνυμία τοῦ ὑψώματος.

Ὁπωσδήποτε τὸ ὄνομα «λόφος τοῦ Μουσείου», τὸ βρίσκουμε ὄχι μόνο στὰ ἀρχαία κείμενα ἀλλὰ καὶ σὲ νεώτερα. "Ετσι τὸ ἀναφέρουν οἱ περιηγητὲς καὶ οἱ χρονικογράφοι, ποὺ ἔγραψαν γιὰ τὴν Ἀθήνα στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας καθὼς καὶ οἱ ζωγράφοι ποὺ ἀπεικόνισαν τὴν περιοχὴ τὸ 18ο καὶ 19ο αἰῶνα.

"Αν ὅμως ἡ μυθολογία τοποθετῆ στὸν εἰδυλλιακὸ λόφο τὴν κατοικία τῶν Μουσῶν καὶ τὸν τάφο τοῦ Μουσαίου καὶ ἡ ἀρχαιολογία μᾶς δίνει αὐθεντικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου, ὡστόσο ἡ λαϊκὴ φαντασία ἀδιάφορεῖ καὶ γιὰ τὸν ὀρφικὸ ποιητὴ καὶ γιὰ τὸ βασιλόπουλο τῆς Συρίας. Μιὰ παλιὰ ἀθηναϊκὴ παράδοσι τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας θέλει τὸ λόφο καὶ τὸ μνημεῖο ἀπὸ τὸ ὄνομα ὄχι τοῦ Φιλοπάππου, ἀλλὰ ἑνὸς νεώτερου Ἀθηναίου, τοῦ Φιλοπάππου, ποὺ ἦταν σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν ἀθηναϊκὴ παράδοσι, ποὺ τὴν ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Δημ. Καμπούρογλους, ὁ Διγενῆς ἔστελε μιὰ ἡμέρα τὸ φίλο του νὰ ζητήση σὲ γάμο ἀπὸ τὴ μήτερα τῆς «τὴν κυρίαν Συριαζῆ» τὴν λιγερὴ της κόρη.

Ἡ μητέρα ὅμως τῆς «λιγερῆς» ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασι ἔδιωξε, χωρὶς περιστροφές, τὸ Φιλοπάππου λέγοντας πὼς δὲν εἶχε ἀκοπὸ νὰ δώση τὴν κόρη της σ' ἕναν ἀχαΐρευτο σὰν τὸν Ἀκρίτα!

Καὶ ὅταν ὁ αὐτοσχέδιος προξενητὴς ἔφερε τὰ μαντάτα στὸ φίλο του καὶ τοῦ ἀνάφερε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν στὸ σπίτι τῆς ἐκλεκτῆς του, ὁ Διγενῆς θύμωσε καὶ ἀπέδωσε στὴν ἀδεξιότητα τοῦ Φιλοπάππου τὴν ἀποτυχία. Οἱ δυὸ φίλοι λογοφέραν καὶ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα βρίστηκαν καὶ ἀποφασόαν νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους μὲ μονομαχία.

Ἀνέβηκαν τότε στὸ δασωμένο λόφο τοῦ Μουσείου, ἔσκαψαν ἕναν τάφο στὴν κορυφὴ τοῦ καὶ δίπλα ἀπὸ τὸν τάφο ἀρχισαν μιὰ μονομαχία μὲ ξίφη θανάτου.

Στὴν ὁρμητικότητα καὶ τὸν ἡρωισμὸ τοῦ ξακουσμένου Ἀκρίτα ἀποκρινόταν μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ καὶ ἐπιδεξιότητα ὁ Φιλοπάππος.

Εἶχε πιὰ νυχτώσει «κι' ἐν τούτοις τὸ σίδερο τοῦ ἑνὸς εὕρισκε πάντα τὸ σίδερο τοῦ ἄλλου».

«Ἐδῶ, γράφει, ὁ Καμπούρογλους, διχάζονται αἱ γνῶμαι. Ἡ μία παράδοσις θέλει ὅτι ἐθεώρησαν ἄσκοπον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς μονομαχίας καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πέσουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν λάκκον μέσα ζωντανοί, κατὰ τὴν ἄλλην ὅμως παράδοσιν, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἐπικρατεστέρα, εἰς τὴν μονομαχίαν αὐτὴν ἐφονεύθη μόνον ὁ ἄτυχος Ἀθηναῖος φιλοπαπποῦς».

Λίγο πρὶν πέση μέσα στὸ λάκκο ὁ φιλοπαπποῦς ἐφώναξε, βαρειὰ πληγωμένος, ὅλα τὰ πουλιὰ τῆς Ἀθήνας νὰ τὸν μοιρολογήσουν, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πάη ἀμοιρολόγητος:

«Πετούμενα, πετούμενα,
τῆς γῆς τὰ κατοικούμενα...»

Καὶ τότε μαζεύτηκαν ὅλα τὰ «πετούμενα» στὸν τάφο τοῦ Φιλοπάππου καὶ ἀφοῦ τὸν μοιρολογήσαν ἔφυγαν γιὰ νὰ φέρουν τὸ θλιβερὸ μήνυμα σὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη.

Ἀπὸ τότε ἡ ἀθηναϊκὴ παράδοσι δέχεται ὅτι ὁ λόφος ἐπῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοπάππου καὶ ὄχι τοῦ Φιλοπάππου ποὺ θέλουν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ ἡ ἱστορία.

★

Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς ὁ κατακτητής, ποὺ δὲν εἶχε πολλὲς σχέσεις οὔτε μὲ τὴ ἱστορία, ἀγνόησε καὶ τὰ δύο καὶ ὠνόμασε τὸ σημερινὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου «Σέγγιο». Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸν ἐγνώριζαν οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν λένε ἔτσι καὶ στὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ παλιὸς ρωμαντικὸς δρόμος πρὸς τὸ Μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου μὲ τὸν Ἅγιο Δημήτριο τὸ Λουμπαρδιάρη.

Τὸ Σέγγιο τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς εἶχε κάσει τὸν ποιητικὸ καὶ (μουσικὸ) τοῦ χαρακτῆρα καὶ χρησιμοποιήθηκε γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. "Οταν ὁ στρατὸς τοῦ Μοροζίνη ἐπολιόρκησε τοὺς ἐχθροὺς του στὴν Ἀκρόπολι, τὸ 1687, στὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου εἶχε στήσει τὸ στρατηγεῖο του.

Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ κανόνια τοῦ Μοροζίνη ἐβομβάριζαν τοὺς πολιορκημένους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες καταστροφὲς ποὺ πραξένησαν στὰ ἀρχαῖα μνημεῖα ἦταν καὶ ἡ ἀνατίναξι τοῦ Παρθενῶνα.

Στὴν ἐκστρατεία τοῦ Μοροζίνη τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου ἔπαθε τὴ μεγαλύτερη ζημία.

"Ως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διατηρεῖτο σὲ καλὴ κατάστασι. Τότε ἔπεσε, ἀπὸ βόμβα πυροβολικοῦ, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ μνημείου. Καὶ ἡ καταστροφὴ του συνεχίστηκε στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21 μὲ τὶς μάχες ποὺ ἔγιναν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

"Οταν ὁ Κιουταχῆς πολιορκοῦσε τοὺς Ἕλληνες στὴν Ἀκρόπολι, ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου διηύθυνε τὶς ἐπιχειρήσεις.

Ἐκεῖ εἶχε στήσει τὸ πυροβολικό του καὶ ἐγκαταστήσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ στρατοῦ του. Οἱ πολιορκημένοι τῆς Ἀκροπόλεως χτυπώντας μὲ τὰ κανόνια τους ἔκαναν καινούργια τραύματα στὸ μνημεῖο.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ κράτους, μὲ τὴν περισυλλογὴ καὶ προστασία τῶν ἀρχαιοτήτων, περισώθηκε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ μνημεῖο. Καὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἰδίως ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰώνα μας, ἄρχισε συστηματικώτερα ἡ δενδροφύτευσι καὶ ὁ καλλωπισμὸς τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν γειτονικῶν λόφων.

Ἀπὸ τὸ 1907, μὲ δάνειο ποὺ ἔκανε ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἀπὸ τὸ κράτος, ἔγινε ὁ ἐξωρασμὸς τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἡ ἀναδάσωσι τῶν λόφων τοῦ Φιλοπάππου καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ τότε μηχανικοῦ τοῦ Δήμου Ἰ. Κολλινιάτη, προβλεπόταν ὁ δρόμος πρὸς τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου.

Ὑπῆρχαν ὅμως πολλοὶ ποὺ ὑποστήριζαν, καὶ δικαίως, ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τοῦ Φιλοπάππου ἔπρεπε νὰ γίνη μόνο γιὰ πεζοὺς ὥστε ἡ περιοχὴ νὰ διατηρήση τὸν παλιὸ ποιητικὸ καὶ ρωμαντικὸ της χαρακτήρα.

"Ετσι τὸν εἶχαν γνωρίσει ὡς τώρα καὶ οἱ νεώτερες γενεές, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ καλύπτουν τὴν πρὸς τὴν Ἀκρόπολι πλαγιὰ τοῦ λόφου καὶ μὲ τὸ γραφικώτατο ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Λουμπαρδιάρη ποὺ βρίσκεται στὴν πρόσοψί τοῦ.

Τελευταῖα ἐπικρατήσαν νεωτεριστικὲς ἀντιλήψεις καὶ ὁ αὐτοκινητόδρομος ἔφτασε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν ἀνετώτερα ὡς ἐκεῖ οἱ τουρίστες καὶ ὁ «ἐπιχούμενος ἔρως».

Ἐφταιγώησαν, μάλιστα, τελευταῖα, τὸ μνημεῖο, Ἀλλὰ μὲ τρόπο τόσο ἔντονο καὶ ἀκαλαίσθητο, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται τὶς νύχτες σὰν ἕνα εἶδος φωτεινῆς ρεκλάμας...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ!

Ἡ θεὰ Τερψιχόρη στὴν ὑπηρεσία τῆς προπαγάνδας

Φαίνεται πὼς ὅ,τι δὲν κατάφεραν νὰ κάνουν τὰ πάνσοφα ἀνθρώπινα κεφάλια, μὲ τὸ ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ βαρύτητος περιεχόμενό τους, ἀνέλαβαν νὰ τὸ διεκπεραιώσουν τὰ κάτω ἄκρα ὡρισμένων ἰδιοτύπων διπλωματῶν —γένους θηλυκοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον— ποὺ ἀγνοοῦν ἴσως τοὺς σατανικοὺς ἐλιγμοὺς καὶ τ' ἀξιοθαύμαστα ἐπιτεύγματα τοῦ Μέττερνιχ ἢ τοῦ Ταλεϋράνδου, ἀλλὰ ξέρουν ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ κάθε τί ποὺ ἀφορᾶ τὸν Νιζίνσκυ, τὴν Παύλοβα κι' ἄλλους μεγάλους καὶ φημισμένους μύστες τῆς χορευτικῆς τέχνης.

Κι' ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ συννεφιασμένου διεθνοῦς ὁρίζοντος καταπλέουν τελευταίως πολυπρόσωπα χορευτικὰ συγκροτήματα, ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ μονάχα ἕνα κίνητρο καὶ μιὰ φιλοδοξία, νὰ μᾶς αἰφνιδιάσουν εὐχάριστα μὲ τοὺς χαρακτηριστικώτερους ἐθνικοὺς χορούς τους καὶ νὰ μᾶς προδιαθέσουν φιλικὰ ἀπέναντι στὶς χώρες ποὺ ἐκπροσωποῦν οἱ... ὀρχούμενοι αὐτοὶ ὄμιλοι.

Ἡ καλὴ ἀρχὴ —ὅπως θὰ θυμάστε, ἀσφαλῶς — ἔγινε μὲ τὸ περίφημο ρωσικὸ μπαλέτο «Μπερυόσκα», ποὺ ἐκέντρισε τῷ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλοθεάματος κοινοῦ καὶ συνήγειρε τὸ λεγόμενον «τοὺτ Ἀτὲν» σὲ ἀγωνιώδη, πολυήμερη καὶ πολύμοχθη προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξασφάλισι μιᾶς θέσεως.

Ἔτσι παρουσιάστηκε μιὰ ἀκόμη θαυμάσια εὐκαιρία στοὺς ἔμπειρους κι' ἐξησκημένους μαυραγορίτες νὰ μᾶς δώσουν καὶ νέα λαμπρὰ δείγματα τοῦ σπάνιου ταλέντου τους, μοσχοπουλῶντας σὲ... ἐξοντωτικὲς τιμὲς τὰ εἰσιτήρια, ποὺ τίς οἶδε μὲ ποιὰ ἔξυπνα στρατηγήματα καὶ ποιὰ «γερὰ δόντια» κατόρθωναν νὰ διαχειρίζωνται.

Ἀκόμη κι' οἱ σοβαρώτεροι πολιτικοί μας, μολονότι ἀπησχολημένοι μὲ τὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς καταναλωμένης ψωροκώσταινες, ὑπέστησαν ἀλλεπάλληλες ἐνοχλήσεις ἀπὸ τοὺς...«μπερυοσκομανεῖς» ψηφοφόρους των.

—Ἀμάν, κύριε Πρόεδρε, δυὸ θεσοῦλες γιὰ τὰ ρωσικὰ μπαλέτα! Καὶ νὰ δῆς κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω γιὰ σένα στὶς ἄλλες ἐκλογές!

Ἀπίθανοι ἄνθρωποι, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχανε τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ χορευτικοὺς ρυθμοὺς καὶ φιγοῦρες, ἀνασκουμπώθηκαν, ἔτρεξαν, παρακάλεσαν, φιλήσανε... μυρωμένες ποδιὲς κι' ἐξαντλήσανε κάθε μέσο —θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο— γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἔξω τοῦ... χορευτικοῦ νυμφῶνος. Κι' οἱ τυχεροὶ ποὺ εὐτύχησαν νὰ παρακολουθήσουν τὶς παραστάσεις τοῦ «Μπερυόσκα», διαπίστωσαν ὁμοφώνως πὼς, χάρις στὰ καλογυμνασμένα κι' ἐξαισετικὰ πειθαρχικὰ πόδια τῶν Ρωσίδων χορευτριῶν, προπαγανδίστηκαν μὲ τὸν ἰδεωδέστερο τρόπο οἱ ἀξιέπαινες καλλιτεχνικὲς ἐπιδιώξεις κι' οἱ ἐκπολιτιστικὲς τάσεις τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. —ἐκεῖνες, τοὐλάχιστον, ποὺ γίνονται ἄμεσα κι' εὐχερῶς ἀντιληπτὲς ἔξω ἀπὸ τὸ «Παραπέτασμα».

Ἀλλὰ μιὰ τέτοια καλή, καθὼς εἴπαμε, ἀρχή, προοιώνιζε μιὰν ἀξιόλογη συνέχεια. Καί, πράγματι, μετὰ τὶς Ρωσίδες, ἐχειροκροτήσαμε τὶς Ἀμερικανίδες μπαλαρίνες, μετὰ τὶς Βιεννέζες καί, τελευταίως, τὶς Οὐγγαρέζες. Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει ποιῶν καὶ πόσων ἐθνικοτήτων ἱέρειες τῆς θεᾶς Τερψιχόρης θὰ φιλοξενήσουμε ἀκόμη στὸ κλεινὸν ἄστυ. Κι' ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόδοσι καὶ τὴν ἐπιτυχία κάθε συγκροτήματος θ' ἀνανεώνουμε τὰ φιλικὰ αἰσθήματα ποὺ μᾶς συνδέουν μ' ὡρισμένες χῶρες ἢ θ' ἀναθεωροῦμε τὶς μέχρι χθὲς ἀντιλήψεις μας γιὰ κράτη ποὺ τὰ θεωροῦσαμε σὰν τόπους χλευαστικῆς ἀντιδράσεως σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς Τέχνης.

★

Γιὰ μιά, λοιπόν, ἀκόμη φορὰ ἀποδεικνύονται θαυματουργὰ τὰ πολυΰμνητα γυναικεῖα πόδια! Κι' ἰδίως αὐτὰ τὰ καλλίγραμμα καὶ... κρυπτονευρώδη πόδια, ποὺ ὀργώνουν μ' ὑπομονὴ καὶ σύστημα ἐξ... ἀπαλῶν ὀνύχων τὰ στούντιο τῶν Σχολῶν Χοροῦ καὶ ποὺ στηρίζουν κάτι κορμάκια εὐθυτενῆ καὶ λεπτοφυέστατα, ὅπως οἱ μίσχοι τῶν λουλουδιῶν.

Κατοπληκτικὲς δουλειές, δηλαδή! Δουλειὲς μὲ φοῦντες! Δουλειὲς — κυριολεκτικὰ— τοῦ... ποδαριοῦ!

Τί τὰ θέλετε, τί τὰ γυρεύετε!

Τὸ ἀφιλότιμο γυναικεῖο πόδι δὲν ἔχει τίποτα νὰ ζηλέψη ἀπὸ τὶς... Μεγάλες Δυνάμεις! Γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μία μεγάλη, πολὺ μεγάλη, μάλιστα δύναμις!

Ἐμπνευσμένοι ποιηταὶ καὶ διάσημοι ἐργάτες τοῦ χρωστῆρος καὶ τῆς σμίλης, δὲν ἐδίστασαν νὰ κάψουν τεράστιους ὄγκους λιβανωτοῦ πρὸς τιμὴν τῆς ἀνεπίσημης, ἀλλὰ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένης θεότητος, ποὺ ἀποκαλεῖται χυδαϊστὶ «Γάμπα»!

Τὸ κακὸ ἀσφαλῶς ἀνάγεται στὴν μακάρια ἐποχὴ ποὺ προηγήθη τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Κι' ἀσφαλῶς ὁ ἀνεκδιήγητος Ἀδάμ, ἀποκλειστικὸς ὑπεύθυνος ὅλων τῶν ἀνδρικῶν δεινῶν, θ' ἀναστέναζε βαθειά, καθὼς θᾶβλεπε τὴν ἐπίσης ἀνεκδιήγητη Εὔα νὰ περιδιαβάζη ἀμέριμνη καὶ.. ξεκάλτωτη — εὐτυχῶς! — στοὺς χλοεροὺς λειμῶνες τῆς Ἐδέμ, καὶ θὰ μουρμούριζε οἰστρηλατημένος κι' ἐκστατικός:

—Ἀμὰν μιὰ γάμπα!

Ἔκτοτε, τὸ μερακλήδικο αὐτὸ ἐπιφώνημα ἀκούγεται συνεχῶς σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μήκη καὶ πλάτη, σ' ὅλες τὶς γλῶσσες καὶ σ' ὅλους τοὺς τόνους! Εἴτε γιὰ γάμπα πρόκειται, εἴτε γιὰ γαμπίτσα, εἴτε γιὰ... γαμπάρα!

Καλῶς νἄρχωνται, λοιπόν, καὶ καλῶς νὰ τὶς δεχώμαστε τὶς ξένες μπαλαρίνες, ποὺ μᾶς φέρνουν... ρυθμικοὺς καὶ λικνιστικοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὶς μακρυνὲς πατρίδες τους. Στὸ κάτω-κάτω, τὰ λένε πολὺ πιὸ εὐχάριστα καὶ παραστατικὰ ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὶς παρακολουθοῦμε ἀπὸ τὶς πρῶτες σειρὲς τῆς πλατείας γιὰ... ν' ἀκοῦμε εὐκρινέστερα τὰ ἀδιάσειστα καὶ τόσο θεαματικὰ προπαγανδιστικὰ ἐπιχειρήματά τους!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

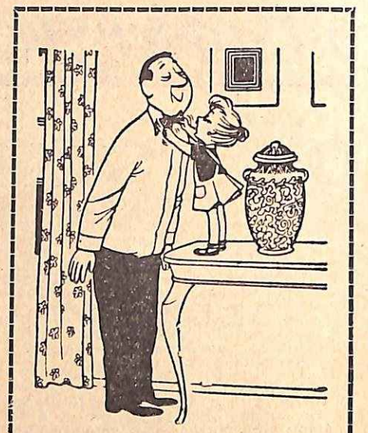

—Μὰ τί εἶστε σεῖς οἱ ἄντρες, μπαμπᾶ! Τίποτε δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε μόνοι σας!...

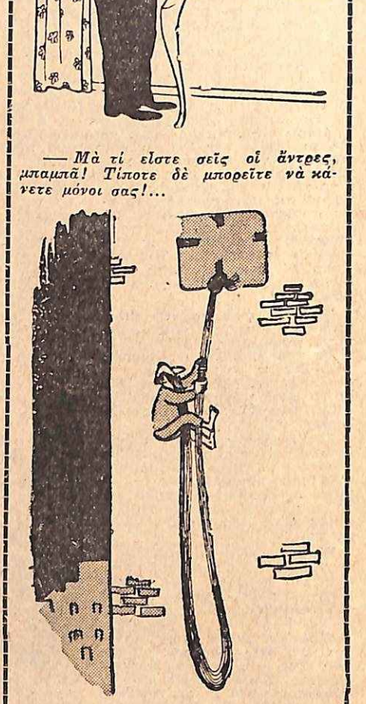

Ἀπόδρασις...

—Ἀντὶ νὰ πᾶμε μαζὶ στὴν Κέρκυρα δυὸ βδομάδες, Εὐριδίκη, δὲν πᾶς μόνη σου ἕνα μῆνα;

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Γιὰ τοὺς πλούσιους

★ Ὁ πλούσιος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ποτὲ ἄσχημος στῶν κοριτσιῶν τὰ μάτια

★ Ἕνας πλούσιος χωρὶς ἐξυπνάδα, μοιάζει μὲ γάϊδαρο μὲ χρυσὸ σαμάρι.

★ Ὅποιος βιάζεται νὰ πλουτίση, διατρέχει πολλοὺς κινδύνους.

★ Ὅσο εἶσαι πλούσιος, δὲν πληρώνεις τὰ λάθη σου, μὰ ἂν τύχη καὶ φτωχύνης, θὰ πληρώσης καὶ τὰ παλιὰ καὶ τὰ καινούργια σου λάθη.

★ Ὅποιος θέλει νὰ πλουτίση σ' ἕνα χρόνο, βρίσκεται στὴ φυλακὴ μέσα σὲ ἕξη μῆνες.

★ Στοῦ πλούσιου τὴν πόρτα βρίσκονται πολλοὶ φίλοι, μὰ στοῦ φτωχοῦ κανένας.

★ Ὁ πλούσιος ἄνθρωπος λησμονάει εὔκολα τοὺς φίλους του.

★ Τοῦ πλούσιου οἱ τρελλὲς κουβέντες, περιᾶνε γιὰ σοφίες στὸν φτωχόκοσμο.

★ Τὰ χρέη τοῦ πλούσιου δὲν ἀκούγονται τόσο πολὺ ὅσο τοῦ φτωχοῦ.

★ Τὰ πλούτη εἶναι πράγματα φευγαλέα κι' ἀσταθῆ, ἐνῶ ὁ χαρακτήρας εἶναι κάτι τὸ διαρκές.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Ἐπιστημονικὰ «θαύματα» γιὰ φιλικὲς συγκεντρώσεις

Οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες τοῦ παλιοῦ καιροῦ φοροῦσαν ἀλλόκοτους μανδύες καὶ μυτερὰ καπέλλα, κι' εἶχαν γιὰ σύνεργά τους πεντάλφες, νυχτερίδες, μαῦρες γάτες, μυστηριώδεις σκόνες καὶ φυλακτὰ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἑτερόκλητα πράγματα. Οἱ σημερινοί... συναδελφοί τους δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἀπ' ὁλ' αὐτά. Μὲ μερικὰ ἁπλούστατα βοηθήματα καὶ μὲ τὶς γνώσεις τῶν ἐπιστημονικῶν νόμων, μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν θεαματικώτατα τρύκ, ἀληθινὰ μικρὰ «θαύματα», ποὺ προκαλοῦν τὴν κατάπληξι στοὺς θεατάς. Θὰ σᾶς περιγράψωμε μερικὰ ἀπ' τὰ πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ ἐντυπωσιακά, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ κάνετε καὶ σεῖς... τὸ κομμάτι σας στὰ πάρτυ καὶ στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις.

Γιατὶ πέφτουν τὰ παιδιά

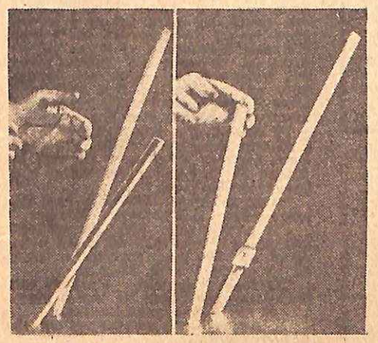

Ξέρετε, βέβαια, ὅτι τὰ μικρὰ παιδιὰ πέφτουν πιὸ εὔκολα ἀπ' τοὺς μεγάλους. Ὑπάρχει λοιπὸν ἕνας ἐπιστημονικὸς λόγος: Στοὺς μεγάλους, βρίσκεται ψηλότερα τὸ κέντρον βάρους. Ἔτσι τὸ σῶμα τους, πέφτοντας, διαγράφει μιὰ μεγαλύτερη καμπύλη. Τὸ πέσιμό τους λοιπὸν διαρκεῖ περισσότερο, κι' ἔτσι ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ ξαναβροῦνε στὸ μεταξὺ τὴν ἰσορροπία τους.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἂν πάρετε δυὸ ὅμοιους χάρακες, ἀλλὰ διαφορετικοῦ μήκους, τοὺς κρατήσετε ὄρθιους στηριγμένους πάνω στὴ μιὰ ἄκρη τους, καὶ τοὺς ἀφίσετε ἐλεύθερους συγχρόνως, θὰ πέση πιὸ γρήγορα ὁ κοντύτερος. Ἂν ὅμως προσαρμόσετε χαμηλὰ ἕνα βάρος στὸ μακρύτερο χάρακα, τότε θὰ πέση αὐτὸς πιὸ γρήγορα, γιατὶ τὸ κέντρον βάρους του βρίσκεται τώρα χαμηλότερα.

Ἡ σαπουνόφουσκα ποὺ χορεύει

Εἶναι, βέβαια, ἐλαφρὸς ὁ ἀέρας, ἔχει ὅμως κι' αὐτὸς τὸ βάρος του. Ἂν ὡστόσο ἕνα μπαλόνι γεμάτο μὲ ἀέρα βρισκότανε μέσα σ' ἕνα ἀέριο βαρύτερο ἀπ' τὸν ἀέρα, θ' ἀνέβαινε ψηλά, σὰν ἀερόστατο.

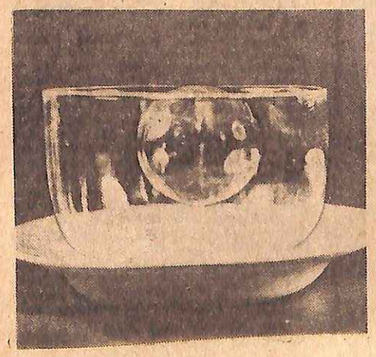

Θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε γι' αὐτό; Παίρνετε λίγο τετραχλωριούχο ἄνθρακα (ἕνα κοινὸ χημικὸ ὑγρό, ποὺ ἐξατμίζεται εὔκολα καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν ρούχων). Βάζετε μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ γαβάθα μερικὲς κουταλιὲς ἀπ' αὐτό, κι' ὕστερα τοποθετεῖτε τὴ γαβάθα μέσα σ' ἕνα πιάτο μὲ ζεστὸ νερό. Τὴν ἀφίνετε 5—10 λεπτά, γιὰ νὰ ζεσταθῆ τὸ ὑγρὸ καὶ νὰ γεμίση μὲ τοὺς ἀτμούς του τὴ γαβάθα.

Ὕστερα φτιάνετε μιὰ σαπουνόφουσκα καὶ τὴ ρίχνετε μὲ προσοχὴ μέσα στὴ γαβάθα. Ἀντὶ νὰ πάη στὸν πάτο της, θὰ μείνη μετέωρη, χορεύοντας μυστηριωδῶς, σὰν ν' ἀκουμπάη σ' ἕνα ἀόρατο μαξιλάρι. Γιατὶ τὴ συγκρατοῦν ἐκεῖ οἱ ἀτμοὶ τοῦ χημικοῦ ὑγροῦ.

Ντροπὴ στὸ «δυνατό»!

Ὅταν καυχιέται κανεὶς γιὰ τὴ δύναμί του, μπορεῖτε νὰ τὸν... ντροπιάσετε μὲ τὸ ἑξῆς ἐπιστημονικὸ παιχνιδάκι: Παίρνετε ἕνα μεταλλικὸ σωλῆνα, μὲ μήκος 30 πόντους περίπου καὶ διάμετρο 1 πόντο. Ἐπίσης μιὰ μετάλλινη βέργα, λίγο λεπτότερη καὶ λίγο μακρύτερη ἀπ' τὸ σωλῆνα, κι' ἕνα κοινὸ χάρτινο πετσετάκι.

Βουλώνετε τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ σωλῆνος, ἐφαρμόζοντας πάνω της τὸ πετσετάκι, διπλό, καὶ συγκρατῶντας το στὴ θέσι ἐκείνη μ' ἕνα λαστιχάκι. Ρίχνετε στὸ σωλῆνα λίγο ἀλάτι, τόσο ὥστε νὰ φτάση σὲ ὕψος 7—8 πόντων, καὶ περνᾶτε μέσα τὴ βέργα.

Ὕστερα δίνετε τὸ σωλῆνα στὸ «δυνατὸ» φίλο σας καὶ τοῦ λέτε νὰ δοκιμάση νὰ πετάξη τὸ χαρτὶ ἀπ' τὴν ἄκρη του, μ' ἕνα σπρώξιμο τῆς βέργας. Μπορεῖτε νὰσαστε βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸ κατορθώση, γιατὶ ἡ πίεσι τῆς βέργας πρὸς τὰ κάτω μεταβάλλεται σὲ λοξὴ καὶ πλευρική, ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ ἁλατιοῦ. Ἔτσι, ἡ περισσότερη δύναμι στρέφεται πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ σωλῆνος καὶ πηγαίνει χαμένη.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, μία σφαῖρα ὅπλου χάνει τὴν ὁρμή της καὶ σταματᾶει μέσα σ' ἕνα στρῶμα ἄμου.

Ὁ σπάγγος ποὺ δὲν τεντώνεται

Ἀναρωτηθήκατε ποτὲ γιατὶ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, τὰ σκοινιὰ τῆς μπουγάδας κλπ. δὲν εἶναι ἐντελῶς τεντωμένα, ἀλλὰ σχηματίζουν μιὰ «κοιλιά»; Γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ λόγο, δέσετε ἕνα βιβλίο στὴ μέση ἑνὸς γεροῦ σπάγγου, μήκους 1 μέτρου περίπου. Τυλίχτε τὶς ἄκρες τοῦ σπάγγου στὰ χέρια σας, γιὰ νὰ τὶς κρατᾶτε καλύτερα, καὶ προσπαθῆστε νὰ τεντώσετε τελείως τὸ σπάγγο. Ὅση δύναμι κι' ἂν ἔχετε, δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε!

Πράγματι, ὅσο πιὸ ἀνοιχτὴ γωνία σχηματίζει ὁ σπάγγος, τόσο περισσότερη δύναμι χρειάζεται γιὰ ν' ἀνασηκώσετε τὸ βιβλίο. Ὅταν δὲ ὁ σπάγγος πλησιάζη πιὰ νὰ τεντωθῆ ἐντελῶς, μπορεῖ νὰ σπάση ἀπ' τὴν πολλὴ δύναμι.

Ἔτσι θᾶσπαζαν καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, ἀκόμα καὶ ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ βάρος τους, ἂν ἦσαν τελείως τεντωμένα. Καὶ τὰ σκοινιὰ τῆς μπουγάδας, ὅσο πιὸ τεντωμένα εἶναι, τόσο λιγώτερο βάρος μποροῦν νὰ κρατήσουν.

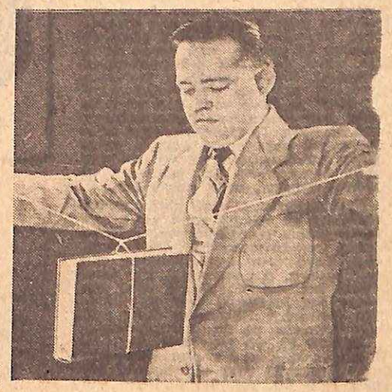

Ἡ σακκοῦλα μὲ τὸ ζεστὸ ἀέρα

Ὁ πρόδρομος τοῦ ἀεροστάτου, ὁ «μογκολφιέρος» ἦταν μιὰ ἐλαφρειὰ σφαῖρα γεμάτη μὲ ζεστὸ ἀέρα καὶ καπνό, ποὺ τὸν συντηροῦσε μιὰ φωτιὰ κρεμασμένη ἀπὸ κάτω. Ὁ ζεστὸς ἀέρας, σὰν ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸν ψυχρό, ἀνέβαινε πρὸς τὰ πάνω καὶ παρεσύρε μαζί του τὴ σφαῖρα ποὺ τὸν περιείχε.

Ἕνα ἀνάλογο πείραμα μπορεῖτε νὰ κάμετε μὲ δυὸ χαρτοσακκοῦλες, κρεμασμένες ἀνάποδα στὶς ἄκρες μιᾶς πρόχειρης «ζυγαριᾶς» (ποὺ τὴν ἀποτελεῖ ἕνα μακρὺ ξύλο δεμένο ἀκριβῶς ἀπ' τὴ μέση του). Κρατᾶτε ἕνα κερὶ ἀναμένο κάτω ἀπ' τὴ μιὰ σακκοῦλα, σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' αὐτήν, ὥστε νὰ μὴ τὴν κάψη. Ὅταν ζεσταθῆ ὁ ἀέρας μέσα στὴ σακκοῦλα αὐτή, θὰ τὴν δῆτε ν' ἀνεβαίνη πρὸς τὰ πάνω, ὅπως ἀκριβῶς ὁ «μογκολφιέρος».

Οἱ κλέφτες ἔχουν θηλυκό μυαλό

Ὁ βατραχάνθρωπος, τὸ ψάρεμα καὶ τὰ σπασμένα αὐγά

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ θρασύτατες κλοπὲς εἶχε ἀναστατώσει ἐπὶ μῆνες τὴν ἀστυνομία τοῦ Τουρίνου. Τώρα τελευταία λοιπόν, ἕνας παρατηρητικὸς ἀστυφύλακας πρόσεξε κάποιον ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα στόμιο ὑπονόμου, σ' ἕνα ἥσυχο δρόμο τῆς πόλεως, λίγο πρὶν ξημερώσῃ.

Τὸν σταμάτησε τότε, τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις... καί, γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ἀποκαλύφθηκε πὼς αὐτὸς εἶχε κάμει ὅλες τὶς κλοπές. Ἦταν ἕνας «βατραχάνθρωπος». Ἐφοδιασμένος δὲ μὲ τὰ κατάλληλα καταδυτικὰ σύνεργα, περνοῦσε μέσα ἀπ' τὶς ὑπονόμους κι' ἔμπαινε ἀπὸ κεῖ στὰ διάφορα σπίτια!

Ἀκόμη ἐφευρετικώτεροι καὶ πρωτοτυπώτεροι ὑπῆρξαν οἱ κλέφτες ἐκεῖνοι ποὺ ἔφτασαν στὸ θησαυροφυλάκιο μιᾶς τράπεζας τῆς Βαροσδίας, περνῶντας ἀπὸ ἕνα τοὺννελ μήκους 63 μέτρων ποὺ εἶχαν ἀνοίξει κάτω ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή! Εἶχαν μεγάλες τεχνικὲς γνώσεις, κι' ἔτσι μεταχειριστήκαν γι' αὐτὸ τὸ ἔργο τους ὅλα τὰ νεώτερα συστήματα ποὺ ἐφαρμόζονται στὰ ὀρυχεῖα. Τὸ εἶχαν μάλιστα ἐφοδιάσει μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ μὲ τηλέφωνο, συνδεδεμένο μὲ τὰ ὑπόγεια ἑνὸς ἀντικρυνοῦ καὶ φαινομενικὰ ἀθῶου καταστήματος παιχνιδιῶν.

Στὸ κατάστημα αὐτὸ εἶχαν ἐγκαταστήσει τὴ «βάσι» τους κι' εἶχαν καταστρώσει τὰ σχεδιά τους—γιὰ τὰ ὁποῖα χρειάστηκαν 15 μέρες περίπου. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἀστυνομίας, ἡ κατασκευὴ τοῦ ὑπογείου ἐκείνου διαδρόμου τοὺς κόστισε ὄχι λιγώτερο ἀπὸ 80 χιλιάδες δραχμές! Ἐκλεψαν ὅμως ἀπὸ τὴν τράπεζα τὰ ἑκατονταπλάσια...

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι δὲν ἐπέτυχε τελείως ἡ κλοπή, γιατὶ δὲν εἶχαν σκεφθῆ πὼς οἱ χημικὲς οὐσίες ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ διαρρήξουν τὶς κάσες τῆς τράπεζας, μποροῦσαν νὰ παραγάγουν ἀσφυκτικὰ ἀέρια! Οἱ δηλητηριώδεις αὐτοὶ καπνοὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ φύγουν βιαστικά, πρὶν ἀνοίξουν τὸ κυρίωτερο χρηματοκιβώτιο. Ἀλλοιώς, ἡ κλοπὴ θὰ τοὺς ἀπέδιδε δυὸ φορὲς περισσότερα...

Πάντως, ἡ ἀστυνομία δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Ἀντίθετα, οἱ «συνάδελφοί» τους ποὺ ἐπινόησαν μιὰ μέθοδο... φαρέματος, γιὰ ν' ἀδειάσουν ἕνα χρηματοκιβώτιο στὴν Πενσυλβανία, κατέληξαν στὴ φυλακή!

Αὐτοὶ μεταχειρίστηκαν τὸ ἑξῆς κόλπο: Ἀνοίξαν μιὰ τρύπα στὴν κορυφὴ τῆς μεγάλης κάσας, τόση ὥστε νὰ χωράη νὰ περάσῃ μέσα τὸ χέρι τους. Γέμισαν ὕστερα τὸ χρηματοκιβώτιο μὲ νερό, ἀπὸ ἕνα καναλι ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ κτίριο. Καὶ φάρεψαν χαρτονομίσματα ἀξίας 42.000 δολλαρίων, ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ κι' ἐπιπλέανε πάνω στὸ νερό.

Καθὼς φεύγανε ὅμως ὕστερα μ' ἕνα αὐτοκίνητο, τοὺς τσάκωσε ἡ ἀστυνομία.

Ἁπλὸ καὶ διαβολεμένο συγχρόνως ἦταν τὸ κόλπο ποὺ μεταχειρίσθηκε ἕνας κλέφτης στὴν Τουλούζη τῆς Γαλλίας. Εἶχε βάλει στὸ μάτι ἕνα κοσμηματοπωλεῖο. Ἤξερε δὲ ὅτι, κάθε βράδυ, ὁ καταστηματάρχης ἐπαιρνε στὸ σπίτι του τὰ ἀκριβώτερα κοσμήματα, μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι, τὰ ξαναπήγαινε τὸ πωῒ στὸ κατάστημα καὶ τ' ἀφηνε πάνω στὸν πάγκο, ὥσπου ν' ἀνοίξῃ ὅλα τὰ ρολὰ τοῦ κοσμηματοπωλείου.

Ἕνα πρωῒ λοιπόν, καθὼς ἔκανε ὁ κοσμηματοπώλης αὐτὴ τὴ δουλειά, κάποιος περαστικὸς γλύστρησε κι' ἔπεσε μπροστὰ στὴν πόρτα του. Κάμποσα αὐγὰ ποὺ κρατοῦσε, σὲ μιὰ σακκοῦλα, ἔσπασαν καὶ χύθηκαν χάμω. Ὁ ἄγνωστος ζήτησε συγγνώμη καὶ ὑποσχέθηκε νὰ τὰ καθαρίσῃ. Κάποιος περαστικὸς προσφέρθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ ζήτησε μιὰ σκοῦπα ἀπ' τὸν κοσμηματοπώλη.

Ἐκεῖνος ἀνύποπτος, πῆγε νὰ τὴ φέρῃ, ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ καταστήματος. Ὅταν ξαναγύρισε ὅμως, ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' αὐγὰ καὶ ὁ πρόθυμος διαβάτης εἶχαν ἐξαφανισθῆ, παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ κοσμήματα!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ
— Περίμενες πολύ, χρυσέ μου;...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ...

Ἄγνωστες λέξεις ἦταν πάντοτε γιὰ μένα
κι' ἡ εὐτυχία, κι' ἡ γαλήνη, κι' ἡ χαρά.
Τὰ χρόνια κύλησαν μονότονα, θλιμμένα,
κι' ἤπια πολλὰ πικρὰ ποτήρια μαζεμένη
κι' ἀγριες μπόρες μὲ χτυπήσανε γερά.

★

Κι' ἤμουνα μόνος, πάντα μόνος, τόσο μόνος
κι' ἐνοιωθα πάντα στὴν ψυχὴ τέτοιο κενό,
ὥστε συνήθεια πιὰ μοῦ γίνηκε κι' ὁ πόνος
καὶ κάθε χρόνος ποὺ περνοῦσε, κάθε χρόνος,
ἔμοιαζε μ' ἕναν ἐφιάλτη μακρυνό.

★

Τυραννικές, μαντυρικές, χαμένες ὧρες,
κι' ἐγὼ ν' ἀδειάζω τὰ ποτήρια τὰ πικρά,
νὰ ἐγκαταλείπωμαι στὶς ἄγριες τὶς μπόρες
καὶ νὰ λικνίζω σ' ὁλομέταξες αἰῶρες
τὰ ὄνειρά μου ποὺ σωριάστηκαν νεκρά.

★

Κι' ἄξαφνα μ' ἄγγιξαν ὁ ἔρωτας κι' ἡ ζήλεια
ἀβρά, σὰν χάδια μιᾶς ἀέρινης πνοῆς.
Κι' ἦταν γραφτὸ ἀπὸ τὰ δυὸ γλυκὰ σου χείλια
μιὰ νύχτα ἄλλοκοτη, σπαρμένη μάγια χίλια,
νὰ ξανακούσω τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς.

★

Κι' ἔκλεισα ὅ,τι πιὰ μποροῦσα νὰ ἐλπίσω
σ' ἕνα δειλὸ κι' ἀπελπισμένο «σ' ἀγαπῶ»,
γιατί—πῶς πρέπει νὰ στὸ πῶ γιὰ νὰ σὲ πείσω;
γιατὶ δὲν εἶχα τίποτ' ἄλλο ν' ἀγαπήσω,
γιατὶ δὲν εἶχα στὴ ζωὴ ἄλλο σκοπό.

★

Κι' ἄξαφνα πάλι, μὲ τυποῦσαν μανιασμένα
μπόρες καὶ θύελλες μεγάλες, στὴ σειρά.
Πάλι δὲν ἔχω στὴ ζωὴ σκοπὸ κανένα
κι' ἀγνώστες λέξεις ξαναγίνανε γιὰ μένα
κι' ἡ εὐτυχία, κι' ἡ γαλήνη, κι' ἡ χαρά.

★

Καὶ τώρα ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ μιὰ κάποια λύσι,
τὴν πιὸ ἁπλῆ, τὴν πιὸ σωστή, τὴν πιὸ καλή.
Καὶ θὰ τὴ βρῶ, ἀφοῦ ἐσὺ τόχεις θελήσει
κι' ἂν σ' ἐνοχλῶ, κι' ἂν μ' ὀλ' αὐτὰ σ' ἔχω ζαλίσει
μὲ συγχωρεῖς ἀλλὰ σ' ἀγάπησα πολύ...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ... τοιχοκολλήσεις!

Ἄνθρωποι ποὺ νοικιάζονται καὶ πουλιοῦνται

Ἂν νομίζετε ὅτι οἱ τοιχοκολλήσεις καὶ τὰ φέγγ-βολὰν ἐκπληρώνουν μόνο διαφημιστικοὺς σκοπούς, κάνετε λάθος. Κάποτε, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ γιὰ ἄλλους λόγους, τελείως διαφορετικούς.

Ἔτσι, κάποιος Μπόμπ Χέϋμαν, στὸ Σὰν Ματέο τῆς Καλιφορνίας, θέλοντας νὰ πληροφορηθῆ ὅλος ὁ κόσμος πὼς αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του Νόρμα εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τοιχοκόλλησε στοὺς δρόμους κάτι μεγάλα ἐντυπα ποὺ γράφανε: «Εἶναι κορίτσι! Ἡ Βίκυ, προϊὸν τοῦ Μπόμπ καὶ τῆς Νόρμας. Γεννήθηκε στὸ Μαιευτήριο Πενίνσουλα». Στὸ κέντρο δέ, εἶχανε τὴ φωτογραφία ἑνὸς παχουλοῦ μωροῦ μὲ χρυσὲς μποῦκλες.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν πρὸ 2 ἐτῶν, στὸ Μιλγουοῦκυ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὁ νεαρὸς Ρόμπερτ Μπράτσμαν μάλωσε μὲ τὸ κορίτσι του, τὴν Ἄρλεν, μεταχειρίστηκε ἕνα πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ τὴ συγκινήσῃ καὶ νὰ τὴν ξαναφέρῃ κοντά του: Πλήρωσε 8 δολλάρια τὸ μῆνα, γιὰ τὸ δικαίωμα νὰ στήσῃ ἕνα «πανὼ» κοντὰ στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου ποὺ ἔπαιρνε κάθε μέρα ἡ Ἄρλεν. Καὶ ζωγράφιζε πάνω σ' αὐτὸ ἐρωτικὰ μηνύματα, ποὺ τοῦ κόστιζαν 12 δολλάρια τὸ ἕνα.

Τὸ «πανὼ» εἶχε διαστάσεις 4Χ6. Τὰ μηνύματα ἦσαν πέντε εἰδῶν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔγραφε: «Ἄρλεν, τί θὰ γίνῃ μὲ σένα;» Κι' ἕνα ἄλλο: «Ἡ Ἄρλεν εἶνε θαυμάσια κοπέλλα».

Ὅταν τοῦ πῆρε συνέντευξι ἕνας δημοσιογράφος, ὁ Μπράτσμαν δήλωσε:

«Ἡ μητέρα μου λέει πὼς θἄπρεπε μᾶλλον νὰ ξοδέψω αὐτὰ τὰ λεφτὰ γιὰ.. νὰ μὲ κυτάξῃ ἕνας ψυχίατρος! "Ἴσως δὲ νὰ μὴν ἔχῃ πολὺ ἄδικο..»

Ὡστόσο ἡ ἐρωτικὴ «τρέλλα» του θριάμβευσε στὸ τέλος: Ἡ Ἄρλεν ξαναγύρισε κοντὰ του, μετανοιωμένη.

Οἱ κοπέλλες ποὺ σπουδάζουν στὸ ἀμερικανικὸ πανεπιστήμιο τοῦ Μοσάμι ὑποφέρουν, φαίνεται, ἀπό... ἔλλειψι τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Κόλλησαν λοιπὸν στὶς πόρτες τῶν δωματίων τους ἀνακοινώσεις ποὺ λένε: «Ζητεῖται ἄντρας!»

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς μάλιστα καθώριζε ὅτι τὸν ἤθελε «ψηλό, μελαχροινὸ καὶ ὡραῖο». Πρόσθετε δὲ τὴ φωτογραφία της προφὶλ καὶ ἂν φάς, μαζί μὲ... τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα κι' ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὴ σωματική της διάπλασι!

Ἄλλοτε πάλι, μπορεῖ ἕνας ἄντρας νὰ καταφύγῃ στὰ πιὸ πρωτότυπα μέσα, γιὰ νὰ διακηρύξῃ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴ χαρά του γιατὶ ξαναβρῆκε τὴν ἐλευθερία του... Τὸ περσυνὸ καλοκαῖρι, στὴ Φερράρα τῆς Ἰταλίας, ἕνα ἀεροπλάνο πέταξε πάνω ἀπ' τὴν πόλι πολλὲς χιλιάδες φέϊγ-βολὰν ποὺ γράφανε:

«Ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ συμπολῖται. Σᾶς στέλνω τοὺς χαιρετισμούς μου πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πώς, μολονότι μὲ παράτησε ἡ γυναῖκα μου, δὲ στενοχωριέμαι καθόλου καὶ δὲν χαλάω τὴ ζαχαρένια μου!»

Ἄλλοι πάλι δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου, ἀλλὰ γιὰ νὰ βροῦνε δουλειά. Ἔτσι, κάποιος Μέλβιν Φρίντμαν ἐμφανίστηκε σ' ἕνα πολυσύχνασατο δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ δυὸ πινακίδες στὸ στῆθος καὶ στὴ ράχη του, ποὺ γράφανε μὲ μεγάλα γράμματα: «Ἐνοικιάζομαι».

Μὲ τὸ σύστημα δὲ αὐτό, κατάφερε νὰ βρῆ μιὰ ἐργασία.

Ἕνας Ἄγγλος, στὸ Ἔσσεξ, τύπωσε κάποσα φέϊγ-βολὰν καὶ τὰ ἔοριξε ὁ ἴδιος στὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς. Νά τί ἔγραφε σ' αὐτά: «Πωλεῖται ἄνδρας, βάρους 158 λιτρῶν, ἡλικίας 36 ἐτῶν, ὕψους 69 ἰντσῶν, μὲ στῆθος 41 ἰντσές καὶ μέση 30 ἴντσες. Ἔχει κυβερνήσει πλοῖα στοὺς ὠκεανούς. Ἔχει ὀδηγήσει κάθε εἴδους ὀχήματα, πάντοτε χωρὶς δυστυχήματα. Ἔχει ὀργανώσει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία λέσχες καὶ πάρτυ. Μπορεῖ νὰ συζητήσῃ γιὰ τὰ περισσότερα θέματα. Ὅσο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ἄλλοι τὴν παραδέχονται καὶ ἄλλοι ὄχι. Ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφέρῃ γνώμη ἐπὶ τοῦ προκειμένου».

Πρόσθεσε ἀκόμη πὼς ἦταν πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ 8 ἐτῶν, πὼς εἶχε βαρεθῆ πιὰ νὰ συνυπηρέτησι μὲ τὸ κρατικὸ ἐπίδομα ἀνεργίας καὶ πὼς... πουλιότανε γιὰ 750 λίρες!

Γιὰ κακὴ του τύχη ὅμως, δὲ βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν ἀγοράσῃ...

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὁ Τώνης—δηλαδὴ Ἀντώνης—στάθηκε μπροστὰ στὸ καθρέφτη τῆς ντουλάπας του καὶ ἀποθαύμασε τὸν ἑαυτό του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐγκαινίαζε τὸ 31ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 κοστοῦμι του, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 102 γραβάτα του κι' ἔπρεπε, πρὶν τὰ βγάλη στὴν κυκλοφορία, νὰ τὰ ἐπιθεωρήσῃ ὁ ἴδιος. Ἐμεινε εὐχαριστημένος. Κύτταξε γλυκὰ τὸ βλέμμα του. Τὸ βρῆκε γοητευτικό. Χαΐδεψε καὶ τὸ μάγουλό του, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν τὸ ξουράφι εἶχε κάνει καλὰ τὴ δουλειά του. Μάλιστα. Μάγουλο, μάρμαρο. Ἀστραφταν καὶ τὰ μαλλιά του, ἀπὸ τὴ μπριγιαντίνη. Γενικὴ ἐντύπωσι, ἄριστα. ("Οταν βαθμολογῆ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του, πάντα ἄριστα τοῦ βάζει). Τέλος πάντων, ὁ Τώνης ἔβγαλε τόσο ἱκανοποιητικὰ συμπεράσματα, ὥστε εἶπε δυνατά, κι' ἀς ἦταν μόνος στὸ δωμάτιό του:

—"Ἐξη! Δὲν κατεβαίνω παρακάτω.

"Ἐξη; Τί ἐννοοῦσε μὲ τὸ ἔξη; Ἐννοοῦσε, λοιπόν, ἕξη χιλιάδες λίρες. Κι' αὐτὲς οἱ ἕξη χιλιάδες λίρες ἦταν τὸ ποσὸν ποὺ εἶχε διατιμήσει τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ τὸν παντρέψῃ.

"Ἐξη χιλιάδες λίρες, νὰ τὶς βάλη στὸν τόκο — ἕνα μέτριο τόκο, γιὰ νὰ τὸν ἔχῃ σίγουρο— ἀς ποῦμε ἕνα δεκαπέντε τὰ ἑκατό. Θὰ εἶχε 900 λίρες τὸ χρόνο εἰσόδημα. Ζωὴ χαρισάμενη καὶ δίχως κόπο. Βέβαια, ὑπάρχουν καὶ προῖκες σὲ κτηματικὴ περιουσία. Τότε, λοιπόν, ἀς βάλουμε μιὰ πολυκατοικία μὲ ἕξη ὀρόφους. Ναί, τὸ ξέρει, μιὰ ἐξαώροφη πολυκατοικία ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ ἕξη χιλιάδες λίρες. Μὰ λάβε ὑπ' ὄψι σου, παρακαλῶ, κύριε Τώνη, πὼς μερικὰ διαμερίσματα θἄναι μὲ παλιὸ νοῖκι, λογάριασε φόρους, ἐπισκευὲς καὶ τὰ τέτοια καὶ θὰ ἰδῆς πὼς μιὰ πολυκατοικία ποὺ στοιχίζει, ἀς ποῦμε, δέκα χιλιάδες λίρες, μόλις καὶ δίνει τὸ εἰσόδημα τῶν ἕξη κι' ἂν τὸ δίνη κι' αὐτό. Ὥστε καλὰ τάχει ὑπολογίσει: "Ἡ ἕξη χιλιάδες λίρες μετρητὲς ἢ ἕξη ὀροφοι. Οὔτε δραχμὴ παρακάτω, μὰ οὔτε καὶ ὀροφος.

— Σὰν πολλὰ ζητᾶς, παιδί μου! τοῦλεγε πότε-πότε ἡ κυρία Στυλιανή, ἡ μάνα του, μιὰ μυαλωμένη γυναῖκα.

— Φαίνεται πὼς δὲν ξέρεις τί γυιὸ ἔχει βγάλει! τῆς ἀπαντοῦσε ἐκείνος.

Ὀπωσδήποτε αὐτὴ τὴν προῖκα ζητοῦσε γιὰ νὰ παντρευτῆ. Καὶ ἦταν βέβαιος πὼς κάποτε θὰ τὴν πετύχαινε. Μπορεῖ κι' ἀπόψε. Γιατὶ ἀπόψε εἶχε ὁριστῆ ἡ συνάντησι μὲ τὸν κύριο Τζουρτζούμφρη, τὸ μπαμπὰ τῆς Καίτης — ἐμπορευόμενο τὸ ἐπάγγελμα.

Εἶχε γνωριστῆ μὲ τὴν Καίτη σὲ κάποιο σπίτι. "Εβαλε καὶ μίλησαν γι' αὐτόν, ἀνάφεραν τὰ προσόντα του. "Οσο γιὰ τὰ δικά της, τὰ ἔμαθε. Ὄχι ἐξαόροφη, ἀλλὰ ἑπταόροφη παρακαλῶ! Ἐκείνη τὸν ἤθελε —ἡ Καίτη δηλαδή, ὄχι ἡ πολυκατοικία. Δὲν ἦταν κι' ἄσχημη. Μᾶλλον νόστιμη μποροῦσες νὰ τὴν πῆς. Βέβαια ἡ μύτη της ἦταν λίγο στραβή, μά, ἀς τὴν κύτταζες ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη γωνιά, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲ φαινόταν.. Κι' ἔπειτα, ἂν θές νὰ ξέρης, ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα δίνει καὶ κάποια ἀλλοιώτικη χάρι στὸ πρόσωπο. Φτάνει νὰ ξέρης νὰ ἐκτιμήσης τὸ ἐλάττωμα καὶ νὰ τὸ ἰδῆς ἀπὸ τὴν αἰσθητική του ἄποψι.

Κι' ἀπόψε, λοιπόν, ἦταν νὰ τὰ μιλήσουν μὲ τοὺς γονεῖς. Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶχαν πῆ ὄχι, τοὺς εἶχε κάνει τὴν προεισαγωγὴ ἡ ἴδια ἡ Καίτη. Μὰ νὰ τὰ ποῦν καὶ μὲ τὸν ὑποψήφιο γαμπρό.

★

Τὸν δέχτηκαν σὲ μιὰ ἐγκάρδια ἀτμόσφαιρα. Πῆραν τσαί. Ὁ Τώνης καθόταν σὲ τέτοια στάσι, ὥστε νὰ χτυπᾶ ἡ περιποιημένη τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ του καὶ στὴν κουβέντα ἔδειξε ὅλο τὸ πνεῦμα του — ὅσο εἶχε τέλος πάντων. Καταλάβαινε πὼς ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι. Πρὸ παντὸς ὅταν μίλησε γιὰ οἰκονομικὰ θέματα καὶ τόνισε ἰδιαίτερα πὼς οἱ περιουσίες ποὺ κερδίζονται μὲ κόπο, χρειάζονται καὶ τὰ κατάλληλα χέρια νὰ τὶς συμπονέσουν καὶ νὰ τὶς διαχειριστοῦν. Τέλος, ὁ κύριος Τζουρτζούμφρης, εἶπε στὸν Τώνη:

— Δὲν περνᾶμε μέσα νὰ τὰ ποῦμε καὶ ἰδιαιτέρως λιγάκι;

Ἀποσύρθηκαν σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι.

— Κύριε Τώνη, εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ξέρω περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ κορίτσι σ' ἀρέσει, ἐσύ τοῦ ἀρέσεις κι' ἐμᾶς μᾶς ἀρέσεις, γιὰ τὴν ὥρα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ προικῶον ζήτημα στὴ μέση.

— Αἴ, εἶπε ὁ Τώνης, εἶναι, βέβαια, κι' αὐτὸ ἕνα ζήτημα...

—Ἐγὼ μετρητὰ δὲν ἔχω. Βλέπεις, τὰ τζιράρω στὶς δουλειές μου. Ἡ περιουσία μου εἶναι ἐτούτη ἡ πολυκατοικία ποὺ καθόμαστε.

— Δὲν εἶναι μικρὴ προῖκα, κύριε Τζουρτζούμφρη.

— Ναί, δὲν εἶναι μικρή, ἂν λογαριάσουμε τὴν πολυκατοικία ὁλόκληρη. Ἀλλὰ δὲν τὴν παίρνει ὅλη ἡ Καίτη.

— Πόση παίρνει; ρώτησε μὲ κομμένα φτερὰ ὁ Τώνης.

— Τὴ μισὴ καὶ κάτι λιγώτερο. Γιατὶ ἐγὼ ἔχω κι' ἄλλη κόρη νὰ προικίσω, κύριε Τώνη. Κορίτσι μου εἶναι, δικαιοῦται. Νομίζω; ('Ο Τώνης δὲν ἀπαντησε). Λοιπόν, ἡ πολυκατοικία ἔχει δέκα τέσσερα διαμερίσματα. Ἀπ' αὐτὰ, τὰ πέντε εἶναι πουλημένα. Μένουν ἐννέα. Κρατᾶω ἕνα ἐγὼ γιὰ νὰ μένω, ἀπομένουν ὀχτώ. Τέσσερα πέφτουν στὴν Καίτη καὶ τέσσερα στὴ μικρή μου. Ἐσὺ θὰ καθήσουμε ἐμεῖς, ὁπότε μᾶς μένουν τρία γιὰ ἐκμετάλλευσι. Καὶ τάχετε καὶ νοικιασμένα. Καὶ μὲ παλιὸ νοῖκι φυσικά.

— Καὶ στὸ ἕνα θὰ καθήσουμε ἐμεῖς, ὁπότε μᾶς μένουν τρία γιὰ ἐκμετάλλευσι. Καὶ τάχετε καὶ νοικιασμένα. Καὶ μὲ παλιὸ νοῖκι φυσικά.

— Αἴ, βέβαια...

— Ἂν μπορῆς καὶ βγάλης τοὺς νοικαρέους...

Ὁ Τώνης χαμογέλασε εἰρωνικὰ κι' ἔσβυσε νευρικὰ τὸ τσιγάρο του, ποὺ μόλις τόχε ἀνάψει.

— Δηλαδή, κύριε Τζουρτζούμφρη, εἶπε, ὠδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.

Τί θὲς νὰ πῆς, παιδί μου. Κάντο λιανὰ, γιατὶ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω βαθειὰ ἑλληνικά.

— Θέλω νὰ πῶ, κύριε Τζουρτζούμφρη, πολὺς θόρυβος διὰ τὸ τίποτε. Νομίζετε ὅτι ἕνας ἄντρας σὰν καὶ μένα, ἀξίζει νὰ θυσιάση τὴν ἐλευθερία του, γιὰ τρία διαμερίσματα μὲ παλιὸ νοῖκι;

—Μὲ συγχωρεῖς, χρυσέ μου, — εἶπε ὁ μπαμπᾶς σὲ μαλακὸ ὕφος — ἀλλὰ δὲ σὲ κάλεσα ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου. Ἐσὺ ἦρθες νὰ τὴ ζητήσης.

—Μάλιστα, κύριε Τζουρτζούμφρη, δὲν ἀντιλέγω. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐβάδιζα μὲ τὴν προϋπόθεσι ὁλοκλήρου τῆς πολυκατοικίας.

— Καὶ τὴν ἄλλη κόρη μου, τί θὰ τὴν κάνω;

— Νὰ τῆς φτιάξετε μιὰ ἄλλη πολυκατοικία.

— Τόσο εὔκολη τὴν ἔχεις; Τότε γιατὶ δὲν φτιάχνεις μιὰ ἐσύ;

—Ἂς μὴ φεύγουμε ἀπὸ τὸ θέμα, παρακαλῶ. Ὁ γάμος εἶναι μιὰ διφυὴς ὑπόθεσις. Ἂς ποῦμε, κύριε Τζουρτζούμφρη, ὅτι ὁ γάμος εἶναι ὅπως ἕνας ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ βαδίση καλά, χρειάζεται δύο πόδια. Τὸ ἕνα εἶναι τὸ πρόσωπο, ἡ σύζυγος δηλαδή. Τὸ ἄλλο εἶναι τὸ ὑλικὸν μέρος. Ἐσεῖς μοῦ προτείνετε γάμο μὲ ἐνάμισυ πόδι. Ὁλοκληρώνετε το, νὰ καταλήξουμε.

— Γιὰ μένα, παιδί μου, τὸ πόδι ποὺ τὸ βρίσκεις ἐσὺ μισό, εἶναι ὁλόκληρο καὶ κάτι παραπάνω.

— Κι' ἐγώ, κύριε Τζουρτζούμφρη, μιὰ ποὺ μιλοῦμε πιὰ μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά, ὀφεῖλω νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰς περὶ γάμου πεποιθήσεις μου. Ἐγώ, λοιπόν, γιὰ νὰ παντρευτῶ θέλω ἢ ἕξη χιλιάδες λίρες μετρητές, ἢ ἕξη ὀρόφους. Τί δίνετε ἀπὸ τὰ δύο;

— Τίποτα! εἶπε ὁ κ. Τζουρτζούμφρης καὶ σηκώθηκε.

Ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ ὁ Τώνης.

— Λυποῦμαι πολύ, κύριε Τζουτζούμφρη, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε κι' ἕνα πρᾶγμα. Ὅτι ἡ μύτη τῆς Καίτης εἶναι στραβή.

— Μπά; Καὶ μὲ τοὺς ἕξη ὀρόφους, θὰ ἴσιωνε; Ἄειντε ἀδειασέ μου τὴ γωνιά. Προικοθήρα!

Αὐτὴ τὴ λέξι τοῦ τὴ φώναξε τόσο δυνατά, καθὼς τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα, ὥστε ἀκούστηκε σ' ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ Τώνης ὑποκλίθηκε μὲ παγερὴ ἀξιοπρέπεια μπροστὰ στὴν ὑπόλοιπη οἰκογένεια κι' ἔφυγε.

★

—Λοιπόν, τί ἔγινε; τὸν ρώτησε ὁ Σπῦρος, ὁ ἔμπιστος φίλος του, ποὺ τὸν περίμενε σ' ἕνα μπάρ.

— Χάλασε κι' αὐτό! ἀπάντησε.

— Γιατί;

—Ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης. Πῆγαν νὰ μὲ τυλίξουνε μὲ τέσσερα ψωροδιαμερίσματα.

— Τέσσερα διαμερίσματα; ἔκανε ὁ φίλος του. Καὶ τ' ἄφησες; Νά! κορόϊδο!

—Ἄκου, δῶ, Σπῦρο. Τὶς ἀπόψεις μου τὶς ξέρεις. "Ἐξη χιλιάδες. Ἡ ἕξη ὀροφοι. Τελείωσε. Παζάρια δὲ δέχομαι. "Ἐξη χιλιάδες λίρες καὶ θὰ μοῦ τὶς μετρήση μία - μία, ντάγκα - ντάγκα, στὸ χέρι!

—Καλά, τοῦ ἀπάντησε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ φίλος του. Γιατὶ θὰ σοῦ τὶς μετρήση; Ἐπειδὴ εἶσαι ὡραῖος;

— Εἶμαι αὐτὸς ποὺ εἶμαι. Καὶ τόσο θέλω!

— Σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς κάθησε ἕνας ἄνθρωπος κι' ἔφτιαξε μιὰ περιουσία καὶ μιὰ κόρη γιὰ νὰ σοῦ τὰ παραδώση καὶ τὰ δυό, ντάγκα - ντάγκα; Λογικέψου, Τώνη!

—Ὑπάρχουν προῖκες, κύριε, ἢ δὲν ὑπάρχουν;

—Ὑπάρχουν. Ἀλλὰ ἕνας μπαμπᾶς ποὺ δίνει τέτοια προῖκα στὴν κόρη του, ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰχῃ κάτι καὶ ὁ γαμπρός. Ἐσὺ τί ἔχεις νὰ προσφέρης;

— Τί προσφέρω; Τὸ ὄνομά μου, κύριε! Τὴν ὀντότητά μου. Τὴν πνευματική μου καλλιέργεια. Τὴν ἐμφανισί μου, ἐπὶ τέλους! (Κι' ὁ Τώνης ἔσφιξε τὴ γραβάτα του καὶ τράβηξε τὴν τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ του). Αὐτὰ δὲν ὑπολογίζονται;

—Ὑπολογίζονται, ἀλλὰ ὅταν συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ κάποιαν οἰκονομικὴ ὀντότητα. Ἐσὺ τί εἶσαι; "Ἕνας ὑπάλληλος, ποὺ ξοδεύεις ὅλο σου τὸ μισθὸ γιὰ κοστούμια.

— Καὶ λοιπόν; Λίγοι ἀπένταροι παντρεύονται μεγάλες προῖκες; Ὅλο τὸ πᾶν ἔρεις ποιὸ εἶναι. Σπῦρο; Νὰ ἐετρελλαθῆ μιὰ πλούσια κοπέλλα μαζί σου. Νὰ στραβωθῆ, ποὺ λένε. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ προῖκα ἔρχεται μόνη της.

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, ὁ Τώνης σύχναζε στὰ καλὰ κέντρα, σ

— Πόσα, θεία;

— Ἔχει ἕνα διαμέρισμα, τὴν ἐπίπλωσί της...

— Δὲ γίνεται.

— Μὰ ἐργάζεται κι' ὅλας. Ἀνώτερη θέσι σὲ Τράπεζα. Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα εἰσόδημα.

— Τί λές τώρα, θεία; Ἐδῶ ζητάω μιὰ προῖκα γιὰ νὰ μὴν ἐργάζωμαι ἐγὼ καὶ θὰ ἐργάζεται καὶ ἡ γυναῖκα μου;

— Κσλά, ἂς ἐργάζεται μόνο αὐτή.

— Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ συνείδησί μου. Ἄλλο! Ἂν βρῆς ἕξη χιλιάδες...

Τοῦφεραν συνοικέσια καὶ ἀπὸ ἐπαρχία. Κτηματικὴ περιουσία, λέει. Τόσα ἀμπέλια, τόσες ἐλιές... Νὰ τὰ ἰδοῦμε. Ἐξέταζε, μὰ πάντα οἱ λογαριασμοὶ ἤτανε παραφουσκωμένοι. Ἀπορρίπτονται.

★

Κι' ἔφτασε στὰ τριάντα πέντε του χρόνια. Καθὼς ἐπιθεωροῦσε τὸν ἑαυτό του, εἶδε κάτι ὄσπρες τρίχες. Ἀνατρίχιασε. Ἀπὸ τώρα;

— Δὲν βάζεις λίγο νερὸ στὸ κρασί σου, παιδί μου; τὸν συμβούλεψε ἡ μητέρα του. Εἶσαι τριάντα πέντε χρονῶν πιά. Ἐμένα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου μὲ πῆρε χωρὶς προῖκα.

— Ἄλλα χρόνια τότε...

— Ἄειντε παιδί μου, νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ ἐγγονάκια, πρὶν κλείσω τὰ μάτια μου. Νά, ἡ Λέλα... Δὲν εἶδες πῶς σὲ γλυκοκυττάζει; Νοικοκυροκόριτσο, ἀπὸ σπίτι...

— Τί σπίτι; Σπίτι τὸ λές αὐτό; Οὔτε χίλιες λίρες δὲν πιάνει...

Τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ στοργή:

— Ἐγὼ πάω νὰ λύσω τὸ πρόβλημα, μητέρα. Καταλαβαίνεις; Θὰ σοῦ στρώσω χρυσὸ χαλὶ νὰ πατᾶς.

— Μακάρι παιδί μου, ἀλλὰ ἔτσι ποὺ πᾶς θὰ μείνης μαγκούφης. Βάλε νερὸ στὸ κρασί σου, ποὺ τοῦ λέω.

★

— Τέσσερις χιλιάδες λίρες, οὔτε μία παρακάτω! εἶπε στὸ Σπῦρο, ποὺ εἶχε παντρευτῆ πιά, χωρὶς προῖκα καὶ φαινόταν κι' εὐχαριστημένος. Ἡ μιὰ πενταόροφη πολυκατοικία, ἀλλὰ σὲ κέντρον.

Εἶχαν ἀμολυθῆ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Τοῦ ἔφεραν μὲ τρεῖς χιλιάδες.

— Δὲ γίνεται. Οὔτε δεκάρα λιγώτερο.

Εἶχε καὶ δυὸ - τρία φτηνὰ αἰσθηματάκια, γιὰ νὰ περνᾶη τὸν καιρό του. Κάτι διαβατικὲς περιπέτειες. Μὰ πάντα δήλωνε:

— Μὴν περιμένης μέλλον, γιὰ νὰ εἴμαστε ἑξηγημένοι. Ἐγὼ ἂν θὰ παντρευτῶ, μόνο ἐπιχείρησι θὰ κάνω.

Τὸ τελευταῖο του αἴσθημα ἦταν ἡ Νίτσα. Κράτησε ἕνα χρόνο καὶ τὴν εἶχε συμπαθήσει. Μιὰ μέρα ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις Τώνη, παντρεύομαι!

Τῆς εἶχε τύχει ἕνας ἠλικιωμένος, μὰ πλούσιος. Ν' ἄφηνε τέτοια εὐκαιρία;

— Ἀστειεύσαι, Νίτσα μου; Καλὰ θὰ κάνης. Νὰ τὸν πάρης. Καὶ κύττα στὸν καινούργιο σου κύκλο καὶ γιὰ μένα...

Κύτταξε, ἀλλὰ δὲν τοῦ βρῆκε τὸ ποσὸν ποὺ ἤθελε.

★

— Τρεῖς χιλιάδες, οὔτε δύο ἑνιακόσιες ἐνενήντα ἐννέα. Ἡ τετραόροφη πολυκατοικία...

Καὶ καθὼς ἀνέβαιναν τὰ χρόνια, κατέβαινε τὸ ποσόν. Στὰ σαράντα του τὸ ἔφτασε αὐδόμισυ χιλιάδες ντάγκα - ντάγκα ἢ ἕνα τριόροφο σπίτι. Στὰ σαράντα τέσσερα ἔχασε τὴ μαμά του, ποὺ πῆγε μὲ τὸν καϋμὸ ὅτι δὲν κανάκεψε ἐγγονάκι.

— Βάλε λίγο νερὸ στὸ κρασί σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα. Δὲ θέλω νὰ μείνης μαγκούφης.

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια.

— Καλὰ μητέρα, τῆς ἀπάντησε. Δυὸ χιλιάδες ντάγκα - ντάγκα. Ὅσο γιὰ σπίτι, ἔχω αὐτὸ ποὺ κατοικάμαστε.

Ἀλλὰ οὔτε τώρα τοῦθιναν τὶς δύο χιλιάδες. Ὅταν γύρευε ἕξη, εὕρισκε τέσσερις. Ὅταν κατέβαινε στὶς τέσσερις, τοῦ πρόσφεραν δύο. Καὶ τώρα ποὺ εἶχε ρίξει τὴν τιμὴ στὶς δύο...

— Δυὸ χιλιάδες λίρες, σαράντα πέντε χρόνων ἄνθρωπος;

Περνοῦσαν τὰ χρόνια, στρογγυλεύε ἡ κοιλίτσα, πονοῦσε τὸ σηκότι, ἀπλωνόταν ἡ φαλακρίτσα.

— Χίλιες πεντακόσιες, Σπῦρο. Ἀλλοιῶς δὲν πανιρεύομαι! φώναξε μὲ φανατισμό.

— Καὶ τί τὴ νοιάζει τὴν κοινωνία ἂν θὰ παντρευτῆς ἐσὺ ἢ ὄχι; τοῦ παρατήρησε ὁ Σπῦρος.

Στὰ σαράντα ὀχτώ, κατέβηκε καὶ στὶς ὀχτακόσιες. Καὶ στὰ πενῆντα:

— Νὰ μὴν πάρω πεντακόσιες, τουλάχιστον;

— Πῶς νὰ τὶς πάρης; τοῦ εἶπε ὁ Σπῦρος. Τώρα κύττα νὰ βρῆς καμμιὰ καλοστεκούμενη καὶ πάρτη χωρὶς προῖκα. Ἡ μαγκουφιὰ εἶναι κακὸ πρᾶμα, Ἀντώνη.

— Ὄχι Τώνης, πιά. Ἀντώνης... Καὶ σὲ λίγον καιρό, κυρ - Ἀντώνης.

★

— Ναί, κυρ - Ἀντωνάκη μου, εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, δὲν λέω — τοῦ εἶπε ἡ κυρα - Κατίνα, ἡ προξενήτρα. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μαρίνα, ὅμως, εἶναι πρώτης τάξεως κοπέλλα.

— Μεγαλοκοπέλλα, δηλαδή.

— Μὰ δὲν φαντάζομαι, πενῆντα δύο χρόνων ἄνθρωπος νὰ γυρεύης καὶ κανένα μπουμπουκάκι. Εἶναι δὲν εἶναι τριάντα πέντε. Μποροῦσε νὰ πάρη κι' ἕνα νεώτερο ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ ἐκτὸς ποὺ σ' ἐκτιμεῖ, προτιμεῖ ἕναν ἡλικιωμένο καὶ σοφαρὸ ἄνθρωπο. Ὅμως θέλει καὶ μιὰ βάσι στὴ ζωή της καὶ μ' ὅλο της τὸ δίκηο... Ποιό εἶναι τὸ ἔχει σοῦ, κυρ - Ἀντωνάκη μου;

Ποιό εἶναι τὸ ἔχει του! Ὁ Ἀντώνης στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ φιλοσοφήση. Ὥστε ἐκεῖ ἔφτασε, λοιπόν. Ξεκίνησε ἀπὸ ἕξη χιλιάδες λίρες ντάγκα - ντάγκα καὶ κατάντησε νὰ τοῦ ζητᾶνε προῖκα γιὰ νὰ τὸν πάρουν! Ἀναλογίστηκε τὶς χαμένες εὐκαιρίες... Ἂν εἶχε πάρει ἐκείνα τ' ἀμπέλια καὶ τὶς ἐλιές. Ἄν... Ἄν.. Καὶ δὲ θὰ ἦταν σήμερα μαγκούφης. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἀποφάσιζε τώρα νὰ παντρευτῆ. Ἡ μαγκουφιὰ του εἶχε γίνει βραχνάς. Ὄχι, δὲ θὰ πέθαινε μαγκούφης...

— Τὸ ἔχει μου, λοιπόν. κυρία Κατίνα, εἶναι τριακόσιες λίρες ποὺ ἔχω οἰκονομίες, ὁ μισθὸς τοῦ τμηματάρχη κι' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ κάθομαι στὸ ἀπάνω καὶ νοικιάζω τὸ κάτω.

— Θὰ τῆς τὸ γοάψης, βέβαια.

— Ναί ἀλλὰ θὰ τὸ πάση μετὰ τὸ θάνατό μου. Καὶ θάχη καὶ τὴ σύνταξί μου.

— Πόσο εἶναι ἡ σύνταξι;

— Δυόμισι χιλιάδες. Ντάγκα - ντάγκα.

— Θὰ τῆς τὸ πῶ, κυρ - Ἀντωνάκη μου. Πιστεύω πὼς θὰ [illegible] συνοικέσιο.

Ἔγινε.

★

Ὁ κυρ - Ἀντωνάκης παντρεύτηκε. Ἀπάνω στὸ χρόνο —γιατὶ ἦταν καὶ βιαστικὸς— σκάρωσε κι' ἕνα κοριτσάκι. Καὶ καθὼς τὸ χόρευε στὰ γόνατά του, τοῦ εἶπε ἡ Μαρίνα:

— Πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ μαζεύουμε γιὰ τὴν προῖκα τοῦ κοριτσιοῦ. Ἀντωνάκη.

— Προῖκα: ἀπάντησε μὲ ἀγανάκτησι ὁ Ἀντωνάκης. Αὐτὸ μοῦλειπε. Νὰ δουλεύω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ νἄρθη κατόπιν ἕνας χαραμοφάης νὰ τὴν ξεκοκκαλίση. Ἄμ δὲ σφάξανε! Τὸ κορίτσι μου θὰ παντρευτῆ χωρὶς προῖκα. Καὶ θὰ κάνω κι' ἕνα γυιό, γιὰ νὰ πάρη προῖκα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς χοληστερόλης

"Ενα νέο φάρμακο, τὸ «Ἐλιξήριο Λίπτριλ», φαίνεται πὼς ἐλαττώνει τὴν ποσότητα χοληστερόλης στὸ αἷμα, καὶ συνεπῶς ὠφελεῖ στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Δοκιμάστηκε μ' ἐπιτυχία σὲ 25 ἡλικιωμένους, ποὺ ἔτρωγαν συγχρόνως ἄφθονα λιπαρὰ φαγητά. Ἐνῶ λοιπὸν μὲ τὰ τόσα λίπη θἄπρεπε ν' αὐξηθῆ ἡ χοληστερόλη τους, τὸ φάρμακο τὴν ἐλάττωσε σημαντικὰ μέσα σὲ 3 μῆνες. Συγχρόνως τόνωσε τὸν ὀργανισμό τους καὶ τοὺς ἔφερε εὐδιαθεσία.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 615

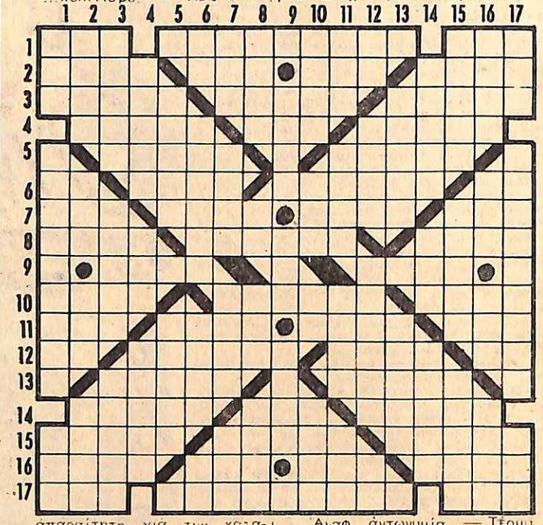

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Τίτλος σὲ εὐρωπαϊκὴ χώρα.— Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Δὸν Κιχώτη».—Ὁ καθένας.
2 Ὅταν ὁ γιατρὸς τὸ ἀπαγορεύση, ὅλα μᾶς φαίνονται ἄνοστα. — Ἐποχή. — Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Χρησιμοποιῶ τὴ γλῶσσα μου.
3 Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ...πολιτισμό. — Πρώτη ὕλη ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κατασκευὴ σπιτιῶν. — Σώματα χωρὶς ὄγκο καὶ σχῆμα.
4 Ὁ πατέρας τοῦ ἰάσωνος.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.). — Μουσικὸ ὄργανο.
5 Νεκρός. — Μεγαλόσωμο ζῶο τῆς θάλασσας.
6 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Φυτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ Ἰνδοὶ βγάζουν ὁμώνυμο μεθυστικὸ ποτό. — Μπορεῖτε ἄφοβα νὰ τὸν πλησιάσετε. — Δηλώνει δισταγμό.
7 Τὸ «ἀγαπῶ» σὲ ξένη γλῶσσα. —Ἐγκαταστάσεις κατάλληλες γιὰ τὴν ἐναποθήκευσι σιτηρῶν. —Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Ἀρχικὰ ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ συγκοινωνία μας.
8 Κιβώτιο. — Βενετσιάνικος δρόμος. — Μόν...: κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης.
9 Μερικά. — ... Σάνς: Γάλλος μουσουργός.
10 Κινεῖ πλοῖα. — Δὲν εἶναι στενόχωροι.—Μικρὸ πλοιάριο.
11 Δηλητήριο. — Ἑορτάζει τὴν 15 Αὐγούστου. — Τίτλος δημογερόντων στὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας. — Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.
12 Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως. — Ἥρως τῶν Ἀθλίων. — Χωρὶς νὰ λείπη καμμιά (αἰτ. πληθ.). — Σύμφωνο.
13 Κάτι ἀποκρουστικό. — Βουνὸ τῆς Μακεδονίας ἀλλὰ καὶ μεγάλη ὀργάνωσις τῶν Τσεχοσλοβάκων.
14 Δέρμα. — Ἄρθρο. — Κάθισμα γιὰ πολλὰ ἄτομα.
15 Ἀρρώστεια τῶν ἱππoειδῶν.— Δὲν φεύγει ποτὲ ἀπὸ τὴ Ρώμη. — Μισέλ... ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.
16 Ἔχει τὸ ἴδιο μέγεθος μὲ ἄλλον.— Πρόγονος τῶν Ρώσων. — Ἀρχικὰ ποῦ... πετοῦν. — Καθόλου πολύπλοκο.
17 Βάζει σὲ κίνδυνο τὰ ροῦχα μας. — Πουλιὰ ποὺ δὲν θὰ βρῆτε τώρα πουθενά. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μπάρμπας προσφιλὴς στοὺς Ἀμερικανούς. — Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ. — Προϋποθέτει ὁμορφιά.
2 Δέντρο καὶ ὁ καρπός του. — Συγχρόνως. — Τὸ μικρὸ ὄνομα κωμικοῦ τοῦ κινηματογράφου. — Καταπράσινες ἐκτάσεις.
3 Ἐλαχίστη ποσότης νεροῦ. — Ἀναφ. ἀντωνυμία. — Τέρμα.
4 Ψηφοθέτης τοῦ β' π. Χ. αἰώνος, ἔργον τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ «ἀσάρωτος οἶκος» τῆς Περγάμου. — Κατοικίδιο ζῶο.— Ποσότης φαγητοῦ.
5 Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ ἀταξινόμητα πράγματα. — Πόλις τῆς Τουρκίας, στὴν Κιλικία. Β. τοῦ Χαλεπίου.
6 Ὅμοια φωνήεντα. — Διδάσκονται στὸ Πανεπιστήμιο.— Ἐκφράζει μῖσος (γεν.). — Νότα.
7 Μικρὸς καρπός. — Διαμερίσμα τοῦ σπιτιοῦ. — Τὸ ματικάπι τῶν ξυλουργῶν. — Ὄνομα πολλῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου.
8 Χνοώδη φυτὰ ποὺ ἀφθονοῦν στὰ ὑγρὰ καὶ σκιερὰ μέρη.— Ὑπαρξις.— Μικρό. — Σταχτοδοχεῖο.
9 Οὔτε πλουσία, οὔτε ἄφθονη. — Ἀρχικὰ Τραπέζης.—Σταματᾶ κάθε κίνησι.
10 Πρόσφατος. — ...Φέρερ: γνωστὸς ἠθοποιός. — Ἄρθρο.— Ἀρχικὰ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ.
11 Λέξις ἀπὸ ἱστορικὸ σπαρτιατικὸ ρητό. — Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία. — Ρόζος. — Χρονικὸς σύνδεσμος.
12 Ἀριθμητικό. — Ἐπαλείφω κάτι μὲ κερί.—Βρίσκεται στὸ στόμα. — Ὑποθετικό.
13 Βασιλεύει στὸν ἀέρα.— Διευκολύνει τὶς μεταφορές (ἀνορ.)
14 Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.—Κομψός.—Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
15 Τέλος.— Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Φωτιστικὸ μέσον.
16 Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης.—Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.— Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα παπούτσι.
17 Δὲν ἔπαθαν ἀπολύτως τίποτα. — Ἕνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος. — Βορρᾶς (ξεν.).

ΔΗΜ. ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 614 στὴ σελ. 98

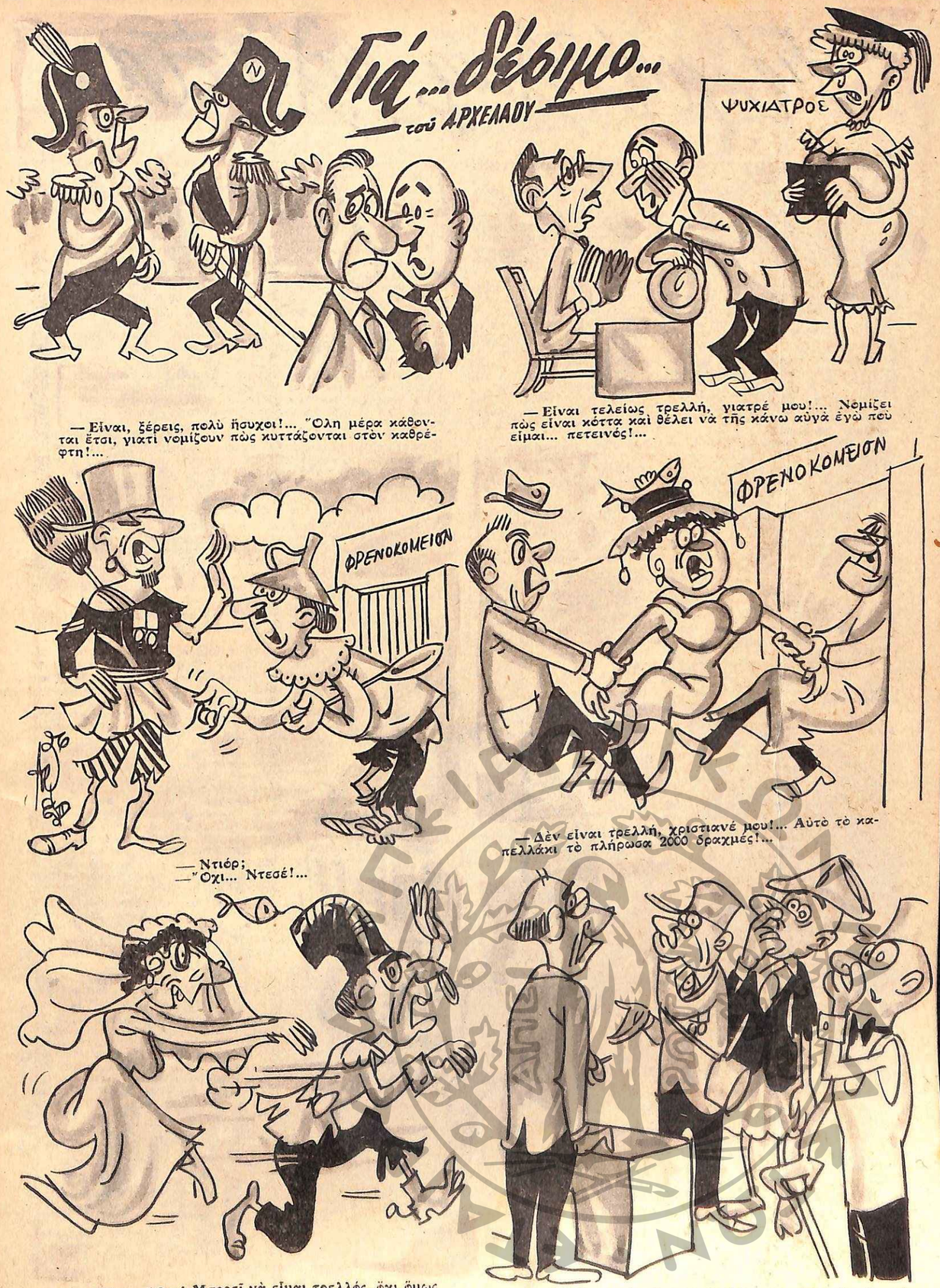

Γιά μιά τέλεια σιλουέτα

Οἱ ἀλήθειες γιὰ τὴ δίαιτα καὶ τὴ γυμναστικὴ

Οἱ φυσιολόγοι ἀνακαλύπτουν ὁλοένα καινούργια στοιχεῖα, σχετικὰ μὲ τὴ δίαιτα καὶ τὴ γυμναστική, γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Κάνουν δὲ ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ διορθώσουν διαδεδομένα σφάλματα καὶ προκαταλήψεις. Ἐφαρμόζοντες τὰ εὐρήματά τους, θὰ μπορέσετε, δίχως μεγάλη προσπάθεια, νὰ χάσετε μερικὰ κιλά, νὰ καλλιτερέψετε τὴ σιλουέτα σας καὶ τὸ μυϊκὸ τόνο σας καὶ ν' ἀποκτήσετε κέφι γιὰ τὴ ζωή, ποὺ εἶναι βασικὸς παράγων τῆς ὀμορφιάς.

Ἂς ἀρχίσουμε μὲ τὴ γυμναστική. Εἶναι γεγονὸς πὼς βοηθεῖ πολὺ στὴν ἀπόκτησι μιᾶς ἰδεώδους σιλουέτας, γιατὶ ἐπιταχύνει τὶς καύσεις στὸν ὀργανισμὸ καὶ τὴν κατανάλωσι τοῦ πλεονάζοντος λίπους. Περπατώντας π.χ. μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα, καταναλίσκετε τόσες θερμίδες σ' ἕνα χρόνο, ὅσες ἀντιστοιχοῦν σὲ πέντε κιλὰ λίπος τοῦ σώματος.

Μὰ — θὰ παρατηρήσετε — δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πεινάσουμε περισσότερο μὲ τὴ γυμναστική, νὰ ριχτοῦμε ὕστερα στὸ φαΐ κι' ἔτσι νὰ ξαναπάρουμε τὶς θερμίδες ποὺ χάσαμε;

Ὄχι ἀπσραιτήτως — ἀπαντάει τὸ Τμῆμα Διαιτητικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρδ. Μόνο ἡ ἔντονη καὶ κουραστικὴ γυμναστικὴ φέρνει μεγάλη πεῖνα. Ἡ μετρία δὲν φαίνεται ν' ἀνοίγη ἰδιαιτέρως τὴν ὄρεξι.

Φροντίστε λοιπὸν νὰ ἀσκῆτε τὸ σῶμα σας ἥπια καὶ κανονικά, κατὰ προτίμησι δὲ μ' ἕνα τρόπο ποὺ νὰ σᾶς διασκεδάζη, ὥστε νὰ παρατείνετε περισσότερο αὐτὴ τὴ γυμναστική. Ἐξαίρετη εἶναι π.χ. ἡ πεζοπορία, ἂν κινῆστε ζωηρά, ταλαντεύοντας ἐλεύθερα τὰ χέρια σας καὶ κρατῶντας ἴσιο τὸ κορμί σας.

Ἂν χρειάζεται νὰ δώσετε ἰδιαιτέρα προσοχὴ στὴν κοιλιά σας ποὺ ἀρχίζει νὰ «κρεμάη», δυὸ ἁπλὲς ἀσκήσεις, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὶς κάνετε ὁποτεδήποτε, θὰ τονώσουν τοὺς σπουδαιότερους κοιλιακοὺς μῦς: 1) Φέρνετε μέσα - ἔξω τὸ κοιλιακὸ τοίχωμα. 2) Φέρνετε τὶς κάτω πλευρὲς κοντὰ στὸ γοφό, πρῶτα πρὸς τὸ ἕνα μέρος κι' ἔπειτα πρὸς τὸ ἄλλο.

Ἡ δουλειὰ τοῦ νοικοκυριοῦ καταναλίσκει βεβαίως ἀρκετὲς θερμίδες. (70 τὴν ὥρα κατὰ μέσον ὅρον). Ἀλλ' οἱ περισσότερες ἐργασίες τῆς νοικοκυρᾶς δὲ γυμνάζουν κανονικὰ καὶ συνεχῶς τοὺς μῦς τῶν κνημῶν, τῶν ὤμων, τῶν μπράτσων καὶ τοῦ κορμοῦ, ποὺ εἶναι τόσο σπουδαῖοι γιὰ τὴ σιλουέτα. Συνεπῶς, χρειάζεται ἡ νοικοκυρὰ κι' ἄλλη, κατάλληλη γυμναστική.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὸ χειμῶνα ἡ γυμναστικὴ καταναλίσκει περισσότερη ἐνέργεια παρὰ ὅση τὸ καλοκαίρι. Τὸ κρῦο αὐξάνει τὸ μυϊκὸ τόνο καὶ προκαλεῖ ζωηρὲς κινήσεις, ὄχι ἀναγκαῖες, ποὺ καταναλίσκουν θερμίδες.

Ὑπὸ ἴσους ὅρους, χρειαζόμαστε λιγώτερες θερμίδες γιὰ τὴ διατροφή μας τὸ καλοκαῖρι καὶ συνεπῶς, ἂν τρῶμε τὸ ἴδιο ὅσο τὸ χειμῶνα θὰ κερδίσουμε βάρος. Ἡ ἀφθονη ἐφίδρωσι μὲ τὴ ζέστη μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς καταναλίσκομε θερμίδες, στὴν πραγματικότητα ὅμως χάνομε ἁπλῶς νερὸ ποὺ ἀντικαθιστᾶται ἀμέσως.

Ἡ βίαιη γυμναστικὴ μπορεῖ νὰ παρουσιάση ὡρισμένους κινδύνους, ἰδίως γιὰ τοὺς μεσόκοπους ποὺ δὲν εἶναι ποτὲ βέβαιοι γιὰ τὴν καλὴ κατάστασι τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τους.

Προτιμᾶτε λοιπὸν τὴ μέτρια καὶ κανονικὴ ἄσκησι. Πέντε ὧρες ἡσυχης ποδηλασίας π.χ. ἰσοδυναμοῦν μὲ δέκα «γύρους» μανιώδους μπόξ.

Πάντως, σταματᾶτε τὴ γυμναστικὴ πρὶν κουραστῆτε ἢ λαχανιάσετε.

Ὅταν σηκώνετε βάρη, φροντῖστε νὰ καταβάλλουν τὴν ἀπαιτουμένη προσπάθεια κυρίως οἱ μῦς τῶν κνημῶν, κι' ὄχι τῆς πλάτης. Ἡ πλάτη σας πρέπει νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κατακόρυφη. Ἀλλοιῶς μπορεῖτε νὰ πάθετε ἰσχιαλγία, κήλη (ἰδίως οἱ ἄντρες) κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες συνέπειες.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὴ δίαιτα ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ χάσετε τὸ πλεόνασμα τοῦ λίπους σας.

Ἡ διατροφή σας πρέπει πάντως νὰ παρουσιάζη ποικιλία, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ μόνο τότε θὰ μπορέσετε νὰ τὴ συνεχίσετε γιὰ πολὺ καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὲς γνωστὲς καὶ ἄγνωστες θρεπτικὲς οὐσίες ποὺ βρίσκονται σὲ διάφορα τρόφιμα.

Πολλοὶ διαιτολόγοι πιστεύουν ὅτι, τρώγοντας κάτι τι, μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ κύριο γεῦμα μας, κόβουμε τὴν ὄρεξί μας κι' ἔτσι πεινᾶμε ὕστερα λιγώτερο. Φυσικά, αὐτὸ τὸ «κάτι» ποὺ θὰ φᾶμε, πρέπει νὰ εἶναι ὑπολογισμένο μέσα στὸ σύνολο τῆς διαίτης μας, κι' ὄχι πρόσθετο.

Τὰ ζαχαρωτὰ δὲν εἶναι κατάλληλα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Γενικά, εἶναι γνωστὸ πὼς ἡ ζάχαρη παχαίνει. Ρίχνοντας μιὰ ζαχαρίνη στὸν καφέ σας, ἀντὶ γιὰ μιὰ κουταλιὰ ζάχαρη, παίρνετε 16 θερμίδες λιγώτερο. Ἴσως ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς σᾶς φαίνεται μικρὸς κι' ἀσήμαντος. Ἂν ὅμως πίνετε π.χ. ὀχτὼ καφέδες τὴν ἡμέρα, ἡ διαφορὰ θὰ φτάση συνολικὰ τὶς 128 θερμίδες, ποὺ εἶναι ὑπολογίσιμες.

Ἡ ἰδέα πὼς τὸ νερὸ παχαίνει, εἶναι λανθασμένη. Αὐξάνει τὸ βάρος μας, ἀλλὰ φαινομενικὰ μόνο, γιατὶ δὲν ἀργεῖ νὰ φύγη ἀπ' τὸν ὀργανισμό.

Ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, κάνοντας ἀτμόλουτρα κ.λ.π. γιὰ νὰ ἱδρώσουμε, δὲν κερδίζομε τίποτε ἀπὸ ἀπόψεως ἀδυνατίσματος. Τὸ βάρος μας ἐλαττώνεται προσωρινά, ἀλλὰ τὸ ξαναπαίρνομε σὲ λίγο μὲ τὸ νερὸ ποὺ θὰ πιοῦμε ὁπωσδήποτε γιατὶ τὸ ζητάει ὁ ὀργανισμός μας.

Ἂν πιστεύετε καὶ σεῖς, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι τὸ καψαλισμένο ψωμὶ καὶ οἱ φρυγανιὲς δὲν παχαίνουν, καλὰ θὰ κάνετε ν' ἀλλάξετε ἰδέα. Μὲ τὸ καψάλισμα καὶ τὸ ψήσιμο τοῦ ψωμιοῦ, ἕνα μέρος τοῦ ἀμύλου του μεταβάλλεται σὲ δεξτρίνη, ἀλλὰ οἱ συνολικὲς θερμίδες του μένουν οἱ ἴδιες. Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης οὐσιώδης διαφορὰ θερμίδων ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο εἶδος ψωμιοῦ (μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς ἔχουν καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο βάρος καὶ τὸν ἴδιο βαθμὸ ὑγρασίας).

Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀπαγορεύονται, ὅταν κάνετε δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε. Ὄχι γιατὶ μπορεῖ τὸ ἀλκοὸλ νὰ μεταβληθῆ σὲ λίπος τοῦ σώματος, ἀλλὰ γιατί, καίοντάς το ὁ ὀργανισμός μας, ἀφίνει νὰ πλεονάση ἴσος ἀριθμὸς θερμίδων τῆς τροφῆς, κι' αὐτὲς μποροῦν νὰ γίνουν λίπος. Συνεπῶς, οἱ θερμίδες τοῦ ἀλκοὸλ πρέπει νὰ συνυπολογιστοῦν σ' ἐκεῖνες ποὺ θ' ἀποτελοῦν τὴν καθημερινή σας δίαιτα.

Ἐξ ἄλλου, ἕνα οὐζάκι πρὶν ἀπ' τὸ φαγητὸ κάνει κι' ἕνα ἄλλο κακό: Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι κι' ἔτσι σᾶς σπρώχνει νὰ φᾶτε πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ καθωρισμένο.

Οἱ βιταμίνες δὲν εἶναι τροφή. Δὲν παρέχουν θερμίδες στὸν ὀργανισμό. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὶς παίρνετε ἐλεύθερα, ἂν τὶς χρειάζεται ὁ ὀργανισμός σας, δίχως φόβο μήπως παχύνετε.

Τέλος, ὑπάρχουν τώρα φάρμακα ποὺ κόβουν τὴν ὄρεξι. Τὰ ἀνεγνωρισμένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀβλαβῆ. Περιέχουν συνήθως «ἀμφεταμίνη» ἢ «δεξεδρίνη», δυὸ συγγενεῖς χημικὲς οὐσίες, ποὺ ἐλαττώνουν τὴν ὄρεξι ἐνῶ συγχρόνως φέρνουν ἕνα συναίσθημα εὐεξίας.

Ἂν χρησιμοποιηθοῦν ὅπως πρέπει, δὲν προκαλοῦν παρενέργειες — ἐκτὸς μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ φέρουν ἀϋπνία, ἂν τὰ πάρη κανεὶς ἀργὰ τὸ βράδυ.

Ἕνα καινούργιο φάρμακο, χωρὶς ἀμφεταμίνη, τὸ «Μερατράν», δοκιμάστηκε τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀποδείχτηκε ὅτι ἐπιταχύνει τὴν ἀπώλεια βάρους στοὺς παχυσάρκους. Πράγματι, ἄτομα ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἤδη ἀπισχναντικὴ δίαιτα, ὅταν πῆραν τὸ «Μερατράν» ἄρχισαν νὰ χάνουν μισὸ κιλὸ τὴ βδομάδα παραπάνω ἀπὸ πρίν.

✪✪

Τὸ ξανάνειωμα τῆς θερμάστρας

Σὲ λίγο, θὰ βγάλετε ἀπ' τὴν ἀποθήκη τὴ θερμάστρα σας. Γιὰ νὰ τὴν ξαναεγκαταστήσετε. Τί θὰ γίνη ὅμως, ἂν τὴ βρῆτε σκουριασμένη ἀπὸ τὴν ἀχρηστία; Ἀγοράζετε σκόνη γραφίτου, ἀπ' τὰ καταστήματα ποὺ πουλᾶνε θερμάστρες. Τὴν ἀνακατεύετε μέσα σ' ἕνα κουτὶ μὲ λίγο ξύδι, ὥστε νὰ σχηματιστῆ ἕνας πηχτὸς πολτός. Βγάζετε τὴ θερμάστρα στὴν αὐλὴ ἢ στὴν ταράτσα σας, τὴν ξεσκονίζετε, τὴν τρίβετε, τὴν ξύνετε. Ὕστερα τὴν ἀλείβετε μὲ τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πολτό, μ' ἕνα πινέλο, καὶ τὴν ἀφίνετε ὡς τὴν ἄλλη μέρα.

Ὅταν στεγνώση καλά, τὴ βουρτίζετε μὲ μιὰ σκληρὴ βοῦρτσα, γιὰ νὰ πέση ὁ γραφίτης ποὺ περισσεύει, νὰ γυαλίση ἡ θερμάστρα καὶ νὰ γίνη σὰν καινούργια. Ὅταν κάνετε τὴ δουλειὰ αὐτή, πρέπει νἀχετε σφιχτοδεμένα τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα μαντήλι, γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦνε.

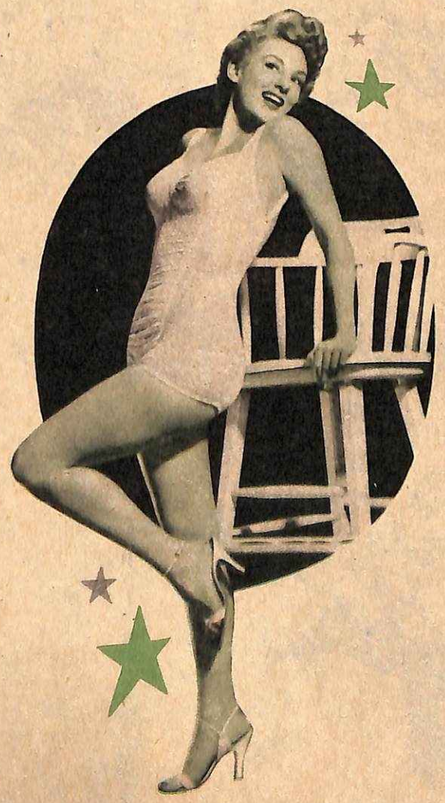

Μὲ τὴ δίαιτα καὶ τὴ γυμναστικὴ θὰ καλυτερέψετε τὴ σιλουέτα σας καὶ τὸ μυϊκὸ σας τόνο.

Ἀεριτζῆδες!

«Ἀεριτζῆς»! Ἐπάγγελμα προσοδοφόρον πάντα
δὲ θέλει οὔτε κεφάλαια, οὔτε καὶ γνῶσεις κἀν
ἕνα κοστοῦμε ἄψογο καὶ στὴ μασχάλη «τσάντα»
κι' εἶσαι καλὸς καὶ «πούρ Ἀτὲν» ἀλλὰ καὶ «πούρ Μπαλκὰν».

Πρέπει βεβαίως νὰ «τσακᾶς» τὰ γαλλικὰ κομμάτι
καὶ κάπως τὰ ἐγγλέζικα ἢ τὰ ἰταλικὰ
καὶ θἄχης τὴν τσαντοῦλα σου ἀπὸ λεφτὰ γεμάτη,
γιατὶ κορόϊδα πάντοτε ὑπάρχουν, φυσικά.

★

Ἐτεῖς «ὑποθέσεις» βέβαια, ὁ νοῦς εἶναι ὁ γνώμων
«ἀτσιδωσύνη» ἀπαιτεῖ ὁ σύγχρονος αἰών,
πρέπει πέσης στὴν περιοχὴ τῶν Ποινικῶν τῶν Νόμων
καὶ τότε ἀπὸ «ἀεριτζῆς», γίνης ἀπατεών!
Ἔχει τὸ πρᾶγμα, κύριοι, διαφορὰ μεγάλη,
πρέπει τοὺς πάντας μὲ ἀσφαλῆ «κομπίνα» νὰ γελᾶς,
τὸ δικηγόρο, τὸ γιατρό, τὸν πρέσβυ, τὸ μπακάλη,
καὶ πάντα νἆναι μακρυά... ὁ ποινικὸς μπελᾶς.
Κομπίνα πρώτη: Βρίσκεται «κορόϊδο» μὲ λοφίο.
«Θὰ φέρετε αὐτοκίνητα! Κομψά, πολυτελῆ»!
Θὰ βάλη αὐτὸς «λίγα λεπτὰ» ν' ἀνοίξετε γραφεῖο
καὶ σὺ στὴ Ρώμη αὐθωρεὶ θὰ πᾶς «ἀποστολή».
Ἐκεῖ ποὺ δὲν σὲ ξέρουνε καὶ γιὰ «κομπιναδόρο»
θὰ πάρης μερικὲς «ὀψιόν»... νὰ στείλης τὰ λεφτὰ
κι' ἔτσι μ' αὐτές, μὲ φούμαρα καὶ μ' ἕνα ψευτοδῶρο
θαρθῆς στὸ συνεταίρο σου μὲ «νέα ζηλευτά»!
Ὅτι ζητᾶν «ἐγγύησι» δὲν ἔχει σημασία:
«Θὰ πάρετ' ἀπ' τὴν Τράπεζα! Ὑπόθεσις ἁπλῆ»!
Ἔχεις τυπώσει καὶ χαρτιά... «Ἀεριτζῆς καὶ Σία»
καὶ κάνεις καὶ μιὰ αἴτησι... «ἀέρα στὴ διπλῆ»!
Ἡ αἴτησι ἀπορρίπτεται. Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ
πίνεις καὶ τρῶς καὶ ντύνεσαι καὶ παίρνεις καὶ ταξί.
Κι' ὅταν μιὰ μέρα —κάποτε— ξυπνήση ὁ συνεταίρος
θυμώνεις ἀξιοπρεπῶς κι' ἀναχωρεῖς ἐγκαίρως:
— Εἶχα δουλέψει σοβαρὰ μετὰ πολλῶν ἐλπίδων,
μὰ σεῖς θέλετε, φαίνεται... δουλειές ἀεριτζήδων!

★

Κομπίνα δυσκολώτερη: Νὰ λὲς πὼς ἔχεις κόττερο
στὸ Κάπρι βίλλα καὶ «μπυρῶ» καὶ «σοσιετὲ» μεγάλη
μὰ πρέπει τὸ «κορόϊδο» σου νὰ εἶν' ἁπλοϊκώτερο
καὶ νὰ μὴ λὲς
ὑπερβολὲς
ὅτι στὸ Νάσερ ἄξαφνα... σὲ στέλνουν οἱ Ἀγγλογάλλοι!
Γιὰ τὴν κομπίνα σου αὐτὴ καὶ συναφεῖς «ἀφφαὶρ»
χρειάζετ' ἕνας ἔξυπνος, συνένοχος, σωφὲρ
ποὺ θὰ τοῦ πῆτε «ἀνάλογα σὲ κάθε βλάκα φέρσου»
καὶ θἆναι ὑποτακτικὸς καὶ σοῦζα «ὁ σωφὲρ σου».
Πρέπει ἀκόμα νὰ μιλᾶς γιὰ «τῶν κακῶν τὸν φθόνον»
νὰ λὲς γιὰ τοὺς Ὠνάσηδες πὼς εἶσαστ' ἀδελφοὶ
καὶ βοηθεία σχέσεων καὶ «πουρμπουὰρ» ἀφθόνων
νὰ βάζης στοὺς λογαριασμούς, παντοῦ μονογραφή.
Μὲ κάτι τέτοια, οἱ κουτοί, εὐκόλως ξεκουμπώνονται
μὰ τὰ γκαρσόνια —προσοχή!— ἀμέσως νὰ πληρώνονται.
γιατὶ ἂν... «ξεχάσης», ἄξαφνα θὰ πάθης ρεζιλίκι
ποὺ θὰ καγχάση «τουτ Ἀτὲν ἔ παρνταλὸ κατσίκι».

★

Συνήθως ν' ἀπευθύνεσαι εἰς τοὺς μικροαστοὺς
κάτι ἐμπόρους πούρχονται ἀπὸ τὴν ἐπαρχία
ἢ καὶ σὲ ντόπιους ἀφελεῖς, μὰ βάρδα ἀπὸ γνωστοὺς
ἢ καὶ γνωστῶν σου τοὺς γνωστούς! Θἄχης ἀποτυχία.
Ἐκτός... δεξιοτεχνικῶς ἂν χειριστῆς τὸ θέμα
—πάνει στὸν «ὑπερέξυπνο» αὐτὸ τὸ χοντρὸ ψέμμα—
καὶ πῆς «νὰ ρίξετε μαζὶ» ἕνα «κορόϊδο» ἄλλο
καὶ γιὰ «κορόϊδο» συνιστᾶς κάποιον «ἀητὸ» μεγάλο!
Τοῦ... Νιάρχου τὸ «Διευθυντὴ»! Πούναι κομψός, στιλπνός,
καὶ παίρνει «κάτι πρόχειρα» καὶ γίνεται καπνός!
Τέτοιους «καπνοὺς» τὸ ἄστυ μας πολλοὺς ἀπορροφᾶει
Μὰ πάλι τέτοιος «συνεργὸς» μπορεῖ καὶ νὰ τὰ φάη!
Ἀλληλεγγύη μὴ ζητᾶς! Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι
καὶ μόλις δοῦν «συνάδελφο», κρύβουν τὸ πορτοφόλι.

★

Κομπίνα τρίτη: Ἄγνωστος, τὸν ὑπουργὸ ζητᾶει
κι' ἀμέσως μ' οἰκειότητα πολλὴ τὸν χαιρετᾶει!
Δὲν τὸν θυμᾶται ὁ ὑπουργὸς μπορεῖ νὰ παίζαν βόλους
μὰ ἐφ' ὅσον πολιτεύεται... θερμὰ μιλᾶει σ' ὅλους!
Καὶ τὸ «κορόϊδο» εἶναι κοντά! Μικρὲς οἱ ἀποστάσεις!
καὶ τὸν φωνᾶ! ὁ «ἀεριτζῆς»... καὶ κάνει καὶ συστάσεις!
Αὐτὸς ἀμέσως μπλέχτηκε!
Τοῦ λέει ὁ «ἀεριτζῆς»: «Τὸν εἶδες πὼς μὲ δέχτηκε;
Γιατ' εἶναι παρεοῦλα μου καὶ φίλος μου παληός.
Ἀύριο θἄρθω μόνος μου. Οἱ δυὸ μιλᾶμ' ἀλλοιῶς»!
Πάνε στὸ «μπὰρ» περιχαρεῖς καὶ δίχως λόγον ἕτερο
τοῦ παίρνει μερικὰ «ψιλὰ»... διὰ τὸν ἰδιαίτερο.
Ὁ ἀνθρωπάκος φυσικὰ, δὲν ἔχει οὔτε ἰδέα
ἀλλὰ τοὺς φέρεται καλὰ, τοὺς δέχεται σπουδαῖα
καὶ τοὺς τελειώνει τὴ δουλειά... παῦγαι νομιμωτάτη!
Καὶ «ὕψος» ὁ «ἀεριτζῆς» κι' ἡ τσάντα του γεμάτη!
(Ἂν ἔχης τύχη διάβαινε καὶ ρίζικο περπατεῖ!)

Ἐπιστρέφοντας ἡ Ἐπιστρέφοντας Γ.
Μὰ Τάδδια

Ἕλληνες ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Τ Α τάμ-ταμ χτυποῦσαν ἀδιάκοπα. Χτυποῦσαν πένθιμα καὶ βαρειά, στέλνοντας τὸ δαιμονικὸ μήνυμά τους πέρα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀφρικανικὴ ζούγκλα. Οἱ ἔντεκα αἰχμάλωτοι καρδιοχτυποῦσαν. Δεμένοι χεροπόδαρα μέσα στὴν ἀχυρένια καλύβα, περίμεναν τὸ τέλος τους. Μπρὸς στὴ στενὴ εἴσοδο τὴς πρωτόγονης φυλακῆς τους, δύο πανύψηλοι φρουροὶ στέκονταν ἀκίνητοι. Τὰ μισόγυμνα κορμιά τους, μαῦρα καὶ λαδωμένα, στραφτοκοποῦσαν παράξενα στ' ὠχρὸ φῶς τῆς αὐγουστιάτικης σελήνης. Ἡ μονδικὴ τους παρηγορία ἦταν ὁ Γάλλος ἱεραπόστολος Νερβὰλ Μπουτινό, ἄνθρωπος μυστηριώδης. "Οταν πιάστηκαν αἰχμάλωτοι, παρουσιάστηκε ἀνέλπιστα μπροστά τους καὶ τοὺς ρώτησε ποιοὶ ἦταν καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόντουσαν.

— Εἶμαστε ναυαγοὶ τοῦ «Σὰν 'Ισίντρο», ἀποκρίθηκε ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, ποὺ μιλοῦσε καλὰ τὰ γαλλικά. Μᾶς τορπίλλισε γερμανικὸ ὑποβρύχιο καὶ σωθήκαμε μονάχα ἐμεῖς οἱ ἔντεκα. 'Εφτὰ Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἀμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν ἄγρια...

Ξημερώματα ὡστόσο τῆς πέμπτης μέρας εἶδαν μακρυὰ τους στεριά. Χάρηκαν οἱ ναυαγοὶ καὶ τὰ κουρασμένα μέλη τους πῆραν φτερά. Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, λίγο προτοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κατάφεραν νὰ προσεγγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἀγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἄγιο. Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν ἄγρια...

Ξημερώματα ὡστόσο τῆς πέμπτης μέρας εἶδαν μακρυὰ τους στεριά. Χάρηκαν οἱ ναυαγοὶ καὶ τὰ κουρασμένα μέλη τους πῆραν φτερά. Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, λίγο προτοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κατάφεραν νὰ προσεγγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἄγιο. Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν ἄγρια...

Ξημερώματα ὡστόσο τῆς πέμπτης μέρας εἶδαν μακρυὰ τους στεριά. Χάρηκαν οἱ ναυαγοὶ καὶ τὰ κουρασμένα μέλη τους πῆραν φτερά. Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, λίγο προτοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κατάφεραν νὰ προσεγγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἄγιο. Ὁ Γιοῦσεφ! Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν ἄγρια...

Ξημερώματα ὡστόσο τῆς πέμπτης μέρας εἶδαν μακρυὰ τους στεριά. Χάρηκαν οἱ ναυαγοὶ καὶ τὰ κουρασμένα μέλη τους πῆραν φτερά. Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, λίγο προτοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κατάφεραν νὰ προσεγγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἄγιο. Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τους ἀκόμη λιγώτερο, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν ἄγρια...

Ξημερώματα ὡστόσο τῆς πέμπτης μέρας εἶδαν μακρυὰ τους στεριά. Χάρηκαν οἱ ναυαγοὶ καὶ τὰ κουρασμένα μέλη τους πῆραν φτερά. Ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, λίγο προτοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κατάφεραν νὰ προσεγγίσουν ἐκεῖ. "Ηταν ἕνα ἤρεμο ἀκρογιάλι, μὲ λιγοστοὺς βράχους καὶ ἄγιο. Ἕλληνες, δύο 'Αμερικανοί, ἕνας 'Ολλανδὸς κι' ἕνας Αἰγύπτιος...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς σώσω, τοὺς βεβαίωσε ἐκεῖνος. Κάποιος ἀπὸ σᾶς ὅμως χτύπησε ἕνα μαῦρο καὶ τὸν τραυμάτισε. Αὐτὸ σημαίνει θάνατο. Ἐμένα μὲ λένε Μπουτινό, πρόστεσε φεύγοντας. Πάτερ Νερβὰλ Μπουτινό...

Ὁ Γάλλος ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ δεύτερη κουβέντα. Οἱ ναυαγοὶ ἔμειναν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χόρτο, τοὺς ἔδεσαν πόδια καὶ χέρια καὶ τοὺς ἔριξαν σὲ μιὰ ἀχυρένια καλύβα. Ὕστερα ἄρχισαν τὰ τάμ-ταμ. "Ολη τὴ νύχτα ὁ ἴδιος ρυθμός. Ὁ κοπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, ἕνας Πειραιώτης λεβέντης, ἐσφίγγε τὰ δόντια του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς γερμανικὲς τορπίλλες καὶ νὰ πιστῆ αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς μισάγριους αὐτοὺς δαίμονες, ἦταν ἁμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό. Δυστυχῶς δὲν ἦταν ὀπλισμένοι. "Αν κρατοῦσαν περίστροφα, ἤξεραν βέβαια μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τἄβγαζαν πέρα. Μὰ ἡ σχεδία τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα τρόφιμα, λίγο νερὸ καὶ μερικὲς ρουκέτες, δὲν εἶχε οὔτε μιὰ σφαῖρα...

Εἶχαν κινήσει στὶς 25 Ἰουλίου 1944 ἀπὸ τὸ Ντουρμπὰν, μὲ φορτίο 8000 τόννων περίπου γαιανθράκων. "Εγγραφος διαταγὴ τοῦ σγυλικοῦ Ναυαρχείου Μεταφορῶν ὥριζε ὡς λιμάνι προσεγγίσεως τὸ Σουές, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό, μ' ἐνδιάμεσο σταθμὸ τὸ "Αντεν, γι' ἀνθράκευσι καὶ ἐφοδιασμό. Στὶς 4 Αὐγούστου κι' ἐκεῖ βρισκόντουσαν σὲ στίγμα Π. 4ο 20' Ν καὶ Μ. 43ο 58' Α — στὴν Ἀφρικὴ δηλαδὴ — τὸ φορτηγὸ δέχτηκε δυὸ τορπίλλες ἀπὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Τὸ «Σὰν 'Ισίντρο», ἑλληνικὸ μὲ Παναμέζικη σημαία, ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ φουλαρισμένο. Ἀπὸ τοὺς τριάντα τέσσερις ἄντρες τοῦ πληρώματος, μονάχα οἱ ἔντεκα πρόλαβαν νὰ πηδήσουν σὲ μιὰ «λάιφ μπὸτ» καὶ νὰ σωθοῦνε. "Ολοι οἱ ἄλλοι πῆγαν χαμένοι...

Ὁ καπετὰν Διαμαντῆς Δανιόλος, εἶχε πιάσει τὸ κλάμμα. "Εκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί κι' ὁ ὑπαπολίαρχος Πάνος 'Αστέρης, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αἰσθανόταν τύψεις ποὺ γλύτωσε. Μὲ μαύρη καρδιά, ἔδωσε προσταγὴ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Ὁ κίνδυνος νὰ τοὺς τραβήξῃ στὰ βάθη τῆς ἡ ρουφήχτρα τοῦ βυθιζόμενου σκάφους ἦταν μεγάλος. "Ολη μέρα ἀρμένιζαν συνέχεια, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτε τριγύρω. Μονάχα θάλασσα κι' οὐρανό, οὐρανὸ καὶ θάλασσα. "Ολοι τους ὅμως ἐλπίζανε, πὼς κάποιο πλεούμενο θὰ τύχαινε στὸ δρόμο τους γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψῃ. Μὰ πέρασε ἡ νύχτα, ἔφτασε τ' ἄλλο πρωῒ κι' αὐτοὶ ἀκόμη ταξίδευαν στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπειδὴ τὰ τρόφιμά τους ἦταν λίγα καὶ τὸ νερό τ

Ὁ Φράνκ Σινάτρα καὶ ἡ Κίμ Νόβακ σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τους («Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ χέρι»)

Ὁ "ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ„ Φράνκ ΣΙΝΑΤΡΑ

Ὁ τραγουδιστὴς ποὺ μεταμορφώθηκε σὲ μεγάλο δραματικὸ ἠθοποιό!..

ΠΡΙΝ μερικὰ χρόνια, μιὰ μόνο φωνὴ κι' ἕνα ὄνομα ξετρέλλαινε κυριολεκτικὰ τοὺς φίλους τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ κινηματογράφου: Φράνκ Σινάτρα!... Ποιὸς φίλος τοῦ κινηματογράφου δὲν τὸν θυμᾶται σὲ δεκάδες μουσικὲς ταινίες, ποὺ σημείωναν παντοῦ μεγάλη ἐπιτυχία; Κι' ὅμως, ἐνῶ τὸ καλλιτεχνικό του μέλλον ὡς τραγουδιστοῦ φαινόταν ἐξασφαλισμένο ἀπὸ κάθε πλευρά, ἕνα ξαφνικὸ καπρίτσιο τῆς μοίρας ἦρθε ὄχι μόνο νὰ τοῦ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδια καὶ τὶς φιλοδοξίες ἀλλὰ καὶ νὰ κάνῃ τὸν ἴδιον ἄνω - κάτω γιὰ ἀρκετὰ χρόνια.

Ὁ Φράνκ, μέχρι τὸ 1902 ἦταν ἕνας διάσημος καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ κι' ἕνας εὐτυχισμένος σύζυγος καὶ πατέρας τριῶν χαριτωμένων παιδιῶν. Σοβαρός, λογικός, μετρημένος σὲ ὅλα του, φαινόταν νὰ διαφέρῃ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὰρ καὶ τίποτε δὲν πρόλεγε ὅτι σύντομα θὰ γινόταν ὁ ἥρως μιᾶς αἰσθηματικῆς περιπέτειας, ποὺ θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ ἐγκαταλείψῃ χωρὶς τύψεις σύζυγο καὶ παιδιά, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του!

Πράγματι, λίγους μῆνες ἀργότερα, ξέσπασε τὸ «σκάνδαλο»: Ὁ Φράνκυ ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν καρριέρα του γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴ «μοιραία» Ἄβα Γκάρντνερ, τὴ πασίγνωστη στὰρ μὲ τὸν ἄστατο χαρακτῆρα!

Ἀναστατώθηκε ἡ Ἀμερικὴ ὅταν ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ Φράνκυ ἐγκατέλειψε γυναῖκα καὶ παιδιὰ γιὰ νὰ πέσῃ στὰ πόδια τῆς Ἄβα καὶ νὰ τὴν ἱκετέψῃ νὰ τὸν παντρευτῇ! Κι' ὅταν ἔγινε ὁ γάμος αὐτός, ἐξαπελύθη ἐναντίον τοῦ «ἄπιστου» Φράνκυ μιὰ πρωτοφανὴς σὲ βιαιότητα δημοσιογραφικὴ ἐπίθεσι. Ὅλοι ἔβαλλαν ἐναντίον του μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀναγκάσουν τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο νὰ τοῦ κλείσουν τὶς πόρτες καὶ τὸ κοινὸ νὰ τὸν μισήσῃ καὶ νὰ πάψῃ νὰ παρακολουθῇ τὶς ταινίες του!

Αὐτὸς ὁ «πόλεμος νεύρων» ἐξουθένωσε ἠθικὰ καὶ οἰκονομικὰ τὸν Φράνκυ. Καὶ ἀπὸ εὔθυμος καὶ πάντα γελαστὸς ποὺ ἦταν ἔγινε διὰ μιᾶς μελαγχολικός, δύσθυμος καὶ πάντα στενοχωρημένος. Ποτὲ δὲ περίμενε ὅτι μιὰ αἰσθηματικὴ ὑπόθεσι, ποὺ ἀφοροῦσε μόνον αὐτόν, θὰ ἔκανε τόση ἐντύπωσι!

Ὅλα αὐτὰ ἐπέδρασαν ψυχολογικὰ τόσο πολὺ ἐπάνω του, ὥστε εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴ ριζικὴ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρα του. Καὶ τὸ «θαῦμα» αὐτὸ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια. Μιὰ μέρα σκέφτηκε ὅτι ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶχε πονέσει τόσο πολὺ στὴ ζωή του, θὰ μποροῦσε εὔκολα ὡς ἠθοποιὸς νὰ μεταδώσῃ τὸν ψυχικὸ πόνο καὶ σὲ ἄλλους. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι: ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς θὰ ἄφηνε τὸ τραγοῦδι καὶ θὰ γινόταν δραματικὸς ἠθοποιός!...

«Θὰ εἶσαι τουλάχιστον τρελλὸς γιὰ νὰ μᾶς προτείνῃς τέτοιο πρᾶγμα. Τὸ ἄστρο σου θεωρεῖται ἐξωφλημένο, ἀφοῦ τὸ κοινὸ δὲ σὲ θέλει πιά!» τοῦ εἶπαν οἱ σκηνοθέτες ποὺ τοὺς ζήτησε νὰ τὸν δοκιμάσουν σὲ δραματικοὺς ρόλους.

Ἔμπρός, ὅμως στὴν ἐπιμονή του, κάποιος ἀπ' αὐτούς, ὁ Εὐρωπαῖος Φρεὶτ Τσίνεμαν, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ παίξῃ «ὅλα γιὰ ὅλα», δίνοντάς του ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς πρωτεύοντας ρόλους στὸ δραματικο - ψυχογραφικὸ φίλμ "Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι», ἐνῶ τοὺς ἄλλους δυὸ θὰ τοὺς ἔδινε στὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ καὶ στὴν Ντέμπορα Κέρ, δυὸ γνωστούς, δηλαδή, καὶ δοκιμασμένους στὴ δραματικὴ τέχνη ἠθοποιούς.

Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε ὅπως τὸ περίμενε: Ἕνας θρίαμβος τόσο μεγάλος, ποὺ ἔγινε αἰτία τὸ ἄστρο τοῦ Φράνκυ νὰ μεσουρανήσῃ πάλι. Ἀλλὰ τώρα ἕνας «καινούργιος» Φράνκ Σινάτρα ἦρθε νὰ κατακτήσῃ γιὰ δεύτερη φορὰ τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου.

Ἀκολούθησε ἀμέσως τὸ ἐπίσης δραματικὸ φίλμ. «Ὄχι σὰν ξένος», μὲ τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, καὶ τὸ ἀστυνομικὸ «Οἱ τρομοκράτες», ποὺ ἦρθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴ γνώμη ὅτι ὁ Φράνκυ ἦταν ἕτοιμος καὶ ἱκανὸς γιὰ κάθε εἴδους ρόλο! Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτή, τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυουντ τοῦ ξανάνοιξαν πάλι διάπλατα τὶς πόρτες τους καὶ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ γυρίζῃ συνεχῶς δραματικὲς ταινίες. Ἀκολούθησε τὸ πρωτότυπο μουσικοθεαματικὸ φίλμ «Μάγκες καὶ Κοῦκλες», τοῦ Σὸμ Γκόλντουϊν, μὲ τὸ Μάρλο Μπράντο καὶ τὴν Τζὶν Σίμμονς καὶ ἀμέσως μετὰ ἕνας δεύτερος θρίαμβος ἦρθε νὰ ξεπεράσῃ τὸν πρῶτο: ἡ συγκλονιστικὴ δημιουργία του στὸ δραματικὸ φίλμ «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ χέρι», στὸ ὁποῖο κατὰ τρόπο πραγματικὰ μοναδικὸ ἀπέδωσε τὸν δύσκολο ρόλο τοῦ τοξικομανοῦς Φράνκι Μασίν. Μόνο γιὰ τὴν ἔξοχη ἑρμηνεία τοῦ ρόλου αὐτοῦ ἀπέσπασε τόσες ἐνθουσιώδεις κριτικές, ὅσες δὲν ἀπέσπασε ποτὲ μὲ ὅλες τὶς προηγούμενες τραγουδιστικὲς ταινίες του. Κατόπιν πρωταγωνίστησε στὸ «Ὄχι ἄλλο αἷμα», ἕνα φίλμ «κάου - μπόυ», μὲ μεγάλες ἀξιώσεις, στὸ «Ἡ ὑψηλὴ κοινωνία» μὲ τὴν Γκρέης Κέλλυ, καὶ πρὶν ἕνα μήνα στὴν Ἱσπανία τελείωσε τὸν ρόλο του στὸ μεγάλο ἱστορικο-δραματικὸ φίλμ «Ὑπερηφάνεια καὶ πάθος», δίπλα στὸν Κάρυ Γκραντ καὶ τὴν Σοφία Λόρεν.

— Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα τόσο ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου καὶ τόσο εὐτυχισμένος ὅσο εἶμαι τώρα! λέει ὁ ἴδιος, κάθε φορὰ ποὺ τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο, εἶναι εἰλικρινής. Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὸ δεύτερο. Δὲ θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὸ πλευρό του τῆς μόνης γυναῖκας ποὺ ἀγάπησε ἀληθινά, τῆς Ἄβας Γκάρντνερ, τὸν κάνει δυστυχισμένο καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ χαρῇ τὶς ἐπιτυχίες του.

Τρία χρόνια τώρα χωρισμένοι δὲν ἔχουν πάρει ἀκόμη διαζύγιο, γιατὶ δὲ θέλει ἐκεῖνος. Ἐλπίζει πάντα ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ μαλακώσῃ τὴ σκληρὴ καρδιά της.

Ἀλλ' ἡ Ἄβα, ὄχι μόνο δὲν τὸ θέλει αὐτό, ἀλλ' ἀρνεῖται καὶ νὰ τὸν συναντήσῃ ἀκόμη. Τὸ ταξίδι καὶ ἡ παραμονή του στὴν Ἱσπανία ἐπὶ τρεῖς μῆνες δὲν ἦταν τόσο γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας ποὺ ἀναφέραμε, ὅσο γιὰ τὴν πιθανὴ συνάντησί του μὲ τὴν Ἄβα, ἡ ὁποία βρισκόταν κι' ἐκείνη ἐκεῖ. Ἀλλὰ μόλις ἡ Ἄβα τὸ ἔμαθε, ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἱσπανία καὶ πῆγε στὴν Ἰταλία!

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Φράνκυ θεωρεῖται σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους δραματικοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυουντ. Ὁ «καινούργιος» Φράνκ Σινάτρα ξεπέρασε κατὰ πολὺ τὸν παλιὸ σὲ ἐπιτυχίες καὶ σὲ δημοτικότητα!...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Φράνκυ

Κινηματογραφικὰ νέα

Κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἄμεσος ὁράστης» ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Ἀνρὺ Βιντὰλ τραυματίστηκε στὸ πόδι ἀπὸ τὴν ἐκπυρσοκρότησι τοῦ ὅπλου ἑνὸς φιγκυράν. Εὐτυχῶς τὸ τραῦμα δὲν εἶναι σοβαρὸ καὶ ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης θὰ μπορέσῃ ὕστερα ἀπὸ ὀλιγοήμερη ἀνάπαυσι νὰ ξαναγυρίσῃ μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακό.

— Ἡ Ζιζὲλ Πασκὰλ ποὺ ἕνα εἰδύλλιο τὴν εἶχε συνδέσει κάποτε μὲ τὸν πρίγκηπα Ραινιὲ τοῦ Μονακό, θὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἕνα φίλμ τοῦ ὁποίου ὁ ἥρως εἶναι ἕνας πηγεμὼν μικροῦ κρατιδίου ποὺ γυρίζει ὅλο τὸν κόσμο ζητώντας νὰ βρῇ σύζυγο.

Ἡ Τζοῦντυ Χόλλυνταιν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Ντιάνα Ντόρις, ἡ Μαίριλυν Μονρόε τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου, ἡ ὁποία γυρίζει τώρα τὸ δεύτερο φίλμ της στὸ Χόλλυουντ, ἀνήγγειλε ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της, Ντέννις Χάμιλτον, ἀποφασίσαν νὰ χωρίσουν.

★ Ὁ Τόνυ Ράϊτ, ὁ Ἄγγλος ἠθοποιὸς ποὺ ὑπεδόθη τὸν Κάλλαγκαν, σὲ μιὰ σειρὰ ἀστυνομικῶν φίλμ, παντρεύτηκε στὸ Λονδῖνο σὲ ἡλικία 28 χρόνων, τὴν γνωστὴ στάρ τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως Τζάνετ Μονρόε. Ὁ Τόνυ Ράϊτ ἔγινε διάσημος στὴ Γαλλία πρὸ τετραετίας, ὅταν ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα στὸ Σηκουάνα, γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ νεαρὰ Παριζιάνα, ποὺ ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ.

★ Ἡ Λέσλυ Καρὸν πρόκειται τὴν ἄνοιξι νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ μητέρα.

★ «Τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ», μιὰ κωμῳδία ποὺ παίχτηκε σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ Μπρόντγουαιη 4 μονάχα μέρες, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴ Λίντα Ντὰρνελ καὶ τὸν Ρόμπερτ Ἄλντα ζημίωσε τὸν ἐπιχειρηματία τοῦ θεάτρου κατὰ 80.000 δολλάρια.

★ Ὁ Ρόκυ Μαρτσιάνο, ποὺ ἀποφάσισε νὰ στραφῇ πρὸς τὸ θέατρο, θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν καλλιτεχνική του καριέρα σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λὰς Βέγκας, παίζοντας σ' ἕνα ἔργο παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Ρέντ Σκέλτον.

★ Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο συναντήθηκε στὸ Λονδῖνο μὲ τὴν περίφημη Ρωσίδα χορεύτρια Γκαλίνα Οὐλάνοβα. Πρὶν χωρίσουν οἱ δυὸ καλλιτέχνιδες ἀντάλλαξαν φωτογραφίες τους μὲ ἀφιέρωσι.

★ Ἡ Τέρρυ Μοὺρ ἔλαβε προ ἡμερῶν μιὰ πρόσκλησι τῆς κυρίας Χιμένες, συζύγου τοῦ προέδρου τῆς Βενεζουέλας, μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενο: «Ἐλπίζομε πὼς δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ πάρετε μέρος στὸ κινηματογραφικὸ φεστιβάλ, ποὺ διοργανώνεται στὴν πρωτεύουσά μας. Οἱ κάτοικοι τῆς Βενεζουέλας εἶναι ὅλοι ξετρελλαμένοι μαζί σας, θὰ σᾶς ὑποδεχτοῦν δὲ σὰν θεά τους». Ἡ Τέρρυ, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἀπαντήσῃ ἀρνητικὰ σὲ μιὰ τόσο κολακευτικὴ πρόσκλησι. Γιὰ τὶς γυναῖκες τῆς Βενεζουέλας δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀστὴρ ἀπὸ τὸν Τζὴν Γουαίην.

★ Ἡ Ἄβα Γκάρντνερ νοίκιασε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸ Μπέβερλυ Χίλλς, στὸ ὁποῖο θὰ παραμείνῃ μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιο, ποὺ θὰ τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Φράνκ Σινάτρα.

Ἕνας ἐκδοτικὸς οἶκος τῆς Ἀμερικῆς, τῆς πρότεινε κόλας 150.000 δολλάρια γιὰ νὰ γράψῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς της τὰ ἀπομνημονεύματά της. Ἡ Ἄβα δὲν ἀρνήθηκε, εἶπε ὅμως τὰ ἑξῆς σχολιάζοντας τὴν πρότασι:

— Ἂν σήμερα τὰ ἀπομνημονεύματά μου ἀξίζουν τόσα χρήματα, φανταστῆτε τί θὰ ἀξίζουν ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἔγραψε σὲ μιὰ φίλη της στὸ Χόλλυουντ, ὅτι θὰ βρίσκεται ἐκεῖ τὰ Χριστούγεννα. Στὸ ἴδιο γράμμα ἡ κυρία Μίλλερ - Μονρόε, ἀποκαλύπτει καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν ἀστέρων ποὺ θαυμάζει περισσότερο. Εἶναι κατὰ σειρὰ ὁ Μάρλον Μπράντο, ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον καὶ ὁ Ζεράρ Φιλίπ. «Καὶ ὁ Λώρενς Ὀλίβιε»; θὰ ρωτήσετε μὲ δικαιολογημένη ἀπορία.

★ Ὁ Μίκαελ Γουάϊλντίνγκ, ποὺ βρίσκεται στὸ Λονδῖνο καὶ συντροφεύεται παντοῦ ἀπὸ τὴν ὡραία Μπάρμπαρα Ράς, ἐδήλωσε ὅτι εἶναι πάντοτε «τρελλὰ ἐρωτευμένος» μὲ τὴ γυναῖκα του Ἐλίζαμπετ Ταίηλρ καὶ ὅτι δὲν πρόκειται μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὴν χωρίσῃ.

★ Σὲ ὅσους τηλεφωνικοὺς καταλόγους πέσουν στὰ χέρια της, ἡ Τζοῦντυ Χόλλυνταιη σβύνει τὸ ὄνομά της μὲ τὸ στυλό της, ποὺ τόχει γεμίσει μὲ σινικὴ μελάνη. Ἐλπίζει ἔτσι νὰ μειώσῃ κάπως τὸν ἀριθμὸ τῶν τηλεφωνημάτων ποὺ τῆς κάνουν καθημερινῶς διάφοροι θαυμασταί της.

★ Στὸ φίλμ «Ἀγάπα με γλυκὰ» ὁ Νέβιλ Μπράντ καθαρίζει μὲ τὸ πιστόλι του τὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ, τὸν βασιλέα τοῦ «ρὸκ ἐν ρόλ».

— Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγω αὐτὸ τὸ ρόλο, ἐδήλωσε ὁ δυστυχὴς Μπράντ. Ξέρω πὼς θὰ γίνω ἔτσι ἀντιπαθὴς στὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστῶν τοῦ φίλου μου Πρίσλεϋ. Δυστυχῶς ὅμως τὸ συμβόλαιό μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀρνηθῶ τὴν προσφορά.

★ Ἡ Μαρλένε Ντήτριχ ἀπεκάλυψε τὰ ὀνόματα τῶν πέντε συγχρόνων ἀνδρῶν ποὺ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη της οἱ πιὸ σπουδαῖοι τῆς ἐποχῆς μας. Παραθέτομε τὰ ὀνόματα στὴ σειρὰ ποὺ τὰ ἀναφέρει καὶ ἡ ἴδια: Ἔρνεστ Χέμινγκουαιη, Ὄρσον Οὐέλλες, Ἔντ Μύρροου, ὁ παραγωγὸς Μάϊκλ Τὸντ καὶ ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα.

Ὅσοι παρακολούθησαν τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ ἱστορία τοῦ Μόντε Κάρλο» καὶ παρευρέθηκαν στὰ καυγαδάκια τῶν δυὸ πρωταγωνιστῶν παραξενεύονται ποὺ ὁ ντὲ Σίκα ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, ἔστω καὶ τελευταίος.

★ Μαθαίνοντας τὸ γάμο τοῦ Ρουμπιρόζα (πρώην μνηστῆρος της) μὲ τὴν Ὀυτίλ Ρουτέν, ἡ Τζά-Τζὰ Γκαμπὸρ εἶπε:

— Τοὺς εὐχομαι κάθε εὐτυχία... Ἐμένα σήμερα δυὸ νέοι πολυεκατομμυριοῦχοι μοῦ ἔκαναν πρότασι γάμου.

★ Πολλοὶ ἐξεπλάγησαν, βλέποντας τὸν Οὐίλλιαμ Χόλντεν νὰ βγαίνῃ ἕνα βράδυ ἀπὸ ἕνα καμπαρὲ τοῦ Λὸς Ἀντζελες, κρατώντας ἀγκαζὲ μιὰ ὡραία καὶ νεαρὰ ξανθούλα. Ὁ Χόλντεν εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸς ὡς ὑποδειγματικὸς καὶ πιστὸς σύζυγος. Τὴν ἄλλη μέρα μιὰ φωτογραφία τοῦ Χόλντεν μὲ τὴν ξανθούλα ποὺ τὸν συνόδευε δημοσιεύτηκε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. Κάτω ἀπ' αὐτὴν ὅμως ὑπῆρχε ὁ ἑξῆς τίτλος ποὺ καθησύχασε ὅλους:

«Ἡ κόρη τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλντεν ἔκανε τὴν πρώτη ἐπίσημη εἴσοδό της στὴν κοσμικὴ ζωή. Στὴν πρώτη της αὐτὴ ἐμφάνισι συνοδευόταν ἀπὸ τὸν πατέρα της».

★ Οἱ μέτοχοι τῆς «Ρεπάμπλικ» κατηγοροῦν τὸν πρόεδρο τῆς ἑταιρείας τους Χέρομπερτ Γέϊτς ὅτι κατασπατάλησε τὰ κεφάλαιά της προσπαθώντας νὰ ἐπιβάλῃ τὴν σύζυγό του Βέρα Ράλστον ὡς ἀστέρι πρώτου μεγέθους. Κατὰ τοὺς παραπονουμένους ἡ Βέρα Ράλστον, γύρισε μέχρι σήμερα 18 φίλμ, τὰ ὁποῖα, ὅλα ἀνεξαιρέτως εἶχαν παθητικό. Συνεχίζοντας τὰ παράπονά τους, οἱ μέτοχοι ἀποκαλύπτουν ὅτι ἐπειδὴ ὁ Τζὼν Γουαίην ἀρνήθηκε νὰ παίξῃ σὲ διάφορα φίλμ μαζὶ μὲ τὴν Ράλστον, ὁ κ. Γέϊτς προσέλαβε μὲ ὑπέρογκο μισθὸ τὸν Στέρλινγκ Χέϋντεν μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα παρτεναίρ στὴ γυναῖκα του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ὁ ἀστὴρ τοῦ ἐξωφύλλου μας:

ΑΝΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάτω ἡ σιλουέττα!

(Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη συνεχίζουνε μιὰ συζήτησι, ποὺ ἔχει ἀρχίσει ἐντελῶς φιλικά, ἀλλὰ κινδυνεύει νὰ ἐξελιχτῇ σὲ σοβαρὸ καυγᾶ, γιατὶ ἡ διαφωνία τους εἶναι ριζική...)

ΕΚΕΙΝΗ: Σοῦ λέω ὅτι πάχυνα τρία κιλά! - Σήμερα τὸ πρωὶ ζυγίστηκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπράβο! Γι' αὐτὸ εἶναι τόσο ὀρεχτική...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀγανάκτησι): Ὀρεχτική; Δὲ λὲς πιὸ καλὰ ὅτι ἐξελίσσομαι σταθερὰ σὲ παχύδερμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, ὄχι καὶ σὲ παχύδερμο μιὰ γυναίκα ποὺ μόλις ξεπέρασε τὶς πενῆντα ὀκάδες!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι πενηνταμία, κύριε! Ἀπέκτησα περιφέρειες... Στὸ δρόμο μὲ κυττᾶνε σὰν περίεργο θέαμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ θαυμασμό, θὲς νὰ πῆς...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ πεῖνα, ἂν προτιμᾶς! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι στὸ δρόμο θέλουνε νὰ χωμήξουν ἀπάνω μου καὶ νὰ μὲ κατασπαράξουν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα καὶ πρίν: Εἶσαι ὀρεχτική.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀπογοήτευσι): Εἶμαι μόνο προκλητική! "Οπως προκλητικὸ εἶναι κι' ἕνα ψητὸ γουρουνόπουλο, ποὺ ὁποιος τὸ βλέπει στὴ σούβλα, θέλει νὰ χωμήξῃ καὶ νὰ τὸ 'τραγανίσῃ μὲ τὴν καλοψημένη πέτσα του!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ σὲ κολακεύει λοιπὸν νὰ ἀνοίγῃς τὴν ὄρεξι τοῦ κόσμου;

ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, ρωτᾶς; Ἐπιτρέπεται νὰ ρωτᾶς; Δὲ φιλοδοξῶ νὰ εἶμαι κρέας, ἀλλὰ πλάσμα διαλεχτό, μὲ προσωπικότητα, μὲ πνευματικότητα, μὲ ἰδιότητες ψυχικές.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἕνα, σὲ βεβαιώνω, δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο. Μπορεῖς νὰ ἀρέσῃς ὀπτικά, ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ νὰ ἀρέσῃς καὶ μετὰ τὴν πρώτη ἐπαφή — νὰ ἀρέσῃς πιὸ βαθειά, πιὸ διανοητικά, πιὸ ψυχικά, ὅπως θὲς καὶ φιλοδοξεῖς. Μπορεῖς νᾶσαι ὀρεχτικὴ καὶ συγχρόνως πνευματικὰ ἐνδιαφέρουσα — πλάσμα διαλεχτὸ μὲ προσωπικότητα καὶ γουρουνόπουλο μὲ τραγανιστὴ πέτσα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ προτιμοῦσα νὰ χάσω πέντ' - ἕξη κιλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ ποιὸ λόγο;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ νάχω γραμμὴ σταθερὰ κομψή... Γιὰ νὰ ἐφαρμόζουν ἀπάνω μου σὰ γάντι τὰ φουστάνια καὶ τὰ παλτά, χωρὶς κορσέδες καὶ λαστέξ... Γιὰ νᾶμαι μαγνετέκι, γοητευτικὴ σιλουέττα, ὡραία ἐμφάνισις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις λάθος μεγάλο! Ὡραία ἐμφάνισις δὲν εἶνε, πιστεψέ με, ποτὲ μιὰ στέκα τοῦ μπιλιάρδου... Ἡ γυναίκα γεννήθηκε ἀπὸ τὴ φύσι πλάσμα μὲ γραμμὲς ἀναμφίβολα πιὸ τονισμένες ἀπὸ τὸν ἄντρα: "Ἐχει στῆθος, περιφέρειες, χέρια ὄχι σπιρτόξυλα, πόδια κάθε ἄλλο παρὰ ὀδοντογλυφίδες... "Ὅλα τὰ πρότυπα τῆς ὀμορφιᾶς ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν συγκλίνουν στὴν κάποια ὑπερτροφικὴ προκλητικότητα τῶν γραμμῶν τῆς γυναίκας, ποὺ ἔτσι μόνο, μὲ καμπύλες λαχταριστές, πείθει ὅτι εἶναι γυναίκα καὶ μαγνητίζει τὸ ἀντρικὸ βλέμμα καὶ παγιδεύει τὸ ἀντρικὸ ἐνδιαφέρον... Οἱ γλύπται καὶ οἱ ζωγράφοι ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν ἐμπνεύστηκαν ἀπὸ προκλητικὲς γυναικεῖες γραμμὲς γιὰ νὰ φτιάξουνε τὶς διάφορες Ἀφροδίτες καὶ Ἀρτέμιδες, τὶς διάφορες Νύμφες τῆς ἠπείρας, τῆς θάλασσας καὶ τῶν ποταμῶν. Μιὰ γυναίκα ἀραχνοῦφαντη δὲν ἐμπνέει τὸ θαυμασμό, ἀλλὰ μόνο τὸν οἶκτο, καὶ δὲν ἔχει θέσι μεσα στὸ ἀτελιὲ ἑνὸς ἐμπνευσμέ-

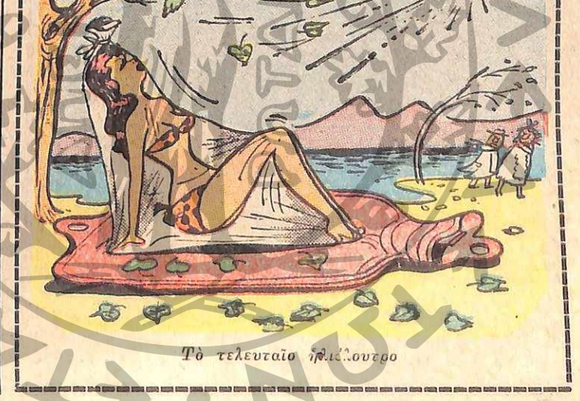

Τὸ τελευταῖο φλιλουζο

νου καλλιτέχνη, ἀλλὰ μόνο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σαγματόρια τῆς Πάρνηθος.

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι ὑπερβολικός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ λέω τὴν ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια· εἶναι ἡ πραγματικότης σκιτσαρισμένη γελοιογραφικά, τραβηγμένη ἀπὸ τὰ μαλλιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ἀλήθεια τραβηγμένη ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὸ ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τῶν γυναικῶν τῆς Ὑδρογείου κάνουνε κούρα βασανιστικὴ γιὰ νὰ ἀδυνατίσουν; Καταστρέφουν τὴν ὑγεία του καὶ τὴ γοητευτικὴ γραμμή τους, ποὺ εἶνε γοητευτικὴ ὅταν ἀκριβῶς εἶνε τονισμένη, καὶ στεροῦνται μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναμφίβολες εὐτυχίες, ποὺ εἶναι ἡ ἱκανοποίησις τῆς γεύσεως! Δὲ σοῦ λέω, βέβαια, ὅτι εἶναι θελκτικὴ μιὰ γυναῖκα Λούκουλος· δὲν ἀρέσει ὅμως καὶ διαφανής, ἀέρινη ὀπτασία, ἀξία μόνο γιὰ νὰ λατρεύεται μὲ σεβασμό, καὶ ὄχι μὲ ἔξαλλο ἐρωτικὸ πάθος! Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου εἶναι μιὰ καθαρὴ παραμάνα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις λάθος πάλι... Εἶναι μιὰ λαχταριστὴ γυναίκα ποὺ ἐμπνέει τὸ ἀγκάλιασμα! Οἱ ὦμοι της εἶναι λαχταριστοὶ καὶ γεμάτοι, τὸ στῆθος της εἶναι ἕνα ἀσύγκριτο ποίημα ἀπὸ κρουστὴ σάρκα, καὶ ὁ πεσμένος χιτώνας της στηρίζεται ἀπάνω στὴν ὑπερτροφικὴ καμπύλη τῶν λαγώνων... Ἂν δὲν ὑπῆρχαν λαγῶνες, ὁ χιτώνας θὰ εἶχε πέσει, καί, μὲ ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι τοῦ καλλιτέχνη, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου θὰ εἶχε ἀποθανατιστῆ ὁλόγυμνη!

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Ἔτσι, λοιπόν, οἱ λαγῶνες σώσανε τὴ μισὴ σεμνοτυφία τῆς θεᾶς τῆς ὁμορφιᾶς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κοροϊδεύης... Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου εἶναι ἕνα ἀδιαφιλονείκητο ἀριστούργημα, φτιαγμένο μὲ τὴν πιὸ μεγάλη σοφία, γιὰ νὰ θέλγη προκαλῶντας.... Δὲν ὑπάρχει, σὲ βεβαιώνω, γυναικεία γοητεία χωρὶς πρόκλησι... Οὔτε διαχωρισμὸς ἀνάμεσα στὴν αἰσθηματικὴ ἀνάτασι καὶ τὴν αἰσθησιακὴ ἀνάτασι... Ἡ ὁμορφιὰ εἶναι μιὰ καὶ παντοτεινή· ὅπως καὶ ὁ τρόπος γιὰ νὰ μαγνητιστῆ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνδρός, ἕνας καὶ πάντα ὁ ἴδιος...

ΕΚΕΙΝΗ: Βασίζεις, δηλαδή, τὴν ἔλξη τοῦ ἀνδρὸς ἀπάνω στὴ χυδαία πρόκλησι τῆς γυναίκας! Πολὺ τιμητικὸ αὐτὸ καὶ γιὰ τοὺς δύο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ ὁμορφιὰ εἶναι ἕνα ἀνακάτωμα, ἕνα κοκτέιλ ἀπὸ ὁμορφιές, ποὺ συμπληρώνονται ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ συνθέτουν τὸ τέλειο! Ὁμορφιὰ εἶνε, βέβαια, ὁ χαρακτήρας, ἡ εὐγένεια, ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς, ἡ ἀνωτερότης τῶν αἰσθημάτων· ὁμορφιὰ ὅμως εἶναι καὶ τὸ ὡραῖο γυναικεῖο σῶμα μὲ τὶς κρουστές, τὶς στερεὲς γραμμές, ποὺ λὲς καὶ ἑτοιμάζονται νὰ τρυπήσουν τὸ ὕφασμα γιὰ νὰ ξεπεταχτοῦν ὁλόγυμνες στὴν ἐπιφάνεια! Ὁμορφιὰ εἶναι ἡ φρεσκάδα τῆς γυναίκας, ποὺ ἐξασφαλίζεται κυρίως μὲ τὴ σωματικὴ ὑγεία — αὐτή, ποὺ δὲν τὴν ἐξασφαλίζει, βέβαια, ἡ ἀσκητικὴ δίαιτα, τὰ ἕνα χαμομήλι χωρὶς ζάχαρη τὸ πρωΐ, καὶ ἡ ἐξαντλητικὴ λιτότης τῶν γευμάτων καὶ τῶν δείπνων! Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι φακίρης, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ μπαίνη ἕνα μήνα μέσα στὴ γῆ, καὶ νὰ βγαίνη ἀπὸ κεῖ ζωντανός! Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήση, γιὰ νὰ συντηρηθῆ, γιὰ νὰ ἀκμάση, ἀπὸ ὡρισμένες ἡμερίσιες θερμίδες, ποὺ τὶς ἐξασφαλίζουν ὡρισμένα εἴδη διατροφῆς. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ἀγνοήση κανεὶς ἀτιμώρητα τὴ φύσι; Καὶ ὅμως, οἱ πιὸ πολλὲς γυναῖκες τὴν ἀγνοεῖτε! Χωρὶς λόγο, γιατὶ ἔτσι σᾶς εἶπαν, ἢ ἔτσι σᾶς κάπνισε, ἀρχίζετε τὴ δίαιτα, ποὺ θὰ σᾶς ρυτιδώση τὸ δέρμα, θὰ κρεμάση πλαδαρὲς τὶς σάρκες σας, καὶ θὰ σᾶς κάνη, ἀπὸ λαχταριστὰ θαύματα, κομψὲς γελοιογραφίες! Ἐ, μὰ δὲν εἴσαστε γιὰ δέσιμο;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρὰ κλονισμένη): Τί χειμαῤῥος ἡ ἐπιχειρηματολογία σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυλάω τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημά μου γιὰ τὸ τέλος· Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα τὸ πιὸ εὐρωπαϊκὸ σὲ τελειοποιήσεις ἰνστιτοῦτο καλλονῆς. Ἐ, λοιπόν, ἡ διευθύντριά του ἀγνοεῖ κάθε δίαιτα, τρώει ὅσο τῆς ἀρέσει καὶ βιατρεῖ τὴν πιὸ σφριγηλὴ σώματος—τόσο πολὺ πολλοὶ τὴ χαρακτηρίζουνε σὰν τὸ πιὸ ὁμορφο προϊὸν τοῦ Ἰνστιτούτου της!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποφασιστικά): Μὲ ἔπεισες! Ἔλα, πᾶμε νὰ φᾶμε γουρουνόπουλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἐνθουσιασμό): Κάτω! (Τὴν παρασύρει πρὸς τὰ ψητὰ γουρουνόπουλα καὶ πρὸς τὴν εὐτυχία).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ

— *Περᾶστε μέσα νὰ δῆτε καὶ τὶς ἀρχαιότητές μου!...*

— *Ὄχι, κύριε! Σᾶς εἶπα ὅτι κάνατε λάθος! Ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι κι' ἄλλοι ἔχουν κάνει αὐτὸ τὸ λάθος!...*

Χωρὶς λόγια

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΟ ΛΑΧΑΝΟ

Ἐνδείκνυται στοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὶς νεφριτίδες

Τὸ λάχανο ἢ κραμβολάχανο γνώρισε κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων περιόδους μεγάλων ἐγκωμίων καὶ περιόδους λυσσαλέας κατακραυγῆς.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς πατάτας, ἀποτελοῦσε τὴν καθημερινὴ σχεδὸν τροφὴ τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν. Ἀλλὰ καὶ σήμερα τὸ λάχανο ἔχει πολὺ μεγάλη διάδοσι, ὄχι μόνο στὴν ὑπαίθρο ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων.

Ποιὰ εἶναι, ὅμως, ἡ διαιτητικὴ του ἀξία;

Τὸ λάχανο ἔχει τὴν ἀκόλουθη σύστασι:

Νερὸ 85%, ὑδατάνθρακες 7,20, λιπαρὲς οὐσίες 0,50, ἀζωτοῦχες οὐσίες 4,80, μεταλλικὰ ἅλατα 1,30.

Τὸ φρέσκο λάχανο περιέχει ἐπίσης βιταμίνες C, B1, PP (ἡ βιταμίνη αὐτὴ ρυθμίζει τὴν κυκλοφορία τῶν μικρῶν ἀγγείων).

Τὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ λάχανο εἶναι: ἀσβέστιον, φωσφόρος, σίδηρος καὶ ἰδίως κόλιον καὶ θεῖον. Ἡ ἀναλογία τοῦ τελευταίου φτάνει τὰ 194 χιλιοστόγραμμα στὰ 100 γραμμάρια λάχανου, ἐνῶ 100 γραμμάρια σαλάτας ἀπὸ ἄλλα χορταρικὰ περιέχουν μόνον 18 χιλιοστόγραμμα.

Τὸ λάχανο εἶναι, ἀντίθετα, πολὺ φτωχὸ σὲ μαγνήσιο καὶ ἰώδιο.

Ἡ ἔλλειψις ἰωδίου εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισι βρογχοκήλης στὰ ἄτομα ποὺ τὸ λάχανο ἀποτελεῖ τὴν κυριώτερη τροφή τους. Οἱ κάτοικοι ὡρισμένων περιοχῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ λάχανο σὰν βασικὴ τροφὴ προσβάλλονται συχνὰ ἀπὸ βρογχοκήλη, φαίνεται, μάλιστα, ὅτι τὸ λάχανο ἀντίδρᾶ στὸ σχηματισμὸ ἀπὸ τὸν θυρεοειδὴ ἀδένα τῆς θυροξίνης, ποὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὸ μεταβολισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Ἡ χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ τοῦ λάχανου ὀφείλεται στὸ θεῖο ποὺ περιέχει. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἐξηγεῖ ὡρισμένες διατοιχές, ὅπως εἶνε οἱ γαστρικὲς ζυμώσεις, οἱ μετεωρισμοί, τὰ ρεψίματα κτλ. Ὡρισμένα ἄτομα παρουσιάζουν, μάλιστα, σοβαρότερες διαταραχές: ναυτία, ἡμικρανία, πόνους στὴν περιοχὴ τοῦ ἥπατος, αἱμορροϊδικὲς κρίσεις, οὐρτικάρια, ἔκζεμα κτλ. Εἶναι γνωστό, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ λάχανο δίνει στὴν ἀναπνοὴ μιὰ ὀσμὴ σκόρδου.

Πολλὲς ἀντιδράσεις ποὺ ἀποδίδονται στὸ λάχανο ὀφείλονται πολλὲς φορὲς σὲ ἄλλες τροφές: σοκολάτα, φασόλια, σπανάκια, αὐγά, τηγανητά, φράουλες κτλ. Προτοῦ, λοιπόν, κατηγορήσωμε τὸ λάχανο, πρέπει νὰ ἐξετάσωμε αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο.

Τὰ ἄτομα, ὅμως, ποὺ δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντιδράσεις μποροῦν νὰ τρῶνε ἄφοβα λάχανο.

Τὸ ὦμὸ λάχανο εἶναι πιὸ καλὸ ἀπὸ τὸ βρασμένο, γιατὶ τὸ βράσιμο προκαλεῖ ἀποσύνθεσι τῶν θειούχων οὐσιῶν (γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὸ ζουμὶ ἀπὸ βρασμένο λάχανο ἔχει τόσο δυσάρεστη ὀσμή).

Οἱ κυριώτερες ἐνδείξεις ποὺ ἔχει τὸ λάχανο εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Λόγω τῆς βιταμίνης C ποὺ περιέχει συντελεῖ στὴν ἀντιμικροβιακὴ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἔχει ἐπίσης ἀντισκορβουτικὲς ἰδιότητες. Οἱ δόκτορες Πάτερσον καὶ Φίσερ ἀπέδειξαν ὅτι τὸ λάχανο περιέχει μιὰ βακτηριοκτόνο οὐσία, ποὺ εἶνε ἀνάλογη μὲ τὰ ἀντιβιωτικά.

2) Ὁ χυμὸς τοῦ λάχανου ὑποβοηθεῖ σὲ μέγιστο βαθμὸ τὴ θεραπεία τῶν κιρρώσεων καὶ τῶν νεφρικῶν παθήσεων.

3) Λόγω τοῦ θείου ποὺ περιέχει, τὸ λάχανο ἐνδείκνυται στὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν τάσι στὶς διαπυήσεις καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνιες ρινίτιδες, ἀπὸ ἐξελκώσεις τῶν κνημῶν καὶ ἀπὸ χρόνιο κατάρρουν τῶν βρόγχων.

4) Τὸ λάχανο ἐνδείκνυται ἐπίσης ἐναντίον ὡρισμένων παρασίτων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

5) Τὸ λάχανο, λόγω τοῦ θείου ποὺ περιέχει, εἶναι πολὺ ὠφέλιμο στὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζουν ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις.

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ζιλὲτ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἀναγνωρίζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἡ νέα ἀφηγεῖται στὴ μητέρα της τὶς περιπέτειές της. Ἡ μοναδικὴ σκέψι τους εἶνε νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Φονταινεμπλώ. Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ κι' ὁ βασιλιᾶς συσκέπτονται γιὰ νὰ βροῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορέσουν νὰ χωρίσουν τὴ μητέρα ἀπὸ τὴν κόρη. Στὸ μεταξύ, ὁ Μογκομερὺ πηγαίνει στὸ πανδοχεῖο τοῦ Κορλομάγνου, ὅπου, ὅμως, βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Τριβουλέτο. Ὁ γελωτοποιὸς τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ φανερώση στὸ βασιλιᾶ ὅτι δὲν τὸν ὡδήγησε στὴ Βαστίλλη, ὅπως ὁ Μογκομερὺ εἶχε καυχηθῆ, καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ γράψη μιὰ διαταγή, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ μπῆ ὁποτε θελήση στὸν πύργο τοῦ Φονταινεμπλώ.

47ον

— Γιὰ ποιὸ μέσο μιλᾶς;

— Γιὰ κεῖνο ποὺ σκεφτόσαστε καὶ σεῖς, μεγαλειότατε.

Κυττάχτηκαν κι' οἱ δυὸ στὰ μάτια. Τὰ πρόσωπά τους ἦταν κατακίτρινα.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Ἀφοῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ ἐνοχλεῖ, πρέπει νὰ τὴν βγάλωμε ἀπὸ τὴ μέση, εἶπε.

Ἀλλ' ἡ Ἄννα ἔκαμε μὲ τὸ κεφάλι της μιὰ κίνησι πρὸς τὰ πίσω.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Αὐτὸ τὸ μέσον εἶναι πολὺ κακὸ καὶ ἴσως ἄχρηστο.

— Γιατί;

— Γιατί, ὅταν ἡ Ζιλὲτ σᾶς ἰδῆ σκεπασμένον μὲ τὸ αἷμα τῆς μητέρας της, θὰ αἰσθανθῆ τόση φρίκη γιὰ σᾶς, ποὺ θὰ προτιμήση νὰ σκοτωθῆ παρὰ νὰ σᾶς ἀνοίξη τὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ βασιλιᾶς κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Τώρα μόνο καταλαβαίνω πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀφοσίωσί σου, ἀγαπητή μου Ἄννα, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ἔχεις δίκηο... Τὸ μέσο αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα. Ἀλλὰ τί μὲ συμβουλεύεις;... Μίλησέ μου... Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆς.

— Πρέπει, πρῶτα - πρῶτα, νὰ τὶς ἀπομακρύνωμε ἀπὸ τὴν αὐλή, ἀπάντησε ἡ Ἄννα. Δὲν πρέπει νὰ σκεφτοῦμε νὰ τὶς χωρίσωμε, γιατὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ εἶναι ἀδύνατο. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ δὲ θὰ τὶς βλέπη κανείς, δὲν ἔχομε νὰ φοβηθοῦμε τὸ σκάνδαλο.

— Ναί... καταλαβαίνω, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὶς ἀπομακρύνωμε;... Καὶ ποῦ θὰ τὶς πᾶμε; Δὲ θέλω νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν πύργο... Αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ γίνη.

— Ὑπάρχει τὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν στὸ βάθος τοῦ πάρκου, ἀπάντησε ἡ Ἄννα. Θὰ παραγγείλω νὰ τὸ διευθετήσουν ὅπως πρέπει κι' ἀπὸ αὔριο κι' ὅλας θὰ προσπαθήσω νὰ πείσω τὴ μητέρα καὶ τὴν κόρη νὰ καταφύγουν ἐκεῖ.

— Ἄννα, μὲ σώζεις! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλιᾶς. Χάρις σ' ἐσένα, ἡ φτωχή μου καρδιὰ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐλπίζη.

Ἡ «Κυρία μὲ τὰ μαῦρα»

Τὸ περίπτερο αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ μίλησε στὸ βασιλιὰ Φραγκίσκο βρισκόταν στὴν ἀντίθετη πλευρὰ ἀπὸ τὸν πύργο, ἀνάμεσα σὲ γηριὰ δένδρα, ποὺ τὰ φυλλώματά τους ἔφτιαναν μιὰ πυκνὴ σκιὰ ὁλόγυρα.

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἐρημικό. Πολὺ σπάνια κάποιος περιπατητὴς διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὰ βήματά του.

Μὲ τὸν καιρό, μάλιστα, εἶχαν δημιουργηθῆ μερικὲς περίεργες προλήψεις σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ περίπτερο.

Τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ποὺ ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ μίλησε γι' αὐτὸ στὸ βασιλιὰ Φραγκίσκο, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ πύργου μπῆκε κατακίτρινος καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μέσα στὴ μεγάλη τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου, ὅπου ἔτρωγαν ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ συνάδελφοί του. Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶχε νὰ ἐκτελέση κάποια παραγγελία ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει κάποιος ἀπὸ τοὺς σκοποὺς ποὺ φρουροῦσαν στὴν πλευρὰ αὐτὴ τοῦ πάρκου καί, γυρίζοντας ἀπὸ κεῖ, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν γιὰ νὰ συντομέψη τὸ δρόμο. Εἶδε τότε φῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ ἰσογείου. Στὴν ἀρχή, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια καὶ νὰ φύγη. Κατάφερε, ὅμως, νὰ κατανικήση τοὺς φόβους του καί, πλησιάζοντας στὸ περίπτερο, ἔβαλε τὸ μάτι του στὶς χαραμάδες τῆς γρίλλιας. Εἶδε τότε ἕνα μαῦρο ὄγκο ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Αὐτὴ ἡ ἀφήγησι δὲν προκάλεσε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι, γιατὶ ὅλοι πίστευαν πὼς τὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν ἦταν στοιχειωμένο.

Κανεὶς δὲν ἤξερε γιὰ ποιὸ λόγο τὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν ἦταν στοιχειωμένο, οὔτε ποιὸ κακὸ πνεῦμα ἔμενε σ' αὐτό. Ἐπειδή, ὅμως, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐμφανιζόταν πάντα σὰν ὁλόμαυρος ὄγκος, τὸ ἀποκάλεσαν «Κυρία μὲ τὰ μαῦρα», μ' ὅλο ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν ἦταν θηλυκοῦ ἢ ἀρσενικοῦ γένους. Τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἄλλωστε, δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία γιὰ κείνους ποὺ ἤθελαν νὰ πιστεύουν πὼς τὸ περίπτερο ἦταν στοιχειωμένο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀναφέρεται στὰ «Ἀπομνημονεύματα τοῦ κυρίου Ὠμπρὺ ντὲ Ριμπεκούρ, ἀξιωματικοῦ τῆς βασιλικῆς τραπέζης, σχετικὰ μὲ ὡρισμένα παράξενα περιστατικὰ ποὺ ἐσημειώθησαν στὸν πύργο τοῦ Φονταινεμπλώ».

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦταν ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἀφηγεῖται ὁ ἀφελὴς ἀξιωματικὸς στὰ «ἀπομνημονεύματά» του. Καὶ τὴν ἀλήθεια αὐτὴ θὰ τὴν φανερώσωμε στοὺς ἀναγνώστες μας.

Ὁ θρῦλος γιὰ τὴν «Κυρία μὲ τὰ μαῦρα» προϋπῆρχε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ὁποίαν μιλᾶμε. Δὲν εἶναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο τὸ ὅτι κάποιος ἢ κάποια θέλησε νὰ κάμη αὐτὸ τὸ θρῦλο πραγματικό.

Ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, ἡ Μαγδαληνὴ Φερρὸν σκότωσε τὸν Ζὰν λὲ Πιὲτρ γιὰ νὰ σώση τὸν Φραγκίσκο τὸν Ἰο, θέλοντας νὰ τὸν διαφυλάξη, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν ἐκδικηθῆ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐσχεδίαζε, ὅταν θάρχόταν ἡ κατάλληλη στιγμή.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ βασιλιᾶ, ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ μισάνοιξε ἕνα παράθυρο. Εἶδε τότε τὸν Φραγκίσκο νὰ κουβεντιάζη μὲ δυὸ καβαλλάρηδες ποὺ εἶχαν σταματήσει στὸ μεγάλο δρόμο καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Μανφρέδο καὶ τὸν Λαντεναί.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἄκουσε τὴ συνομιλία τους. Ἀλλὰ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη τοὺς σκοποὺς τοῦ βασιλιᾶ.

— Θὰ διατάξης νὰ περικυκλώσουν αὐτὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὲ συλλάβουν, ψιθύρισε. Ἀλλ' ὅταν θάρθοῦν οἱ ἄνθρωποί σου, θὰ εἶναι ἀργά... Δὲ θὰ μὲ ἰδῆς, ἀγαπητέ μου Φραγκίσκε, παρὰ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ πρέπει. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ τὴν ὁρίσω ἐγώ!

Ἔβγαλε κατόπιν τὰ ροῦχα της, τὰ τύλιξε σ' ἕνα πακέτο καὶ φόρεσε ἕνα ἀνδρικὸ κοστούμι. Μπῆκε ὕστερα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια ποὺ ἔβλεπαν ἀπὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνας μικρὸς κῆπος, ποὺ περιβαλλόταν ἀπὸ ἕναν χαμηλὸ τοῖχο.

Ἡ Μαγδαληνὴ πέταξε τὸ δέμα της στὸν κῆπο κι' ὕστερα πήδησε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιατὶ φανταζόταν πὼς θὰ ὑπόφεραν κι' ὅλας σκοποὶ στὴν πόρτα κι' ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ περάση ἀπὸ κεῖ.

Μόλις βρέθηκε στὸν κῆπο, σκαρφάλωσε στὸν τοῖχο καὶ πήδησε σ' ἕνα μικρὸ δρομάκι ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτόν.

Ἡ Μαγδαληνὴ περπάτησε κάμποση ὥρα ἀνάμεσα στὰ χωράφια κι' ὕστερα βγῆκε στὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα λεπτά, ἄκουσε τὸ ποδοβολητὸ πολλῶν ἀλόγων ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Κρύφτηκε τότε πίσω ἀπὸ κάτι χαλάσματα κι' ἀπὸ τὴ θέσι αὐτή, εἶδε καμμιὰ εἰκοσαριὰ καβαλλάρηδες ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ ὅπου εἶχε φύγει. Μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καβαλλάρηδες κάλπαζε ὁ Σατανεραί, στὸν ὁποῖον ὁ βασιλιᾶς Φραγκίσκος εἶχε δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ τρέξη στὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς καὶ νὰ συλλάβη ὅσους βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό.

Ὅταν αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπομακρύνθηκε, ἡ Μαγδαληνὴ βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα της καὶ συνέχισε τὴν πορεία της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου, ἀκολούθησε τὴ δε-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τουρισμὸς

Κάθε φωστὴρ τοῦ Τουρισμοῦ,
πρέπει, σοῦ λέει, ἡ χώρα τούτη,
νὰ φτάση μέχρι πλουτισμοῦ
χάρις... στ' ἀρχαία της τὰ πλούτη!
Λίρες καὶ («ντόλλαρς»), δηλαδὴ
πάντα νὰ μπάζη στὰ ταμεῖα
καὶ νἄχη δόξα καὶ χλιδὴ
χάρις στ' ἀρχαία της... μνημεῖα!

★

Χώρα νὰ γίνη τοῦ χρυσοῦ
τοῦ... μνημειώδους κι' αἰωνίου
μὲ τὶς κολῶνες τῆς Κνωσσοῦ
καὶ μὲ τὶς στῆλες τοῦ... Σουνίου!
Κι' ἂν ἐκμεταλλευσις γερὴ
γίνη στὰ κάστρα καὶ στὰ τείχη
θὰ κάνη ὁ Ἕλλην αὐθωρεί,
τὴν πιὸ μεγάλη του τὴν... τύχη!

★

Ἔνεκα τούτων σύνεπῶς
γίνονται πλᾶνα καὶ δηλώσεις
κι' ὅλοι μοχθοῦν, ἀνελλιπῶς,
γι' ἀνασκαφὲς κι' ἀναστηλώσεις!
Ἀναστηλώσεις, ἀπὸ δῶ,
βλέπεις, λοιπόν, τὴν πᾶσα μέρα
κι' ἀνασκαφές, χω-
(ρὶς φειδώ,
σὲ περιμένουν πά-
(ρα πέρα!

★

Ἔται, χωρὶς περι-
(στροφές,
ὁποιος τὶς μπότες
(του ρουφᾶει,
μέσα στὶς τόσες τὶς
(...σκαφές,
τείνει τὰ μούτρα
(του νὰ φᾶη!
Καὶ στὰ πλακωτὰ
(ατενά,
σὰν κάνη τὴν ἐμφά-
(νισί του,
δὲ καταφέρνει που-
(θενά,
ναῦρη τὴν... ἀνα-
(στήλωσί του!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ξιὰ πτέρυγα κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πλάϊ στὸν τοῖχο τοῦ πάρκου.

Ἔφτασε, τέλος, σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ φαίνεται ὅτι τὸ ἤξερε ἀπὸ πρίν. Σταμάτησε ἐκεῖ κι' ἀφοῦ κύτταξε προσεχτικὰ ὁλόγυρα, χτύπησε δυὸ φορὲς τὶς παλάμες της, τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

Ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ πάρκου ἄρχισε ἀμέσως νὰ κατεβαίνῃ ἕνα σχοινί.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔδεσε πρῶτα στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ τὸ δέμα ποὺ εἶχε μαζί της. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸν τοῖχο. Ὅταν ἔφτασε στὸ ἐπάνω μέρος, πήδησε μέσα στὸ πάρκο κι' ὕστερα τράβηξε τὸ σχοινὶ μὲ τὸ πακέτο.

Ἕνας ἄνθρωπος τὴν περίμενε ἐκεῖ.

— Πιστὸς στὴ θέσι σου, τοῦ εἶπε ἡ Μαγδαληνή.

— Εἶναι ἡ τέταρτη νύχτα ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ, κυρία, ἀπάντησε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Θαυμάσια, εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Ὁδήγησέ με τώρα.

Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ προχωρῆ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Ἔφτασαν ἔτσι σ' ἕνα μικρὸ περίπτερο. Ὁ ἄνθρωπος ἄνοιξε μ' ἕνα κλειδὶ τὴν πόρτα, ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ προσκάλεσε τὴ Μαγδαληνὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Βρίσκονταν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἔπιπλα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔλυσε τότε τὸ δέμα ποὺ εἶχε μαζί της, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα σακκουλάκι μιὰ φοῦχτα χρυσὰ νομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει ἐκεῖ.

— Εἶναι μόνο ἡ ἀρχή, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ ξέρης ὅτι, ἂν μὲ ὑπηρετήσης πιστὰ κι' ἂν κάμης ὅ,τι σοῦ πῶ, θὰ γίνης πλούσιος.

— Γιὰ τὴν πίστι μου δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε, κυρία, τῆς ἀπάντησε. Γιατί, προδίδοντάς σας, θὰ πρόδιδα ταυτόχρονα καὶ τὸν ἑαυτό μου κι' ἔτσι θὰ κινδύνευα νὰ πεθάνω στὴν ἀγχόνη. Ὅσο γιὰ τὴν προθυμία μου νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ... Ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς δείξω τὸ σπίτι.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ κατέβηκε μιὰ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια αἴθουσα.

— Νὰ τὸ σπίτι σας, τῆς εἶπε. Κατέβασα ἕνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια ποὺ βρίσκονταν στὸ ἰσόγειο καὶ ἐπίπλωσα αὐτὸ τὸ δωμάτιο ὅσο καλύτερα μποροῦσα. Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό σας, θὰ σᾶς φέρνω κάθε βράδυ ὅ,τι σᾶς χρειάζεται.

— Καὶ τὸ ἄλογο ποὺ σοῦ ζήτησα; ρώτησε ἡ Μαγδαληνή.

— Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τοῦ πάρκου ποὺ σᾶς ἔδειξα στὴν προηγούμενη συνάντησί μας, θὰ βρῆτε μπροστά σας ἕνα μικρὸ μονοπάτι ποὺ χώνεται μέσα στὸ δάσος. Ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα, θὰ συναντήσετε μιὰ παλιὰ καλύβα ξυλοκόπου. Ἐκεῖ μέσα ἔβαλα τὸ ζῶο... Δὲ θὰ ἔχετε παρὰ νὰ τὸ σελλώσετε καὶ νὰ τὸ καβαλλικέψετε ὅταν τὸ χρειαστῆτε. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μείνετε σ' αὐτὴ τὴν καλύβα ὡς ποὺ νὰ νυχτώσῃ γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ πάρκο.

— Πότε ὁ βασιλιᾶς θὰ πάῃ κυνήγι; ρώτησε ἡ Μαγδαληνή.

— Μεθαύριο... Σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι θὰ πάρῃ μέρος ὅλη ἡ αὐλή.

— Καλά. Προσπάθησε νὰ μὲ πληροφορῆς κάθε βράδυ γιὰ ὅσα γίνονται στὸν πῦργο. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα!... Πήγαινε τώρα γιατὶ εἶμαι κουρασμένη.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκλεισε τότε τὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου κι' ἔπειτα κατέβηκε στὸ ὑπόγειο, ὅπου γδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ὁ ὕπνος τὴν πῆρε ἀμέσως.

Μιὰ δελεαστικὴ πρότασι

Αὐτὸ ἦταν τὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν, ὅπου ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ ἤθελε νὰ ὁδηγήσῃ τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴ Ζιλέτ.

— Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὶς καταφέρω, εἶχε πῆ στὸ βασιλιᾶ.

Μόλις ὁ Φραγκίσκος ἔφυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του, ἔδωσε ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές. Καμμιὰ δεκαριὰ ἐργάτες κι' ἄλλοι τόσοι ὑπηρέτες ἄρχισαν νὰ καθαρίζουν τὰ δωμάτια τοῦ περιπτέρου ποὺ βρίσκονταν σὲ καλύτερη κατάστασι ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ νὰ ἐπιδιορθώνουν τὶς βλάβες τους. Μετέφεραν κατόπιν ἐκεῖ ἔπιπλα, κουρτίνες, σκεύη καὶ γενικά, ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ γίνῃ τὸ περίπτερο κατοικήσιμο.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία ἔγινε τὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὸ περίπτερο ἦταν ἕτοιμο. Τὸ μόνο ποὺ ἔμενε τώρα ἦταν νὰ πεισθοῦν ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ κόρη της νὰ πᾶνε ἐκεῖ.

«Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶναι δύσκολο, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονὴ καταφέρνει κανεὶς τὰ πάντα, σκέφτηκε ἡ δούκισσα. Κι' ἄλλωστε, ἂν ἡ μικρὴ Ζιλὲτ μὲ ἐχθρεύεται, ἡ Μαργαρίτα μοῦ χρωστάει μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, γιατὶ σὲ μένα χρωστάει τὸ ὅτι ξαναβρῆκε τὴν κόρη της».

Ἀλλὰ ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιο τῆς δουκίσσης ντ' Ἐτάμπ; Ἤθελε πραγματικὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ βασιλιᾶ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκοπούς του; Ἢ πίστευε ὅτι ἡ νέα θὰ ἀντιστεκόταν πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὰ στὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν εἶχε κανένα ξεκαθαρισμένο σχέδιο στὸ μυαλό της κι' ὅτι περίμενε νὰ κανονίσῃ τὴ στάσι της ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις.

Ὅταν ἔφτασε στὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης τοῦ Φονταινεμπλώ, βρῆκε τὴ Μαργαρίτα μισοξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της. Δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ κάτω γιὰ νὰ μπορῆ νὰ προστατεύῃ τὴν κόρη της, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Ἡ Ζιλὲτ ἦταν καθισμένη πλάϊ της.

Ἡ μητέρα κι' ἡ κόρη εἶχαν πολλὰ πράγματα νὰ ποῦν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἀπορροφημένες ἀπὸ τὴ συζήτησί τους, δὲν ἄκουσαν τὸ θόρυβο τῆς πόρτας ποὺ μισάνοιξε πίσω τους. Ἔτσι ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια τους.

— Καὶ πῶς εἶπες ὅτι λέγεται αὐτὸς ὁ νέος; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Μανφρέδος, μητέρα.

— Μανφρέδος, εἶπε ἡ Μαργαρίτα μὲ συλλογισμένο ὕφος. Εἶναι παράξενο... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα... Κι' ὄχι μόνο τὸ ὄνομα... Εἶμαι βέβαιη πὼς ἔχω ἰδῆ τὸ νέο ποὺ μοῦ παρέστησες. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ θυμηθῶ ποῦ καὶ πότε. Ἴσως πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια...

Ἡ Μαργαρίτα ἔμενε στὰ κράσπεδα τῆς Αὐτῆς τῶν Θαυμάτων κι' ἡ Ζιλὲτ εὕρισκε πὼς ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ εἶχε δῆ ἡ μητέρα της τὸ Μανφρέδο. Ἀπόφευγε, ὅμως, νὰ τῆς τὸ πῆ γιὰ νὰ μὴν τῆς ὑπενθυμίσῃ τὴν περίοδο τῆς τρέλλας της.

— Μὴν κουράζετε ἄδικα τὸ μυαλό σας, μητέρα, τῆς εἶπε. Δὲν πρέπει ν' ἀφήνετε τὴ σκέψι σας νὰ τρέχῃ στὰ παλιά, γιατὶ αὐτὰ μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ κακό.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν ἀφήνω τὴ σκέψι μου νὰ τρέχῃ στὰ παλιά; εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Προσποιοῦμαι τουναντίον νὰ συνδέσω τὰ διάφορα περιστατικὰ μεταξύ τους. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω μιὰ τρύπα μέσα στὸ μυαλό μου καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν γεμίσω... Αὐτὸ τὸν Μανφρέδο ποὺ μοῦ εἶπες νομίζω πὼς τὸν ἔχω γνωρίσει... Δὲ μπορῶ, ὅμως, νὰ πῶ ποῦ καὶ πότε.

— Μπορεῖ νὰ κάνης λάθος, μητέρα.

— Πιθανόν... Καὶ εἶπες πὼς αὐτὸς σὲ ἔσωσε; Ναί, θυμᾶμαι πὼς μοῦ τὸ εἶπες. Καὶ τὸν ἀγαπᾶς. δὲν εἶν' ἔτσι;... Καταλαβαίνω πόσο πρέπει νὰ ὑποφέρης ποὺ βρίσκεσαι μακρυά του... Ἀλλ' ὅλα θὰ τελειώσουν, κόρη μου. Θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ, μὴν ἀνησυχῆς!

— Δὲν ἀνησυχῶ πιά, μητέρα... Καὶ θέλετε νὰ σᾶς πῶ κάτι; Ὅταν ὁ βασιλιᾶς ἐμφανίστηκε ξαφνικὰ ἐδῶ, δὲν αἰσθάνθηκα τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἐνῶ, ἂν δὲν εἴσαστε σεῖς ἐδῶ, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ φόβο μου, ὅπως τὴν ἄλλη φορά...

— Ναί, θυμᾶμαι, ὅπως στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἐρημίτη, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Ἄ, τὸν ἄτιμο!

— Τώρα, ὅμως, δὲ φοβᾶμαι τίποτα.

— Ἀλλ' ἴσως ἔχετε ἀδικο, παιδί μου, εἶπε ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, ποὺ μπῆκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

Ἡ Ζιλὲτ γύρισε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κύτταξε σαστισμένη.

— Συγχωρῆστε με γιατὶ ἀγακατεύτηκα στὴ συζήτησί σας, συνέχισε ἡ δούκισσα. Ἀλλά, μπαίνοντας, ἄκουσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὶς τελευταῖες λέξεις σας... Ἤρθα ἐδῶ σὰν φίλη...

— Ποιὰ εἴσαστε, κυρία; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

Βλέποντας τὸ καθαρὸ βλέμμα της, ἡ δούκισσα κατάλαβε τὴν ἀλήθεια. Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν πιὰ τρελλή.

— Κυττάξετέ με καλά, εἶπε. Δὲν μ' ἀναγνωρίζετε;

— Κυρία! παρακάλεσε ἡ Ζιλέτ.

— Ἀφησέ την νὰ μιλήσῃ κόρη μου, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ καταλάβω... θὰ μάσω...

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴν πῆτε τίποτα! παρακάλεσε καὶ πάλι ἡ Ζιλέτ.

— Σᾶς εἶπα ὅτι ἦρθα σὰν φίλη, ξαναεῖπε ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὶς παρακλήσεις τῆς νέας. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὸ ἀποδείξω... Κυττάξετέ με, Μαργαρίτα καὶ προσπαθήστε νὰ θυμηθῆτε... Δὲν ἦρθα στὸ σπίτι σας ὅπου μένατε, κοντὰ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων;

— Κοντὰ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων; εἶπε ἡ Μαργαρίτα πιάνοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ μέτωπό της.

— Ναί... ἐκεῖ μὲ εἴδατε, Μαργαρίτα...

— Μοῦ μιλᾶτε σὰν νὰ μὲ γνωρίζετε ἀπὸ καιρό, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Κι' ὅμως εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ σᾶς ἔχω ξαναϊδῆ... Δὲ θυμᾶμαι κανένα σπίτι κοντὰ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

— Ἕνα μικρὸ δρομάκι, μὲ σαραβαλιασμένα σπίτια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ... ἕνα ρυάκι μὲ ἀκάθαρτα νερὰ στὴ μέση... κάμποσα παιδάκια ξυπόλυτα καὶ κουρελιασμένα ποὺ χαλάγανε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους...

— Μιλῆστε... μιλῆστε, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀρχίζω νὰ θυμᾶμαι...

— Τὸ σπιτάκι σας ἦταν πιὸ σαραβαλιασμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἀνέβαινε κανεὶς σ' αὐτὸ ἀπὸ μιὰ ξύλινη σκάλα, ποὺ τὰ σκαλοπάτια της κοντεύανε νὰ πέσουν... Ἀπὸ τὸν τοῖχο κρεμόταν ἕνα σχοινί, ἀπὸ ὅπου πιανόταν ἐκεῖνος ποὺ ἀνέβαινε..

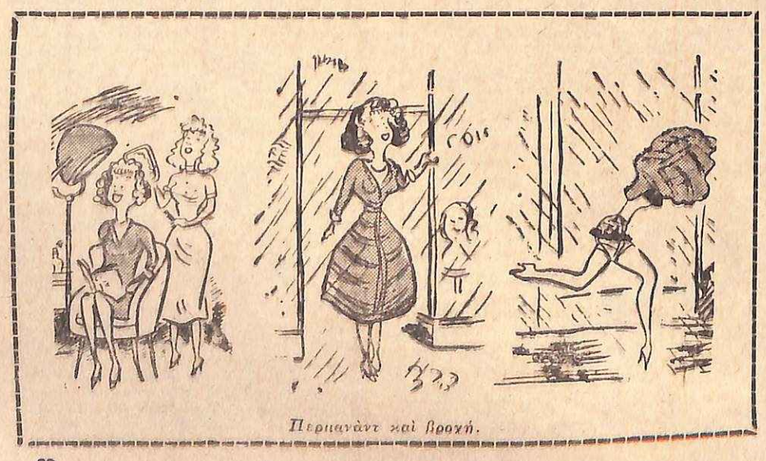

Περιμανὰν καὶ βροχή.

— Ναί... ναί... θυμᾶμαι! φώναξε ἡ Μαργαρίτα.

— Ὦ, κυρία, αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι ἔγκλημα, εἶπε ἡ Ζιλέτ.

Ἡ δούκισσα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Τὸ κάνω γιὰ νὰ σᾶς σώσω, παιδί μου, ἀπάντησε. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς σᾶς ἔσωσα δυὸ φορὲς ὡς τώρα.

Ξαναγύρισε κατόπιν στὴ Μαργαρίτα.

— Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο, ποὺ τὸ μοναδικό του παράθυρο ἔβλεπε σὲ μιὰ αὐλὴ στενὴ καὶ χωρὶς ἀέρα...

— Ναί, ἐκεῖ ἔμενα! φώναξε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἄ, τὸ θυμηθήκατε;... Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, κάποιος ἦρθε ἐκεῖ καὶ σᾶς εἶπε νὰ κατεβῆτε... Ὅταν φθάσατε στὸ δρόμο, μιὰ γυναῖκα ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά σας μιὰ νέα...

Ἡ Ζιλὲτ ἄφησε ἕνα βογγητό.

— Πήρατε αὐτὴ τὴ νέα καὶ τὴν ἀνεβάσατε στὸ σπίτι σας, συνέχισε ἡ δούκισσα.

— Ὦ, φρίκη! ψιθύρισε ἡ Ζιλέτ.

— Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν ἡ κόρη σας, ποὺ βλέπετε τώρα μπροστά σας, εἶπε ἡ δούκισσα. Κι' ἐκείνη ποὺ σᾶς τὴν ἔφερε ἤμουν ἐγώ... Εἶχα πάρει τὴ Ζιλὲτ ἀπὸ τὸ Λούβρο καὶ σᾶς τὴν ἔφερα.

— Εἶναι περίεργο αὐτὸ ποὺ γίνεται μέσα στὸ μυαλό μου, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Νομίζω πὼς βλέπω τὴ σκηνὴ ποὺ μοῦ περιγράφετε... Ναί, πῆρα τὴν κόρη μου τὴ Ζιλὲτ καὶ τὴν ἀνέβασα στὸ δωμάτιό μου... Ἀλλὴ τὴ μισοῦσα. δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο κι' ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ ὑποφέρῃ... Ὦ, καταλαβαίνω τώρα τὴν τραγικὴ ἀλήθεια... Ἤμουν τρελλή!

Ἡ Ζιλὲτ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Μητέρα μου... ἀγαπημένη μου μητεροῦλα, μὴν συλλογίζεσαι τίποτα, τῆς εἶπε. Ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πιά...

— Πῶς δὲν κατάλαβα, λοιπόν, πὼς ἤσουν κόρη μου; ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα. Γιατὶ ἤθελα νὰ σὲ βασανίσω;

Ἀγωνιζόταν νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνε.

— Δὲν μοῦ κάματε κανένα κακό, μητέρα, συνέχισε ἡ Ζιλέτ. Κι' οὔτε εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ μισούσατε...

— Μοῦ τὰ ὁρκίζεσαι;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, μητέρα!

— Νοιώθω τὴν καρδιά μου πιὸ ἥρεμη τώρα, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι τρομερὸ νὰ βασανίζῃ μιὰ μητέρα τὸ παιδί της...

— Σᾶς τὴν ἔφερα τότε, γιὰ νὰ τὴ σώσω ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ, ἐξήγησε ἡ δούκισσα.

— Νὰ τὴν σώσετε;

— Ναί. Δὲν ξέρετε, λοιπόν...

— Ναί. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ἡ κοροῦλα μου.

— Καὶ τώρα ἄκουσέ με, Μαργαρίτα, συνέχισε ἡ δούκισσα. Ποιὸς ἦρθε νὰ σοῦ πῆ ὅτι ἡ Ζιλὲτ βρίσκεται στὸ Φονταινεμπλώ; Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ νὰ κάμης αὐτὸ τὸ ταξίδι; Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θὰ ἀναγνωρίσης τὴν κόρη σου;

— Σεῖς, κυρία, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐπὶ τέλους! Μὲ ἀναγνωρίζεις, λοιπόν;

— Ἂν δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω, καταλαβαίνω, ὅμως, ὅτι μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ τώρα ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ Ζιλὲτ δὲν εἶναι ἀσφαλισμένη ἐδῶ.

— Ὅποιος τολμήσῃ ἂς τὴν ἀγγίξῃ! εἶπε ἡ Μαργαρίτα ὀρθώνοντας τὸ κορμί της.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! εἶπε ἡ δούκισσα. Εἶναι τόσο εὔκολο νὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση μὲ τὸ δηλητήριο ἢ τὸ ἐγχειρίδιο!

Ἡ Ζιλὲτ ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγή, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα ἀνατρίχιασε.

— Θέλετε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; ξαναεῖπε ἡ δούκισσα. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σᾶς σώσω καὶ τὶς δυό... Μὴν μὲ ρωτήσετε γιατὶ θέλω νὰ σᾶς σώσω. Ἀρκεῖ ὅτι τὸ θέλω!... Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὴ βοήθεια ποὺ σᾶς προσφέρω;

— Μιλῆστε! εἶπαν μὲ μιὰ φωνὴ ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ζιλέτ.

Ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ κατάλαβε ὅτι εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι.

Ἡ Ζιλὲτ αἰσθανόταν μιὰ ἐνστικτώδη ἀποστροφὴ γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲ μποροῦσε νὰ ἀρνηθῆ ὅτι τὴν εἶχε σώσει δυὸ φορὲς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ. Ἀγνοοῦσε, ἄλλωστε, ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε ὑποδείξει ἄλλοτε στὴν τρελλὴ μητέρα της νὰ τὴς καταστρέψῃ τὸ πρόσωπο καὶ νὰ τὴν παραμορφώσῃ.

Ὅσο γιὰ τὴ Μαργαρίτα, ἐμάντευε στὴ δούκισσα μιὰ θανάσιμη ἐχθρὰ τῆς κόρης της. Καταλάβαινε, ὅμως, ὅτι, γιὰ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον, εἶχε συμφέρον νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ.

Ἡ δούκισσα ξαναεῖπε:

— Δὲν πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ... Ὁ βασιλιᾶς δὲ θὰ σᾶς ἀφήσῃ, φυσικά, νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν πῦργο. Εἴσαστε αἰχμάλωτές του ...Ἰδίως ἡ Ζιλέτ, Ἀλλὰ μπορῶ νὰ καταφέρω νὰ σᾶς δώσουν μιὰ ἄλλη κατοικία.

— Καὶ τί θὰ ἔχωμε νὰ ὠφεληθοῦμε; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Δὲν θὰ κερδίσετε τίποτα ἂν ἡ νέα κατοικία σας βρίσκεται μέσα στὸ πῦργο, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Ἂν, ὅμως, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν πῦργο...

— Ἀλλὰ δὲν εἴπατε ὅτι εἴμαστε φυλακισμένες;

— Γύρω στὸν πῦργο ἁπλώνεται ἕνα μεγάλο πάρκο, ἐξήγησε ἡ δούκισσα. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὰ περίπτερα. Ἂν ἕνα ἀπ' αὐτὰ σᾶς ὁριζότανε ὡς κατοικία... νομίζω ὅτι θὰ εἴσαστε περισσότερο ἀσφαλισμένες, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ δραπετεύσετε...

Οἱ δυὸ γυναῖκες δέχτηκαν μὲ χαρὰ αὐτὴ τὴν πρότασι. Καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφυγαν ἀπὸ τὸν πῦργο καὶ πῆγαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ περίπτερο τῶν φρουρῶν.

Ἕνας ὑποψήφιος σύζυγος

Ὁ βασιλιᾶς Φραγκίσκος περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τῆς δουκίσσης, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

Ἡ σκέψι πὼς ἡ Ζιλὲτ ἦταν κόρη του δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε πιά.

Ὅταν ἡ δούκισσα ντ' Ἐτὰμπ πῆγε γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ζιλὲτ εἶχαν δεχτῆ τὴν πρότασί της, τὸν βρῆκε νὰ συζητῆ μὲ τὸν Σαταινεραί.

Ὁ αὐλικός, ἀπὸ λεπτότητα, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Μὴ φύγης! τοῦ φώναξε ὁ βασιλιᾶς. Περίμενε στὸν προθάλαμο.

Ἔπειτα γύρισε στὴ δούκισσα.

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε.

— Κουράστηκα πολύ, ἀλλὰ τὰ κατάφερα, ἀπάντησε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος ἡ δούκισσα.

— Εἶσαι ὁ καλός μου ἄγγελος! φώναξε ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ δούκισσα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

— Πότε θὰ γίνῃ ἡ μεταφορά; ξαναρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ τὶς πείσω νὰ ἐγκατασταθοῦν ἀπὸ σήμερα στὸ περίπτερο, ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί της, ὁ Σαταινεραὶ ξαναμπῆκε στὸ βασιλικὸ γραφεῖο.

Ὁ Φραγκίσκος ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ κι' ὁ αὐλικὸς σκέφτηκε πὼς ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ τοῦ ὑπεθυμίσῃ κάποια παλιὰ ὑπόσχεσί του.

— Ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ ὕφος σας, μεγαλειότατε, εἶπε, πρέπει νὰ συμπεράνω ὅτι ἐμάθατε κάποιο εὐχάριστο νέο.

— Τὸ νέο ποὺ ἔμαθα εἶναι πολὺ εὐχάριστο, ἀγαπητὲ φίλε, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος. Ἐπὶ τέλους, ἀναπνέω!... Μὰ τὴν ἀλήθεια. νομίζω πὼς ξαναγεννήθηκα!

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Σαταινεραί, ἀφοῦ εἴσαστε τόσο εὐτυχισμένος, νομίζω πὼς θἄπρεπε νὰ κάμετε τὴν εὐτυχία σας νὰ ἀκτινοβολήσῃ καὶ ὁλόγυρά σας.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Θέλω νὰ πῶ, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Σαταινεραί, ὅτι ξέρω κάποιον ποὺ ἔχει νὰ σᾶς κάμῃ μιὰ αἴτησι καὶ ποὺ δὲν τολμάει. Ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ μιλήσω γι' αὐτόν.

— Μίλησε. λοιπόν, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ἡ μεγαλειότης σας θυμᾶται τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε μιὰ μέρα σὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς αὐλῆς της;

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

— Σχετικὰ μὲ τὴν κυρία δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλώ...

Ὁ Σαταινεραὶ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἕναν τόνο πολὺ ἁπλό, σὰν νὰ μιλοῦσε ἐντελῶς τυχαῖα. Ἤξερε ὡστόσο, ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ δούκισσα ἦταν ἡ μοναδικὴ σκέψι ποὺ ἀπασχολοῦσε τὸ βασιλιᾶ.

— Θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ τότε νὰ τὴν ρωτήσω ἂν ἐξακολουθῆ νὰ ἔχῃ πάντα τὶς ἴδιες διαθέσεις, εἶπε ὁ Σαταινεραί.

— Τί ἐννοεῖς; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Ἐπιθυμεῖτε πάντοτε νὰ δώσετε τὴν κυρία δούκισσα ὡς σύζυγο σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς πιστοὺς ὑπηρέτες σας; εἶπε ὁ Σαταινεραί.

Ὁ βασιλιᾶς κύτταξε μ' ἔκπληκτο ὕφος τὸ συνομιλητή του. Μήπως, λοιπόν, ὁ Σαταινεραὶ εἶχε τρελλαθῆ; Ἀφοῦ ἤξερε τὸ πάθος του γιὰ τὴ νεαρὴ δούκισσα. πῶς τολμοῦσε νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ γιὰ σύζυγο; Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ βρέθηκε σὲ ἀδυναμία ν' ἀπαντήσῃ.

Ἀλλ' ὁ Σαταινεραὶ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Καὶ προσπάθησε νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του ἀκολουθῶντας ἕναν πλάγιο δρόμο.

— Μεγαλειότατε, εἶπε μισο-ἀστεῖα, μισο-σοβαρά, πρέπει, πρῶτα - πρῶτα, νὰ σᾶς

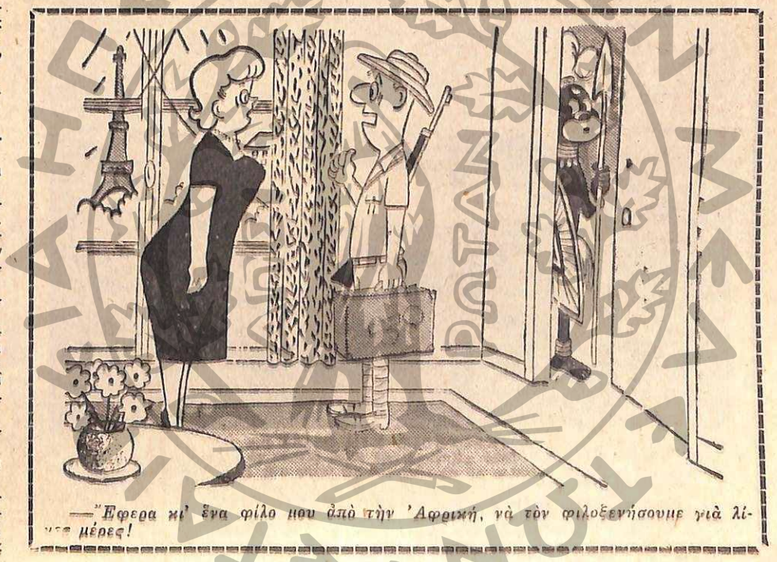

— Ἔφερα κι' ἕνα φίλο μου ἀπὸ τὴν Ἀφρική, νὰ τὸν φιλοξενήσουμε γιὰ λίγες μέρες!

πῶ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους μου.

— Γιὰ τὸν ντ' Ἐσσέ;

— Δὲν εἶπα πὼς εἶναι αὐτός.

— Γιὰ τὸν Σανσάκ, τότε;

— Δὲν μιλάω οὔτε γι' αὐτόν. Ἀλλ' ἀφῆστε με νὰ τελειώσω, μεγαλειότατε. Ὁ φίλος μου αὐτὸς δὲν ἀγνοεῖ τὰ αἰσθήματα τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος γιὰ τὴ νεαρὰ δούκισσα.

— Ὁ φίλος σου ἐπιθυμεῖ τότε νὰ τελειώσῃ τὶς ἡμέρες του στὴ Βαστίλλη; εἶπε σὲ αὐστηρὸ τόνο ὁ Φραγκίσκος.

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Σαταινεραί. Ὁ φίλος μου ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δώσῃ μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀφοσιώσεώς του...

Ὁ βασιλιᾶς σούφρωσε τὰ φρύδια.

— Ἐξήγησέ μου τί ἐννοεῖς, εἶπε.

— Μιλάω πάντοτε γιὰ τὸ φίλο μου, ἀπάντησε ὁ Σαταινεραὶ συνεχίζοντας τὸ παιχνίδι του. Ὁ φίλος μου, λοιπόν, φοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ δεχόταν τὸν τίτλο τοῦ συζύγου, χωρὶς νὰ διεκδικήσῃ καὶ τὰ ἀντίστοιχα δικαιώματα... Ἔχω τὴ γνώμη, μεγαλειότατε, ὅτι ἡ νεαρὴ δούκισσα θὰ ἔχῃ ἀνάγκη σὲ λίγο ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν καλύψῃ μὲ τὸ ὄνομά του... Γιατί, βέβαια, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χαμογελᾶνε στὸ πέρασμά της. Πρέπει, λοιπόν, νὰ βρίσκεται στὸ πλευρό της ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ νὰ εἶναι ἑτοιμος νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν κακογλωσσιὰ ἀκόμη καὶ μὲ τὸ αἷμα του...

Ὁ βασιλιᾶς ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε τέλος.

Ὁ Σαταινεραὶ ἀνατρίχιασε ἀπὸ χαρά.

— Τί πρέπει ν' ἀναγγείλω στὸ φίλο μου; ρώτησε.

— Νὰ τοῦ ἀναγγείλῃς ὅτι ὁ βασιλιᾶς εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἔχει ἕναν τόσο πιστὸ ὑπηρέτη κι' ὅτι θὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος. Πές μου τώρα τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σου... Λέγεται Σαταινεραί;

Ὁ αὐλικὸς ἔκαμε μιὰ ἐδαφιαία ὑπόκλισι μπροστὰ στὸ βασιλιά.

Ὁ Φραγκίσκος τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτόν. ξαναεῖπε. Προτοῦ περάσῃ ἕνας μῆνας, θὰ φέρῃς τὸν τίτλο τοῦ δουκὸς τοῦ Φονταινεμπλώ.

Ὁ Σαταινεραὶ ἔκαμε καὶ δεύτερη ἐδαφιαία ὑπόκλισι, ἐνῶ ὁ βασιλιᾶς σκεφτόταν:

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἕνα συχαμερὸ ἑρπετό. Ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ κάμω τὴ Ζιλὲτ δική μου εἶναι νὰ τὴν δώσω γιὰ σύζυγο σ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο».

Μιὰ χρήσιμη πληροφορία

Ὁ Σαταινεραὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γραφεῖο ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ χαρά. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸν προθάλαμο, αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, ἕνα χέρι πάνω στὸ δικό του.

Ἦταν ὁ Μογκομερύ.

— Νομίζω πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ μερικὰ πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ πολὺ βιαστικά, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μογκομερύ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα προτερήματά του, εἶχε καὶ τὸ χάρισμα νὰ κρυφακούῃ πίσω ἀπὸ τὶς πόρτες. Ὅταν εἶδε, λοιπόν, τὸν Σαταινεραὶ νὰ μπαίνῃ στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, πῆγε σὲ μιὰ πλάγια πόρτα, τὴ μισάνοιξε καί, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα ἄκουσε τὰ πάντα.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ τόσον ἐπείγοντα πράγματα; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Σαταινεραί.

— Πρῶτα - πρῶτα, ὁ γάμος σου μὲ τὴ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλώ, ἀπάντησε ὁ Μογκομερύ.

Ὁ Σαταινεραὶ κύτταξε τὸ συνομιλητή του στὰ μάτια.

— Διάβολε! εἶπε. Βλέπω ὅτι εἴσαστε πολὺ καλὰ πληροφορημένος καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῶ γι' αὐτό.

Ὁ Μογκομερὺ χαμογέλασε.

— Τὸ χρέος μου εἶναι νὰ μαθαίνω κάθε τι ποὺ γίνεται στὴν αὐλή, ἀπάντησε. Κάνω, λοιπόν, ὅ,τι μπορῶ. Ὅπως καταλαβαίνετε, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχω δισταγμοὺς μὲ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιῶ γιὰ νὰ φτάσω στὸ σκοπό μου.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Σαταινεραί. Ἀλλ' ὁ γάμος μου μὲ τὴ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλὼ μόλις ἀποφασίσθηκε. Κι' ἀκόμη, δὲ μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι βέβαιος.

— Πᾶμε νὰ κουβεντιάσωμε πιὸ μακριά, πρότεινε ὁ Σαταινεραί. Ὑπάρχουν ἐδῶ πολλὰ ἀδιάκριτα αὐτιά...

Πραγματικά, ἕνας εὐγενὴς ποὺ ἄνηκε στὴν ἀκολουθία τῆς Ἀρτέμιδος τοῦ Πουατιέ, ὁ Γκὺ ντὲ Ζαρνάκ, ἔκανε βόλτες μέσα στὸν προθάλαμο καὶ φαινόταν πὼς εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ τί ἔλεγαν ὁ Μογκομερὺ κι' ὁ Σαταινεραί.

Ὁ δεύτερος ἀπ' αὐτοὺς σκέφτηκε πὼς ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων εἶχε τὴν εὔνοια τοῦ βασιλιᾶ καὶ πὼς δὲν θάπρεπε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ. Πέρασε λοιπὸν τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Μογκομερὺ καὶ βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὸν προθάλαμο.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς βρίσκονταν στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ πύργου.

— Ἐδῶ μποροῦμε νὰ μιλήσωμε ἐλεύθερα, εἶπε ὁ Μογκομερύ. Νομίζω πὼς δὲν ἔχεις ἄδικο νὰ λὲς πὼς ὁ γάμος σου μὲ τὴ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλὼ δὲν εἶναι βέβαιος...

Ὁ Σαταινεραὶ χλώμιασε.

— Ὑπάρχει, λοιπόν, κανένα ἐμπόδιο; ρώτησε. Ἀ, μίλησέ μου, σὲ παρακαλῶ...

— Θυμάσαι ἕνα λησταρί, ποὺ λέγεται Μανφρέδος;

— Πῶς ὄχι: ἀπάντησε ὁ Σαταινεραί, Ἀλλὰ σὲ ἄκουσα ποὺ εἶπες στὸ βασιλιᾶ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Φονταινεμπλώ.

— Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Μογκομερύ. Ἀλλὰ νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ὁ Μανφρέδος θὰ παραιτηθῆ τόσο εὔκολα ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει; Νομίζω πὼς ἔδωσε ὡς σήμερα ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὸ θράσος του. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸν φοβᾶσαι.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφώνησε ὁ Σαταινεραί.

— Νά, λοιπόν, τί ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. συνέχισε ὁ Μογκομερύ. Ἔχω λόγους νὰ φαντάζωμαι ὅτι ὁ Μανφρέδος θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λίγο στὸ Φονταινεμπλώ, ἂν δὲν ξαναγύρισε κι' ὅλας.

— Ἂν ἤξερα ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ! εἶπε ὁ Σαταινεραὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

— Νὰ ἕνα σημεῖο στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἐξυπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ Μογκομερύ. Ξέρεις τὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου;

— Στὴν ὁδὸ Φαγκό;

— Ἀκριβῶς. Πήγαινε, λοιπόν, στὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου, ρώτησε μὲ τρόπο τὸν κάπελα... καὶ νομίζω πὼς θὰ μάθῃς γρήγορα ποῦ μπορεῖ νὰ βρῆς τὸν ἄνθρωπό σου.

— Φίλε μου Μογκομερύ, μοῦ προσφέρεις μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Σαταινεραί. Μισῶ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τόσο, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς. Μὲ ταπείνωσε δυὸ φορὲς κι' ἂν μιὰ μέρα καταφέρω νὰ τὸν βρῶ, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ὅσο γιὰ σένα, μπορεῖς νὰ βασιστῆς στὴν εὐγνωμοσύνη μου.

— Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἔρθω μιὰ μέρα — καὶ ἴσως πολὺ σύντομα — νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίσω, εἶπε ὁ Μογκομερύ. Ἔχομε ἀνάγκη ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ πρέπει νὰ ἀλληλοϋποστηριζώμαστε... Ὡς προχτές, εἴσαστε τρεῖς κοντὰ στὸ βασιλιά, ὁ ντ' Ἐσσέ, ὁ Σανσὰκ καὶ σύ... Ὁ Σανσὰκ ἐξαφανίστηκε τώρα. Ἂν μποροῦσα νὰ πάρω τὴ θέσι του...

— Καταλαβαίνω.

— Τί χρειάζεται γι' αὐτό: Μιὰ λέξι ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ πῆς στὴν κατάλληλη στιγμή.

— Βασίσου σὲ μένα.

— Καὶ σὺ ἐπίσης πρέπει νὰ βασίζεσαι στὴ δική μου φιλία.

Ἐσφίξαν ἔπειτα τὰ χέρια καὶ χωρίστηκαν.

Δυὸ νεκροί

Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ εἶχε παρακινήσει τὸν Μογκομερὺ νὰ στείλῃ τὸν Σαταινεραὶ στὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου;

Ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν πολὺ ἁπλός.

Ὁ Μογκομερὺ δεσμευόταν ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸν Τριβουλέτο ὅτι δὲν θὰ πρόδιδε αὐτὸν καὶ τοὺς φίλους του. Ἂν ἀθετοῦσε αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ἤξερε πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά. Προτιμοῦσε, λοιπόν, νὰ στείλῃ ἕναν ἄλλο, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ κάστανα ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἂν ὁ Σαταινεραὶ κατάφερνε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου τὸ γελωτοποιὸ καὶ τοὺς φίλους του, θὰ ἦταν κατόπιν εὔκολο σ' αὐτόν, τὸ Μογκομερύ, νὰ τοὺς παρασύρῃ καὶ νὰ τοὺς ξεκάμῃ.

Κι' ἄλλωστε, ὁ Μογκομερὺ δὲν ἐνδιαφερόταν οὔτε γιὰ τὸν Μανφρέδο, οὔτε γιὰ τὸν Λαντεναί. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσε ἦταν ὁ Τριβουλέτος. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἔπρεπε μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ κατόπιν τὸ πτῶμα του. Ἔτσι μόνον θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἥσυχος.

Ὁ Σαταινεραί, μόλις χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Μογκομερύ, διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου. Μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα, κάθισε σ' ἕνα τραπέζι παράμερα καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν κρασί.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ καὶ δεύτερος εὐγενὴς μπῆκε στὸ πανδοχεῖο καὶ κάθισε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Σαταινεραί.

Ὁ δεύτερος αὐτὸς εὐγενὴς ἦταν ὁ Ζαρνάκ.

Ὁ Σαταινεραί, μόλις τὸν εἶδε, σούφρωσε τὰ φρύδια. Εἶχε προσέξει τὸν περίεργο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον τὸν κύτταξε ὁ Ζαρνὰκ μέσα στὸ βασιλικὸ προθάλαμο, κι' ἡ ἀπρόοπτη ἐμφανισί του στὸ πανδοχεῖο δὲν τοῦ φάνηκε τυχαία.

Ὁ Ζαρνάκ, λοιπόν, τὸν παρακολουθοῦσε; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο: Τί εἶχε πάει νὰ κάμῃ στὸ πανδοχεῖο; Μήπως ἤθελε νὰ τὸν προκαλέσῃ;

Ὁ Σαταινεραὶ προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ φανῆ ἥρεμος. Καθώς, ὅμως, ὁ κάπελας πλησίαζε στὸ τραπέζι του γιὰ νὰ τοῦ πάῃ τὸ κρασὶ ποὺ εἶχε ζητήσει, ὁ Ζαρνὰκ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἄρπαξε τὴ μποτίλια κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Μάθε, ἀρχιβλάκα, ὅτι, ὅταν βρίσκωμαι σ' ἕνα καπηλιό, πρέπει νὰ σερβίρουν ἐμένα πρῶτα!... Πήγαινε νὰ φέρῃς ἄλλο κρασὶ γιὰ τὸν κύριο... Αὐτὸ τὸ κρασὶ εἶναι δικό μου!

Ὁ Σαταινεραὶ σηκώθηκε καταπόρφυρος ἀπὸ τὸ κακό του καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Ζαρνάκ.

— Ἤρθατε ἐδῶ γιὰ καυγᾶ; τοῦ φώναξε.

— Φαίνεται πὼς ἀργεῖτε νὰ καταλάβετε, ἀπάντησε μὲ ἀναίδεια ὁ Ζαρνάκ.

— Ἂν ἀργῶ νὰ καταλάβω, δὲν θὰ ἀργήσω, ὅμως, νὰ σοῦ χώσω ἕξη πόντους σίδερο στὴν κοιλιά! εἶπε ὁ Σαταινεραί.

— Κύριοι... γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ὁ κάπελας μπαίνοντας στὴ μέση. Θὰ καταστρέψετε τὸ μαγαζί μου!

— Κάμε πέρα, γελοῖε, τοῦ εἶπε ὁ Ζαρνὰκ παραμερίζοντάς τον μὲ μιὰ κίνησι τοῦ ἀγκῶνα του. Κύριε ντὲ λὰ Σαταινεραί, πρόσθεσε βγάζοντας τὸ ξίφος του καὶ πάγοντας στάσι ἀμύνης, ξέρετε ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ φίλος σας ντ' Ἐσσέ; Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Εἶναι μέσα στὸ πάρκο νεκρὸς κι' ἐπειδὴ θὰ μὲ καταγγείλετε στὸ βασιλιά, πρέπει νὰ σκοτώσω ἐπίσης καὶ σᾶς.

— Ἄθλιε! βρυχήθηκε ὁ Σαταινεραί. Ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς σκότωσες τὸν ντ' Ἐσσέ, δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ πᾶς στὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ πέσῃς στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμη.

Τράβηξε ταυτόχρονα τὸ ξίφος του.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ὥρμησαν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Ἀλλ' ἦταν κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο δυνατοὶ στὸ ξίφος καί, μ' ὅλο ποὺ τὰ χτυπήματά τους γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατά κανείς τους δὲν κατάφερνε νὰ ὑπερισχύσῃ.

Ξαφνικά, ὅμως ὁ Ζαρνὰκ ἔσκυψε.

Ὁ Σαταινεραὶ νόμισε πὼς τὸν κρατοῦσε καὶ σήκωσε τὸ ξίφος του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ζαρνάκ, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔβγαλε τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ τὄχωσε στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ποὺ κυλίστηκε ἀμέσως κάτω βγάζοντας αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Ζαρνὰκ τὸν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Ἔπειτα σκούπισε τὸ ἐγχειρίδιό του πάνω στὰ ροῦχα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸ ἐανάβαλε στὴ θήκη του. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ γιὰ τὸ ξίφος του.

Ὁ κάπελας εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μιὰ γωνιὰ αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἦταν κατακίτρινος ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Ἂν πῆς λέξι, τοῦ φώναξε ὁ Ζαρνάκ, θὰ σοῦ κόψω τὰ δυὸ αὐτιά κι' ἔπειτα θὰ σὲ ξεκοιλιάσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

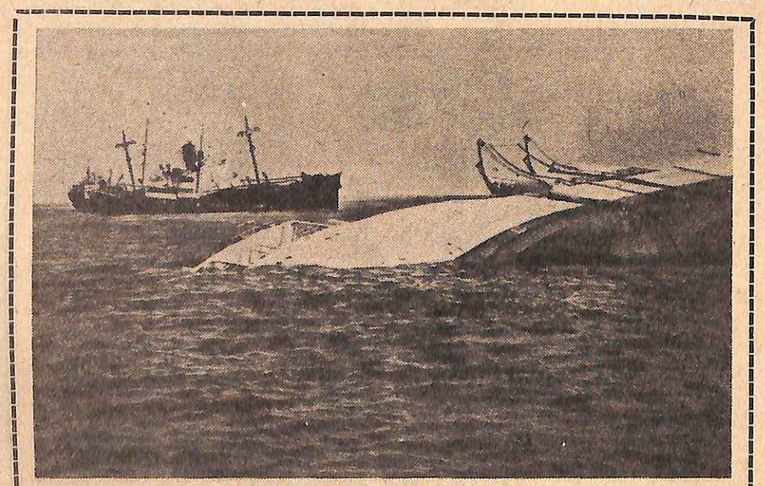

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἐνῶ τὸ σουηδικὸ ὑπερωκεάνειο «Στοκχόλμη» ἀφοῦ βύθισε τὸ «Ἀντρέα Ντόρια» συνέχισε το ταξίδι του κι' ἔφτασε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ σουηδικὸ φορτηγὸ «Ράϊχολμ» βυθίστηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ Βόρειο Θάλασσα, ὅταν συνεκρούσθη μέ... δυὸ γαλλικὰ φορτηγά τὰ ὁποῖα δὲν ὑπέστησαν παρὰ ἐλαφρὲς μόνο ζημιές. Στὴ φωτογραφία μας τὸ «Ράϊχολμ» λίγες στιγμὲς πρὶν ἐξαφανιστῆ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλασσας. Στὸ βάθος διακρίνεται ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πληγέντα γαλλικὰ φορτηγά.

Ὁ Κάρλο κι' ἡ Πάολα μπροστὰ στὰ δῶρα, ποὺ ἔλαβαν κατὰ τὸν γάμο τους.

Ὁ ἀνάπηρος Ρωμαῖος
ΚΙ' Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Τὸ πιὸ συγκινητικὸ εἰδύλλιο τῆς ἐποχῆς μας

Ὅλη ἡ Ἰταλία μιλᾶ αὐτὲς τὶς μέρες μὲ συγκίνησι γιὰ τὸ εὐτυχισμένο τέλος ποὺ πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ εἰδύλλια τῆς ἐποχῆς μας. Τὴν περασμένη Κυριακή, σὲ μιὰ μεσαιωνικὴ ἐκκλησίτσα τῆς Φερράρας, παντρεύτηκαν ὁ Κάρλο Μπατσιλιέρι κι' ἡ Πάολα Ἄττι, σὲ ἡλικία κι' οἱ δυό τους μόλις δεκαεννιὰ χρόνων.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ γάμου δὲν ἔγινε ὅμως σὲ ὅλα σύμφωνα μὲ τὸ καθιερωμένο τυπικό, γιατὶ ὁ παπᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι τοῦ γαμπροῦ. Ἀπλούστατα, ὁ Κάρλο δὲν εἶχε χέρια!

Τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ ἐνώθηκαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μὲ τὰ ἄνθινα δεσμὰ τοῦ γάμου, ὕστερα ἀπὸ ἕνα εἰδύλλιο τόσο βασανισμένο καὶ γεμάτο ἐμπόδια, ὥστε νὰ θυμίζῃ σ' ὅλους, στὴν πεζὴ ἐποχή μας, τὸν ἔρωτα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας.

Ὁ Κάρλο καὶ ἡ Πάολα εἶχαν γνωριστῆ κι' ἀγαπηθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σὲ ἡλικία δεκάξη χρόνων, σὲ μιὰ πλαζ κοντὰ στὴ Βενετία. Ὁ Κάρλο εἶχε χάσει τὰ χέρια του στὰ ὀχτώ του χρόνια, τὸ 1945, ἀπὸ ἕνα ὅλμο, ποὺ εἶχε βρῆ στὴν ἐξοχὴ καὶ θέλησε μὲ τὴν παιδικὴ περιέργεια νὰ τὸν «λύσῃ», γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε μέσα.

Ἀπὸ τότε ἡ ζωή του ἦταν δυστυχισμένη, γιατὶ εἶχε ἕνα πλέγμα κατωτερότητος ἀνάμεσα στ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του κι' ἡ ψυχή του ἦταν σκοτεινιασμένη ἀπὸ τὴν ἀπαισιοδοξία. Πίστευε, πὼς θάμενε γιὰ πάντα ἕνας ἀπόκληρος τῆς ζωῆς καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του στὰ κορίτσια, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς καμμία δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, αὐτόν, ἕνα ἀνάπηρο.

Ἡ Πάολα, ὅμως, ὅταν τὸν πρωτοείδε, ἔννοιωσε τὴν κατ:διά της νὰ χτυπᾶ ἀπὸ δυνατὸ αἴσθημα. Μὲ τὴ στάσι της ἀπέναντί του, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν γι' αὐτὴν τὸ πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ καὶ δὲ δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπαισιοδοξία του.

Κατάγονταν κι' οἱ δυό τους ἀπὸ τὴ Φερράρα κι' ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὶς διακοπές τους στὴν πόλι τους, ἡ Πάολα δήλωσε στοὺς γονεῖς της, πὼς ἀγαποῦσε κι' ἤθελε νὰ παντρευτῆ τὸν ἀκουστηριασμένο νέο. Ὅπως ἦταν φυσικό, ἐκεῖνοι δὲ συμφώνησαν καθόλου μαζί της κι' ὅταν ἀντιλήφθηκαν πὼς οἱ δυὸ νέοι συναντιόντουσαν κρυφά, τὴν περιώρισαν στὸ σπίτι.

Εἶχαν τὴν ἐλπίδα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φευγαλέο αἴσθημα τῆς δεκαεξάχρονης κόρης τους, ποὺ θάσβυνε μὲ τὸν καιρό, γιατὶ θὰ ἐπικρατοῦσε στὴ σκέψι της ἡ λογική.

Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες τῶν γονιῶν τῆς Πάολας ἀποδείχτηκαν μάταιες. Ἡ Πάολα ἦταν πεισματάρα κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο καὶ πιὸ πολὺ φαινόταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἀνάπηρο Ρωμαῖο της, ποὺ ἐρχόταν ποῦ καὶ ποῦ τὰ βράδια κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της καὶ τῆς ἔστελνε βουβὰ φιλιά.

Τέλος ἔγινε αὐτό, ποὺ κανεὶς δὲν περίμενε. Οἱ δυὸ νέοι, τὸν περασμένο Ἰούλιο, συνεννοήθηκαν καὶ ἕνα βράδυ ἡ Πάολα κατώρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της ἀπὸ τὴ Φερράρα. Οἱ γονεῖς τους εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ δὲν κατοφθώθηκε ν' ἀνακαλυφτῆ τὸ κρησφύγετό τους.

Ὥσπου, ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες, οἱ γονεῖς τῆς Πάολας πῆραν ἕνα γράμμα της, ὅπου τοὺς ἔλεγε μονάχα αὐτὰ τὰ λίγα καὶ κοφτὰ λόγια: «Δὲ θὰ γυρίσω στὸ σπίτι, ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῶ τὸν Κάρλο».

Τὸ γράμμα εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴ Ρώμη κι' ἡ Πάολα περίμενε τὴν ἀπάντησι στὸ πόστ ρεστάντ.

Οἱ γονεῖς της τότε σκέφτηκαν, πὼς ἦταν καλύτερο νὰ ὑποκριθοῦν, ὅτι συγκατάνευαν στὸ... τελεσίγραφό της καὶ ἀντὶ νὰ εἰδοποιήσουν πάλι τὴν ἀστυνομία τῆς ἔγραψαν νάρθῃ κοντά τους μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τῆς ἔκαναν τὸ χατῆρι.

Ὅταν, ὅμως, ἡ Πάολα γύρισε, τὴν ἔκλεισαν πάλι στὸ δωμάτιό της.

Ἡ κοπελλίτσα τότε ἀρρώστησε ἀπὸ τὸ κακό της κι' ὁ γιατρὸς συνέστησε στοὺς γονεῖς της νὰ τὴ στείλουν στὸ βουνό, γιατὶ κινδύνευε ὁ ἕνας της πνεύμονας. Τί μποροῦσαν νὰ κάνουν; Ἀποφάσισαν νὰ τὴν πάνε στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ ὁ Κάρλο, ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα, παρουσιάστηκε μπροστά τους, στὴ βιλλίτσα ποὺ εἶχαν νοικιάσει, καὶ τοὺς ζήτησε τὸ χέρι της.

Ἡ Πάολα, βλέποντάς τον, ἔπαθε μιὰ νευρικὴ κρίσι κι' ἔβαλε τὰ κλάμματα. Ὕστερα γονάτισε μπροστὰ στοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς φώναξε:

— Γιατί ἐπιμένετε, λοιπόν, νὰ μοῦ ἀρνιέστε τὴν εὐτυχία μου; Δὲν καταλαβαίνετε πὼς θὰ μὲ στείλετε ἔτσι στὸν τάφο;

Ἐκεῖνοι, παρασυρμένοι ἀπὸ τὸ φίλτρο πρὸς τὸ παιδί τους, ποὺ τὸ εἶχαν ἄλλωστε μονάκριβο, τρόμαξαν ἀπὸ τὰ λόγια της καὶ τὰ βρῆκαν πολὺ... λογικά.

Ἄλλωστε, ἡ Πάολα ἦταν τώρα πιὰ δεκαεννιὰ χρονῶν, σωστὴ γυναῖκα, καὶ ἡ ἐπιμονή της τρία ὁλόκληρα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα εἶχε ἀποδείξει πὼς δὲν ἦταν καθόλου κάτι τὸ παροδικό, μιὰ παιδιάστικη τρέλλα.

Ἔτσι τῆς ἔδωσαν τὴ συγκατάθεσί τους καὶ δήλωσαν στοὺς δυὸ νέους, πὼς μποροῦσαν ν' ἀρραβωνιαστοῦν.

Ἀλλὰ μὲ ἔκπληξί τους πληροφορήθηκαν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν δυό, πὼς ἦταν ἤδη ἀρραβωνιασμένοι ἀπὸ καιρό. Ὅταν εἶχαν φύγει γιὰ τὴ Ρώμη, πῆγαν σὲ μιὰ ἐκκλησία κι' ἀλλάξαν τὰ δαχτυλίδια τῶν ἀρραβώνων τους. Ὁ Κάρλο πέρασε τὸ ἕνα στὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του κι' ἐκείνη ἔβαλε τὸ ἄλλο στὴν... τσέπη τοῦ Κάρλο.

Ἔτσι, τὴν περασμένη βδομάδα, ἔγιναν οἱ γάμοι τους στὴ Φερράρα κι' ὁ κόσμος ποὺ τόχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, περίμενε τοὺς δυὸ νεονύμφους νὰ τοὺς χειροκροτήσῃ ὅταν θάβγαιναν ἀπὸ τὴ γραφικὴ ἐκκλησία, ὅπου τελέστηκε τὸ μυστήριο.

Συγχρόνως, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως τοὺς ἔκανε δῶρο μιὰ ὑποτροφία γιὰ τὸν Κάρλο, ποὺ ἔχοντας τελειώσει τὸ γυμνάσιο, θὰ σπουδάσῃ τώρα γιατρός.

✪✪

Συσκέτισι ἀπὸ τὸν ποντικὸ

Στὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρικοῦ ρεύματος μιᾶς μικρῆς πόλεως τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἕνας τεχνίτης κυνήγησε ἕνα βράδυ ἕνα ποντικό. Τὸ ζῶο χώθηκε ἀνάμεσα στοὺς διακόπτες, προκάλεσε βραχυκύκλωμα, κεραυνοβολήθηκε ἀπ' τὸ ρεῦμα... ἀλλὰ καὶ βύθισε ὁλόκληρη τὴν πόλι στὸ σκοτάδι ἐπὶ μιὰ ὥρα!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των κ. Κων. Ραψομανίκην καὶ δίδα Εὐαγγελίαν Γ. Νομικοῦ, εὐχόμεθα βίον εὐτυχισμένον.

Οἰκογένεια Γάλλια—Τούντα

★

Στὸ ταιριασμένο ζευγάρι τοῦ Νίκου Κατσιώτη καὶ Εὐαγγελίας Ἀγγελάτου ποὺ ἔκαμαν τοὺς γάμους τους τὴν 4ην Νοεμβρίου εὐχομαι κάθε εὐτυχία.

Σ. Μ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἄσκησις καὶ ἐφόδια τοῦ κυνηγοῦ

ΝΑ δίνη κανεὶς συμβουλὲς σὲ μερικοὺς παλαιμάχους κυνηγοὺς εἶναι ζήτημα λίγο λεπτό. Ἀλλάζει ὅμως τὸ πρᾶγμα, ὅταν οἱ συμβουλὲς ἀπευθύνωνται σὲ ἀρχαρίους κυνηγούς, ποὺ θάθελαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὴν πεῖρα παλαιμάχων συναδέλφων τους.

Δὲ θὰ ἤταν, ὡστόσο ἄσκοπο τὶς συμβουλὲς αὐτὲς νὰ τὶς πρόσεχαν καὶ μερικοὶ ἀδιόρθωτοι παλαίμαχοι κυνηγοί.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ πρωτόβγαλτος κυνηγὸς πρέπει νὰ μάθη ὅτι γιὰ νὰ γίνη κανεὶς καλὸς κυνηγὸς πρέπει νὰ γίνη πρῶτα καλὸς σκοπευτής. Αὐτό, κατὰ πρῶτον λόγον, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τουφέκι ποὺ θὰ πάρη. Τὸ τουφέκι του πρέπει νὰ εἶναι τέτοιο ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τὸ σηκώνουν τὰ χέρια του καὶ νὰ προσαρμόζεται στὴ σωματικὴ διάπλασί του. Τὸ ἐλαφρὸ ὅπλο τὸ χειρίζεται ὁ κυνηγὸς εὔκολα καὶ γρήγορα, ἐνῶ τὸ βαρὺ ὅπλο καὶ δύσκολα τὸ χειρίζεται καὶ τὸν κουράζει πρόωρα.

Κατὰ κανόνα τὸ ὅπλο ποὺ θὰ προμηθευτῆ ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ εἶναι δίκαννο μὲ τὶς κάννες τοποθετημένες ἢ τὴν μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη ἢ τὴν μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη. Τὰ ὅπλα μὲ τὶς κάννες, τὴν μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη, εἶναι γνωστὰ στὸ ἐμπόριο μὲ τὴν διεθνῆ ὀνομασία σουπερποζὲ (superposés). Τὰ αὐτογεμὴ ἐπαναληπτικὰ ὅπλα τύπου Μπράουνιγκ, Ρέμιγκτον κλπ. οἱ καναρντιέρες καὶ τὰ ὅπλα Magnum πρέπει ν' ἀποφεύγωνται. Ἐκτὸς, ἐννοεῖται ἂν ὁ κυνηγὸς ἔχη τὴν οἰκονομικὴ ἀντοχὴ ν' ἀγοράση, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συνηθισμένο δίκαννο, καὶ δεύτερο ὅπλο γιὰ εἰδικὰ κυνήγια.

Συμφέρον τοῦ κυνηγοῦ εἶναι τὸ ὅπλο του νὰ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ αὐτόματους ἐξολκεῖς. Μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὅπλου ἔπειτα ἀπὸ τὴ ντουφεκιὰ ὁ ἐξολκεὺς πετάει μακρυὰ τὸν ριγμένο κάλυκα, καὶ ὁ κυνηγὸς μπορεῖ νὰ ξαναοπλίση ταχύτατα μὲ νέο φυσέκι.

Πολὺ ἐξυπηρετικὸς εἶναι ὁ ἐξολκεὺς ὅταν τὰ δάχτυλα τοῦ κυνηγοῦ εἶναι παγωμένα ἀπ' τὸ κρύο. Μὲ παγωμένα τὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του ὁ κυνηγὸς δυσκολεύεται πολὺ νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του τὸν ριγμένο κάλυκα.

★

Ὅταν προμηθευτῆ ὁ κυνηγὸς τὸ ὅπλο του καὶ προτοῦ βγῆ στὸ κυνήγι, πρέπει νὰ κάνη μερικὲς ἀσκήσεις: Νὰ ἐξασκηθῆ στὴν ἐπώμισι τοῦ ὅπλου. Ἐπώμισι: ταχεῖα καὶ κανονική. Παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴν καλὴ σκόπευσι ἡ τελεία καὶ ταχεῖα ἐπώμισι τοῦ ὅπλου (εἰκ.1).

Στὴν καλὴ ἐπώμισι συμβάλλει ἰδιαίτερα τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου. Ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐξάσκησι στὴν ἐπώμισι τοῦ ὅπλου, θὰ ἀκολουθήση ἡ ἐξάσκησι στὴ σκοποβολή. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ γίνεται στὴν ἀρχὴ ἐπάνω σὲ ἀκίνητο στόχο. Ὁ ἀσκούμενος θὰ τοποθετήση σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ δωματίου του ἢ τοῦ κήπου του μερικὰ μικρὰ ἀντικείμενα, σχήματος σφαιρικοῦ κατὰ προτίμησι.

Μὲ τὸ ὅπλο του ἄδειο, ἐννοεῖται, θὰ σκοπεύη ἐκ περιτροπῆς τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἴτε ἀπ' τὴν ἴδια θέσι εἴτε ἀλλάζοντας θέσι. Ἔπειτα θὰ βγῆ στὸ ὕπαιθρο καὶ θὰ βάλη νὰ τοῦ ρίχνουν στὸν ἀέρα διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ νάχουν τὸ σχῆμα πουλιοῦ. Θὰ τὰ σκοπεύη κατὰ τὸν ἴδιο πάλι τρόπο, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τουφεκάη γιὰ νὰ βλέπη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σκοπεύσεώς του. Ἡ ἐξάσκησι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴ σκοποβολή, ἐννοεῖται ὅτι θὰ γίνεται ὅπου δὲ λειτουργεῖ σκοπευτήριο. Ἀφοῦ ὁ κυνηγὸς συνηθίση νὰ βρίσκη εὔκολα καὶ γρήγορα τὸ στόχο, θὰ βγῆ τότε στὸ κυνήγι. Θ' ἀντικρύση στὴν ἀρχὴ κανένα συκοφάγο, μελισσοφάγο, μυρμηγκοφάγο ἢ κεφαλᾶ, καθισμένους σὲ κανένα κλαρί. Θὰ τοὺς βάλη στὸ σημάδι καὶ ἔτσι θὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν σκοπευτικὴ ἱκανότητά του.

Σὲ μικρότερο πουλὶ ἀπ' τὴ σιταρήθρα δὲν θὰ ρίξη, γιατὶ ἀπαγορεύεται ἀπ' τὸν κυνηγετικὸ νόμο μας. Ὅταν πειστῆ ὅτι σκοπεύει καλὰ στὰ «καθιστά», τότε θὰ ἐπιχειρήση νὰ τουφεκίση καὶ πουλιὰ «στὸ φτερό», δηλαδὴ καθὼς πετᾶνε. Καὶ ἐδῶ, στὴν ἀρχή, θὰ ἔχη ἀποτυχίες. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν ξέρη τί θὰ πῆ προσκόπευσι, θὰ διστάζη ἐν τούτοις νὰ τὴν ἐφαρμόση. Δὲ μπορεῖ νὰ χωνέψη εὔκολα πὼς ὅταν περάση 30 μέτρα ἀπὸ μπροστά του ἕνα τρυγόνι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ δεξιὰ ἢ ἀπὸ ἀριστερά του πρέπει νὰ σκοπεύση 5 μέτρα μπροστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὸ πετύχη!

Ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ συνηθίση νὰ σκοπεύη μὲ τὰ δυὸ μάτια ἀνοιχτά, ὅταν χρησιμοποιῆ δίκαννο ὅπλο. Ἡ κάνη τοῦ ὅπλου ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλειστοῦ ματιοῦ (ἀριστεροῦ γιὰ ὅσους σκοπεύουν δεξιὰ καὶ δεξιοῦ γιὰ ὅσους σκοπεύουν ἀριστερὰ) τοῦ κρύβει τὸ ἀντίστοιχο τμῆμα τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου. Τοῦ κρύβει συνεπῶς καὶ τὸ θέραμα ποὺ ἔχει πυροβολήσει μὲ τὴ μιὰ κάννη, καὶ τὸ ἀστόχησε. Τὸ κρύβει, βέβαια, πρὸς στιγμήν, ἀλλ' αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀργήση ὁ κυνηγὸς νὰ τὸ σκοπεύση ἐγκαίρως. Καὶ κάθε βραδύτης στὴ σκόπευσι ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ντουφεκιᾶς.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τῆς κυνηγετικῆς περιόδου ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ ἐξασκηθῆ στὶς πορείες. Ἔτσι ἄμα ἀρχίση νὰ κυνηγάη δὲ θὰ κουράζεται εὔκολα.

Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξασκηθῆ στὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησι τῶν ἀποστάσεων. Πολλοὶ κυνηγοί, καλοὶ σκοπευταὶ στὰ σκοπευτήρια, σημειώνουν ἀποτυχίες στὸ κυνήγι, γιατὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν πραγματικὴ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπ' τὸ θέραμα ποὺ σκοπεύουν.

★

Ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ δίνη ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν ἐνδυμασία του καὶ στὴν ὑπόδησί του.

Τὸ φθινόπωρο τὰ ροῦχα του πρέπει νὰ εἶναι εὐρύχωρα καὶ ἐλαφρά. Τὸ κυνηγετικό του καπέλλο μαλακὸ καὶ πλατύγυρο γιὰ νὰ τοῦ κρατάη ἴσκιο.

Ν' ἀποφεύγη τὴ φυσιγγιοθήκη. Τοῦ σφίγγει τὴ μέση καὶ τοῦ προκαλεῖ δυσφορία. Προτιμώτερο εἶναι τὸ εἰδικὸ γιὰ φυσέκια γιλέκο. Ἀπαραίτητη ὅμως εἶναι καὶ ἡ τσάντα τῆς πλάτης.

Μέσα στὴν τσάντα ὁ κυνηγὸς θὰ βάλη τὰ ἐφεδρικὰ φυσέκια του, τὴν βέργα τοῦ ὅπλου του καὶ ἕνα πρόχειρο φαρμακεῖο. Τὴ βέργα θὰ τὴν χρησιμοποιήση σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ μαγκώση ἕνα φυσέκι καὶ δὲ θὰ μπορῆ νὰ τὸ τραβήξη ἔξω ἀπ' τὴν κάννη ὁ ἐξολκεύς. Τὸ φαρμακεῖο πρέπει νὰ περιέχη τὰ ἑξῆς εἴδη: ἕνα - δυὸ ἐπιδέσμους, λίγο μπαμπάκι, λίγες γάζες, μερικὰ δισκία ἀσπιρίνης καὶ σουλφογκουανιντίνης, λευκοπλάστη καὶ μιὰ σύριγγα γιὰ ἐνέσεις γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ δαγκώση τὸ σκυλὶ τοῦ κυνηγοῦ καμμιὰ ὀχιὰ ἢ ἄλλο φαρμακερὸ φίδι. Δὲ θὰ λείπη, φυσικὰ καὶ ὁ ἀντιοφιδικὸς ὀρρὸς τοῦ Καλμέτ.

Πολὺ ἐξυπηρετικὸς εἶναι καὶ ὁ «ματαρᾶς», ὁ δερμάτινος σάκκος τῆς πλάτης μὲ πόσιμο νερό. Τὸ νερὸ εἶναι ἀπαραίτητο ἰδίως στὸ κυνήγι τῆς πέρδικας. Ἀνακουφίζει τὸν κυνηγὸ καὶ ξεκουράζει τὸ σκυλί. Σκυλὶ ποὺ διψάει παύει νὰ ψάχνη καὶ χάνει τὴν ὄσφρησί του.

Οἱ μάλλινες κάλτσες εἶναι πολὺ πρακτικές: Ἀπορροφοῦν τὸ καλοκαίρι τὸν ἱδρῶτα τῶν ποδιῶν καὶ τὰ κρατοῦν ζεστὰ τὸν χειμῶνα.

Στὴν ὑπόδησί του ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ δίνη ἰδιαίτερη φροντίδα. Τσίγγουνιὲς δὲν ἐπιτρέπονται. Τὰ παπούτσια του πρέπει νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφαρμοστά. Νὰ μὴ τὸν χτυποῦν. Τὸ καλὸ παπούτσι βοηθάει τὸν κυνηγὸ νὰ περπατάη ἀνάλαφρα καὶ νὰ μὴ κουράζεται εὔκολα.

Οἱ περικνημίδες πρέπει ν' ἀποφεύγωνται καθὼς καὶ οἱ μπόττες. Ἐπίσης καὶ οἱ κυλόττες. Κατάλληλο εἶναι τὸ μακρὺ παντελόνι, μὲ πολλὲς τσέπες στενὸ στὰ πόδια.

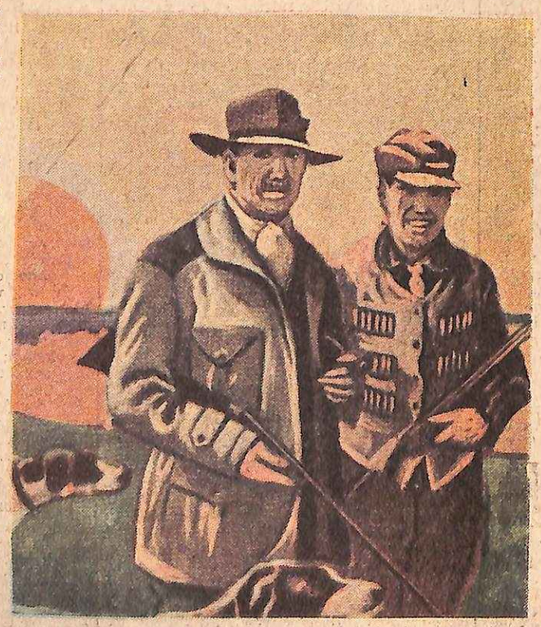

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς αὐτοὺς φοράει σακκάκι στρατιωτικοῦ τύπου καὶ ὁ ἄλλος εἰδικὸ γιλέκο γιὰ φυσέκια.

Τὸ σακκάκι νὰ εἶναι μακρὸ στρατιωτικοῦ τύπου μὲ πολλὲς τσέπες ὄχι μπουφὰν καὶ μὲ μιὰ τσέπη στὴν πλάτη γιὰ τὰ σκοτωμένα πουλιά.

★

Ὅλα τὰ ἐφόδια τοῦ κυνηγοῦ ποὺ ἀναφέραμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «ματαρᾶ», εἶναι κατάλληλα καὶ γιὰ τὸ χειμωνιάτικο κυνήγι μὲ τὶς ἑπόμενες συμπληρώσεις καὶ βελτιώσεις:

Τὰ ἐσώρουχα τοῦ κυνηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι μάλλινα. Τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματά του ἀδιαβροχοποιημένα (ὄχι τελείως ἀδιάβροχα, γιατὶ τὰ ἀδιάβροχα εἶναι ἀνθυγιεινά, ἐμποδίζουν τὴν ἐξάτμισι τοῦ σώματος καὶ προκαλοῦν ἐφίδρωσι, μόλις ὁ κυνηγὸς ἀρχίση νὰ κυνηγάη). Γιὰ τὴν προφύλαξι ἀπ' τὴ βροχὴ ἀρκεῖ μιὰ μπέρτα ἀπὸ νάϋλον. Καὶ τελείως ἀδιάβροχη εἶναι καὶ ἐλαφρά. καὶ δὲν πιάνει τόπο στὴν τσάντα τῆς πλάτης.

Στὴν τσάντα τῆς πλάτης, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ εἴδη ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ τὴν μπέρτα θὰ βάλωμε ἀκόμη καὶ τὰ ἑξῆς: Ἕνα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, ἕνα μποτιλλάκι μὲ κονιὰκ ἢ ροῦμι, ἕνα σπερματσέτο καὶ μερικὰ κομμάτια δαδὶ γιὰ τὸ ἄναμμα φωτιᾶς στὸ ὕπαιθρο καὶ ἕνα κουτὶ μὲ σπίρτα.

Ὅσοι συνηθίζουν νὰ διακόπτουν τὸ κυνήγι γιὰ νὰ κολατσίσουν, θὰ βάλουν μέσα στὴν τσάντα τῆς πλάτης καὶ τὸ φαγητό τους. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι λίγο καὶ ἐλαφρό. Μὲ βαρὺ στομάχι ὁ κυνηγὸς δὲν ἔχει πιὰ τὴν ὄρεξι καὶ τὴ δύναμι νὰ συνεχίση τὸ κυνήγι. Τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ κυνηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι κασκέτο ἀδιάβροχο μὲ ἀναδιπλούμενες παρωτίδες, δηλαδὴ μὲ αὐτιά. Τ' αὐτιὰ αὐτὰ ξεδιπλώνονται καὶ σκεπάζουν τ' αὐτιὰ καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ κυνηγοῦ καὶ τὰ προφυλάσσουν ἀπὸ τὸ κρύο, τὴ βροχή, τὸ χιόνι καὶ τοὺς κρύους ἀνέμους. Ἀπαραίτητα τὸν χειμῶνα εἶναι καὶ τὰ μάλλινα γάντια.

Γιὰ νὰ φανῆ ἡ σοβαρὰ σημασία, ποὺ ἔχουν τὰ μάλλινα γάντια στὸ κυνήγι ἀναφέρουμε τὸ ἀτύχημα ποὺ συνέβη στὸ στρατηγὸ Πάκαρτ ποὺ ὑπηρετοῦσε ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεττανικῶν δυνάμεων, τὸ 1950. Τοῦ κόψανε δυὸ δάχτυλα ἀπ' τὸ δεξί του χέρι καὶ ἄλλα δυὸ ἀπ' τὸ ἀριστερὸ ἔπειτα ἀπὸ κρυοπαγήματα ποὺ ἔπαθε κυνηγώντας στὴ Βόρειο Ἑλλάδα χωρὶς μάλλινα γάντια.

★

Ἐφωδιασμένος, λοιπόν, ὁ κυνηγός μας ὅπως περιγράψαμε θὰ βγῆ στὸ κυνήγι. Πρὶν φύγη ὅμως ἀπὸ τὸ κατάλυμά του πρέπει νὰ ἐξετάση προσεκτικὰ τὸ ὅπλο του: Νὰ βεβαιωθῆ ἂν λειτουργοῦν καλὰ τὰ ἐλατήρια του καὶ οἱ σκανδάλες. Ἂν ἀνοιγοκλείνη τέλεια καὶ μὲ εὐκολία. Ἂν τὸ ἔχη βάλει σὲ θήκη θὰ ἐξετάση μὴ τυχὸν λείπη κανένα κομμάτι του. Θὰ βεβαιωθῆ ἀκόμη ἂν ἔχη πάρει μαζί του τὰ φυσέκια,ποὺ τοῦ χρειάζονται, τὸ κυνηγετικό του μαχαίρι, τὴ σφυρίχτρα του καὶ τὸν ἐξολκέα. Ὁ ἐξολκεὺς εἶναι ἕνα ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὁποῖον τραβάει ὁ κυνηγὸς τὸ φυσέκι ἔξω ἀπ' τὴν κάννη τοῦ ὅπλου. Θὰ βεβαιωθῆ ἀκόμη καὶ γιὰ κάτι ἄλλο. Ἂν, δηλαδὴ ἔχη πάρει μαζύ του καὶ τὴν κυνηγετικὴ ἄδειά του. Ἔτσι ἐφωδιασμένος μπορεῖ νὰ ξεκινήση γιὰ κυνήγι.

Φρόνιμο ὅμως εἶναι νὰ παίρνη μαζί του καὶ μερικὰ φυσέκια γεμισμένα μὲ σφαῖρα ἢ σφαιρίδια. Στὸ κυνήγι δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῆ.

Ἡ ἀγριόχηνα

Ἡ ἀγριόχηνα, ὅπως τὸ λέει ἡ λέξις, εἶναι μιὰ ἄγρια χήνα. Ἡ χήνα ἐπιστημονικὸς ὀνομάζεται «χήν». Ἡ λέξι χὴν παράγεται ἀπ' τὸ ρῆμα χαίνω, ποὺ σημαίνει εἶμαι ἀνοιχτός. Καὶ πραγματικὰ ἡ ἀγριόχηνα ἔχει διαρκῶς τὸ στόμα της ἀνοιχτό, γιατὶ εἶναι ἀδηφάγο πουλί. Ὅλο τρώει! Ὅταν πέσουν οἱ ἀγριόχηνες σὲ χωράφια, κάνουν μεγάλες ζημιές. Πολλὲς φορὲς οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες ζητοῦν τὴ βοήθεια τῶν κυνηγῶν γιὰ νὰ τὶς ἐξοντώσουν.

Ἡ ἀγριόχηνα εἶναι μικρότερη στὸ μέγεθος ἀπὸ τὴν ἥμερη χήνα. Τὸ πτέρωμά της εἶναι πυκνότατο μὲ χρῶμα σταχτὶ στὴ ράχη, καὶ σταχτοκίτρινο στὴν κοιλιὰ μὲ μερικὰ μαῦρα φτερὰ ἐδῶ καὶ κεῖ. Οἱ φτεροῦγες της ἔχουν βαθύτερο χρῶμα ἀπ' τὸ πτέρωμα καὶ περιβάλλονται ἀπὸ ἄσπρο περιθώριο. Τὸ πυκνότατο πτέρωμα τῆς ἀγριόχηνας τὴν προστατεύει ἀπ' τὸ κρῦο καὶ ἀπ' τὸ νερό, δύσκολα δὲ διαπερνιέται ἀπὸ τὰ σκάγια τοῦ κυνηγοῦ.

Οἱ ἀγριόχηνες ζοῦν κοπαδιαστά. Εἶναι ὑδρόβια πουλιά. Ἐν τούτοις προτιμοῦν τὴν ξηρά. Βόσκουν στὰ χωράφια, στὰ ἕλη καὶ στὰ ἀμμοδερὰ τεναγη τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν. Εἶναι μεταναστευτικὰ πουλιά. Ἐν τούτοις προτιμοῦν τὴν ξηρά. Βόσκουν δηλαδὴ θέσεις ἀναλόγως τῶν καιρικῶν συνθηκῶν. Μετακινοῦνται ἀπὸ τὸ βορρᾶ πρὸς τὸ νότο, ἀλλὰ δὲν δυσκολεύονται νὰ μετακινηθοῦν καὶ ἀντιστρόφως, ἂν βελτιωθῆ στὸ μεταξὺ ὁ καιρός. Οἱ μετακινήσεις τους αὐτὲς ἔχουν διαψεύσει, πολλὲς φορές, τὰ ἐπίσημα μετεωρολογικὰ δελτία. Οἱ παλαίμαχοι κυνηγοὶ ἀπὸ τὶς κατευθύνσεις τῶν κοπαδιῶν τῶν ἀγριοχηνῶν προβλέπουν τὸν καιρὸ πρὶν ἀπὸ 48 ὧρες. Ὅταν πετοῦν οἱ ἀγριόχηνες, σχηματίζουν γωνία, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας βρίσκεται πάντοτε ἕνας ἀρσενικός. Ταξιδεύουν συνήθως τὴν ἡμέρα. Εἶναι ἔξυπνα καὶ δύσπιστα πουλιά. Δύσκολα τὶς πλησιάζει κανείς. Ἔχουν καὶ ἐξαιρετικὴ μνήμη. Ξεχωρίζουν τὸν κυνηγὸ ἀπὸ τὸ βοσκὸ καὶ τὸ χωρικό.

Ὅταν βόσκουν, διαλέγουν χωράφια ἀναπεπταμένα καὶ ἐλεύθερα ἀπὸ δέντρα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν τριγύρω καὶ σὲ μεγάλη ἀπόστασι. Τοποθετοῦν καὶ σκοπούς. Οἱ ἀγριόχηνες τρῶνε φύλλα, χλόη, σπόρους, καρποὺς καὶ θαλασσινά. Στὴ θάλασσα, ἂν εἶναι κοντὰ στὰ χωράφια ποὺ βόσκουν, πηγαίνουν τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Ἡ μύτη τῆς ἀγριόχηνας εἶναι πλατειὰ καὶ μεγάλη ἐφωδιασμένη μὲ σκληρὲς κερατινες πλάκες ποὺ κόβουν σὰν δόντια. Ἔτσι κόβει μὲ εὐκολία καὶ ξερριζώνει τὰ γεννήματα.

Οἱ ἀγριόχηνες εἶναι μεταναστευτικὰ πουλιά, ὅπως εἴπαμε. Μένουν, ὅμως, ἀρκετὲς ἀπὸ αὐτὲς καὶ στὸν τόπο μας μονίμως σὲ ἀπρόσιτα βαλτοτόπια.

Ἡ ἀγριόχηνα σὲ μικρὴ ἡλικία ἐξημερώνεται εὔκολα. Ὅταν, ὅμως, ἐνηλικιωθῆ, νοσταλγεῖ τὴν ἐλευθερία καὶ ὅταν περάση κανένα κοπάδι ἑνώνεται μαζί του καὶ ἀφήνει διὰ παντὸς τὴν κατοικία της.

Τὸ κρέας τῆς νεαρᾶς ἀγριόχηνας εἶναι τρυφερὸ καὶ νόστιμο. Τῆς ἡλικιωμένης ὅμως εἶναι τραχὺ καὶ ἄνοστο. Μαγειρεύεται ὅπως καὶ ἡ ἥμερη χήνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ σιτέψη προηγουμένως.

Ὅπως ἀναφέραμε, ἤδη, οἱ ἀγριόχηνες δὲν πλησιάζονται εὔκολα. Οἱ κυνηγοὶ γιὰ νὰ τὶς σκοτώσουν ἀναγκάζονται νὰ μεταχειριστοῦν διάφορα τεχνάσματα. Θ' ἀναφέρωμε μερικά: Συνηθισμένο τέχνασμα εἶναι ἡ χρησιμοποίησι τῶν βωδιῶν. Οἱ ἀγριόχηνες δὲν τὰ φοβοῦνται. Ὁ κυνηγὸς παίρνει ἕνα ζευγάρι βώδια, μπαίνει στὴ μέση καὶ προχωρεῖ μαζί τους πρὸς τὸ μέρος ὅπου βόσκουν οἱ ἀγριόχηνες. Πλησιάζει τὰ κο-

Ἀνριόχηνα μὲ τὰ μικρά της.

πάδι ἐντὸς βολῆς καὶ προφταίνει νὰ σκοτώση μὲ τὸ δίκαννο του δυὸ - τρεῖς ἢ περισσότερες ἂν χρησιμοποιῆ ἐπαναληπτικὴ αὐτογεμὴ καραμπίνα. Τὸ «κόλπο», ὅμως, αὐτὸ δὲν πιάνει δεύτερη φορὰ στὸ ἴδιο κοπάδι. Εἶναι, ὅπως, εἴπαμε πολὺ ἔξυπνα πουλιὰ οἱ ἀγριόχηνες καὶ δὲν τὴν ξαναπαθαίνουν.

Ἄλλος τρόπος εἶναι τὸ καρτέρι μέσα σὲ λάκκους. Σκάβουν λάκκους στὰ μέρη ποὺ συνηθίζουν νὰ βόσκουν οἱ ἀγριόχηνες, τοὺς καμουφλάρουν μὲ ξερὰ χόρτα ἢ καλάμια καὶ κρύβονται μέσα ἀπὸ βραδὺς ἢ πρὶν φέξη. Σὲ ξένες χῶρες μπροστὰ ἀπὸ τοὺς λάκκους βάζουν ψεύτικες ἀγριόχηνες γιὰ νὰ τραβοῦν ἐπάνω τους τὰ κοπάδια τῶν ἀγριοχηνῶν. Τὸ μέσον, ὅμως, αὐτὸ γιὰ τὴν προσέλκυσι τῶν πουλιῶν δὲν τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ κυνηγοί μας, γιατὶ τὸ ἀπαγορεύει ὁ κυνηγετικὸς νόμος μας. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ ἡ οἰκονομικὴ ἀνέχεια τῆς πλειονότητος τῶν κυνηγῶν μας. Ἡ ψεύτικη ἀγριόχηνα κοστίζει ἀρκετὰ καὶ δὲ φτάνει μιά. Χρειάζονται περισσότερες γιὰ νὰ προσελκύσουν τὸ ἄγριο κοπάδι καθὼς πετάει.

Στὰ βαλτοτόπια ὅπου συχνάζουν ἀγριόχηνες φτιάνουν μέσα στὶς καλαμιὲς φυλάχτρες καὶ βάζουν μπροστά τους ψεύτικες ἀ-

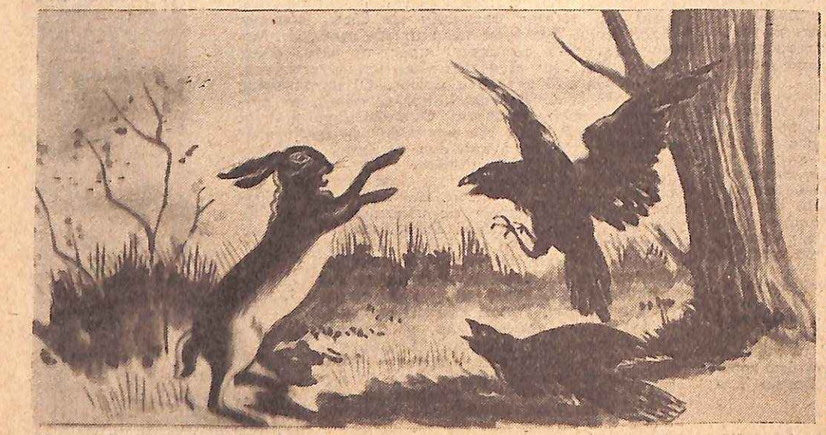

Ἄνω: Γεράκια ἐναντίον λαγοῦ. Παραπλεύρως: Ἀετὸς κατασπαράσσει ἕνα ἀγριοκάτσικο.

γριόχηνες. Ὁ τρόπος, ὅμως, αὐτὸς εἶναι ὀλίγο βλαβερὸς στὴν ὑγεία τῶν κυνηγῶν γιατὶ τοὺς φιλοδωρεῖ συνήθως μὲ ρευματισμοὺς καὶ κάποτε καὶ μὲ κανένα κρυολόγημα.

Ἀνεφέραμε, ἤδη, ὅτι οἱ ἀγριόχηνες δὲ φοβοῦνται τὰ βάβια. Οἱ κυνηγοὶ ἐπειδὴ δὲν τοὺς εἶναι εὔκολο νὰ βρίσκουν βάβια γιὰ τὸ κυνήγι τῆς ἀγριόχηνας σκέφτηκαν νὰ φτιάσουν ἕνα ὁμοίωμά τους, ἕνα ψεύτικο βάβι καὶ νὰ κρύβωνται μέσα στὸ σῶμα του. Ὁ σκελετὸς τοῦ ὁμοιώματος αὐτοῦ εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ ξύλο καὶ τυλιγμένος μὲ ἀδιάβροχο, ἀντὶ γιὰ δέρμα. Μέσα στὸ σῶμα τοποθετοῦν δυὸ καθίσματα. Τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸ ἄλλο πιὸ πίσω, στὴ μέση. Στήνουν ἀπὸ βραδὺς τὸ ψεύτικο βάβι στὸ μέρος ποὺ ἐξέρουν πὼς θὰ πάνε οἱ ἀγριόχηνες γιὰ νὰ βοσκήσουν, μπαίνουν μέσα καὶ τὶς περιμένουν.

Ἅμα χαράξη, πέφτει τὸ κοπάδι στὸ χωράφι καὶ ἀρχίζει νὰ βόσκη πλησιάζοντας στὸ ψεύτικο βάβι. Ἅμα φτάση πολὺ κοντά, οἱ κυνηγοὶ κατεβάζουν ἐαφνικὰ τὸν λαιμὸ καὶ τὴ μέση τοῦ βαβιοῦ, ποὺ ἀνοίγουν σὰν καπάκι μὲ μεντεσέδες καὶ ἀρχίζουν τὰ τουφεκίδι. Καμμιὰ φορὰ οἱ ἀγριόχηνες ὑποψιάζονται καὶ δὲν πιάνουν στὸ χωράφι. Περνοῦν, ὅμως, χαμηλὰ ἐπάνω ἀπ' τὸ ψεύτικο βάβι καὶ τότε οἱ κρυμμένοι μέσα του κυνηγοὶ τὶς τουφεκοῦν στὸν ἀέρα, ἀφοῦ φυσικά, ἀνοίξουν προηγουμένως τὰ κατάκια ποὺ τοὺς κρύβουν. Μερικοὶ κυνηγοὶ σκέφτηκαν νὰ γίνουν οἱ ἴδιοι... βάβια. Ἔφτιασαν, λοιπόν, τὸ σῶμα τοῦ βαβιοῦ, τὸ φόρεσαν καὶ περπατοῦσαν μὲ τὰ δικά τους πόδια. Σὰν τὶς ἀποκρηάτικες... γκαμήλες. Τὸ κόλπο, πέτυχε στὴν ἀρχὴ καὶ μπόρεσαν νὰ πλησιάσουν τὶς ἀγριόχηνες ἐντὸς βολῆς τοῦ ὅπλου των. Τοὺς πῆραν, ὅμως, αὐτὲς μυρουδιὰ καὶ δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ τὶς ξαναζυγώσουν. Μπόρεσαν νὰ ξεχωρίσουν, πὼς τὰ πόδια τοῦ ζώου ποὺ ἐπλησίαζε δὲν ἤτανε πόδια βαβιοῦ! Τόσο ἔξυπνα καὶ πονηρὰ πουλιὰ εἶναι. Στὸ κυνήγι τῆς ἀγριόχηνας οἱ γομώσεις τῶν φυσεκιῶν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ δυνατὲς καὶ τὰ σκάγια ποὺ περιέχουν πολὺ χοντρά. Εἶναι καλύτερο καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸ νὰ χρησιμοποιεῖνται σφαιρίδια ἀντὶ γιὰ σκάγια. Τὸ πυκνότατο πτέρωμα τῆς ἀγριόχηνας δὲ διαπερνιέται εὔκολα ἀπὸ τὰ σκάγια, ἐκτός, φυσικά, ἂν χτυπηθῆ τὸ πουλὶ ἀπὸ πολὺ κοντά, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σπανιότατα.

Ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ τουφεκιὰ ἀπ' τὰ πλάγια καθὼς πετάει ἡ ἀγριόχηνα, γιατὶ μένουν τότε τὰ πλευρά της ξέσκεπα, καθὼς καὶ ἀπὸ πίσω γιατὶ τὸ πτέρωμα της ἀνοίγει καὶ ἀφήνει κενὰ

Ἡ τουφεκιὰ ἀπὸ ἐμπρὸς εἶναι ἀποτελεσματικὴ μόνο ἂν χτυπηθοῦν ἢ οἱ φτεροῦγες, ἢ τὸ κεφάλι ἢ ὁ λαιμὸς τοῦ πουλιοῦ, στὴν κανονικὴ ἐννοεῖται, ἀπόστασι βολῆς.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀγριόχηνες στὸν κόσμον. Στὴν Ἑλλάδα ἔρχονται τέσσερα: ἡ σταχτιά, ἡ χωραφίσια, ἡ ἀσπρομέτωπη καὶ ἡ κοκκινοπόδαρη.

Ἡ σταχτιὰ ἀγριόχηνα εἶναι ἡ μεγαλείτερη. Τὸ ἀνάστημά της φτάνει τὰ 0,80 μ. Ἡ μύτη της καὶ τὰ πόδια της εἶναι κοκκινωπά. Λένε πὼς εἶναι ἡ προμάμμη τῆς ἡμερης χήνας. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν πὼς ἡ ἀγριόχηνα κατάγεται ἀπὸ τὴν ἤμερη, τὴν κατοικίδια, Καμμιά, ὅμως, ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς ἐκδοχὲς δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ.

Ἡ χωραφίσια ἀγριόχηνα εἶναι μικρότερη ἀπ' τὴ σταχτιά. Ἡ μύτη της εἶναι μαύρη καὶ τὰ πόδια της κιτρινωπά. Οἱ χωραφίσιες ἀγριόχηνες σχηματίζουν μεγάλα κοπάδια ἀπὸ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες ἄτομα. Αὐτὲς εἶναι ποὺ στὸ πέταιά τους σχηματίζουν γωνία.

Ἡ ἀσπρομέτωπη ἀγριόχηνα, μικρότερη ἀπ' τὴν προηγούμενη ἔχει ὡς χαρακτηριστικὸ γνώρισμα μιὰ ἄσπρη κηλίδα στὸ μέτωπο. Ἀπ' αὐτὸ πῆρε καὶ τὸ ὄνομα ἀσπρομέτωπη. Ἡ μύτη της καὶ τὰ πόδια της εἶναι κιτρινωπά.

Ἡ κοκκινοπόδαρη ἀγριόχηνα, εἶναι ἡ πιὸ μικρὴ ἀπ' τὶς ἄλλες. Ἡ μύτη της καὶ τὰ πόδια της εἶναι κοκκινωπά.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴν χωραφίσια ἀγριόχηνα, οἱ ἄλλες δὲν ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς κυνηγούς μας, γιατὶ δὲν μᾶς ἔρχονται τακτικὰ καὶ εἶναι καὶ λίγες αὐτὲς ποὺ ἔρχονται.

Τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ

Τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ εἶναι διαδεδομένα σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ τάξι τους ἀριθμεῖ 630 περίπου εἴδη.

Ἔχουν τὰ ἑξῆς γενικὰ χαρακτηριστικά: Κυρτὸ ράμφος τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάνω μέρος σκεπάζει τὸ κάτω ἀγκιστροειδῶς. Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ράμφους ὑπάρχει μιὰ μαλακιὰ ἐπιδερμίδα καὶ ἐπάνω σ' αὐτὴν δυὸ τρύπες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ ρουθούνια. Τὰ νύχια τῶν ποδιῶν τους εἶναι δυνατά, μυτερά, καὶ γαμψά. Ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματός τους εἶναι θαμπὸς μαῦρος, σταχτὶς καὶ καστανός, πολὺ δὲ σπάνια γαλάζιος. Μερικὰ ἔχουν γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος ὅπως ὁ γύπας τὸ λαιμό του. Τρῶνε πολὺ καὶ χωνεύουν ἄριστα. Μποροῦν ὅμως νὰ μείνουν νηστικὰ πολὺ καιρό. Τὰ περιττώματα τους ἔχουν ἀηδεστάτη μυρουδιά, τὴ μυρουδιὰ δυνατῆς ἀμμωνίας. Τρῶνε ζωϊκὴ τροφή: ζωντανὰ θηλαστικὰ ζῶα, πουλιά, ψάρια, ἑρπετά, ἔντομα καὶ πτώματα. Γεννοῦν αὐγά. Ὅσο μεγαλείτερα εἶναι στὸ σῶμα τόσο λιγώτερα αὐγὰ κάνουν.

Διαιροῦνται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: Σ' ἐκεῖνα ποὺ κινοῦνται τὴν ἡμέρα, τὰ «ἡμερόβια», καὶ σ' ἐκεῖνα ποὺ κινοῦνται μόνο τὴ νύχτα, τὰ «νυκτόβια». Ἡμερόβια ἀρπακτικὰ εἶναι οἱ ἀητοί, οἱ γύπες, οἱ γυπαετοί, τὰ γεράκια κτλ. Νυκτόβια τὰ διάφορα εἴδη τῶν γλαυκῶν ὅπως ὁ μπούφος, ἡ κουκουβάγια κτλ. Ἡ ἐπωνυμία «γλαυξ» ὀφείλεται στὸ γλαυκὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τῶν νυκτοβίων αὐτῶν πουλιῶν. Γλαυκὸ χρῶμα εἶναι ὁ χρωματισμὸς μεταξὺ πρασίνου καὶ γαλάζιου.

Τὰ ἀρπακτικὰ εἶναι ἄλλα διαβατικὰ καὶ ἄλλα ἐνδημικά, δηλαδὴ ντόπια. Ἄλλα περνοῦν ἀπὸ τὸν τόπο μας καὶ ἄλλα μένουν μονίμως σ' αὐτόν. Ἀπὸ τὸν τόπον μας περνοῦν 45 περίπου εἴδη. Αὐτὰ ποὺ μένουν μονίμως ἐδῶ εἶναι ἐλάχιστα: ἀητοί, γύπες, γεράκια, κιρκινέζια, κουκουβάγιες. Τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ δίνουν τὸ μέτρο τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς τόπου. Ἐμφανίζονται ἐκεῖ ὅπου δὲ λαμβάνονται αὐστηρὰ μέτρα καθαριότητος ἢ ὑπάρχουν ἐρείπια ἢ παλαιὰ ἐνετικὰ φρούρια. Λόγω τῶν αἰτίων αὐτῶν ἡ χώρα μας ἦταν, πρὸ ἐτῶν, γεμάτη ἀπὸ ἀρπακτικὰ πουλιά. Ἡ καθαριότης καὶ ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς τὰ ἀπομακρύνουν.

Ἐπὶ πλέον στὴ σημαντικὴ ἐλάττωσι τῶν ἀρπακτικῶν συμβάλλει καὶ ἡ προγραφή τους ἀπὸ τὸ Κράτος, τὰ ὁποῖα τὰ ἐπικηρύσσει ὡς ληστάς. Οἱ κυνηγοί μας τοὺς ἔχουν κηρύξει ἀμείλικτο πόλεμο, γιατὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τρῶνε καὶ ἀπὸ κανένα λαγό, πέρδικα, ζαρκαδάκι, περιστέρι, φάσα ἢ τσίχλα. Ἡ πολιτεία, δυστυχῶς, χωρὶς νὰ βασανίση τὸ ζήτημα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως προέγραψε μὲ διατάξεις τοῦ κυνηγετικοῦ νόμου μας τὰ ἀρπακτικὰ ἐπιτρέποντας τὴν θανάτωσί τους ὄχι μόνο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κυνηγετικῆς περιόδου, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ χρόνο. Ἔτσι ὄχι μόνο ἐλαττώθηκαν τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ τοῦ τόπου μας, ἀλλὰ καὶ μερικὰ εἴδη ἀπὸ αὐτὰ ἐξαφανίστηκαν ἐντελῶς.

Ἡ τακτικὴ τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀρπακτικῶν πουλιῶν εἶναι ἀδικαιολόγητη. Πόσα ἀρπακτικὰ μεγάλα ψάρια ἡ κῆτη δὲν ὑπάρχουν στὰ ποτάμια, στὶς λίμνες, στὶς θάλασσες ποὺ τρῶνε ψάρια. Τὰ θαλάσσια μάλιστα ἀρπακτικὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ καταδιώξη

κανείς. Καὶ ὅμως τὰ ψάρια δὲν ἐλαττώθηκαν. Ἡ φυσικὴ ἀναπαραγωγή τους ἀναπληρώνει τὶς ἀπώλειες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ θηραματικὰ πουλιὰ καὶ ζῶα καὶ δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ἰδιαίτερα μέτρα γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν ἀρπακτικῶν. Τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ παρακολουθοῦν ὅλα τὰ ἀδημητικὰ πουλιὰ ἕως τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα σημεῖα τῆς διαμονῆς των καὶ συνυπάρχουν μ' αὐτά. Ἡ Ἀφρική, χώρα καταφυγίου τῶν μεταναστευτικῶν πουλιῶν εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀρπακτικὰ καὶ μεταναστευτικὰ πουλιά, χωρὶς ὡστόσο, νὰ παρατηρῆται αἰσθητὴ ἐλάττωσι τῶν τελευταίων. Αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ φύσις ἔχει προικίσει τὰ μεταναστευτικὰ πουλιά, καθὼς καὶ τὰ ντόπια θηραματικὰ πουλιὰ καὶ ζῶα μὲ ὅλα τὰ μέσα ἀμύνης ἔναντι τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἀρπακτικῶν. Ἄλλωστε τὰ περισσότερα ἀρπακτικὰ πουλιὰ τρέφονται μὲ πτώματα, ἄλλα μὲ ψάρια, ἄλλα μὲ ποντίκια, ἄλλα μὲ φεῖδια καὶ ἔντομα καὶ ὀλίγα μόνον μὲ θηράματα.

Βγαίνει, λοιπόν, τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ εἶναι περισσότερο χρήσιμα στὴ γεωργία παρὰ βλαβερὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἐξόντωσί τους. Μήπως δὲ συμβαίνει μερικὰ θηράματα νὰ γίνωνται ἐπιβλαβῆ, ὅπως οἱ λαγοὶ καὶ οἱ πέρδικες, ὅταν γίνουν πάρα πολλά; Καὶ ὅμως κανεὶς δὲ σκέφτηκε ποτέ, νὰ ἐπιδιώξη τὴν ἐξόντωσί τους. Ἡ πεῖρα ἀπέδειξε ὅτι πολλὲς φορές, προστασία καὶ περιορισμοὶ φέρνουν ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ περιμένει κανείς. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξαν καὶ οἱ συζητήσεις ποὺ ἔγιναν πέρυσι γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, στὸ Διεθνὲς Συμβούλιο θήρας στὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖται καὶ ἡ Ἑλλάς. Παρεδέχθησαν ὅτι τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ ἀποτελοῦν εἶδος «ἀστυνομίας τῆς φύσεως», ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ διατηρῆ τὴν ἰσορροπία μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν. Στὴν Ἐλβετία π.χ. εἶχεν ἐξαπολυθῆ ἀγρία καταδίωξι τῶν ἀρπακτικῶν πουλιῶν. Γρήγορα, ὅμως, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν τὴν καταδίωξί τους. Γιατὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ καταστροφὴ τῶν ἀρπακτικῶν εἶχε ὡς συνέπεια τὴν αἰσθητὴ ἐλάττωσι τῶν θηραμάτων καὶ συγχρόνως τὴν αὔξησι τῶν ἐπιζωοτιῶν. Στὴ Γερμανία, ἐξ ἄλλου, ἐχρειάστηκε νὰ προστατευθῆ ἡ ἀναπαραγωγὴ τῶν ἀλεπούδων στὶς περιοχὲς ὅπου ἡ ἐξαφάνισί τους εἶχε προκαλέσει φαινόμενα ἐκφυλισμοῦ σὲ διάφορα εἴδη ἀγρίων ζώων. Δὲ φταίνε λοιπόν, τὰ ἀρπακτικὰ πουλιὰ ἂν ἐλαττώθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν θηραμάτων. Τὰ αἴτια βρίσκονται ἀλλοῦ. Βρίσκονται στὸ γεγονὸς ὅτι μὲ τὸν πολιτισμὸ ἐξηφανίσθησαν οἱ προϋποθέσεις ποὺ ἔνα μέρος τῶν θηραμάτων. Ἐξέλιπαν σὲ μεγάλο βαθμὸ οἱ τόποι ἀναπαύσεως, ἠρεμίας καὶ τροφῆς τῶν θηραμάτων. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικό: Αὐξήθηκε ὑπερβολικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν κυνηγῶν. Καὶ οἱ κυνηγοὶ εἶναι ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τῶν θηραμάτων! Στὴν Ὁλλανδία φονεύονται κάθε χρόνο 500.000 περίπου ἀγριόχηνες. Ὁ ἀριθμός τους ὅμως ὄχι μόνο δὲν ἐλαττώθηκε, ὅπως ἀπεδείξε σχετικὴ ἔρευνα τοῦ Ὁλλανδικοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐσημείωσε καὶ αὔξησι. Αὐτὸ ἀποδίδεται στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀγριόχηνες βρίσκουν στὴν Ὁλλανδία κατάλληλο φυσικὸ περιβάλλον καὶ τροφή, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν κυνηγῶν τῆς Ὁλλανδίας βρίσκεται σὲ λογικὸ ἐπίπεδο.

Ἡ συστηματική, λοιπόν, ἐξόντωσι τῶν ἀρπακτικῶν πουλιῶν πρέπει νὰ παύση καὶ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραμε καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς φυσιοπροστασίας. Τὰ ὡραῖα δημιουργήματα τῆς φύσεως πρέπει νὰ τὰ προστατεύωμε γιὰ νὰ διατηροῦνται, καὶ ὄχι νὰ τὰ καταστρέφωμε. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ ἐκλείψη μιὰ μέρα ὁ ἀητὸς τὸ σύμβολο τῆς δυνάμεως καὶ ἰσχύος, τὸ ἔμβλημα αὐτοκρατόρων, βασιλέων καὶ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μας.

Γιὰ τὴ διατήρησι τῶν ἀρπακτικῶν πρέπει νὰ φροντίσουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κυνηγοί μας, ἂν ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴν αὔξησι τῶν θηραμάτων.

Κυνηγετικὴ τέχνη καὶ ἀγωγὴ

Τὰ θηράματα, πουλιὰ καὶ ζῶα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνηλεῆ καταδίωξί τους ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ἔγιναν πολὺ φιλόποπτα καὶ περισσότερο ἄγρια. Κατ' ἀνάγκην, λοιπόν, ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ φροντίζη νὰ δημιουργῆ εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς θηράματος καὶ τὸν φόνο του. Ὅταν παραμονεύη «στὸ καρτέρι» πρέπει νὰ εἶναι καλὰ κρυμμένος γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ τὸ θήραμα ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἀλλάξη κατεύθυνσι. Ὅταν ψάχνη πρέπει νὰ φροντίζη νάχη τὸν ἀνεμο ἀπὸ μπροστά του. Αὐτό, ἐκτὸς ποὺ βοηθάει πολὺ τὸ σκυλὶ νὰ παίρνη τὴ μυρουδιὰ τῶν θηραμάτων ἀπὸ μακρυά, βοηθάει καὶ τὸν ἴδιο τὸν κυνηγὸ νὰ μὴ τοῦ πάρη τὴ μυρουδιὰ τὸ θήραμα. Τ' ἀγρίμια, ἐλάφια, ζαρκάδια, ἀγριογούρουνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀξύτατη ἀκοὴ καὶ τὴν ἰσχυρότατη ὄρασι ἔχουν ἰδιαίτερα ἀναπτυγμένη τὴν ὄσφρησι.

Ὅταν ψάχνη γιὰ θήραμα εἴτε μόνος του εἴτε μὲ συντρόφους πρέπει νὰ φροντίζη νὰ εἶναι σὲ κάθε στιγμὴ ἕτοιμος καὶ σὲ θέσι νὰ ἐπωμίση τὸ ὅπλο του καὶ νὰ πυροβολήση. Ὅταν βαδίζη πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κρατάη τὸ ὅπλο του μὲ τὶς κάννες ἐστραμμένες πρὸς τὸ ἔδαφος ἢ στὸν ἀέρα. Αὐτὸ θὰ γίνεται ὅταν ὁ κυνηγὸς εἶναι μόνος. Ὅταν, ὅμως, συντροφεύεται ἀπὸ ἄλλον κυνηγὸ καὶ προπορεύεται, αὐτὸς μὲν πρέπει νὰ κρατάη τὸ ὅπλο του μὲ τὶς κάννες ἐστραμμένες πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ σύντροφός του νὰ κρατάη τὸ ὅπλο του μὲ τὶς κάννες στὸν ἀέρα. Ἂν κρατᾶν κι' οἱ δυὸ τὰ ὅπλα τους ὅπως δείχνει ἡ παραπλεύρως εἰκὼν (κάτω), ὁποιο ὅπλο πάρη φωτιὰ πρῶτο θὰ σκοτώση τὸν ἄλλο.

Ὅταν πρόκειται νὰ περάση μέσα ἀπὸ συρματόπλεγμα, νὰ πηδήση φράχτη, νὰ ἀνέβη σὲ μάντρα κλπ. ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ κρατάη τὸ ὅπλο του μπροστά του καὶ μὲ τὶς κάννες ἐστραμμένες πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὅταν κυνηγάη μόνος του μπορεῖ νὰ κρατάη τὸ ὅπλο του κατὰ τοὺς ἑξῆς τρόπους: Ἀπ' τὴ λαβὴ μὲ τὸ δεξὶ χέρι, ἐνῶ οἱ κάννες θ' ἀκουμποῦν ἐπάνω στὸ ἀριστερὸ χέρι του, ποὺ θὰ τὸ κρατάη διπλωμένο ἐπάνω στὸ στομάχι του. Αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸν ἀποφεύγη, ὅταν ἀριστερά του ὑπάρχη ἄλλος κυνηγός. Ἀπ' τὴ λαβὴ μὲ τὸ δεξὶ χέρι ἐπάνω στὸν δεξὶ ὦμο ἀνάποδα ἔτσι ποὺ οἱ πετεινοὶ (οἱ σφῦρες) ν' ἀκουμπᾶν στὸ στῆθος του καὶ οἱ κάννες νὰ βλέπουν ὑψηλὰ καὶ πίσω ἀπ' τὸν ὦμο του. Ἀπ' τὶς σφῦρες μὲ τὸ δεξὶ χέρι τεντωμένο πρὸς τὰ κάτω καὶ τὶς κάννες πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὅταν πρόκειται νὰ ἐπωμίση τὸ ὅπλο του θὰ τὸ πιάση μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπ' τὶς κάννες στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ ξυστό. Ὅσο πιὸ τεντωμένο εἶναι τὸ ἀριστερὸ χέρι τόσο καλύτερα γίνεται ἡ ἐπωμισι καὶ ἡ σκόπευσι.

Ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ τουφεκίση τὰ θηράματα ὅταν βρίσκωνται σὲ ἀπόστασι ὅπου ἡ ντουφεκιὰ του θὰ τὰ σκοτώση ἐπὶ τόπου ἢ θὰ τὰ πληγώση θανάσιμα. Αὐτὸ ποὺ λένε μερικοὶ κυνηγοὶ «αὐτὸ θὰ χάση τὴ ζωή του καὶ ἐγὼ ἕνα φυσέκι» γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὶς ἀσκοπες ντουφεκιές, ἀποδεικνύει ἐλλειψι κυνηγετικῆς ἀγωγῆς. Μὲ τὰ συνήθους βελληνεκοῦς κυνηγετικὰ ὅπλα ἡ μεγαλείτερη ἀπόστασι στὴν ὁποία ἐπιτρέπεται ἡ ντουφεκιὰ εἶναι 50 μέτρα, ὅταν ἡ κάννη τοῦ ὅπλου εἶναι φούλ - τσὸκ (full choke). Μὲ κυλινδρικὴ κάννη ἡ ἀπόστασι αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶη τὰ 30 μέτρα.

Ὅταν ὁ κυνηγὸς χτυπήση ἕνα πουλὶ καὶ αὐτὸ πέση σὲ πυκνὸ μέρος, δὲν ἔχει δὲ σκυλὶ γιὰ νὰ τὸ βρῆ, θὰ μεταχειριστῆ τὸν ἑξῆς τρόπο: Στὸ μέρος ποὺ ντουφέκισε θὰ βάλη τὸν ριγμένο κάλυκα ἐπάνω σὲ κανένα κλαράκι ἢ πέτρα καὶ θ' ἀρχίση νὰ ψάχνη ἀκτινοειδῶς. Ἂν δὲν τὸ βρῆ μὲ τὴν πρώτη ἔρευνα, πρέπει νὰ γυρίση στὴ θέσι ἀπὸ ὅπου ντουφέκισε καὶ νὰ ἐπισκοπήση προσεκτικὰ τὸ μέρος ὅπου ὑπολογίζει ὅτι ἔπεσε τὸ σκοτωμένο πουλί. Θὰ ξαναψάξη καὶ θὰ τὸ βρῆ ἀσφαλῶς.

Ὁ κυνηγὸς πρέπει ν' ἀποτελειώνη τὸ πληγωμένο πουλί. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κρατάη ζωντανὸ γιατὶ βασανίζεται. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνη καὶ σὲ πληγωμένο ἀπὸ ἄλλο κυνηγὸ πουλὶ ἢ ἀγρίμι, ὅταν ὑπάρχη κίνδυνος νὰ φύγη. Θὰ τὸ δώση φυσικὰ σ' ἐκεῖνο ποὺ τὸ πλήγωσε. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ κυνηγετικὴ ἀγωγή. Ὅπως ἀπαιτεῖ ἐπίσης, ὁ κυνηγὸς ποὺ ἔχει μαζί του σκυλὶ νὰ τὸ βάλη νὰ ψάξη γιὰ νὰ βρῆ τὸ χτυπημένο θήραμα ἀπὸ ἄλλον κυνηγὸ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ βρῆ. Ὁ ἀληθὴς κυνηγός, ὁ πραγματικὸς τζέντλεμαν, ἀποφεύγει νὰ χτυπήση λαγὸ στὸ γιατάκι του ἢ φασιανὸ καθὼς βαδίζει. Ὀφείλει νὰ δώση στὸ θήραμα τὸν καιρὸ ν' ἀμυνθῆ φεύγοντας ἢ πετώντας. Τ' ἀγρίμια ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ τὰ ντουφεκάη μὲ σφαῖρα. Ἔτσι θὰ φανῆ ἡ σκοπευτική του ἱκανότης.

Ἄνω: Δύο τρόποι τοποθετήσεως ὅπλων στὸ πέρασμα συρματοπλεγμάτων: α) Ἐπικίνδυνος. β) Καλὸς καὶ ἀσφαλής. Κάτω: Μπορεῖ νὰ συμβῆ τραγικὸ δυστύχημα, γιατὶ οἱ κυνηγοὶ αὐτοὶ δὲν κρατᾶνε τὰ τουφέκια τους στὴ θέσι ποὺ πρέπει. Ὅποιου πάρη φωτιὰ τὸ ὅπλο θὰ σκατώση τὸν ἄλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλοι κίνδυνοι. — Πελεκᾶνοι, γερανοί, πελαργοί. — Τὰ κουνάβια. — Ἄσυλα διαβατικῶν πουλιῶν.

Ἡ περίφημη χορεύτρια Μάτα Χάρι, ποὺ ἐκτελέστηκε τὸ 1917 ὡς κατάσκοπος.

Ἡ Μάτα Χάρι ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ἕνας Ἄγγλος ἱστορικὸς ἀπέδειξε τώρα τελευταῖα τὴν ἀθωότητα τῆς διάσημης χορεύτριας

Ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ τριάντα ἐννιὰ χρόνια, ἕνα ὑγρὸ πρωϊνὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1917, ἡ περίφημη χορεύτρια Μάτα Χάρι ἔπεφτε νεκρὴ κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες ἑνὸς γαλλικοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν.

Τὸ στρατοδικεῖο, ποὺ τὴν εἶχε δικάσει καὶ ποὺ πρόεδρός του ἦταν ὁ συνταγματάρχης Σαμπρού, εἶχε παραδεχτῆ τὰ ἑξῆς σημεῖα τῆς κατηγορίας: α) ὅτι διατηροῦσε μυστικὲς σχέσεις μὲ τὸν ἐχθρὸ στὴν Ἰσπανία, τὴν Ὁλλανδία καὶ τὴ Γαλλία τὸ 1916, β) ὅτι εἶχε προμηθεῖ πληροφορίες στρατιωτικῆς φύσεως σὲ Γερμανοὺς πράκτορες στὴν Ἰσπανία, γ) ὅτι εἶχε ἔρθει κρυφὰ στὸ Παρίσι μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μαζέψη στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴ δύναμι καὶ τὶς μετακινήσεις τῶν γαλλικῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ νὰ τὰ διαβιβάση στὸ γερμανικὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο, δ) ὅτι εἶχε πληροφορήσει τὸν ἐχθρὸ γιὰ τὴν ἐπίθεσι ποὺ θὰ ἐξαπέλυαν οἱ Γάλλοι καὶ ε) ὅτι εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς Γερμανοὺς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἑνὸς καινούργιου εἴδους χημικῆς μελάνης.

Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τὸ πέρασμα τόσου καιροῦ, κι' ἐνῶ τὸ ὄνομα τῆς Μάτα Χάρι εἶναι πιὰ τυλιγμένο ἀπὸ τὸν θρῦλο, ὑπάρχουν μελετητὲς τῆς ἱστορίας της, ποὺ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἐνοχή της.

Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ποὺ φαίνεται νἄναι κι' ὁ πιὸ βαθὺς ἐρευνητὴς τοῦ μυστηρίου τῆς Μάτα Χάρι, ὑποστηρίζει μὲ πεποίθησι ὅτι οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 κατάσκοπος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου δὲν ὑπῆρξε... κατάσκοπος.

Πρόκειται γιὰ τὸν Ἄγγλο ἱστορικὸ Μπέρναντ Ντούμαν, συγγραφέα ὀγδόντα βιβλίων σχετικῶν μὲ τὸν πρῶτο μεγάλο πόλεμο. Στὸ τελευταῖο, λοιπόν, ἀπ' αὐτά, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴ Μάτα Χάρι» κι' ἀποτελεῖ καρπὸν μακροχρονίων μελετῶν, ὑποστηρίζει ὅτι καμμιὰ ἀπ' τὶς κατηγορίες, ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω, δὲν ἔχει πραγματικὰ ἀποδεικτῆ.

Ὁ Νιούμαν μελέτησε ὅλα τὰ σχετικὰ ἐπίσημα ἔγγραφα στὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἀγγλία. Ὑπέβαλε σὲ ἐξονυχιστικὴ «ἀνάκρισι» ὅλους τοὺς ἐπιζῶντες, ποὺ εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὴν τραγικὴ ἐκείνη ὑπόθεσι καὶ στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνεται κι' ἕνας ἀδελφὸς τῆς Μάτα Χάρι, Τέλος, μελέτησε καὶ τὸ ἡμερολόγιό της, ποὺ βρέθηκε μετὰ τὴν ἐκτέλεσί της. Καὶ τὸ συμπέρασμά του εἶναι: «Ἡ Μάτα Χάρι δὲν ὑπῆρξε βέβαια μιὰ Ἰωάννα Ντ' Ἄρκ, μιὰ μάρτυς. Σήμερα, ὅμως, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάη ἡ ὑπόθεσί της στὸ ἐφετεῖο τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἀθωωθῆ ἀπὸ τὴν ἄδικη κατηγορία».

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα, ποὺ παραθέτει ὁ Νιούμαν στὸ ἐντυπωσιακὸ αὐτὸ βιβλίο του, ἡ Μάτα Χάρι καταδικάστηκε καὶ τουφεκίστηκε βάσει ἁπλῶν ἐνδείξεων κι' ὄχι ἀποδείξεων. Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ, γιὰ τὴ Γαλλία, ἕνας ἀποδιοπομπαῖος τράγος, ποὺ νὰ φορτωθοῦν πάνω του τὰ σφάλματα τῶν Γάλλων στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ὑπαίτιοι τῆς ἀποτυχίας τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως τοῦ 1916. Καὶ βρῆκαν τὴ Μάτα Χάρι, γιὰ νὰ πληρώση ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἐκείνα τὰ σφάλματα, σὰν ἐξιλαστήριο θῦμα στὴν ἀγανακτισμένη γαλλικὴ κοινὴ γνώμη.

Πρῶτα-πρῶτα, γράφει ὁ Νιούμαν, ὁ θρῦλος λέει ὅτι ἡ Μάτα Χάρι ἦταν ἐκθαμβωτικὰ ὡραία, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀντισταθῆ στὰ ἀκαταμάχητα θέλγητρά της. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ ἦταν ψέμμα, συνεχίζει ὁ Ἄγγλος ἱστορικός. Ἡ Μάτα Χάρι δὲν ἦταν οὔτε ἁπλῶς ὄμορφη. Οἱ φωτογραφίες της ποὺ διασώθηκαν, ξεγελοῦν. Ὑπάρχουν, ὅμως, μαρτυρίες, κι' ἀρκεῖ ν' ἀναφερθῆ ἐκείνη τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ στρατοδικείου, τοῦ λοχαγοῦ Ἀντρὲ Μορνέ, ποὺ εἶπε γι' αὐτὴ στὸν Νιούμαν: «Ἦταν ἁπλῶς μιὰ συμπαθητικὴ γυναῖκα. Ὄμορφη; Θὰ τῆς πήγαινε πολὺ νὰ τὴν πῆ κανείς».

Ὁ θρῦλος λέει ἐπίσης — συνεχίζει ὁ Νιούμαν στὸ βιβλίο του — πὼς ὁ «χορὸς τοῦ φιδιοῦ», ποὺ ἦταν τὸ σουξὲ τῆς Μάτα Χάρι, εἶχε τὴ σφραγῖδα τῆς μεγάλης τέχνης. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μέτρια χορεύτρια, ποὺ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν τὴ δέχτηκαν τὰ θέατρα τοῦ Λονδίνου.

Σύμφωνα μὲ τὸν σχετικὸ θρῦλο, ἡ Μάτα Χάρι γεννήθηκε στὴν Ἀνατολή, ὑπῆρξε ἱεροδούλος στὶς Ἰνδίες καὶ παντρεύτηκε κατόπιν ἕναν Ἄγγλο, ποὺ τὴν ἔφερε στὴν Εὐρώπη. Ὁ Νιούμαν, ἀπεναντίας, ἀποδείχνει πὼς ἡ Μάτα Χάρι γεννήθηκε στὴν Ὁλλανδία καὶ πὼς τὸ πραγματικό της ὄνομα ἦταν Γερτρούδη Ζέλλε.

Ὅσο γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὴ γερμανικὴ Ὑπηρεσία Κατασκοπείας, ὁ Νιούμαν, γράφει ὅτι τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ ὑπάρχει ἐναντίον της εἶναι τὸ ποσὸ τῶν 15 χιλιάδων γαλλικῶν φράγκων, τὰ ὁποῖα ἡ Μάτα Χάρι ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς φὸν Γιάγκοβ. Ἀλλὰ τὸ ποσὸ ἐκεῖνο — συνεχίζει ὁ Ἄγγλος ἱστορικός, μπορεῖ νὰ δόθηκε στὴ χορεύτρια γιὰ ἄλλους σκοπούς. Οἱ Γάλλοι δικαστές της παραδέχτηκαν ὅτι εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἑξῆντα μὲ ἑβδομῆντα χιλιάδες φράγκα, ποσὸ ποὺ εἶναι πολὺ μικρὸ ἂν συγκριθῆ μὲ τὶς ὑπηρεσίες της, ὅπως ἤθελε ἡ κατηγορία.

Ἡ Μάτα Χάρι, ὅμως, χρωστᾶ στὸ Νιούμαν μιὰ πολὺ πιὸ πειστικὴ ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός της. Κι' αὐτὴ εἶναι ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ ἔστειλε ὁ ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἀμβέρσας στὴν ἀντίστοιχη ὑπηρεσία τῆς Μαδρίτης.

Στὸ κείμενο, λοιπόν, αὐτό, ποὺ ἀνακάλυψε προσφάτως ὁ Μπέρναρντ Νιούμαν, ἀναφέρεται ρητά, ὅτι ὁ πράκτωρ Η. 21, (αὐτὸ ἦταν τὸ συνθηματικὸ ὄνομα τῆς Μάτα Χάρι) εἶχε δράσει πρὶν ἀπὸ τὸ πόλεμο, ἀλλὰ δὲν εἶχε δεχτῆ νὰ δράση καὶ μετὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Τὸ τηλεγράφημα αὐτό, ποὺ στάλθηκε λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ λῆξι τοῦ πολέμου, ἀποδείχνει τὴν ἀθωότητα τῆς Μάτα Χάρι, ποὺ ἦταν πράγματι κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν πρίν, ἀλλὰ εἶχε ἀποσυρθῆ ὅταν ἡ Γερμανία ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Γαλλίας.

✪✪

Λάθος στὸ αὐτοκίνητο...

Ὑπάρχει στὴν Ἀμερικὴ ἡ συνήθεια νὰ δένουν γνωστοὶ καὶ φίλοι πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα τῶν νεονύμφων ἀδειανὲς κονσέρβες, πηγάνια, παλιοπάπουτσα κι' ἄλλα τέτοια πράγματα! Στὸ Ἴρβιν λοιπὸν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, μετὰ τὸ γάμο του, ἕνα ἀντρόγυνο ἔφυγε ἀπ' τὴν ἐκκλησία κατενθουσιασμένο γιατὶ εἶχαν παραλείψει οἱ φίλοι αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ συνήθεια. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο θέλησε νὰ φύγη κι' ὁ παπᾶς ποὺ τοὺς εἶχε παντρέψει, ἄκουσε ἕνα τρομερὸ πανδαιμόνιο πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του! Ἀπλούστατα, οἱ φίλοι τοῦ ζευγαριοῦ εἶχαν κάνει λάθος στ' αὐτοκίνητο!

— Μοῦ τὶς ἔστειλαν στὴ γιορτή μου!

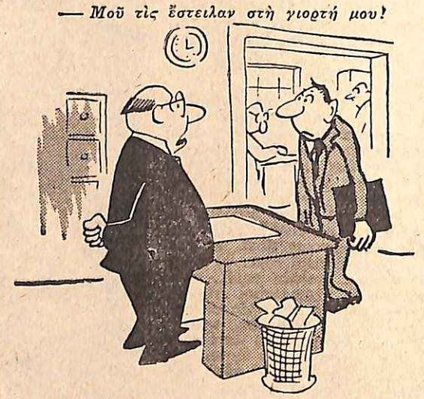

— Θὰ σὲ πλήρωνα εὐχαρίστως, ὅσο ἀξίζει ἡ δουλειά σου, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἀντιβαίνει στὸ νόμο, περὶ... βασικοῦ μισθοῦ!...

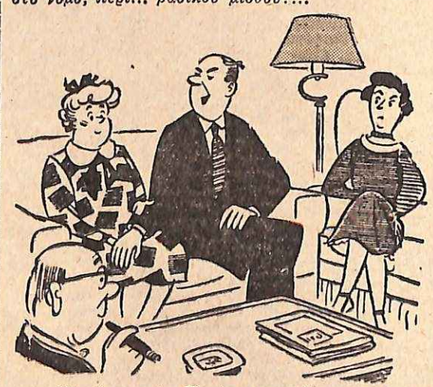

— Ἐμεῖς, κυρία Κατίνα, μοιραζόμαστε τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐγὼ φέρνω τὰ λεφτὰ στὸ σπίτι καὶ ἡ γυναῖκα μου τὰ ξοδεύει...

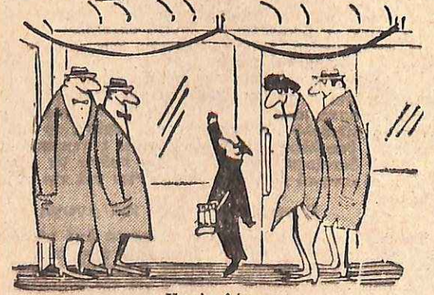

Χωρὶς λόγια

Οἱ ἐστεμμένοι ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΙ

Οἱ ζωόφιλες προτιμήσεις τῶν μεγαλειοτήτων τῆς ἐποχῆς μας

ΕΞΩΡΙΣΤΗ ἀδυναμία γιὰ τὰ ζῶα δὲν ἔχουν μόνο οἱ κοινοὶ θνητοί. Ἔχουν, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ διεξοδικὴ ἔρευνα ἑνὸς γερμανικοῦ περιοδικοῦ στὶς διάφορες Αὐλές, καὶ οἱ ἐστεμμένοι. Ζωόφιλες εἶναι ὅλες, λίγο-πολύ, οἱ μεγαλειότητες τῆς ἐποχῆς μας καί, καθὼς θὰ διαπιστώσωμε, ἡ ζωοφιλία τους αὐτὴ δὲν περιορίζεται ἀποκλειστικὰ στὰ τετράποδα, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται στοὺς πιὸ ἀπίθανους ἐκπροσώπους τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς παπαγάλους καὶ τοὺς... μεταξοσκώληκες ὡς τὰ τέρατα τῶν βυθῶν!

Γιὰ ν' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν ὡραιότερη ἐστεμμένη τοῦ κόσμου, τὴν αὐτοκράτειρα τοῦ Ἰράν Σοράγια, ἡ ἰδιαίτερη ἀδυναμία της εἶναι δύο σκυλιά, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει ἀποδειχτῆ ἀθεράπευτο.... κλεπτομανές!

Ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτὸς σκύλος τῆς Σοράγια τρέφει ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὰ νομίσματα καί, γενικότερα, γιὰ κάθε ἀντικείμενο, ποὺ τὸ βλέπει νὰ γυαλίζη. Ἔπειτα ἀπὸ συστηματικὴ παρακολούθησι ποὺ τοῦ ἔνιανε, διαπιστώθηκε, ὅτι... ἀποταμίευε τὰ κλοπιμαῖα μὲ εὐτυνειδησία Σκωτσέζου! Τὰ ἔθαβε ὅλα σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων — προφανῶς, γιὰ νὰ τὰ ἔχη γιὰ τὰ γεράματά του!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλιά της, ἡ Σοράγια ἔχει ἐπίσης ξεχωριστὴ ἀγάπη γιὰ τὰ ἄλογα — εἶναι, ἄλλωστε, ἄριστη ἱππεύτρια — καὶ γιὰ τὰ καναρίνια. Στὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα τοῦ Γκιουλιστὰν ἔχει συγκεντρώσει ἑνενῆντα καναρίνια, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

Φανατικότεροι «σκυλόφιλοι» καὶ ἀπὸ τὴν Σοράγια εἶναι ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ἡ δική τους προτίμησι στρέφεται στὰ λίλιπούτεια σκυλάκια τοῦ σαλονιοῦ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ ζωόφιλο δουκικὸ ζεῦγος λογάριαζε νὰ ἱδρύση ἕναν μικρὸ ζωολογικὸ κῆπο στὸ κτῆμα, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ὁ Ἐδουάρδος, ἑκατὸ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ πάθος τους, ὅμως, γιὰ τὶς συχνὲς μετακινήσεις, τοὺς ἔκανε νὰ λησμονήσουν τὸ σχέδιό τους. Νὰ ταξιδεύουν συνεχῶς καὶ νὰ συντηροῦν συγχρόνως καὶ ζωολογικὸ κῆπο, ἦταν δυὸ πράγματα ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ συμβιβασταῖν καὶ τὸ δουκικὸ ζεῦγος προτίμησε νὰ θυσιάση τὴν ζωοφιλία του στὴν ταξιδιωτικὴ μανία του.

Τὸ σχέδιο, ποὺ ἐγκατέλειψαν ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ, τὸ πραγματοποίησε, λίγα χρόνια ἀργότερα, ἡ πριγκήπισσα ντὲ Ρετύ, ἡ σύζυγος τοῦ πρώην βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου.

Σήμερα, ὁ ζωολογικὸς κῆπος τῆς πριγκηπίσσης ντὲ Ρετύ, μπορεῖ νὰ συγκριθῆ σὲ πλοῦτο καὶ ποικιλία μὲ τοὺς καλύτερους τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὰ ταξίδια της στὴν Ἀφρική, τὴ Νότιο Ἀμερική καὶ τὶς Καναρίους Νήσους, ἡ πριγκήπισσα ἔχει φέρει τὰ πιὸ ἀπίθανα ἐξωτικὰ ζῶα, ποὺ τὰ ὀνόματά τους ἀκόμη καὶ ἡ ἴδια μὲ δυσκολία μπορεῖ νὰ τὰ συγκρατήση!

Πιὸ ἰδιόρρυθμος, ὅμως, στὶς ζωόφιλες προτιμήσεις του καὶ ἀπὸ τὴν σύζυγο τοῦ Λεοπόλδου Γ', εἶναι ἑνας μακρυνὸς ἐστεμμένος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας Χιροχίτο.

Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου, ποὺ συγκινοῦν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χιροχίτο, εἶναι οἱ μεταξοσκώληκες καὶ τὰ μυστηριῶδη ὄντα τοῦ βυθοῦ! Ἡ προτίμησι, ὅμως, αὐτὴ δὲν ἔχει συναισθηματικὲς ρίζες — δύσκολα, ἄλλωστε, θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήση κανεὶς ἕναν καρχαρία! — ἀλλὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ δυὸ παραπάνω κατηγορίες προσελκύουν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μικάδου, ὡς ἐπιστήμονος.

Ὁ Χιροχίτο, ποὺ καὶ προπολεμικῶς ἦταν γνωστὸς γιὰ τὶς ἀξιολογες ἐπιστημονικὲς ἔρευνές του, ἀφωσιώθηκε, μετὰ τὴν ἧττα τῆς χώρας του, ἀποκλειστικὰ σ' αὐτές. Ἡ καλλιέργεια τῶν μεταξοσκωλήκων τοῦ ἔχει γίνει ἀληθινὸ πάθος. Καὶ ἔχει ὁλοκληρώσει ἕνα σύγγραμμα γιὰ τὰ ψάρια καὶ τὰ ἄλλα παράδοξα ὄντα ποὺ ζοῦν στὰ μεγάλα βάθη τῶν ὠκεανῶν, μοναδικὸ σὲ ὄγκο καὶ πλοῦτο παρατηρήσεων.

Γιὰ νὰ ἐπανέλθωμε στὴν Εὐρώπη, ἡ πιὸ ζωόφιλη βασιλικὴ οἰκογένεια τοῦ γηραιοῦ ἡμισφαιρίου εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ ὁλλανδική. Στὴν Αὐλὴ τῆς Ὁλλανδίας, τὰ τετράποδα ἔχουν ἰδιαίτερα προνόμια, ποὺ σὲ πολὺ λίγα δίποδα παραχωροῦνται!

Τὰ σκυλιὰ τῆς βασιλίσσης Τζουλιάνας ἔχουν ἐλευθέρα εἴσοδο ἀκόμη καὶ στὴν βασιλικὴ τραπεζαρία, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ οἰκογενειακοῦ γεύματος. Καὶ ξέρουν πὼς θὰ ἔχουν σὲ λίγο πλούσιο μερίδιο ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα!

Ἀλλά, ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὰ σκυλιά, ξεχωριστὴ θέσι στὴν Αὐλὴ τῆς Χάγης ἔχει μιὰ γάτα, ποὺ τὴν εἶχε χαρίσει, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό της, ἡ σύζυγος τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Κοτὺ στὴν μικρὴ τυφλὴ πριγκήπισσα Μαρία-Χρηστίνα.

Τὸ τυφλὸ κοριτσάκι — ποὺ ἡ ἀνίατη πάθησί του ἔγινε, ὅπως ξέρομε ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὸ συγκλονιστικὸ δράμα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σάρωση τὸν ὁλλανδικὸ θρόνο — ἔχει γιὰ τὴ γάτα του μιὰν ἀπίστευτη κυριολεκτικά, λατρεία. Καὶ τὸ πιὸ παράξενο εἶναι πὼς καὶ ἡ γάτα φαίνεται νὰ συναισθάνεται καὶ νὰ ἀνταποδίδη αὐτὴ τὴ λατρεία, μὴν ἀφήνοντας ποτὲ ἀπὸ κοντὰ τὴ μικρὴ της κυρία.

Φημισμένη γιὰ τὴν ζωοφιλία της εἶναι ἀκόμη καὶ ἡ ἀγγλικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Πράγμα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ συμβαίνη διαφορετικὰ σὲ μιὰ χώρα, ὅπου, καθὼς ξέρομε, ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα εἶναι πολὺ πιὸ ἀνεπτυγμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους!

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ εἶναι ἀποκλειστικὴ στὸ πάθος της γιὰ τὰ ἄλογα, ποὺ δὲ δέχεται νὰ τὰ συγκρίνη μὲ κανενὸς ἄλλου εἴδους τετράποδα. «Σ' ὑμνῶ» μὲ τὸ πάθος της γιὰ τὰ ἄλογα, εἶναι καὶ τὸ πάθος της γιὰ τὶς ἱπποδρομίες, ποὺ — καθὼς ψιθυρίζουν οἱ κακὲς γλῶσσες στὸ Λονδῖνο — τὴν ἔχει φέρει ἀρκετὲς φορὲς σὲ ρῆξι μὲ τὸν μῆ... φίλιππον Φίλιππον!

Ἡ ἧττα ἑνὸς ἀλόγου της στὶς κοῦρσες παίρνει, στὰ μάτια τῆς Ἐλισάβετ, διαστάσεις ἀληθινῆς καταστροφῆς. Καὶ ἡ μανία της φτάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ ζητάη προγνωστικὰ γιὰ τὶς ἱπποδρομίες ἀπὸ τὶς... χαρτομάντισσες καὶ τὶς καφετζοῦδες!

Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα ἐνῶ συμμερίζεται τὸ πάθος τῆς ἀδελφῆς της γιὰ τὶς κοῦρσες, αἰσθάνεται περισσότερη συναισθηματικὴ ἀδυναμία γιὰ τὸ ἄσπρο σκωτσέζικο τερρὶε της παρὰ γιὰ τὰ ἄλογα τοῦ βασιλικοῦ σταύλου. Τὸ τερρὶὲ κινδύνευσε μόνο μιὰ φορὰ νὰ χάση τὴν προνομιοῦχο θέσι του στὴν καρδιὰ τῆς πριγκηπίσσης: Ὅταν, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Καραϊβικοῦ πελάγους, ἡ Μαργαρίτα ἔφερε μαζί της τρεῖς παπαγάλους μὲ θαυμάσιο συνδυασμὸ χρωμάτων στὰ φτερά τους.

Δυστυχῶς, οἱ τρεῖς παπαγάλοι δὲ μπόρεσαν νὰ μείνουν παραπάνω ἀπὸ μερικὲς μέρες στὰ αὐστηρότατα, ὡς πρὸς τὰ ζητήματα καλῆς συμπεριφορᾶς, βρεταννικὰ ἀνάκτορα! Γιατὶ ὁ προηγούμενος κύριός τους τοὺς εἶχε μάθει νὰ λένε τὶς πιὸ ἀπερίγραπτες βρωμιὲς καὶ ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὶς ἐπαναλαμβάνουν χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος σεβασμοῦ γιὰ τὸ ὑψηλὸ περιβάλλον!

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ τρεῖς... ἀπρεπεῖς παπαγάλοι παραχωρήθηκαν σ' ἕνα ζωολογικὸ κῆπο, χωρίς, ὅμως, κι' ἐκεῖ νὰ μποροῦσαν νὰ σταδιοδρομήσουν: Ὁ διευθυντὴς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, ἐξ ἴσου σεμνὸς μὲ τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ, τοὺς ἀπέκλεισε ἀπὸ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινό!

Ἔτσι, τὸ τερρὶὲ ἔμεινε χωρὶς κανέναν ἄλλο ἀντίζηλο στὰ ἀνάκτορα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα δεύτερο τερριέ, ποὺ εἶναι ἡ ἰδιαίτερη ἀδυναμία τῆς πριγκηπίσσης Ἄννας.

Γιὰ ἀρκετὸν καιρό, ἡ μικρὴ πριγκήπισσα ἐπέμενε νὰ τῆς φέρουν καὶ ἕνα πίθηκο.

Παραιτήθηκε ὅμως, τελικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία της αὐτή, ὅταν ἡ μητέρα της, γιὰ νὰ τῆς ἀλλάξη μυαλὸ καὶ νὰ σώση τὴν κατάστασι, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ τῆς πῆ, ὅτι τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ θὰ ἔκανε ὁ πίθηκος, μόλις θὰ ἔμπαινε στὸ παλάτι, θὰ ἦταν... νὰ καταβρυχθῆ τὸ τερριὲ της!

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα τοῦ σταύλου της.

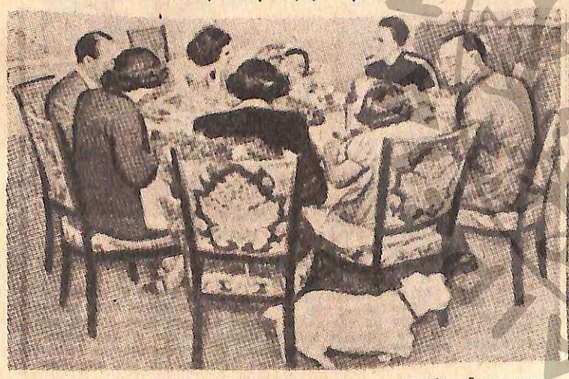

Τὰ σκυλιὰ τριγυρίζουν ἐλεύθερα στὴν τραπεζαρία, ὅπου γευματίζει ἡ ὁλλανδικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Τὰ λιλιπούτεια σκυλάκια τοῦ σαλονιοῦ εἶναι ἡ ξεχωριστὴ ἀδυναμία τοῦ ζεύγους Οὐίνδσωρ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Οἱ διάφορες παθήσεις τῆς καρδιᾶς

Πῶς προκαλοῦνται ἀπὸ διαταραχὲς τῆς λειτουργίας της

"Οταν λέμε γιὰ κάποιον πὼς ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἐνῶ ὅμως ὁ πολὺς κόσμος ἔχει τὴν ἀόριστη ἀντίληψι ὅτι ὅλοι οἱ καρδιακοὶ ἔχουν τὴν ἴδια ἀρρώστεια, στὴν πραγματικότητα ὁ πολύπλοκος αὐτὸς μηχανισμὸς ποὺ λέγεται καρδιά, μπορεῖ νὰ παρουσιάση ἕνα σωρὸ βλάβες καὶ ἀνωμαλίες, πολὺ διαφορετικὲς τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

"Οπως ξέρομε ὅλοι, ἡ καρδιὰ λειτουργεῖ σὰν μιὰ ἀντλία, ποὺ στέλνει συνεχῶς αἷμα σ' ὅλο μας τὸ σῶμα. Οἱ περισσότερες λοιπὸν καρδιακὲς παθήσεις προκαλοῦνται ἀπὸ κάποια διαταραχὴ αὐτῆς τῆς λειτουργίας της.

"Ἔχομε π.χ. τὴν καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, στὴν ὁποία ἡ καρδιά, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἐκπληρώση κανονικὰ τὸν προορισμό της. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ συσσωρευτοῦν πλεονάζοντα ὑγρὰ μέσα στοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματος. Αὐτὸ εἶναι τὸ λεγόμενο καρδιακὸν οἴδημα, ποὺ κάνει νὰ πρήζωνται τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια. Τὰ ὑγρὰ μπορεῖ ἐπίσης νὰ συσσωρευτοῦν στὶς κοιλότητες τοῦ σώματος — π.χ. μέσα στὴν κοιλιά, ὁπότε ἔχομε τὸν ἀσκίτη.

"Αν ἡ κατάστασι αὐτὴ χειροτερέψη πολύ, ὁ ἄρρωστος θὰ πεθάνη.

"Οπως καὶ οἱ κοινὲς ἀντλίες, ἡ καρδιὰ ἔχει τέσσερις βαλβίδες, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸ αἷμα νὰ κινῆται μόνο πρὸς μιὰ κατεύθυνσι. Κάποτε λοιπὸν οἱ βαλβίδες αὐτὲς εἶναι ἐλαττωματικὲς ἐκ γενετῆς, εἴτε ἔχουν πάθει βλάβη ἀπὸ κάποια ἄλλη ἀσθένεια. "Οταν ὅμως εἶναι πολὺ στενὴ μιὰ βαλβίδα, δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ μπῆ ἀρκετὸ αἷμα στὴν καρδιά, ἢ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτήν. Ἡ κατάστασις αὐτὴ λέγεται στένωσις τῆς μιτροειδοῦς βαλβίδος, ἢ τῆς ἀορτικῆς ἢ τῆς τριγλώχινος, ἢ τῆς πνευμονικῆς (ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως).

Ἀντίθετα, ὅταν διασταλῆ πολὺ μιὰ βαλβίδα, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ συγκρατήση καλὰ τὸ αἷμα, ἀλλ' ἀφίνει νὰ ξεφεύγη μιὰ ποσότης του καὶ νὰ γυρίζη πρὸς τὰ πίσω.

Μιλοῦμε τότε γιὰ ἀνεπάρκεια αὐτῆς τῆς βαλβίδος.

Ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ διαγνώση τὶς ἀνωμαλίες τῶν βαλβίδων μὲ μιὰ ἐξέτασι μὲ τὸ στηθοσκόπιον. Θὰ ἀκούση τότε «ψιθύρους», διαφορετικοὺς ἀπὸ τὸν κανονικὸ ἦχο τῆς λειτουργίας τῆς καρδιᾶς. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ λεγόμενοι «λειτουργικοὶ ψίθυροι», ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ προσωρινὲς συνθῆκες καὶ δὲν σημαίνουν πραγματικὴ ἀνωμαλία τῆς καρδιᾶς.

"Οταν αὐξηθοῦν πολὺ οἱ διαστάσεις τῆς καρδιᾶς, ἀπὸ ὑπερβολικὴ καταπόνησί της, ἔχομε τότε τὴν ὑπερτροφία, ποὺ συναντᾶτε συχνὰ στοὺς ἀθλητές.

Γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐργάζεται κανονικά, ἡ καρδιὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ διατρέφεται μὲ αἷμα, ὅπως ἄλλωστε κι' ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. Τὸ αἷμα φτάνει μέσα στὸν καρδιακὸ μῦν ἀπὸ τὶς δυὸ στεφανιαῖες ἀρτηρίες, ποὺ εἶναι διακλαδώσεις τῆς ἀορτῆς (τοῦ κεντρικοῦ αἱμοφόρου ἀγγείου τοῦ σώματος). Σὲ περιπτώσεις λοιπὸν ἀρτηριοσκληρύνσεως, τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα αὐτῶν τῶν ἀρτηριῶν γίνονται σκληρότερα καὶ παχύτερα, κι' ἔτσι περνάει ἀπὸ μέσα λιγώτερο αἷμα καὶ ὁ καρδιακὸς μῦς δὲν τροφοδοτεῖται πιὰ κανονικά. Ἡ προσπάθεια ποὺ ἀπαιτεῖται τότε γιὰ νὰ περάση τὸ αἷμα ἀπὸ τοὺς στενοὺς αὐτοὺς σωλῆνες, προκαλεῖ τοὺς πόνους στὸ στῆθος καὶ τὸ συναίσθημα τοῦ ἀποπνιγμοῦ, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴ στηθάγχη.

Ὁ πόνος αὐτὸς γίνεται ἰσχυρότερος, ὅταν τὸ ἄτομο τρώη πολύ, ἢ κουραστῆ, ἢ ταραχτῆ, γιατὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ καρδιὰ χρειάζεται περισσότερο αἷμα ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

"Οσο προχωρεῖ καὶ χειροτερεύει αὐτὴ ἡ πάθησι, οἱ στεφανιαῖες ἀρτηρίες γίνονται τόσο στενές, ὥστε μπορεῖ νὰ σχηματιστῆ μέσα στὴ μία ἕνας θρόμβος αἵματος καὶ νὰ τὴν ἀχρηστεύση τελείως. Μιλᾶμε τότε γιὰ θρόμβωσι ἢ ἀπόφραξι τῆς στεφανιαίας ἀρτηρίας. Ἡ ἴδια κατάστασι παίρνει τὴν ὀνομασία ἐμβολὴ τῆς στεφανιαίας ἀρτηρίας ὅταν ἡ ἀπόφραξις ὀφείλεται σὲ ἕνα θρόμβο ποὺ σχηματίστηκε ὄχι μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ ἀρτηρία, ἀλλὰ σὲ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ἀπὸ ἀέρα, καρκινώδη ἢ ἄλλα κύτταρα, ἕνα σβῶλο ἀπὸ μικρόβια, κλπ., καὶ παρασύρθηκε ἀπ' τὸ αἷμα ὣς τὴ στεφανιαία ἀρτηρία.

"Οπως καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἡ καρδιὰ μπορεῖ νὰ προσβληθῆ ἀπὸ μικρόβια καὶ ἰούς, νὰ μολυνθῆ καὶ νὰ ἐρεθιστῆ. Τὶς μολύνσεις αὐτὲς τὶς καταπολεμοῦμε συνήθως μὲ ἀντιβιωτικά.

Ἡ φλόγωσις τῆς καρδιᾶς λέγεται καρδῖτις. "Οταν ἀφορᾶ τὸ ἐσωτερικὸ τοίχωμα τῆς καρδιᾶς, λέγεται ἐνδοκαρδῖτις. Ἡ ὑποξεῖα μικροβιακὴ ἐνδοκαρδῖτις ποκαλεῖται κυρίως ἀπὸ στρεπτοκόκκους, ἦταν δὲ ἄλλοτε 100% θανατηφόρος, τώρα ὅμως ὑποχωρεῖ μὲ τὴν πενικιλλίνη.

Ἡ μυοκαρδῖτις εἶναι φλόγωσις τοῦ μυὸς τῆς καρδιᾶς. "Αν ἔχη προσβληθῆ τὸ περικάρδιον, ἡ μεμβράνη δηλαδή, ποὺ περιβάλλει σὰν σάκκος τὴν καρδιά, ἔχομε τότε τὴν περικαρδίτιδα.

Τέλος, ἡ συγκοπὴ εἶναι ἕνα ξαφνικὸ σταμάτημα ἢ ἀδυνάτισμα τῶν παλμῶν τῆς καρδιᾶς, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἴτε σὲ τοπικὴ εἴτε σὲ ἄλλη γενικώτερη αἰτία. Ὁ ἐγκέφαλος μένει τότε χωρὶς αἷμα, καὶ ἂν ἡ κατάστασι αὐτὴ παραταθῆ, πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος.

Κατὰ τῆς παχυσαρκίας

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι, ἡ ὁρμόνη «χοριονικὴ γοναδοτροπίνη» μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ κατὰ τῆς παχυσαρκίας. "Οταν χορηγῆται καθημερινῶς μὲ ἔνεσι, συντελεῖ στὴ ζωηρότερη καῦσι τοῦ ἀποθηκευμένου λίπους. "Αν συνδυασθῆ δὲ καὶ μὲ μιὰ κατάλληλη δίαιτα, εἶναι δυνατὸν νὰ χάνη κανεὶς μισὸ κιλὸ τὴν ἡμέρα κατὰ μέσον ὅρον (ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα). Ἡ μέθοδος αὐτὴ συνιστᾶται ἰδίως γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, γιατὶ εἶναι εὔκολη καὶ ἀκίνδυνη.

Οἱ κοινότερες παθήσεις τῶν βρεφῶν

Οἱ δυὸ κοινότερες ἐπιδημικὲς ἀσθένειες τῶν βρεφῶν εἶναι ἡ διάρροια καὶ τὸ μολυσματικὸν κηρίον (πυοφύτης). Γιὰ τὴν πρώτη εὐθύνεται τὸ κολοβακτηρίδιον καὶ γιὰ τὴ δεύτερη ὁ σταφυλόκοκκος. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ εἴδη μικροβίων εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένα καὶ μεταφέρονται συχνὰ ἀπὸ ὑγιεῖς ἐνηλίκους. Δὲν μπορεῖ δὲ ν' ἀποφευχθῆ πάντα ἡ μόλυνσι τῶν βρεφῶν, ὅσα προφυλακτικὰ μέτρα κι' ἂν πάρουμε. Ἐναντίον καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀσθενειῶν χρησιμοποιεῖται ἡ πενικιλλίνη, σὲ περίπτωσι δὲ ἀποτυχίας της ἡ ἐρυθρομυκίνη, ἡ βακιτρασίνη, ἡ χλωρομυκίνη ἢ ἡ χρυσομυκίνη.

Οἱ πόνοι τῆς στηθάγχης

Γιὰ τὴν ἀνακούφισι ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς στηθάγχης, ποὺ ὀφείλονται σὲ ἀνεπαρκῆ τροφοδοσία τοῦ καρδιακοῦ μυὸς μὲ αἷμα, ἔχουν γίνει ὡς τώρα περὶ τὶς 1.200 ἐγχειρήσεις, ἀπὸ 50 χειρουργοὺς στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἄλλους 20 σὲ ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιτυχία ἔφτασε τὰ 80—90%. Ἀπὸ 185 πάσχοντες ποὺ ἐγχειρίσθηκαν στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ὄρους Σινά, στὸ Κλήβελαντ, πέθαναν κατόπιν μόνον οἱ 11. Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶδαν μιὰ σημαντικὴ καλυτέρευσι.

Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ συνίσταται σὲ τομὴ τοῦ θώρακος καὶ πασπάλισμα τῆς ἐπιφανείας τῆς καρδιᾶς μὲ σκόνη τάλκ, ποὺ προκαλεῖ ἐρεθισμὸ καὶ αὔξησι τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Εὐαισθησία στὸ νίκελ

Παρατηρήθηκαν ἀπὸ Βρετανοὺς δερματολόγους πολλὲς περιπτώσεις ἀλλεργικῆς εὐαισθησίας στὸ νίκελ, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τοπικὸ ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος στὰ σημεῖα ὅπου ἀγγιξε αὐτὸ τὸ μέταλλο. Ὑπολογίζεται ὅτι τὰ 3% τῶν γυναικῶν παρουσιάζουν αὐτὴ τὴν εὐαισθησία. Οἱ περισσότερες περιπτώσεις ὀφείλονται σὲ νικέλινες ζαρετιέρες, σκουλαρίκια, ἐξαρτήματα τῶν σουτιέν ἢ ρολόγια τοῦ χεριοῦ. Μιὰ πάσχουσα παρουσίασε ἐρεθισμὸ κι' ἀλλοῦ ἀπ' τὰ σημεῖα ἐπαφῆς τοῦ νίκελ: στὰ βλέφαρα, στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν μηρῶν.

Χάπια γιὰ τοὺς διαβητικοὺς

Τὰ νέα χάπια γιὰ τοὺς διαβητικούς, ποὺ ἐλαττώνουν τὸ σάκχαρο τοῦ αἵματος, ὅπως τὸ «BZ 55» καὶ τὸ «Ὀρινάζ», εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά, ἀλλ' ὄχι σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ δόκτορος Ζόσλιν, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὸ εἶδος του κι' ἔχει δοκιμάσει τὰ φάρμακα αὐτὰ στὴν κλινική του πάνω σὲ 150 ἀρρώστους. Οἱ δοκιμὲς ἀπέδειξαν ὅτι πολλοὶ διαβητικοὶ μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ νέα φάρμακα, ἀντὶ γιὰ 20—40 ἀνάδες ἰνσουλίνης τὴν ἡμέρα. Ἕνας ἄντρας, ἡλικίας 73 ἐτῶν, ποὺ ἐξαρτᾶτο ἀπ' τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ παίρνη κάθε πρωῒ τὴν ἰνσουλίνη του, εἶδε τὴ σωτηρία του μ' αὐτὰ τὰ χάπια, ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του καὶ δὲν εἶχε πιὰ ποιος νὰ τοῦ δώση τὴν ἰνσουλίνη. Ἄλλοι μποροῦν νὰ περιορίσουν κατὰ 50—100 μονάδες τὴν ἰνσουλίνη, ποὺ τοὺς χρειάζεται κάθε μέρα, ἂν παίρνουν συγχρόνως τὰ χάπια. Ὡστόσο, στοὺς ἡλικιωμένους, τὰ νέα φάρμακα ἐλαττώνουν τὸ σάκχαρο τοῦ αἵματος, ἀλλὰ δὲν μποροῦν συνήθως ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ἰνσουλίνη. Ἐπίσης τὰ χάπια δὲν ὠφελοῦν σὲ διαβητικὰ παιδιά. Ἀντενδείκνυται δὲ ἡ χρῆσι τους, ὅταν συνυπάρχη μὲ τὸ διαβήτη κάποια μόλυνσις.

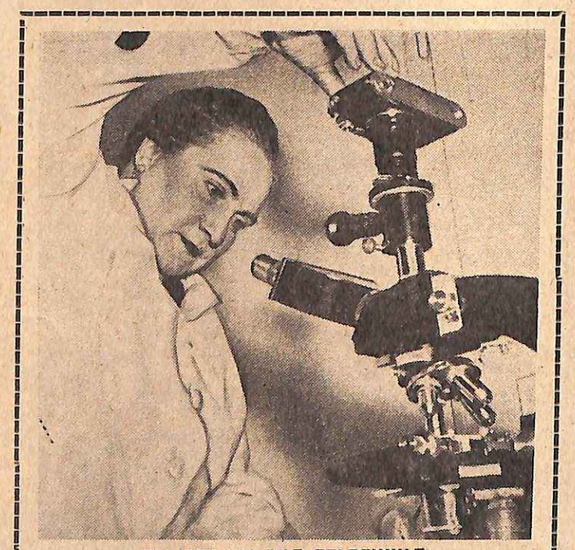

ΜΙΑ ΗΡΩΪΔΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Σ' ἕνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Τορῖνο τοῦ Μιλάνου ἡ διάσημος καρκινολόγος τῆς Ἰταλίας Κλάρα Φόντι (ἄνω) περιμένει καρτερικὰ τὸ θανατό της. Ἡ Κλάρα ἐφωτογράφισε πρὸ τριετίας τὸν ἰόν, ποὺ κατὰ τὴ θεωρία της, προκαλεῖ τὸν καρκίνο, καὶ γιὰ ν' ἀποδείξη στοὺς ἄλλους ἐπιστήμονες τὴν ὀρθότητα τῆς θεωρίας της, ἐμβολιάσθηκε μ' αὐτὸν μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς θὰ μποροῦσε ἔπειτα νὰ κατασπολεμήση τὸν καρκίνο, ποὺ θὰ ἀναπτυσσόταν, μ' ἕνα παρασκεύασμά της ἀπὸ διάφορες βιταμίνες. Τὸ παρασκεύασμα κατασπολέμησε πράγματι τὸν καρκίνο, ποὺ ἀναπτύχθηκε στὸ μπράτσο της, προσωρινὰ ὅμως. Τώρα ἡ ἀσθένεια ξαναεμφανίσθηκε καὶ τίποτα πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ σώση τὴν τραγικὴ ἐπιστήμονα.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΜΑΧΗ μὲ τὸν καρκῖνο

Τὰ νέα φάρμακα ποὺ ξεγελᾶνε τὰ ἄρρωστα κύτταρα

Ὑπάρχουν βάσιμες ἐλπίδες νὰ νικηθῆ ἐπιτέλους ὁ καρκῖνος, ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια;

"Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, ὁ Ἀμερικανικὸς καρκινολόγος δόκτωρ Ρόντις, διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Σλόαν - Κέττερινγκ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπαντάει ἀδίσταχτα σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα:

«Δὲν γεννᾶται πιὰ ζήτημα ἂν θὰ νικηθῆ ὁ καρκῖνος, ἀλλὰ πότε θὰ νικηθῆ. Ἤδη τὸ πρόβλημα βαδίζει πρὸς τὴ λύσι του, χάρις στὶς συνεχεῖς καὶ ἐντατικὲς ἔρευνες ποὺ γίνονται σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρὸ 10 ἐτῶν, εἴχαμε μόνο μερικὲς πρωτόγονες γνώσεις περὶ καρκίνου. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ δὲ ἀκόμη, θὰ θεωροῦσαν τρελλὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μιλοῦσε γιὰ ἕνα χάπι ἱκανὸ νὰ θεραπεύση τὸν καρκῖνο. Κι' ὅμως διαθέτουμε σήμερα ἀρκετὰ τέτοια χάπια, ποὺ παρουσιάζουν μιὰ κάποια ἐνέργεια κατὰ τοῦ καρκίνου, θὰ βρεθοῦν δὲ ἀσφαλῶς, κι' ἄλλα, ἀκόμη ἀποτελεσματικώτερα».

"Ἕνα τρωτὸ σημεῖο τῶν καρκινωδῶν κυττάρων, ποὺ τὸ ἀγακάλυψαν ὁ δόκτωρ Ρόντις κι' οἱ συνεργάτες του, εἶναι τὸ ὅτι χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν αὔξησι καὶ τὸν πολλαπλασιασμό τους ὡρισμένες οὐσίες διαφορετικὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρειάζονται τὰ κανονικὰ κύτταρα.

Οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶναι τὰ «νουκλεϊκὰ ὀξέα». Γιὰ νὰ σχηματίσουν ὅμως τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ νουκλεϊκὰ ὀξέα, τὰ καρκινώδη κύτταρα χρειάζονται ὡρισμένες πρῶτες ὕλες. Σκέφτηκαν λοιπὸν οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἰνστιτούτου νὰ τοὺς παρέχουν, ἀντὶ γι' αὐτὲς τὶς πρῶτες ὕλες, ἄλλες παρόμοιες χημικὲς οὐσίες. Τὰ κύτταρα θὰ ξεγελιόντανε, τότε, θὰ τὶς ἀπορροφοῦσαν, ἀλλὰ δὲ θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ φτιάνουν νουκλεϊκὰ ὀξέα μ' αὐτὰ τὰ ὑλικά, κι' ἔτσι θὰ πέθαιναν ἀπὸ «ἀσιτία», ἢ ἀκόμη θὰ δηλητηριάζονταν.

Μιὰ τέτοια οὐσία ἦταν ἡ «μερκαπτοπουρίνη», ποὺ ἀποδείχτηκε τὸ πιὸ ὀποτελεσματικὸ ἀπὸ κάθε γνωστὸ φάρμακο γιὰ τὴν προσωρινὴ ἀναχαίτισι τῆς ὀξείας λευχαιμίας (καρκίνου τοῦ αἵματος) στὰ παιδιά. Κατόπιν βρέθηκαν κι' ἄλλες παρόμοιες χημικὲς οὐσίες: ἡ «ἀζασερίνη», ἡ «θειογουανίνη», ἡ «χλωροπουρίνη», κλπ.

"Ολες αὐτὲς εἶναι ἀποτελεσματικὲς κατὰ τῶν καρκίνων τῶν ζώων, λιγώτερο ὅμως στοὺς ἀνθρώπους.

"Ἕνας συνδυασμὸς μερκαπτοπουρίνης καὶ ἀζασερίνης ἐξαφάνισε ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς λευχαιμίας σὲ 23 ἐπὶ 29 παιδιῶν, Ἀλλ' ἡ ἐνέργειά του ἦταν προσωρινή, συνεπῶς δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ τελικὴ νίκη.

Πάντως, τὰ 50% τῶν παιδιῶν ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ὀξεία λευχαιμία, ζοῦνε τώρα ἕνα χρόνο, ἢ καὶ περισσότερο — ἀκόμη πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικὴ πρόοδο.

Μὲ τὰ νέα φάρμακα ὑποχωροῦν ἐπίσης προσωρινὰ οἱ πόνοι καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα στὰ 50% τῶν ἀρρώστων ποὺ πάσχουν ἀπὸ «μυέλωμα», (καρκῖνο τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν). Τὸ ἴδιο ποσοστὸ προσωρινῆς βελτιώσεως παρατηρεῖται καὶ σὲ περιπτώσεις καρκίνου τοῦ πνεύμονος.

Σὲ 3—5 ἀπὸ κάθε 10 γυναῖκες προσβεβλημένες ἀπὸ καρκῖνο τῶν ὠοθηκῶν, τὰ νέα φάρμακα ἐπιβραδύνουν τὴν πορεία τῆς ἀρρώστειας γιὰ 1—3 μῆνες, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη.

Τὰ 15% τῶν καρκίνων τοῦ θυρεοειδοῦς ὑποχωροῦν γιὰ μακρὲς χρονικὲς περιόδους. Τέλος, οἱ γυναικεῖες γεννητικὲς ὁρμόνες καὶ ὁ ραδιενεργὸς χρυσὸς παρατείνουν ἀρκετὰ τὴ ζωὴ στὰ 80% τῶν πασχόντων ἀπὸ καρκῖνο τοῦ προστάτου.

Στὸ Ἰνστιτοῦτο Σλόαν - Κέττερινγκ ἔχουν δοκιμαστῆ ὡς τώρα πάνω ἀπὸ 15.000 φάρμακα κατὰ τοῦ καρκίνου. Γιὰ τὰ πειράματα αὐτὰ χρειάζονταν καλλιέργειες καρκινωδῶν κυττάρων. Κατορθώθηκε λοιπὸν νὰ καλλιεργηθοῦν ἀνθρώπινοι καρκῖνοι μέσα σὲ γονιμοποιημένα αὐγὰ κόττας. "Οταν βγοῦν κλωσσόπουλα ἀπ' αὐτὰ τὰ αὐγά, ὁ καρκῖνος ἔχει ἁπλωθῆ στὸ ἧπαρ, στὴν καρδιά, στὰ νεφρά, στὸν ἐγκέφαλο, στοὺς μῦς καὶ σὲ ἄλλους ἱστοὺς των.

Τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ κλωσσόπουλα γίνονται πειραματόζωα καὶ προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ καρκίνου.

Παράλληλα, γίνονται ἄλλες ἔρευνες γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἕνα φυσιολογικὸ κύτταρο νὰ μεταβληθῆ ξαφνικὰ σὲ καρκινῶδες. Μερικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ὀφείλεται σὲ κάποιον ἰόν. "Ἔχουν ἐπιτύχει δὲ ἤδη νὰ προκαλέσουν μὲ ὡρισμένους ἰοὺς διαφόρους τύπους καρκίνου σὲ πουλερικὰ καὶ σὲ ποντίκια. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη καμμιὰ ἀπόδειξι ὅτι συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ στὸν ἄνθρωπο.

Ἐνδέχεται ἐπίσης νὰ βρεθοῦν ἄλλοι ἰοί, ποὺ θὰ σκοτώνουν τὰ καρκινώδη κύτταρα, καταστρέφοντας τὰ νουκλεϊκὰ ὀξέα τους. Ἡ Ἀμερικανίδα δοκτορέσσα Ἄλις Μοὺρ ἐπέτυχε νὰ καλλιεργήση τέτοιους ἰούς, ποὺ καταπολεμοῦσαν τὸν καρκῖνο στὰ ποντίκια, χωρὶς νὰ βλάπτουν αὐτὰ τὰ ζῶα. Τώρα δὲ ἔχει ἐπεκτείνει τὰ πειράματά της καὶ σὲ καλλιέργειες κυττάρων ἀνθρωπίνου καρκίνου. Τὰ ἀποτελέσματα φαίνονται ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά.

Τέλος, ἔχει ἀποδειχτῆ ὅτι οἱ ὁρμόνες ποὺ παράγει ἡ ὑπόφυσις, εὐνοοῦν τὴν αὔξησι τοῦ καρκίνου τοῦ στήθους — ποὺ παρουσιάζει τόση συχνότητα στὶς γυναῖκες. Σὲ πολλὲς λοιπὸν περιπτώσεις, ἀφαιρέθηκε μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἡ ὑπόφυσις, καὶ ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους ὑποχώρησε.

Ἡ σκόνη ποὺ θεραπεύει τὰ ἕλκη

Στὰ κιρσώδη καὶ ἄλλα ἐξωτερικὰ ἕλκη ὀφειλόμενα σὲ κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες, ὠφελεῖ συχνὰ μιὰ σκόνη «ἀφροῦ ζελατίνης». Ἡ οὐσία αὐτὴ συντελεῖ στὴ διάλυσι τῶν νεκρῶν ἱστῶν καὶ ὑπολειμμάτων καὶ στὸ σχηματισμὸ καινούργιων ὑγιῶν ἱστῶν. Ἀπὸ 124 κιρσώδη ἕλκη, ἐπουλώθηκαν ἔτσι τὰ 98, ἐνῶ 20 ἄλλα παρουσίασαν σημαντικὴ βελτίωσι. Ἀπὸ 124 ἄλλα ἕλκη, ὀφειλόμενα σὲ ἀρτηριοσκλήρωσι, διαβήτη ἢ νόσο τοῦ Ρέυνοντ, ἐπουλώθηκαν τὰ 64 καὶ καλλιτέρευσαν τὰ 29.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Θεοκλῆ, γιὰ κύτταξε, ἕνα χαριτωμένο μοντέλο!
— Τὸ βλέπω, Εὐτέρπη μου!

— Φαντάζεσαι μπαμπά, τί χαρὰ θὰ κάνουν οἱ διπλανοί μας.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ τσαλακώσω τὴ φοῦστα μου!.

Χαμόγελο

Τὸ ὄνειρο

Ὁ Ἀπενταρίδης εἶδε τελευταίως στὸν ὕπνο του ἕνα θαυμάσιο ὄνειρο.

— Σκέψου, εἶπε τὸ ἄλλο πρωῒ στὴ γυναίκα του, ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς βρισκόμουν στὸν Παράδεισο.

— Ἄ, τί ὡραῖα! Καὶ πῶς ἦταν;

— Περίφημα! Ὁ Ἅγιος Πέτρος μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐδῶ παιδί μου ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας εἶναι χίλια χρόνια καὶ μιὰ δεκάρα ἕνα δεκαχίλιαρο.

— Καὶ δὲ τοῦ ζήτησες ἀμέσως νὰ σοῦ δώση μιὰ δεκάρα νὰ πληρώσουμε τὰ νοίκια;

— Καὶ βέβαια!

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— «Περίμενε ἕνα λεπτό»!...

*

Ὁ Γιώργης ἔφτασε ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὴν ἔκθεσι. Ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ ἔκθεσι, ὁ Γιώργης, καταγοητευμένος ἀπὸ τὶς ὡραῖες γυναῖκες, ποὺ εἶχε γνωρίσει, ξεχνάει νὰ γυρίση στὸ σπίτι του.

Ἡ γυναῖκα του τότε ἀνήσυχη, τοῦ στέλνει τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Μὴν ξεχνᾶς, πὼς εἶσαι παντρεμένος!»

Εἰλικρινὴς ὅμως ὅπως ἦταν πάντα ὁ Γιώργης, τῆς ἀπαντάει: «Τηλεγράφημα ἐλήφθη δυστυχῶς ἀργά».

*

Ὁ Ζαχαρίας βρίσκεται σ' ἕνα ἀρχαιοπωλεῖο καὶ ὁ ἀρχαιοπώλης τοῦ δείχνει ἕνα ἀρχαῖο ἀμφορέα.

— Ὁ ἀμφορεὺς αὐτός, τοῦ λέει, εἶναι ἡλικίας 2.500 ἐτῶν!...

Ὁ Ζαχαρίας τὸν κυττάει λοξὰ καὶ τοῦ ἀπαντάει:

— Ἄμ δὲ τὰ τρῶμε αὐτά. Μήπως φαίνομαι γιὰ βλάκας; Ἂν μοῦλεγες πὼς εἶναι... 1956 χρόνων ἴσως νὰ σὲ πίστευα!...

*

— Καὶ τί σοῦ ἄρεσε πιὸ πολὺ στὸ μνηστῆρα μου;

— Τὸ αὐτοκίνητό του.

*

— Τί εἶναι τὸ σπίτι, Κλέαρχε;

— Ἕνα μέρος ὅπου ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ λέη ὅτι θέλει γιατὶ κανένας δὲ τοῦ δίνει σημασία!...

*

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μπαίνει ξαφνικὰ στὸ σχολεῖο καὶ βλέπει τὸ δάσκαλο νὰ ἔχη ἁρπάξει ἕνα μικρὸ μαθητὴ καὶ νὰ τοῦ τὶς βρέχη!

— Τί κάνετε ἐκεῖ; τοῦ φωνάζει μὲ ἀγανάκτησι. Ξέρετε πὼς ἂν ὁ μικρὸς παραπονεθῆ στὸν πατέρα του, θὰ ἔχουμε ἱστορίες;

— Μὴν ἀνησυχῆτε κ. ἐπιθεωρητά! ἀπαντάει ὁ δάσκαλος. Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ κάμη ποτέ!...

— Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε ἐσεῖς;

— Ἁπλούσατα. Ὁ πατέρας του εἶμαι ἐγώ!

*

Δυὸ μπεκρῆδες κάθονται στὴν ταβέρνα.

— Τὰ ἔμαθες; λέει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ Θέμος τὰ τίναξε! Ἔπεσε ξερὸς ξαφνικὰ στὴν πόρτα μιᾶς ταβέρνας...

— Ἔφευγε ἢ ἐρχόταν;

— Ἐρχόταν...

— Βρὲ ἀτυχία, ὁ φουκαρᾶς!...

*

Μεταξὺ κυνηγῶν:

— Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα συμπληρώνω 25 χρόνια στὸν κυνηγετικὸ σύλλογο. Ἔτσι θὰ εἶμαι τὸ ἀρχαιότερο μέλος του. Λὲς νὰ μοῦ κάνη κομμιὰ τιμή;

— Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ ἀπονείμη ὁπωσδήποτε τὸ δίπλωμα τῆς ἑταιρίας προστασίας τῶν ζώων!...

— Ποῦ νὰ στὰ λέω, ἀγάπη μου. Σήμερα στοῦ Μακρυγιάννη μὲ περάσανε γιὰ τὴ Σοφία Λῶρεν!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

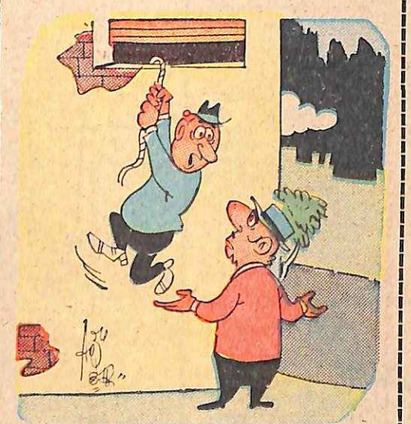

— Ρέ, Βασιλάκη, δὲν ντρέπεσαι νὰ κάνης τὸ Ρωμαῖο;...

— Ποιὸ Ρωμαῖο; Ὁ ράφτης μου περιμένει στὴν πόρτα!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Παληόσκυλο! Περίμενε πρῶτα νὰ δῆς τ' ἀποτέλεσμα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναικες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ νὰ κάμετε πιὸ λευκὸ τὸ λαιμό σας καὶ νὰ τονώσετε τοὺς μῦς του:

Διϋλισμένο νερὸ ἀπὸ πικραμύγδαλα	100 γραμ.
Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ	100 »
Γλυκερίνη	75 »

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη κρέμα:

Θὰ χτυπήσετε τὸν κροκὸ ἑνὸς αὐγοῦ τῆς ἡμέρας μαζὶ μὲ μιὰ κουταλιὰ καρυδέλαιο. Στὸ μίγμα αὐτὸ θὰ προσθέσετε σιγὰ-σιγὰ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας νεροῦ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιᾶς καὶ 1 γραμμάριο στυπτηρίας, ποὺ θὰ τὴν διαλύσετε προηγουμένως σὲ λίγο νερό.

Θὰ κάμετε ἐντριβὲς μ' αὐτὴ τὴν κρέμα ἐπὶ 10 λεπτὰ καὶ θὰ τὴν ἀφήσετε ὅλη τὴ νύχτα χωρὶς νὰ τὴν σκουπίσετε.

Πόλεμος στὰ ποντίκια!

Τὰ κοινότερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα μέσα τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν ποντικῶν εἶναι ἡ γάτα καὶ ἡ φάκα. Ἂν χρησιμοποιήσετε τὴ δεύτερη, ὕστερα ἀπὸ κάθε χρῆσι της πρέπει νὰ τὴν πλύνετε καλὰ μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαποῦνι, νὰ τὴν ἐπαλείψετε καὶ νὰ τὴ στεγνώσετε στὸν ἥλιο. Γιατὶ ἀλλοιῶς τὰ ποντίκια νοιώθουν τὴ μυρωδιὰ ἐκείνου ποὺ ψόφησε μέσα στὴ φάκα καὶ τὴν ἀποφεύγουν.

Προκειμένου ὅμως γιὰ ὁμαδικὴ ἐπιδρομὴ πολλῶν ποντικῶν, χρειάζεται δραστικώτερες μέθοδοι γιὰ τὴν ἐξόντωσί τους.

Ἀνακαλύπτετε τὶς φωλιές τους, ἢ τὶς τρύπες ἀπ' ὅπου μπαίνουν στὸ σπίτι, καὶ τὶς βουλώνετε μ' ἕνα μίγμα ἀπὸ γύψο, νερὸ καὶ κοπανισμένο γυαλί. Ὅταν ἐπιχειρήσουν τὰ ποντίκια νὰ φάνε τὸ γύψο, πληγώνονται ἀπ' τὰ γυαλάκια κι' ἐγκαταλείπουν τὶς προσπάθειές τους.

Καὶ μιὰ ἄλλη μέθοδος: Σκορπίζετε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ δολωμα ψημένο τυρὶ καὶ βάζετε λοξά, ἔτσι ὥστε νὰ κλείνη τὸ πέρασμα πρὸς τὸ τυρί, μιὰ σανίδα ἀλειμένη μὲ τὴν κόλλα ποὺ βάζουν στὶς ξόβεργες. Οἱ ποντικοὶ κολλᾶνε πάνω μὲ τὰ πόδια τους. Μεταχειρίζονται τότε τὰ δόντια τους γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἀλλ' ἡ κόλλα φράζει τὸ στόμα τους καὶ ψοφᾶνε ἀπὸ ἀσφυξία.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ σκορπίσετε σὲ διάφορα μέρη τοῦ σπιτιοῦ κομματάκια σφουγγάρι, τηγανισμένα μὲ λίπος, ἢ μίγμα ἀπὸ ἀλεῦρι καὶ γύψο, ἢ μίγμα ἀπὸ ἀλεῦρι, μερικὲς σταγόνες ἐσάνς γλυκάνισου καὶ ἀνθρακικὸν βάριον (θὰ τὸ βρῆτε στὰ φαρμακεῖα). Τρώγοντάς τα, οἱ ποντικοὶ διψᾶνε πολύ. Πίνουν τότε νερὸ ἀπ' τὰ πιάτα ποὺ θάχετε φροντίσει νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ γύρω, καὶ σκάνε σὲ λίγο.

Γιὰ τὸν πονόδοντο

Ὅταν σᾶς πονῆ ἕνα δόντι, διαλύσετε μιὰ ἀσπιρίνη σ' ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ κρατῆστε αὐτὴ τὴ διάλυσι ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὸ στόμα σας. Περνάει ἔτσι ὁ πονόδοντος.

Ἄλλη μέθοδος εἶναι νὰ βάλετε μέσα στὸ ἀντιστοιχο αὐτὶ ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ λαύδανο ἢ σὲ ἀλκοὸλ καμφρέ. Ἢ νὰ ρουφήξετε ἀπ' τὸ ἀντίστοιχο ρουθοῦνι μιὰ κουταλιὰ κονιάκ.

Τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι ἀποτελεσματικὰ στὶς περισσότερες περιπτώσεις.

Ἡ ξύλινη λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ

Πολλὲς φορές, τὸ βούτηγμα τῶν μαχαιριῶν μὲ ξύλινη λαβὴ σὲ ζεστὸ νερὸ κάνει νὰ ξεκολλήση ἡ λάμα τους. Γιὰ νὰ τὴν ξανακολλήσετε, παίρνετε 45 γραμμάρια ρετσίνι ξερὸ καὶ τριμένο σὲ σκόνη, 15 γραμμάρια θειάφι καὶ 40 γραμμάρια λεπτὴ ἄμμο. Τ' ἀνασκατεύετε καλὰ καὶ γεμίζετε μὲ τὸ μίγμα τὴν κοιλότητα τῆς λαβῆς. Ζεσταίνετε ὕστερα καλὰ τὸ πίσω μυτερὸ μέρος τῆς λάμας καὶ τὸ χώνετε μέσα στὴν κοιλότητα. Θὰ κολλήση γερά. Προσέχετε ὅμως στὸ ἑξῆς, ὅταν πλένετε τὰ μαχαίρια, νὰ βρέχετε μόνο τὴ λάμα τους.

Πῶς καθαρίζεται μιὰ ρεμπούμπλικα

Γιὰ νὰ καθαρίσετε μιὰ ρεμπούπλικα, τὴ βουρτσίζετε πρῶτα καλά. Ὕστερα τρίβετε μ' ἕνα παλιὸ βουρτσάκι τῶν δοντιῶν τὰ πιὸ λερωμένα μέρη της, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ χλιαρὴ καὶ ἀραιὴ διάλυσι βορικοῦ ὀξέος. Ξεπλένετε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ βουρτσάκι κατὰ τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ καθαρισμοῦ — ποὺ δὲν πρέπει νὰ διαρκέση περισσότερο ἀπὸ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀφοῦ φύγουν ὅλοι οἱ λεκέδες, βουρτσίζετε πάλι ὁλόκληρο τὸ καπέλλο μὲ τὴ χλιαρὴ διάλυσι τοῦ βορικοῦ ὀξέος, γιὰ νὰ μὴ μείνουν τυπικὲς διαφορὲς ἀποχρώσεως.

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ

Το ἀεροπλάνο τοῦ Ρόμπερτ ἄρχισε νὰ κατρακυλᾶ πρὸς τὴ γῆ, καθὼς καιγόταν σὰν πυροτέχνημα...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το γενικὸ θέμα συζητήσεως στὸ ἀεροδρόμιο ἐκεῖνο τῆς Αὐστραλίας, ἦσαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀξιωματικοῦ Τζῶρτζ Χάρρυσον μὲ τὴν Ἄννα Κέρλεϋ, μιὰ ὄμορφη καὶ πλούσια κοπέλλα.

—Ὁ Τζῶρτζ ἄξιζε τέτοια τύχη! ἔλεγε ὁ λοχαγὸς Ρόμπερτ Σάμπερ. Εἶναι λαμπρὸς νέος!

— Μπᾶ! Πῶς τὸν ἐπαινεῖς! φώναξε ἕνας ἄλλος ἀξιωματικός. Κι' ὡστόσο, θἄπρεπε νὰ μὴν τὸν χωνεύῃς... γιατὶ λένε πὼς ἐλπίζες καὶ σὺ νὰ κερδίσῃς τὸ χέρι τῆς Ἄννας!

— Εἶμαι φίλος τοῦ Τζῶρτζ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρόμπερτ, δαγκάνοντας τὸ χείλη του μὲ δυσφορία.

Ὁ Χάρρυσον ἔκανε δοκιμαστικὲς πτήσεις γιὰ ἕνα ρεκόρ, ποὺ σκόπευε νὰ καταρρίψῃ. Ὅλοι οἱ συνάδελφοί του ἀναγνώριζαν τὴν ὑπεροχή του ὡς πιλότου. Ὁ Ρόμπερτ τοῦδειχνε ἀκόμη μεγαλείτερη φιλία, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μὲ τὴν Ἄννα. Μιὰ μέρα, τοῦ ἐξομολογήθηκε:

—Ἔχω μιὰ φιλενάδα, ποὺ ἔχει ἐνθουσιαστῆ μὲ τὴ φήμη σου. Θέλει πολὺ ν' ἀποχτήσῃ μιὰ φωτογραφία σου μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι...

— Μά...

— Καταλαβαίνω. Φοβᾶσαι μὴ ζηλέψῃ ἡ Ἄννα... Μὰ θὰ γράψῃς τὰ ἑξῆς στὴ φωτογραφία: «Στὴν Ἀντουανέτα Κέρμπ. Ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, Τζῶρτζ Χάρρυσον»... Θὰ στὸ ζητήσῃ ἄλλωστε κι' ἡ ἴδια τηλεφωνικῶς.

Ἐνῶ μιλοῦσαν, οἱ δυὸ φίλοι ἔσπρωχναν τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Τζῶρτζ ἔξω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο. Ἄξαφνα, τὸ δεξιὸ φτερὸ χτύπησε σ' ἕνα μυτερὸ σίδερο καὶ σκίστηκε ἀρκετά. Ὁ Ρόμπερτ ἀνέλαβε νὰ πάῃ ὁ ἴδιος νὰ φωνάξῃ ἕναν τεχνίτη γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ.

Στὶς 9 ἀκριβῶς, ἕνας στρατιώτης εἰδοποίησε τὸ Χάρρυσον ὅτι τὸν ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο.

—Ἐγὼ θὰ φροντίσω στὸ μεταξὺ γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ φτεροῦ, τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

Σὲ λίγη ὥρα, ξαναγύρισε ὁ Τζῶρτζ καὶ βρῆκε τὸ φίλο του μαζὶ μ' ἕνα τεχνίτη.

— Μοῦ τηλεφώνησε ἡ φίλη σου γιὰ τὴ φωτογραφία, τοῦ εἶπε. Μοῦ ἐξήγησε πὼς διάλεξε αὐτὴ τὴν ὥρα, γιατὶ ἤξερε ὅτι θὰ μ' εὕρισκε ἐδῶ, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τῆς εἶχες δώσει... Τί γίνεται μὲ τὸ φτερό;

— Σὲ μιὰ ὥρα θἄχῃ διορθωθῆ, βεβαίωσε ὁ τεχνίτης.

Μιὰ ὥρα σχεδὸν μετὰ τὴ σκηνὴ αὐτή, ἕνας μικρὸς ἀλήτης παρουσιάστηκε στὰ γραφεῖα τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ζήτησε μ' ἐπιμονὴ νὰ μιλήσῃ στὸν ἴδιο τὸ διοικητή. Ὅταν οἱ στρατιῶτες γέλασαν μαζί του καὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπ' τὴν πόρτα... ξαναμπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο! Στὸ τέλος, ἔφτασε στὸ διοικητή.

— Ἀκοῦστε με! τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως. Ἂν δὲν σᾶς ἐνδιαφέρῃ αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς φανερώσω, τιμωρῆστε με ὅπως θέλετε...

Ὁ ἀξιωματικός, ἔκπληκτος καὶ περίεργος, διέταξε νὰ τὸν ἀφίσουν μόνο μὲ τὸ μικρό.

— Λέγομαι Τζίμ, ἄρχισε ἐκεῖνος. Δὲν ἔχω σπίτι, οὔτε οἰκογένεια. Ζῶ ὅπως τύχῃ... Ὅταν πεινάω, κλέβω κανένα φοῦρνο... Τὴν περασμένη νύχτα λοιπόν, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ κοιμηθῶ, χώθηκα στὸ ἀεροδρόμιο καὶ πήδησα μέσα σ' ἕνα ὑπόστεγο ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο... Εἶχα ἀποκοιμηθῆ σ' ἕνα κασόνι, ὅταν μὲ ξύπνησαν οἱ ὁμιλίες δυὸ ἀξιωματικῶν, ποὺ μπῆκαν στὸ ὑπόστεγο. Ἔμεινα κρυμένος, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀνακαλύψουν καὶ μὲ ξυλοφορτώσουν!

»Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ὁ ἄλλος τὸν ἔλεγε Ρόμπερτ, ἔσπρωξε τὸ ἀεροπλάνο ἔτσι, ὥστε νὰ ξεσκιστῆ τὸ δεξιό του φτερό... Ὕστερα, ἔφυγε ὁ σύντροφός του, γιατὶ τὸν εἶχαν καλέσει στὸ τηλέφωνο. Ὁ Ρόμπερτ βεβαιώθηκε τότε πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς κι' ἔχωσε ἕνα μετάλλινο κουτὶ βαθειὰ μέσ' στὴν τρύπα τοῦ φτεροῦ. Ἔπειτα φώναξε ἕνα τεχνίτη γιὰ νὰ διορθώσῃ τὶς βλάβες, δὲν τοῦ μίλησε ὅμως καθόλου γιὰ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κρύψει στὸ φτερό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω θόρυβος μοτὲρ ποὺ ξεκινοῦσε. Ὁ διοικητὴς ἔτρεξε στὸ παράθυρο κι' εἶδε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Χάρρυσον ἕτοιμο ν' ἀπογειωθῆ. Ὥρμησε ἀμέσως ἔξω, πλησίασε τὸ Τζῶρτζ, ποὺ ἀποχαιρετοῦσε τὸ Ρόμπερτ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Σήμερα θὰ παραχωρήσετε τὴ θέσι σας στὸ συνάδελφό σας Ρόμπερτ Σάμπερτ. Τώρα μόλις ἔφτασε μιὰ διαταγή, ποὺ σᾶς προορίζει γιὰ κάποια ἄλλη ἀποστολή.

Ὁ Ρόμπερτ χλώμιασε καὶ κλονίστηκε. Κατόρθωσε ὅμως νὰ συγκρατηθῆ καὶ τραύλισε, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του γιὸ ν' ἀποφύγῃ τὴ ματιὰ τοῦ διοικητοῦ:

—Ὅπως διατάσσετε! Θὰ πετάξω ἐγώ...

Σὲ λίγο, φάνηκε στὸν οὐρανὸ μιὰ φλόγα κι' ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ ἔκρηξι. Τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Ρόμπερτ ἄρχισε νὰ κατρακυλᾶῃ πρὸς τὴ γῆ, καθὼς καιγόταν σὰν πυροτέχνημα!...

— Εἶχε κρύψει στὸ φτερὸ μιὰ βόμβα! ψιθύρισε ὁ διοικητής, ὅταν βρέθηκε μόνος στὸ γραφεῖο του. Θυσίασα ἕνα ἀεροπλάνο, μὸ ἔσωσα τοὺς ἀξιωματικούς μου ἀπ' τὸν ἐξευτελισμὸ νὰ μάθουν πὼς εἶχαν συνάδελφο ἕνα δολοφόνο.... Ὁ ἕνοχος τιμωρήθηκε μόνος του! Κανεὶς δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Ὁ μικρὸς μοῦ ὁρκίστηκε νὰ μὴν πῆ λέξι σὲ κανένα...

Τὸ ἀεροπλάνο κι' ὁ πιλότος του ἀποτελοῦσαν πιὰ ἕνα ἄμορφο σωρὸ ποὺ κάπνιζε, στὸ ἔδαφος τοῦ ἀεροδρομίου...

Τ. ΕΒΑΝΣ

Ο ΝΕΚΡΟΣ

ποὺ ἀναστήθηκε

Θὰ σώζωνται ὅσοι «πεθαίνουν» ἀπ' τὴν καρδιά τους

Ο ΠΩΣ προβλέπει ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς καρδιολογίας δόκτωρ Κλῶντ Μπέκ, ἔπειτα ἀπὸ 20 ἢ 30 χρόνια θὰ ξανάρχωνται στὴ ζωὴ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ «πεθαίνουν» ἀπὸ κατιδιακὴ προσβολή! Οἱ νεκραναστάσεις αὐτὲς θὰ εἶναι τότε συνηθισμένες, θὰ γίνωνται ἀπὸ ἐξασκημένες ὁμάδες καὶ δὲν θὰ κάνουν πιὰ καμμιὰ ἐντύπωσι.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ δόκτωρ Μπὲκ εἶναι ὁ πρωτοπόρος τοῦ μασσὰζ τῆς καρδιᾶς, μιᾶς μεθόδου δηλαδὴ ποὺ ἐφαρμόζουν ἤδη πολλοὶ χειροῦργοι γιὰ νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ ἀρρώστους ποὺ «πέθαναν» ξαφνικὰ πάνω σὲ μιὰ ἐγχείρησι. Προβλέπει λοιπὸν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ θὰ ἐπεκταθῆ καὶ ἔξω ἀπ' τὰ νοσοκομεῖα, παντοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ «πεθάνῃ» ἕνας ἄνθρωπος ἀπ' τὴν καρδιά του.

Νὰ τώρα μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκπληκτικὲς ἐπιτυχίες ποὺ πραγματοποίησε ὁ ἴδιος:

Κάποιος γιατρὸς τοῦ Κλήβελαντ, ὀνόματι Ἄλμπερτ Ράνσον, ἡλικίας 65 ἐτῶν, αἰσθάνθηκε μιὰ νύχτα δυνατοὺς πόνους στὸ στῆθος. Διέγνωσε στηθάγχη, καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε σ' ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ νὰ βγάλῃ ἠλεκτροκαρδιογράφημα. Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ, στὴ 1 παρὰ 5', ἔπεσε νεκρὸς στὸ δρόμο.

Τὸν μεταφέρανε ἀμέσως στὸ γειτονικὸ ἰατρεῖο τοῦ δόκτορος Μπέκ. Τὸ σῶμα του εἶχε μελανιάσει, δὲν εἶχε πιὰ σφυγμὸ οὔτε πίεσι τοῦ αἵματος. Ὡστόσο, ὁ δόκτωρ Μπὲκ καὶ δυὸ συνεργάτες του γιατροὶ βάλθηκαν νὰ τὸν ἀναστήσουν.

Ἤξεραν ὅτι, ἂν ὁ ἐγκέφαλος μείνῃ χωρὶς αἷμα καὶ ὀξυγόνο ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας, νεκρώνονται οἱ ἱστοί του. Εἶχαν περάσει ἤδη 2 λεπτὰ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ράνσον ἔπεσε νεκρός. Ἔμεναν ἄλλα 3 ἀκόμη..

Οἱ τρεῖς γιατροὶ δὲν ἔχασαν πολύτιμο καιρὸ γιὰ νὰ γδύσουν τὸ Ράνσον, οὔτε κἂν γιὰ νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους. Ἔσκισαν ἀμέσως τὸ πουκάμισό του, τοῦ ἔκαναν τεχνητὴ ἀναπνοὴ καὶ ἐφαρμόσανε στὸ πρόσωπό του μιὰ μάσκα ὀξυγόνου. Χρειάστηκαν 2 λεπτὰ γι' αὐτὲς τὶς προετοιμασίες.

Ὕστερα ὁ δόκτωρ Μπὲκ ἄνοιξε μιὰ τομὴ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους του, ἀνάμεσα στὶς πλευρές, κι' ἔχωσε μέσα τὸ χέρι του, φτάνοντας ὡς τὴν καρδιά. Αὐτὰ ἔγιναν σὲ 20 δευτερόλεπτα.

Πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ράνσον, οἱ τρεῖς γιατροὶ ἄρχισαν τὸ μασσὰζ στὴν καρδιά του. Ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτὴ καθένας τους ἐκ περιτροπῆς. Φούχτωνε τὴν καρδιά, τὴν ἔσφιγγε, τὴν ἄφινε, τὴν ξανάσφιγγε, καὶ τὴν ἀνάγκαζε μ' αὐτὲς τὶς ρυθμικὲς πιέσεις νὰ στείλῃ αἷμα σ' ὅλο τὸ σῶμα. Τὸ αἷμα αὐτὸ ἐπαιρνε ὀξυγόνο, ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔστελνε ἡ μάσκα στοὺς πνεύμονες τοῦ νεκροῦ. Ἔτσι ὁ ἐγκέφαλος θὰ μποροῦσε νὰ διατηρηθῆ ζωντανὸς γιὰ ὁσηδήποτε ὥρα.

Ὕστερα ἀπὸ 3 λεπτά, ἀφαιρέθηκε ἡ μάσκα καὶ τοποθετήθηκε ἕνας σωλήνας μέσα στὴν τραχεῖα, γιὰ νὰ φτάνῃ καλύτερα τὸ ὀξυγόνο στοὺς πνεύμονες.

Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ. Ὁ «νεκρὸς» ἐπαιρνε τώρα κάπου-κάπου μιὰ ἀναπνοὴ μονάχος του.

Οἱ γιατροὶ διέγνωσαν μὲ τὴν ἐπαφὴ ὅτι ὁ Ράνσον εἶχε πάθει τὴ λεγομένη «μαρμαρυγή», τὴ χειρότερη δηλαδὴ μορφὴ σταματήματος τῆς καρδιᾶς. Οἱ ἀμέτρητες ἶνες τοῦ καρδιακοῦ μυὸς δὲν ἐκτελοῦσαν πιὰ ὅλες μαζὶ τὶς ἀργὲς καὶ ρυθμικὲς συσπάσεις ποὺ ἐξασφαλίζουν τοὺς κανονικοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς. Τρεμούλιαζαν τώρα, χωριστὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, χιλιάδες φορὲς στὸ λεπτό.

Γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ λειτουργία τῆς καρδιᾶς, ἔπρεπε πρῶτα νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ γρήγορο τρεμούλιασμα — ποὺ τὸ διαπίστωσαν καὶ μὲ τὰ μάτια τους οἱ τρεῖς γιατροί, ἀνοίγοντας τὸ περικάρδιον, τὸ σάκκο δηλαδὴ ποὺ περιβάλλει τὴν καρδιά.

Ὁ Μπὲκ μεταχειρίστηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ ἁπλὴ συσκευή, μὲ δυὸ μετάλλινα ἠλεκτρόδια σὲ σχῆμα βεντούζας. Ἔγρανε τὰ ἠλεκτρόδια αὐτὰ μὲ μιὰ διάλυσι ἀλατιοῦ, γιὰ νὰ περνάῃ καλύτερα ὁ ἠλεκτρισμός, τὰ ἐφάρμοσε στὴν καρδιὰ τοῦ Ράνσον καὶ διαβίβασε ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἐντάσεως 3 ἀμπέρ.

Ἡ ἠλεκτρικὴ αὐτὴ ἐκκένωσι σταμάτησε τὸ τρεμούλιασμα. Ὕστερα ἡ καρδιὰ ἄρχισε νὰ πάλλεται ρυθμικά. Σταγόνες ἱδρῶτα φάνηκαν στὸ μέτωπο τοῦ Ράνσον. Στὴ 1. 25' ἀκριβῶς, ὁ «νεκρὸς» ἄρχισε πάλι νὰ ζῆ!

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἦταν σὲ θέσι νὰ μιλήσῃ. Ὡστόσο, γιὰ μερικὲς μέρες, ἔμεινε θολὸ τὸ μυαλό του. Ἔπειτα πέρασε κι' αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία. Κι' ὁ Ράνσον μπόρεσε γρήγορα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν κανονικὴ του ζωὴ καὶ στὴ δουλειά του. Εἶναι δὲ τώρα καλὰ σὰν καὶ πρῶτα.

Ὁ δόκτωρ Μπὲκ ἐπιμένει ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ καθένας τέτοιες νεκραναστάσεις, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὑποστῆ μιὰ εἰδικὴ πρακτικὴ ἐξάσκησι. Δὲν χρειάζεται νἆναι γιατρός, οὔτε κἂν νοσοκόμος.

Ἄλλωστε, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο τὸ ἄνοιγμα τοῦ στήθους τοῦ «νεκροῦ». Ἐφόσον δὲν ἔχει πίεσι τὸ αἷμα του, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος αἱμορραγίας.

Ὅσο γιὰ τὶς συσκευὲς τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοῦ σταματήματος τῆς «μαρμαρυγῆς», θὰ γίνουν ἀσφαλῶς μικρότερες, ἁπλούστερες καὶ πιὸ εὐκολομεταχείριστες, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μεταφέρωνται ἀμέσως ὁπουδήποτε.

Τὸ μασὰζ τῆς καρδιᾶς πρωτοέγινε μ' ἐπιτυχία σὲ ἄνθρωπο τὸ 1902. Μετὰ 48 χρόνια, ὁ ἀριθμὸς τῶν προσπαθειῶν νεκραναστάσεως, ποὺ εἶχαν γίνει μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, δὲν ὑπερέβαινε τὶς 150. Σήμερα γίνονται περὶ τὶς 1000 τὸ χρόνο κι' ἐπιτυγχάνουν σχεδὸν ὅλες.

Ὅταν σταματήσῃ ἡ καρδιά, δὲν ἔπεται πὼς ἔχει πάθει ὀργανικὴ βλάβη. Ἁπλῶς καὶ μόνο, ἀπὸ μιὰ διαταραχὴ τῆς ἠλεκτρικῆς ἰσορροπίας της, ἔπαψε νὰ χτυπάῃ, ἢ ἄρχισε νὰ τρεμουλιάζῃ. Καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις, ἡ ἀποκατάστασι τῆς λειτουργίας της εἶναι εὐκολωτάτη. Φτάνει μοναχὰ νὰ ἐνεργήσῃ κανεὶς μὲ ἑτοιμότητα καὶ ψυχραιμία, πρὶν περάσουν τὰ 5 πρῶτα λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ «θανάτου».

1 Στὸ Πάλος Βέρντες τῆς Καλιφορνίας ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Σειρῆνα 1956». Νικήτρια θὰ ἀνεδεικνύετο ἡ νέα τῆς ὁποίας τὸ σῶμα θὰ ταίριαζε καλύτερα σὲ μιὰ οὐρὰ σειρῆνας, αὐτὴ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Τὸν ζηλευτὸ τίτλο τὸν κέρδισε ἡ νέα ξανθομάλλα γόησσα τῆς ὀθόνης Μάμυ Βὰν Ντόρεν, ἡ ὁποία εἰσέπραξε καὶ τὸ ἑκ 2.500 δολλαρίων χρηματικὸ βραβεῖο.

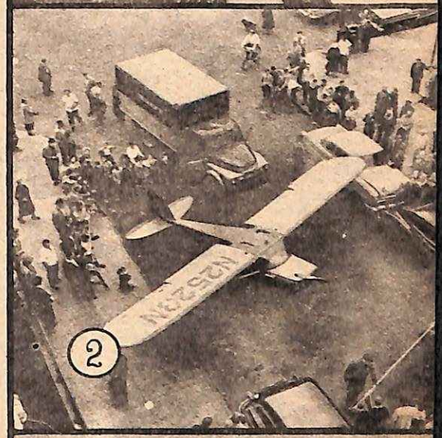

2 Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καταπλήξῃ κανεὶς τοὺς Ἀμερικανούς. Κι' ὅμως τὸ κατώρθωσε αὐτὸ ὁ ναυπὸς Τόμας Φιτσπάτρικ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται τώρα στὴ φυλακή. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὁλονύκτιο γλέντι, ὁ τολμηρὸς νέος ἐπιβιβάστηκε ἑνὸς τουριστικοῦ ἀεροπλάνου δύο θέσεων καὶ πέταξε γιὰ νὰ προσγειωθῆ λίγο ἀργότερα σὲ μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο τοῦ Μανχάταν. Εὐτυχῶς ἦταν πολὺ πρωΐ καὶ ἡ κίνησι δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει. Στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔφτασαν ἐπὶ τόπου ὁ Φιτσπάτρικ δήλωσε πὼς μιὰ βλάβη τὸν ὑποχρέωσε νὰ προσγειωθῆ ἐκεῖ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε ὅμως ὁ τολμηρὸς νέος εἶχε στοιχηματίσει μὲ μερικοὺς φίλους του πὼς θὰ ἐπετύγχανε τὴν προσγείωσι αὐτὴ ποὺ θεωρητικὰ ἦταν ἀκατόρθωτη. Κέρδισε τὸ στοίχημα, ἀλλὰ θὰ μείνῃ γιὰ μερικὲς βδομάδες στὸ φρέσκο.

3 Κυκλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦν φῆμες ὅτι ἡ συνεργασία Λῶρενς Ὀλίβιε—Μαίριλυν Μονρὸε δὲν εἶναι διόλου ἁρμονικὴ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὁ κοιμώμενος ποίγκηψ» δὲν προχωρεῖ κανονικά. Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τοὺς ρώτησαν σχετικά, οἱ δύο καλλιτέχνες ἔδωσαν τὴν χωρὶς λόγια, ἀλλὰ χαρακτηριστικὴ ἀπάντησι, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας.

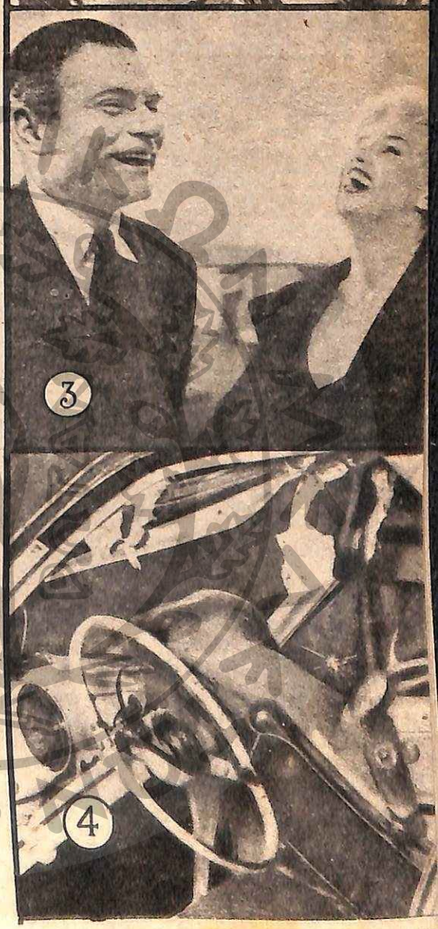

4 Ἕνας Ἀμερικανὸς κυνηγὸς γύριζε μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ σπίτι του χωρὶς νὰ ἔχῃ στὸ δισάκκι του οὔτε ἴχνος θηράματος. Εἶχε πιὰ νυχτώσει καὶ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι λίγων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο. Φρενάρισε ἀπότομα καὶ εἶδε τότε πὼς τὸ παρμπρίζ τοῦ αὐτοκινήτου του εἶχε θρυμματιστῆ, ἐνῶ δίπλα στὸ βολὰν εἶχε πέσει νεκρὸ ἕνα μεγάλο ἐλάφι. Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα, ζαλισμένο ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ἐλάφι ὥρμησε στὰ τυφλὰ καὶ βρῆκε τὸ θάνατο στὴ φοβερὴ σύγκρουσι. Ἔτσι ὅμως ἐξασφάλισε ἐντελῶς ἀπρόοπτα στὸν ἄτυχο κυνηγὸ ἕνα πλούσιο θήραμα...

Τό "ΑΓΡΙΜΙ"

ΑΠΟ μικρὴ εἶχε συνηθίσει νὰ τὴ φωνάζουν «ἀγρίμι», καὶ τὸ παρατσούκλι της αὐτὸ τῆς φαινότανε πιὸ πολὺ ὄνομά της, ἀπὸ τὸ ὄνομά της τὸ ἴδιο: Ἀγνή... Δὲ θυμόταν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα. Κάποια μακρυνή της συγγένισσα μόνο, ποὺ τὴν περιμάζεψε μικρούλα καὶ τὴν ἔκανε «ψυχοκόρη» της, μὲ πιὸ πολλὰ σκαμπίλια καὶ βρισιές, ἀπὸ φιλιὰ καὶ χάδια, αὐτὴ στέθηκε γιὰ τὸ μωρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ἡ μάνα, ὁ πατέρας, ὁ προστάτης, ὁ δάσκαλος... Στὰ χέρια τῆς ἄγριας θείας της, ποὺ τὴν εἶχε ὅλη μέρα στὴ σκάφη καὶ στὸ νεροχύτη, κουρελιασμένη, πεινασμένη, πνιγμένη ἀπὸ τὴν τόσο δικαιολογημένη ἀγανάκτησι, ἡ Ἀγνὴ ἔζησε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασανισμένης της ζωῆς... Ὕστερα, μιὰ μέρα, σ' ἕνα πιὸ γερὸ—καὶ πιὸ ἄδικο—ξυλοκόπημα, παράτησε θαρραλέα κι' ἀποφασιστικὰ τὴ σκάφη, τὸ νεροχύτη καὶ τὴ θεία της καὶ τράβηξε μόνη της γιὰ τὴ ζωή! Δούλεψε παντοῦ, χωρὶς δισταγμό, χωρὶς φόβο: Ὑπηρέτρια σὲ σπίτια, καθαρίστρια σὲ γραφεῖα, ἀνθοπώλις ἔξω ἀπὸ νυκτερινὰ κέντρα... Καὶ πάντα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ χείλια της σφιγμένα, χωρὶς συνθηκολογήσεις προσβλητικές, ποὺ θὰ τῆς ἀλαφρώνανε ἴσως τὴ δουλειὰ καὶ θὰ τὴν κάνανε νὰ κερδίση πιὸ πολλὰ καὶ πιὸ ἄκοπα, ἀλλὰ ποὺ θὰ κουρελιάζανε ἀλύπητα αὐτὸ ποὺ ἐνοάρκωνε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἠθική της: Τὸ πεῖσμα της! Γιὰ οἰκονομία — καὶ λιγο γιὰ συντροφιὰ — εἶχε βρῆ καὶ μιὰν ἄλλη κοπέλλα σὰν κι' αὐτὴ καὶ μαζί της μοιραζότανε τὸ δωμάτιό της. Τὸ κρεβάτι της ὅμως δὲ θέλησε ποτὲ νὰ τὸ μοιραστῆ μὲ κανέναν!

Ὥσπου, ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο ποὺ γύριζε ἡ Ἀγνὴ ἀπὸ τὴ δουλειά της, σ' ἕνα στενοσόκακο, στὸ σπίτι της κοντά, τὴ σταμάτησε κάποιος ἡλικιωμένος σεβάσμιος κύριος. Αὐτὸς δὲν ἐμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς νέους, τοὺς ἀναιδεῖς, ποὺ τὴ λερώνανε μὲ τὶς χυδαῖες ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ τους. Ἦτανε ρυτιδωμένος, μὲ σκυφτὸ κορμὶ καὶ κάτασπρα μαλλιά, καὶ τὸ βλέμμα του, πίσω ἀπὸ τὰ χοντρὰ γυαλιά του, εἶχε μιὰ παράξενη εὐγένεια καὶ γλύκα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς... τῆς ψιθύρισε μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο. Θὰ θέλατε ὅμως νὰ ποζάρετε;

— Νὰ ποζάρω;! ἔκανε τὸ «ἀγρίμι», ἕτοιμο νὰ παρεξηγηθῆ...

— Ναί... Εἶμαι καθηγητὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Συνδυάζετε ὄμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ καλλίγραμμο σῶμα... Θὰ εἴσαστε ἕνα περίφημο μοντέλλο... Ἂν θέλατε...

Δὲν μποροῦσανε νὰ συνεχίσουνε τὴ συζήτησί τους, ἐκεῖ, μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου, στὸ κρῦο... Πήγανε στὸ δωμάτιο τῆς Ἀγνῆς, κι' ἐκεῖ τὸ «ἀγρίμι», μὲ τὰ πολλά, πείστηκε: Θὰ ποζάριζε! Δὲν ἦτανε τίποτα κακό... Τὸ μοντέλλο δὲν εἶναι γυναῖκα· εἶναι γραμμή, εἶναι πρότυπο γιὰ ζωγράφισμα... Οἱ σπουδασταὶ ποὺ τὴ ζωγραφίζουνε δὲν σκανδαλίζονται ποτέ, γιατὶ δὲν τὴ βλέπουνε σὰν ὅλες τὶς ἄλλες γυναίκες τοῦ κόσμου... Αὐτὴ εἶναι μουσαμᾶς, εἶναι ἄγαλμα, δὲν εἶνε ζωντανὸς πειρασμὸς ἀπὸ φρέσκια σάρκα...

Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωΐ, τὸ «ἀγρίμι», ὁλόγυμνο, ἄρχισε νὰ ποζάρη μπροστὰ στοὺς σπουδαστὲς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Στὴν ἀρχή, τὸ ποζάρισμα ἦτανε γιὰ τὴν ἐπαναστατική, τὴν ἀτίθασση κοπέλλα, πραγματικὸ μαρτύριο! Κατακόκκινη, μὲ τὰ μάτια της χαμηλωμένα, μὲ τὸ στῆθος της ποὺ ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴν ἐσωτερική της ταραχή, ἔνοιωθε τὰ μάτια τῶν σπουδαστῶν σὰν νὰ καίνε τὴ γύμνια της... Σιγὰ-σιγὰ ὅμως συνήθισε.

Εἶδε ὅτι πληρωνότανε καλά, ἡ δουλειὰ ἦτανε πολὺ πιὸ ξεκούραστη, κι' ἔτσι ἔπαψε νὰ στενοχωριέται καὶ νὰ μετανοιώνη γιὰ τὴν ὑποχώρησί της—τὴν πρώτη τῆς ζωῆς της...

Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ ποζάρισμα, ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαστές, τὴν πλησίασε στὴν ἔξοδο καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ ποζάρη γι' αὐτὸν—μόνο γι' αὐτόν, στὸ ἀτελιέ του...

Ἦταν ἕνα πολὺ συμπαθητικὸ παιδὶ ὡς εἴκοσι ἐτῶν μὲ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ καταγάλανα μάτια, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα ἐκείνη τὸ εἶχε προσέξει ξεχωριστά.

Χωρὶς νὰ ξέρη τὸ γιατί, ἀθελά του σχεδόν, τὸ «ἀγρίμι», ἀπότομα ἐξημερωμένο, εἶπε «ναί» στὴν πρότασι τοῦ νέου ζωγράφου. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπόγεμα συνεχίστηκε τὸ ποζάρισμα στὸ μικρὸ δωμάτιό του, ποὺ τὸ εἶχε ἐκεῖνος μετατρέψει σὲ πρόχειρο ἀτελιέ.

Ἦτανε μοναχογυιὸς ἑνὸς πάμπλουτου κτηματία ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δὲ διαφώνησε νὰ τὸν ἀφήση νὰ κάνη τὸ κέφι του—νὰ σπουδάση ζωγράφος στὴν Ἀθήνα, μ' ὅλο ποὺ θὰ τὸν προτιμοῦσε δίπλα του, στὸ χωριό, στὰ κτήματα, στὰ ζωντανά...

Κι' ἔτσι ὁ Φάνης εἶχε φτάσει στὴν πρωτεύουσα, εἶχε γραφτῆ στὸ Πολυτεχνεῖο, καὶ συνέχιζε δύο χρόνια τὶς σπουδὲς μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία, γιατὶ εἶχε ταλέντο..

Αὐτὸ τὸ διαπίστωσε καὶ ἡ Ἀγνή, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν εἶδε τὴ γυμνὴ ὀμορφιά της νὰ ξεπτάγεται γεμάτη λαμπερὸ φῶς ἀπάνω στὸ μουσαμά του!

— Ἔτσι εἶμαι λοιπὸν ἐγώ; ἀπόρησε πολὺ κολακευμένη.

— Εἶσαι ἀκόμα πιὸ καλή! τῆς ἀπάντησε θερμά, ἀγκαλιάζοντας τὴ μέση της. Ἂν κατάφερνα νὰ σὲ φτιάξω ὅπως εἶσαι, θὰ ἤμουνα ἕνα μεγάλος καλλιτέχνης.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα τὸ ποζάρισμα συνεχίστηκε στὸ ἀτελιέ του...

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη πῶς, γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἐλύγιστο πεῖσμα της λύγισε, ἔλυωσε, ἐξατμίστηκε μέσα στὴν ἀγκαλιά του! Ἴσως γιατὶ μέσα του τὸ «ἀγρίμι» ἔνοιωσε τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης νὰ τὰ λυώνη ὅλα τὰ ἄλλα...

Κι' ὁ Φάνης τὴν ἀγάπησε. Δὲν θὰ μποροῦρα ἀπὸ λίγους μῆνες — πῆρε ἕνα αὐστηρὸ γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποὺ τὰ εἶχε μάθει ὅλα στὸ χωριὸ καὶ ἀπειλοῦσε νὰ κόψη τὸ ταχτικὸ μηνιαῖο ἐπίδομα, δὲ μπόρεσε νὰ ἀντιστεθῆ στὴν πατρικὴ διαταγή...

— Πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν καλοπιάσω, νὰ τὸν ἡμερέψω... εἶπε στὴν Ἀγνή, ποὺ τὸν κύτταζε σὰ χαμένη. Ποιός ξέρει τί τοὔχουνε πῆ, πῶς τοὔχουνε σπκώσει τὰ μυαλά!

Τὸν ἄφησε νὰ φύγη — τί νὰκανε; Πῶς μποροῦσε νὰ τὸν κρατήση;

Καὶ τὸν ἔχασε γιὰ πάντα!

Ὕστερα ἀπὸ καιρό, κάποιος τῆς εἶπε ὅτι ὁ πατέρας του, φοβισμένος ἀπὸ τὴν περιπέτειά του στὴν Ἀθήνα, τὸν εἶχε κρατήσει κοντά του, καὶ τώρα ἑτοιμαζότανε νὰ τοῦ δώση γυναῖκα του μιὰν ἀρχοντοπούλα, συντόπισσά του, μὲ πολλὰ λεφτά.

★

Κατάλαβε τὸ φτωχὸ τὸ «ἀγρίμι» ὅτι εἴχανε πιὰ σωθῆ τὰ ψέμματα!

Θάπαιρνε κι' αὐτό, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο του λύγισμα, τὸ πρῶτο γλύστρημα, τὸ μοιραῖο δρόμο ὅλων τῶν ἡμερωμένων ἀγριμιῶν τῆς ζωῆς.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν Φάνη, θὰ ἐρχότανε ἕνας ἄλλος. Ὕστερα ἄλλος... κι' ἄλλος...

Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε μὲ κανένα τρόπο!

Ξαφνικά, μέσα στὸ στῆθος τῆς περήφανης κοπέλλας, ξύπνησε ἡ παλιά της περηφάνεια...

Ὄχι! Δὲ θὰ γινόταν αὐτὴ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες... Δὲ θ' ἄφινε τὸν ἑαυτό της νὰ κυλήση νικημένος, ἐξευτελισμένος, ἀξιοθρήνητος, ὡς χαμηλά!

Ὁ Φάνης ἦταν ἕνας κι' ἕνας θάμενε!

★

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ κῦμα ἔβγαλε τὸ κορμί της, ἄψυχο, νεκρό, σὲ μιὰν ἀπόμερη ἀκρογιαλιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ...

Ἡ ἀλύγιστη περηφάνεια, τὸ πεῖσμα, τὴν εἶχαν ὁδηγήσει στὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ παρασυρθῆ καὶ σὲ δεύτερη περιπέτεια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Ἄσε τὴ μουρμούρα, Γιῶργο, γιατὶ τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ ἔδωσες, δὲν φτάσανε νὰ πάρω περισσότερο ὑφασμα γιὰ νὰ κλείσω τὸ ντεκολτέ μου!...

(Τοῦ Λ. Θεοφιλόπουλου)

★ ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ τῆς Ἑλληνικῆς ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ τοῦ 1859

Ως χρονολογία τῶν πρώτων συγχρόνων ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἀναφέρουμε συνήθως τὸ 1896. Στὴν πραγματικότητα οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ἔγιναν τὸ 1859 στὴν Ἀθήνα, παρουσία τῶν βασιλέων Ὄθωνος καὶ Ἀμαλίας καὶ μεγάλου πλήθους Ἑλλήνων καὶ ξένων φιλάθλων.

Οἱ ἀγῶνες οὐτοὶ ὀφείλονται στὴν πρωτοβουλία τοῦ μεγάλου εὐεργέτη Εὐαγγέλου Ζάππα, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ἐγκατεστημένος στὴ Ρουμανία καὶ προσέφερε στὸν Ὄθωνα 400 μετοχὲς τῆς («Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας») μὲ τὴν ὑπόδειξι «ὅπως τὰ ἐκ τούτων κέρδη, ἢ οἱ τόκοι των, χρησιμεύσωσιν εἰς σύστασιν καὶ συντήρησιν διαγωνισμῶν, φερόντων τὸ ὄνομα Ὀλύμπια καὶ σκοπούντων τὴν ἐθνικὴν πρόοδον».

Τὸ 1859 ὡρίστηκε ὡς ἔτος ἐπισήμου ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων αὐτῶν καὶ ὁ Ζάππας γιὰ τὴν ἀρτιώτερη ὀργάνωσί τους προσέφερε ἐπὶ πλέον, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 400 μετοχὲς ποὺ εἶπαμε, καὶ τρεῖς χιλιάδες καισαροβασιλικὰ φλωριά.

Ἡ προσφορὰ καὶ αἱ ὑποδείξεις τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου ἀπασχόλησαν τὴν Κυβέρνησι, ἡ ὁποία συνεζήτησε κατ' ἐπανάληψιν τὸ θέμα καὶ τελικὰ εἰσηγήθηκε στὸν Ὄθωνα νὰ ὑπογράψη τὸ σχετικὸ διάταγμα, ποὺ καθώριζε ὅτι ὀργανώνονται «γενικοὶ διαγωνισμοὶ κατὰ τετραετίαν τελούμενοι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ὀλύμπια, εἰς τὰ ὁποῖα θέλουν παρίστασθαι πάντα τὰ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς ἐνεργείας καὶ ἰδίως τὰ τῆς βιομηχανίας, γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας».

Κατὰ τὸ ἄρθρο 15 τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, ποὺ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ τῆς βασιλίσσης, λόγω ἀπουσίας τοῦ Ὄθωνος, διαγωνισμοὶ ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνουν καὶ («δημοτελεῖς γυμναστικοὺς ἀγῶνες ἐν τῷ Σταδίῳ, καταλλήλως διασκευασθησομένῳ, χρηματίτας καὶ τελουμένους τὴν τρίτην τῆς ὅλης πανηγύρεως Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν».

Λεπτομερέστερα τὸ διάταγμα ὥριζε κατόπιν καὶ τὰ βραβεῖα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀπονεμηθοῦν στοὺς νικητάς, ἀπὸ 100 δραμὲ κλάδους ἐλαίας.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ σχετικὴ μὲ τοὺς δημοτελεῖς ἀγώνας» ἀπόφασις δὲν συνεκίνησε κανένα. Τὸ κοινὸν τὴν ὑποδέχτηκε μὲ ἀδιαφορία, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὁ τύπος, ἀκόμη καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι, ποὺ ὑποτίθεται ὡστόσο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνθουσιασταῖν μὲ τὴν ἀναβίωσι ἑνὸς ἀρχαίου ἔθους.

Ὅπως ἀφηγεῖται σὲ μιὰ σχετικὴ ἱστορικὴ μελέτη του ὁ μακαρίτης Ι. Χρυσάφης, ἡ ἐφημερὶς «Ἀθηνᾶ» ἀνέγραψε μὲ δυὸ ξηρὰ λόγια τὴν εἴδησι: «Ἡ Α.Μ. ἡ βασίλισσα ὑπέγραψε χθὲς τὸ Διάταγμα περὶ τῆς συστάσεως τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, οἵτινες θέλουσι τελεῖσθαι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν καὶ διαρκεῖν ὀκτὼ ἡμέρας. Εἰς αὐτοὺς θέλουσιν ἐκτίθεσθαι τὰ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ οἱ νικῶντες θέλουσι βραβεύεσθαι».

Στὸ δημοσίευμα οὔτε λέξις ὑπῆρχε περὶ ἀσκήσεων καὶ γυμναστικῆς, πράγμα ἄλλως τε ποὺ, ὅπως εἴπαμε, οὔτε τὴν ἀρλησι καθόλου.

Ἀπὸ τὴν ἴδια ἔρευνα τοῦ Χρυσάφη μαθαίνουμε ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Ζάππα συνεκίνησε βαθύτατα τὸν Ἕλληνα λόγιο Μηνᾶ Μινωΐδη, ποὺ ἦταν τότε ἐγκατεστημένος στὸ Παρίσι καὶ ὁ ὁποῖος, ἐκδίδοντας τὸν Αὔγουστο τοῦ 1859 τὸν «Γυμναστικὸ λόγο» τοῦ Φιλοστράτου, ἐπρολόγισε τὴν ἔκδοσι μὲ ἕνα ἀφιέρωμα πρὸς τὸν χορηγὸ τῆς ἐκδόσεως καὶ ἐθνικὸ εὐεργέτη Σίνα, στὸ ὁποῖο ἐτόνιζε τὴν ἀνάγκη διαδόσεως τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης σ' ἕνα ἐπίλογο ποὺ παρέθετε στὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἐξέθετε τὴ γνώμη του σχετικὰ μὲ τὴν ἀναβίωσι τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, καὶ κατεδίκαζε τὴν ὀργάνωσι βιομηχανικῆς ἐκθέσεως, καταλήγοντας μὲ τὴν ἄποψι ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ προβλέπονται στὸ διάταγμα τῆς Ἀμαλίας, πρέπει νὰ περιοριστοῦν στοὺς ἀγῶνες καὶ μόνον. Νὰ τί ἔγραφε σχετικά:

«Ἄραγε ὁ κύριος Ζάππας ἠθέλησε βιομηχανικοὺς ἀγῶνας καταστῆσαι; Οὐ νομίζω ὅτι ὁ φιλογενὴς οὗτος ἀνήρ, ὅστις ζήλῳ τῆς τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων δόξης ὁρμώμενος ἠθέλησε κτισθῆναι παλάτιον ἐκθέσεως ἑλληνικῆς τεχνουργίας μὴ καὶ ἐν σπαργάνοις ἀκμὴν οὔσης. Ποῦ γὰρ τῆς Ἑλλάδος ἐργαστήρια ἢ ὑφαντικά, ἢ μεταλλουργικό, ἢ χαρτοποιά, ἤ, ἤ, ἤ. Ἵνα οἱ νικῶντες βραβεύωνται; Ὁπότε οἱ Ἕλληνες ἅπαντα ἐκ τῆς Εὐρώπης ἀγοράζουσι καὶ ὑφάσματα καὶ ἐνδύματα καὶ κιτώνια καὶ ἐπιπλα κτλ. μηδὲν τεχνουργεῖον καταστήσαντες καὶ προκρίνοντες πέμπειν τὰ ἑαυτῶν τοῖς ξένοις χρήματα, ἵν' αὐτοὶ ραστωνεύοντα; Οὐ νομίζω ὡς ὁ κύριος Ζάππας τοιαύτη γνώμη κατέβαλε χρήματα, γίνωσκων κάλλιστα ὅτι ἐκ τοιούτων τεχνουργημάτων οὐδεμία δόξα τῇ Ἑλλάδι προσγίνεται, ἀλλὰ πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀληθῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἵνα στεφανῶνται ἀθληταί, σταδιοδρόμοι, παλαισταὶ κτλ....»

Ἡ ἔκκλησις τοῦ Μινωΐδη δὲν εἶχε, βέβαια, καμμιὰ ἀπήχησι. Μόλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ «ἐπὶ τῆς ἐμψυχώσεως τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας», περιέλαβε στὶς ἀποφάσεις της καὶ τὴν τέλεσι ἀγώνων, ἐγκρίνονόποιος μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Οἱ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῶν Ὀλυμπίων τελεσθησόμενοι ἀγῶνες, περιοίζονται εἰς τὸ ἅλμα, τὸν δρόμον, τὸν δίσκον καὶ τὴν πάλην...

»Οἱ ἀγῶνες θέλουσιν ἀρχίσει καὶ περατωθῆ μετὰ τὴν συγκροτησιν τῶν Ὀλυμπίων, καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας αἵτινες θέλουσι προσδιορισθῆ ἀκολούθως...

»Οἱ εἰς τοὺς ἀγώνας ἀριστεύσαντες θέλουσι προτιμᾶσθαι κατὰ τὴν ἱκανότητά των εἰς τὰς ἐυμίσθους θέσεις τῶν γυμναστῶν ἢ καὶ τοῦ γυμνασιάρχου κατὰ τὰς ἀκολούθους περιόδους τῶν Ὀλυμπίων...

»Πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας. διορίζονται παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις ἀλύται καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀλυτάρχαι, οὓς ὀνομάζει ἡ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπή.

»Ἡ ἔναρξις καὶ τέλος ἑκάστου ἀνῶνος κηρύττεται ὑπὸ κήρυκος. Οὗτος θέλει ἀνακηρύττει καὶ τοὺς νικητὰς ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀγῶνος, περιάγων αὐτοὺς ἐφ' ἁρματος.

»Ἡ δὲ κήρυξις αὕτη περιλαμβάνει τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, ἔτι δὲ καὶ τὴν πατρίδα...»

Ἔτσι, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις καὶ παρὰ τὴ γενικότερη ἀδιαφορία, οἱ πρῶτοι ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἔγιναν στὴν Ἀθήνα τὴν 18 Νοεμβρίου 1859, μὲ τὰ ἑξῆς ἀγωνίσματα:

Δρόμος, ἅλμα ἁπλοῦν, ἅλμα «ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα», ἀσκωλιασμός, δίσκος, ἀκόντιον, ἱστοῦ ἀναρρίχησις.

Οἱ ἀγῶνες ἔγιναν στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου, παρουσία τῶν βασιλέων, τῶν ξένων διπλωματῶν καὶ πλήθους κόσμου. Τοὺς διηύθυνε ὁ Γεώργιος Παγών, ὁ πρῶτος Ἕλλην ποὺ εἶχε σπουδάσει γυμναστικὴ στὴ Γερμανία.

Νικηταὶ ἀνεδείχθησαν:
Στὸ δρόμο ὁ Καμνάκης,
Στὸ ἅλμα ὁ Καραθανάσης.
Στὸν ἀκοντισμὸ ὁ Κώστα Χρήστου.

"Αν κρίνουμε ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς, οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἀγῶνες δὲν ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

(«Τοιαύτη ἀταξία ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων, γράφει ἡ («Ἀθηνᾶ»), ὥστε πάντες ἔφυγον δυσαρεστημένοι καὶ διότι οὐδὲν εἶδον καὶ διότι ὁ ὑποφρούραρχος, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ τήρησις τῆς εὐταξίας, ἔδειξε τοσαύτην ἀνεπιτηδειότητα, ὥστε οἱ ὑπ' αὐτὸν ἱππεῖς, δὲν ἔκαμνον ἄλλο, παρὰ νὰ τρέχωσι καθ' ὁδὸν λας τὰς διευθύνσεις καὶ νὰ κτυπῶσιν ἀνδρας καὶ γυναίκας. ἐν ἑνὶ λόγῳ τοὺς θεατὰς ὅσοι εἶχον εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ κύκλου διὰ νὰ ἴδωσι τοὺς περιωνύμους ἀγῶνας...»)

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Ὁ ἰδανικὸς καὶ ὁ φυσικὸς ἔρως

Ἡ ἀ.ησυχία τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας εἶναι τὸ προοίμιο τοῦ ἔρωτος. Ποιός ἄντρας καὶ ποιά γυναίκα δὲν τὴν ἔχουν αἰσθανθῆ;

Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἀνησυχίας εἶναι ὅτι δὲν ἀναφέρεται σὲ κάτι τὸ ὡρισμένο καὶ τὸ συγκεκριμένο. Ὁ νέος κι' ἡ νέα δὲν ξέρουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶνε, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ξέρουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς λείπει.

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἀνησυχίας εἶναι ὅτι, ἐνῶ μᾶς ταλαιπωρεῖ καὶ μᾶς βασανίζει, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μᾶς γοητεύει. Τὴ θέλομε καὶ τὴν ἐπιζητοῦμε, καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ μάλιστα, ὥστε δοκιμάζομε μιὰ ζωηρὴ ἔκπληξι, ὅταν τύχη νὰ αἰσθανθοῦμε πιὸ ἀνάλαφρη τὴν ψυχή μας.

Ἀλλ' ἔρχεται μιὰ μέρα, ποὺ αὐτὴ ἡ ἀνησυχία μεταβάλλεται ξαφνικὰ σὲ ἀπέραντη χαρά. Εἶναι σὰν ν' ἀνοίγουν μπροστά μας οἱ πύλες τῶν οὐρανῶν...

Αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ ἔκαιμε ὁ μικρὸς θεὸς ποὺ λέγεται Ἔρως.

Ὁ ἄντρας βλέπει τότε στὴ γυναῖκα, ὅπως κι' ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα, τὸ μόνο πρᾶγμα στὸν κόσμο, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλη τὶς ἀνησυχίες του σὲ μιὰ ὑπέρλαμπρη εὐδαιμονία, ποὺ τὴν ὑπαρξί' της δὲν τὴν εἶχε φανταστῆ ποτὲ ἄλλοτε. Γιατὶ ὁ ἄντρας καταλαβαίνει πὼς ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔλειπε καὶ ποὺ τὸ ζητοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του ἦταν ἡ γυναῖκα. Κι' αὐτή, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, καταλαβαίνει πὼς τὸ κενὸ ποὺ ἔνιωθε μέσα στὴν ψυχή της τὸ γέμισε μὲ μόνη τὴν παρουσία του ὁ ἄντρας.

Αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλοσυμπληρώσεως ὁδηγεῖ βαθμιαῖα τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους στὴν ἀποκλειστικότητα. Ἔτσι, σιγὰ - σιγά, φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ μὴ βλέπουν ὁλόγυρά τους κανένα ἄλλον καὶ τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἀπομονώνει καὶ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλα. Ὁ ἄντρας δὲν εἶναι τότε ἕνας κοινὸς θνητός, ἀλλ' ἕνας μεγάλος καὶ ἀληθινὸς θεός. Κι' ἡ γυναῖκα ἐπίσης γίνεται στὸ πλευρό του ἡ μεγάλη θεὰ τῆς δημιουργίας.

Ἀλλὰ τὸ αἴσθημα αὐτό, ποὺ μᾶς θεοποιεῖ καὶ μᾶς ξεσηκώνει πάνω ἀπὸ τὰ γήϊνα, τελειώνει πάντα μὲ μιὰ ζωϊκὴ πράξι. Ὁ ἄνθρωπος, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ κάμη κάτι ποὺ τὰ ζῶα δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ κάμουν. Μπορεῖ νὰ παροιμερίση τὴ σκέψι τῆς δημιουργίας ἀπογόνων. Στὰ ζῶα ἡ ἀγάπη εἶναι νόμος ζωῆς. Ὅταν τὸ ἀρσενικὸ ζῶο πηγαίνη νὰ βρῆ τὴ θηλυκιά, ἡ μοναδικὴ σκέψι ποὺ τὸ κατευθύνει εἶναι ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἴδους.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, μπορεῖ νὰ μὴν ἀποβλέψη στὴ διαιώνισί του καὶ νὰ τάξη ὡς φυσικὸ σκοπὸ τῆς ἀγάπης του τὴ δική του, τὴν ἀτομική του εὐτυχία. Κι' αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε σχεδόν. Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπιοῦνται σκέφτονται, πρῶτα - πρῶτα, νὰ εὐτυχήσουν οἱ ἴδιοι. Αὐτὸς καὶ μόνον εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀγάπης τους. Τὸ ἀν τὰ παιδιά, ποὺ γεννιοῦνται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, συμπληρώνουν τὴν εὐτυχία τους, αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Οἱ ἄνθρωποι παντρεύονται κάποτε γιὰ ν' ἀποχτήσουν ἀπογόνους καὶ νὰ διαιωνίσουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν οἰκογένειά τους.

Ἀλλὰ ποτὲ ἕνας ἄ.τρας καὶ μιὰ γυναῖκα δὲν ἀγαπήθηκαν γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἀπογόνους.

Ἡ καιλύτερη ἀπόδειξι γιὰ τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξουσιάζεται ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς ἀ.απαραγωγῆς, ὅπως τὰ ζῶα, εἶναι ὁ ἰδανικὸς ἔρως. Ὅσο κι' ἂν τείνη νὰ ἐξαφανιστῆ στὶς ἡμέρες μας, ὑπάρχει πάντοτε καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὸ παρελθόν.

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἰδανικὸς ἔρως; Μιὰ ἐπικοινωνία ψυχῶν, ἕνα εἶδος πνευματικοῦ γάμου, στὸν ὁποῖον οἱ ἀπαιτήσεις τῆς σάρκας δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι. Ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα ἀγωνίζονται τότε ἐναντίον κι' αὐτῶν ἀκόμη τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ προσπαθοῦν νὰ παραμείνουν ἀγνοί. Στὴν ἀγνότητα αὐτὴ βλέπουν τὸ μοναδικὸ τρόπο γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἀγάπη τους νὰ διαρκέση καὶ νὰ διαιωνιστῆ. Φοβοῦνται, τοὐναντίον, τὴν ἀπώλεια τῆς ἀγνότητός τους, γιατὶ βλέπουν σ' αὐτὸν τὴν ἀναπόφευκτη φθορὰ καὶ τὸ τέρμα τῆς ἀγάπης τους.

Θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἐπαφή, διαιωνίζει τὸ εἶδος, ἀλλὰ σκοτώνει τὸν ἔρωτα. Ὁ ἰδανικὸς ἔρως, ἀντίθετα, εἶναι αὐτάρκης. Δὲν ἔχει ἄλλους σκοποὺς ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική του διάρκεια. Καί, γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίση, παδοπατεῖ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ στραγγαλίζει τὶς ὁρμές του.

Ὁ ἰδανικὸς ἔρως εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνα στεῖρο αἴσθημα, ὅπως κάθε τί ποὺ βρίσκεται σὲ ἀντίθεσι στοὺς φυσικοὺς νόμους. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν χαρακτηρίζει εἶναι ἡ αποξέωσι τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ ἐγκωλεντρικὴ προσήλωσι σὲ σκοποὺς ἀντιφυσικοὺς καὶ ἀντικοινωνικούς. Ἀποτελεῖ γι' αὐτὸ μιὰ παραποίησι τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος.

Αὐτὴ ἡ παραποίησι πῆρε τὴν ἔκτοισι ἀληθινοῦς αἱρέσεως μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τοῦ 5ου αἰῶνος. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶδαν ἀνάμεσά τους ζευγάρια ποὺ δὲν ἀγαπιόνταν μόνο, ἀλλὰ καὶ συζοῦσαν ἐπίσης. Κι' ὡστόσο, ἦταν ἀγιά. Ἀγιοοῦσαν τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις κι' ἦταν ὑπερήφανα γι' αὐτὴν τὴν ἀγιοιά τους. Γιατὶ τὴν θεωροῦσαν σὰν ἄθλο, ὅπως καὶ ἦταν. Οἱ κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκαυτηρίασαν αὐτὲς τὶς ἑνώσεις. "Οχι, ὅμως, γιατὶ ἐρχόνταν σὲ ἀντίθεσι πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ γιατὶ ἀντιστρατεύονταν τοὺς νόμους τῆς κοινωνίας καὶ τὴν καταδίκαζαν στὸν ἀφανισμό.

Ὁ ἰδανικὸς ἔρως, ἀλλ' ὄχι μ' αὐτὴ τὴ μορφή, συνεχίστηκε ὡστόσο καὶ στοὺς καταπιεσμοὺς αἰῶνες κι' ἡ ρωμαντικὴ ἐποχὴ τὸν ἀνέστησε δίνοντάς του ἕνα χαρακτῆρα ἀρρωστιάρικο, μιὰ «γεύσι θανάτου». Οἱ ρωμαντικοὶ ἐρωτευμένοι εὕρισκαν εὐχαρίστησι στὰ ἀναστενάγματα καὶ τὰ δάκρυά τους. Ζοῦσαν μὲ τὴν προσδοκία τοῦ θανάτου καὶ δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ οὔτε τὴ διάθεσι νὰ χαροῦν τὴ ζωή.

Ἡ ἐποχή μας, ἀντίθετα, ξανάδωσε τὴ θέσι του στὸν ὁλοκληρωτικὸ ἔρωτα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μερικοὶ μεμψίμοιροι, ποὺ δὲν θὰ λείψουν ποτέ, ὅσο ὑπάρχει ὁ κόσμος, τὴν καταχρίνουν γι' αὐτὸ καὶ ὑποστηρίζουν πὼς κατέβασε τὸ θεῖο αἴσθημα τοῦ ἔρωτα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ ξανάφερε στὴ γῆ. Ἀλλ' ἂν ὁ ἔρως εἶναι στὶς ἡμέρες μας λιγώτερο ποιητικός, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἔγινε πιὸ φυσικὸς καὶ πιὸ ἀ.θρώπινος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΙΕΧΕΣ: Ἡ γυναῖκα ρέπει πρὸς τὴν ἀπιστία:

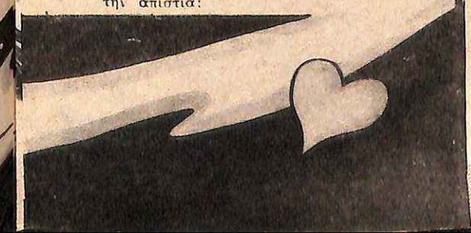

Ὅταν, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Καίρου οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίσημοι, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας Σεπίλωφ, εἶδαν νὰ κατεβαίνη μαζί του, ἀπὸ τὸ τετρακινητήριο ΤΥ—104, μιὰ ὁμορφη νέα, ὡς 20 ἐτῶν, κομψότατα ντυμένη, δοκίμασαν ἕνα ζωηρὸ ξαφνιασμα. Στοὺς καταλόγους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ πρωτοκόλλου, δὲν ἀναφερόταν καμμιὰ συνοδός.

Ἀλλὰ τὸ μυστήριο τῆς παρουσίας της δὲν ἄργησε νὰ λυθῆ. Ἡ κομψὴ νέα δὲν ἦταν, ὅπως εἶχαν ὑποθέσει μερικοί, ἡ γραμματεὺς τοῦ Ρώσου ὑπουργοῦ, μὰ ἡ κόρη του, ἡ Βικτωρία Σεπίλωφ, μιὰ ἀπὸ τὶς θελκτικώτερες, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ καλλιεργημένες, κοπέλλες τῆς Ρωσίας.

Κάτοχος τριῶν διπλωμάτων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας καὶ τεσσάρων ξένων γλωσσῶν, ἡ Βικτωρία Σεπίλωφ ἀπέδειξε σύντομα στοὺς Αἰγυπτίους πὼς ἦταν ἀκόμη καὶ μιὰ εὐχαριστη συνομιλήτρια, ποὺ ἤξερε νὰ χρησιμοποιῆ τὸ ὅπλο τῆς γοητείας της, σὰν ἕνα πολύτιμο σύμμαχο στὶς διπλωματικὲς συζητήσεις τοῦ πατέρα της!

Ὅταν ἔφυγε, γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα της, κανεὶς σχεδὸν ἀπ' ὅσους τὴν γνώρισαν δὲν εἶχε μείνει ἀτρωτος ἀπὸ τὸ θελγητρό της! Ὅμως, οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἦταν τὰ μόνα θύματα, ποὺ ἔχει γράψει ὡς τώρα στὸ ἐνεργητικό της ἡ εἰκοσαχρονη Βικτώρια...

Στὴ χώρα της, τὴν ἔχουν ἐπονομάσει «πριγκήπισσα Μαργαρίτα τῆς Ρωσίας». Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, ὅπως θὰ δοῦμε, δικαιώνεται ἀπολύτως ἀπὸ τὰ πράγματα.

Μονάχα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἕξη τελευταίων μηνῶν, δεκαεφτὰ προτάσεις γάμου ὑποβληθήκανε στὴν Βικτωρία Σεπίλωφ! Ἀλλὰ ἡ «Μαργαρίτα τῆς Ρωσίας», ἐξ ἴσου ἐκλεκτικὴ καὶ ἐξ ἴσου δύσκολη μὲ τὴν Μαργαρίτα τῆς Ἀγγλίας, ἀπέρριψε ἀδιάταχτα καὶ τὶς δεκαεφτά!

Οἱ προτάσεις, ὡστόσο, αὐτὲς προέρχονταν ἀπὸ πρόσωπα κάθε ἄλλο παρὰ τυχαία. Ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι γιὰ τὴν καρδιὰ της ἀνήκαν στὴν ἀνώτατη ἱεραρχία τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας. Ἀνάμεσά τους συμπεριλαμβάνοταν καὶ ἕνας ἀνεψιὸς τοῦ Μολότωφ, τοῦ προκατόχου τοῦ πατέρα της στὴ θέσι τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, καθὼς — ἂν πιστέψαμε ὡρισμένες φῆμες, ποὺ κυκλοφόρησαν ἑπίμονα στὴν ρωσικὴ πρωτεύουσα — καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μικογιάν, ὁ φημισμένος γιὰ τὴν σπινθηροβόλο εὐφυΐα του καὶ τὴν «δυτικὴ» κομψότητά του ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου.

Στοὺς δεκαεφτὰ μνηστῆρες, ποὺ ἀποκρούστηκαν ἀπὸ τὴν ὡραία καὶ δύσκολη κόρη τοῦ Σεπίλωφ, λίγο ἔλειψε νὰ προστεθῆ καὶ ἕνας δέκατος ὄγδοος, ποὺ ἡ ἀπόκρουσί του, ὅμως, ἂν καὶ βέβαιη, δὲν θὰ ἔμενε, πιθανώτατα, χωρὶς συνέπειες.

Ὁ δέκατος ὄγδοος αὐτὸς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ παντοδύναμου Κρούστοεφ, τρελλὰ ἐρωτευμένος — καθὼς λέγεται στὴν Μόσχα — μὲ τὴν γοητευτικὴ Βικτωρία. Γιὰ νὰ συνκινήση τὴν ἐκλεκτή του, ὁ Κρούστοεφ ὁ νεώτερος, ποὺ πολὺ λίγο φρόντιζε ὡς τώρα τὴν ἐμφάνισί του, εἶχε ράψει, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, ἕνα κομψότατο σπὸρ ἀνοιχτοπράσινο σακκάκι καὶ ἕνα παντελόνι μὲ στενὰ ρεβέρ, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τῆς τελευταίας μόδας.

Ὁ Σεπίλωφ, ὅμως, ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς οὔτε τὸ ἀνοιχτοπράσινο σακκάκι, οὔτε κανένα ἄλλο παρεμφερές... ἐπιχειρεῖ τὸν νεαρὸ Κρούστοεφ, παρακολουθοῦσε ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος τὴν ἐπίμονη πολιορκία, ποὺ τῆς εἶχε στήσει ὁ τελευταῖος.

Πιστεύω, τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀποσοβήθηκε ἡ ὑποβολὴ μιᾶς προτάσεως γάμου, ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε μοιραία σὲ δυσάρεστες φορτίθηκε τὸ αἴσθημα τοῦ γυιοῦ του, ὡστόσο ἀ' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ διαφρένθηκε πὼς ἡ Βικτωρία δὲν ἀνταποκρίνεται ὁ γοῦστο τῆς ἡ, ὅπως συνέκινδυνεύσαν ἕνα τόλμημα, ποὺ θὰ ἔξεθετε τὸ οἰκογενειακὸ γοῦστο!

Γιατὶ, ὅμως — μπορεῖ νὰ ρωτήση κανεὶς — «μαργαριτοφέρνει» τόσο ἐπίμονα ἡ νεαρὰ δεσποινὶς Σεπίλωφ; Εἶναι, ἁπλῶς, δύσκολη στὰ γοῦστα τῆς ἡ, ὅπως συνέβαινε καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Ἀγγλίδας πριγκίπισσας, ὑπάρχει στὴ μέση ἕνα μυστικὸ αἴσθημα, ποὺ τὴν κάνει νὰ μὴν τῆς ἀρέση κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους;

Στὸ ἐρώτημα αὐτό, δὲν εἶναι, φυσικά, τόσο εὔκολο, νὰ δοθῆ μιὰ ἀπάντησι θετικὴ. Βέβαια, στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας τὸ κουτσομπολιὸ πλαίρνει καὶ δίνει, ἀλλὰ ἀκριτομύθειες καὶ ὑπαινιγμοὶ τέτοιου τύποτε. Ἔτσι, θὰ περιοριστοῦμε στὶς πληροφορίες, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς ἀκὶ σὲ ρωσικές, ἀλλὰ σὲ γερμανικὲς ἐφημερίδες — πληροφορίες βασιομένες, παντως, σὲ στοιχεία, ποὺ συγκέντρωσαν οἱ ἀπεσταλμένοι τους στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

Κατὰ τὶς πληροφορίες αὐτές, δυὸ ὡς τώρα φλογερὰ αἰσθήματα βρῆκαν θέσι στὴ καρδιὰ τῆς «Μαργαρίτας τῆς Ρωσίας».

Τὸ πρῶτο χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ὁ πατέρας τῆς Βικτωρίας ἦταν ἀκόμη ἀρχισυντάκτης τῆς «Πράβδα», πρὶν γίνη ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της ἦταν ἕνας μυστηριώδης τσιγγάνος, μὲ ὡραία, μελαχροινὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μεγάλα καταμαυρα μάτια, ὁ ἑφντὸρ Σαρκόζι, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία στὴ Μόσχα.

Γιὰ ἕνα διάστημα, ὁ Σαρκόζι εἶχε γίνει τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας στὴν Σοβετικὴ Ρωσία. Ἐμφανιζόταν σὲ ὅλες τὶς διπλωματικὲς δεξιώσεις, ταξίδευε στοὺς σιδηροδρόμους μὲ δικό του βαγόνι, εἶχε ἐγκαταταθῆ σὲ μιὰ κομψότατη ἐξοχικὴ ἐπαυλι καὶ τοῦ ἦταν ἀνοιχτὲς ὅλες οἱ πόρτες τῶν ἐπισήμ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Άγγελος φύλαμας

ΕΙΝΑΙ δέκα χρονῶν μονάχα ἡ Λουλότ. Κι' ὅμως ἔχει ἀναλάβει ἕνα σπουδαῖο, πολὺ σπουδαῖο ρόλο... Ὅταν ἔφυγε ὁ πατέρας της γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι ποὺ ἀπαιτοῦσαν οἱ δουλειές του, εἶχε πῆ σοβαρὰ στὴν κορούλα του:

— Εἶσαι τώρα μεγάλη κοπέλλα, Λουλότ μου. Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ μαμᾶ σου. Εἶναι τόσο νέα!... Πρέπει νὰ τὴν προσέχης, στοὺς ὀχτὼ μῆνες ποὺ θὰ λείψω στὰ ξένα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

Ὁ μπαμπᾶς εἶχε, πάρει ξαφνικὰ τὸ θλιμένο ἐκεῖνο καὶ μυστηριῶδες ὕφος ποὺ παίρνουν οἱ «μεγάλοι» σὲ ὡρισμένες ὧρες. Ἡ Λουλὸτ τύλιξε τότε τὰ μπρατσάκια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ παιδιάστικη τρυφερότητα ἀλλὰ καὶ μ' αὐτοπεποίθησι:

— Νὰ φύγης ἥσυχος, μπαμπᾶ. Θὰ τὴν προσέχω!

Κι' ἀλήθεια, κράτησε ἀπὸ τότε τὸ λόγο της. Δὲν μπορεῖ ἡ μαμᾶ νὰ κάνη βῆμα, χωρὶς ἴαχη ἀπὸ πίσω της τὴν κόρη της, σὰν σκιά της... Τὶς πρῶτες βδομάδες, φαινότανε γοητευμένη κι' ἀνακουφισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν παράξενα ἐπίμονη παρουσία τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ. Μὰ τώρα, ὅσο περνάει ὁ καιρὸς — εἶν' ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ φύγαμε ὁ μπαμπᾶς — φαίνεται σὰν νὰ τὴ νευριάζη αὐτὴ ἡ συνεχὴς παρακολούθησι.

Σήμερα, μάλιστα, πρὶν ἀπὸ λίγο, ἔχασε τὴν ὑπομονή της κι' εἶπε στὴ Λουλότ:

— Εἶσαι γελοία πιά! Τί τριγυρίζεις διαρκῶς μέσ' στὰ πόδια μου; Πήγαινε νὰ παίξης!

Ἡ Λουλὸτ χαμήλωσε τὰ γαλανὰ ματάκια της, ἔσφιξε τὰ χείλη της κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της, σὰν νάχε ἀκούσει κάποιο παραλογισμό...

Μὰ βέβαια, δὲν καταλαβαίνει ἡ καϋμένη ἡ μαμᾶ... Δὲν ξέρει, φυσικά, πῶς τὴν ἐμπιστεύτηκε ὁ μπαμπᾶς στὴ Λουλὸτ καὶ πῶς ὀφείλει νὰ τὴν προσέχη ἡ κόρη της... πῶς εἶναι περισσότερο φύλακάς της παρὰ παιδί της...

Ἡ Λουλὸτ δέχτηκε τὶς παρατηρήσεις της σωπαίνοντας, δίχως νὰ διαμαρτυρηθῆ καθόλου. Γιατὶ σκέπτεται πῶς εἶναι καλύτερα νὰ ἐξακολουθήση ν' ἀγνοῆ ἡ μαμὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ ποὺ τῆς ἔχει ἀναθέσει ἡ ἱερὴ ἐξουσία τοῦ μπαμπᾶ ποὺ ἀπουσιάζει. Εἶπε ὅμως σὲ λίγα λεπτά:

— Δὲ θέλω νὰ παίξω. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, κοντά σου.

Καὶ ὑπόμεινε γενναῖα τὴν ἀστραπὴ ποὺ πετάξανε τὰ μάτια τῆς μητέρας της...

Λίγο μετὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ σκηνή, ἔφτασε ὁ κ. Πιέρ. Αὐτὸν — πρέπει νὰ τὸ μάθετε ἀμέσως — τὸν ἀντιπαθεῖ ἡ Λουλότ. Εἶναι φίλος τοῦ μπαμπᾶ κι' ἔρχεται πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι ἀπὸ τότε ποὺ λείπει ἐκεῖνος στὸ ταξίδι...

Εἶναι κι' αὐτὸ κάτι ποὺ δὲν πολυαρέσει στὴ Λουλὸτ — κι' ἂς μὴν καταλαβαίνη τὸ γιατί... Ὅποιον βλέπη αὐτὸν τὸ νέο καθισμένο, ὅπως καὶ σήμερα, στὴν πολυθρόνα τοῦ πατέρα της, νοιώθει ν' ἀνεβαίνη μέσα της ὁ θυμός, νὰ τὴν πνίγη.

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὁ κ. Πιὲρ ἔρχεται ταχτικὰ στὸ σπίτι, μὲ χίλιες δυὸ προφάσεις. Κι' ἡ μαμὰ φαίνεται εὐτυχισμένη, ὅταν τὸν βλέπη.

Προπάντων σήμερα λάμπει τὸ ὄμορφο πρόσωπό της. Μοιάζει μ' εὐχαριστημένη κοπελίτσα.

Καὶ τὰ λόγια τοῦ μπαμπᾶ, τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ πρὶν φύγη, ξαναντηχοῦνε θλιβερὰ στ' αὐτιὰ τῆς Λουλότ, ποὺ κάθεται φρόνιμα σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὴν κούκλα της στὴν ἀγκαλιά της: «Εἶναι τόσο νέα ἡ μαμά σου!...»

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ, ἡ μαμὰ κι' ὁ κ. Πιὲρ κουβεντιάζουνε. Μιλᾶνε τόσο σιγά, ποὺ ὅσο κι' ἂν προσπαθῆ ν' ἀκούση ἡ Λουλότ, δὲν φτάνουνε στ' αὐτιά της παρὰ μονάχα μερικὲς κομματιασμένες φράσεις:

— Εἴσασστε τρελλός... Δὲν ἐπιτρέπεται...

— Μὴ μὲ κάνετε νὰ ὑποφέρω... Δὲ θὰ μάθη τίποτα, ποτέ...

Ἡ καρδιὰ τῆς Λουλὸτ χτυπάει παράξενα. Τὸ μυαλουδάκι της διαισθάνεται πῶς κάτι συμβαίνει, κάτι σκοτεινὸ κι' ἀπειλητικό, ποὺ τὴν τρομάζει...

Γιατὶ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ κ. Πιέρ; Τί γυρεύει; Μὲ ποιὸ δικαίωμα κάθεται στὴν πολυθρόνα τοῦ μπαμπᾶ; Καὶ γιατὶ ἡ μαμὰ χαμογελάει κυττάζοντάς τον, γιατὶ δὲν τὸν διώχνει;

— Σοῦ τόπα τόσες φορές, Λουλότ, νὰ πᾶς νὰ παίξης στὸν κῆπο! Τ' ἀκοῦς;

Τί ξερὴ φωνή, Θεέ μου! Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ξεστομιλήσει ἔτσι ἡ μαμὰ στὴν κορούλα της... Θυμωμένη κι' ἀγανακτισμένη, ἡ Λουλὸτ σηκώνεται καὶ βγαίνει στὸν κῆπο. Ἔχει πληγωθῆ σκληρὰ στὴν περηφάνειά της. Ἀ, τὴν ἔδιωξε λοιπὸν ἡ μαμὰ! Καλὰ λοιπόν, θὰ φύγη...

...Στέκεται τώρα σὲ μιὰ ἄλλεα καὶ προσπαθεῖ νὰ χωνέψη τὴν πικρία της. Ἀνάμεσα στὶς λεπτὲς κουρτίνες τοῦ παράθυρου τοῦ σαλονιοῦ, βλέπει ξαφνικὰ τὸν κ. Πιὲρ ποὺ σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὴ μαμά, ὅπως... Μὰ βέβαια, ὅπως ὁ καϋμένος ὁ μπαμπᾶς, ὅταν ἤθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάση, νὰ τὴ φιλήση!

Ξεχνώντας τότε τὴν πληγωμένη ὑπερηφάνειά της, ἡ Λουλὸτ ὁρμᾶει πρὸς τὸ σαλόνι, μπαίνει μέσα σὰν ἀνεμοστρόβιλος καὶ φωνάζει:

— «Καρδούλα»!... «Καρδούλα» μου!

Ἡ μαμὰ σηκώθηκε ἀπότομα, κατάχλωμη.

«Καρδούλα» τὴν εἶπε τὸ παιδί της... «Καρδούλα»...

Μονάχα ὁ ἄντρας της τὴν ἔλεγε ἔτσι. Καὶ τώρα, μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ποὺ πρόφερε μιὰ παιδιάστικη φωνίτσα, μιὰ ἀντρικὴ σιλουέτα ὀρθώνεται μπροστά της, τρομερὰ δυνατή: ἡ σιλουέτα τοῦ ξενητεμένου!

Μέσ' στὴν καρδιά της, ἡ μικρούλα βρῆκε τὴ μόνη λέξι ποὺ ἔπρεπε νὰ πῆ, γιὰ νὰ σώση τὴ μαμά της.

«Καρδούλα»... Τρυφερὴ ὀνομασία, ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει τυχαία ἡ Λουλότ, κάποιο βράδυ ποὺ ὁ μπαμπᾶς μιλοῦσε μὲ πάθος στὴ μαμά, κοντὰ στὸ τζάκι...

Ἡ μαμὰ ἀνοίγει τώρα τὴν ἀγκαλιά της στὴν κορούλα της. Ὁ κ. Πιέρ, στενοχωρημένος, κυττάζει, δίχως νὰ καταλαβαίνη, τὸ μητρικὸ ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα... ποὺ δὲν εἶναι καθόλου, μὰ καθόλου, αὐτὸ ποὺ ἔλπιζε!

— Νομίζω πῶς μπορεῖτε νὰ φύγετε, ἀγαπητὲ κύριε... τοῦ λέει ἡ μαμά, χλωμὴ πάντα, ἀλλὰ χαμογελῶντας. Θὰ κάνουμε λίγον καιρὸ νὰ σᾶς δοῦμε, γιατὶ πρόκειται νὰ φύγω γιὰ τὴν ἐξοχή. Θὰ περιμένω ἐκεῖ νὰ γυρίση ὁ ἄντρας μου.

Ὁ κ. Πιὲρ ἔφυγε, δαγκάνοντας τὰ χείλη του. Ἡ Λουλὸτ κι' ἡ μαμά της ἔμειναν μονάχες. Μετὰ τὴν ἀναταραχή, ἀπλώνεται τώρα ἡ γαλήνη.

— Θὰ φύγουμε αὔριο γιὰ ταξίδι, μικρή μου Λουλότ, λέει ἡ μαμά. Θὰ πᾶμε στὴ γιαγιά σου. Καί, σὲ δυὸ μῆνες, θάρθῆ νὰ μᾶς βρῆ ἐκεῖ ὁ μπαμπᾶς... Ἔλα νὰ τοῦ γράψουμε τώρα, μαζί...

Σ' ἕνα φύλλο χαρτί, τὸ χέρι της, ποὺ τρέμει λίγο, χαράζει αὐτὰ τὰ γλυκὰ λόγια:

«Ἀγαπημένε μου. Σὲ περιμένουμε καὶ μετράμε τὶς ἡμέρες, ἡ Λουλὸτ κι' ἐγώ. Θὰ γελάσης μ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... μὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ὁ μικρός μου φύλακας, πῶς μὲ προσέχει ὅπως μὲ προσέχες καὶ σύ, ἀγάπη μου, ὅπως θὰ μὲ προσέχης καὶ πάλι, ὅταν θὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, κοντά μας...»

ΡΕΝΕ ΝΤΩΜΙΕΡ

«Σοῦ τόπα τόσες φορές, Λουλότ, νὰ πᾶς νὰ παίξης στὸν κῆπο! Τ' ἀκοῦς;»

Ματωμένοι θρόνοι

Η τραγωδία της Πάφου

Οι χωρικοί έφευγαν σάν τρελλοί. Ώχροί, λαχανιασμένοι, τρέχοντας όσο πιό γρήγορα μπορούσαν, έφτασαν στήν πόλι καί πέρασαν τά τείχη. Οί φρουροί έκλεισαν άμέσως τίς πύλες κι' έτρεξαν νά μάθουν τί συμβαίνει. "Εντρομοι τότε πληροφορήθηκαν πώς στή βορειή άκτή τοῦ νησιοῦ φάνηκαν καράβια μέ τά έμβλήματα τοῦ Πτολεμαίου, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Αὐτό ἦταν σημάδι πώς ἐρχόντουσαν γιά πόλεμο. Ἦταν ἡ ἐποχή ποὺ ἡ Κύπρος ἦταν διηρημένη σέ μικρά βασίλεια κι' ἀνάμεσά τους, τό πιό ἰσχυρό ἦταν τῆς Πάφου ποὺ τό κυβερνοῦσε ὁ Νικοκλῆς. Στήν πραγματικότητα ὅμως, ὁλόκληρο τό νησί τό ἐξουσίαζε ὁ Πτολεμαῖος, ποὺ τό εἶχε καταλάβει ἄλλοτε γιά λογαριασμό του. Γιά ποιό λόγο ἔστελνε τώρα τό στρατό του χωρίς νά τούς εἰδοποιήσῃ; Ἄγνωστο...

Οἱ ἀξιωματικοί ἔτρεξαν νά φέρουν τό μήνυμα στό βασιλέα τους. Ἄκουσε ἐκεῖνος τήν ἀπίστευτη εἴδησι καί κάλεσε τό πολεμικό του συμβούλιο. Ἀπό τους ἐννέα ὅμως ποὺ ἔπρεπε νά βρίσκωνται σ' αὐτό, δέν ἤρθαν παρά μόνο οἱ τέσσερις. Ποῦ ἦταν οἱ ἄλλοι; Οἱ ὁπλίτες ποὺ πῆγαν νά τούς βροῦν, γύρισαν ἄπρακτοι. Κανένας δέν ἦταν στό σπίτι του. Ὅπως ἔμαθαν ἀπό τούς δούλους, εἶχαν φύγει τήν ἴδια ἐκείνη νύχτα, παίρνοντας μαζί τους τίς γυναῖκες τους καί τά παιδιά τους. Ὁ Νικοκλῆς μπῆκε στό νόημα. Τόν εἶχαν προδώσει οἱ καλύτεροι φίλοι του κι' οἱ στρατηγοί του καί τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νά παλέψῃ μόνος του σχεδόν, ἐναντίον ἑνός τόσο ἰσχυροῦ ἐχθροῦ. Ὡστόσο, μαζί μ' αὐτούς ποὺ τοῦ ἔμειναν ἀκόμη πιστοί, ἔτρεξε στά τείχη.

Οἱ Αἰγύπτιοι φάνηκαν ἀμέσως σχεδόν. Σταμάτησαν ὅμως σέ κάποια ἀπόστασι καί ἡ πρώτη σειρά τῶν πολεμιστῶν, ἄφησε μπρός στά πόδια της τήν ἀσπίδα καί τά κοντάρια της, δεῖχνα πώς ἤθελαν νά συζητήσουν. Τρεῖς ἀπ' αὐτούς πλησίασαν κατόπιν μέ βάγια στά χέρια, ποὺ τά κουνοῦσαν δεξιά κι' ἀριστερά. Ἦταν ἡ πρεσβεία. Ὁ Νικοκλῆς πρόσταξε ν' ἀνοίξουν τήν πύλη καί νά τούς ἐπιτρέψουν νά μποῦν μέσα. Οἱ ἀπεσταλμένοι ζύγωσαν τό βασιλέα, ὑποκλίθηκαν καί τοῦ πρόσφεραν μιά περγαμηνή διπλωμένη σε μετάλλινο κύλινδρο. Ἐκεῖ πάνω ἦταν γραμμένοι οἱ ὅροι τοῦ Πτολεμαίου, ποὺ τόν κατηγοροῦσε πώς βρισκόταν σέ μυστικές διαπραγματεύσεις μέ τό θανάσιμό του ἐχθρό, τόν Ἀντίγονο. Γι' αὐτό εἶχε ἀποφασίσει νά τοῦ πάρῃ μέ τό καλό τήν Πάφο. Διαφορετικά, ὁ στρατός του θά ἔκανε ἐπίθεσι ἐναντίον της κσι θά τήν κατάστρεφε ἀπό τά θεμέλιά της...

Ὁ Νικοκλῆς ἔγινε κάτωχρος. Ὄχι πώς φοβήθηκε τίς ἀπειλές τοῦ Πτολεμαίου. "Ηταν ἄνθρωπος δυνατός. Εἶχε πολεμήσει ὡς τότε μέ πολύ πιό ἰσχυροὺς ἀντιπάλους καί τούς κατανίκησε. Μά αὐτό ποὺ τόν ἔκανε νά ὠχριάσῃ ἦταν, τό πῶς κατώρθωσε νά μάθῃ τό μυστικό του ὁ Αἰγύπτιος βασιλέας. Οὔτε κι' αὐτοί ἀκόμη οἱ στρατηγοί του δέν ἤξεραν ὅτι βρισκόταν σέ συνεννοήσεις μέ τόν Ἀντίγονο. Δύο ἄνθρωποι τό γνώριζαν μόνο: Ἡ γυναῖκα του, ἡ συγετὴ καί ὑπέροχη Ἀξιοθέα, καί ἡ Τριτῶ, ποὺ τή φώναζαν «Χία», ἐπειδή ἦταν ἑταίρα ἀπό τ' ὁμώνυμο νησί. Ποιά λοιπόν ἀπό τίς δύο τόν εἶχε προδώσει; Ὡστόσο ὁ Νικοκλῆς, ἀπάντησε στούς ἀπεσταλμένους, ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά ἐγκαταλείψῃ μέ τή θέλησί του τήν Πάφο. "Ηταν ἑτοιμος νά πολεμήσῃ.

Ἔφυγαν ἐκεῖνοι ἀμέσως κι' ὕστερα ἀπό λίγο ἀκούστηκαν βούκινα καί ἰσχές ἔξω ἀπό τά τείχη. Οἱ Αἰγύπτιοι προετοιμάζονταν γιά τή μάχη. Ὁ Βασιλέας ἔδωσε προσταγές κι' ὁδηγίες, κινήθηκε μονομιᾶς ὅλος ὁ στρατός ποὺ εἶχε στή διαθεσί του κι' ὅταν πῆραν τίς κατάλληλες θέσεις στίς ἐπάλξεις, τράβηξε βαρύθυμος γιά τό παλάτι. Ἡ βασίλισσα ἔτρεξε ἀνήσυχη νά τόν ὑποδεχτῆ. "Ηταν νέα ἀκόμη. Νέα, ὡραία, μέ λεπτή κατατομή, ὅλο εὐγένεια κι' ἀρχοντιά, ἀπό παλιό βασιλικό γένος τῆς Λακεδαίμονος. Εἶχαν παντρευτῆ πρίν ἀπό εἴκοσι δύο χρόνια καί στό διάστημα αὐτό ἀπόκτησαν τέσσερις θυγατέρες: Τή Δάμνια, τήν Ἰόλη, τή Δανάη καί τή Μυρτώ. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι στήν Πάφο. Ἀλλά κι' ὅταν ἀνάμεσά τους εἰσεχώρησε ἡ Τριτώ, τίποτε δέν ἄλλαξε ἀπο τήν εὐτυχία τους. Ἡ Ἀξιοθέα ἦταν λογική. "Ηξερε πώς ὁ δεσμός αὐτός τοῦ Νικοκλῆ μέ τήν ἑταίρα, δέν μποροῦσε παρά νά εἶναι ἐφήμερος. Γιατί λοιπόν νά τοῦ δημιουργῆ σκηνές ζηλοτυπίας; Ἔτσι, δέν τοῦ εἶπε ποτέ τίποτε καί τόν ἄφηνε ἀνενόχλητο νά τήν ἐπισκέπτεται στήν ἔπαυλί της τά βράδυα...

Ἡ βασίλισσα κάθησε σιμά στόν ἄντρα της. Ἀπόθεσε τά χέρια της στά γόνατά του καί τόν κύτταξε στά μάτια. Προσπάθησε ἐκείνος ν' ἀποφύγῃ τό βλέμμα της, μά ἐντελῶς ἐαφνικά, τήν ἄρπαξε ἀπό τούς ὤμους καί τήν τράνταξε δυνατά.

— Πές μου, τῆς φώναξε, σέ ποιόν μίλησες γιά τά σχέδιά μου; Σέ ποιόν εἶπες γιά τίς συνεννοήσεις μου μέ τόν Ἀντίγονο κι' ἔφτασε στ' αὐτιά τοῦ Πτολεμαίου; Ἐσύ μόνο γνώριζες τό μυστικό μου καί κανείς ἄλλος. Ἐσύ, ἡ γυναῖκα μου...

Ἡ Ἀξιοθέα ἔκανε ἕνα βῆμα πρός τά πίσω τρομαγμένη. "Ηταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ὁ Νικόδημος τῆς φερόταν μέ τέτοιο βάναυσο τρόπο. "Ηταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τῆς μιλοῦσε μέ τόση σκληρότητα καί τῆς ἔρριχνε κατά πρόσωπο τή φριχτή ὑποψία τῆς προδοσίας. Ὥστε εἶχε τήν ἐντύπωσι πώς μποροῦσε νά τοῦ κάνῃ ἕνα τόσο μεγάλο κακό; "Ηταν ποτέ δυνατόν νά τό πιστεύῃ; Ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα στεκόταν μπροστά του ἀκίνητη, ὠχρή, μ' ἕνα πικρό χαμόγελο στά χείλη. Γιά μιά στιγμή σκέφτηκε πώς ἡ καλύτερη λύσι ἦταν, νά πέση ἀπό τόν πανύψηλο ἐξώστη τοῦ πύργου καί νά σκοτωθῆ. Μά νά πεθάνη, χωρίς ν' ἀποδείξῃ τήν ἀθωότητά της;

Ἀποτομα ἡ Ἀξιοθέα, γονάτισε στά πόδια του καί τ' ἀγκάλιασε.

— Νικοκλῆ, τοῦ εἶπε μέ φωνή ποὺ ἔτρεμε βαθειά. "Αν τό πιστεύῃς πραγματικά πώς σέ πρόδωσα, γιατί δέ βυθίζεις τό ξίφος σου στό στῆθος μου; Εἶμαι ἕτοιμη νά δεχτῶ τό χτύπημά σου, χωρίς διαμαρτυρία. Ἀλλά πές μου πρώτα, πῶς μπόρεσες νά τό σκεφτῆς αὐτό γιά μένα;

Ἕνα μεγάλο δάκρυ κύλησε ἀπό τά μάτια της κι' ἔσταξε στό χέρι του. Μά σάν νά ἦταν πυρακτωμένο τό δάκρυ αὐτό, ἔκανε τό βασιλέα νά τιναχτῆ ὁλόκληρος καί νά τήν ἁρπάξῃ στήν ἀγκαλιά του μέ θέρμη. Ἔτρεμε σύγκορμος καθώς τή φιλοῦσε, ζητῶντας συγχρόνως νά τόν συγχωρέσῃ.

— Ὦ, οἱ θεοί θά μέ τιμωρήσουν γιά τίς ὑποψίες μου, ἀγαπημένη! Τῆς ἔλεγε σιμά στ' αὐτί. Θά μέ τιμωρήσουν μέ τό χειρότερο τρόπο! Ἐσένα, τή μητέρα τῶν παιδιῶν μου, νά πικράνω; Μά πρέπει νά εἶμαι τρελλός γιά νά σέ κάνω νά πονέσῃς...

Ἡ Ἀξιοθέα ἐκλαιγε τώρα εὐτυχισμένη στόν ὦμο του. Μονομιᾶς κάθισε μέσα της κάθε κακή σκέψι κι' ἄλλο δέν σκεφτόταν, παρα πώς νά ἀπαλλάξῃ τό Νικοκλῆ ἀπό τίς ἀπησυχίες του.

— Κάποιος κακός δαίμονας πρόδωσε τά σχέδιά σου, τοῦ εἶπε ἐξακολουθώντας νά τόν κρατά ἀγκαλιασμένο. Ὅποιος κι' ἄν εἶναι ὅμως αὐτός, θά τιμωρηθῆ ἀπό τους θεούς...

Ὁ βασιλέας τήν κύτταξε μέ τό βαθύ του βλέμμα.

— Ξέρω ποιός εἶναι ὁ προδότης! ἀποκρίθηκε μέ βεβαιότητα. Μονάχα ἐσύ καί ἡ Τριτῶ γνωρίζατε τίς μυστικές μου διαπραγματεύσεις. Ἀφοῦ λοιπόν δέν εἶσαι σύ ποὺ μέ πρόδωσες, πρέπει νά εἶναι ἐκείνη. Μά ἡ προδοσία της θά πληρωθῆ ὅπως τῆς ἀξίζει...

Ἡ καλή ὅμως Ἀξιοθέα δέν τόν ἄφησε νά τῆς κάνη κακό. Μέ ὑποψιες μόνο, δέν μποροῦσε νά καταδικάσῃ κανείς ἕναν ἄνθρωπο. Ἔπρεπε πρώτα νά βεβαιωθῆ γιά τήν ἔνοχη τῆς Τριτῶς καί κατόπιν ν' ἀποφασίσῃ γιά τήν τύχη της. Ὁ Νικοκλῆς δέχτηκε τή συμβουλή τῆς γυναίκας του μέ σιωπηλή κατάπληξι κι' εὐγνωμοσύνη. Ἡ συγκίνησι τόν ἔπνιγε. Ἄν ἦταν ἄλλη στή θέσι της, θά τόν βλαζε σίγουρα νά τήν τιμωρήσῃ μιά ὥρα ἀρχύτερα. Αὐτή ὅμως ὄχι μόνο δέν τόν ἄφησε, ἀλλά προσπαθοῦσε καί νά τήν προστατέψῃ ἀπό τήν ὀργή του. Τῆς ὑποσχέθηκε νά ἐνεργήσῃ μέ φρόνησι κι' ἀφοῦ τή φίλησε ἀλλη μιά φορά, κίνησε γιά τήν ἔπαυλι τῆς ἑταίρας. Μά ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, οἱ δοῦλοι της ἔπεσαν στά πόδια του καί τοῦ ἀνάγγειλαν πώς ἡ Τριτῶ εἶχε φύγει ἀπό τήν προηγούμενη νύχτα. Κανείς δέν ἤξερε ποῦ εἶχε πάει... Οὔτε κι' αὐτή ἀκόμη ἡ Ἄρκη, ἡ πιστή μαύρη της σκλάβα.

Ὁ βασιλέας κατάλαβε. Δέν ἤθελε πιά ἄλλες ἀποδείξεις γιά τήν προδοσία της. "Ηταν βέβαιο πώς αὐτή εἶχε μιλήσει στούς στρατηγούς του καί τόν ἐγκατέλειψαν. Αὐτή ἔστειλε μήνυμα στόν Πτολεμαῖο γιά τά σχέδιά του. Μέ μαύρη καρδιά, ἔφυγε ἀπό τήν ἔπαυλι καί τράβηξε γιά τά τείχη νά συναντήσῃ τούς πολεμιστές του. Ὅλα ἦταν ἤρεμα. Μιά ἐπίθεσι ποὺ ἐπιχείρησαν οἱ Αἰγύπτιοι, ἀποκρούστηκε μέ βέλη. Ὡστόσο οἱ στρατιῶτες τοῦ Πτολεμαίου πηγαινορχότουσαν ἀδιάκοπα. Διασκρίνόταν πρό παντός κάποιος μικροκαμωμένος ἄνθρωπος, τυλιγμένος προσεχτικά στό χιτώνιό του. Τό πρόσωπό του ἐξαφανιζόταν κάτω ἀπό τό πολύ χαμηλό προσωπεῖο τῆς περικεφαλαίας. Ὥρες ὁλόκληρες στεκόταν καί κύτταζε ψηλά, χωρίς νά κάνῃ τήν παραμικρή κίνησι. Κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος τόν συνόδευε, ἕνας γίγαντας ποὺ τόν ἀκολουθοῦσε ξεσκούφωτος. "Ηταν ὁ Καλλικράτης κι' ὁ Ἄργειος, οἱ δύο ἐπιστήθιοι φίλοι τοῦ Πτολεμαίου, ποὺ ἦταν ἀρχηγοί τοῦ στρατεύματος.

Προσπαθοῦσαν νά βροῦν τό «ἀσθενές» σημεῖο, γιά ν' ἀρχίσουν τή μεγάλη ἐπίθεσι. Μά ἡ Πάφος προστατευόταν πρῶτα ἀπό μιά τάφρο, ὕστερα ἀπό ἕνα ὀχύρωμα πρασινάδας καί τέλος ἀπό ἕνα τείχος, ψηλό τριάντα ὀργυιές! Δέν ἦταν εὔκολη δουλειά νά σκαρφαλώσουν ἐκεῖ πάνω. Περισσότερο ἀπό δέκα φορές, ὁ Καλλικράτης κι' ὁ Ἄργειος οἱ δύο ἐπιχείρησαν τό γύρο τῶν ὀχυρωμάτων, προσπαθῶντας νά βροῦν μιά σχισμάδα γιά νά περάσουν. Σπάθηκε ἀδύνατο. Ἀπό πάνω τά βέλη ἔπεφταν βροχή, μαζί μέ τήν ψιλή ἄμμο ποὺ τούς στράβωνε. Οἱ δύο ἀρχηγοί ἄρχισαν νά διαισθάνωνται πώς κάθε τους προσπάθεια θά πήγαινε χαμένη. Ἄν κατώρθωναν ὅμως νά πάρουν μέ τό μέρος τους τούς φρουροὺς τῆς πόλης, τότε πιά ἦταν βέβαιη ἡ νίκη τους. Μά κάτι τέτοιο δέν τό ἐλπίζανε. Οἱ στρατιῶτες ἔμεναν πιστοί στό βασιλέα τους καί τίποτε δέ μποροῦσε νά τούς κάνῃ νά τόν προδώσουν...

Ἀργά πρός τό βράδυ τῆς τρίτης μέρας, φάνηκε ἡ Ἄρκη, ἡ σκλάβα τῆς Τριτῶς, ν' ἀνεβαίνη στά τείχη. Τήν εἶδε ὁ Νικοκλῆς νά τόν πλησιάζῃ κι' ἀπόρησε.

— Ἠ κυρά μου σέ περιμένει, τοῦ εἶπε πέφτοντας στά πόδια του. Εἶναι στήν ἔπαυλι κι' ἐπιθυμεῖ νά σοῦ μιλήσῃ...

Ὅλο τό αἷμα ἀνέβηκε στό κεφάλι τοῦ βασιλέα. Ὁ παλιός του θυμός ξαναφούντωσε πάλι. Γιατί νόμιζε πιά πώς δέ θά τήν ξανάβλεπε. Νόμιζε ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψει κρυφά τήν Πάφο κι' ὅτι εἶχε φύγει μαζί μέ τούς στρατηγούς του. Μά νά πού αὐτή ἦταν τώρα ἐδῶ καί τόν καλοῦσε νά τήν ἐπισκεφτῆ. Θά πήγαινε λοιπόν. "Ηταν φαίνεται γραμμένο ἀπό τούς θεούς νά τήν τιμωρήσῃ μέ τά ἴδια του τά χέρια. Χωρίς νά χάσῃ καιρό, ἄφησε ἕναν ἔμπιστο ὀξιωματικό στή θέσι του κι' ἔφυγε τρέχοντας ἀχεδόν, γιά νά πάῃ νά τή συναντήσῃ. Ἡ "Αρκη τόν ἀκολούθησε γιά λίγο διάστημα ἀπό πίσω, μά ἀπότομα χώθηκε σέ μιά καμάρα κι' ἔμεινε ἀκίνητη πολλή ὥρα. "Εμεινε ἐκεῖ ἀνασαίνοντας βαθειά, μέ τ' αὐτί τεντωμένο στόν παραμικρό θόρυβο. Τά μεγάλα της μάτια στραφτοκοποῦσαν. Εἶχε μιά παράξενη ὁμορφιά ἡ "Αρκη. Δέν ἦταν ὁλότελα μαύρη. Τό δέρμα της πολύ μελαχροινό, εἶχε μιάν ἀνταύγεια σχεδόν μεταλλική. "Ηταν γόνος μιᾶς φυλῆς ἀριανῆς, ποὺ ζοῦσε πέρα ἀπό τή μεγάλη αἰγυπτιακή ἔρημο...

Μερικά ἀνάλαφρα βήματα ἀκούστηκαν κι' ἡ σκλάβα κόλλησε στόν τοῖχο. Τό σκοτάδι τήν προστάτευε. Μά ὁ ἄγνωστος ποὺ ἐρχόταν, στάθηκε ἐκεῖ κι' ἔδεσε σιγανά δυό φορές. Μ' ἕνα πήδημα, ἡ "Αρκη βρέθηκε ἀθόρυβα σιμά του. Ἐκεῖνος ἔγειρε πάνω της.

— Λοιπόν; τή ρώτησε ψιθυριστά. Τί νέα μοῦ φέρνεις;

— Εἶναι ὅλα ἑτοιμα, Νικία! τοῦ εἶπε. Ἡ Τριτῶ βρίσκεται στήν ἔπαυλι κι' ὁ βασιλέας πηγαίνει νά τή συναντήσῃ. Ἐλπίζει νά τόν κρατήσῃ ἀρκετή ὥρα κοντά της. Ἐσύ ὅμως πρέπει ν' ἀνοίξῃς τό ταχύτερο τίς πύλες. "Ετσι μοῦ εἶπε νά σοῦ πῶ...

Ὁ Νικίας ἦταν ἀρχηγός τῆς φρουρᾶς ποὺ προστάτευε τά τείχη. Ὁ Νικοκλῆς τοῦ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καί πίστευε πώς μποροῦσε νά στηριζῆται σ' αὐτόν. Μά ὁ προδότης εἶχε ἄλλα στό μυαλό του. Ἐρωτευμένος μέ τήν Τριτῶ κι' ἡ Τριτῶ ἐρωτευμένη μαζί του, εἶχαν συλλάβει ἕνα σατανικό σχέδιο: Νά κυβερνήσουν οἱ δυό τους τήν Κύπρο. Ἡ ἐλπίδα τους ὅμως αὐτή δέν μποροῦσε νά πραγματοποιηθῆ εὔκολα. Ὁ Βασιλέας ἦταν ἰσχυρός στήν Πάφο. "Ολοι τόν ἀγαποῦσαν καί κανεὶς δέν θά σήκωνε κεφάλι ἐναντίον του. Ἀλλ' ὁ Νικοκλῆς ἄνοιξε μόνος τόν τάφο του. Πιστεύοντας στήν ἀγάπη τῆς Τριτῶς, τῆς ἐξομολογήθηκε τά σχέδια ποὺ εἶχε μέ τόν Ἀντίγονο. "Ετσι οἱ δύο ἐραστές βρῆκαν τήν εὐκαιρία ποὺ τόσο καιρο ζητοῦσαν κι' ἔστειλαν μήνυμα στόν Πτολεμαῖο. Πῆραν κατόπιν μέ τό μέρος τους τούς περισσότερους στρατηγούς του κι' ἡ συνωμοσία ἄπλωσε τά μαῦρα πλοκάμια της...

"Ωσπου ἔφτασαν τά ἐχθρικά καράβια κι' ἡ πολιορκία τῆς Πάφου ἄρχισε. Ὁ Νικίας ἦταν ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τίς πύλες. Προηγουμένως ὅμως περίμενε νά λάβῃ τή γραπτή διαβεβαίωσι τοῦ Πτολεμαίου, ὅτι δεχόταν νά βασιλέψῃ στήν Κύπρο. Μά ὁ Καλλικράτης κι' ὁ Ἄργειος ἤθελαν, προτοῦ στείλουν τό βασιλικό διορισμό στό Νικία, νά βεβαιωθοῦν πρῶτα ὅτι τά τείχη ἦταν ἀπόρθητα. Καί μόνο ὅταν τό διαπιστώσαν, τοῦ ἔστειλαν τό ἐπίσημο ἔγγραφο. Ὁ ἀξιωματικός ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπό χαρά. Ἐπί τέλους, πραγματοποιοῦσε τό μεγάλο του ὄνειρο νά γίνῃ βασιλέας, μέ τήν ἰσχυρή προστασία τοῦ Πτολεμαίου. Καί δέν περίμενε, παρά τό μήνυμα τῆς Τριτῶς ὅτι ὁ Νικοκλῆς βρισκόταν κοντά της. Ὁ σκοπός του ἦταν, ν' ἀνοίξῃ μιά κρυφῆ πόρτα στά τείχη, νά μπάσῃ μερικοὺς ὁπλίτες μέσα καί νά τούς στείλη νά συλλάβουν τό βασιλέα στήν ἀγκαλιά τῆς φίλης του.

"Ετσι κι' ἔγινε. Οἱ πρῶτοι ποὺ μπῆκαν στό φρούριο, ἦταν ὁ Ἀργεῖος κι' ὁ Καλλικράτης μαζί μέ ἀρκετοὺς ἄντρες τους. Ἀθόρυβα κατόπιν, πῆγαν καί κύκλωσαν τήν ἔπαυλι τῆς Τριτῶς κι' ἐντελῶς ἐαφνικά, παρουσιάστηκαν μπρός στό δυστυχισμένο βασιλέα, ποὺ κρατοῦσε τό ματωμένο σπαθί του. Στά πόδια του, σπάρχες ἀκόμη τό κορμί τῆς ἑταίρας.

— Νικοκλῆ! τοῦ φώναξε ὁ Καλλικράτης. Δέν φτάνει μόνο ποὺ πρόδωσες τόν Πτολεμαῖο καί ὑπέγραψες μυστική συνθήκη μέ τόν Ἀντίγονο, ἀλλ' ἔγινες καί φονιάς γυναικῶν! Ἐτοιμάσου λοιπόν νά πεθάνῃς.

Ὁ βασιλέας γύρισε καί τόν κύτταξε μέ τό θολό του βλέμμα.

— Ἠ Τριτῶ ἡ Χία, ἦταν ἡ καταστροφή μου! ἀποκρίθηκε. Θέλεα νά δῶ τό βασίλειό μου εὐτυχισμένο κι' ὡστόσο τό βύθισα στόν ἀφανισμό. Νικήθηκα ἐπειδή μέ πρόδωσαν κι' οἱ πιό στενοί μου φίλοι. Τώρα εἶμαι στή διάθεσί σας. Ἀλλά προτοῦ μέ πάρετε, κάντε μου τήν τελευταία χάρι νά πάω ν' ἀποχαιρετήσω τή γυναῖκα μου καί τά παιδιά μου...

Ἡ ἐπιθυμία του ἔγινε σεβαστή. Οἱ ὁπλῖτες τόν ἔβαλαν στή μέση καί κίνησαν γιά τό παλάτι. Στό μεταξύ πάνω στά τείχη, ἡ μάχη εἶχε ἀρχίσει. Οἱ Αἰγύπτιοι, μέ τή βοήθεια τοῦ Νικία, εἶχαν σκοτώσει τούς περισσότερους φρουροὺς, ἀνοιξαν διάπλατα τίς πύλες κ' ὁ στρατός ὥρμησε μέσα. Οἱ Ἕλληνες βρέθηκαν κυκλωμένοι ἀπό παντοῦ, μά πολεμοῦσαν μ' ἀδάμαστο θάρρος. Σιγά-σιγά ὅμως ἔχασαν τίς δυνάμεις τους, ὥσπου ἔφτασε ἡ στιγμή νά καταθέσουν τά ὅπλα. Ἡ Πάφος εἶχε παραδοθῆ. Σκηνές ἀλλοφρεσύνης γέμισαν τότε τούς δρόμους. Ὁ λαός, νομίζοντας πώς ὁ βασιλέας του ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερος, ἔτρεχε πρός τ' ἀνάκτορα. Δέν ἤξερε βέβαια πώς ὁ Νικοκλῆς εἶχε πέσει ἀπό τούς πρώτους στά χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀργεῖος καί ὁ Καλλικράτης, τοῦ ἐπέτρεψαν νά μπῆ στόν κοιτῶνα του καί ν' ἀποχαιρετήσῃ τή γυναῖκα του καί τίς θυγατέρες του.

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ὁ αἰχμάλωτος δέν ἔλεγε νά ἐμφανιστῆ. Συγχρόνως ἀκούστηκαν σπαραχτικοί θρῆνοι καί γοερές κραυγές. "Ωρμησαν τότε στόν κοιτῶνα, μά ἔμειναν σάν ἀπολιθωμένοι: Στή μέση τοῦ δωματίου ἦταν ξαπλωμένος ὁ βασιλέας, μέ μιά βαθειά πληγή στό στῆθος του. Τό αἷμα ἔτρεχε κοχλάζοντας καί πάνω του, γυρμένες πέντε γυναῖκες, μαδοῦσαν τά μαλλιά τους καί βύθιζαν τά νύχια τους μέ ἀπόγνωσι στό πρόσωπό τους. Ὁ Νικοκλῆς, ἀπελπισμένος ἀπό τήν τύχη του, εἶχε αὐτοκτονήσει μέ τό ἴδιο τό σπαθί του...

Αὐτό βέβαια δέν τό περίμεναν ὁ Καλλικράτης κι' ὁ Ἀργεῖος. Εἶχαν ὑποσχεθῆ στόν Πτολεμαῖο νά τοῦ τόν φέρουν ζωντανό. Πῶς θά παρουσιάζονταν τώρα μπροστά του; Τί θά τοῦ ἔλεγαν; Τά μάτια τους ἔπεσαν στίς πέντες γυναῖκες. Δέν ἦταν ἄσχημα νά γιά τοῦ τίς πᾶνε γιά δῶρο. Ὁ κοντόσωμος Ἀργεῖος κύτταξε τό γίγαντα φίλο του καί συνεννοήθηκαν μέ τό βλέμμα. Χαμογέλασαν σαρκαστικά καί πρόσταξαν:

— Ἑτοιμαστῆτε! Θά σᾶς πάρουμε μαζί μας...

Ἐκεῖνες ἀνασηκώθηκαν βαρειά.

— Ἀφῆστε μας νά κλάψουμε τό νεκρό μας! τοὺς παρακάλεσαν. Ἐδῶ θά εἶμαστε. Κι' ὅταν κινήσουν τά καράβια σας γιά τήν Αἴγυπτο, ἐλάτε νά μᾶς πάρετε.

Οἱ ἀξιωματικοί τοῦ Πτολεμαίου δέν ἔφεραν ἀντίρρησι. "Αλλωστε δέν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσουν ἀμέσως ἀπό τήν Πάφο. Μά τήν τελευταία στιγμή, μπῆκε στή μέση ὁ Νικίας καί μέ δικαιώματα βασιλέα πλέον, διέταξε νά τοῦ «ἀδειάσουν» τό παλάτι ἀμέσως καί νά φύγουν. Ἡ Μυρτώ, ἡ μικρότερη θυγατέρα τοῦ Νικοκλῆ, ἔπεσε στά πόδια του.

— Ὑπῆρξες φίλος καί ἀξιωματικός τοῦ πατέρα μου, τοῦ εἶπε κλαίγοντας σπαραχτικά. Τώρα πῆρες τή θέσι του. Ἀλλά γίνου μεγαλόψυχος σάν καί κεῖνον καί δῶσε μας καιρό νά τόν κλάψουμε ὅπως πρέπει.

"Εσκυψε τό κεφάλι του ὁ προδότης κι' ἀμίλητος βγῆκε ἀπό τόν κοιτῶνα. Οἱ ἄλλοι τόν ἀκολούθησαν σιωπηλοί κι' οἱ γυναῖκες ἔμειναν μόνες. Ἡ Ἀξιοθέα ἀγκάλιασε τότε τίς κόρες της καί τίς φίλησε σάν τρελλή. Πῆρε ὕστερα τό σπαθί τοῦ βασιλέα, τίς ἔβαλε στή σειρά καί τίς ἔσφαξε τή μιά κατόπιν τῆς ἄλλης. Δέν ἔκλαιγε πιά. Γονάτισε μόνο δίπλα στό νεκρό σύζυγό της, εἶπε μερικές φράσεις σάν ὕστατη προσευχή προς τούς θεούς καί μέ τό ἴδιο σπαθί ποὺ εἶχε σκοτώσει τά παιδιά της, σκοτώθηκε κι' αὐτή. Μά ἡ τραγική μοῖρα ποὺ ἔπληξε ἕνα ὁλόκληρο βασιλικό οἶκο, δέν εἶχε κορεστῆ ἀκόμη. Οἱ δύο ἀδελφοί τοῦ Νικοκλῆ, ὁ Παλαίφατος κι' ὁ Στρατόνικος — ποὺ βασίλευαν σ' ἄλλες πόλεις τῆς Κύπρου — μόλις ἔμαθαν τήν τραγωδία, ἔγιναν ἀλλόφρονες. Ἐπειδή ἔλειπαν τίς μέρες ἐκεῖνες ἀπό τό νησί, δέν πρόλαβαν νά τόν βοηθήσουν. Ἀποφασισαν ὅμως, ἔστω καί ἀργά, νά ἐκδικηθοῦν. Μυστικά κι' ἀθόρυβα, ἑτοιμασαν μιαν ὁμάδα ἐμπίστων κι' ἀποφασισμένων ἀνθρώπων καί τήν ἴδια νύχτα πέρασαν κρυφά στήν Πάφο.

Τό παλάτι τοῦ ἀδελφοῦ τους ἦταν κατάφωτο. Ὁ Νικίας, ζαλισμένος ἀκόμη ἀπό τήν ἀνέλπιστη ἐπιτυχία του κι' ἀδιαφορῶντας γιά τό θάνατο τῆς Τριτῶς, ἔδινε συμπόσιο στούς φίλους του. Ὅλοι ἦταν μεθυσμένοι. Οἱ φωνές τους ἀκούγονταν ὡς ἔξω στήν πόλι κι' οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι λογάριαζαν, τί εἶχαν νά τραφῆξουν ἀπό τόν καινούργιο τους βασιλέα. Ὡστόσο, ἀργά τά μεσάνυχτα, τεράστιες φλόγες ὑψώθηκαν ἀπό τή μεριά τῶν ἀνακτόρων. Ὁ κόσμος ἔτρεξε νά μάθῃ τί συμβαίνει. Μά ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, εἶδαν τόν Παλαίφατο καί τό Στρατόνικο, νά πολεμοῦν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τοῦ Νικία, ποὺ οὐρλιαζε κυκλωμένος ἀπό τίς πύρινες γλῶσσες τῆς φωτιᾶς.

Τήν ἴδια στιγμή οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ ἑτοιμαζαν τά καράβια τους γιά νά φύγουν, εἶδαν ἀπό μακρυά τους καπνοὺς καί τίς φλόγες. Μονομιᾶς κατάλαβαν τί γίνεται, ἄρπαξαν τά ὅπλα τους καί ἐξχύθηκαν στήν πόλι. Ἡ μάχη γενικεύτηκε ἀμέσως. Ἀπό παντοῦ ἀκούγονταν κραυγές ἀπελπισίας, κλάμματα παιδιῶν καί προσταγές. Ὁ Παλαίφατος κι' ὁ Στρατόνικος ἔπεσαν νεκροί κι' οἱ ὁπλίτες τους παραδόθηκαν. Μετά τό θάνατο ὅμως τῶν τριῶν βασιλέων, ὁλόκληρη ἡ Κύπρος βρέθηκε στήν ἐξουσία τοῦ Πτολεμαίου. Μά οἱ γυναῖκες, μιμούμενες τό παραδειγμα τῆς Ἀξιοθέας καί γιά νά μή μεταφερθοῦν σκλάβες στήν Αἴγυπτο, ἔσφαξαν τά παιδιά τους καί σκοτώθηκαν πάνω στά πτώματα τους. Ἡ τραγωδία αὐτή, ποὺ θεωρεῖται ἀπό τίς σπαρακτικώτερες τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἔγινε τόν 3ο π. Χ. αἰῶνα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

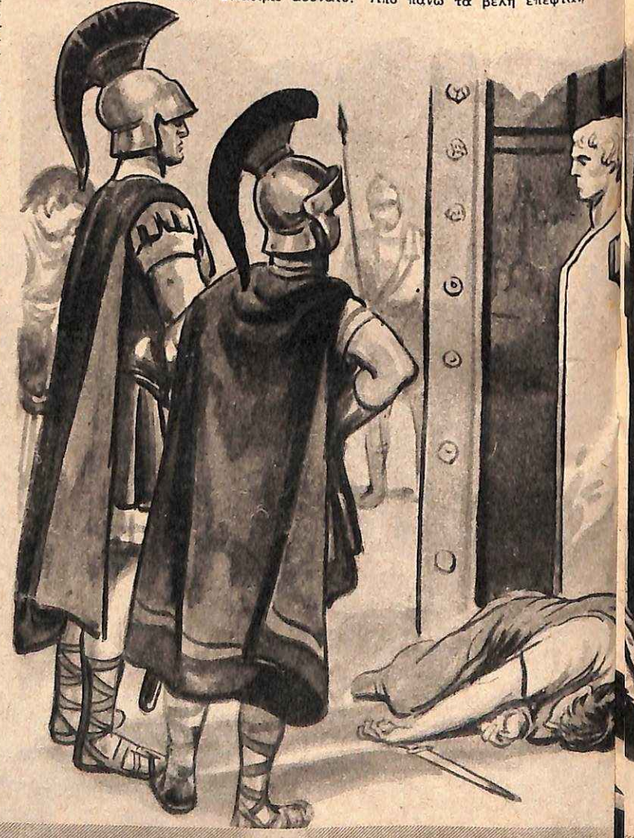

— Ἀφῆστε μας νά κλάψουμε ἥσυχα τό νεκρό μας! τοὺς παρακάλεσαν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γάμος ΜΕ ὅρους

Μὴ φύγης! τοῦ φώναξα. Δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφήσης μόνη!

ΕΙΧΑ πιστέψει πὼς ἤμουν ἕνα μοντέρνο κορίτσι.

Ἡ ζωὴ δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ἕνας μακρὺς ἴσιος δρόμος, ἀλλὰ ἕνα ρομάντσο μὲ πολλὰ κεφάλαια, ἄλλα μὲ περισσότερη, ἄλλα μὲ λιγώτερη δράσι, πάντοτε ὅμως ἐναλλασσόμενη. Νά, γιατί, ὅταν ὁ Πιὲρ Βωζὰν μὲ ζήτησε σὲ γάμο, τοῦ ἀπάντησα χωρὶς κανένα δισταγμό:

—Ἀγάπη μου, δέχομαι τὴν πρότασί σου, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρο: νὰ γίνουμε ἕνα πολὺ μοντέρνο ἀντρόγυνο!

Μὲ κύτταξε ἔκπληκτος. Ἦταν ἕνας ὄμορφος νέος μὲ λεπτὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο πρόσωπο, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ γλυκά, καστανὰ μάτια.

—Καὶ πῶς τὸ νομίζεις ὅτι εἶναι τὸ «πολὺ μοντέρνο ἀντρόγυνο» Μόνικα;

—Ἕνα ἐλεύθερο ζευγάρι, ποὺ δὲν προσκολλᾶται στὸ θεσμὸ τοῦ γάμου... Ἂν σὲ λίγους μῆνες διαπιστώσουμε ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ βαρέθηκε, τότε εἰδοποιεῖ τὸν ἄλλο καὶ σὰν τίμιος συμπαίκτης του χαρίζει τὴν ἐλευθερία του κι' ἔτσι τὸ παιγνίδι τελειώνει.

Ὁ Πιὲρ μὲ πρόσεξε λίγο χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

—Μ' αὐτὲς τὶς ἀρχές σου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παντρευτοῦμε... Μιὰ ἐλεύθερη ἕνωσι θὰ ἦταν ἀρκετή.

—Ἔχεις ἄδικο! Θέλω νὰ παντρευτῶ μὲ ἄσπρο φόρεμα, μὲ πέπλο καὶ στεφάνι μὲ λεμονανθοὺς στὸ κεφάλι μου. Ἕνας γάμος εἶναι μιὰ πολὺ ὄμορφη τελετή!...

Ὁ Πιὲρ δίστασε κι' ὕστερα εἶπε:

—Θέλω νὰ σοῦ προσφέρω ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ σὺ ζητᾶς ἕνα τόσο δὰ κομματάκι. Εἶσαι ἐλεύθερη, Μόνικα. Ἀποδέχομαι τοὺς ὅρους σου. Ἐμπρὸς γιὰ τὸ γάμο μὲ ὅρους!...

Μὲ τράβηξε κοντά του καὶ ζήτησε τὰ χείλη μου.

Ἤμουν εἴκοσι χρόνων τότε, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ στεφάνωναν τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό μου. Δὲν ἤμουν στ' ἀλήθεια ὄμορφη, μὰ εἶχα τὴ χάρι ποὺ ἔχουν τὰ νειάτα: δροσερὰ χείλη, λαμπερὰ μάτια, δέρμα λεῖο, γέλιο κρυστάλλινο καὶ ἀντιλήψεις... γυναίκας!

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, λοιπόν, παντρευτήκαμε. Δὲν ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί του. Ἁπλῶς μοῦ ἄρεσε. Θαύμαζα τὸ ὡραῖο του παράστημα, τὰ καστανά του μάτια, τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ τὸν σταθερὸ χαρακτῆρα του.

Τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα δὲν τὸν πίστευα. Ὅταν εἶναι κανεὶς μοντέρνος, δὲ μπλέκει μ' αὐτὰ τὰ ἀνούσια αἰσθήματα.

Ὀχτὼ μέρες ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ τὸν γάμο μας, βρέθηκα τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πιέρ. Ἦταν γιὰ μένα τόσο λεπτός, τόσο καλός, τόσο τρυφερός...

Πλάϊ του ἔνιωθα ὅτι ἤμουν ἀσφαλὴς κι' εὐτυχισμένη! Φυσικά, ἀπέφυγα συστηματικὰ νὰ ξαναμιλήσω γιὰ τὶς ἀνόητες κοριτσίστικες ἀντιλήψεις μου γιὰ τὸ γάμο...

Ὁ Πιὲρ κι' ἐγὼ ἀποτελούσαμε ἕνα ἰδανικὸ ζευγάρι. Εἴχαμε τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ καὶ κανένα σύννεφο δὲ σκίαζε τὴν εὐτυχία μας.

Ξαφνικὰ ἀντιλήφτηκα πὼς ὁ Πιὲρ ἔγινε ἐπιφυλακτικὸς καὶ ψυχρὸς ἀπέναντί μου. Ἔμενε τὰ βράδυα ἀργὰ ἔξω καὶ ἐκνευριζόταν, ὅταν τὸν ρωτοῦσα, γιατί μοῦ φερνόταν τώρα τόσο ψυχρά.

—Πιέρ, τοῦ εἶπα μιὰ μέρα, ποὺ ὁ πόνος μου μὲ εἶχε ἀναστατώσει, τί ἔχεις; Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά;

—Ἄκουσέ με, Μόνικα, μοῦ ἀπάντησε σοβαρά. Ὅταν παντρευτήκαμε — θυμᾶσαι; — μείναμε σύμφωνοι, πὼς ὅποιος ἀπ' τοὺς δυό μας θὰ βαρεθῆ, θὰ τὸ πῆ εἰλικρινὰ στὸν ἄλλο. Καὶ θὰ χωρίζαμε φιλικά... Λοιπὸν Μόνικα, θέλω νὰ ἐφαρμόσουμε τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μας καὶ νὰ μοῦ ξαναδώσης τὴν ἐλευθερία μου.

—Πότε φεύγεις; τὸν ρώτησα μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία.

—Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἐγκαίρως...

★

Τότε ἀκριβῶς ξέσπασε τὸ δρᾶμα. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ ὑγεία μου μὲ ἀπασχολοῦσε. Ὡρισμένα συμπτώματα δὲ μὲ ξεγελοῦσαν καὶ μὲ χτυποκάρδι πῆγα κρυφὰ καὶ συμβουλεύτηκα ἕνα γιατρό.

—Θὰ γίνετε μητέρα! μοῦ εἶπε χαρούμενος.

Βρῆκα τὴ δύναμι νὰ χαμογελάσω, ἀλλὰ γύρισα σπίτι μου τσακισμένη. Ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ τοῦ Πιέρ;...

Ἀλλοίμονο! Τὴν ἴδια μέρα καθὼς πέρασα ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τὸν βρῆκα νὰ τακτοποιῆ τὰ χαρτιά του. Μόλις μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε:

—Ἔρχεσαι πάνω στὴν ὥρα! Τακτοποιῶ τοὺς λογαριασμούς μου καὶ πρέπει νὰ συμφωνήσουμε στὸ ποσὸν ποὺ θὰ σοῦ δίνω κάθε μῆνα ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ διαζυγίου μας.

Τὰ λόγια του ἦταν σὰν μαχαιριὰ στὴν καρδιά μου. Προσπάθησα νὰ χαμογελάσω εἰρωνικά, γιατὶ ξυπνοῦσε μέσα μου πάλι ὁ ἐγωϊσμός, ἀλλά, ξαφνικά, λιποθύμησα.

—Πόσο μὲ τρόμαξες! μοῦ εἶπε, ὅταν μὲ συνέφερε. Τί ἔχεις; Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

—Μὴ φύγης, τοῦ φώναξα, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς μου. Δὲ θέλω νὰ μ' ἀφήσης μόνη!

Μ' ἄκουγε γεμάτος κατάπληξι. Τὰ μάτια του φωτίστηκαν ἀπὸ μιὰ λάμψι ματαιοδοξίας κι' ἐγωϊσμοῦ. Ἀλλὰ τί μ' ἔνοιαζε τώρα ποὺ ἡ ἀξιοπρέπειά μου εἶχε κοπεῖ;

—Μεῖνε Πιέρ, τὸν ἱκέτεψα. Μὴ μ' ἀφήνης! Σ' ἀγαπῶ!.. Εἶμαι μητέρα!... Θὰ γίνης πατέρας Πιέρ!

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, μ' ἀγκάλιασε σφιχτά.

—Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου, Μόνικα... Μὴ φοβᾶσαι, δὲ θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Ὅλη μου ἡ ζωὴ σοῦ ἀνήκει... Ἀλλὰ μὲ ψύχρανες τόσο πολύ, μὲ τοὺς ὅρους σου ἐκεῖνους, ποὺ θέλησα νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν τρέλλα σου, νὰ σὲ φοβίσω, νὰ σοῦ δώσω ἕνα μάθημα! Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα, ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου!...

Πόσο γλυκὰ μοῦ φάνηκαν τὰ λόγια του! Ὁ ἄντρας μου δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ μ' ἀγαπάη! Ἐγὼ ἤμουν ἡ ἀνόητη μὲ τὶς μοντέρνες ἀντιλήψεις! Τώρα ὅμως, ὅλα αὐτὰ εἶχαν περάσει, καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ κλαίω, ἀλλὰ ἀπὸ χαρά!

ΖΑΝ ΣΑΡΜΑΝ

ΟΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ

τῆς ἰσχυαλγίας

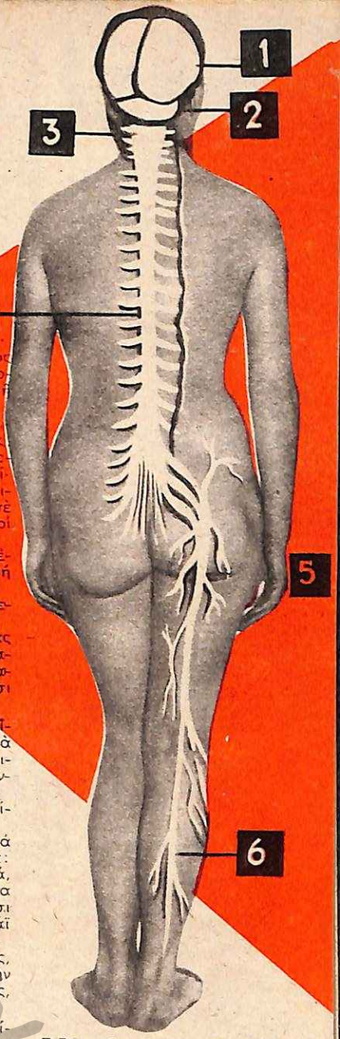

Ρίζες τῶν νεύρων ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴ στήλη 1 πρὸς τὸν ἐγκέφαλο 2 πρὸς τὴν παρεγκεφαλίδα 3 πρὸς τὸν προμήκη μυελὸ 4 πρὸς τὸ νωτιαῖο μυελὸ. 5 Ἰσχιακὸν νεῦρον, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς τελευταῖες ὀσφυακὲς ρίζες. 6 Διακλαδώσεις τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου στὸ μηρὸ καὶ τὴν κνήμη.

Ἡ κήλη τοῦ μεσοσπονδυλίου δίσκου

ΜΕ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ κρύα, τὰ κρούσματα τῆς ἰσχιαλγίας πολλαπλασιάζονται. Ἡ εἰσβολὴ τῆς ἀσθενείας γίνεται κάποτε μὲ τρόπο κεραυνοβόλο μέσα σὲ ἐλάχιστες ὧρες. Ἄλλοτε προηγεῖται ἀπ' αὐτὴν μιὰ περίοδος γενικῆς καχεξίας, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πόνους σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἰδίως στὴν περιοχὴ τοῦ γόνατος, τῶν μηρῶν καὶ τῆς λεκάνης.

Οἱ αἰτίες ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὴν ἰσχιαλγία εἶναι πολλές:

1) Τὸ κρύο καὶ ἡ ὑγρασία. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ ἰσχιαλγία δημιουργεῖ περισσότερα θύματα κατὰ τὴν ψυχρὴ ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

2) Μιὰ μολυσματικὴ ἀσθένεια, π.χ. μιὰ γρίππη, μιὰ ἰγμορίτις, μιὰ σαλπιγγῖτις, μιὰ μητρῖτις κλπ. Ἡ δοθιήνωσις ἐπίσης μπορεῖ, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, νὰ προκαλέση ἰσχιαλγία, λόγω τῆς διαταραχῆς ποὺ ἐπιφέρει στὴν ἰσορροπία τῶν χυμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ.

3) Διάφορες δηλητηριάσεις τροφικῆς μορφῆς ἢ ὀφειλόμενες στὴν κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν.

4) Οἱ ρευματισμοί, ἡ ἀρθρῖτις, ἡ ποδάγρα, ὁ διαβήτης, οἱ διαταραχὲς τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ παγκρέατος προδιαθέτουν ἐπίσης στὴν ἰσχιαλγία.

5) Ἡ ἐγκυμοσύνη μπορεῖ νὰ προκαλέση ἰσχιαλγία στὴ γυναῖκα. Ἡ ἰσχιαλγία ὀφείλεται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι σὲ δηλητηριάσι τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς μητέρας ἀπὸ τὸ ἔμβρυο. Ἐμφανίζεται κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς κυοφορίας καὶ ὑπαχωρεῖ κατὰ τὸν πέμπτον. Μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν τελευταία περίοδο τῆς κυοφορίας.

6) Διάφορα τραύματα στὴν περιοχὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν μετατόπισι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς μεταξὺ τῶν σπονδύλων δίσκους.

7) Ἕνα ἀπότομο γλύστρημα, ἕνα πέσιμο ἀπὸ ἕνα ποδήλατο, ἕνα αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα μποροῦν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

8) Στὸν ἴδιο κίνδυνο ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι σὲ ἐργασίες ποὺ ἀπαιτοῦν ἐπίμονες καὶ βίαιες κινήσεις: μεταλλωρύχοι, ξυλοκόποι, ἀχθοφόροι, κτίστες ποὺ ἐργάζονται σὲ ἰκριώματα κλπ. Οἱ ἰσχιαλγίες αὐτῆς τῆς μορφῆς καλοῦνται ἐπαγγελματικές.

Ἡ ἰσχιαλγία δὲν εἶναι πάθησις τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου, ποὺ συνηθέστερα δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀλλοίωσι. Ἡ αἰτία της πρέπει ν' ἀναζητηθῆ στὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ εἰδικώτερα μεταξὺ τοῦ 4ου καὶ 5ου ὀσφυακοῦ σπονδύλου, ὅπου βρίσκεται ἡ ρίζα αὐτοῦ τοῦ νεύρου. Στὸ σημεῖο αὐτό, προκαλεῖται μιὰ μετατόπισις τοῦ μεταξὺ τῶν σπονδύλων δίσκου, ποὺ ὀφείλεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραμε.

Μεταξὺ τῶν σπονδύλων βρίσκεται, ὡς γνωστόν, ἕνας ἰνώδης καὶ ἐλαστικὸς ἰστός, ποὺ καλεῖται μεσοσπονδύλιος δίσκος. Ὁ δίσκος αὐτός, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἕναν τραυματισμὸ κλπ. μπορεῖ νὰ ξεφύγη λίγο ἀπὸ τὴ θέσι του. Δημιουργεῖται τότε μιὰ μικρὴ κήλη, ποὺ συμπιέζει τὸ ἰσχιακὸ νεῦρο στὸ σημεῖο τῆς ἐξόδου του ἀπὸ τὸ σπονδυλικὸν τμῆμα.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς συμπιέσεως εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἕνας ἰσχυρὸς πόνος, ποὺ εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ ἐξαφανιστῆ πολὺ γρήγορα μὲ μερικὲς ἐντριβές, καταπλάσματα κλπ. Ὁ δίσκος ξαναγυρίζει μόνος του στὴν κανονικὴ θέσι του, χωρὶς νὰ χρειαστῆ εἰδικὴ ἐπέμβασις.

β) Αὐτὴ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ δίσκου στὴν κανονική του θέσι, ὅμως, δὲν εἶναι πάντοτε δυνατή. Ἐπέρχεται τότε μιὰ φλόγωσις τῆς ρίζας τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου καὶ, ἐπειδὴ τὸ νεῦρο αὐτὸ διακλαδίζεται σὲ μεγάλη περιοχὴ τοῦ σώματος, οἱ πόνοι ἐξαπλώνονται παντοῦ.

Ἡ θεραπεία τῆς ἰσχιαλγίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη μορφή της.

1) Ἰσχιαλγία ἁπλῆ, χωρὶς μετατόπισι τοῦ δίσκου.

Τὰ κλασσικὰ μέσα θεραπείας ἀρκοῦν συνήθως: βεντοῦζες, καταπλάσματα, ἐντριβές, ἀσπιρίνη, σαλικυλικὸν νάτριον. Ἡ ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι ἐπιβάλλεται.

Σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ πόνοι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἰσχυροί, μπορεῖτε νὰ καταφύγετε στὰ τοπικὰ ἀναισθητικὰ φάρμακα. Θὰ ἀποφύγετε, πάντως, τὴ μορφίνη.

Οἱ ἀκτῖνες Χ καταπραΰνουν ἐπίσης τοὺς πόνους.

Θὰ καταργήσετε ἀπὸ τὴ δίαιτά σας ὅλες τὶς ἐρεθιστικὲς τροφές: μπαχαρικά, σάλτσες, τηγανητά, ἀλλαντικά, λίπη. Ἐπίσης τὸ γάλα καὶ τὴ σοκολάτα. Ὄχι κατάχρησι στὰ αὐγά. Ὁ καφὲς καὶ τὸ τσάϊ ἀντεδείκνυνται. Ἐλάχιστο ἀλάτι.

Ἡ ἰσχιαλγία αὐτῆς τῆς μορφῆς, ὅταν τὴν καταπολεμήσετε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς εἰσβολῆς της, περνάει σὲ 15—20 ἡμέρες.

Κατὰ τὴν ἀνάρρωσι θὰ συνεχίσετε τὰ μασσάζ. Θὰ ἀποφύγετε, ἐξ ἄλλου, τὶς βίαιες κινήσεις, τοὺς μεγάλους κόπους κλπ.

2) Ἰσχιαλγία μὲ μετατόπισι τοῦ δίσκου.

Οἱ παλαιοὶ ἐμπειρικοὶ θεραπευταὶ ἤξεραν νὰ ξαναφέρνουν τὸ δίσκο στὴ θέσι του μὲ μερικὲς κατάλληλες κινήσεις.

Ἡ σημερινὴ θεραπευτικὴ διαθέτει εἰδικὲς ὀρθοπεδικὲς ζώνες γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἡ σπονδυλοθεραπεία ἀποδίδει ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ὅταν οἱ πόνοι δὲν ὑποχωροῦν μὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ ἀναφέραμε, ἐνδείκνυται ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἐπιτρέπει στὸ χειρουργὸ νὰ ξαναφέρη τὸ δίσκο στὴ θέσι του. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι συνήθως καταπληκτικά. Οἱ πόνοι ἐξαφανίζονται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐγχείρησι.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐφαρμόστηκαν ἐπίσης μὲ ἐπιτυχία κατὰ τῆς ἰσχιαλγίας τὰ ρητινοῦχα λουτρά, τὰ βραχέα κύματα, τὰ θερμὰ ντοὺς κλπ.

Ἡ ἰσχιαλγία, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλες ἀσθένειες, ἀπαιτεῖ νὰ τὴν κυπτάξωμε ἀμέσως, ὅσο δηλαδή, τὸ κακὸ εἶναι μικρό. Μπορεῖ τότε νὰ θεραπευτῆ εὔκολα μὲ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυσι στὸ κρεβάτι. Ὅταν, ὅμως, τὴν ἀφήσωμε, ἡ κατάστασις μονιμοποιεῖται καὶ θὰ χρειαστῆ τότε νὰ καταφύγωμε στὰ μεγάλα ἐπιστημονικὰ μέσα.

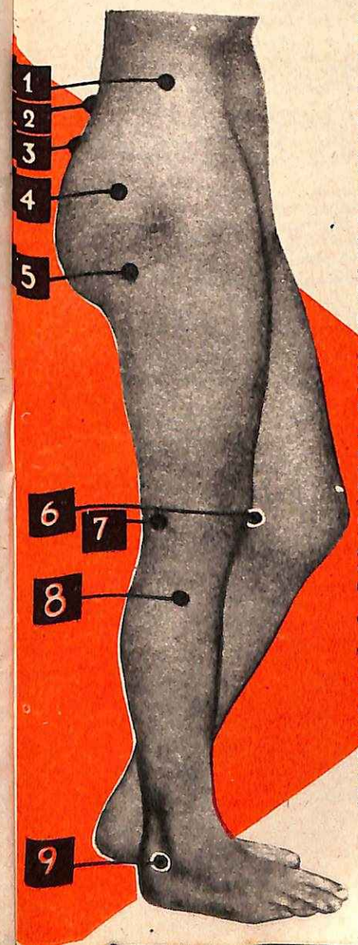

Τὸ ἰσχιακὸ νεῦρο διακλαδίζεται στοὺς μηροὺς καὶ τὶς κνήμες. Γι' αὐτὸ οἱ πόνοι τῆς ἰσχιαλγίας γίνονται αἰσθητοὶ σὲ διάφορα σημεῖα. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὰ ἑξῆς: 1, 2, 3 ὀσφυακὴ χώρα, 4 περιοχὴ τοῦ εἰλεικοῦ ὀστοῦ, 5 ὀπισθία ἄκρα τοῦ μηροῦ, 6 ἐπιγονατίς, 7 ἰγνυακὴ χώρα, 8 ὀστοῦν τῆς κνήμης, 9 σφυρά.

Οἱ κρεατοελὲς στὰ πέλματα

Οἱ κρεατοελὲς στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν εἶναι ὀδυνηρὲς καὶ συχνὰ δυσκολοθεράπευτες. Ἔχουν χρησιμοποιηθῆ ἐναντίον τους διάφορες μέθοδοι θεραπείας.

Ὅταν λοιπὸν καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἐπιτυγχάνη, ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρὸς συνιστᾶ τὴ χορήγησι βιταμίνης Α, ἐπὶ 2—3 μῆνες. Βεβαιώνει δὲ ὅτι μ' αὐτὸ, τὸν τρόπο ἐξαφάνισε τελείως καὶ ὁριστικὰ μιὰ μεγάλη καὶ ἐπίμονη κρεατοελὴ ποὺ εἶχε ὁ ἴδιος στὸ πόδι του.

"Ως ὅτου φτάσουν οἱ εἰδικοὶ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἡ Ἔμαλιν Μπέηντς ἀνέλαβε νὰ κρατήσῃ κλειδωμένο τὸ λουτρό...

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Μιὰ δολοφονία μέσα στὸ λουτρὸ

ΕΝΑ ζεστὸ Αὐγουστιάτικο πρωϊνό, κατὰ τὶς 9½, ἡ μεσόκοπη χήρα Βικτώρια Γκρὸς βρέθηκε νεκρή, μ' ὅλα της τὰ ροῦχα, μέσα στὸ μπάνιο τοῦ σπιτιοῦ της, στὸ Χάρλαν τῆς πολιτείας Κεντάκυ.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοί, βρῆκαν μέσα στὴ λεκάνη τοῦ νιπτῆρα μιὰ ἀδειανὴ μποτίλια ἀντισηπτικοῦ καὶ σημάδια ἀπὸ ὀξὺ στὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς. Στὸ ἐσωτερικὸ ὅμως τοῦ στόματός της δὲν ὑπῆρχε κανένα ἔγκαυμα—πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς ὁ δολοφόνος εἶχε ἐπιχειρήσει ἀδέξια νὰ καμουφλάρῃ τὸ ἔγκλημά του, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν αὐτοκτονία.

Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι ἀπέδειξε πὼς τὸ θῦμα εἶχε χτυπηθῆ μὲ δύναμι στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου. Ὁ δολοφόνος εἶχε φροντίσει νὰ καθαρίσῃ τὰ αἵματα ποὺ τρέξανε μέσα στὴ μπανιέρα.

Ἡ κόρη τοῦ θύματος, ἡ νεαρὴ Τζούν, εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς πὼς εἶχε ἀκούσει μιὰ φωνὴ κι' εἶχε ἀνεβῆ πάνω νὰ δῆ τί συνέβαινε. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα, νόμισε πὼς γελάστηκε καὶ ξανακατέβηκε. Σὲ λίγο ὅμως, ἀνέβηκε καὶ πάλι.

Αὐτὴ τὴ φορά, πρόσεξε πὼς ἦταν κλειστὴ ἡ πόρτα τοῦ μπανίου. Ἐπιχείρησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Τὴν ἔσπρωξε, τὴν ἄνοιξε λίγο, δυὸ - τρεῖς πόντους, εἶδε ὅμως μὲ φρίκη ἕνα ματοβαμένο χέρι νὰ τὴ σπρώχνῃ μὲ δύναμι ἀπὸ μέσα καὶ νὰ τὴν ξανακλείνῃ!

Ἔτρεξε τότε νὰ κατεβῆ τὴ σκάλα, οὐρλιάζοντας ἀπ' τὸν τρόμο της. Ὅταν ξαναγύρισε, μαζὶ μὲ μερικοὺς γείτονες, βρῆκαν νεκρὴ τὴ χήρα.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ἡ Βικτώρια Γκρὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ νοικιάζῃ δωμάτια στὸ μεγάλο σπίτι της. Τώρα εἶχε τρεῖς ἄντρες νοικάρηδες καὶ μιὰ γυναῖκα, τὴν Ἔμαλιν Μπέηντς. Ἡ τελευταία τὴ βοηθοῦσε στὸ νοικοκυριό της, ἐνῶ συγχρόνως παζάρευε μαζί της γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ σπίτι.

Ὡς ὅτου φτάσουν οἱ εἰδικοὶ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἡ Ἔμαλιν Μπέηντς ἀνέλαβε νὰ κρατήσῃ κλειδωμένο τὸ λουτρό.

Ἐξήγησε ἐξ ἄλλου στοὺς ντέτεκτιβ ὅτι εἶχε βγῆ γιὰ ψώνια κι' ὅτι εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι λίγο μετὰ τὶς 9½. Καθὼς ἔμπαινε, διασταυρώθηκε μ' ἕναν ἄγνωστο ποὺ ἔβγαινε τρέχοντας. Δὲν πρόλαβε δὲ νὰ δῆ καλὰ - καλὰ τὴ φυσιογνωμία του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, μπῆκαν τρέχοντας στὸ σπίτι ἡ Τζοὺν καὶ οἱ γείτονες.

Ὁ «σερίφης» Χέρμπερτ Κάγουντ, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, ρώτησε ἂν εἶχε ἡ χήρα κανένα τρυφερὸ φίλο. Ἡ Ἔμαλιν Μπέηντς τοῦ εἶπε πὼς τὴν εἶχε δῆ νὰ βγαίνῃ συχνὰ μαζὶ μὲ κάποιον νοικάρη της, ὀνόματι Χένρυ Μπέλγκραβ. Εἶχαν μαλώσει ὅμως οἱ δυό τους, τὴν προηγουμένη μέρα, κι' ἡ χήρα τὸν εἶχε πυροβολήσει μ' ἕνα ὅπλο ποὺ εἶχε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ φυλάγεται ἀπ' τοὺς κλέφτες—ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν πετύχῃ.

— Μήπως ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἴδατε νὰ βγαίνῃ τρέχοντας ἀπ' τὸ σπίτι; τὴ ρώτησε ὁ σερίφης.

Ἐκείνη δίστασε, κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Ναί, νομίζω πὼς ἦταν αὐτός... Μὰ δὲν εἶμαι βεβαία!... Σᾶς εἶπα πὼς δὲν εἶδα καλὰ τὸ πρόσωπό του.

Οἱ ντέτεκτιβ ἐξακρίβωσαν πὼς ὁ Μπέλγκραβ δὲν εἶχε πάει στὴ δουλειά του ἐκείνη τὴν ἡμέρα, Ἀργὰ τ' ἀπόγεμα, τὸν βρῆκαν στὸ σπίτι κάποιου συγγενοῦς του, 30 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ Χάρλαν.

Τοὺς εἶπε τότε πὼς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Χάρλαν, ἀμέσως μετὰ τὴ φιλονεικία του μὲ τὴ Βικτώρια Γκρός, κι' εἶχε μείνει ἀπὸ τότε μὲ τοὺς συγγενεῖς του. Ἀρνήθηκε πὼς τὸν εἶχε πυροβολήσει ἡ χήρα καὶ ἰσχυρίστηκε πὼς εἶχε ἐκπυροκροτήσει τυχαίως τὸ ὅπλο, καθὼς τὸ εἶχε πάρει αὐτὸς καὶ τὸ καθάριζε..

Ὡστόσο, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἔθεσαν ὑπὸ κράτησι, ὥσπου νὰ ἐξακριβώσουν θετικὰ τὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφτασε ἀπὸ τὴν πόλι ἕνας εἰδικὸς γιὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἔμαλιν νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν κλειδωμένη πόρτα τοῦ λουτροῦ καὶ μπῆκε γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του.

Σὲ λίγο ὅμως, ξαναβγῆκε καὶ δήλωσε στοὺς ἀπογοητευμένους ντέτεκτιβ:

—Ὁ δολοφόνος ἦταν τετραπέρατος! Σκούπισε μ' ἐπιμέλεια τὸ κάθε τι μέσα στὸ λουτρό. Δὲν ἄφισε πουθενὰ οὔτ' ἕνα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα!

Κι' ὅμως ἡ Ἔμαλιν βεβαίωνε τοὺς ἀστυνομικοὺς πὼς εἶχε κρατήσει διαρκῶς κλειδωμένη τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ, ὅπως τῆς εἶχαν συστήσει.

Μὴ μπορῶντας νὰ βροῦνε κανένα θετικὸ στοιχεῖο κατὰ τοῦ Μπέλγκραβ, οἱ ντέτεκτιβ ἐξέτασαν γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν Ἔμαλιν Μπέηντς.

Τὴ ρώτησαν ἂν ἡ χήρα εἶχε κανένα ἐχθρό. Κι' ἐκείνη τοὺς ἀποκάλυψε πὼς ἡ Βικτώρια εἶχε μαλώσει μὲ κάποιο ἐπιχειρηματία, Ντὶκ Κλούμπ, ποὺ τὴν εἶχε ἀπειλήσει μάλιστα πὼς θὰ τὴ σκότωνε.

Ὅταν τὸν ρωτήσανε σχετικά, ὁ Κλοὺμπ γέλασε μὲ τὶς ὑποψίες τους. Τοὺς βεβαίωσε δὲ ὅτι εἶχε λογομαχήσει μὲ τὴ χήρα γιὰ τὰ πολιτικὰ ζητήματα, ἀλλ' ὅτι δὲ θυμόταν νὰ τὴν ἀπείλησε καθόλου.

Τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος—εἶπε—βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Κι' αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαίωσε ὁ συνεταῖρος του.

Ἀφοῦ συγκέντρωσαν αὐτὰ τὰ ἀόριστα στοιχεῖα, οἱ ντέτεκτιβ συσκέφθηκαν μὲ τὸ σερίφη Κάγουντ. Φαίνονταν ἀπογοητευμένοι. Ἀλλ' ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Κι' ὅμως μοῦ εἴπατε τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε!...

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ὁ δράστης ἔκαμε τὸ λάθος νὰ πάρῃ πάρα πολλὲς προφυλάξεις... Ξέρομε πὼς μπῆκε στὸ λουτρὸ πολὺς κόσμος, μετὰ τὸ κλῆμα: ἡ Τζοὺν Γκρός, ἕνας γείτονας, διάφοροι ἀστυνομικοί, ἕνας γιατρός... Θάπρεπε λοιπὸν ὁπωσδήποτε νὰ ἔχουν μείνει μερικὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐκεῖ μέσα. Ἀφοῦ δὲ βρέθηκε κανένα, σημαίνει πὼς ὁ δολοφόνος καθάρισε τὸ δωμάτιο, μετὰ τὸ κλείδωμά του.

»Τὸ μόνο ὅμως πρόσωπο ποὺ εἶχε τὸ κλειδί, ἦταν ἡ Ἔμαλιν Μπέηντς. Αὐτὴ λοιπὸν πρέπει νἆναι ἡ φόνισσα!

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαμαν ἀμέσως μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα στὸ σπίτι καὶ βρῆκαν μέσα σ' ἕνα κλειδωμένο ντουλάπι ἕνα ματωμένο ροῦχο.

Ἡ Ἔμαλιν ἰσχυρίστηκε πὼς ἀνῆκε στὴ χήρα, ἀλλ' ἡ Τζοὺν εἶπε μὲ πεποίθησι πὼς ἦταν τῆς Ἔμαλιν καὶ πὼς τὴν εἶχε δῆ νὰ τὸ φοράῃ τὸ πρωῒ τοῦ ἐγκλήματος.

Βρέθηκαν ἐξ ἄλλου μικρὲς σταγόνες ἀπὸ αἷμα σ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια της.

Ἐκείνη ἰσχυρίστηκε πὼς ἦταν αἷμα κόττας, ἀλλ' ἡ μικροσκοπικὴ ἐξέτασί του ἀπέδειξε πὼς ἦταν ἀνθρώπινο, καὶ μάλιστα τοῦ ἴδιου τύπου μὲ τοῦ θύματος.

Κάποιος δικηγόρος, ποὺ χειριζότανε τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀγοραχήρας, γιατὶ ἀπ' τὴν τιμὴ τῆς ἀγορᾶς τοῦ σπιτιοῦ ἤθελε νὰ τῆς ξεπέσῃ ἕνα μεγάλο ποσόν, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει τόσον καιρὸ βοηθῶντας την στὸ νοικοκυριό της.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ ὅλα, εἶχε ἀποδειχτῆ πιὰ ἡ ἐνοχὴ τῆς Ἔμαλιν Μπέηντς.

Ἡ δίκη της ἔγινε στὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1939, καὶ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμά.

ΑΥΤΟΤΥΡΑΝΝΙΑ

ἐρωτοχτυπημένου

Αἰσθηματικὲς περιπέτειες καὶ παρατράγουδα ἀγωνιστῶν τοῦ 21

ΣΤΑ 1825 ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης, παλληκάρι ὡς 23 χρόνων καὶ ἀρχηγὸς σώματος ἀπὸ ἀτάκτους πολεμιστές, γνώρισε καὶ ἀμέσως ἐρωτεύτηκε στὰ Τρίκκαλα τὴν κόρη τοῦ Σωτήρη Νοταρᾶ, ἀδελφὴ τοῦ στρατηγοῦ Ι. Νοταρᾶ, ποὺ κι' αὐτὸς ἦταν ἐρωτοχτυπημένος, ὅπως θὰ δοῦμε, τὸν ἴδιο πάνω κάτω καιρό, μὲ μιὰν ἄλλη ἀρχοντοπούλα.

Τὸ αἴσθημα τοῦ Γενναίου γιὰ τὴν κοπέλλα ἦταν σοβαρό. Μὰ καὶ δικαιολογημένο, ἀφοῦ σύγχρονη πηγὴ ἀναφέρει γιὰ τὴν Νοταροπούλα πὼς ἦταν «νέα ὡραία εὔμορφος» καὶ πλούσια. Ἄρχισε λοιπόν, νὰ πηγαινοέρχεται ὁ Γενναῖος ἀπὸ τὴν Τρίπολι καὶ τὸ Ἄργος στὰ Τρίκκαλα. Ὅμως τοῦ κάκου, γιατὶ οἱ Νοταράδες προώριζαν τὴν κόρη γιὰ «τζάκι», δηλαδὴ ἤθελαν νὰ τὴ δώσουν σὲ γόνο προυχοντικῆς μωραϊτικης ἢ ρουμελιώτικης οἰκογένειας καὶ ὁ νεαρὸς Κολοκοτρώνης, σὰν γυιὸς τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ, εἶχε κληρονομικὰ καταγωγὴ κλέφτικη.

Στὸ αἰσθηματικὸ ἀδιέξοδό του ὁ Γενναῖος θέλησε κάποτε νὰ συμβουλευτῆ τὸ Μακρυγιάννη.

— Γιὰ γυναῖκα σου τὴ θέλεις; ρώτησε ὁ τελευταῖος τὸν Κολοκοτρώνη. Ἢ μπᾶς καὶ τὴ θέλεις νὰ περνᾶς τὸν καιρό σου;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Γενναῖος, θέλω νὰ τὴν παντρευτῶ.

—Ἔ, τότε, τοῦ ξαναεῖπε ἁπλὰ ὁ Μακρυγιάννης, μιὰ καὶ βρίσκεις ἐμπόδια, τί θέλεις νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ μοναχός σου; Διάλεξε μιὰ κἂν τιποτένια (φτωχοκόριτσο). Φτάνει νἆναι ὄμορφη, καὶ στεφανώσου την...

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὅμως τέτοια συμβουλὴ ὁ Γενναῖος. Ἔμενε στὴ γνώμη του καὶ στὴν ψυχικὴ αὐτοτυραννία του... Ὡς που στὸ τέλος «μὲ τὸ νὰ μεταβαίνῃ συχνὰ εἰς Τρίκκαλα, ἔγραφε σύγχρονός του ἀγωνιστής, διὰ τὴν ἀγαπημένην του, ἔχανεν ἀδικαιολογήτως τὸν καιρόν, ἐνῶ οἱ ἐναντίοι του ραδιουργήσαντες, ἀπέσπασαν ἀπὸ αὐτὸν τὰ παλληκάρια του, ὁ δὲ Γενναῖος ἔμεινεν μόνος καὶ ἔχασε καὶ τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν ἐπῆρεν σύζυγον ὁ Γ. Μαυρομιχάλης».

★

Ὁ Ι. Νοταρᾶς παιδὶ τοῦ Σ. Νοταρᾶ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πανούτσου, ἀγάπησε (1825 - 26) τὴν ἴδια κοπέλλα μὲ τὸν Π. Νοταρᾶ. Ὁ πρῶτος εἶχε τότε τὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ὁ δεύτερος, ποὺ ἦταν παιδὶ τοῦ Ντελῆ - Σπύρου Νοταρᾶ, ἦταν ἀντιστράτηγος. Ἡ συγγένεια ἀνάμεσα στοὺς δύο ἀντιζήλους Νοταράδες δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστή. Φαίνεται, ὅμως, πὼς ἦταν δεύτερα ἢ τρίτα ξαδέρφια, ὅπως ἀναφέρει κάπου ὁ Παπαφλέσσας. Ὁ ἐρωτοπόλεμος μεταξὺ τῶν Νοταράδων, ποὺ ἔφτασε μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῶν Κορινθίων, σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα εἶχε κι' ἄλλες παληότερες τοπικὲς διαφορές, ἀλλὰ τότε ἡ κυριώτερη ἦταν ὁ ἀνταγωνισμός τους γιὰ τὴν ὡραιοτάτη καὶ πλούσια Σοφίτσα Ρέντη, κόρη τοῦ προύχοντα τῆς Κορίνθου Θεοχάρη Ρέντη.

Ἐννοεῖται πὼς ὁ καυγᾶς αὐτὸς γινόταν σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ μάχες στὸ Μωριὰ εἶχαν ἀνάψει πέρα - πέρα.

«Τὸ χωριὸ καιγόταν κι' ἡ γρηὰ λαμπροχτενιζόταν» εἶχε πῆ κάποιος γιὰ τὴ διαφορὰ ἐκείνη. Τὸν ἕνα Νοταρᾶ, τὸ Γιάννη, τὸν ὑποστήριζαν οἱ συγγενεῖς του Α. Ζαΐμης καὶ Α. Λόντος καὶ τὸν ἄλλον, τὸν Παναγιώτη, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης καὶ οἱ Δελληγιαῖοι. Μὰ μὲ τὴν ἀνάμιξι καὶ τῶν μεγάλων ὀνομάτων Ζαΐμη, Κολοκοτρώνη κλπ. ποὺ εἶχαν καὶ πολιτικὲς διαφορὲς στὸ Μωρηᾶ, ἀναστατώθηκαν ὅλα στὴν Πολιτεία. Καὶ οἱ περισσότεροι Κορίνθιοι ποὺ εἶχαν λόγους νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν Ι. Νοταρᾶ (ἐπειδὴ ἦταν ἐνοικιαστὴς τῶν φόρων τῆς περιφερείας τους) «ἠνωμένοι ὅλοι, ἱερεῖς, πολῖται καὶ χωρικοὶ ἀφώρισαν καὶ ἀναθεμάτισαν ὅσους ἤθελον συνεργήσει ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τοῦ Ἰω. Νοταρᾶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορινθίας».

Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι τῶν Νοταράδων—ὅπως καὶ στὴν προηγουμένη τοῦ Γ. Κολοκοτρώνη — τὸ ἀξιοπρόσεχτο εἶναι ὅτι στὸ τέλος οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, πέτυχε στὸ σκοπό του, ἀφοῦ ἡ Σοφίτσα Θ. Ρέντη παντρεύτηκε ἀργότερα ἕνα τριτο, στρατηγὸ κι' αὐτόν, τὸν γενναῖο Δ. Καλλέργη.

★

Ἀναφέρουμε ἕνα τελευταῖο, σχετικὸ μὲ τὸ θέμα μας, περιστατικὸ περίεργο καὶ ἀστεῖο κομμάτι.

Δράστης ἦταν ἕνας ἀσήμαντος ἀργόσχολος τῶν χρόνων ἐκείνων (1826) φωνακλᾶς, μὰ ὡραῖος ἄντρας.

Κ. Μωραΐτης τ' ὄνομά του.

Εἶχε φτάσει (τέλος 1826) στὸ Ναύπλιο ὁ Βαυαρὸς Φιλέλλην Κ. Ἔϊδεκ—μέλος ὕστερα τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Ὄθωνος — καὶ εἶχε μαζί του τὴν γραμματέα του. Αὐτὴ τὴ γνώρισε ὁ Μωραΐτης καὶ ἕνα βράδυ τήν... ἔκλεψε, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες της —ἀληθινὲς ἢ ψεύτικες, ποῦ νὰ τὸ ξέρουμε σήμερα;

Χάλασε ὅμως τότε τὸν κόσμο γιὰ τὸ πάθημά του ὁ ξένος.

Ἀναφέρθηκε ἀμέσως στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι, ἀπαιτῶντας νὰ τοῦ ἐπιστραφῆ ἡ γραμματεὺς ἢ διερμηνεύς του, γιατὶ χαρακτηρίστηκε καὶ σὰν κάτι τέτοιο.

Διατάχτηκε λοιπὸν ἡ πολιταρχία (ἀστυνομία) τοῦ Ναυπλίου νὰ ψάξῃ γιὰ τοὺς κλεμένους. Ποῦ, ὅμως, ν' ἀνακαλύψουν τὸ Μωραΐτη μὲ τὴ Βαυαρέζα, ποὺ μερικοὶ τὴν εἶπαν καὶ Ἑλληνίδα μάλιστα! Ἡ Κυβέρνησι τότε τὸ πῆρε ζήτημα φιλοτιμίας καὶ κινητοποίησε ὅλη τὴ στρατιωτικὴ φρουρὰ τοῦ Ναυπλίου, φέροντας ἐπικουρία ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ Ἴτς-Καλὲ (Μπούρτζι).

Ἐπὶ τέλους ὅλη αὐτὴ ἡ δραστηριότητα κατέληξε στὴν ἀνακάλυψι τοῦ ζευγαριοῦ κοντὰ στὴν Ἄρια, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Ναύπλιο.

Τὴ γυναῖκα τὴν ὡδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ Ἔϊδεκ καὶ τὸ δράστη τῆς ἀπαγωγῆς «τὸν διώρισαν—λέγει ὁ ἀπομνημονευματογράφος—ὑπὸ ποινὴν φυλακῆς».

Μόνο δὲν ξέρουμε ποιὰ ποινὴ διέταξε—ἂν διέταξε—ὁ Ἔϊδεκ γιὰ τὴ λεγάμενη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1

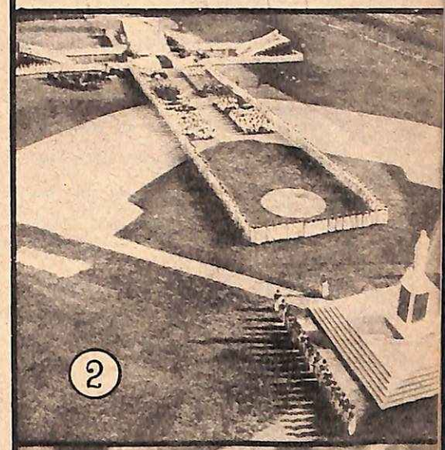

2

3

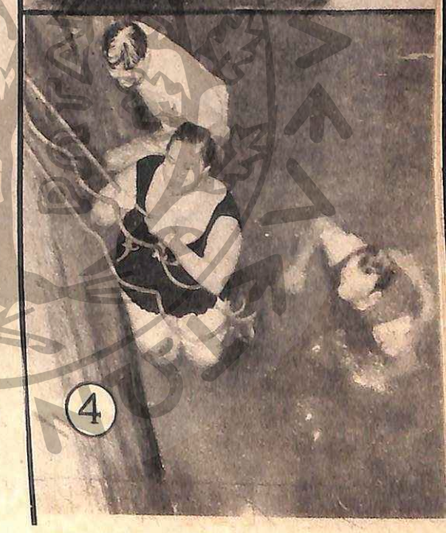

4

1 Ἡ ὡραία αὐτὴ νέα ποὺ βλέπετε στὸ κρεβάτι ἐνὸς νοσοκομείου, εἶναι ἡ γοητευτικὴ στὰρ τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως Σαμπρίνα, ἡ ὁποία ἔπεσε θῦμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν θαυμαστῶν της. Ἡ Σαμπρίνα ἔβγαινε ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ στούντιο τοῦ σταθμοῦ ὅταν μερικοὶ νεαροὶ θαυμασταί της τὴν περικύκλωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τῆς ξεσχίζουν τὴν ὡραία τουαλέττα ποὺ φοροῦσε γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ ἕνα κομμάτι γιὰ ἐνθύμιο. Ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία ἀλλὰ ἡ ἠθοποιὸς εἶχε ἤδη ὑποστῆ τραύματα τέτοια ποὺ κατέστησαν ἀπαραίτητη τὴν μεταφορά της σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

2 Γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τοῦ Πάπα, χίλιοι μαθηταὶ τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ ἦταν μέρος σὲ μιὰ θρησκευτικὴ τελετὴ στὸ ὕπαιθρο, ντυμένοι κατάλευκα, σχημάτισαν τὸν τεράστιο ζωντανὸ σταυρὸ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας.

3 Στὴν ἐτησία μεγάλη ἔκθεσι ποὺ διοργανώνουν οἱ ὑποδηματοποιοὶ τοῦ Λονδίνου, βραβεύτηκε ἐφέτος τὸ ζευγάρι αὐτό, ὄχι τόσο γιὰ τὴν κομψότητά του, ὅσο γιὰ τὴν πρωτοτυπία του. Κάθε παπούτσι εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ δυὸ μικρὰ λαμπιόνια, ποὺ ἀνάβουν τὸ βράδυ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἠλεκτρικῆς στήλης καὶ προσφέρουν πολύτιμη ὑπηρεσία στὴν κάτοχό τους, φωτίζοντάς της τὸ ἔδαφος πάνω ἀπὸ ὁποῖο βαδίζει.

4 Ἡ Τζοὺντυ Γοὺλλεντ, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, φεύγοντας ἕνα βράδυ ὁλομόναχη ἀπὸ ἕνα γλέντι, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀφοῦ ἔφτασε σ' ἕνα σημεῖο τῆς Ἔστ Ρίβερ, πλήρωσε τὸν ὁδηγὸ καὶ ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ ποτάμι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔπεφτε στὰ νερὰ του ἕνα πτῶμα ὅμως μιᾶς γεφυρας. Ἤθελε νὰ αὐτοκτονήσῃ γιὰ αἰσθηματικοὺς λόγους, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἐκ τῶν ὑστέρων. Εὐτυχῶς, ἕνας ἁλήτης τὴν πρόσεξε καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἔπεσε στὸ ποτάμι γιὰ νὰ τὴ σώσῃ. Ἡ αὐτόχειρ ὅμως ἦταν ἀρκετὰ... εὐτραφὴς καὶ θὰ τὸν παρέσυρε κι' αὐτὸν στὸ βυθό, ἂν δὲν κατώρθωνε μὲ τὶς φωνές του νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ δυὸ ἀστυνομικῶν, τοῦ Τζότζεφ Ἴζολα καὶ τοῦ Τζάκυ Κλάρυ ποὺ ἔπεσαν ἀμέσως κι' αὐτοὶ στὸ ποτάμι. Γιὰ νὰ βγάλουν τὴν Γοὺλεντ ἀπὸ τὸ νερὸ [illegible] καν νὰ χρησιμοποιήσουν γε[illegible]νιά.

Η προφητεία της μάγισσας

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ μέρα τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1775, δύο νέες δώδεκα χρόνων διέσχισαν τρέχοντας τὸ μεγάλο δάσος ποὺ ἁπλωνόταν στὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ Φὸρ ντὲ Φράνς, τῆς πρωτεύουσας τῆς Μαρτινίκας, καὶ σταμάτησαν λαχανιασμένες μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν καλύβα ἔμενε μιὰ γρηὰ μὲ ἀποσκελετωμένο πρόσωπο καὶ ξεδοντιασμένο στόμα. Τὰ μάτια της ἦταν χωμένα τόσο βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τους, ποὺ ἔπρεπε νὰ προσέξῃς γιὰ νὰ τὰ ξεχωρίσῃς.

— Τί θέλετε; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

Οἱ δυὸ νέες ἔβγαλαν καθεμιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα ἀσημένιο νόμισμα.

— Θέλομε νὰ μᾶς πῇς τὴν τύχη μας, ἀπάντησε ἡ πιὸ θαρραλέα ἀπὸ τὶς δυό, ποὺ λεγόταν Ἰωσηφίνα.

Ἡ γρηὰ πῆρε τὸ χέρι της κι' ἀφοῦ διάβασε τὶς γραμμές του, τῆς προφήτεψε πὼς θὰ γινόταν βασίλισσα.

— Ἡ μεγαλύτερη Βασίλισσα τοῦ κόσμου, προσθιώρισε. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σ' ἀνεβάσῃ τόσο ψηλά, θὰ σὲ κατεβάσῃ μιὰ μέρα μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ θὰ βρεθῆς ὁλομόναχη καὶ ξεχασμένη ἀπὸ ὅλους.

Πῆρε κατόπιν τὸ χέρι τῆς ἄλλης καὶ τὸ κύτταξε κάμποση ὥρα.

— Ἀδύνατο! φιθύρισε.

Καὶ θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν ἔκανε λάθος, ἔβαλε πάνω σ' ἕνα μετάλλινο πιάτο μιὰ πρέζα καφὲ καὶ μερικὲς σταγόνες νερὸ καὶ τὰ ζέστανε στὴ φωτιά. Ἔπειτα, ἔσκυψε πάνω στὸ πιάτο κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ τὰ σχήματα ποὺ σχηματίστηκαν.

— Ἡ τύχη σου εἶναι πολὺ περίεργη, εἶπε στὴ δεύτερη νέα. Οἱ γονεῖς σου θὰ σὲ στείλουν στὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ σὲ κάποιο ταξίδι σου θὰ πέσῃς στὰ χέρια πειρατῶν, ποὺ θὰ σὲ πάνε στὸ σεραῖ τοῦ Σουλτάνου. Ἐκεῖ θὰ φέρῃς στὸν κόσμο ἕνα γυιό, ποὺ θὰ εἶναι ἔνδοξη ἡ βασιλεία του. Μὰ τὰ σκαλοπάτια τοῦ θρόνου του θὰ βαφοῦν μὲ τὸ αἷμα τοῦ προκατόχου του. Θὰ γνωρίσῃς πολλὲς χαρὲς στὴ ζωή σου, ἀλλ' ἡ εὐτυχία σου κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ θ' ἀγαπήσῃς δὲ θὰ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ γυιοῦ σου. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ σουλτάνος ποὺ θὰ βασιλέψῃ πρὶν ἀπὸ τὸ γυιό σου. Θὰ γνωρίσῃς πολλὲς χαρές, ἀλλ' ἡ εὐτυχία σου θὰ σβύσῃ σὰν σὲ ὄνειρο. Μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ κανένας γιατρὸς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ γιατρέψῃ, θὰ σὲ φέρῃ στὸν τάφο.

Οἱ δυὸ νέες ἔφυγαν σαστισμένες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἔπεπα ἀπὸ ἕναν πρῶτο ἄτυχο γάμο, ἔγινε σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος, ποὺ τὴν ἔδιωξε, ὅμως, ὅταν πείστηκε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ διάδοχο γιὰ τὸ θρόνο του καὶ παντρεύτηκε μιὰ ἄλλη.

Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη...

Ἡ Αἰμὲ Ντιμπὸκ ντὲ Ριβερὺ — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομά της — ἔφυγε τὸ 1779 γιὰ τὴ Γαλλία, ὅπου ἔμεινε πέντε χρόνια στὴ γυναικεία μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Νάντης. Τὸ 1784, ἀφοῦ τέλειωσε τὶς σπουδές της, ἐπιβιβάστηκε σ' ἕνα πλοῖο ποὺ θὰ τὴν ξανάφερνε στὴ Μαρτινίκα.

Εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴν παλὴ προφητεία τῆς γρηᾶς μάγισσας καὶ γελοῦσε ὅταν τὴν συλλογιζόταν.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτή, μὲ τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο καὶ τὸ ξεδοντιασμένο στόμα, εἶχε ἰδῆ σωστά.

Τὸ πλοῖο ὅπου εἶχε ἐπιβιβασθῆ ἡ Αἰμὲ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ τρικυμία καὶ ναυάγησε ἔξω ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς Μπισκάϊας. Ἕνα ἱσπανικὸ πλοῖο, ποὺ πήγαινε στὶς Βαλεαρίδες νῆσους, ἔσωσε, εὐτυχῶς, τοὺς ἐπιβάτες του.

Ἀλλὰ δὲν ἔφτασαν ποτὲ ἐκεῖ. Γιατί, καθὼς πλησίαζαν στὴ Μαγιόρκα, ἕνα κουρσάρικο αἰχμαλώτισε τὸ ἱσπανικὸ καράβι καὶ τὸ ὡδήγησε στὸ Ἀλγέρι. Ἐκεῖ, οἱ πειρατὲς πούλησαν τοὺς ἐπιβάτες στὰ σκλαβοπάζαρα. Τὴν Αἰμέ, ὅμως, ὁ ἀρχηγός τους ἔστειλε δῶρο στὸ μπέη τοῦ Ἀλγερίου.

Ἀλλὰ κι' ὁ μπέης τοῦ Ἀλγερίου δὲν τὴν κράτησε γιὰ δική του. Θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, ἀποφάσισε νὰ τὴν στείλῃ δῶρο στὸ σουλτάνο Ἀβδοὺλ Χαμὶτ τὸν 1ο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὔνοιά του.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἡ ὄμορφη Αἰμὲ βρέθηκε στὸ σουλτανικὸ χαρέμι, ὅπου τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Νάης, ποὺ ἐσήμαινε ὄμορφη.

Ὁ σουλτάνος ἀγάπησε πολὺ τὴ Νάης κι' ὅταν τοῦ ἔδωκε ἕνα γυιό, τὴν ὠνόμασε Βαλιντὲ—σουλτάνα.

Ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ὁ 1ος δὲν εἶχε παιδιὰ κι' εἶχε ἀνακηρύξει διάδοχό του τὸν ἀνηψιό του Σελήμ, συνομήλικο μὲ τὴ Νάης. Ἡ μοῖρα θέλησε, λοιπόν, ὁ Σελὴμ κι' ἡ Νάης ν' ἀγαπηθοῦν μ' ἕνα παράφορο αἴσθημα, ποὺ δὲν τὸ φανέρωσαν παρὰ μόνο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ σουλτάνου.

Ὁ Σελὴμ ἀνέβηκε τότε στὸ θρόνο κι' ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ κάμῃ τὴ Νάης γυναῖκα του.

Ἀλλ' οἱ ἡμέρες τοῦ Σελὴμ ἦταν μετρημένες. Ἕνας ἐξάδελφός του, ὁ Μουσταφᾶς, κατάφερε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς γεννιτσάρους καί, μὲ τὴ βοήθειά τους, ἔγιινε κύριος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Παρέδωσε τότε τὸν Σελὴμ στὸ δήμιο καὶ θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο γιὰ τὴν Αἰμὲ καὶ τὸ μικρὸ γυιό της, ἂν ὁ κισλάραγας τοῦ σουλτανικοῦ παλατιοῦ δὲν πρόφταινε νὰ τοὺς φυγαδεύσῃ.

Ἡ Νάης περιπλανήθηκε χρόνια ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, κυνηγημένη ἀκατάπαυστα ἀπὸ τοὺς φονιάδες τοῦ σουλτάνου. Δὲν νοιαζόταν πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλ' ἔτρεμε γιὰ τὸ παιδί της, ποὺ ἦταν τώρα τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὴν κρατοῦσε στὴ ζωή. Κατάφερε, τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, νὰ φτάσῃ στὸ Κουτστούκ, ὅπου βρῆκε προσπασία καὶ ὑποστήριξι ἀπὸ τὸν πασᾶ τῆς Ρωμυλίας.

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια. Καί, μιὰ μέρα, οἱ ἴδιοι οἱ γεννίτσαροι ποὺ εἶχαν ἀνεβάσει τὸ Μουσταφᾶ στὸ θρόνο, ἐπαναστάτησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἔσφαξαν μαζὶ μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του.

Γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες, ἡ Κωνσταντινούπολι πασαρὰ-σιγά, ἡ ἡσυχία ἀπακατασπάθηκε. Καὶ τότε τὰ βλέμματα ὅλων στράφηκαν στὸ γυιὸ τῆς Νάης, ποὺ ἦταν τότε δεκαεφτὰ χρόνων.

Μιὰ μέρα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1815, ἡ Νάης ἔφτασε στὴν Κωνσταντινούπολι μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο γυιό της, ποὺ ἀνακηρύχτηκε ἀμέσως σουλτάνος μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μαχμουὶτ 2ου.

Ἡ Νάης ἦταν τώρα εὐτυχισμένη. Ὅλη της ἡ ἀγάπη εἶχε συγκεντρωθῆ πάνω στὸ γυιό της. Τὸν καθωδηγοῦσε μὲ τὶς συμβουλές της καὶ φιλοδοξοῦσε νὰ τὸν σπρώξῃ στὸ δρόμο τῶν νεωτεριστικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῆς προόδου.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἀρρώστησε. Ποιά ἦταν ἡ ἀρρώστεια της; Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ τὸ πῇ ποτέ. Οἱ γιατροὶ παρακολουθοῦσαν τὸ βαθμιαῖο μαρασμό της χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τῆς κάμουν τίποτε.

Πέθανε, τέλος, μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα τοῦ 1817, ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές της στὸ γυιό της. Ἔτσι, ἡ προφητεία τῆς μάγισσας ἐκπληρώθηκε κατὰ γράμμα.

ΖΑΝ ΛΩΡΑΝ

Ὁ κισλάραγας τοῦ σουλτανικοῦ παλατιοῦ πρόφτασε νὰ τοὺς φυγαδεύσῃ...

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ τῆς Ἀνοίξης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπερτινιὸλ ἐπιχειρεῖ νὰ δολοφονήσῃ τὸ Ρομαίν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει, καὶ φεύγει καταντροπιασμένος καὶ μυνιασμένος, ξεχνῶντας ἐκεῖ τὴν περροῦκα του καὶ τὸ ψεύτικο μουστάκι του. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ λοιπὸν ἀπ' τὸ Ρομαίν, στέλνει ἕνα ἀνώνυμο γράμμα στὴν ἀστυνομία, ὑποδεικνύοντας τὴν κρύπτη του. Ὁ Γκὼμ συλλαμβάνει τότε τὸ Ρομαίν. Ὁ Λωρὰν κι', ὁ ἀδελφός του τὸν ἀναγνωρίζουν. Ὁμολογεῖ τότε τὴν ἐνοχή του, ἀλλὰ προσθέτει ὅτι τὸν εἶχε βάλει ὁ Μπερτινιόλ. Μὴ ἔχοντας ὡστόσο καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξι ἐναντίον τοῦ Μπερτινιόλ, ὁ Γκὼμ ἀποφασίζει νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ μ' ἄλλο τρόπο. Ἀφίνει ὁλοσδὴ ἐλεύθερο τὸ Ρομαὶν καὶ τοῦ συνιστᾶ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ξεγέλασε. Ὁ Ρομαὶν παρουσιάζεται τότε στὴ Τζέννυ καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὸν αἰσχρὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ πατέρας της. Ἐκείνη δὲν τὸν πιστεύει. Τότε ὁ Ρομαὶν τῆς λέει νὰ φωνάξῃ τὸ Μπερτινιὸλ καὶ τῆς προλέγει ὅτι, μόλις τὸν δῇ ἐκεῖνος, θὰ ρίχτῃ πάνω του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, κι' ἔτσι θ' ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχή του. Πραγματικά, ὁ Μπερτινιὸλ μπαίνει ἀνύποπτος στὴν κάμαρα τῆς νέας.

20ον

— Ρομαίν! μούγκρισε. Ἐσὺ ἐδῶ!... Τί γυρεύεις, ἄθλιε;

Μιὰ σύσπασι ἀλλοίωνε τὰ χαρακτηριστικά του, ἔδειχνε τὰ δόντια του σὰν θηρίο. Τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα... Δὲν ἔβλεπε πιὰ τὴν κόρη του... Τὰ ξεχνοῦσε ὅλα... ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἀσφαλῶς θἄχε πραγματοποιήσει πιὰ τὴν ἐκδίκησί του, θὰ τἄχε πῆ ὅλα!....

Τὸ καταλάβαινε ὁ Μπερτινιόλ, ἀπ' τὸ θριαμβευτικό του χαμόγελο κι' ἀπ' τὴν παράξενη χλωμάδα τῆς μισοπεθαμένης Τζέννυ.

Ξαφνικά, εἶδε χάμω τὸ μαχαῖρι. Τὰ μάτια του δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' αὐτό. Γέλασε ἄγρια, ἔσκυψε, τὸ ἄρπαξε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Ρομαίν. Ἐκεῖνος περίμενε, ἀκίνητος καὶ κυττάζοντας τὴ Τζέννυ, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε:

«Βλέπεις: Δὲ σὲ γέλασα...»

Δὲν ἐπιχείρησε κὰν ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα.

Τὸ μαχαῖρι ὑψώθηκε, πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του, ἐανακατέβηκε σὰν κεραυνὸς καὶ χώθηκε στὴν καρδιά του!

Ἔμεινε ὄρθιος μιὰ στιγμὴ ἀκόμη... Τὸ μάτια του ὑγράνθηκαν.

— Τζέννυ!... Συγγνώμη!... τραύλισε.

Καὶ κυλίστηκε ὕστερα στὸ χαλί, λυγισμένος στὰ δυό. Εἶχε πεθάνει!

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὸ πτῶμα, ὁ Μπερτινιὸλ ξαναβρῆκε μεμιᾶς τὰ λογικά του.

— Τί ἔγινε;... ψιθύρισε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ἐφιάλτη.

Εἶδε τὴ Τζέννυ ζαρωμένη σὲ μιὰ γωνιά, μὲ γουρλωμένα μάτια, τρελλή!

— Κόρη μου! Κόρη μου! Τί ἔκανα;

Ἀποτραβήχτηκε ὡς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα.. ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ κλειδωθῆ στὴν κάμαρά του. Ἐκεῖ, κυλίστηκε χάμω, μπήγοντας ἀναρθες κραυγὲς καὶ ξεσκίζοντας τὰ μάγουλά του μὲ τὰ νύχια του.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε. Πῆγαν νὰ βροῦνε τὴ Τζέννυ, ποὺ ἀργοῦσε.

Δὲν εἶχε κουνηθῆ καθόλου ἀπ' τὴ γωνιὰ ὅπου εἶχε καταφύγει. Καὶ δὲ ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπ' τὸ φριχτὸ θέαμα τοῦ δολοφονημένου Ρομαίν!...

Ἄλλοι ἔτρεξαν κοντά της, ἄλλοι προσπάθησαν νὰ βοηθήσουν τὸ Ρομαίν. Ὁλόκληρο τὸ μέγαρο ἀναστατώθηκε σὲ μερικὲς στιγμές.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Λωρὰν κι' ὥρμησε πρὸς τὴ Τζέννυ, ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε μακρυά της μὲ φρίκη.

— Ὄχι, ὄχι, μὴ μ' ἀγγίζετε! τοῦ εἶπε.

Σὰν νἄχε συνέλθει ἐπιτέλους ἀπ' τὴν ψυχικὴ νάρκη της σύρθηκε κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Ρομαὶν καὶ κάθησε δίπλα του. Πήρε τὸ ἄψυχο κεφάλι του, τ' ἀκούμπησε στὰ γόνατά της κι' ἄρχισε νὰ τὸ νανουρίζῃ γλυκά, λέγοντας:

— Αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε!... Μ' ἀγαποῦσε καὶ πέθανε γιὰ τὴν ἀγάπη του!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Α'

Ὅλοι τρέχανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ξετρελλαμένοι. Καθένας ἔδινε διαταγές, ποὺ δὲν τὶς ἐκτελοῦσε κανείς.

Ἡ Τζέννυ εἶχε λιποθυμήσει. Ὁ Λωρὰν εἶχε φροντίσει νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ κρεβάτι της κι' ὕστερα πῆγε νὰ βρῆ τὴ μητέρα του.

Ἀκούγοντας τοὺς πηγαινοερχομοὺς καὶ τὶς φωνές, ἡ τυφλὴ εἶχε μαντέψει πὼς κάτι τὸ ἀσυνήθιστο εἶχε συμβῆ.

Ὅταν ἀναγνώρισε τὰ βήματα τοῦ γυιοῦ της, τὸν ρώτησε, πρὶν ἀκόμα ἐπιχειρήσῃ ἐκεῖνος νὰ μιλήσῃ:

— Τί τρέχει, Λωράν; Τί συμβαίνει;

Ὁ κόμης ἦταν ἀναστατωμένος ἀπ' τὴν τραγικὴ ἐκείνη λύσι. Δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπ' τὴν ταραχή του. Καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ θάνατο ἐκεῖνο τοῦ Ρομαὶν Γκού.

Ἦταν φόνος; Ἡ αὐτοκτονία; Ποιὸς τοῦ εἶχε μπήξει τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά; Κι' ὕστερα, τί σήμαιναν τὰ ὀδυνηρὰ ἐκεῖνα λόγια, ποὺ εἶχε προφέρει ἡ Τζέννυ πάνω στὴν τρέλλα της: «Μ' ἀγαποῦσε καὶ πέθανε!»

Ἕνα πρᾶγμα μονοχὰ ξεχώριζε καθαρὰ ἀπ' τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν ἰδεῶν: Ὅτι εἶχε ἀναβληθῆ ὁ γάμος του, ἂν δὲν εἶχε γίνει ἴσως ἀδύνατος!

Ἀ, γιατί νὰ μὴ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ Γκώμ; Θὰ ἐξηγοῦσε ὅλα τὰ γεγονότα, μὲ τὴ συνηθισμένη πνευματική του διαύγεια.

— Λοιπόν, γυιέ μου; ἐπέμεινε ἡ τυφλή.

— Μπαίνοντας πρὶ ὀλίγου στὴν κάμαρα τῆς Τζέννυ, μητέρα, βρῆκα ἐκεῖ μέσα τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου!

— Θεέ μου! Τί λές;

— Ναί, τὸ πτῶμα τοῦ Ρομαὶν Γκού, τοῦ δολοφόνου τοῦ Ζακτέλ!

— Μὰ αὐτὸς εἶχε συλληφθῆ, νομίζω!

— Ναί. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε, μητέρα. Μὴ μὲ ρωτᾶτε.

— Κι' ἡ Τζέννυ;...

— Φοβᾶμαι γι' αὐτήν, μητέρα! Πόσες τύψεις νοιώθω!

— Κι' ἐγὼ θὰ τὶς νοιώθω, παιδί μου, ἂν τῆς συμβῆ κανένα κακό.

— Εἶναι λιπόθυμη τώρα. Κι' ἤρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μείνετε κοντά της!

— Τί ἔγινε ὁ πατέρας της;

— Ἴσως τὸν εἶχαν προειδοποιήσει κι' ἔφυγε...

— Πήγαινέ με κοντά της, παιδί μου. Δὲ θὰ τὴν ἀφίσω καθόλου! Τί δυστύχημα! Τὸ καϋμένο τὸ παιδί...

Ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ Λωράν, προχώρησε πρὸς τὴν κάμαρα τῆς Τζέννυ.

Ἡ κοπέλλα ἦταν ἀκόμα ἀκίνητη. Παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις, δὲ συνερχότανε. Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τὸ χρῶμα τοῦ χώματος. Τὰ μισανοιχτὰ χείλη της ξεσκέπαζαν τὰ δόντια της. Τὰ μάτια της ἦταν κλειστά.

Εἶχε φτάσει στὸ μεταξὺ ὁ Μισέλ. Ἔμαθε τί εἶχε συμβῆ καὶ ζήτησε τὸν ἀδελφό του. Τὸν βρῆκε στὴν κάμαρά του.

Κυττάχτηκαν οἱ δυό τους, ἀμίλητοι, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Οὔτε κι' ὁ Μισέλ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε γίνει.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ δῶ τὸν κ. Μπερτινιόλ, εἶπε.

— Δὲν πιστεύω νὰ σὲ δεχτῆ.

— Ποιὸς ξέρει... Ἔλα μαζί μου.

Ἡ πόρτα τοῦ Μπερτινιὸλ ἦταν κλειστή. Χτύπησαν ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ δὲν πῆραν ἀπάντησι.

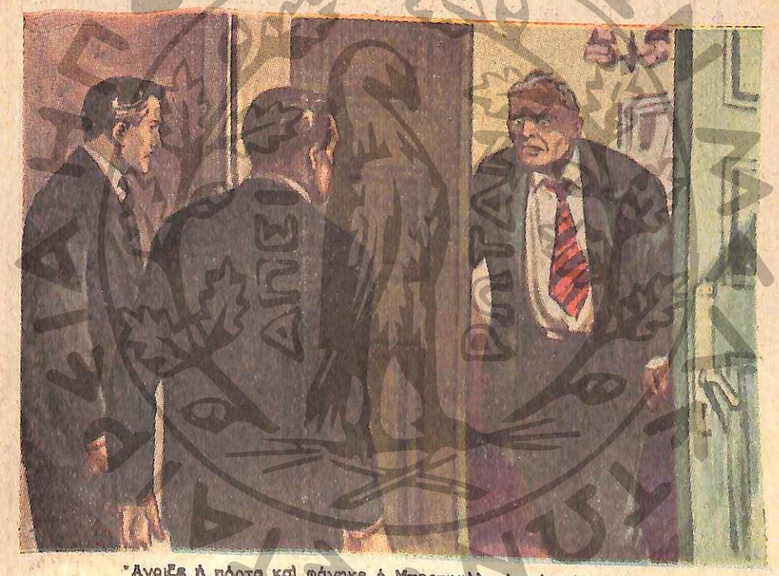

Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Μπερτινιὸλ χλωμός, ἀγγιωσιασμένος

— Βλέπεις; εἶπε ὁ Λωράν.

— Θάναι ἀσφαλῶς κοντὰ στὴ Τζέννυ. Πήγαινε νὰ βεβαιωθῆς.

Ὁ Λωρὰν ὑπάκουσε. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως κοντὰ στὴ Τζέννυ ἄλλος ἀπ' τὴ μαρκησία, τὴν καμαριέρα τῆς κοπέλλας κι' ἕνα γιατρὸ ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ ἐπειγόντως.

Ὁ Λωρὰν ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Μισέλ.

—'Εδῶ πρέπει νἀναι ὁ κ. Μπερτινιόλ, τοῦ εἶπε.

Καὶ χτύπησε πιὸ δυνατά.

'Απογοητευμένοι γιατὶ δὲν ἔπαιρναν ἀπάντησι, ἦσαν ἕτοιμοι πιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν, ὅταν ἄκουσαν βήματα ποὺ πλησίαζαν στὴν πόρτα.

Ἄνοιξε ὕστερα ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Μπερτινιόλ.

Ἦταν φριχτὰ χλωμός, ἀγνώριστος. Ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ τὰ θολὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας καὶ τρέλλας!

Ὅταν ἀναγνώρισε τοὺς δυὸ ἀδελφούς, ταραύλισε:

—'Α, ἐσεῖς εἶσαστε;... ἐσεῖς;

Καὶ τραβήχτηκε πίσω, ἀφίνοντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα.

Διέσχισε μὲ κόπο τὸ δωμάτιο καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ συνάντησε, τὴ στιγμὴ ποὺ λύγιζαν πιὰ τὰ πόδια του.

Ἡ θολὴ ματιά του ρωτοῦσε τὸ Μισὲλ καὶ τὸ Λωράν.

— Μεγάλο δυστύχημα... πολὺ μεγάλο! εἶπε. Μὰ δὲν μπορεῖ νἄχη εὐθύνη ὁ Λωρὰν γιὰ ὅ,τι ἔγινε... δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε μαρκήσιε; Οὔτε κι' ἡ Τζέννυ ἄλλωστε.

—'Εξηγῆστε μας αὐτὸ τὸ θάνατο, κύριε Μπερτινιόλ.

— Θὰ τὸ ἤθελα... Πῶς ὅμως;

— Βρισκόσαστε κοντὰ στὴ Τζέννυ, ἐσεῖς κι' ὁ Ρομαίν.

—'Ημουν κοντὰ στὴ Τζέννυ; Δὲν ξέρω πιά... Ὄχι, ὄχι... Περιμένετε! Ντυνόμουν στὴν κάμαρά μου... ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μὲ ζητοῦσε ἡ κόρη μου... Κατέβηκα, μπῆκα στὸ δωμάτιό της... Κι' ὁ Ρομαὶν Γκοὺ ἦταν ἐκεῖ, νεκρός, μ' ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιά...

— Τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ Τζέννυ; ρώτησε ὁ Μισέλ.

Ὁ Μπερτινιὸλ ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

— Γιατί τὸ λέτε, αὐτό;... Γιατί θὰ σκότωνε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἡ Τζέννυ μου, ἡ κοροῦλα μου, τόσο γλυκειὰ καὶ καλή;...

— Τότε λοιπόν;...

— Σίγουρα, θ' αὐτοκτόνησε!

—'Εκτὸς ἂν τὸν σκοτώσατε σεῖς!

—'Εγώ; 'Εγώ;

Κι' ὁ Μπερτινιὸλ πρόσθεσε, μ' ἕνα γέλιο τρελλοῦ:

— Γιατί νὰ τὸν σκοτώσω; 'Επειδὴ ἀγαποῦσε τὴ Τζέννυ;... Εἶναι ἔγκλημα αὐτό; 'Η κόρη μου ἦταν τόσο ὄμορφη... καὶ τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσῃ;

Ὕστερα ἔμεινε ἀμίλητος κι' ἀκίνητος, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Σὲ λίγο, συνέχισε:

— Αὐτὸς ὁ νέος ἀγαποῦσε τὴ Τζέννυ. Δὲ μποροῦσα νὰ τὸν ἐμποδίσω... δὲν εἶν' ἔτσι; Τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Βλέποντας πὼς θὰ παντρευότανε μὲ ἄλλον, δὲν θέλησε πιὰ νὰ ζήσῃ... Καὶ σκοτώθηκε!...

»Μὰ μὴν ἀπελπίζεσθε, Λωράν, γι' αὐτὴ τὴν καθυστέρησι τοῦ γάμου σας! Μὴ θεωρήσετε ὑπεύθυνη τὴ Τζέννυ γι' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο!... τὴν καϋμένη μου τὴ Τζέννυ!

Σώπασε πάλι κι' ἔμεινε στὴν ἴδια στάσι, ἀκίνητος, σὰν κοιμισμένος.

Ὁ Λωρὰν κι' ὁ Μισὲλ ἀπομακρύνθηκαν. Ἦταν ἀνώφελο νὰ τοῦ κάνουν ἄλλες ἐρωτήσεις τὴν ἡμέρα αὐτή. Δὲν θὰ μάθαιναν τίποτ' ἄλλο.

— Μισέλ, εἶπε ὁ Λωράν, πήγαινε τὴ μητέρα μας στὸ Νοζάν.

— Τὴ μητέρα μας καὶ τὴ Ζιλμπέρτ, γιατὶ ἤρθε μαζί μου κι' ἡ κόρη μου.

— Ναί, πάρ' τις γρήγορα ἀπὸ δῶ.

— Καὶ σύ;

— Δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Θέλω νὰ δῶ τὴ Τζέννυ. Ἔχω τὸ προαίσθημα πὼς θὰ διαφωτισθῆ σὲ λίγο ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο... Ὕστερα θὰ πάω νὰ δῶ τὸ Γκούμ.

—'Αντίο λοιπόν, ἀδελφέ μου...

—'Αντίο!

Ὁ μαρκήσιος ἔφυγε, ταραγμένος.

Τὸ μέλλον τοῦ φαινότανε τώρα σκοτεινό. Ἡ συμφορὰ ποὺ εἶχε βρῆ τὸ Μπερτινιόλ, τὸν χτυποῦσε κι' αὐτόν. Ἐνῶ εἶχε νομίσει πὼς εἶχε ἀποφύγει ὁριστικὰ τὴν καταστροφή, τώρα τὴν ξανάβλεπε μπροστά του, πιὸ ἀπειλητική.

Οἱ παληοὶ φόβοι του ξυπνοῦσαν πάλι, δυνατώτεροι.

Ὁ Λωρὰν εἶχε γυρίσει στὴν κάμαρα τῆς Τζέννυ.

Ἡ κοπέλλα εἶχε συνέλθει ἀπ' τὴ λιποθυμία της. Κύτταζε ὅμως ἐκείνους ποὺ τὴν περιστοιχίζανε, χωρὶς ν' ἀναγνωρίζῃ κανένα.

Ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν περιποιότανε, φαινόταν ἀνήσυχος.

—'Ελπίζω νὰ μὴ διατρέχη κίνδυνο... δὲν εἶν' ἔτσι, γιατρέ; τὸν ρώτησε ὁ Λωράν.

'Εκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἀμφιβολία.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἀκόμη, κύριε.

— Τί φοβᾶσθε;

— Μήπως ἔχομε κανένα δυνατὸ πυρετό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν βήματα κι' ὁμιλίες στὴ διπλανὴ κάμαρα. Ἕνας ὑπηρέτης πῆγε νὰ δῆ τί συνέβαινε. Ξαναγύρισε καὶ εἶπε στὸ γιατρό:

—'Η ἀστυνομία ἄρχισε τὶς ἔρευνες...

— Καλά. Κύριε ντὲ Σουλαίμ, φροντῖστε νὰ μὴ μπῆ κανεὶς ἐδῶ, κανεὶς ἀπολύτως! Τ' ἀκοῦτε; 'Απαγορεύω ν' ἀνακρίνουν αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Θάταν σὰν νὰ τὴ σκοτώνανε!

—'Ησυχᾶστε, γιατρέ. θὰ γίνῃ ὅπως διατάζετε.

Βγήκαν ὅλοι ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ὁ Λωρὰν πέρασε στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ Ρομαὶν Γκού. Εἶδε ἐκεῖ τὸ Γκώμ.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆγε ἀμέσως κοντά του.

—'Εσεῖς βρισκόσαστε ἐδῶ. Λωράν, τοῦ εἶπε. Θὰ μᾶς δώσετε πληροφορίες.

— Δὲν ἔχω τίποτε.

— Μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια:

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι.

— Κι' ἡ Τζέννυ; Θὰ μάθουμε ἀπ' αὐτήν.

—'Η Τζέννυ εἶναι μισότρελλη!... Ξέρει. βέβαια, τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῆ κανεὶς στὴν κάμαρά της. Τὸ ἀπαγορεύει ὁ γιατρός.

—'Εννοια σας, δὲν θὰ τὴν ἐνοχλήσουμε. ὑποσχέθηκε ὁ Γκώμ.

Στράφηκε στὸν ἀστυνόμο Λεμὰν καὶ τοῦ εἶπε σιγανὰ μερικὲς λέξεις.

'Η ἔρευνα δὲν κράτησε πολύ.

Πρὶν διατάξῃ τὴ μεταφορὰ τοῦ πτώματος στὸ νεκροτομεῖο, ὁ Λεμὰν κάλεσε τὸ Μπερτινιόλ, 'Εκεῖνος μπῆκε, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος.

Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀστυνόμου, ἀπάντησε στερεότυπα:

—'Ο Ρομαὶν Γκοὺ αὐτοκτόνησε ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία.

Δὲν μπόρεσε ὁ Λεμὰν νὰ ἐπιτύχῃ τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτόν.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Λεμὰν ἀπ' τὸ μέγαρο, ὁ Γκὼμ πῆρε κατὰ μέρος τὸ Λωράν. Ὁ νέος τὸν ρώτησε:

— Πῶς ἔγινε ν' ἀφίσετε ἐλεύθερο τὸ Ρομαὶν Γκού; Μπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε:

— Καὶ βέβαια μπορῶ. Τόκανα γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Μπερτινιόλ.

— Πῶς ἐξηγεῖτε τὸ θάνατό του;

— Μὲ παραξενεύει, τ' ὁμολογῶ... Ἂν τὸ πτῶμα του εἶχε βρεθῆ στὸ γραφεῖο τοῦ Μπερτινιόλ, θἄλεγα πὼς τὸν δολοφόνησε αὐτός. Στὴν κάμαρα ὅμως τῆς κόρης του, εἶν' ἄλλο πράγμα... Κι' ὡστόσο δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς αὐτοκτόνησε!

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε:

— Ὅ,τι ἔκαμα ὡς σήμερα: θὰ περιμένω.

—'Αφοῦ πέθανε ὁ Ρομαὶν Γκού. δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ γνωστὴ ἡ ἀλήθεια.

— Ξεχνᾶτε πὼς ὁ Ρομαὶν μοῦ τὰ ὡμολόγησε ὅλα, λεπτομερῶς... κι' ὁ θάνατός του. ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ αἰτία του, ἀποδεικνύει πὼς δὲν μοῦ εἶπε ψέμματα!

—'Α, φίλε μου, ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικό σας ἔργο, εἶπε ὁ Λωράν.

— Ναί. δὲν τὸ ἀρνιέμαι. ἀπάντησε ὁ Γκὼμ μὲ θλῖψι. Θυμηθῆτε ὅμως τοὺς δισταγμούς μου! 'Ημουν σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ πάψω ν' ἀσχολοῦμαι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. ν' ἀφίσω τὰ πράγματα ὅπως εἶχαν.. καὶ ἐξηγήθηκα καθαρὰ μαζί σας..

»Ὑποχώρησα ὡστόσο, γιατὶ εἶδα πὼς θέλατε ὁπωσδήποτε τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων. χωρὶς νὰ φοβόσαστε τὶς καταστροφὲς ποὺ μποροῦσε νὰ σπείρῃ γύρω σας... Τώρα εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι...

— Μὰ τί ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχὴ τοῦ Μπερτινιόλ;

— Θἄχετε σὲ λίγο τὴν ἀπόδειξι.

— Ποιὰ θὰ εἶναι;

— Προσέξατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πρὸ ὀλίγου.

— Βεβαίως!

— Εἶναι ἀγνώριστος... ἀδύνατος σὰν παιδί, μπροστὰ στὴ δυστυχία ποὺ ἀπειλεῖ τὴν κόρη του.

— Λοιπόν;

— Θὰ ὁμολογήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Κάνετε ὑπομονή!...

— Κι' ἡ Τζέννυ τί θὰ γίνῃ;

— Τὴ λυπόσαστε;

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει ὡστόσο. Ἔπρεπε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὴ Μαρία Ρόζα... Εἶναι ἀθῶες κι' οἱ δυό. Μὰ ἡ μία ἔπρεπε νὰ πέσῃ θύμα. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ Τζέννυ. Τὸ κακὸ ἔγινε πιὰ κι' εἶναι ἀνεπανόρθωτο. Μὴ ζητῆστε νὰ τὸ σταματήσετε.

— Εἴσαστε σκληρός. Γκώμ,

—'Οχι, φίλε μου...

Ὁ Γκὼμ, λίγο χλωμός. γύρισε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του κι' ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ ἀμίλητος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Ὁ Λωρὰν τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια. 'Εκεῖνος στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ μοντέρνοι χοροί, ποὺ χορεύουν τὰ σημερινὰ κορίτσια!

— Γκώμ! Τί πάθατε λοιπόν: τὸν ρώτησε ὁ νέος.

— Τίποτα. τίποτα!

— Πῶς τίποτα: Πέστε μου λοιπόν!

—'Επιμένετε νὰ μάθετε:

— Δὲν εἶμαι φίλος σας:

—'Ε, λοιπόν. μάθετε πὼς τὴν ἀγαποῦσα!

Β΄

Τὰ προγνωστικὰ τοῦ γιατροῦ ποὺ κουράριζε τὴ Τζέννυ. ἐπαλήθευαν γρήγορα.

'Η νέα ἔπαθε ἕνα ἐπικίνδυνο πυρετό. μὲ παραλήρημα καὶ μὲ νευρικὲς κρίσεις θυμοῦ καὶ ἀπελπισίας.

Ὁ Μπερτινιὸλ δὲν ἄφισε κανέναν ἄλλον νὰ τὴν περιποιῆται. Νύχτα καὶ μέρα. ἔμενε κοντὰ στὸ κρεβάτι της. μέσα σὲ θανάσιμη ἀγωνία. παρακολουθῶντας τὶς παραμικρὲς κινήσεις της. τὰ ἀσυνάρτητα λόγια ποὺ πρόφερε κάπου - κάπου.

Δὲν τόκανε ἀπὸ φόβο. οὔτε ἀπὸ ἐγωϊσμό. Δὲν σκεπτότανε τὸν ἑαυτό του. ἀλλὰ ἐκείνη.

Δὲν τοῦ ἐρχότανε κἂν στὸ νοῦ πὼς οἱ τρομερὲς ἐκμυστηρεύσεις ποὺ εἶχε ἀκούσει ἡ Τζέννυ καὶ ποὺ τὶς ἐπαναλάμβανε στὸ παραμιλητό της. μποροῦσε νὰ φτάσουν σ' αὐτὰ κανενὸς ὑπηρέτη καὶ νὰ τὸν καταστρέψουνε...

Πραγματικά, ξαναγύριζαν στὰ χείλη της οἱ λέξεις «κλέφτης. δολοφόνος, κόρη φονιᾶ καὶ κλέφτη...». Μὰ δὲν τρόμαζε ἀπ' αὐτὲς ὁ Μπερτινιόλ. Λίγο τὸν ἔνοιαζε ἂν θὰ τὶς ἄκουγε κανείς...

'Αγωνιοῦσε μονάχα γιὰ τὴ Τζέννυ.

'Η κρίσι κράτησε πολύ. Μὰ ἡ δύστυχη κοπέλλα δὲν εἶχε συπληρώσει ἀκόμη τὸ ὀδυνηρὸ ἀνέβασμα στὸ γολγοθᾶ της... 'Εγινε καλά, γιατὶ ὁ Θεὸς τῆς ἐπιφύλασσε ἀκόμα σκληρότερες δοκιμασίες.

'Η ἀνάρρωσί της κράτησε πολύ. 'Η λεπτὴ κρᾶσι της ἐπέβαλλε μεγάλες προφυλάξεις.

Ἀφοῦ ἔμεινε μερικὲς μέρες συνεχῶς στὸ μέγαρο τοῦ Μπερτινιόλ. ὁ Λωρὰν πῆγε ὕστερα στὸ Νοζάν, στὴ μητέρα του.

'Η ἀνάμνησι τοῦ φλογεροῦ ἔρωτα τῆς Τζέννυ ἔμενε μέσα στὴν ψυχή του, σὰν τύψι.

Ὕστερα, ὁ Γκὼμ τὸν εἶχε προειδοποιήσει: Περίμενε ἄλλο ἕνα δράμα. Ποιό;...

Ἤξερε τώρα ὁ Λωρὰν ποῦ κρυβόταν ἡ Μαρία - Ρόζα. Εἶχε πῆ ὅμως μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπε, πρὶν ἀποκτήσῃ καὶ πάλι τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του.

Ἦταν δεσμευμένος μὲ τὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει στὸ Μπερτινιόλ.

Μὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε στήσει θριαμβευτικὰ ὁ Μπερτινιόλ, θὰ γκρεμιζόταν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. σωρεύοντας ματωμένα ἐρείπια.

Τότε μόνο θὰ ξαναγύριζε ὁ Λωρὰν στὴν ἀγαπημένη του, στὴ γλυκειὰ Νεράϊδα τῆς Ἀνοιξης, ποὺ εἶχε θυσιάσει μὲ τόση γενναιότητα τὸν ἔρωτά της. τὰ ὄνειρα καὶ τὰ δικαιώματά της, γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐτυχία μιᾶς οἰκογενείας ποὺ τὴν εἶχε ἀποδιώξει ἀπ' τοὺς κόλπους της.

Μὲ πόση χαρὰ θὰ ξαναγύριζε σ' αὐτήν!

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἄλλωστε, φώτισε μιὰ ἐλπίδα τὸ θλιμένο σπίτι τοῦ Νοζὰν—σὰν τὴν ἡλιαχτίδα ποὺ τρυπάει τὰ σύννεφα καὶ τὰ διασκορπίζει. Δυὸ εὐχάριστες εἰδήσεις ἔφτασαν μαζί, τὴν ἴδια μέρα.

Εἴχαμε κάμει λόγο, στὴν ἀρχὴ τῆς Ἱστορίας μας, γιὰ τὰ σχέδια τοῦ γάμου τῆς Ζιλμπέρτ μ' ἕνα νεαρὸ Παρισινὸ δικηγόρο, ὀνόματι Ρενώ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σχέδιο, κι' ἡ προσεχὴς ἀναχώρησι τῆς Ζιλμπέρτ, ἐπέτρεψαν στὴ Μαρία - Ρόζα νὰ μπῆ στὸ σπίτι τῆς τυφλῆς ὡς ἀντικαταστάτρια τῆς ἐγγονῆς της.

Μετὰ τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης, οἱ γονεῖς τοῦ Ρενὼ εἶχαν φέρει μερικὲς ἀντιρρήσεις σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Στὸ τέλος ὅμως, δώσανε τὴ συγκατάθεσί τους.

Ὁ Ρενὼ εἶχε πάρει στὸ μεταξὺ μιὰ ἀνέλπιστη κληρονομία, ξέροντας δὲ τὴν οἰκονομικὴ δυσχέρεια τοῦ Μισὲλ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ τὴ βοήθειά του.

Δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα.

Ὁ Οὐρμπαὶν Βερνιέ, ὁ τραπεζίτης καὶ φίλος τοῦ Μισέλ, τοῦ εἶχε γράψει πὼς ἦταν σὲ θέσι νὰ τοῦ δανείσῃ ἕνα σημαντικὸ ποσόν.

Φλόγες!

Τὰ ματάκια σου δυὸ φλόγες
κι' ἄλλες δυὸ τὰ δυό σου χείλια,
ποὺ φιλιὰ κι' ἂν πάρουν χίλια,
θὰ διψᾶνε γιὰ φιλιά.
Φλόγα τὸ θερμό σου βλέμμα,
πυρκαϊὲς μπορεῖ νὰ βάλη
καὶ μιὰ φλόγα πιὸ μεγάλη
ἡ γλυκειά σου ἀγκαλιά.

*

Εἶσ' ὁλόκληρη μιὰ φλόγα
ποὺ ποτέ μου δὲν ξανᾶβρα,
ἡ καρδιά σου ὅλο λαύρα,
τὸ κορμί σου ὅλο φωτιά.
Φλόγα κι' ἡ καφτή σου ἀνάσα,
φλόγα π' ἀσβεστη θὰ μένη
νὰ φωτίζη, νὰ θερμαίνη
τ' ἀχαρά μας γερατειά.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τοῦ προσφέρη ὡς τότε αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία, γιατὶ εἶχε κι' ὁ ἴδιος μπλεχτῆ σὲ μιὰ ἀποτυχημένη ἐπιχείρησι στὸ Χρηματιστήριο.

Τώρα ὅμως ποὺ εἶχαν διορθωθῆ τὰ οἰκονομικά του, προσφέρθηκε νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του.

Τὸ μέλλον φαινότανε λοιπὸν λιγώτερο σκοτεινό, στὸ σπίτι τῶν Σουλαίμ, καὶ ξαναγεννιότανε τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ Μισὲλ ἐξήγησε τὴν κατάστασι στὸ Λωράν.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, θὰ ἦταν περιττὴ πιὰ ἡ θυσία τῆς ἐλευθερίας σου. Μπορεῖς νὰ διαλύσῃς τὸν ἀραβῶνα σου μὲ τὴ Τζέννυ.

Μὰ ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

—'Εχω δώσει τὸ λόγο μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν παραβῶ.

Στὸ μέγαρο τῆς λεωφόρου Φρίντλαντ, ἡ κατάστασι ἦταν τραγικὴ μεταξὺ πατέρα καὶ κόρης.

Ὅταν συνῆλθε ἡ Τζέννυ, εἶχε σὰν ἕνα κενὸ μέσα στὸ μυαλό της. Δὲν θυμότανε τίποτε.

Τί εἶχε συμβῆ; Γιατί βρισκότανε στὸ κρεβάτι της, τόσο ἀδύνατη ὥστε μόλις μποροῦσε νὰ κουνήσῃ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια της; Πῶς εἶχε πέσει ἄρρωστη ἔτσι ξαφνικά;

'Η μνήμη της ξαναγύρισε σιγὰ - σιγά.

Τὰ θυμότανε τώρα ὅλα. Τὸ δράμα ξαναζωντάνευε μπροστά της.

Ὁ Μπερτινιόλ, ἀμίλητος, προσπαθοῦσε μ' ἀγωνία νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό της.

Θἄδινε εὐχαρίστως ὅλη του τὴν περιουσία, τὰ ἑκατομμύριά του, γιὰ νὰ σβύσῃ μιὰ ὥρα ἀπ' τὴ μνήμη τῆς κόρης του—τὴ μοιραία ὥρα ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ Ρομαὶν Γκού! . . .

'Η Τζέννυ ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο στὸ κρεβάτι της.

— Πατέρα!... πρόφερε λαχανιασμένα.

Ὁ Μπερτινιὸλ ἔτρεξε κοντά της.

— Παιδί μου!...

— Τί συνέβη; Τί ἔγινε;

—'Ενα μεγάλο δυστύχημα, παιδί μου... Ὅταν μοῦ χτύπησες τὸ κουδοῦνι, βρισκόμουν στὴν κάμαρά μου. Ντυνόμουνα γιὰ τὸ γάμο σου. Κατέβηκα γρήγορα, μπῆκα στὸ δωμάτιό σου... καὶ βρῆκα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

»Μοῦ εἶχες παραπονεθῆ ἤδη γι' αὐτόν... Μοῦ εἶχες διηγηθῆ πὼς σὲ εἶχε ἐνοχλήσει, πὼς σ' εἶχε τρομάξει μὲ τὶς τρελλὲς ἀπειλές του... Ὅταν τὸν ἀντίκρυσα, νόμισα πὼς σὲ φοβέριζε πάλι... καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ θυμοῦ τὸν σκότωσα!

— Μὰ σκοτώνουν ἔτσι ἕνα δυστυχισμένο τρελλό;...

— Σὲ τρομοκρατοῦσε.

— Τὰ πράγματα ποὺ μοῦ εἶπε, πατέρα, μὲ τρομάζουν πολὺ περισσότερο.

— Τί σοῦ εἶπε, ὁ ἄθλιος;

— Τὴν ἀλήθεια, πατέρα.

— Μίλησε λοιπόν! Ποιὰ ἀνόητη ἱστορία σοφίστηκε;

—'Ο ἄνθρωπος ποὺ ντρόπιασε τὸ Λωρὰν καὶ ποὺ κυνήγησε μὲ τὸ μῖσος του τὴν οἰκογένεια ντὲ Σουλαίμ... ὁ ἄνθρωπος ποὺ προετοίμασε κι' ἔφερε στὸ τέρμα τὴν καταστροφὴ τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτῆς οἰκογενείας... ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοποθέτησε κοντὰ στὸ μαρκήσιο ἕνα ὄργανό του, γιὰ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ...

—'Ε, ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

—'Εσεῖς, πατέρα μου.

— Τρελλάθηκες, φτωχή μου Τζέννυ;

Κι' ὁ Μπερτινιὸλ προσπάθησε νὰ γελάσῃ. 'Αλλὰ τὸ γέλιο πνίγηκε στὸ λαιμό του, ὅταν εἶδε τὴν τρομαχτικὴ ματιὰ τῆς Τζέννυ.

— Πιστεύεις λοιπὸν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; πρόσθεσε.

—'Οταν τὸν φοβέρισα πὼς θὰ σᾶς φώναζα γιὰ νὰ τὸν διώξετε, μοῦ εἶπε: «Ναί, φωνάχτε τὸν πατέρα σας. Κι' ἂν σᾶς εἴπα τὴν ἀλήθεια, ἡ πρώτη του κίνησι, μόλις μὲ δῆ, θἄναι ν' ἀρπάξῃ αὐτὸ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ ὁρμήσῃ πάνω μου!...» Δὲν εἶχε γελαστῆ! Σᾶς κύτταζα, πατέρα, ὅταν μπήκατε... Ὦ, δὲ σᾶς εἶχα δῆ ποτὲ ἔτσι, ποτέ, ποτέ!

Κι' ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Συνέχισε ὡστόσο:

— Δὲν εἶχε γελαστῆ: Πραγματικά, χυμήξατε πάνω του, σὰν θηρίο, καὶ μὲ μιὰ μαχαιριὰ τοῦ τρυπήσατε τὴν καρδιά...

— Τὸ πιστεύεις; Τὸ πιστεύεις;... ταύλισε πάλι ὁ Μπερτινιόλ.

— Τ' ὁρκίζομαι στὸ Θεό!

Κι' ἡ Τζέννυ σήκωσε τὸ χέρι της πρὸς ἕνα 'Εσταυρωμένο, ποὺ κρεμότανε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι της.

— Τὸ πάρτυ σου εἶναι περίφημο, Μαρίκα!

Ὁ Μπερτινιὸλ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι ν' ἀμυνθῆ. Θάταν ἀνώφελο ἄλλωστε....

Εἶχε πέσει γονατιστὸς δίπλα στὸ κρεβάτι, εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ἐκείνη ἔχωσε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα. Ὁ πατέρας της τὴν ἄκουσε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Βγῆκε τότε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴν κάμαρα, προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνῃ καθόλου θόρυβο, ἀλλὰ σκοντάβοντας σ' ὅλα τὰ ἔπιπλα καθὼς περπατοῦσε τρεκλίζοντας.

Ὅταν ἡ νέα ἔνοιωσε πὼς ἦταν μόνη, λιγόστεψαν οἱ λυγμοί της. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της κι' ἔμεινε σκεπτικὴ πολλὴ ὥρα.

Τί θάκανε τώρα; Τί θὰ γινότανε;

Σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῆ, μέσ' στὴν ἀπόγνωσί της;

Μονάχα ἡ οἰκογένεια ντὲ Σουλαὶμ εἶχε βρῆ τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς της. Καὶ νὰ ποὺ τώρα εἶχε χωρίσει γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Μισέλ, ποὺ τὸν σεβότανε γιὰ τὸ χαρακτῆρα του... ἀπ' τὴ Ζιλμπέρτ, ποὺ τὴ θεωροῦσε κι' ὅλας ἀδελφή της... ἀπ' τὴν τυφλὴ ποὺ τὴν ἀγαποῦσε σὰν μητέρα της... κι' ἀπ' τὸ Λωράν της, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν λατρεύῃ!

Κάτι τῆς ἔλεγε ἀόριστα πὼς ὤφειλε νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὴ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάμει ὁ πατέρας της.

Ἔπρεπε, τὸ πρόσταζε τὸ καθῆκον της.

Πῶς ὅμως; Ἦταν τόσο ἄρρωστη ἀκόμη, ὥστε δὲν θὰ μποροῦσε κἂν νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι της.

Θυμήθηκε τότε τὸν ἀστυνομικὸ ἐκεῖνο, τὸν ἀφοσιωμένο στὸ Λωράν, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ ξαναβρῆ τὸ Ρομαὶν Γκού.

Ναί, σ' αὐτὸν θ' ἀπευθυνότανε...

Φώναξε τὴν καμαριέρα της καὶ τῆς ζήτησε πέννα, μελάνι καὶ χαρτί. Κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε:

«Κύριε Γκώμ. Ἔχω ἀνάγκη νὰ σᾶς δῶ. Ἐλάτε γρήγορα. Μὲ συγχωρῆτε ποὺ δὲν ἔρχομαι ἐγὼ σὲ σᾶς, ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ ἄρρωστη. Σᾶς περιμένω».

Ἐμπιστεύθηκε ὕστερα τὸ γράμμα στὴν πιστή της καμαριέρα, ἀφοῦ τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῆ πὼς δὲν θάλεγε τίποτε σὲ κανένα.

Ὁ Γκὼμ ἀναστατώθηκε, ὅταν τὸ πῆρε.

Τί τὸν ἤθελε ἡ κοπέλλα; Ἀπὸ καιρὸ τώρα, καταλαβαίνοντας πὼς ἦταν ἕνα θῦμα τοῦ πετρωμένου, εἶχε νοιώσει μιὰ μεγάλη συμπόνια γι' αὐτήν. Καί, σιγὰ-σιγά, βλέποντάς την, εἶχε ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασι τῆς γοητείας της, ὅπως ὅλοι. Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἀγαπάῃ...

Παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸ μέγαρο τῆς λεωφόρου Φρίντλαντ.

Ἡ Τζέννυ εἶχε δώσει τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές, κι' ἔτσι τὸν πῆγαν στὸ δωμάτιό της.

Βρισκότανε στὸ κρεβάτι της, κατάχλωμη κι' ἀδυνατισμένη.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Γκὼμ σφίχτηκε.-

Τὴν εἶχε ἀφίσει τόσο χαρουμενη, ξεχειλισμένη ἀπὸ ζωὴ καὶ ἀπὸ ὀμορφιά. Καὶ σὲ ποιὰ κατάστασι τὴν ξανάβρισκε!

Κουβέντιασαν γιὰ πολὺ οἱ δυό τους. Τί εἶπανε; Θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Γκώμ, ἡ Τζέννυ φαινόταν πιὸ ἤρεμη. Ἡ μεγάλη ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει, τῆς ξανάδινε κάποια γαλήνη.

Ὅσο γιὰ τὸ Γκώμ, ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, σταμάτησε μιὰ στιγμή, σὰν νἄθελε νὰ συγκεντρωθῆ. Πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὰ βουρκωμένα μάτια του καὶ ψιθύρισε:

—Ἂς γίνῃ ἔτσι, ἀφοῦ τὸ θέλει!

★

Ἕνα πρωί, ξαναβρίσκομε στὸ Νοζὰν τὰ πρόσωπα ποὺ εἴχαμε δῆ καὶ πάλι στὴν ἀρχὴ τῆς Ἱστορίας μας, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ἔμεναν ὅλοι σιωπηλοί, περιμένοντας κάτι τὸ θλιβερό.

Βρίσκονταν ἐκεῖ ὁ Μισὲλ κι' ὁ Λωράν, καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὕστερα, ἡ μαρκησία Φρανσουάζ, στὴ μεγάλη πολυθρόνα της. Ἡ Ζιλμπὲρτ στεκότανε κοντά της καὶ τῆς κρατοῦσε τὰ χέρια, σφίγγοντάς τα τουφεοὰ μέσα στὰ δικά της.

Εἶχαν ἔρθει ἐπίσης ὁ Ἀντρὲ ντὲ Σουλαὶ - Κορναντέκ, ὁ Συλβαὶν ντ' Ἀντραίγκ Σουλαὶμ κι' ὁ Οὐμπὲρ - Λουὶ ντὲ Λεστερὰκ ντ' Ἀντραίγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος

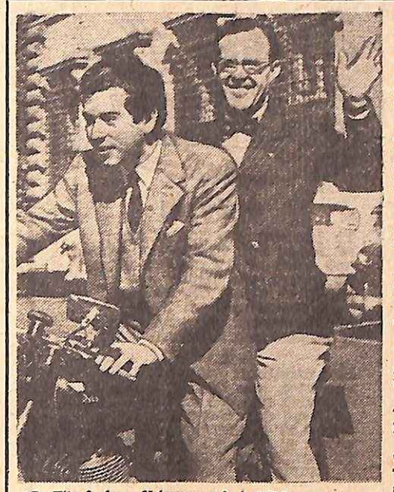

Ὁ Τζουλιάνο Κάμπια κι' ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Οὐίλλιαμ Γκόργκες, σ' ἕνα περίπατό τους μὲ μοτοσυκλέττα στὴ Ρώμη.

Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΛΟΧΙΑΣ μὲ τὴ «χρυσῆ καρδιὰ»

Ξανάδωσε τὸ φῶς σ' ἕνα τυφλὸ νεαρὸ Ἰταλὸ καὶ τὴ δυνατότητα νὰ γίνῃ ἐξαιρετικὸς πιανίστας!...

Τὴν περασμένη Κυριακή, ἔδωσε τὸ πρῶτο του κοντσέρτο, ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ τηλεόρασι, ἕνας νεαρὸς πιανίστας, ἡλικίας μόλις δεκαεννέα ἐτῶν, ποὺ κατέπληξε ὅλους τοὺς ἀκροατὲς μὲ τὸ θαυμάσιο ταλέντο του. Δίπλα του στεκόταν, γεμᾶτος καμάρι, ἕνας Ἑλληνοαμερικανὸς πρώην λοχίας, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Ὀχάιο γιὰ νὰ παραστῆ στὸ «ντεμπούτο» τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ.

Μόλις τὸ κοντσέρτο τελείωσε, ὁ μικρὸς πιανίστας γύρισε στὸν Ἀμερικανὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ, Οὐίλλιαμ. Σὲ σένα τὰ χρωστῶ ὅλα!...

Ὁ Τζουλιάνο Κάμπια κι' ὁ Οὐίλλιαμ Γκόργκας εἶναι πρωταγωνιστὲς μιᾶς πολὺ συγκινητικῆς ἱστορίας, ποὺ ἄρχισε ἐδῶ κι' ἑντεκα χρόνια.

Τότε, στὰ 1945, ὁ Τζουλιάνο ἦταν μονάχα ὀχτὼ χρόνων. Μιὰ μέρα, ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ ἀποχωροῦσαν πιὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἔγινε στὸ χωριὸ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, τὸ θέλτρε, μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομή. Ὁ μικρός, ποὺ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔπαιζε μὲ τοὺς συντρόφους του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατατρομαγμένος γιὰ νὰ πάῃ κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Διέσχισε, λοιπόν, τὸν δρόμο, ἀλλ' ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ περνοῦσαν μερικοὶ Γερμανοὶ στρατιῶτες ἔφιπποι. Ὁ Τζουλιάνο, στὴ βία του, σκόνταψε καὶ βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀλόγων. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸν κτύπησε στὸ πρόσωπο.

Οἱ συνέπειες τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ ἦταν τρομερές. Τὸ παιδάκι ἔχασε τὸ ἕνα του ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ ἄλλο πληγώθηκε τόσο πολύ, ὥστε ἀπόμεινε τυφλό.

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Ὁ πόλεμος, στὸ μεταξύ, εἶχε τελειώσει. Καὶ στὸ θέλτρε ἔφτασαν οἱ Ἀμερικανοί.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Οὐίλλιαμ Γκόργκας, ποὺ σὲ ἕνα ὑπαίθριο νυχτερινὸ γλέντι ἔτυχε ν' ἀκούσῃ τὸν μικρὸ Τζιουλιάνο νὰ παίζῃ ἀκορντεόν. Ἡ τέχνη τοῦ μικροῦ, τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ σηκώθηκε νὰ τοῦ προσφέρῃ μιὰ σοκολάτα.

Ἀλλὰ τὸ παιδὶ δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὴν πάρῃ. Ἔμεινε ἀδιάφορο καὶ σὰν ἀσυγκίνητο. Ὁ Γκόργκας δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ, ὅταν κάποιος τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Εἶναι τυφλό!»

Ὕστερα, τοῦ διηγήθηκε τὸ ἀτύχημα, ποὺ κε συνέβη στὸν Τζουλιάνο.

Ὁ λοχίας Οὐίλλιαμ Γκόργκας συγκινήθηκε πολὺ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀφήγησι. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἔλεγαν «χρυσῆ καρδιὰ» γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐαισθησία του. Ὅλοι ἤξεραν γι' αὐτὸν καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ γεγονός:

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, εἶχε παρουσιαστῆ στὴν ἐπιτροπὴ προαγωγῶν, γιὰ νὰ ἐξεταστῆ προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνθυπολοχαγός. Ἕνας, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς ἐξεταστές του τοῦ εἶπε πῆ:

—Ἂς ὑποθέσουμε, ὅτι ἔχετε ὑπὸ τὶς διαταγές σας ἑκατὸ ἄντρες καὶ πρόκειται μ' αὐτοὺς νὰ καταλάβετε ἕνα ἐχθρικὸ ὕψωμα. Ἂν, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐπιθέσεως, δυὸ ἄντρες σας προσπαθήσουν νὰ τὸ σκάσουν, τί θὰ κάνετε;

—Θὰ καταλάβω τὸ ὕψωμα μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἑνεννῆντα ὀχτώ, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόργκας.

—Ὄχι, τοῦ εἶπε ὁ ἐξεταστής. Πρῶτα θὰ πυροβολήσετε τοὺς δυὸ λιποτάχτες, γιατὶ θᾶναι προδότες...

Ὁ Γκόργκας σκέφτηκε γιὰ λίγο κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε:

—Καταλαβαίνω, αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ θὰ τὸκανα ποτέ. Ἀποσύρω τὴν ὑποψηφιότητά μου γιὰ ἀξιωματικός.

Ἡ τραγική, λοιπόν, ἱστορία τοῦ μικροῦ Τζουλιάνο Κάμπια τὸν συγκίνησε βαθειά. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἔτσι, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀμερική, πῆρε τὸ παιδὶ αὐτὸ μαζί του. Τὸ πῆγε σὲ διακεκριμένους γιατροὺς καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λεπτὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸ μισοχαλασμένο μάτι, τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ μικρὸς Τζουλιάνο δὲν ἦταν πιὰ τυφλός.

Τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο πρόσωπο, ποὺ εἶδε, ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ ἀπόλυτου σκοτάδιου, ἦταν τοῦ λοχία μὲ τὴ «χρυσῆ καρδιά», ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ὅταν ὁ Τζουλιάνο, βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ὁ Οὐίλλιαμ Γκόργκας τοῦ εἶπε:

—Τόσον καιρὸ ἔμεινες μέσα στὸ σκοτάδι. Τώρα πρέπει νὰ διασκεδάσῃς. Θὰ σὲ πάω, λοιπόν, νὰ δῆς τὰ πιὸ ὄμορφα πράγματα τοῦ κόσμου!

Ἔκαναν, ἔτσι, οἱ δυὸ τους ἕνα πολυήμερο ταξίδι στὶς πιὸ μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Τζουλιάνο Κάμπια, ποὺ πρὶν τυφλωθῆ, δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ποτὲ ἀπὸ τὸ χωριό του, ξαναβρίσκοντας τώρα τὴν ὁρασί του μέσα στὶς κολοσσιαῖες αὐτὲς πολιτεῖες, νόμιζε πὼς ζοῦσε σ' ἕνα παράξενο, γοητευτικὸ ὄνειρο.

Ἔμεινε στὴν Ἀμερικὴ ἕξη μῆνες. Ὕστερα γύρισε στὸ θέλτρε. Τὸ μάτι του τώρα ἔβλεπε περίφημα. Μπόρεσε ἔτσι ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσι του κι' ἄρχισε νὰ σπουδάζῃ μουσική. Ἡ ἐπίδοσί του στὸ πιάνο, τὸν ξεχώρισε γρήγορα ἀπ' ὅλους τοὺς συμμαθητές του, στὸ ὠδεῖο τῆς Πάδουας, ὅπου σπούδαζε, κι' οἱ καθηγητές του, ἐνθουσιασμένοι μαζί του, τὸν χαρακτήριζαν σὰν ἕνα παιδι-θαῦμα.

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ὁ Τζουλιάνο Κάμπια εἶχε τακτικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν εὐεργέτη του κι' ὅταν μὲ πρότασι τοῦ ὠδείου τῆς Πάδουας ἐπρόκειτο νὰ παρουσιαστῆ στὴν τηλεόρασι καὶ νὰ δώσῃ τὸ πρῶτο του κοντσέρτο, τὸ ἔγραψε μὲ χαρὰ στὸν Οὐίλλιαμ.

Ἐκεῖνος ἀποφάσισε τότε νὰ πάῃ στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ παραστῆ στὴν ἐπίσημη αὐτὴ ἐναρξι τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Τζουλιάνο.

Κι' ὅταν τελείωσε θριαμβευτικὰ τὸ κοντσέρτο, ὁ Τζουλιάνο Κάμπια, μπροστὰ σὲ χιλιάδες μάτια κι' αὐτιά, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν ἐκπομπή, γύρισε κι' εἶπε στὸν Οὐίλλιαμ Γκόργκας τὰ λόγια ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή:

«Σ' εὐχαριστῶ, Οὐίλλιαμ. Σὲ σένα τὰ χρωστῶ ὅλα!»

Τὸν Αὔγουστο τοῦ ἑπομένου χρόνου, ὁ Τζουλιάνο Κάμπια θὰ πάῃ στὴ φιλαδέλφεια γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα κοντσέρτο γιὰ τὶς ἀμερικανικὲς ἔνοπλες δυνάμεις. Μ' αὐτὴ τὴ χειρονομία του θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸν Οὐίλλιαμ Γκόργκας, τὸν Ἑλληνοαμερικανὸ πρώην λοχία («μὲ τὴ χρυσῆ καρδιά»). Αὐτὸς ἐξ ἄλλου ὁ τελευταῖος δήλωσε πὼς εἶναι βέβαιος ὅτι στὸ κοντσέρτο ἐκεῖνο θᾶναι παρόντες καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ποὺ ὑπηρετοῦσαν μαζί του στὴ στρατιωτικὴ μονάδα, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκατασταθῆ τὸ 1945 στὸ θέλτρε.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν ἀγαπήσει τὸ μικρὸ Τζουλιάνο καὶ τὸν εἶχαν σὰν «μασκοτ» στὴ μονάδα τους. Καὶ θὰ συγκινηθοῦν ἀσφαλῶς πολύ, ὅταν δοῦν κι' ἀκούσουν, διάσημο πλέον πιανίστα, τὸ ἄλλοτε τυφλὸ παιδάκι, ποὺ τοὺς διασκέδαζε μὲ τὸ ἀκορντεόν του.

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΝΕΦΡΑ ΤΗΓΑΝΗΤΑ

Κόβετε τὰ νεφρὰ σὲ φέτες καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ βούτυρο γρήγορα σὲ δυνατὴ φωτιά. Τὰ πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὰ σερβίρετε μὲ πατάτες τηγανητὲς καὶ μὲ σαλάτα.

Σημ.: Τὰ νεφρὰ θέλουν, γιὰ νὰ ψηθοῦν, δυνατὴ φωτιά. Ἐὰν σιγοψηθοῦν, θ' ἀφίσουν τὸ ζουμί τους καὶ θὰ γίνουν σκληρά.

ΝΤΟΛΜΑΔΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Ὑλικά:
Ἀμπελόφυλλα φρέσκα ἢ κονσέρβας.
150 δράμια κιμᾶς.
½ φλυτζάνι τσαγιοῦ βούτυρο.
2 ὡς 3 κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
1 φλυτζάνι τσαγιοῦ ρύζι βρασμένο.
Ἄνηθος καὶ μαϊντανός.
2 φλυτζάνια τσαγιοῦ ζεστὸ νερό.
½ λεμόνι.
Σάλτσα αὐγολέμονο.

Γιὰ τὴ σάλτσα αὐγολέμονο:
2 φλυτζάνια τσαγιοῦ ζωμὸς κρέατος.
2 κουταλιὲς σούπας (κοφτὸς) ἀλεύρι.
2 κροκάδια αὐγῶν.
½ λεμόνι.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Ἐκτέλεσις:
Ζεματᾶτε τ' ἀμπελόφυλλα. Ἀναμιγνύετε τὸν κιμᾶ, τὸ βούτυρο, τὰ κρεμμύδια, ἀφοῦ τὰ βράσετε καὶ τὰ στραγγίσετε, τὸ ρύζι, λίγο μαϊντανὸ καὶ ἄνηθο, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Τυλίγετε τὰ ντολμαδάκια καὶ τὰ βάζετε σὲ σειρὲς μέσα σὲ κατσαρόλα στρωμένη μὲ μερικὰ ἀμπελόφυλλα. Τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα πιάτο ἀναποδογυρισμένο, ρίχνετε τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 1 ὥρα. Τὰ σερβίρετε ζεστὰ μὲ σάλτσα αὐγολέμονο.

Βράζετε τὸ ζωμό. Χτυπᾶτε τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν μαζὶ μὲ τὸ ἀλεύρι καὶ μὲ τὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Προσθέτετε, λίγο-λίγο, τὸ ζεστὸ ζωμό, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Βράζετε τὴ σάλτσα σὲ σιγανὴ φωτιά, ἢ σὲ μπαὶν-μαρὶ ὡς ὅτου πήξῃ, ἐνῶ τὴν ἀνακατεύετε συνεχῶς.

Στὴ νκατσαρόλα ἀτμοῦ: Ἑτοιμάζετε τὰ ντολμαδάκια ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω. Βάζετε μέσα στὴν κατσαρόλα τὴ σχάρα της καὶ τοποθετεῖτε ἐπάνω σὲ σειρὲς τὰ ντολμαδάκια. Τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα πιάτο ἀναποδογυρισμένο, ρίχνετε 1½ φλυτζάνι τσαγιοῦ νερὸ καὶ τὸ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ βάζετε τὸ καπάκι τῆς κατσαρόλας. Ἀφίνετε νὰ βράσουν ἐπὶ 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Ἀποσύρετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήσῃ τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας — μετὰ 15 περίπου λεπτά.

ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ ΛΑΧΑΝΟ

(Βλ. «Λαχανο-ντολμάδες»).

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΜΕ ΚΡΕΜΜΥΔΙ

Ὑλικά:
150 δράμια κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
Λάδι καὶ βούτυρο.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
6 αὐγά, ἐλαφρὰ χτυπημένα.

Ἐκτέλεσις:
Βάζετε σὲ τηγάνι τὰ κρεμμύδια μὲ 2 κουταλιὲς περίπου λάδι καὶ 2 βούτυρο. Προσθέτετε ἁλάτι καὶ πιπέρι, τ' ἀνακατεύετε καὶ τὰ σκεπάζετε. Ἀφίνετε νὰ ψηθοῦν σὲ πολὺ σιγανὴ φωτιὰ ὡς ὅτου μαραθοῦν καὶ ἀρχίσουν νὰ ξανθαίνουν. Κατόπιν ρίχνετε τ' αὐγά, ἀνακατεύετε ἐλαφρὰ καὶ τ' ἀφίνετε στὴ φωτιὰ 2 ὡς 3 λεπτὰ ἢ ὡς ὅτου πήξουν.

Σημ.: Προσθέτετε, ἐὰν θέλετε, στ' αὐγά, ὅταν θὰ τὰ χτυπήσετε, 4 ὡς 6 κουταλιὲς γάλα καὶ μιὰ κουταλιὰ (κοφτὴ) ἀλεύρι.

ΟΡΤΥΚΙΑ ΠΙΛΑΦΙ

Ὑλικά:
6 ὀρτύκια.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Λίγο βούτυρο.
2 φλυτζάνια τσαγιοῦ ρύζι.
1 κρεμμυδάκι ψιλοκομμένο.
4 φλυτζάνια τσαγιοῦ ζωμὸς κρέατος ἢ νερό.

Ἐκτέλεσις:
Καθαρίζετε καὶ πλένετε τὰ πουλιά, πασπαλίζετε τὸ ἐσωτερικό τους ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς κοιλιᾶς μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ δένετε τὰ πόδια καὶ τὶς φτεροῦγες. Τὰ κοκκινίζετε μὲ λίγο βούτυρο σὲ σιγανὴ φωτιά, προσθέτετε 2 ὡς 3 κουταλιὲς νερὸ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν σκεπασμένα. Ἑτοιμάζετε τὸ πιλάφι:

Σωτάρετε μὲ λίγο βούτυρο τὸ κρεμμυδάκι καὶ ρίχνετε τὸ ρύζι, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Τὸ ἀνακατεύετε 2 ὡς 3 λεπτὰ καὶ κατόπιν ρίχνετε τὸ ζωμὸ κρέατος ἢ τὸ νερὸ (πολὺ ζεστό). Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα, χαμηλώνετε τὴ φωτιὰ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ ἐπὶ 18 λεπτά. Ρίχνετε τὸ πιλάφι στὰ ψημμένα ὀρτύκια, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ἀφίνετε κοντὰ σὲ φωτιά, ἢ σὲ σιγανὸ φοῦρνο ἐπὶ 3 ὡς 4 λεπτά. Ἀδειάζετε τὸ πιλάφι μὲ τὰ ὀρτύκια σὲ πιατέλλα καὶ σερβίρετε. Ἐὰν θέλετε, μπορεῖτε νὰ σερβίρετε μαζὶ μιὰ νόστιμη σάλτσα ἀπὸ τομάτες.

ΟΡΤΥΚΙΑ ΜΕ ΤΟΜΑΤΑ

Ὑλικά:
6 ὀρτύκια.
Λίγη σταφίδα μαύρη (προαιρετικῶς).
Μερικὰ κουκουνάρια (προαιρετικῶς).
Βούτυρο ἢ λάδι.
2 μικρὰ κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
2 δόντια σκόρδο ψιλοκομμένα.
Λίγο πιπέρι ἀκοπάνιστο.
2 γαρύφαλα.
1 ποτῆρι κρασὶ ἄσπρο.
½ ποτῆρι χυμὸ τομάτας.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Φέτες ψωμιοῦ τηγανισμένες σὲ βούτυρο.

Ἐκτέλεσις:
Καθαρίζετε τὰ πουλιά, τὰ πλένετε καὶ βάζετε μέσα στὴν κοιλιά τους, ἂν θέλετε, λίγη σταφίδα καὶ κουκουνάρι. Τὰ κοκκινίζετε μὲ βούτυρο ἢ λάδι, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ σκόρδο, ἁλάτι, πιπέρι, τὰ γαρύφαλα καὶ τὰ σωτάρετε μερικὰ λεπτά. Τὰ σβύνετε μὲ τὸ κρασὶ καὶ ρίχνετε τὴν τομάτα. Τὰ σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ ½ περίπου ὥρα. Βγάζετε τὰ ὀρτύκια ἀπὸ τὴ σάλτσα καὶ τὰ βάζετε μέσα σὲ πιατέλλα ἐπάνω σὲ φέτες ψωμιοῦ τηγανισμένες μὲ βούτυρο. Περνᾶτε τὴ σάλτσα ἀπὸ τρυπητό, τὴν ξαναζεσταίνετε καὶ τὴ ρίχνετε ἐπάνω στὰ ὀρτύκια.

ΟΡΤΥΚΙΑ ΣΧΑΡΑΣ

Μαδᾶτε τὰ ὀρτύκια, τὰ πλένετε καὶ τὰ κόβετε κατὰ μῆκος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ στήθους. Τ' ἀνοίγετε καὶ τὰ χτυπᾶτε ἐλαφρὰ μὲ ἕναν μπαλτὰ γιὰ νὰ πλατυνθοῦν. Κατόπιν τὰ πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι, τ' ἀλείφετε μὲ λυωμένο βούτυρο καὶ τὰ τυλίγετε μέσα σὲ γαλέτα κοπανισμένη.

Βάζετε σὲ φωτιὰ μιὰ σχάρα καὶ τὴν ἀλείφετε μὲ λίγο βούτυρο ἢ μὲ λάδι. Ὅταν ζεσταθῆ καλά, τοποθετεῖτε ἐπάνω τὰ ὀρτύκια. Τὰ ψήνετε σὲ μέτρια φωτιὰ καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές.

Σημ.: Τὰ ὀρτύκια ψήνονται καὶ σὲ ἠλεκτρικὸ φοῦρνο ὡς ἑξῆς: Βάζετε ἐπάνω σὲ ταψάκι μιὰ σχάρα καὶ τοποθετεῖτε ἐπάνω τὰ ὀρτύκια, ἀφοῦ τὰ ἑτοιμάσετε ὅπως ἀναφέρεται ἀνωτέρω. Τὰ βάζετε μέσα στὸ φοῦρνο 15 περίπου ἑκατοστὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἐπάνω θερμαντικὸ στοιχεῖο τοῦ φούρνου (γκρίλ). Ὅταν ψηθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, τὰ γυρίζετε γιὰ νὰ ψηθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

ΜΕ ΤΗ ΦΟΡΜΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Μὴν ἀφίνετε τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν μὲ τὶς φόρμες τῶν γλυκῶν! Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Τζεφρεὺ Ρανκίν, στὸ Λὸς Ἀντζελες, ἀγνοοῦσε προφανῶς αὐτὸ τὸν κανόνα κι' ἄφισε τὸ σκανταλιάρικο ἀγοράκι της, ἡλικίας 19 μηνῶν, νὰ πάρῃ ἀπ' τὴν κουζίνα μιὰ φόρμα. Μετάνοιωσε ὅμως πικρά, ὅταν διαπιστώσε πὼς... τὴν εἶχε σφηνώσει στὸ κεφάλι του, τόσο σφιχτὰ ποὺ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ βγῆ! Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ... τοὺς πυροσβέστες, ποὺ, ὅπως βλέπτε, κόψανε μὲ σιδεροπρίονο τὸν πάτο καὶ τὰ πλευρὰ τῆς φόρμας κι' ἐλευθέρωσαν τὸ μικρό!

ΟΡΕΚΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΣΤΑΚΟΣ ΜΕ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ

(Σὲ ταρτελέτες τῆς μπουκιᾶς).

Ὑλικά:
Ἀστακὸς βρασμένος (βλ. συνταγή).
Μαγιονέζα.
Ἐλάχιστο κόκκινο πιπέρι.
Ταρτελέτες τῆς μπουκιᾶς.

Ἐκτέλεσις:
Βάζετε μέσα σὲ ταρτελέτες τῆς μπουκιᾶς κομματάκια ἀστακοῦ βρασμένου. Ρίχνετε ἐπάνω λίγη μαγιονέζα καὶ πασπαλίζετε στὴν ἐπιφάνεια ἐλάχιστο κόκκινο πιπέρι.

Σημ.: Ἀντικαθιστᾶτε τὸν ἀστακὸ μὲ καβουράκια, τόνο, σολομὸ ἢ γαρίδες.

Μὲ ρωσικὴ σαλάτα: Προσθέτετε σὲ ρωσικὴ σαλάτα κομματάκια ἀπὸ κρέας, πουλερικό, γλῶσσα βραστή, ἀστακό, τόνο, καβουράκια κουτιοῦ ἢ γαρίδες. Γεμίζετε μὲ τὸ παρασκεύασμα μικροῦτσικες ταρτελέτες καὶ πασπαλίζετε ἐπάνω, ἐὰν θέλετε, ἐλάχιστο κόκκινο πιπέρι.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΒΡΑΣΤΕΣ

Ὑλικά:
Γαρίδες.
Λαδόξυδο.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Ψωμί, βούτυρο.
Μουστάρδα.

Ἐκτέλεσις:
Ρίχνετε τὶς γαρίδες νὰ βράσουν σὲ ἁλατισμένο νερό. Τὶς καθαρίζετε καὶ ρίχνετε ἐπάνω λαδόξυδο, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Ἀφίνετε νὰ μείνουν στὸ ψυγεῖο ἐπὶ 4 ὧρες.

Κόβετε ψωμὶ φόρμας σὲ μικρὰ τετράγωνα καὶ τ' ἀλείφετε μὲ λίγο βούτυρο, ἀφοῦ τὸ δουλέψετε μὲ λίγη μουστάρδα. Βάζετε ἐπάνω στὸ καθ' ἕνα ἀπὸ μιὰ γαρίδα καὶ τὴν καρφώνετε μαζὶ μὲ τὸ ψωμάκι μὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα.

Ὁ Λευκὸς Οἶκος βουλιάζει σιγὰ-σιγὰ

Ἡ γῆ δὲν εἶναι ΣΤΑΘΕΡΗ

Ὁλόκληρες πόλεις βυθίζονται στὸ ἔδαφος

Ἔχομε συνηθίσει νὰ θεωροῦμε σὰν σύμβολο σταθερότητος τὸ στερεὸ ἔδαφος ποὺ πατᾶμε. Κι' ὅμως, πόσες φορὲς αὐτὸ ὑποχωρεί, φεύγει κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας! Ὄχι δὲ μονάχα ὅταν γίνωνται σεισμοί, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ κανονικὲς συνθῆκες.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα παρουσιάζει ὁ περίφημος Πύργος τῆς Πίζας, ποὺ ἔχει ἤδη γείρει πρὸς τὴ μιὰ πλευρά, τόσο ὥστε ἡ κορυφή του ν' ἀπέχη 5 μέτρα περίπου ἀπὸ τὴν κατακόρυφη θέσι. Ἡ κλίσι του δὲ αὐτὴ μεγαλώνει ὁλοένα περισσότερα, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐδάφους ποὺ ὑποχωρεῖ σιγὰ-σιγά. Γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα, θὰ χρειαστῆ ἴσως νὰ τὸν κατεδαφίσουν καὶ νὰ τὸν ξαναχτίσουν, πρὶν γκρεμιστῆ μονάχος του.

Πολὺ σπουδαιότερο καὶ ὀξύτερο παρουσιάζεται τὸ πρόβλημα γιὰ τὴ Βενετία, ποὺ τὰ θεμέλιά της ἔχουν διαβρωθῆ ἀπ' τὸ νερό. Τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν σπιτιῶν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς πόλεως μὲ τὰ κανάλια στηρίζονται σὲ χοντρὰ ξύλα, ἀπὸ πεῦκο καὶ δρῦ. Ὅσα ξύλα βρίσκονται βαθύτερα μέσ' στὸ νερὸ διατηροῦνται σκληρὰ καὶ συμπαγῆ παρ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ ἔχουν περάσει. Αὐτὰ ποὺ βρίσκονται ὅμως πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, ἔχουν σαπίσει ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀέρος καὶ ὡρισμένων μικροοργανισμῶν.

Ἔτσι, 3 χιλιάδες μέγαρα, μνημεῖα καὶ σπίτια τῆς Βενετίας κινδυνεύουν νὰ καταρρεύσουν μέσα στὶς διώρυγες. Εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχη σήμερα ἕνα κτίριο μὲ ἐντελῶς ἴσιους τοίχους. Οἱ ἐξωτερικὲς σκάλες ποὺ ὁδηγοῦσαν ἄλλοτε ἀπὸ τὶς ἐξώπορτες τῶν σπιτιῶν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἔχουν πιὰ καταποντιστῆ, καὶ τὸ νερὸ φτάνει ὡς τὰ κατώφλια.

Μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι πιστεύουν ὅτι ἡ Βενετία δὲν ἔχει πιὰ περισσότερο ἀπὸ 50 χρόνια «ζωή». Ὕστερα θὰ μεταβληθῆ σὲ ἐρείπια.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσι—ποὺ μᾶς ἔχει κι' ἄλλοτε ἀπασχολήσει — εἶναι τῆς Πόλεως τοῦ Μεξικοῦ. Ὁλόκληρο τὸ κέντρο της βουλιάζει σιγὰ-σιγὰ στὸ ἔδαφος. Μιὰ παλιὰ σχολή της βρίσκεται σήμερα 1 μέτρο καὶ 20 πόντους πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχική της θέσι. Τὸ Μέγαρο Καλῶν Τεχνῶν ἔχει τὴν ἐξώπορτά του στὸ ἐπίπεδο τοῦ δρόμου, ἐνῶ ἄλλοτε ὁδηγοῦσαν σ' αὐτὴν μερικὰ πέτρινα σκαλοπάτια. Ὡρισμένοι δρόμοι βουλιάζουν κατὰ 30 - 35 πόντους τὸ χρόνο.

Ἡ συνεχὴς αὐτὴ καθίζησι ὀφείλεται στὸ ὅτ ἡ πόλις ἔχει χτιστῆ πάνω σ' ἕνα παχὺ στρῶμα στάχτης ἡφαιστείου. Ἀνάμεσα στοὺς κόκκους τῆς ἐλαφριᾶς αὐτῆς σκόνης ὑπάρχουν ποσότητες νεροῦ. Τὸ βάρος τῶν κτιρίων συμπιέζει τὴ στάχτη. Τὰ πηγάδια πάλι τραβᾶνε τὸ νερό, κάνοντας ἔτσι νὰ συμπιέζεται ἡ στάχτη ἀκόμη περισσότερο. Γι' αὐτό, εἶπε κάποιος χαρακτηριστικὰ ὅτι «κάθε φορὰ ποὺ ἕνας κάτοικος τῆς Πόλεως τοῦ Μεξικοῦ πίνει ἕνα ποτῆρι νερό, κάνει νὰ βουλιάζη λίγο παραπάνω ἡ πόλι του»!

Μικρότερες καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους παρατηροῦνται στὸ Λόνγκ Μπῆτς τῆς Καλιφορνίας καὶ στὸ ἀεροδρόμιο Λαγκουάρντια τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τό... πάθημα τοῦ Λόνγκ Μπῆτς ὀφείλεται στὴν ἐξαγωγὴ πετρελαίου καὶ φυσικοῦ ἀερίου ἀπ' τὸ ὑπέδαφος.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, ἔχει γίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάνω σ' ἕνα χῶρο «ἐπιχωματωμένο» μὲ σκουπίδια, καὶ γι' αὐτὸ ἔχει βουλιάξει σὲ ὡρισμένα μέρη περὶ τὰ 2½ μέτρα. Τὸ κτίριο τῶν γραφείων του στηρίζεται πάνω σὲ «γρύλους», ὥστε ν' ἀνασηκώνεται λίγο κάθε τόσο, γιὰ νὰ μὴ καταντήση... ὑπόγειο!

Ἀλλὰ κι' ὁ Λευκὸς Οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, καθιζάνει σιγὰ - σιγά. Ὅταν ἐπισκευάσθηκε, τὸ 1950, διαπιστώθηκε ὅτι οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι του εἶχαν κατεβῆ κατὰ 5 - 7 πόντους ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ θέσι τους.

Ἄλλα γνωστὰ κτίρια, ποὺ ἔχουν... βάσανα μὲ τὰ θεμέλιά τους, εἶναι ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Οὐεστμίνστερ, ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου στὸ Λονδῖνο, ἡ μητρόπολις τοῦ Στρασβούργου καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴ Νέα Ὑόρκη.

Στὰ νέα μεγάλα κτίρια δὲν παρουσιάζονται τέτοια ἀπρόοπτα (ἐκτὸς ἂν βρίσκωνται σὲ μιὰ μεγάλη περιοχὴ ποὺ καθιζάνει ὁλόκληρη). Γιατὶ ἡ θεμελίωσις γίνεται σήμερα μὲ ἐπιστημονικὲς μεθόδους. Ὑπάρχουν π.χ. ὑδραυλικὲς πρέσες, ποὺ πιέζουν δοκιμαστικὰ τὸ ἔδαφος μὲ τόση δύναμι, ὅσο βάρος θὰ ἔχη τὸ κτίριο ποὺ θὰ χτιστῆ ἐκεῖ πάνω, καὶ οἱ μηχανικοὶ παρατηροῦν τὰ ἀποτελέσματα καὶ κανονίζουν ἀνάλογα τὴν κατασκευὴ τῶν θεμελίων.

Οἱ πρόοδοι αὐτὲς ἀποτελοῦν καρπὸς τῆς πείρας ποὺ ἀπέκτησαν οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ κατὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ «μετρὸ» τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅταν χρειάστηκε νὰ ὑποθεμελιωθοῦν τὰ γειτονικὰ σπίτια.

Χάρις σ' αὐτὲς δέ, ὁ περίφημος οὐρανοξύστης τῆς Νέας Ὑόρκης «Ἐμπάϊρ Στέϊτ Μπίλντινγκ», ἀπ' τὸ 1930 ποὺ χτίστηκε ὡς σήμερα, ἔχει βυθιστῆ μέσα στὸ ἔδαφος μόνο κατὰ 3 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου!

Μερικοὶ Νεοϋορκέζοι φοβοῦνται πὼς ὁλόκληρη ἡ νῆσος τοῦ Μανχάταν κατεβαίνει σιγὰ - σιγά, ἀπ' τὸ τεράστιο βάρος τῶν οὐρανοξυστῶν ποὺ συγκρατεῖ. Ἀλλ' οἱ μηχανικοὶ ἐξηγοῦν ὅτι τὸ βάρος ποὺ ἀφαιρέθηκε μὲ τὸ χτίσιμο, εἶναι μεγαλείτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔχει προστεθῆ! Πράγματι, οἱ πέτρες καὶ τὰ χώματα τῶν ἐκσκαφῶν ζυγίζουν σχεδὸν πάντοτε περισσότερο ἀπ' τὸ κτίριο ποὺ θὰ χτιστῆ κατόπιν. Μιὰ πολυκατοικία μὲ 20 ὀρόφους π.χ. ἔχει βάρος 12.000 τόννων, ἐνῶ τὰ χώματα κι οἱ πέτρες ποὺ ἀφαιρέθηκαν κατὰ τὸ σκάψιμο τῶν θεμελίων της, ζυγίζαν μεταξὺ 20 καὶ 40 χιλιάδων τόννων.

Ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶναι μικρότερη προκειμένου γιὰ παλιὰ καὶ βαρυὰ κτίρια καὶ μεγαλείτερη γιὰ τὰ καινούργια, ποὺ γίνονται ἐλαφρότερα χάρις στὴ συστηματικὴ χρησιμοποίησι γυαλιοῦ καὶ ἀλουμινίου. Ἔτσι, ἕνα καινούργιο κτίριο μὲ 25 ὀρόφους μπορεῖ νὰ ζυγίζη ὅσο ἕνα στρῶμα χώματος ἴσης ἐκτάσεως καὶ πάχους 3,5 μέτρων.

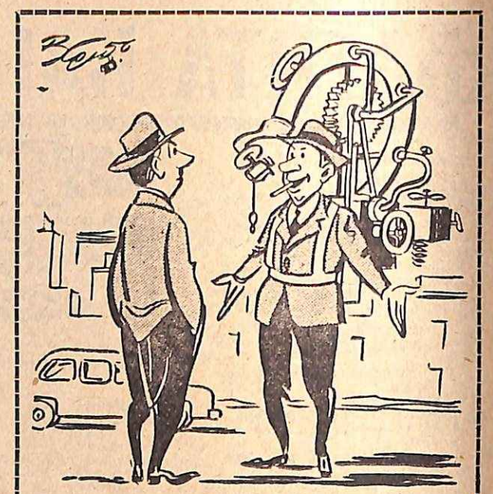

— *Ἐφεῦρα, αὐτὸν τὸν αὐτόματο ἀναπτήρα, κι' ἔστι ἡσύχασα μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ μπενζίνες καὶ τὰ τοιαῦτα!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ δύτης καὶ ἡ βροχὴ

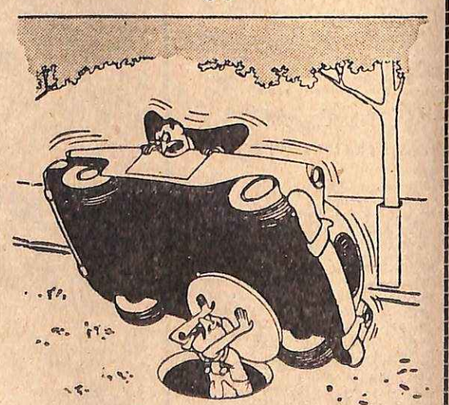

— *Ποῦ ἤρθες καὶ ἄραξες, χριστιανέ μου;*

ΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΦΘΟΡΙΟΥ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ;

Εἶναι προτιμώτεροι γιὰ τὰ μάτια μας ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἠλεκτρικὲς λάμπες

Ὁ περισσότερος κόσμος ἔχει τὴν ἐσφαλμένη ἰδέα, ὅτι οἱ λαμπτῆρες φθορίου εἶναι ἐπιβλαβεῖς γιὰ τὰ μάτια σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπ' ὅ,τι οἱ συνηθισμένες ἠλεκτρικὲς λάμπες. Ἡ γνώμη αὐτὴ ὀφείλεται ἴσως στὸ «ψυχρο» φῶς αὐτῶν τῶν λαμπτήρων.

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι διαφορετική. Ὄχι μονάχα ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς τεχνικῆς προόδου, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ὑγιεινῆς, ὁ φωτισμὸς μὲ φθόριο εἶναι καλύτερος καὶ πρέπει νὰ τὸν προτιμᾶμε.

Σύμφωνα μὲ τὶς διαπιστώσεις, ποὺ ἔχουν κάνει στὸ ζήτημα αὐτὸ κορυφαῖοι ὀφθαλμίατροι, οἱ λαμπτῆρες φθορίου ἐκπέμπουν ἀκτινοβολία, τῆς ὁποίας οἱ ἰδιότητες εἶναι περισσότερο ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἀπ' ὅ,τι εἶναι οἱ ἰδιότητες τῶν κοινῶν ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν. Ἀπαιτοῦν λιγώτερη προσπάθεια ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ δὲν τὰ κουράζουν τόσο γρήγορα.

Ὡστόσο, ἔχουν κι' οἱ λαμπῆρες φθορίου τὶς ἀτέλειές τους. Παρουσιάζουν κι' αὐτοὶ ὡρισμένους κινδύνους γιὰ τὴν ὅρασι. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς συστήσουμε τὴ χρῆσι λαμπτήρων φθορίου, ποὺ ἐκπέμπουν φῶς σὲ ζεστοὺς τόνους, δηλαδὴ λευκόχρυσους, γιατὶ δυστυχῶς εἶναι ἀπείρως πιὸ διαδεδομένοι ἐκεῖνοι ποὺ σκορπίζουν μιὰ γαλαζόασπρη, παγερὴ ἀκτινοβολία. Τοὺς τελευταίους μποροῦμε ἀκίνδυνα νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦμε σὲ χώρους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη φωτισμοῦ κατὰ τὴν ἡμέρα, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ τὸ φῶς δὲν εἶναι ἀρκετό.

Οἱ λαμπτῆρες φθορίου, ὅταν τοὺς διαλέξουμε μ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσι, ποὺ ἀναφέραμε, ἐπιτυγχανοῦν φῶς δυνατώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν κοινῶν ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν κι' ἀσυνήθιστοι καθὼς εἴμαστε, εἶναι πιθανὸ ὕπτερα ἀπὸ κάμποσο χρονικὸ διάστημα νὰ κουραστοῦν τὰ μάτια μας.

Ἐξ ἄλλου, οἱ λαμπῆρες φθορίου ἐκπέμπουν ἄφθονες ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ ἥλιος ἐκπέμπει σὲ πολὺ μεγαλύτερη ποσότητα τέτοιες ἀκτῖνες. Μὰ ἄλλο τόσο εἶδὲν κυττάνε ποτὲ ἀπ' εὐθείας τὸν ἥλιο, ἐνῶ δὲν κάνουν τὸ ἴδιο γιὰ τοὺς λαμπτῆρες.

Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ γίνη ὥστε ν' ἀποφύγουμε τὶς πολλὲς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες; Θάχετε ἀπῆρες φθορίου δὲν φτιάχνονται τώρα μονάχα σὲ σχῆμα σωλήνων, ἀλλὰ πιὸ συχνὰ σὲ σχῆμα μικρῶν κύκλων, τοῦ ἑνὸς μέσα στὸν ἄλλο, καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἀντανακλαστῆρες στραμμένους πρὸς τὰ πάνω, ἢ ἀπὸ εἰδικὰ παραπετάσματα.

Ἔτσι οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες δὲ μᾶς πέφτουν κατάμμαρα.

Ὡστόσο, παρ' ὅλα αὐτά, μπορεῖ τὰ μάτια σας νὰ ἐνοχλοῦνται καὶ πάλι. Στὴν περίπτωσι, λοιπόν, αὐτὴ δὲν φταίει τὸ φθόριο. Ἡ ὅρασί σας ἔχει κάποιο ἐλάττωμα. Πιθανώτατα, πάσχετε ἀπὸ ἐλαφρὰ μυωπία ἢ ὑπερμετρωπία, ποὺ ὁ φωτισμὸς μὲ φθόριο σᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ τὶς ἀνακαλύψετε, ἐνῶ ὡς τώρα δὲν εἴχατε καμμιὰ ὑποψία.

Δὲν ἀποκλείεται ἐπίσης νἄχετε περίφημη ὅρασι, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀνήκετε στοὺς τύπους ποὺ ἀνέχονται αὐτὸ τὸ εἶδος φωτισμοῦ. Πραγματικά, ὑπάρχουν διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ μάτια ὡς πρὸς τὴ δεκτικότητα αὐτοῦ τοῦ φωτισμοῦ. Τέλος παίζει κάποιο ρόλο ἡ ἐποχὴ τοῦ χρόνου, ἡ ἡλικία κι' ἡ γενικώτερη κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐξηγεῖται γιατὶ ἄλλοι ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὸν φωτισμὸ μὲ φθόριο κι' ἄλλοι εἶναι ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι, ἢ ἀκόμα καὶ τὸ ἴδιο ἄτομο ἄλλοτε τὸ πειράζει κι' ἄλλοτε τὸ ἱκανοποιεῖ ἕνα τέτοιο φῶς.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα, ποὺ πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ἀπὸ ὑγιεινῆς πλευρᾶς, εἶναι τὸ ὑλικό, ποὺ ἔχουν μέσα τους οἱ λαμπτῆρες φθορίου. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σωλῆνος εἶναι στρωμένο μὲ οὐσίες ποὺ τὸ κύριο συστατικό τους εἶναι τὸ χημικὸ στοιχεῖο βηρύλλιο. Ἀκριβῶς οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶναι ποὺ φέγγουν. Ἐξωτερικά, ὁ λαμπτήρας τοῦ φθορίου εἶναι ἀκίνδυνος. Ἂν ὅμως σπάση γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἀκοῦμε μιὰ μικρὴ ἔκρηξι κι' οἱ ἀτμοὶ τοῦ βηρυλλίου σκορπίζονται γύρω μας. Ἂν τοὺς εἰσπνεύσωμε, μπορεῖ νὰ μᾶς πειράξουν στοὺς πνεύμονες, γιατὶ πρόκειται γιὰ δηλητήριο.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ τραυματιστοῦμε ἀπὸ τὰ κομμάτια τοῦ γυαλιοῦ, ὁπότε ἴχνη βηρυλλίου εἶναι πιθανὸ νὰ εἰσδύσουν στὴν πληγὴ καὶ νὰ καθυστερήσουν γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα τὸ κλείσιμό της.

Ὅταν, λοιπόν, συμβῆ νὰ σπάση ἕνας λαμπτήρας φθορίου, πρέπει ἀμέσως ν' ἀνοίξετε πόρτες καὶ παράθυρα, ὥστε νὰ φύγουν οἱ δηλητηριώδεις ἀτμοί του. Συγχρόνως θὰ στρώσετε τὸ δάπεδο μὲ ὑγρὸ πριονίδι καὶ θὰ τὸ σκουπίσετε κατόπιν προσεχτικά. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσετε τὰ θραύσματα μὲ γυμνὰ χέρια. Πρέπει νὰ φορᾶτε γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ γάντια, Ἐπίσης καλὸ θάναι νὰ μὴ πετάξετε τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου λαμπτήρα στὰ σκουπίδια ἢ στὴν αὐλή σας, ἀλλὰ νὰ τὰ θάψετε στὸ χῶμα. Ἔτσι θᾶστε ἥσυχοι γιὰ κάθε κακὸ ἐνδεχόμενο.

Ὅταν ἐξ ἄλλου θέλετε νὰ καταστρέψετε ἕνα λαμπτήρα ἀχρηστο, τυλίχτε τον σὲ πολλὰ χοντρὰ χαρτιὰ καὶ σπάστε τον σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ περάσουν τὰ θραύσματά του τὸ χαρτί. Γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, εἶναι προτιμώτερο νὰ φορᾶτε καὶ γάντια.

✪✪

Τὸ φυτὸ ποὺ πνίγει τὰ ποτάμια

Ἕνα ὡραῖο φυτό, ὁ ὑροχαρὴς ὑάκινθος, ἀπειλεῖ νὰ πνίξη τὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες τῆς Οὐγκάντα (Ἀνατολικὴ Ἀφρική). Τὸ λουλούδι αὐτὸ αὐξάνει καὶ πολλαπλασιάζεται ταχύτατα. Ἔχει κάμει ἤδη δύσκολη τὴ ναυσιπλοΐα καὶ τὸ ψάρεμα σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ ποταμοῦ Κογκὸ καὶ τῶν παραποτάμων του, τώρα δὲ ἀπειλεῖ τὶς ὑδάτινες ὁδοὺς τῆς Οὐγκάντα καὶ τοῦ Νείλου. Ἕνα μονάχα τέτοιο φυτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ σκεπάση μιὰ μεγάλη ἔκτασι νεροῦ μέσα σὲ λίγους μῆνες.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ σόμπα πετρελαίου ἄοσμη, καινουργής, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, τύπου THOR (καναδική) ὀρχ. 4.000. Πληροφορίαι παρὰ τῇ δίδα Μαρίτσα τηλ. 36-781.

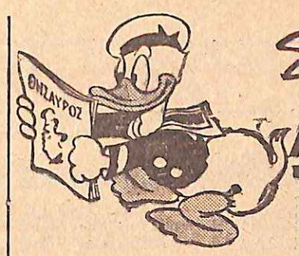

Ἐύθυμες ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὰ προφητικὰ ὄνειρα

— Πιστεύεις στὰ ὄνειρα; μὲ ρώτησε στὰ καλὰ καθούμενα ἡ ἀγαπημένη μου Λιλίκα.

Καί, χωρὶς νὰ καταδεχτῆ νὰ περιμένη τὴ βαθυστόχαστη κι' ἐπιστημονικὴ ἀπάντησι ποὺ ἑτοιμαζόμουνα νὰ τῆς δώσω, μοῦ δήλωσε:

—Ἐγὼ πιστεύω!

— Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ ἄποψις, εἶπα φλεγματικά, γιὰ νὰ δώσω τέλος σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι περὶ ὀνείρων, πού, ὁμολογῶ, δὲν ἤτανε πολὺ τοῦ γούστου μου.

Ἀμ δέ! Ἡ Λιλίκα ἐννοοῦσε νὰ ἐξαντλήση τὸ θέμα. Καὶ συνέχισε:

— Δὲ θέλω νὰ πῶ, βέβαια, ὅτι πιστεύω σὲ ὅλα τὰ ὄνειρα, ποὺ δὲν ξέρω, ἄλλωστε, καὶ νὰ τὰ ἐξηγήσω. Ἀλλὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τόσο σημαδιακά, τόσο ὁλοφάνερα, ὥστε πρέπει νὰ εἶναι τοὐλάχιστον κουτὸς ἐκεῖνος ποὺ δὲν τοὺς δίνει βάσι. Νά, παραδείγματος χάριν, τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδα χτές.

— Τί ὄνειρο εἶδες; ρώτησα μὲ προσοχὴ ἐνδιαφέρον.

— Εἶδα ὅτι ἀνέβαινα, λέει, στὸν Λυκαβηττό. Κι' ὅπως ἀνέβαινα, κύτταζα, λέει, διαρκῶς στὴν κορφή, ὅπου ἔλειπε, λέει, ἕνα τεράστιο 3.

— Καὶ πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό; Λιλίκα;

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα καταπληκτικὸ προφητικὸ ὄνειρο; Σίγουρα ὁ ἀριθμὸς 3 θὰ παίξη μεγάλο ρόλο στὴ ζωή μου.

—Ἂς περιμένουμε, λοιπόν, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ βγῆ ἀληθινὸ τὸ ὄνειρό σου.

Ἔτσι, ἀλλάξαμε κουβέντα, κι' ἀσχοληθήκαμε μὲ θέματα πολὺ πιὸ τερπνά, ποὺ δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ τὰ βρῆτε, ἂν λάβω τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς ἐξηγήσω πὼς ἐκεῖνη τὴν ὥρα βρισκόμαστε στὸ πιὸ σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ Πάρκου...

★

— Τὸ ξαναεῖδα! μοῦ φώναξε, καθὼς ἔφτανε καθυστερημένη καὶ λαχανιασμένη, ὡς συνήθως, στὸ ἐπόμενο ραντεβοῦ μας.

— Ποιό ξαναεῖδες; τὴ ρώτησα ξαφνιασμένος.

— Τὸ τρία! μοῦ ἐξήγησε, τρέμοντας σύγκορμη ἀπὸ συγκίνησι καὶ ταραχή.

Πῆρε μερικὲς βαθειὲς ἀναπνοὲς γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸ λαχάνιασμά της, κι' ἄρχισε τὴν ἀφήγησι τοῦ καινούργιου προφητικοῦ ὀνείρου της:

— Εἶδα, λέει, πὼς προχωροῦσαμε ἀγκαλιασμένοι σ' ἕνα μεγάλο, σ' ἕνα πολὺ μεγάλο, σ' ἕνα πάρα πολὺ μεγάλο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Κι' ὅπως περπατοῦσαμε, εἶδα, λέει, πὼς κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ εἴχαμε ἀπὸ τρία πόδια. Κι' ὅλα τὰ σπίτια, λέει, ποὺ ἤταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ μεγάλο, τὸν πολὺ μεγάλο, τὸν πάρα πολὺ μεγάλο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, εἶχανε, λέει, ὅλα τὸν ἀριθμὸ 3. Καὶ σὲ κάθε γωνία, λέει, τοῦ μεγάλου, τοῦ πολὺ μεγάλου, τοῦ πάρα πολὺ μεγάλου ἀσφαλτοστρωμένου δρόμου ἤτανε στημένος, λέει, ἕνας φανοστάτης μὲ τρεῖς γλόμπ.

— *Ἀδύνατον, Δημητράκη! Ἐπιμένει στὴν ἐπίδοσι τοῦ φορολογικοῦ ἐντάλματος!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

πους. Κι' ὅσο, λέει, φοκυρες καί μοῦ εἶπες τρεῖς φορές: «Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ».

Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πῆρα σοβαρὰ τὸ ζήτημα. Καὶ μὲ τὸ δίκηο μου νομίζω. Ἤτανε τόσο σημαδιακὸ τὸ ὄνειρο τῆς Λιλίκας μου, ὥστε δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσω ἐπιπόλαια. Κι' ἐξ ἄλλου, ἡμουνα κι' ἐγὼ μπερδεμένος μέσα σ' αὐτὰ τὰ μυστηριώδη τριάρια.

Κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι, πραγματικά, ὁ ἀριθμὸς 3 θἄπαιζε σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωή μας.

Ἐδῶ ἔξω, φυσικά, τί θὰ κάνατε ἐσεῖς στὴ θέσι μου — πράγμα ποὺ μοῦ εἶναι, ἄλλωστε, τελείως ἀδιάφορο, Ἐγώ, ὅμως, τὸ ἔριξα στὰ λαχεῖα. Πῆρα σβάρνα, δηλαδή, τοὺς λαχειοπῶλες καὶ τὰ πρακτορεῖα κι' ἀγόραζα λαχεῖα ποὺ νὰ λήγουν σὲ τρία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ δέσω καλὰ τὸ γάϊδαρό μου, ποὺ λέει ὁ λόγος, ἔψαχνα καὶ γιὰ λαχεῖα ποὺ ν' ἀρχίζουν ἀπὸ 3. Κι' ὅπου τὰ εὕρισκα, τὰ πλήρωνα, σὰν ἀξιοπρεπὴς κύριος ποὺ εἶμαι, καὶ τὰ τσέπωνα. Ἐννοεῖται πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἄγρια λαχειοκατανάλωσις μ' ὡδήγησε πολὺ γρήγορα σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο. Ἀλλὰ ἐξαντλώντας τοὺς κύκλους συγγενῶν, φίλων καὶ γνωρίμων, κατώρθωσα νὰ συγκεντρώσω ἕνα σημαντικὸ ποσόν, ποὺ τὸ διέθεσα γιὰ λαχεῖα ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων: Ἐθνικό, Λαϊκό, Συνταχτῶν, σουήπ.-στέϊκ. Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ δυσκολεύτηκα πολύ, ἦταν μέχρι νὰ ξετρυπώσω λαχεῖα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 3, 33, 333, 3.333 καὶ 33.333. Κυριολεκτικὰ ἔρεψα στὰ πόδια μου γιὰ νὰ τὰ βρῶ. Ἀλλὰ ἤξερα πὼς ὁ ἐπιμένων νικᾶ. Ἐπέμεινα, λοιπόν, καὶ νίκησα!

Κι' ἥσυχος πιά, μὲ μιὰ ντάνα λαχεῖα στὴν τσέπη, περίμενα νὰ ξεδιαλύνουν τὰ προφητικὰ ὄνειρα τῆς Λιλίκας.

Κι' ἀκοῦτε μυστήρια πράματα! Σὲ τρία τέρμινα — γιὰ τὴν ἀκρίβεια, σὲ τρεῖς βδομάδες — μᾶς πιάσανε στὰ πράσα τὰ τρία ἀδέλφια τῆς Λιλίκας καὶ μὲ στείλανε τρεῖς μῆνες στὸ νοσοκομεῖο!

Βρέ, τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων, τὰ προφητικὰ ὄνειρα!...

Γ. Γ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
"ΣΑΜΠΡΙΝΑ"
Μεγαλώνει καὶ δυναμώνει τὶς κοντές, σπασμένες καὶ ἀδύνατες βλεφαρίδες. Διατηρεῖ πάντοτε τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν βλεφαρίδων δίνοντας νέα λάμψη στὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν σας. Οἱ βλεφαρίδες σας ἀποκτοῦν ζωτικότητα, ἐλαστικότητα καὶ κάνουν τὰ μάτια σας νὰ φαίνονται μεγαλύτερα καὶ ὡραιότερα.
Στὰ Μυροπωλεῖα - Φαρμακεῖα
"SABRINA"

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

Ὀκτὼ ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ συμπληρώνουν τὸ σταυρόλεξό μας αὐτὸ σχηματίζουν μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἡ πρώτη λέξις τῆς παροιμίας.—Ἡ τρίτη λέξις τῆς παροιμίας.

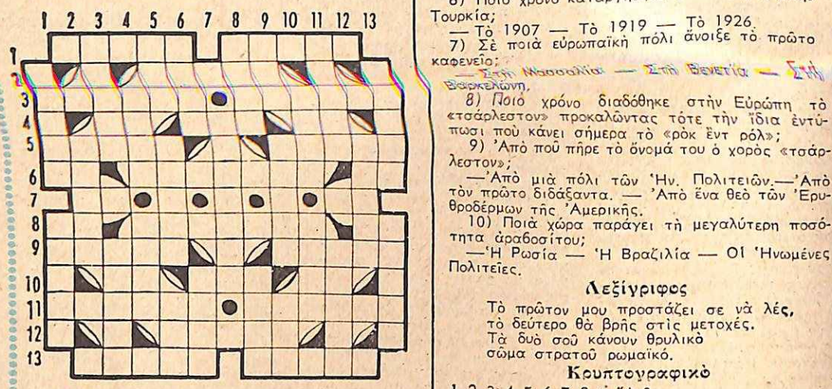

2) Ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ μονάδα.

3) Μέρος τοῦ πλοίου (δημ.). — Ἰωάννης...: Ἄγγλος τεχνοκρίτης καὶ κοινωνιολόγος τοῦ 19ου αἰώνος.

4) Τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου. — Θραύεται. — Ἀρχὴ ἐρωτήσεως.

5) Πρωτεύουσα χώρας τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. —Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχει τὸ σκάκι.

6) Ἄρθρο. — Ἔπαψε νὰ ἐλπίζῃ. — Ἄρθρο.

7) Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως. — Ἡ ἕκτη λέξις τῆς παροιμίας.

8) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἡ τελευταία λέξις τῆς παροιμίας. — 101.

9) Μυθικὸς κυνηγός, ἀλλὰ καὶ ψεύδωνυμο συνεργάτου μας. — Ροδόλφος...: περίφημος Γερμανὸς φιλόσοφος (1846—1926).

10) Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Νότα.

11) Σταχτοδοχεῖο. — Προκλητικὸς καὶ αὐθάδης.

12) Μᾶς προμηθεύει ἄφθονο ἁλάτι.

13) Χαιρετισμός. — Πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἡ ἑβδόμη λέξις τῆς παροιμίας. — Ἡ τετάρτη λέξις τῆς παροιμίας.

2) Γάλλος συγγραφεὺς περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων (ἐπώνυμον).

3) Ποταμὸς τῶν συνόρων μας. — Διοργάνωσε μιὰ μυθικὴ ἐκστρατεία.

4) Γυναικεῖο ὄνομα. — Μεγάλη ἔκτασις γῆς.

5) Ἀρχὴ ὑποθέσεως.— Χειροπιαστό. — Ἡ πέμπτη λέξις τῆς παροιμίας.

6) Δερμάτινη ταινία.— Ἐγκαταστάσεις ὅπου ἐναποθηκεύονται σιτηρά.

7) Παραμυθένια σπίτια.

8) Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.). —Ἱστορικὴ στάσις.

9) Θεά. — Τὸ πολὺ ζαλίζει. —Ἡ δεύτερη λέξις τῆς παροιμίας.

10) Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (δημοτ.). — Τὴν ἔχουν τὰ ζῶα.

11) Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα. —Ἡ Τουρκία τοῦ ὀφείλει πολλά.

12) Θέατρο τῆς πρωτευούσης.

13) Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, ἀπέναντι τῆς Σάμου. — Ἀναπνοή.

Δ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες:

1) Ποιὸ χρόνο ἐφευρέθηκε ἡ γραφομηχανή; — Τὸ 1868 — Τὸ 1896 — Τὸ 1903.

2) Ποῦ κατασκευάστηκαν τὰ πρῶτα μεταξωτά; — Στὶς Ἰνδίες — Στὴν Κίνα — Στὴν Περσία.

3) Ποιὸς πλανήτης ἀνεκαλύφθη τὸ 1930; —Ὁ Οὐρανὸς — Ὁ Πλούτων — Ὁ Ποσειδῶν.

4) Πόσο περίπου μεγαλώνουν τὰ μαλλιά μας μέσα σ' ἕνα χρόνο; — 20 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου — 30 ἑκατοστὰ — 60 ἑκατοστά.

5) Ποιὸ εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ πολυτίμου λίθου «ἀμέθυστος»; — Πράσινο — Γαλάζιο — Ἰῶδες.

6) Ποιὸ χρόνο καταργήθηκε ἡ πολυγαμία στὴν Τουρκία; — Τὸ 1907 — Τὸ 1919 — Τὸ 1926.

7) Σὲ ποιὰ εὐρωπαϊκὴ πόλι ἄνοιξε τὸ πρῶτο καφενεῖο; — Στὴ Νάπολι — Στὴ Βενετία — Στὴ Βιέννη.

8) Ποιὸ χρόνο διαδόθηκε στὴν Εὐρώπη τὸ «τσάρλεστον» προκαλῶντας τότε τὴν ἴδια ἐντύπωσι ποὺ κάνει σήμερα τὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ»;

9) Ἀπὸ ποῦ πῆρε τὸ ὄνομά του ὁ χορὸς «τσάρλεστον»; —Ἀπὸ μιὰ πόλι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.—Ἀπὸ τὸν πρῶτο διδάξαντα. — Ἀπὸ ἕνα θεὸ τῶν Ἐρυθροδέρμων τῆς Ἀμερικῆς.

10) Ποιὰ χώρα παράγει τὴ μεγαλύτερη ποσότητα ἀραβοσίτου; —Ἡ Ρωσία — Ἡ Βραζιλία — Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου προστάζει σε νὰ λές,
τὸ δεύτερο θὰ βρῆς στὶς μετοχές.
Τὰ δυὸ σοῦ κάνουν θυλικὸ
σῶμα στρατοῦ ρωμαϊκό.

Κρυπτογραφικό

1 2 3 4 5 6 7 8	:	Ἄνθος.
2 3 2 5 6 2	:	Ἀποτελεῖ μέρος πολλῶν φυτῶν.
3 1 6 5 7 8	:	Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
4 2 5 6 7 8	:	Ἄλλο ἄνθος.
5 2 7 8	:	Τόπος προσευχῆς.
6 4 2 8 7 8	:	Καλλιτεχνικὸς ὅμιλος.
7 3 2	:	Μονὰς βάρους.
8 4 3 4 5 7 8	:	Ἄλλο νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Αἴνιγμα

Τριπλὴ χάρι ἔχει ἡ λέξι
— θὰ τὴν εὕρῃς στὸ λεπτὸ —
Πόλι, δύναμι σημαίνει
καὶ τὸ οὐδέτερο πιοτό.

Στοιχειόγριφος

Κερασφόρο κοινὸ βλέπεις
μὰ τοῦ κόβεις τὸ λαιμὸ
καὶ μ' αὐτὸ τὸ μετατρέπεις
σὲ γνωστό σου ποταμό.

Ποιὸ εἶναι τὸ μόνο;

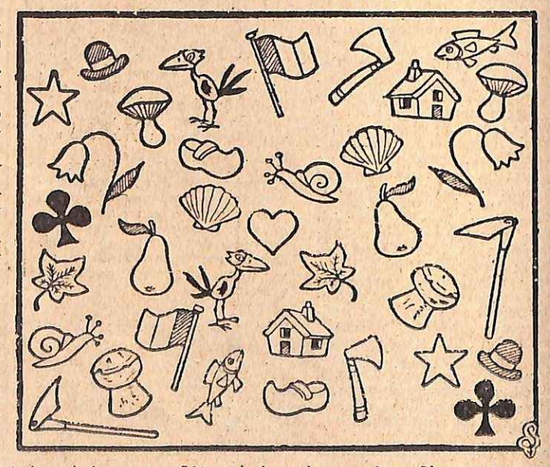

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ σχεδίασε ὁ ζωγράφος μας μέσα στὴν εἰκόνα αὐτὴ εἶναι διπλὰ ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ εἶναι χωρὶς ταῖρι. Πρέπει νὰ τὸ βρῆτε μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Ἂν ὅμως τὸ κατορθώσετε μέσα σὲ μικρότερο χρονικὸ διάστημα, τότε σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Μιὰ στιλετιὰ στὸ λαιμό

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μὰξ Μπέλμοντ ἔφτασε στὴ 43η λεωφόρο εἴκοσι λεπτὰ μετὰ τὸ ἔγκλημα. Τὸ θῦμα ἦταν ὁ Πέτερ Μὰκ Μίλλαν, ἕνας συμπαθητικὸς νέος, ποὺ εἶχε καταπιαστῆ ἀπὸ μερικὰ χρόνια μὲ τὶς ἀγοραπωλησίες αὐτοκινήτων καὶ ποὺ οἱ δουλειές του πήγαιναν περίφημα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴ λέσχη ὅπου σύχναζε, ἕνας ἄνθρωπος τὸν πλησίασε καὶ τοῦκοψε μὲ μιὰ στιλετιὰ τὴν καρωτίδα. Καμμιὰ δεκαριὰ διαβάτες εἶχαν παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Ὁ δολοφόνος, ὡστόσο, κατάφερε νὰ μπερδευτῆ ἀνάμεσα στὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ δρόμο κι' ἐξαφανίστηκε. Ὅλοι συμφωνοῦσαν ὅτι ἦταν πολὺ εὐκίνητος. Κάποιος, μάλιστα, εἶπε πὼς δὲν περπατοῦσε, ἀλλ' ὅτι φαινόταν σὰν νὰ πετοῦσε...

— Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τυχαίνει νὰ παρακολουθήσουν μιὰ σκηνὴ φόνου βλέπουν πάντα τὰ πράγματα διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, εἶπε ὁ Μὰξ Μπέλμοντ, ἀκούγοντας τὴν ἀναφορὰ τοῦ ὑφισταμένου του Μάννερς, ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Δὲν μποροῦμε νὰ δώσωμε ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τους.

— Αὐτὸς ὁ Μὰκ Μίλλαν, συνέχισε ὁ Μάννερς, ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ αὔριο τοὺς γάμους του μὲ τὴν Γκραίης Βέλλερ, τὴν κόρη τοῦ γνωστοῦ τραπεζίτη τῆς Οὐώλ Στρήτ.

— Μήπως τὸν σκότωσε κάποια ἀντίζηλος τῆς Γκραίης Βέλλερ; ρώτησε ὁ Μπέλμοντ.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Μάννερς. Ὁ δολοφόνος ἦταν ἄντρας. Ὅλοι συμφωνοῦν σ' αὐτό.

Ὁ Μπέλμοντ κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτα στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ, πῆρε μαζί του τὰ κλειδιὰ ποὺ βρῆκε στὴν τσέπη τοῦ θύματος.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ Μὰκ Μίλλαν. Ἦταν ἕνα κομψὸ διαμέρισμα στὸν ἕκτο ὄροφο ἑνὸς μεγάρου τῆς 18ης ἀνατολικῆς ὁδοῦ. Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἔδειχνε πὼς ὁ ἕνοικός του ζοῦσε μὲ ἀρκετὴ ἄνεσι. Μέσα σ' ἕνα συρτάρι, ὁ Μπέλμοντ βρῆκε κάμποσα γράμματα ποὺ προέρχονταν ἀπὸ διάφορες νέες: κάποια Μόνα Χάρντινγκ, μιὰ Γερτρούδη Τάμπορνυ, μιὰ Κέττυ Μίλς, μιὰ Σέϊλα Πλέττον... Δὲν περιεῖχαν τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Σ' ἕνα ἄλλο συρτάρι βρίσκονταν τέσσερα ἢ πέντε γράμματα τῆς Γκραίης Βέλλερ. Ἦταν ὅλα πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη καὶ στοργή.

Ἀπογοητευμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα, ὁ Μὰξ Μπέλμοντ γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ γραφεῖο του καὶ φώναξε ἀμέσως τὸν Μάννερς.

— Ἐξέτασες τὸ παρελθὸν τοῦ Μὰκ Μίλλαν; τὸν ρώτησε.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴ ζωή του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκε ὡς σήμερα, ἀπάντησε ὁ Μάννερς. Δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Πέτερ Μὰκ Μίλλαν δὲν εἶχε ἐχθρούς.

— Εἶχε, ὅμως, κάμποσες φίλες. Γιατί τάχα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκότωσε κάποια ἀπ' αὐτές;

— Χμ! ἔκαμε δύσπιστα ὁ Μάννερς. Τὸν Μὰκ Μίλλαν, ὅμως, τὸν σκότωσε ἄντρας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στὰ τρία τελευταῖα χρόνια ἔχομε κάμποσες περιπτώσεις ἀνθρώπων, ποὺ βρέθηκαν σκοτωμένοι τὴν παραμονὴ ἢ τὴν προπαραμονὴ τοῦ γάμου τους. Τὴν περίπτωσι Στάφφορντ, π. χ. καὶ τὴν περίπτωσι Χάμιλτων... Ἡ πιὸ πρόσφατη ἀπὸ ὅλες ἦταν τοῦ Ρὶκ Οὐάρρεν... Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα «ἔκλεισαν» μὲ τὴν ὑπόθεσι ποὺ εἴπατε, δηλαδή, ὅτι τοὺς σκότωσε κάποια παλιὰ φιλενάδα τους, ποὺ τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ παντρευτοῦν μιὰ ἄλλη. Ἀλλὰ δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀπόδειξι ὅτι ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα... Ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέλαβαν νὰ ἐξιχνιάσουν αὐτὰ τὰ παλιὰ ἐγκλήματα, ἀφοῦ κουράστηκαν νὰ ψάχνουν, ξεφούρνισαν τὴν ὑπόθεσι τῆς παλιᾶς φίλης. Κι' ἔτσι ἔβαλαν τελεία καὶ παῦλα, ὅπως θὰ κάμωμε κι' ἐμεῖς τώρα, μόλις κουραστοῦμε νὰ ψάχνωμε.

— Ἀρκετὰ γι' ἀπόψε, εἶπε ὁ Μπέλμοντ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, πῆγαν μὲ τὸν Μάννερς στὸ τμῆμα τοῦ ἀρχείου κι' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τοὺς παλιοὺς φακέλλους.

— Περίεργο, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Μάννερς. Ὁ Στάφφορντ, ὁ Χάμιλτων κι' ὁ Οὐάρρεν πέθαναν μὲ μιὰ στιλετιὰ στὸ λαιμό. Ὅπως κι' ὁ Πέτερ Μὰκ Μίλλαν. Θἄλεγες πώς...

— ...ἦταν τὸ ἴδιο χέρι ποὺ τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς τέσσερες, συμπλήρωσε ὁ Μπέλμοντ.

— Δὲν μπορεῖ, ὅμως, νὰ εἶχαν κι' οἱ τέσσερες τὴν ἴδια «παλιὰ φίλη», εἰρωνεύτηκε ὁ Μάννερς.

Ὁ Μπέλμοντ ξανάσκυψε στοὺς φακέλλους χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Κέττυ Μίλς, εἶπε σὲ κάποια στιγμή. Ποῦ ἔχω ξανακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Δὲν τὸ ἔχετε ξανακούσει, ἀλλὰ θὰ τὸ εἴδατε στὸ φάκελλο τοῦ Στάφφορντ, ἀπάντησε ὁ Μάννερς. Περιμένετε... Ἔχω ἐδῶ τὸ φάκελλο Ρὶκ Οὐάρρεν... Κι' αὐτὸς ἐπίσης εἶχε κάποια φίλη, ποὺ λεγόταν Κέττυ Μίλς. Τὸ βρήκατε καὶ στὸ φάκελλο τοῦ Χάμιλτων;

— Ναί! Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ εἶδα καὶ κάπου ἀλλοῦ... Ἄ, θυμήθηκα! Ἡ Κέττυ Μίλς ἦταν ἐπίσης φίλη τοῦ Πέτερ Μὰκ Μίλλαν...

— Μ' ἁπλούστερα λόγια ξέρομε τέσσερις ἀπὸ τοὺς φίλους αὐτῆς τῆς Κέττυ Μίλς. Θὰ εἶναι σίγουρα πολὺ ὄμορφη...

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα, Μάννερς, φώναξε ὁ Μπέλμοντ. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε εἶναι πὼς τέσσερις ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν φίλη τὴν Κέττυ Μίλς πέθαναν μὲ μιὰ στιλετιὰ στὸ λαιμὸ τὴν παραμονὴ ἢ τὴν προπαραμονὴ τοῦ γάμου τους. Αὐτὴ ἡ σύμπτωσι δὲν σοῦ φαίνεται περίεργη;

— Καὶ βέβαια εἶναι περίεργη, συμφώνησε ὁ Μάννερς. Ποῦ, ὅμως, θὰ τὴ βροῦμε;

Ὁ Μπέλμοντ, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, φόρεσε τὸ καπέλλο του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔμπαιναν στὸ διαμέρισμα τοῦ Μὰκ Μίλλαν. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἄνοιξε τὸ συρτάρι μὲ τὰ γράμματα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ.

— Ἄ, τὸ βρῆκα! φώναξε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Καὶ ταυτόχρονα ἔγραψε στὸ σημειωματάριό του: «102α δυτικὴ ὁδός, ἀριθμὸς 356».

Ἤταν ἡ διεύθυνσι τῆς Κέττυ Μίλς.

Ἔτρεξαν ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

— Κέττυ Μίλς; εἶπε ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας, ἀπαντώντας στὶς ἐρωτήσεις τους. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα... Περιμένετε νὰ κυττάξω τὰ βιβλία μου... Ναί, συνέχισε. Ἔμενε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια... Στὸ σπίτι αὐτὸ μένουν καλλιτέχνες, ποὺ κάθονται λίγο κι' ἔπειτα φεύγουν, γι' αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ συγκρατήσω ὅλα τὰ ὀνόματα. Μὴ μὲ ρωτήσετε, ὅμως, πῶς ἦταν γιατὶ δὲν τὴν θυμᾶμαι καθόλου... Ἔμεινε ἐδῶ πέντε μῆνες... Τὸ βιβλίο γράφει πὼς δούλευε στὸ «Γκάμπερ'ς».

Τὸ «Γκάμπερ'ς» ἦταν ἕνα νυχτερινὸ κέντρο στὴ 19η ὁδό. Ὁ ἰδιοκτήτης του χλώμιασε μόλις εἶδε τὸν Μπέλμοντ. Ἀλλὰ καθησύχασε ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν ρωτᾶ γιὰ τὴν Κέττυ Μίλς.

— Ἡ Κέττυ Μίλς; εἶπε. Τί ἔκαμε; Μήπως τὴν σκότωσε κανένας; Οἱ ἄντρες ξετρελλαίνονταν γι' αὐτήν, μ' αὐτὴ δὲν ἀγαποῦσε κανένα. Ἦταν πανέμορφη... Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου ὡραιότερη γυναίκα... Κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πόσες ἔχουν περάσει ἀπὸ δῶ! Καὶ τί νὰ πῶ γιὰ τὸ χορό της! Δὲν πατοῦσε στὴν πίστα... Πέταγε...

— Πῶς τὸ εἴπατε αὐτό; ρώτησε ὁ Μάννερς.

— Εἶπα: δὲν χόρευε, πέταγε!

— Αὐτὰ τὰ λόγια τ' ἄκουσα καὶ γιὰ κάποιον ἄλλον. Συνεχίστε...

— Ἦταν μεγάλη χορεύτρια ἡ Κέττυ Μίλς, ἀλλ' ἐγὼ ἡμουνα βέβαιος πὼς δὲν θὰ προοδεύε..

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κορσάζ της ἕνα μακρὺ στιλέτο καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στῆθος της...

Γιατὶ ἀντὶ γ' ἀφοσιωθῆ στὴ τέχνη της, κύτταζε μόνο νὰ βρῆ σύζυγο...

Ἡ Κέττυ Μίλς δὲν ἐργαζόταν πιὰ στὸ «Γκάμπερ'ς», ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης του ἔδωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὴ διεύθυνσί της.

Τὴν βρῆκαν ἕτοιμη γιὰ νὰ βγῆ. Ἤταν, πραγματικά, ἐκθαμβωτικὰ ὄμορφη. Ὁ Μπέλμοντ ἀποφάσισε νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα.

Στάφφορντ, Χάμιλτων, Ρὶκ Οὐάρρεν, ἄρχισε. Μαζὶ μὲ τὸν Πέτερ Μὰκ Μίλλαν γίνονται τέσσερες. Τέσσερες ἄνθρωποι ποὺ πέθαναν μὲ μιὰ στιλετιὰ στὸ λαιμό... Ἔχετε πολὺ σίγουρο χέρι, μὶς Κέττυ...

— Γιατὶ μοῦ ἀσαβιάσατε αὐτὰ τὰ ὀνόματα; εἶπε ἡ νέα ἀνήσυχη.

— Γιατὶ εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων σας, Κέττυ Μίλς, ἀπάντησε ὁ Μπέλμοντ. Τοὺς σκοτώσατε ὅλους τὴ παραμονὴ τοῦ γάμου τους...

Τὰ μάτια τῆς Κέττυ Μίλς ἔλαμψαν.

— Ἤμουν ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ ὅλες, εἶπε. Κι' ὅλοι ζητοῦσαν νὰ μὲ παντρευτοῦν. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μοῦ γύριζαν τὶς πλάτες... Καὶ ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατί, ὅταν πήγαιναν νὰ βγάλουν τὶς ἄδειες τοῦ γάμου, μάθαιναν πὼς εἶχα γεννηθῆ ἀπὸ μαῦρο πατέρα.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κορσάζ της ἕνα μακρύ, γυαλιστερὸ στιλέτο καὶ, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, τὸ κάρφωσε στὸ στῆθος της. Ἔπειτα σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Μπέλμοντ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Νομίζω πὼς εἶναι καλύτερα ἔτσι, εἶπε.

Κι' ὁ Μάννερς συμφώνησε μαζί του.

ΡΕΞ ΜΑΡΤΙΝ

Ο «νιζάμ» τῆς Χαϊντεραμπάντ, ἕνας ἀπό τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Οἱ μαχαραγιάδες ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

Καὶ σκορπίζουν λίρες στὰ καμπαρὲ τοῦ Λονδίνου

Μὲ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, τελειώνει κάθε χρόνο καὶ ἡ «σαιζὸν τῶν μαχαραγιάδων» στὸ Λονδῖνο. Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ πρίγκηπες διατηροῦν τὴν παράδοσι νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν Εὐρώπη, καὶ εἰδικώτερα τὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν ἀναιδῆ ὡς τὸ φθινόπωρο. Σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ τους εἶναι νὰ ξεσκάσουνε... καὶ νὰ ξοδέψουν κάμποσες ἑκατοντάδες λίρες στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Λονδίνου.

Ὅταν οἱ Ἰνδίες βρίσκονταν ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὸ βρεταννικὸ ζυγό, οἱ μαχαραγιάδες εἶχαν ἀπεριόριστη ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου πάνω σὲ 98.000.000 ἀνθρώπους. Οἱ ἰδιωτικοὶ στρατοί τους διατηροῦσαν τὴν κυριαρχία τους πάνω σὲ μιὰ ἔκτασι 1½ ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, μεγάλη ὅσο ἡ Γαλλία, ἡ Ἱσπανία κι' ἡ Σουηδία μαζί. Μετὰ τὸν πόλεμο, ὅταν οἱ Ἰνδίες ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησία τους, οἱ 500 μικροὶ καὶ μεγάλοι μαχαραγιάδες βρέθηκαν σὲ δύσκολη θέσι... Ἡ πατροπαράδοτη ἀπολυταρχία τους εἶχε τελειώσει ὁριστικά... θέλοντας καὶ μή, ἤρθαν σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὴ νέα Κυβέρνησι καὶ παραιτήθηκαν ἀπ' τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν δικαιωμάτων τους καὶ τῶν θησαυρῶν τους.

Σήμερα, 284 μαχαραγιάδες παίρνουν ἕνα ἐπίδομα — ἀρκετὰ στρογγυλό, εἰν' ἡ ἀλήθεια — ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι. Οἱ 7 ἀπ' αὐτοὺς κυβερνοῦν ἀκόμα τὰ κρατίδιά τους, χαιρετίζονται πάντα μὲ 18 τιμητικὲς κανονιές... ἀλλὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς λέει ἡ Ἰνδικὴ Κυβέρνησις!

Ἄλλοι πάλι ἔχουν... κατανταῖσει νὰ ἐργάζωνται! Γιατὶ πληρώνονται πολὺ λίγο, μόλις 200 λίρες τὸ χρόνο. Ὑπάρχουν ὅμως κι' οἱ πιὸ τυχεροί, ὅπως π. χ. ὁ «νιζὰμ» τοῦ Χαϊντεραμπάντ, ποὺ παίρνει 400.000 λίρες τὸ χρόνο, καὶ μάλιστα τελείως ἀφορολόγητες — ὅπως εἶναι ἀλλωστε ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῶν μαχαραγιάδων!

Ὅταν ὡστόσο ἐπισκέπτωνται τὸ Λονδῖνο, οἱ μαχαραγιάδες ξαναθυμοῦνται τὶς παλιές τους δόξες. Γιατὶ ἐκεῖ τὰ λεφτὰ ποὺ ξοδεύουν ἀσυλλόγιστα τοὺς δίνουν τὴν ἀπαπλὴ ἐντύπωσι τῆς παντοδυναμίας.

Στὸν τόπο τους, οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὑπερβολικὰ θρῆσκοι... γιὰ νὰ δίνουν τὸ καλὸ παράδειγμα. Ὅσοι ἀκολουθοῦν π. χ. τὴ μουσουλμανικὴ θρησκεία, δὲ βάζουν καθόλου στὸ στόμα τους ἀλκοὸλ ἢ χοιρινὸ κρέας. Οἱ Ἰνδοὺσται πάλι δὲν τρῶνε βωδινό, γιατὶ θεωροῦν ἱερὸ αὐτὸ τὸ ζῶο.

Στὰ νυκτερινὰ ὅμως κέντρα τοῦ Λονδίνου, ξεθυμαίνουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ξεχνῶντας αὐτὲς τὶς ἀπαγορεύσεις...

Τὸ ἀγαπημένο τους πιοτὸ εἶναι ἡ βότκα. Ὄχι ἀπὸ... ρωσοφιλία, ἀλλὰ γιὰ δυὸ ἄλλους λόγους: Πρῶτον, γιατὶ εἶναι πολὺ δυνατὴ καὶ τοὺς φέρνει μιὰ εὐχάριστη ζάλη. Καὶ δεύτερον... Γιὰ νὰ καταλάβουν ὅμως καλύτερα οἱ ἀναγνῶστες μας αὐτὸ τὸ δεύτερο λόγο, πρέπει ν' ἀφτηγηθοῦμε ἕνα περιστατικὸ ποὺ συνέβη τελευταίως σὲ κάποιο νυχτερινὸ κέντρο:

Ἕνας μαχαραγιὰς μουσουλμάνος ἐμφανίσθηκε ἐκεῖ μιὰ νύχτα, μαζὶ μὲ μερικοὺς συμπατριῶτες του. Εἶπε λοιπὸν δυνατὰ καὶ ἐπιτακτικὰ στὸ γκαρσόνι:

— Φέρε μας δώδεκα φρέσκα λεμόνια καὶ στύψε τα μπροστά μας. Θὰ ἐπιθεωρήσουμε μάλιστα τὰ ποτήρια, γιὰ νὰ μὴν εἶναι τυχὸν βρεγμένα ἀπὸ ἀλκοόλ.

Ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε πιστά. Ὅλα τὰ μέλη τῆς συντροφιᾶς ἤπιαν τὶς λεμονάδες τους. Κι' ἐμείναν ὅλοι εὐχαριστημένοι... Ἰδιαιτέρως ὅμως ὁ μαχαραγιὰς. Γιατὶ τὸ νερὸ ποὺ τοῦ πῆγε τὸ γκαρσόνι γιὰ ν' ἀραιώσει τὸ ζουμὶ τοῦ λεμονιοῦ, ἦταν... βότκα, ποὺ ἔχει, ὡς γνωστόν, τὴν ὄψι τοῦ νεροῦ! Τὰ μαΐξε κανονίσει προηγουμένως ὁ μαχαραγιὰς μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ κέντρου, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ πιῆ τὴ βότκα του, χωρὶς νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς θρήσκους συμπατριῶτες του!

Σπάνια δημιουργοῦν σκάνδαλα καὶ σκηνὲς οἱ μαχαραγιάδες. Τὸ πολὺ πολύ, μπορεῖ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ σημαδέψῃ καὶ νὰ σπάσῃ μὲ μιὰ ἀδειανὴ μπουκάλα ἕνα μεγάλο καθρέφτη, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἀκροατάς του... πῶς σκότωσε μιὰ τίγρι στὶς Ἰνδίες! Αὐτὰ ὅμως εἶναι, βεβαίως, μικροπράγματα, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα...

Κάποιος μαχαραγιὰς ζόδεψε ὄχι λίγα μιὰ νύχτα, γιὰ νὰ προσφέρῃ πέντε μποτίλιες σαμπάνια σὲ μιὰ «ἀρτίστα». Τὴν ἄλλη μέρα, εἶχε ραντεβοῦ μαζί της. Ἐκείνη ὅμως δὲν πῆγε καὶ τὸν εἰδοποίησε πὼς εἶχε κρεβατωθῆ ξαφνικὰ μὲ γρίπη. Γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, ὁ μαχαραγιὰς πῆγε σ' ἕνα ἄλλο κέντρο...καὶ τὴ βρῆκε ἐκεῖ νὰ διακεδάζῃ μ' ἕνα Ἀμεριχανό! Τὴν καλησπέρισε τότε ψυχρὰ κι' ἔφυγε.

Γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ὅμως, θέλησε νὰ δημοσιεύσῃ σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου μιὰ «ἀγγελία» ποὺ ἔλεγε: «Ἡ μὶς Χ εἶναι ἕνα ἄπιστο πλάσμα». Δυστυχῶς γι' αὐτόν, καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν δέχθηκε νὰ τὴ δημοσιεύσῃ, κι' ἔτσι ἡ ἐκδίκησί του ματαιώθηκε!

Ἕνας ἄλλος, ποὺ πολιορκοῦσε κάποια Λονδρέζα καλλονή, τῆς χάρισε μιὰ πανάκριβη τσάντα στολισμένη μὲ πετράδια. Ὕστερα τὴ συνώδεψε σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Ὡστόσο ἐκεῖνη τοῦ δήλωσε εὐθὺς ἀμέσως μὲ εὐγένεια ὅτι ἐννοοῦσε νὰ μείνουν ἁπλοῖ φίλοι, καὶ τίποτε παραπάνω. Ὁ μαχαραγιὰς δὲν διαμαρτυρήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, τῆς ἔστειλε... τὸ λογαριασμό γιὰ τὴν τσάντα!

Σχεδὸν ὅλοι οἱ μαχαραγιάδες πληρώνουν μὲ τσέκ, στὰ κέντρα ποὺ συχνάζουν. Βάζουν δὲ συνήθως στὸ τσὲκ 20 λίρες παραπάνω ἀπ' τὸ λογαριασμὸ καὶ παίρνουν τὰ ρέστα σὲ μετρητά. Αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ ἔχουν μερικὰ «φιλὰ» στὴν τσέπη τους γιατὶ κοιμοῦνται συνήθως ὅλη τὴν ἡμέρα, τὶς ὧρες ποὺ εἶναι ἀνοιχτὲς οἱ Τράπεζες.

Ἕνας ἀπ' τοὺς τακτικώτερους θαμῶνες τῶν καμπαρὲ τοῦ Λονδίνου εἶναι ὁ μαχαραγιὰς τῆς Μπαρόντα, ἡλικίας 47 χρονῶν. Αὐτὸς μάλωσε μὲ τὴν Ἰνδικὴ Κυβέρνησι κι' ἔκασε ἔτσι ἕνα ἐπίδομα ἀπὸ 200.000 λίρες τὸ χρόνο. Δὲν τὸν πολυνοιάζει ὅμως, γιατὶ ἔχει ἀτομικὴ περιουσία περὶ τὰ 9.000.000 λίρες.

Ἀντίθετα, ὁ μαχαραγιὰς τῆς Τζαϊπούρ εἶναι ἐλάχιστα σπάταλος καὶ ἄριστος ἐπιχειρηματίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 300 λίρες τὴν ἡμέρα, ποὺ παίρνει ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι, ἔχει μεταβάλει κάμποσα παλάτια του σὲ ποδιλυτελῆ ξενοδοχεῖα γιὰ Ἀμεριχανοὺς τουρίστες. Ἐπίσης ἔχει στὴν Ἀγγλία ἕνα κτίριο 1.500 στρεμμάτων, ποὺ τὸ ἐκμεταλλεύεται μὲ τὶς τελευταῖες ἐπιστημονικὲς μεθόδους. Ἡ μανία του εἶναι... ἡ μαγειρική! Οἱ φιλοξενούμενοί του σαστίζουν μὲ τὰ θαυμάσια φαγητὰ καὶ γλυκίσματα ποὺ φτιάνει μονάχος του.

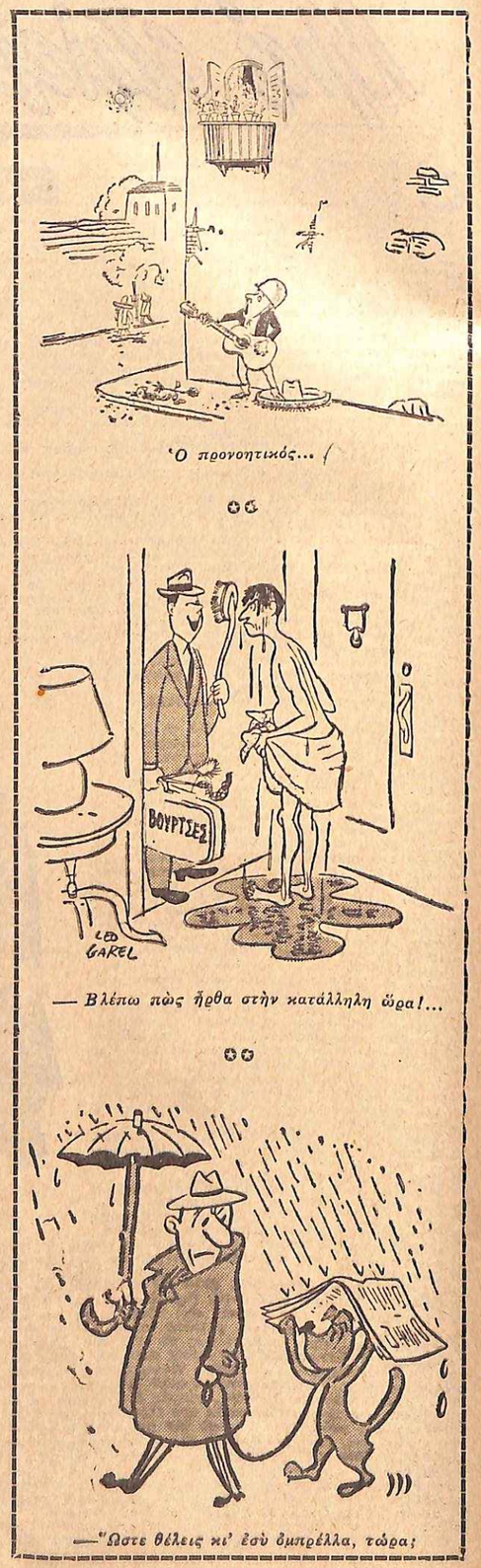

Ὁ προνοητικός...

— *Βλέπω πὼς ἤρθα στὴν κατάλληλη ὥρα!...*

—*Ὥστε θέλεις κι' ἐσὺ ὀμπρέλλα, τώρα;*

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ τῆς γυναίκας

Ἡ Εὐτυχισμένη Μακεδονίτισσα εἶναι σήμερα γυναῖκα τριάντα ἐτῶν, παντρεμένη μ' ἕναν δημόσιο ὑπάλληλο, ἔχει δυὸ χαριτωμένα παιδάκια, τὸ ἕνα κοριτσάκι 7 ἐτῶν, καὶ τὸ ἄλλο ἀγοράκι 5 ἐτῶν. Κι' εἶναι εὐτυχισμένη. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ παρακαλεῖ νὰ πῶ σ' ὅλες τὶς φίλες μας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο πρᾶγμα γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἀπὸ τὸ νὰ νοιώθῃ ὅτι προσφέρει τὴν ἀγάπη της καὶ τὴ στοργή της στὰ παιδιά της καὶ στὸν ἄντρα της.

«Λυπᾶμαι πολὺ — μοῦ γράφει, ποὺ διαβάζω ἀπὸ τὴ σελίδα σας, ὅτι ὑπάρχουν κορίτσια, ποὺ δὲν ἔχουν καταλάβει τὸν προορισμό τους. Ραγίζεται ἡ καρδιά μου, ποὺ διαβάζω πὼς παρασύρονται καὶ γελοιοποιοῦνται ἀπὸ μερικοὺς ἀσυνείδητους ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ μολύνουν τὴν ψυχή τους. Κι' αὐτά, νὰ χάνουν τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ νὰ βυθίζουν τὴν οἰκογένειά τους, ποὺ ὑπόφερε καὶ μόχθησε γι' αὐτὰ ὡς ποὺ νὰ τὰ μεγαλώσῃ.

»Ἂν ἤξεραν, αὐτὲς οἱ κοπέλλες, πόσο εὐτυχισμένη εἶναι μιὰ μητέρα, θὲν θὰ παραστατοῦσαν ποτέ, γιὰ ἐφήμερες τρέλλες...»

Τσικίτα: Εἶσθε νέα, ἄπειρη, καὶ ἀδύνατη ψυχικῶς. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο φαίνεται καθαρὰ στὸ γράμμα σας. Διατρέχετε, λοιπόν, ἕνα μεγάλο κίνδυνο, ἂν ἀφήσετε τὸν ἑαυτό σας νὰ παρασυρθῆ ἔστω καὶ σ' ἕνα ραντεβοῦ ἀκόμα. Δὲν εἴστε κατώτερή του, ὅπως νομίζετε. Κάθε ἄτομο εἶναι στὸ ἐπίπεδο ποὺ πρέπει, ὅταν κρατᾶ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ τὸ σέβωνται. Σεῖς, δὲν τὸν ἀγαπᾶτε. Παρασυρθήκατε ἀπὸ τὰ πρῶτα τρυφερὰ λόγια του καὶ τὶς περιποιήσεις του. Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾶ, γιατὶ δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ πατήσετε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του.

Μὴ τὸν φοβηθῆτε καθόλου. Ἀπομακρύνετέ τον ἀπὸ τὸ δρόμο σας καὶ φανῆτε θαρραλέα.

Ἀγόρι στὴν ξενητειά Τ. Γ.: Ἀφοῦ ξέρατε τοὺς κανονισμούς, γιατὶ νὰ παρασύρετε τὴ νέα αὐτή, σ' ἕνα αἴσθημα, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ τελειώσῃ ποτὲ μ' ἕνα γάμο μεταξύ σας;

Δύο πράγματα μπορεῖ νὰ γίνουν: ἢ νὰ μὴ τῆς γράψετε πιά ὁλογυμνένος λόγω τῆς θέσεώς σας, ἢ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσι σας καὶ νὰ τὴν παντρευτῆτε, ἂν πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶτε. Ξέρω ὅμως, ὅτι τὸ συμφέρον θὰ νικήσῃ τὴν ἀγάπη καὶ θὰ προτιμήσετέ την πρώτη λύσι. Ἐπισπεύσετέ την, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ χειροτερέψῃ ἡ κατάστασις.

Βασανισμένη ἀγάπη Π. Ε.Κ.Σ.: Ἀπορῶ, πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα κατορθώματα αὐτῆς τῆς κοπέλλας, ἐπιμένετε νὰ ἔχετε σχέσεις μαζί της. Δὲν καταλαβαίνετε, πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανε στὸν πρῶτο, στὸ δεύτερο καὶ σὲ τόσους ἄλλους, θὰ κάνῃ καὶ σὲ σᾶς; Νομίζετε ὅτι μὲ σᾶς θ' ἀλλάξῃ ἡ διαγωγή της; Ἀμφιβάλλω. Προσπαθήσετε, λοιπόν, νὰ μὴν παραφέρεστε ἀπὸ ἐνθουσιασμοὺς καὶ νὰ διακόψετε τὴν ἀλληλογραφία ποὺ ἔχετε, γιατὶ θὰ ἀποβῆ εἰς βάρος σας.

Πρῶτο φιλί: Σὰν ἀσυνήθιστος ποὺ ἤσασταν σὲ τέτοια πράγματα, σᾶς ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι καὶ τώρα δὲν μπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε.

Ἐκείνη, ὅμως, ἦταν συνηθισμένη καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισε πρώτη.

Τί περιμένετε, λοιπόν, ἀπ' αὐτήν; Ποῦ στηρίζετε τὶς ἐλπίδες σας καὶ τὰ σχέδιά σας; Σ' ἕνα γάμο;

Δὲν τὸ βλέπω εὔκολο. Γι' αὐτό, θεωρήσετε αὐτὰ ποὺ ἔγιναν, ὡς ἕνα περιστατικὸ εὐχάριστο στὴ ζωή σας, καὶ μὴν τὸ σκέπτεστε ὡς ἀνάγκη.

Α. Ζ. Μαρτέν: Ἔχει δίκηο νὰ μὴ σᾶς πιστεύῃ, ἐπειδὴ ὑπάρχει κάτι στὸ παρελθόν σας. Ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ ἡλικία σας, ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στοὺς ἐνθουσιασμούς της. Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἐκθέσετε τὰ σχέδιά σας στοὺς γονεῖς ἐκείνης καὶ στοὺς δικούς σας. Ἂν αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν αὐτὸ τὸ γάμο, θὰ σᾶς βοηθήσουν πολύ, γιατὶ θὰ παίξουν τὸ ρόλο τοῦ μεσεγγυητοῦ.

Σ' ἐκείνη, μὴ γράφετε τίποτα, ἀπὸ τὶς ἐνέργειές σας, μέχρις ὅτου σᾶς γράψῃ ἡ ἴδια.

Ζεύς: Ὁ τίμιος χαρακτήρας σας καὶ τὰ ἠθικὰ αἰσθήματά σας πρὸς ὅλη τὴν οἰκογένεια θὰ σᾶς διευκολύνουν νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ πόθοι σας.

Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ ἐκμεταλλευτῆτε τὴ μεγάλη φιλία ποὺ σᾶς προσφέρουν καὶ δὲν πρέπει νὰ τῆς πῆτε τίποτα μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός της θὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ. Κάτι θὰ ξέρῃ αὐτός, πιὸ πολύ, γιὰ νὰ σᾶς συστήσῃ λίγη ὑπομονή.

Ἀκολουθῆστε, λοιπόν, τὴ συμβουλή του καὶ νὰ τοῦ τὸ πῆτε, ὅτι περιμένετε αὐτὸν νὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ.

Μιὰ μικρὴ δυστυχισμένη: Μόνη σας παραδέχεστε ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς δὲν ἔχει τίποτα τὸ «θετικὸ» νὰ σᾶς προσφέρῃ, κι' ἐπομένως οἱ σχέσεις του δὲ φανερώνουν ἄλλο παρὰ μιὰ ὑστεροβουλία: νὰ τὰ χαλάσετε μὲ τοὺς δικούς σας.

Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ συμβῆ, γιατί, σεῖς, βέβαια, δὲν πᾶτε νὰ καταστρέψετε τὸ σπίτι σας, οὔτε τὴ ζωή σας.

Ἂν εἶχε κανένα καλὸ σκοπό, θὰ τὸλεγε ἀμέσως στὴ μητέρα σας, δὲν θὰ δειλιάζε, οὔτε θὰ σᾶς συμβούλευε νὰ μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτα.

Ἐπομένως, πρέπει νὰ τὸν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ δρόμο σας, καὶ νὰ τὰ πῆτε ὅλα στὴ μητέρα σας. Μὴ φοβᾶσαστε, γιατὶ ἐκείνη, ἔχει μεγαλύτερη πεῖρα ἀπὸ σᾶς, καὶ θὰ σᾶς προσφέρῃ τὴν προστασία της.

Δυστυχισμένη ἀναγνώστρια: Δὲν ἔχετε δίκηο. Εἶναι ἡ μόνη ἀρρώστεια ποὺ γιατρεύεται ἀποτελεσματικά, σήμερα. Βγάλτε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὴν ἰδέα, ποὺ ἔχετε.

Βλάσσην: Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει: νὰ γράψετε στὸν πατέρα της! Ποιός ὁ σκοπὸς τῶν σχέσεών σας μὲ μιὰ κοπέλλα 17 ἐτῶν; Εἴστε βέβαιος, ὅμως, ὅτι οἱ κανονισμοὶ τῆς ὑπηρεσίας σας σᾶς ἐπιτρέπουν ἕνα γάμο; Ἂν ὄχι, τότε γιατὶ νὰ παρασύρετε ἄδικα αὐτὴ τὴ νέα; Ἐλπίζω, νὰ νοιώσετε τὴ θέσι σας καὶ τὴ θέσι της, καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύεστε γράμματα σὲ χέρια τρίτων. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψῃ. Ἰδίως κανονίστε πρώτα τὴ θέσι τὴ δική σας.

Ἀμαρτωλὴ 13: Ἂν ἤξερα τ'ὀνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του, θὰ τοῦ ἔστελνα τὸ γράμμα σας. Αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ περιέχει ὅλα τὰ εὐγενικὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματά σας, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνειά του, εἶναι ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός σας. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται, οὔτε θὰ τὸ ἔκανα, γιατὶ τὰ γράμματα σχίζονται, μετὰ τὴν ἀπάντησι.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ συμπεριφέρεστε τίμια μαζί του, νὰ μὴν ἐκτίθεστε οὔτε μ' αὐτόν, οὔτε μὲ ἄλλον, γιατὶ θὰ σᾶς ὑποβάλῃ σὲ δοκιμές;... Ἐγώ, στὴν ἀρχὴ σᾶς ἔκανε τὸ προξενιὸ μὲ ἕναν νεαρό, κατόπιν τὸ ξανασκέφτηκε, φαίνεται, καλύτερα καὶ εἶδε πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ ἐπωφεληθῆ ἡ ἴδια ἀπὸ τὴν εὐκαιρία. Κι' ἔτσι ἐμπλεξε αὐτὴ στὰ αἰσθηματικὰ δίχτυα της τὸν καλό σας καὶ τὸν χώρισε ἀπὸ σᾶς. Τώρα ὁ νεαρὸς μετάνοιωσε, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἔπεσε θῦμα μιᾶς διπρόσωπης γυναίκας καὶ θέλει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ γυρίσῃ σὲ σᾶς. Μὰ νομίζω πὼς δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶγμα νὰ γίνῃ αὐτό. Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφάνηκε ἀσυνεπὴς ἀπέναντί σας καὶ παρασύρθηκε ἐπιπόλαια σὲ μιὰν «ἀσχημη περιπέτεια». Ἂν δὲν ξεκαθαρίσῃ τὴ θέσι του ἀπέναντι τῆς θείας σας, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀπρόσεκτα ἐδημιούργησε; Μονάχα ἂν ξεκαθαρίσουν τελικῶς, μὲ κάποιον εὐπρεπῆ τρόπο, αὐτὰ τὰ ἀπερδέματα, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρήσῃ τὸν ἐαυτό του ὁ νεαρὸς ἐλεύθερο νὰ κανονίσῃ τὴν τύχη του. Καὶ τότε σὲ σᾶς ἀπομένει νὰ ἀποφασίσετε νὰ τὸν δεχτῆτε καὶ νὰ τὸν συγχωρέσετε, ἂν βέβαια τὸν ἀγαπᾶτε. Πῶς ὅμως μπορῶ νὰ ξέρω καὶ νὰ βεβαιώσω, ἂν τότε θὰ σᾶς μείνῃ πιστός; Ἐσεῖς πρέπει νὰ τοῦ ζητήσετε ἐγγυήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ τὸν ψυχολογήσετε σχετικὰ μὲ τὴν εἰλικρίνειά του. Καὶ ἄν, κατὰ κάποιον τρόπο, ξανασυμφιλιωθῆτε, φαντάζομαι ὅτι θὰ τὸ ἔχετε στὸ νοῦ σας, νὰ ζητήσετε ἀμέσως νὰ σᾶς παντρευτῆ.

Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, Δράμα: Ξεκινήσατε νὰ ἀναζήσετε τὴν ἀποκατάστασί σας στὴν κοινωνία, μὲ μόνο στόχο σας τὸ οἰκονομικὸ συμφέρον, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος σας. Λάθος, ποὺ τὸ συνεχίζετε καὶ σήμερα ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ποὺ συνδέεστε μὲ τὸ νέο αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικά. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μὲ ἀφήνουν τὰ λόγια σας νὰ συμπεράνω. Ἂν ἡ ἀγάπη εἶχε κάποιο λόγο στὸν σύνδεσμό σας αὐτὸν—ἐκ μέρους σας ἐννοῶ, ἀφοῦ ὁ ἄλλος δείχνει πὼς εἶναι εἰλικρινὰ ἐρωτευμένος μαζί σας — τότε θὰ μπορούσατε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο ἐνδιαφέρει τὴ νόμιμη ἀποσθῆτε στὴν ἀπάντησί μου ἀπὸ τὴν παροῦσα στήλη. Ὥστε, λοιπόν, ἡ στοργική σας θεία, σᾶς τὴν ἔσκασε ἔτσι πονηρὰ τὴ δουλειά;... Ἐγώ, στὴν ἀρχὴ σᾶς ἔκανε τὸ προξενιὸ μὲ ἕναν νεαρό, κατόπιν τὸ ξανασκέφτηκε, φαίνεται, καλύτερα καὶ εἶδε πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ ἐπωφεληθῆ ἡ ἴδια ἀπὸ τὴν εὐκαιρία. Κι' ἔτσι ἐμπλεξε αὐτὴ στὰ αἰσθηματικὰ δίχτυα της τὸν καλό σας καὶ τὸν χώρισε ἀπὸ σᾶς. Τώρα ὁ νεαρὸς μετάνοιωσε, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἔπεσε θῦμα μιᾶς διπρόσωπης γυναίκας καὶ θέλει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ γυρίσῃ σὲ σᾶς. Μὰ νομίζω πὼς δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶγμα νὰ γίνῃ αὐτό. Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφάνηκε ἀσυνεπὴς ἀπέναντί σας καὶ παρασύρθηκε ἐπιπόλαια σὲ μιὰν «ἀσχημη περιπέτεια». Ἂν δὲν ξεκαθαρίσῃ τὴ θέσι του ἀπέναντι τῆς θείας σας, πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀπρόσεκτα ἐδημιούργησε; Μονάχα ἂν ξεκαθαρίσουν τελικῶς, μὲ κάποιον εὐπρεπῆ τρόπο, αὐτὰ τὰ ἀπερδέματα, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρήσῃ τὸν ἐαυτό του ὁ νεαρὸς ἐλεύθερο νὰ κανονίσῃ τὴν τύχη του. Καὶ τότε σὲ σᾶς ἀπομένει νὰ ἀποφασίσετε νὰ τὸν δεχτῆτε καὶ νὰ τὸν συγχωρέσετε, ἂν βέβαια τὸν ἀγαπᾶτε. Πῶς ὅμως μπορῶ νὰ ξέρω καὶ νὰ βεβαιώσω, ἂν τότε θὰ σᾶς μείνῃ πιστός; Ἐσεῖς πρέπει νὰ τοῦ ζητήσετε ἐγγυήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ τὸν ψυχολογήσετε σχετικὰ μὲ τὴν εἰλικρίνειά του. Καὶ ἄν, κατὰ κάποιον τρόπο, ξανασυμφιλιωθῆτε, φαντάζομαι ὅτι θὰ τὸ ἔχετε στὸ νοῦ σας, νὰ ζητήσετε ἀμέσως νὰ σᾶς παντρευτῆ.

Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, Δράμα: Ξεκινήσατε νὰ ἀναζήσετε τὴν ἀποκατάστασί σας στὴν κοινωνία, μὲ μόνο στόχο σας τὸ οἰκονομικὸ συμφέρον, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος σας. Λάθος, ποὺ τὸ συνεχίζετε καὶ σήμερα ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ποὺ συνδέεστε μὲ τὸ νέο αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικά. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μὲ ἀφήνουν τὰ λόγια σας νὰ συμπεράνω. Ἂν ἡ ἀγάπη εἶχε κάποιο λόγο στὸν σύνδεσμό σας αὐτὸν—ἐκ μέρους σας ἐννοῶ, ἀφοῦ ὁ ἄλλος δείχνει πὼς εἶναι εἰλικρινὰ ἐρωτευμένος μαζί σας — τότε θὰ μπορούσατε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο ἐνδιαφέρει τὴ νόμιμη ἀπο-

«Ἄσχημες περιπέτειες»

Χαμένο ὄνειρο ποὺ ζωντανεύει, Βικτωρία - Αὐστραλία: Λυποῦμαι εἰλικρινά, μὰ κατ' ἀρχὴν δὲν ἀπαντᾶμε στοὺς ἐπιστολογράφους μας μὲ ἰδιαίτερο γράμμα. Γι' αὐτό, παρακαλῶ, ν' ἀρκε-

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΛΗΣΜΟΝΟΥΝΤΑΙ

Ὁ ὀπ' ἀριθμὸν 1 ἥρως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ περίφημος «Κομμάντο Κέλλυ» τοῦ Κορεζιντὸρ εἶχε μετὰ τὸν πόλεμο φοβερὲς ἀτυχίες καὶ τελευταία αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του κυριολεκτικὰ πεινοῦσαν. Ὑπέμεναν ὅμως μὲ ὑπερηφάνεια τὴ δυστυχία τους. Τελευταία κάποιος φίλος τους εἰδοποίησε τὸ ὑπουργεῖο Ἀμύνης γιὰ τὴν τραγικὴ κατάστασι τοῦ περιφήμου ἥρωος. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὅλες οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Κέλλυ καὶ τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία του ἀνάμεσα στὴ γυναῖκα του καὶ τὰ πέντε ἀπὸ τὰ ἑξῆ παιδιά του.

κατάτασσί σας μ' αὐτόν. Τώρα βέβαια ὅλ' αὐτά εἶναι μόνον ἐλπίδες γιά τὸ μέλλον, ἀλλά μένουν κι' αὐτές ξεκρεμαστες. Καί ἐκεῖνο ποὺ νομίζω πώς εἶναι πὸ σοβαρώτερο καὶ ποὺ δὲν βλέπω νὰ τὸ ἀντιμετωπίζετε ἀνάλογα, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ καλός σας, δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ μὲ τὸν πατέρα του σχετικώς μὲ τὸ ζήτημα τὸ δικό σας. Θὰ ἔπρεπε δηλαδή, νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ δεσμό καὶ τὸ σκοπὸ ποὺ ἔχει, γιὰ νὰ δῆ καὶ νὰ μάθῃ πῶς σκέπτεται καὶ τί διαθέσεις ἔχει κι' ὁ πατέρας του ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Γιατί μπορεῖ, ὅπως ἄλλωστε καὶ σεῖς ἡ ἴδια τὸ φοβάσαστε, ν' ἀρνηθῆ ὁλοσβόλου ὁ πατέρας του νὰ συζητήσῃ γιὰ σάς, ὁπότε παύει καὶ κάθε αὐταπάτη κι' ἐλπίδα σας. Καὶ πρέπει τότε ν' ἀντιμετωπίσετε τὴν κατάστασι μὲ λογική καὶ ρεαλισμό. Ἤ πάλι, μπορεῖ ὁ πατέρας τοῦ νέου νὰ ἐγκρίνῃ τὸ γάμο σας, καὶ τότε θὰ μπορέσετε ἐγκαίρως νὰ ρυθμίσετε τὰ οἰκονομικά σας θέματα. Μπορεῖ ὁ νέος νὰ ζητήσῃ νὰ δημιουργήσῃ μόνος του ἕνα πόρο ζωῆς, μὲ τὴν πατρική βοήθεια. Πάντως δίχως μιὰ εἰκοσιάφρισι τῶν ἀορίστων κι' ἀμφιβόλων αὐτῶν πραγμάτων, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν σύνδεσμό σας. Γιατί, ὅπως σωστὰ τὸ βλέπετε καὶ μόνη σας, μπορεῖ νὰ βρεθῆ κάποια καλύτερη τύχη γιὰ σάς στὸ μεταξύ καὶ μάλιστα, νὰ προέλθῃ καὶ ἀπὸ ἀγάπη. Τίποτα δὲν ἀποκλείεται στὴν ἀνθρώπινη καρδιά!...

Μ' ἔμπλεξαν ὅπως ἤθελαν: Ἀπὸ ἐπιπολαιότητα κι' ἀφέλεια μόνη σας δημιουργήσατε τὴν τόσο στενάχωρη γιὰ σάς κατάστασι! Ἀφοῦ ἡ οἰκογένειά σας ἔχει τόσο αὐστηρὲς ἀρχές, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρασυρθῆτε καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ πλαίσιο αὐτό, ἔστω καὶ ἄν δὲν κάνατε πραγματικὰ τίποτα τὸ κακό. Βλέπετε ὅμως, πῶς γιὰ νὰ ξεγελαστῆτε καὶ ν' ἀκούσετε τὶς ἀνόητες καὶ ἐπιπαμένες φιλενάδες σας, σχολιαστήκατε ἄσχημα, ἔστω καὶ δίχως αἰτία. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πῶς οἱ ἄσπονδες φίλες σας σάς κατάφεραν καὶ σάς ἐπηρέασαν τόσο, ποὺ νὰ φθάσετε νὰ ψυχρανθῆτε καὶ γιὰ τσακωθῆτε μὲ τὸ ἄλλο καλὸ παιδί, τὸ γειτονόπουλό σας, τὸ μόνο ποὺ φέρηκε μὲ ἀληθινὴ φιλία καὶ στοργὴ ἀπέναντί σας. Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε, ἀφοῦ μάλιστα κι' οἱ δικοί σας τὸν ἐκτιμοῦν πολὺ αὐτὸν τὸ νέο καὶ ὁ ἀδελφός σάς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ κάνετε οἰκογενειακὴ συντροφιὰ μαζί. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα διορθώνεται, ἀν θελήσετε νὰ φερθῆτε εἰλικρινά: Δηλαδή, νὰ πᾶτε στὸ σπίτι τους καὶ μπροστὰ στὴν ἀδελφή του καὶ φίλη σας νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμην καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε ὅτι ἀπὸ ἐπιπολαιότητα τοῦ φερθήκατε ἔτσι ἀστόχαστα, ἐνῶ κατὰ βάθος τὸν ἐκτιμᾶτε καὶ τὸν ἀναγνωρίζετε γιὰ καλόν. Ἀκόμα ,νὰ τοῦ πῆτε νὰ τὰ παραβλέψῃ ὅλα καὶ νὰ συμφιλιωθῆτε.

Ἀγαπῶ μιὰ νησιωτοπούλα: Κρῖμα στὴν ἐξυπνάδα σας καὶ στὸν καιρό σας! Πσίρνετε στὰ σοβαρὰ μιὰ καλοκαιρινὴ περιπέτεια, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία καὶ μάλιστα μὲ μιὰν ἀνόητη κι' ἐπιπόλαιη κοπελλίτσα, ποὺ, τοὐλάχιστον, ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, δὲν ἔδειξε κανένα σοβαρώτερο ἐνδιαφέρον γιὰ σάς, μ' ὅλα τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια. Καὶ πολὺ λιγώτερο, νομίζω ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται σὲ σάς, ἕνα νέο μὲ μεγάλες ἠθικὲς ὑποχρεώσεις, τόσο στὸν ἑαυτό σας, ὅσο καὶ γενικώτερα στὴν κοινωνία, νὰ κάθεστε καὶ νὰ σκέπτεστε μιὰ νεαρά, ποὺ θέλει κι' ὅλας νὰ σάς παραστήσῃ τὴ σπουδαία καὶ σάς προκαλεῖ μ' ἕναν τρόπο, ποὺ πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίσω μάλλον ἄπρεπο, Γι' αὐτὰ ὅλα, λοιπόν, θὰ πρέπῃ νὰ ἰδῆτε τὸ πρᾶγμα στὴν ἀληθινή του μορφή, πῶς πρόκειται, ὁηλαδή, γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο καπρίτσιο αἰσθηματικό, ποὺ δὲν ἔχει κανένα νόημα καὶ σκοπὸ καὶ ποὺ δὲν πρέπει, συνεπῶς, νὰ σάς ἀπασχολῆ ὁλότελα. Ἀφῆστε τὸ ἀνόητο πλάσμα, νὰ πάῃ στὴν ὀργή. Καὶ δὲν χάθηκαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τὰ κορίτσια, ποὺ μπορεῖ νὰ συγκινήσουν αἰσθηματικώς ἕνα νέο!..

ΕΡΗ

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Παπαδόπουλον: Νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμο. Λυποῦμαι πολύ, διότι ἡ ἐκδήλωσις ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, εἶναι ἀπὸ ἐκείνες ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν καταλάβῃ ἀπὸ ἁπλῆ περιγραφὴ τοῦ ἀρρώστου. Πλεῖστα ὅσα νοσήματα τὴν προκαλοῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ σάς ἐξετάσῃ γιατρός.

Μιὰ ἀναγνώστρια στενοχωρημένη», Πειραιά: Βρίσκω καὶ ἐγὼ ἀπολύτως δικαιολογημένην τὴν στενοχώρια σας. Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ ἰατρικὴς πλευρᾶς, δὲν θὰ σάς φανῶ χρήσιμος. Θὰ σάς συστήσω μόνο νὰ ἀποταθῆτε εἰς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν βελτίωσι τῆς σωματικῆς διαπλάσεως τῶν μικρῶν ἡλικιῶν, διὰ διαφόρων γυμναστικῶν ἀσκήσεων. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι θὰ ἔχετε ἔτσι ἀρκετὴν βελτίωσι.

Χάρη, Ἐνταῦθα: Ἀκολουθήσατε τὴν φυσιολογικὴν ὁδὸν μὲ ἐπίμονὴν καὶ θὰ ἔχετε ἀποτέλεσμα. Τὸ δεύτερον εἶναι ἁπλούστατον, ζήτημα 2—3 ἡμερῶν, ἂν πᾶτε σ' ἕνα χειρουργὸ γιατρό.

Θ. Φ., Σπάρτη: Τὸ φαινόμενο ποὺ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, εἶναι ἐκδήλωσις, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν πλεῖστα ὅσα νοσήματα, οὔτως ὥστε νὰ εἶναι τελείως ἀδύνατον στὸ γιατρὸ νὰ κάμῃ διάγνωσι καὶ νὰ συστήσῃ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ διάφορα φάρμακα, ποὺ σάς συνιστοῦν μὴ εἰδικοί, δὲν ἔχουν κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Σάς συνιστῶ κι' ἐγὼ τὸ Selsun τοῦ Abbot.

Νεαρὸν Α. Ω., Ἐνταῦθα: Δὲν μοῦ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας ἀν προηγήθη κατάχρησις καὶ ἀν ἤδη ἔχῃ ἐγκαταλειφθῆ ἡ κακὴ αὐτὴ ἕξις. Πάντως θὰ κάμετε 15—20 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως. Θὰ κοιμᾶστε σὲ σκληρὸ στρῶμα καὶ ποτὲ σὲ ὑπτία θέσι. Θὰ κάνετε κάθε πρωὶ μιὰ ἐντριβὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης μὲ κολώνια καὶ θὰ ἔχετε συχνότερες συναντήσεις. Μοῦ γράφετε ἀποτέλεσματα.

Ἀπελπισμένον νέο 561: Γιὰ τὴν πρώτην σας ἀπορίαν σάς ἀπαντῶ ὅτι θὰ ἔπρεπε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος νοσήλευσε τὸ νόσημά σας, νὰ σάς καταστήσῃ, κάνοντάς σας γνωστὸν ὅτι τὸ νόσημα αὐτὸ καὶ μετὰ τὴν ἴασι ἀφίνει διὰ παντὸς τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του, τὰ ὁποῖα καὶ στὸν ἐξετάζοντα γιατρὸ γίνονται ἀντιλπτὰ καὶ τὸν ἄρρωστο βασανίζουν μὲ πόνους, εὐθὺς μόλις κρυώσῃ ἡ κουραστῆ. Θὰ κάνετε ἐντριβὲς μὲ Algesal ἢ καθαρὸ οἰνόπνευμα. Γιὰ τὸ δεύτερο πρέπει νὰ σάς ἐξετάσῃ γιατρός.

Λουρεντζάκην: Νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμο. Ἐφόσον σάς παρακολουθοῦν γιατροί, νὰ εἰστε βέβαιος ὅτι θὰ ἐρευνήσουν ὅλα τὰ συστήματα, προκειμένου νὰ ἀποδειχτῆ ἂν εἰστε ἱκανὸς ἢ ὄχι, καὶ θὰ σάς διαλευκάνουν τὴν ἀπορία σας.

Ἄτυχο νέο, Θεσσαλονίκη: Θὰ πᾶτε στὸ εἰδικὸ τμῆμα τοῦ νοσοκομείου Θεσσαλονίκης νὰ ἐξετασθῆτε. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ντρέπεστε.

Δυστυχισμένον νέο: Δὲν ἔχω προσωπικὴν ἀντίληψη τῆς πραγματικῆς καταστάσεως, ὥστε νὰ ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ σᾶς πῶ κατηγορηματικῶς, μέχρι ποίου σημείου ἔχετε δίκηο. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἔκχετε βελτίωσι μὲ τὴν κάτωθι θεραπεία, ἀνὰ δίμηνο: 2 ἐνέσεις τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκὸς Teston ἢ Ἀτεροπτ τῶν 25 μλγρ. καὶ ἐπὶ 10 ἡμέρες 3 χάπια ἡμερησίως τοῦ ἰδίου φαρμάκου μὲ τὶς ἐνέσεις.

Σ. Ε. Κ., Καστοριά: Τὸ περιστατικὸ ποὺ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, εἶναι ψυχικῆς αἰτιολογίας κι. οὐδεμία ὀργανικὴ πάθησις ὑφίσταται. Ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη διὰ νέων παραστάσεων νὰ ἀποβάλετε τὴν ἐντύπωσιν, ἡ ὁποία σάς προκάλεσε τὸ ἀηδιαστικὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πάντοτε τὸ αὐτό. Ἐπίσης ὡς βοηθητικὸν θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Juvarsin τῶν 10 μλγρ., δύο τὴν ἑβδομάδα καὶ θὰ παίρνετε ἐπὶ 15 ἡμέρες 3 compr. Teston ἡμερησίως καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

Θλιμμένο χαμόγελο Α. Κ.: Θὰ ἦταν προτιμότερο, βέβαια, νὰ σάς ἔβλεπε ἕνας γιατρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκανε καλυτέραν ἐκτίμησιν τῆς καταστάσεώς σας. Ἀφοῦ ὅμως αὐτὸ δὲν γίνεται, τότε, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς δικῆς σας περιγραφῆς, θὰ σᾶς συστήσω νὰ κάμετε χρῆσιν τῶν κάτωθι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστον ὁδηγίαν καὶ μοῦ ξαναγράφετε: Neige Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Perle Phyllis.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Π. Κ., Θεσσαλονίκη: Ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε ἡμερησίως ἕξη χάπια ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Pregnavite καὶ τρία χάπια ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. E-Vit. Forte. Δέκα πέντε ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε κάθε τρεις ἡμέρες μιὰ ἔνεσι ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Primogonyl τῶν 1000 δ. μονάδων. Καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε ἐπὶ πλέον τρεῖς ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lytocycline τῶν 10 μλγρ. καὶ καθ' ἑκάστην μιὰ ἔνεσι. Τὴ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ε. Π. Γ. Χ. 18 Ἐ.: Θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Cycloestrol τοῦ 1 μλγρ. καὶ τρία χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Ormonal. Ἡ θεραπεία θὰ τελειώσῃ καὶ τὴν 20ὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐναρξί της θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναλειφθῆ μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ἐνέσεων καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρίμηνο.

Δυστυχισμένη γιὰ πάντα Κ. Τ.: Θὰ παίρνετε δύο χάπια τὴν ἡμέρα καὶ συνεχῶς ἐπὶ 20 ἡμέρες τὸ μῆνα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Cycladiene τοῦ ½ (μισοῦ) μλγρ., ἀμέσως μετὰ τὰ κύρια γεύματα. Γιὰ τοὺς πονοκεφάλους καὶ νευρικὲς διαταραχὲς θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl. Ἡ ἐπιστήμη βρίσκεται ἀκόμη πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ἄλλου ζητήματος.

Ξενητεμένη Η. 53, Καναδᾶς - Μόντρεαλ: Ἡ ἐπὶ τετράμηνο ἀπουσία τῆς περιόδου καὶ ἡ ἀπότομη ἐμφάνισι τριχοφυΐας στὸ πρόσωπο, ὀφείλοντο σὲ νευροψυχικὰ αἴτια, στὴν ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐπέφερε ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ νευροφυτικὲς ἀνοχλήσεις. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E-Vita. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ δίμηνο.

Ἐλίζα: Πρόκειται περὶ ἐλαφρᾶς καθυστερημένης ἐνηβώσεως. Τὴν ἐμφάνισι τῆς περιόδου, θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἀνάπτυξι τοῦ στήθους, ἡ ὁποία γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ καθυστερεῖ. Λόγῳ τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως, δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ σάς ἀναγράψω θεραπείαν δι' ὁρμονῶν, πρὶν ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέτασι. Βοηθητικὼς καὶ γιὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ ὀργανισμοῦ σάς ἀναγράφω τὸ πολυβιταμινοῦχο φάρμακο Pregnavite, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, συμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ περιέχει τὸ κουτί.

Γαλάξιας ἀντάλια Α. Μ., Ἐνταῦθα: Ἔπρεπε, ἐφόσον ἡ θεραπεία σάς ὠφέλησε σημαντικά, νὰ μοῦ γράψετε πρὸ τοῦ τέλους της. Ἐὰν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ἔχετε τακτοποιηθῆ θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις Estroprol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ συνεχίσετε μὲ τρεῖς Tabl, Ormonal ἡμερησίως καὶ κατόπιν μὲ τρεῖς Tabl. E-Vit. ἡμερησίως. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις Estroprol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Μικρὴ ξένη, Ἐνταῦθα: Πληροστέραν ἐξακρίβωσι θὰ μᾶς δώσῃ μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀποφύγετε αὐτὸ ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖτε ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ παίρνετε κατὰ τὶς 14 ἡμέρες, ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου, ἀπὸ ἕνα χάπι ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ferandren linguettes.

Γιὰ τὴ φίλη σας: Δυστυχὼς ἡ δυσαναλογία εἶναι κάτι ποὺ δὲν θεραπεύεται. Εἶναι δυνατὸν ὅμως μὲ ἕνα μικρὸ γυναικολογικὸ χειρισμό, νὰ διευκολυνθῆ ἡ κατάστασι. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν διευρέσεων θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Sedamyl.

Δυστυχισμένη ὀρφανή, Ἐνταῦθα: Ὁ τρόπος ποὺ σκέπτεται ὁ σύζυγός σας εἶναι πολὺ ἀπηρχαιωμένος. Μὲ τὰ σημερινὰ μέσα ποὺ ἔχομε στὴ διάθεσί μας, ἡ στεῖρωσις θεραπεύεται σὲ ὀπειρες περιπτώσεις, φθάνει μόνον νὰ μᾶς βοηθῆ ἡ ἡλικία τῆς γυναίκας.

Σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Καβάλας: Ἐφόσον διεπιστώθη κολπίτις ἐκ τριχομονάδων, σάς ἀναγράφω τὴν εἰδικὴ θεραπεία, ποὺ θὰ ἀκολουθήσετε. Ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο θὰ τοποθετῆτε Βαθεία ἐνδοκολπικὰς δύο χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl, Vaginales Mycostatin καὶ κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ ὄργανα μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Πρὸ τῆς τοποθετήσεως, θὰ κάνετε πρωὶ καὶ βράδυ κολπικὴ καθαριότητα μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Wylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἂν ἡ κατάστασις ἐπιμένῃ, θὰ πρέπῃ νὰ μεταχειριστῆτε συγχρόνως μὲ τὴν ἀνωτέρω θεραπείαν καὶ τὰ χάπια Tabl, Mycostatin τῶν 500.000 δ. μ. ἀπὸ τὸ στόμα (ἐσωτερικῶς) καὶ εἰς τὴν ἡμερησία δόσι τῶν τριῶν χαπτιῶν.

Κ. Κ. — Α. Ε., Λήμνον: Ἐφόσον παρουσιάζεται ἔστω καὶ μερικὴ ἀπόφραξις τῶν σαλπίγγων, χρειάζεται εἰδικὴ θεραπεία καὶ πρὸ παντὸς συστηματικὴ (φωτόλουτρα, ἐμφυσήσεις τῶν σαλπίγγων βι' ἐμφυσήσεως κατ' ἀρχήν, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ τόνωσις τῶν ὠοθηκῶν. Ἐπίσης, πρέπει νὰ διεπιστωθῆ ὅτι δὲν ὑφίσταται κολπίτις, ὑπαρξις ὑγρῶν ἢ κάποια φλεγμονὴ τῆς μήτρας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων της. Γιὰ τὴν τόνωσι τῶν ὠοθηκῶν θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο καὶ κάθε τρεῖς ἡμέρες, τρεῖς ἐνέσεις ἐξ ἑκάστου φαρμάκου ποὺ σάς ἀναγράφω Amp. Ovocycline τοῦ 1 μλγρ. καὶ τρεῖς ἐνέσεις Amp. Primandron τῶν 1000 δ. μ. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐνέσεων θὰ παίρνετε τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E-Vita. Καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Luteol τῶν 10 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ δίμηνο καὶ μετὰ τὸ τέλος της θὰ μοῦ γράψετε πάλι.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δυστυχῆ — 26 — Σπάρτη: Βεβαίως τὸ ζήτημά σας εἶναι σοβαρόν. Δὲ σημαίνει ὅμως αὐτό, ὅτι ἡ ζωή σταματᾶ μέχρις ἐδῶ καὶ ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ἀπολύτως. Ἀντιστρόφως μποροῦν ὅλα νὰ διορθωθοῦν. Δι' ἀλληλογραφίας, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὀργανικῆς βλάβης οὔτε τῶν ὀργάνων, οὔτε τοῦ κέντρου. Ὑπάρχει μόνον ἡ ἀναστάλτικὴ ἐπίδρασις τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ στραφῆτε. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἑνὸς ἐπὶ μέρους συμπτώματος μέσα στὴν ὅλη νευροψυχικὴ κατάστασι.

Ψ. Ω., Νάξον: Γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἐντόπισιν τῆς προκαλούσης τὰ συμπτώματά σας αἰτίας, εἶναι ἀναγκαία περισσότερα στοιχεῖα. Κυρίως ἐνδιαφέρει τὸ ζήτημα τῆς περιόδου. Νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B. No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Antinervia fl. No 1. Ὅταν τελειώσῃ αὐτὸ Tab. Sedamyl fl. No 2 ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Ἀνησυχία δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, γιατὶ ὁ πονοκέφαλος καὶ τὸ μούδιασμα στὸ κεφάλι εἶναι νευρωσικῆς αἰτιολογίας. Νὰ μοῦ γράψετε πάντως, περισσότερα στοιχεῖα.

Μαραμένα νειάτα Α. Γ., Θεσ/νίκη: Κάθε βράδυ θὰ γίνεται ἐνδομυϊκὼς μία Amp. Largactil de 5 c.c. No 20. Πρωὶ καὶ μεσημέρι θὰ πάρετε Tab. Milltown 200 μλγρ. fl. No 2. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ θεραπεία αὐτή, νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. Νὰ κάμετε ἐξέτασι κοπράνων γιὰ παράσιτα.

Ἀπελπισμένη νέα, Ἐνταῦθα: Αἰτία ὅλης τῆς κακοδαιμονίας εἶναι τὸ πάθος σας, ποὺ ἐκούρασε τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ κυρίως κατεύθυνε τὸν ψυχικὸν παράγοντα πρὸς ἀναμάλλους ἀντιδράσεις. Τὸ φόβος, ἐμμονὲς σκέψεις καὶ ἰδέες, ἐπίμονος ἀϋπνία, εἶναι οἱ ἀντίδρασεις. Δὲν εἶναι ἡ ἀρρώστεια. Ἡ κληρονομικὴ ἐπιβάρυνσις δὲν πρέπει νὰ σάς ἀπασχολῆ καθόλου. Μόνη της βεβαίως ἡ κατάστασις δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐχετε ἀνάγκην τῆς βοηθείας ψυχιάτρου. Τὰ φάρμακα παίζουν δευτερεύοντα ρόλο.Ἡ ψυχανάλυσις καὶ ἀνάλογος ψυχοθεραπεία θὰ σάς ἀπαλλάξουν τῶν ἐνοχλημάτων.

Δυστυχισμένο Λαμία, Λαμία: Ἂν ἡ σημερινή σας κατάστασις εἶναι ἀποτέλεσμα λοιμώξεως τῆς παιδικῆς ἢ τῆς μετέπειτα ἡλικίας, κάθε προσπάθεια εἶναι ματαία ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς γονιμότητος. Ἐφόσον ὅμως πρόκειται γιὰ ὑποπλασία καὶ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων, πρέπει νὰ καταβληθῆ κάθε προσπάθεια. Ἡ ὁμοιοθεραπεία μπορεῖ νὰ συνδυασθῆ καὶ μὲ ἄλλο εἶδος θεραπείας, ὥστε τ' ἀποτελέσματα νὰ εἶναι πιὸ σταθερὰ καὶ γρήγορα. Μὴ δίδετε πολλὲς ἀναδολὲς στὸ ζήτημα, γιατὶ ἡ ἡλικία σας δὲν τὸ ἐπιτρέπει πλέον. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας ὁπωσδήποτε θὰ τακτοποιηθῆτε.

Ρουμελιωτόπουλο Ι. Π., Ἐνταῦθα: Ὑπάρχει κάτι ἀνάγκη ἐξετάσεως νευρολογικῆς, γιὰ νὰ ἀποκλεισθῆ ἡ ὕπαρξις ὀργανικῆς βλάβης. Ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ θὰ κάμετε ἐνδομυϊκῶς κάθε εἴκοσι ἡμέρες Amp. Testoviron Depot de 100 μλγρ. No 1. Ἐσωτερικῶς δὲ Tab. E-Vit fl. No 2 ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Αὐτὸ θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀθηναῖο δυστυχῆ, Ἐνταῦθα: Μὲ λίγη ψυχανάλυσι καὶ ἀνάλογο ψυχοθεραπεία τὰ πράγματα θὰ ἐπανέλθουν στὸ φυσιολογικό. Νὰ ἐπισκεφτῆτε τὸν ψυχιατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Κυπριώπουλον Α. Κ., Κύπρος: Ἡ ἀναπηρία σάς ἐχει δημιουργήσει αἴσθημα κατωτερότητος ἐναντι τοῦ περιβάλλοντός σας. Αὐτὸ εἶναι ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀρρώστειας σας. Οἱ ἐμμονες ἰδέες, οἱ φοβίες γιὰ τὴν καρδιὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παρουσιαστοῦν, ἀποτελοῦν τὶς ἐκδηλώσεις καὶ ἀνώμαλες ἀντιδράσεις τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος. Ἐπίσης βασικὴ σημασία ἐχει ὁ σεξουαλικὸς παράγων, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ προσεχτῆ. Βοηθητικὼς νὰ κάμετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Bejectal fl. No 1. Ἐσωτερικὼς δὲ νὰ πάρετε Tab. Sedamyl fl. No 2 ἀπὸ τρία ἡμερησίως.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Ν. Κ.: Ἡ δίαιτα τῆς κόρης σας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἑξῆς: Κρέας, ψάρι, ψητὸ καὶ βραστό. Ἐπίσης λίγο γάλα, ἀφθονο γιαούρτι, αὐγὸ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ρύζι, φιδέ, πατάτες, μακαρόνια μὲ φρέσκο βούτυρο καὶ τυρὶ ἀνάλατο, ἄφθονα φρούτα καὶ κομπόστες.

Πονεμένη μητέρα: Σάς συνιστῶ νὰ τὸ βάλετε στὴ Σχολὴ κωφαλάλων. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἰδιωτικὴ σχολὴ ἀλλὰ σ' αὐτὴν πρέπει νὰ πληρώσετε. Μὴν ἀπογοητεύεστε, σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα.

Δ. Λ.: Ἡ ὀστρακιὰ εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατὶ τὴν τρίτη ἑβδομάδα κάνει συνήθως νεφρίτιδα. Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆστε μὲ τὸ γιατρό σας ὅτι σάς κάνει παρατεταμένη δίαιτα. Συνεχίσετε τὶς ὁδηγίες του καὶ κάνετε συχνὰ ἐξέτασι ἀρρώστου.

Ε. Μ. Ν., Ἡράκλειον: Σάς ἔγραψα ταχυδρομικὼς γιὰ ὅσα ρωτᾶτε.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

Μεχάλη διάρυεια Δυνατό φῶς

Φιορτώβατε τὴ μύτη σας στὸ σπίτι σας

Μὲ τὴν Νάϋλον ἐυσκευὴν "Ρινοφόρμ"

ΤΜΗΜΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ-ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ Π. Τ. Ἐν Ἀνν. "ΡΙΝΟΦΟΡΜ" Ἐμπ. Μπενάκη 16 (1ον ὀ

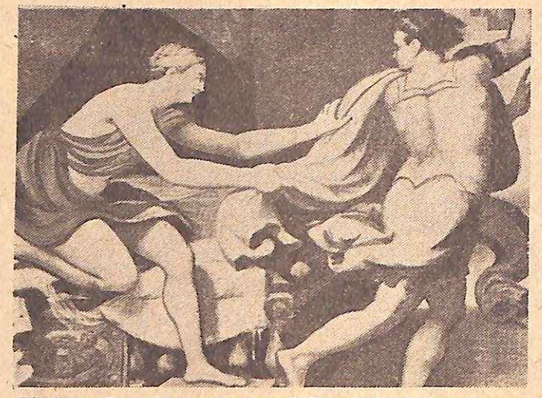

Τὸ ἐπεισόδιο τῆς γυναίκας τοῦ Πετεφρῆ μὲ τὸν Ἰωσὴφ εἶναι ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἔρωτα... μὲ τὸ ζόρι.

ΕΡΩΤΑΣ... ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ!

Ὅταν οἱ γυναῖκες κυνηγοῦν τοὺς ἄντρες

Μιὰ εἴδησι, ποὺ φαίνεται ἀληθινὰ ἀπίστευτη, δημοσιεύτηκε τελευταίως στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες: Ἕνας νέος 21 χρονῶν, στὸ Πρόβιντενς τοῦ Λόγγκ Ἄϊλαντ, σταμάτησε τ' αὐτοκινητό του σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο καὶ πῆρε σ' αὐτὸ τρεῖς νέες κοπέλλες, ποὺ ἤθελαν νὰ πᾶνε —ὅπως τοῦ εἶπαν— στὴ Νέα Ὑόρκη. Προσφέρθηκε δὲ νὰ τὶς μεταφέρη ὡς ἕνα σημεῖο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πάη γιὰ ψάρεμα.

Στὸ δρόμο ὅμως, ἡ μιὰ κοπέλλα τράβηξε ξαφνικὰ ἕνα μακρὺ καὶ μυτερὸ μαχαῖρι καί, ἀπειλώντας μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο τὸ νέο, τὸν διέταξε νὰ περάση στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου. Μιὰ ἄλλη ἔπιασε τότε τὸ βολὰν καὶ ὡδήγησε τ'αὐτοκίνητο σ' ἕνα ἔρημο καρρόδρομο. Ἐκεῖ ἡ πρώτη πίεσε τὸ μαχαῖρι της στὸ λαιμὸ τοῦ νέου, ὥστε νὰ βγῆ αἷμα, γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατήση. Ὕστερα, μὲ τὸ μαχαῖρι ἀκουμπησμένο στὴν πλάτη του, ὁ νέος ὑποχρεώθηκε νὰ προσφέρη τὸν ἔρωτά του στὴν τρίτη κοπέλλα!

Ἔπειτα τράβηξαν πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη. Σταμάτησαν ὅμως σ' ἕνα φαρμακεῖο τοῦ Γουέστερλυ καὶ διέταξαν τὸ νέο νὰ κατεβῆ καὶ νὰ τοὺς ἀγοράση λίγο δυνατὸ ὀξυζενέ, γιὰ νὰ ξανθήνουν τὰ μαλλιά τους. Πίστευαν πὼς τὸν εἶχαν τόσο τρομοκρατήσει, ὥστε δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήση. Ἀλλ' ἐκεῖνος τηλεφώνησε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο στὴν ἀστυνομία καὶ ζήτησε βοήθεια!

Ὅταν συνελήφθησαν σὲ λίγο οἱ τρεῖς κοπέλλες, εἶπαν πὼς ἦσαν 21 ἐτῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἔκριναν πὼς ἦσαν πολὺ μικρότερες, ἀνήλικες ἀκόμα. Πάντως, καταδικάστηκαν κι' οἱ τρεῖς σὲ σεβαστὸ πρόστιμο, μὲ τὶς κατηγορίες τῆς «κακῆς διαγωγῆς» καὶ τῆς «ἀδίκου ἐπιθέσεως».

Δὲν εἶναι ὅμως μοναδικὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό. Ὅπως ἀναφέρει μιὰ ἄλλη εἴδησι τοῦ πρακτορείου «Ἡνωμένος Τύπος», ἕνας παντρεμένος, ἡλικίας 26 ἐτῶν, στὸ Τολέντο τοῦ Ὀχάϊο, εἶχε πάρει στ' αὐτοκίνητό του τρεῖς ἄγνωστες κοπέλλες ποὺ τὸν παρακάλεσαν νὰ τὶς πάη κάπου.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν τράβηξε πιστόλι καὶ τὸν ἐξανάγκασε νὰ ἐναγκαλιστῆ τὶς δυὸ συντρόφισσές της, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη!

Ἐξ ἄλλου, στὸ Γκράντ Χάβεν τοῦ Μίτσιγκαν, μιὰ δασκάλα 29 χρονῶν καὶ μητέρα τεσσάρων μικρῶν παιδιῶν καταδικάστηκε πέρυσι σὲ 2 ἐτῶν φυλάκισι μὲ ἀναστολή, γιὰ ἀποπλάνησι ἑνὸς μαθητοῦ της, ἡλικίας 15 ἐτῶν!

Στὴν περίπτωσί της, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔστυψε τὸ μυαλό του καὶ ξεφύλλισε ὅλα τὰ νομικὰ βιβλία του, γιὰ νὰ βρῆ πῶς νὰ διατυπώση τὸ κατηγορητήριο. Ἂν ὁ δράστης ἦταν ἄντρας καὶ τὸ θῦμα γυναίκα», θὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἁπλὴ καὶ τυπικὴ περίπτωσι κακοποιήσεως. Ἐδῶ ὅμως εἶχαν ἀντιστραφῆ οἱ ὅροι.

Οἱ εἰδήσεις αὐτὲς γέννησαν ὡρισμένες εὔλογες ἀπορίες στοὺς ἀναγνῶστες τῶν ἐφημερίδων ποὺ τὶς δημοσίευσαν:

Μπορεῖ λοιπὸν μιὰ γυναῖκα νὰ ἐξαναγκάση ἕναν ἄντρα σὲ ἐρωτικὲς σχέσεις μαζί της, δίχως τὴ θέλησί του, μὲ ἀπειλὲς καὶ τρομοκρατία;

Φαίνεται ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀδύνατο. Γιατί, ἄσχετα πρὸς τὴ συνειδητὴ θέλησι τοῦ ἀνδρός, μπορεῖ νὰ ξυπνήση τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτό του, κι' ἔτσι νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό της ἡ γυναῖκα. Φυσικά, δὲν εἶναι βέβαιο αὐτό. Μπορεῖ ὁ φόβος ἢ ἡ ἀποστροφὴ νὰ ὑπερισχύση.

Θὰ ρωτήσετε τώρα πῶς συμβαίνει ὥστε ν' ἀρνηθῆ ἕνας ἄντρας μιὰ τέτοια «εὐκαιρία» ποὺ τοῦ προσφέρεται...

Οἱ πιθανοὶ λόγοι εἶναι πολλοί. Ὑπάρχουν π.χ. ἄντρες ποὺ τὸ θεωροῦν ἀντίθετο πρὸς τὶς ἠθικὲς ἀρχές τους. Ἄλλοι φοβοῦνται μήπως ζημιωθῆ ἡ ὑπόληψί τους, ἢ μὴν τὸ μάθη ἡ γυναῖκα τους.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ μὴ βρίσκουν τοῦ γούστου τους τὴ γυναῖκα ποὺ ζητάει τὸν ἔρωτά τους.

Τέλος, μιὰ κατηγορία ἀντρῶν ἔχουν τὸν ἔμφυτο ψυχολογικὸ φόβο ὅτι ἡ γυναῖκα γενικὰ φέρνει βλάβη στὸν ἄντρα.

Ὅσο τώρα γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ μεταχειριστοῦν πιστόλι ἢ μαχαῖρι, γιὰ νὰ ἐξαναγκάσουν ἕναν ἄγνωστο ἄντρα νὰ τὶς πάρη στὴν ἀγκαλιά του, αὐτὲς εἶναι συνήθως «νυμφομανεῖς». Βασανίζονται δηλαδὴ ἀπὸ ὑπερβολικὸ καὶ ἀχαλίνωτο πόθο καὶ «ρίχνονται» σ' ὅποιον ἄντρα θὰ τοὺς τύχη, σὰν πραγματικὲς Μεσσαλίνες.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι πὼς δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστοῦν «θερμές». Ἀντιθέτως, εἶναι στὴν πραγματικότητα ψυχρὲς γυναῖκες.

Περνᾶνε ἀπὸ ἄντρα σὲ ἄντρα, ἐλπίζοντας νὰ βροῦν ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὶς κάνη, εὐτυχισμένες, ἀλλὰ δὲν τὸν βρίσκουν ποτέ. Καὶ ὑποφέρουν συνεχῶς ἀπὸ «ἐρωτικὴ πεῖνα».

Ὑπάρχουν ὕστερα οἱ ἄμυαλες νεαρὲς κοπέλλες, ποὺ ἐπιζητοῦν νὰ κάνουν ἐντύπωσι στὶς φίλες τους, δείχοντας περιφρόνησι πρὸς τὴν καθιερωμένη ἠθικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ συμπεριφορά.

Ἄλλες πάλι μισοῦν τοὺς ἄντρες καὶ θέλουν ν' ἀποδειχτοῦν ἀνώτερες ἀπ' αὐτούς. Ζητοῦν ὑποσυνείδητα νὰ τοὺς τιμωρήσουν, ἀφαιρῶντας τους τὸν πρῶτο ρόλο στὸν ἔρωτα καὶ ὑποτάσσοντάς τους, ἀντὶ νὰ ὑποταχτοῦν αὐτές.

Πάντως, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες παρουσιάζουν μιὰ διανοητικὴ ἀνωμαλία καὶ μιὰ ἐλαφρὰ μορφὴ ψυχοπαθείας.

✪✪

Κλέψανε καὶ τὸ νεροχύτη

Σπάνια ἔχει συμβῆ νὰ λεηλατηθῆ ἕνα σπίτι ἀπὸ λωποδύτες, ἔτσι ὅπως ἕνα ἀκατοίκητο διαμέρισμα στὸ Πόρτλαντ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Οἱ κλέφτες πήραν ὅλους τοὺς σωλῆνες τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ καλοριφέρ, νιπτῆρες, λεκάνες, ἀκόμα δὲ καὶ... τὸ νεροχύτη τῆς κουζίνας!

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Αὐτὸς εἶναι ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Ἔλβις Πρίσλεϋ, ποὺ ἔγινε χάρις στὸ «Ρὸκ ἐντ Ρὸλ» τὸ νέο εἴδωλο τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰσπράττει σήμερα ἀστρονομικὰ ποσά. Ὁ Πρίσλεϋ ποὺ εἶναι πὸ τοὺς δίσκους καὶ τὴν τηλεόρασι ἀμόλις 20 χρόνων, ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες βοηθὸς κάου μπόϋ, ἐνῶ σήμερα εἰτηλεοράσεως καὶ τοῦ βαριετέ. Ἑκατομμύρια νέων καὶ τῶν δύο φύλων, σ' ὅλον τὸν κόσμο εἶναι κυριολεκτικὰ «ἐρωτευμένοι» μαζί του. Στὴ φωτογραφία μας (κάθουσιώδεις θαυμαστές του νὰ κάνουν λίγη ἡσυχία γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνεχίση τὸ τραγοῦδι του.

ΤΟ ΛΥΚΟΠΑΙΔΟ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΛΥΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ὁ Ραμύ, τὸ λυκόπαιδο ποὺ ἀνεκαλύφθη πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια σὲ μιὰ ζούγκλα τῶν Ἰνδιῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῆ τοὺς ἐπιστήμονες. Δὲν τρώει πιὰ σὰν σκύλος ὠμὸ κρέας, δὲ δαγκώνει, ὅπως ἔκανε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ παρὰ τὶς περιποιήσεις καὶ τὶς προσπάθειες ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη ἕνα ἀγρίμι ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ μιλήση καὶ νὰ φάη χρησιμοποιῶντας τὰ χέρια του. Ἡ περίπτωσί του ἔχει διχάσει τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ ἀσχολοῦνται μαζί του. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐγκατέλειψαν κάθε προσπάθεια δηλώνοντας πὼς ὁ Ραμὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἠλίθιο ὃν ποὺ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ μάθη νὰ συμπεριφέρεται σὰν ἄνθρωπος. Μερικοὶ μάλιστα πιστεύουν πὼς ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του μέσα στὴ ζούγκλα, ὅταν αὐτοὶ εἶδαν πὼς εἶχαν φέρει στὸ κόσμο ἕνα ἀνώμαλο παιδί.

Πῶς ἀνελκύονται ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ

Τὸ ἔργο τῶν δυτῶν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας

ΑΠΟ τὰ πιὸ παλιὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν ν' ἀνελκύσουν τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰ πλοῖα ποὺ εἶχαν καταποντιστῆ στὴ θάλασσα. Στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ προσπάθεια διακρίθηκαν ἀνέκαθεν οἱ Ἕλληνες καὶ ἀναφέρονται παραδείγματα δυτῶν ἀπὸ τὴ Δωδεκάνησο, ποὺ «ἐβούτηξαν» σὲ βάθος δεκάδων μέτρων γιὰ νὰ φέρουν στὴν ἐπιφάνεια ἄγκυρες, ράβδους χρυσοῦ ἢ ἄλλα ἀντικείμενα.

Ἀλλ' οἱ σημερινοὶ δῦτες δὲν κατεβαίνουν στὸ βυθὸ στηριζόμενοι σὲ μόνη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων τους. Τὰ σκάφανδρα τοὺς παρέχουν ἐπαρκῆ ἀσφάλεια γι' αὐτὲς τὶς καταδύσεις. Τὰ νεώτερα μεταλλικὰ σκάφανδρα ἐπιτρέπουν σ' ἕνα δύτη νὰ κατεβῆ σὲ βάθος 300 καὶ πλέον μέτρων καὶ χρησιμοποιοῦνται κυρίως γιὰ τὴν ἀνέλκυσι θησαυρῶν. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ δύτης δὲν μένει στὸ βυθὸ παρὰ ἐλάχιστα λεπτά. Ὅσο ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ ν' ἀνοίξη π.χ. ἕνα σιδερένις μπαούλο καὶ νὰ πάρη μερικὲς ράβδους χρυσοῦ ἢ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα, ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ ἤ, ὅταν πρόκειται γιὰ πολὺ βαρειὰ ἀντικείμενα, νὰ τὰ δέση μὲ μετάλλινα σχοινιά, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀνέλκυσί τους. Δὲ μποροῦν, ὅμως, νὸ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὶς ἀνελκύσεις ναυαγίων, ποὺ ἀπαιτοῦν μακρὰ προπαρασκευὴ καὶ ὑποχρεώνουν τὸ δύτη νὰ μείνη ἀρκετὴ ὥρα στὸ βυθό. Ἀλλ' ὅσο περισσότερο παραμένει στὸ βυθό, τόσο πιὸ βραδὺς θὰ πρέπη νὰ εἶναι ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνόδου του στὴν ἐπιφάνεια. Διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθη ἐμβολή.

Νὰ μερικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ θὰ σᾶς κατατοπίσουν.

Ἂν ἕνας δύτης μείνη μιὰ ὥρα σὲ βάθος 36 μέτρων, θὰ ἀπαιτηθοῦν 68 τουλάχιστον λεπτὰ γιὰ τὴν ἄνοδό του στὴν ἐπιφάνεια. Ἂν ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνόδου εἶναι ταχύτερος, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ φτάση ζωντανὸς στὴν ἐπιφάνεια. Ἂν μείνη τρία τέταρτα τῆς ὥρας σὲ βάθος 52 μέτρων, θὰ χρειαστοῦν 90 λεπτὰ γιὰ τὴν ἄνοδό του. Σὲ κάθε λεπτό, δηλαδή, ὁ δύτης πρέπει ν' ἀνεβαίνη ἑξῆντα περίπου ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ὄχι περισσότερο. Κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ μείνη 1 ὥρα σὲ βάθος 300 μέτρων, δὲ θὰ μᾶς ἀρκοῦσαν δέκα ὧρες γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσωμε στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος θὰ γινόταν προβληματική.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, προκειμένου γιὰ τὴν ἀνέλκυσι ἑνὸς πλοίου, ὁ δύτης πρέπει νὸ ἔχη ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων, πράγμα ποὺ δὲ τοῦ ἐπιτρέπει τὸ βαρὺ μεταλλικὸ σκάφανδρο.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι ἡ ἀνέλκυσις ἑνὸς ναυαγίου δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνον ὅταν βρίσκεται σὲ βάθος 50 - 60 μέτρων.

Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἀνέλκυσις; Τὰ συστήματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι τρία.

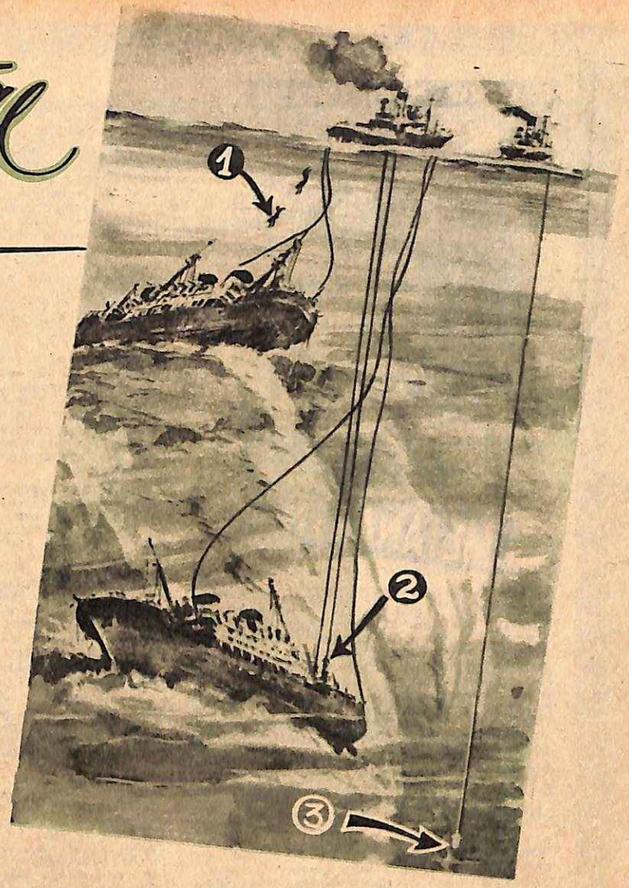

Εἰδικὰ πλοῖα γιὰ τὴν ἀνέλκυσι ναυαγίων: 1) Βουτηχτές, ποὺ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν μέχρι βάθους 6–8 μέτρων. 2) Δῦτες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν μέχρι 50–60 μέτρων μὲ ἐλαφρὰ σκάφανδρα. 3) Βαρέα σκάφανδρα–πυργίσκοι, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν κάθοδο σὲ βάθος 300 καὶ πλέον μέτρων.

1) Τὸ πρῶτο καὶ τὸ ἁπλούστερο ἀπ' αὐτὰ συνίσταται στὴν προσδεσι τοῦ ναυαγίου μὲ ἰσχυρὰ μετάλλινα καλώδια καὶ τὴ βαθμιαία ἀνέλκυσί του. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται, ὅταν πρόκειται γιὰ μικρὰ σκάφη.

2) Τὸ δεύτερο σύστημα συνίσταται στὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ ναυαγίου ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὴ λάσπη ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ στὸ κῦτος του. Γιὰ νὰ γίνη αὐτό, πρέπει νὰ κλειστοῦν πρῶτα ὅλες οἱ ὀπὲς καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Τὸ σκάφος μεταβάλλεται τότε σ' ἕνα μεγάλο κλειστὸ κιβώτιο ποὺ θὰ χρειαστῆ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του—τὸ νερὸ καὶ τὴ λάσπη—μὲ τὴ βοήθεια ἰσχυροτάτων ἀντλιῶν.

Ἀπομένει κατόπιν ἡ ἀνέλκυσί του, ποὺ διευκολύνεται σὲ μεγάλο βαθμό, γιατὶ μὲ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ νεροῦ καὶ τῆς λάσπης τὸ βάρος του περιορίζεται στὸ μισὸ καὶ κάποτε περισσότερο.

3) Τὸ τρίτο σύστημα συνίσταται στὴν προσδεσι πάνω στὸ ναυαγισμένο σκάφος κυλινδρων, ποὺ ὁ καθένας τους μπορεῖ νὰ σηκώση βάρος 300 τόννων. Μερικοὶ παρόμοιοι κύλινδροι, ἐφαρμοζόμενοι μὲ ἰσχυρὰ καλώδια στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, μπορεῖ νὰ μᾶς δώσουν δύναμι χιλιάδων τόννων καὶ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀνέλκυσι μεγάλων ναυαγίων.

Οἱ κύλινδροι αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης ὅταν ἕνα πλοῖο ἔχη «καθίσει» μὲ τὸ πλευρό. Ἐπιτρέπουν τότε νὰ τὸ φέρωμε στὴν κανονική του θέσι, ὁπότε εἶναι εὐκολώτερη ἡ ἀνέλκυσί του.

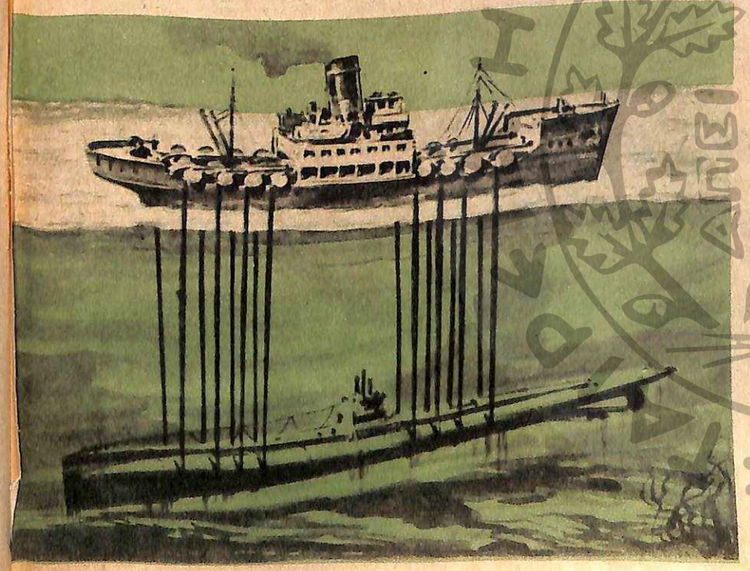

Ὅταν πρόκειται γιὰ μικρὰ σκάφη, π. χ. ἕνα ὑποβρύχιο, ἡ ἀνέλκυσι γίνεται μὲ ἰσχυρὰ μετάλλινα σχοινιὰ ποὺ προσδέγονται σ' αὐτό.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρασοὺλ γνώρισε ἕνα Γάλλο καρτοπαίχτη, τὸν Δὸν Κάρλος, ποὺ ἦταν ἐπιστάτης σ' ἕνα ἀγρόκτημα. Ἔγιναν στενοὶ φίλοι κι' ὁ μικρὸς μετανάστης περνοῦσε εὐχάριστα τὸν καιρό του στὴν ἐξοχή. Μιὰ ἡμέρα ἀγόρασε ἕνα λαχεῖο ποὺ κέρδιζε πεντακόσιες χιλιάδες πιάστρα καὶ δέχτηκε νὰ πάῃ μὲ τὸν Δὸν Κάρλο σ' ἕνα πανδοχεῖο, ὅπου ἐκεῖνος ἤθελε νὰ συναντήσῃ κάποιον Ἰνδιάνο, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε λεφτά.

29ον Στὶς δέκα τὸ βράδυ ἔφτασαν στὸ Ἄλτο. Ἔκανε ζέστη φοβερή. Στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου ὑπῆρχε φῶς, ποὺ ὡδήγησε τὸν Δὸν Κάρλο καὶ τὸν Ρασοὺλ. Μπαίνοντας στὴ βρώμικη αἴθουσα, εἶδαν καμμιὰ σαραντάρια ἀνθρώπους, καθισμένους γύρω σὲ τσαπεζάκια νὰ παίζουν χαρτιά, ποὺ τοὺς φώτιζαν λάμπες πετρελαίου.

Ὁ Δὸν Κάρλος γνώρισε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε.

Ἦταν ἕνας ψηλός, ἡλιοκαμμένος, ποὺ φοροῦσε ἕνα πλατύγυρο «σομπρέρο» (ψάθα πλατειά) δεμένο στὸ λαιμό του, καὶ ποὺ τοῦ σκέπαζε σχεδὸν τὸ πρόσωπο.

Ὁ γέρος Ἰνδιάνος ἔπαιζε μὲ κάποιον ἄλλο, ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ μαχαῖρι του στὸ τραπέζι, πλάι του.

Ἐνῶ ὁ ἐπιστάτης συζητοῦσε μὲ τὸν Ἰνδιάνο, ποὺ δὲ στοιμάτησε τὸ παιγνίδι, ὁ Ρασοὺλ ἔρριχνε συγχρόνως περίεργες ματιὲς στὸ καταγώγιο.

Ὅλοι ἦταν μεθυσμένοι. Ποῦ καὶ ποῦ ἄφηναν γιὰ λίγα λεπτὰ τὸ χαρτί, γιὰ νὰ ρουφήξουν τὴ ρακή τους, ποὺ λέγεται ἐκεῖ «κάνα» γιατὶ φτιάχνεται ἀπὸ ζαχαροκάλαμο.

Σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ πανδοχείου καθόταν ἡλομόναχος ἕνας ἄνδρας ποὺ τραγουδοῦσε λυπητερὰ τραγούδια μὲ τὴν κιθάρα του.

Ξαφνικὰ ἕνα παιδὶ μπῆκε λαχανιασμένο κρατώντας ἐφημερίδες καὶ φωνάζοντας:

— Οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου!

Ὁ Ρασοὺλ θυμήθηκε τότε, ὅτι χτὲς εἶχε ἀγοράσει ἕνα λαχεῖο.

Φώναξε τὸ μικρό, πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ κάθισε περάμερα σ' ἕνα τραπεζάκι. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τὸ γραμμάτιο καὶ κύτταξε νὰ δῇ στὸν πίνακα ἂν ἦταν ὁ ἀριθμός του 2422, σειρὰ Γ'.

Κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε τὸν Ρασοὺλ. Ὁ φίλος του ἐξακολουθοῦσε τὴ συζήτησι ζωηρότερα, οἱ μεθυσμένοι οὔρλιαζαν κι' ὁ κιθαριστὴς τραγουδοῦσε.

Ξαφνικά, ὁ Ρασοὺλ αἰσθάνθηκε νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά του καὶ τὰ μάτια του νὰ θαμπώνουν. Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατό... Θὰ ἔκανε λάθος. Κυττάζοντας καλὰ εἶδε τυπωμένο μὲ χοντρὰ στοιχεῖα τὸν ἀριθμὸ 2422 καὶ ἀπέναντι: 500.000 πιάστρα!

Ἔπνιξε τὴ χαρά του καὶ πρὶν τρέξῃ στὸ Δὸν Κάρλο ἔρριξε πάλι μιὰ ματιὰ καὶ πάλι ἔβαλε τοὺς ἀριθμοὺς γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλά. Ἀλλ' ὄχι! Ἦταν ὁ ἀριθμός του! Εἶχε κερδίσει 500.000 πιάστρα!

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῇ τί κάνει, σηκώθηκε καὶ κρατώντας ψηλὰ τὸ χέρι μὲ τὸ λαχεῖο του ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Δὸν Κάρλο... κέρδισα τὸ λαχεῖο! Νά, ὁ ἀριθμός μου, δυὸ χιλιάδες τετρακόσια...

Δὲν πρόφταση ὅμως νὰ τελειώσῃ. Ὅλα τὰ φῶτα σβύστηκαν, οἱ λάμπες πέσανε κάτω, ἀνασταταώθηκε τὸ πανδοχεῖο κι' ὁ Ρασοὺλ ἔνιωσε νὰ τὸν σηκώνουν, νὰ τοῦ κλέβουν ὄχι μόνο τὸ πολύτιμο λαχεῖο, ἀλλὰ καὶ τὰ ροῦχα του κι' ὅ,τι ἔφερε πάνω του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε τὸν Δὸν Κάρλο ποὺ φώναζε:

— Ἄ, τὰ παλησόσκυλα! Μικρέ, τὸ νοῦ σου! Βάστα καλά! Ποῦ εἶσαι; Ἔφτασα!

Τέλος ἡ πόρτα τοῦ πανδοχείου ἄνοιξε μ' ἕνα δυνατὸ σπρώξιμο. Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴ φασαρία αὐτή, ἔγινε ἡσυχία.

Τότε κάποιος ἄναψε ἕνα σπίρτο. Εἶχαν ἀπομείνει ἀπ' ὅλους ἐκεῖνους μονάχα τρεῖς: ὁ Δὸν Κάρλος, ὁ Ρασοὺλ κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, ἡσυχος αὐτός, σὰν ἄνθρωπος συνηθισμένος σὲ παρόμοιες σκηνές. Σήκωσε τὰ ἀναποδογυρισμένα τραπέζια κι' ἄναψε πάλι τὶς λάμπες του.

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ, φώναξε ὁ ἐπιστάτης ἔξω φρενῶν. Σοῦ ἁρπαξαν τὸ λαχεῖο! Ὁ Ἀγκίλας, ὁ Λοπὲζ κι' ἡ παρέα του ἔκαμαν τὴ λησταρία.

— Καὶ τώρα δὲν θὰ πάρω τὶς πεντακόσιες χιλιάδες; ρώτησε ἀπελπισμένος ὁ Ρασούλ.

— Ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες φράγκα πάνε στὸ διάβολο! φώναξε ἐξαγριωμένος ὁ Δὸν Κάρλος. Καλὰ τὰ κατάφερες ὅμως κι' ἐσύ. Ἦταν ἀνάγκη νὰ βάλῃς τὶς φωνὲς καὶ ν' ἀκούσουν αὐτοὶ οἱ κλέφτες πὼς κρατοῦσες στὸ χέρι σου λοχεῖο κερδισμένο; Ἔτσι κάνουν σὲ τέτοια μέρη;

— Δὲν τὸ σκέφτηκα καθόλου! εἶπε κλαίγοντας ὁ Ρασοὺλ. Εἶδα τὸν ἀριθμό μου... κι' ἀπὸ τὴ μεγάλη μου χαρά... τὴν ἔπαθα σὰν βλάκας.

Ὁ Δὸν Κάρλος ὅμως δὲν ἄκουγε τί ἔλεγε ὁ Ρασοὺλ. Ἀλλ' ἀμέσως σκέφτηκε καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Δὲ γίνεται τίποτα. Καθέλας μποσεῖ νὰ εἰσπράξῃ ἕνα κερδισμένο λαχεῖο σ' ὁποιαδήποτε Τράπεζα, σ' ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Ἀο. γεντινῆς. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ταυτότητά του. Φτάνει νὰ παρουσιάσῃ τὸ λαχεῖο γιὰ νὰ γίνῃ κάτοχος τοῦ ποσοῦ ποὺ κέρδισε. Δὲ μποροῦμε νὰ διαμαρτυρηθοῦμε μά κι' οὔτε καταγγελία νὰ κάνουμε. Πρέπει ὅμως κάτι νὰ γίνῃ!

— Νὰ πιάσουμε τοὺς κλέφτες! φώναξε τότε ὁ Ρασοὺλ. Ναί, καλέ μου Δὸν Κάρλε. Ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε τόσο ἱκανός, ποὺ γνωρίζετε καλὰ τὸν τόπο, βοηθῆστε με νὰ βρῶ τοὺς παλιάνθρωπους. Δὲν θὰ βρίσκωνται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ!

— Βέβαια, κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶναι, εἶπε ὁ ἐπιστάτης. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Ποιὸς ἐξέρει σὲ ποιανοῦ χέρι πέρασε τὸ λαχεῖο! Πάντως ἐμεῖς θὰ δοκιμάσουμε. Ἄμα ὑποσχεθοῦμε πολλὰ λεφτά, ἴσως νὰ τοὺς πιάσουμε... Ἂς μὴ χάνουμε, λοιπόν, καιρό. Ἐμπρός!

Κι' ὅταν βγῆκαν ἔξω, εἶδαν ὅτι καὶ τ' ἄλογά τους ἀκόμα ἔλειπαν. Τὰ εἶχαν δέσει ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα, μὰ οἱ κλέφτες γιὰ τὸ γρηγορώτερο τοῦ πράγματος ἔκριναν καλὸ νὰ τ' ἁρπάξουν κι' αὐτά.

Τότε ὁ Δὸν Κάρλος μαζὶ μὲ τὸν Ρασοὺλ κατέβηκαν πεζοὶ καὶ τρέχοντας τὸν λόφο τοῦ Ἄλτο.

Σὲ λίγο ἔμπαιναν σ' ἕνα ἀστυνομικὸ σταθμό, ὅπου ὁ Ρασοὺλ εἶδε τὸν Δὸν Κάρλο νὰ συζητῇ μὲ τοὺς χωροφύλακες. Τοὺς γνώριζε ὁ φίλος του καλὰ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε:

— Θὰ ἔχετε χίλια πέζος ὁ καθένας, ἂν καταφέρετε νὰ μοῦ βρῆτε τὸ λαχεῖο ποὺ μᾶς ἔκλεψαν πρὶν μισὴ ὥρα μὲ τὸν ἀριθμὸ 2422.

Τὸ ποσὸν ποὺ ἔταξε γιὰ τὰ «βρετίκια» ὁ Δὸν Κάρλος ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα. Σὲ δέκα κιόλας λεπτὰ δῶδεκα ἀστυνομικοὶ ἦταν στὸ πόδι.

Ἄλογα σελλωμένα ἕτοιμα, περίμεναν στὴν αὐλή. Πῆραν τὰ ὅπλα τους, καβαλλίκεψαν κι' ὁ ἀρχηγὸς διάταξε: «Ἐμπρός!»

Ἔδωσαν καὶ στὸ Δὸν Κάρλο καὶ στὸ Ρασοὺλ ἀπὸ ἕνα ἄλογο κι' ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ βροῦνε τοὺς λῃστές.

Στὸ δρόμο ὁ ἀρχηγὸς εἶπε στὸ Δὸν Κάρλο:

Στὴν «φόντα» ἦταν λοιπὸν ὁ ἀγωγιάτης Μαντὲς κι' ὁ Ἰνδιάνος Ἔλ Ἀγκίλα. Τοὺς ξέρω πολὺ καλὰ αὐτούς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλι, ἐπειδὴ ἤξεραν ὅτι θὰ τοὺς ἐμποδίζατε νὰ ἐξαγορώσουν τὸ λαχεῖο σὲ τσάπεζα τῆς Κόρδοβας.

— Μὲ τί τραῖνο θὰ μπόρεσαν νὰ τὸ σκάσουν; ρώτησε ὁ Δὸν Κάρλος.

— Μὲ τραῖνο; ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Οἱ Ἰνδιάνοι ποτὲ δὲ ταξιδεύουν μὲ σιδηρόδρομο. Προτιμοῦν τὰ ἄλογά τους...

— Τότε ποῦ πᾶμε;

— Θὰ κάνουμε τὸ γῦρο τῆς πόλεως καὶ θὰ ρωτήσουμε σ' ὅλους τοὺς σταθμούς. Τοὺς γνωρίζουν καλὰ καὶ ἀν τοὺς εἶδαν θὰ μᾶς ποῦν. Ἔχω ὅμως τὴ γνώμη πὼς θὰ τράβηξαν γιὰ τὴ Σάντα Φέ. Εἶναι ἡ πιὸ κοντινὴ πόλι ὅπου μποροῦν νὰ ἐξαργυρώσουν τὸ λαχεῖο.

— Ἀφοῦ εἶστε τόσο σίγουρος, κύριε ἀστυνόμε, ἂς τρέξουμε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Πραγματικά, στὸν πρῶτο σταθμὸ τοὺς ἐπληροφόρησαν ὅτι οἱ κλέφτες ἔφυγαν γιὰ τὴ Σάντα Φέ. Ἔτσι ἡ συντροφιὰ βγῆκε πιὰ ἀπὸ τὴν Κόρδοβα καὶ πῆρε τὸ δρόμο πρὸς ἀνατολάς. Ὁ Ρασοὺλ οὔτε σκέφτηκε κἂν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του. Νόμιζε ὅτι πηγαίνει σὲ ἐκδρομή. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα θὰ μάθαινε ὅτι, ὅταν βγαίνῃ κανεὶς στὴν πάμπα γιὰ νὰ κυνηγήσῃ Ἰνδιάνους, δὲν ξέρει πότε θὰ γυρίσῃ.

Ἕνα τέχνασμα

Ἔτρεχαν μὲ τ' ἄλογά τους μέσα στὴ νύχτα. Ποῦ καὶ ποῦ ὁ ἀρχηγὸς κατέβαινε καὶ κολλοῦσε τ' αὐτί του στὴ γῆ γιὰ ν' ἀκούσῃ. Ὁ Ρασοὺλ, στὸ μεταξὺ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκέπτεται τὴν τύχη του.

Τί παράξενο! Ἂν κατάφερναν νὰ πιάσουν τὸν κλέφτη τοῦ λαχείου, θὰ γινόταν πάμπλουτος.

Καβάλλα στ' ἄλογό του ἔτρεχε τώρα χωρὶς νὰ νοιώθῃ κόπο, ζέστη, πεῖνα, τίποτα!

Ξαφνικά, μέσα στὴν ἡσυχία αὐτὴ τῆς πάμπας, σιμὴνῃ πουλιῶν, ποὺ πέρασαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, βγάζοντας ἄγριες κραυγές, τοὺς ἔκαναν νὰ τρομιάξουν.

Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόντουσαν ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐτοιμαζόταν θύελλα. Σὲ λίγο φάνηκαν μερικὰ ἄλογα καὶ βῶδια, ποὺ κι' αὐτὰ πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες σὰν ἀστραπή.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παραξενεμένοι στάθηκαν λίγο, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸν οὐρανό, ποὺ μαύριζε ὁλοένα καὶ περισσότερο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Δὸν Κάρλος τὸν ἀστυνομόνο.

— Συμβαίνει, ἀπάντησε αὐτός. ὅτ. οἱ παλιάνθρωποι αὐτοὶ θὰ φτάσουν στὴ Σάντα Φὲ πρὶν ἀπὸ μᾶς! Ἄ! τοὺς κακούργους! Ξέρουν τρόπους νὰ ξεφεύγουν!...

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ὁ Ρασοὺλ, τί ἔκαμαν; Τί συμβαίνει;

Ὁ ἀγωγιάτης, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, ἔδειξε στὴ συντροφιά του μιὰ λάμψι μακρυά, λέγοντας:

— Φωτιά! Ἔβαλαν φωτιὰ στὴ πάμπα γιὰ νὰ μὴ μποροῦσουμε νὰ τοὺς κυνηγήσουμε!

Κι' ἀλήθεια, ἄρχισαν κιόλας νὰ φαίνωνται στὸν μαῦρο οὐρανὸ φλόγες, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀνέμου προχωροῦσαν μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν περίμενε νὰ πλησιάσουν πιὸ πολύ, ἀλλά, γυρίζοντας τὸ ἄλογό του, φώναξε:

— Γρήγορα στὸ βάλτο!

Ξεκίνησε, ἐνῶ πίσω ἀκολούθησαν κι' οἱ ἄλλοι καβαλλάρηδες, ποὺ κατάλαβαν τώρα ὅτι ὁ σκοπός τους ἦταν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐχθρό, ποὺ πλησίαζε σιγὰ-σιγά.

— Ὥστε, ρώτησε ὁ Ρασοὺλ βλέποντας ὅτι θὰ ἔπαυε ἡ καταδίωξι τῶν λῃστῶν, δὲν θὰ τοὺς πιάσουμε;

— Δὲν ξέρω τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ Δὸν Κάρλος, τρέχοντας κοντά του. Πρῶτα πρέπει νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴ φωτιά.

Μ' ὅλη τὴ κούρασι τὰ ἄλογα κατώρθωσαν νὰ βρίσκωνται σὲ σχετικὰ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πνιγηρὴ κι' οἱ σπίθες ἔφταναν ὡς τοὺς καβαλλάρηδες.

Εὐτυχῶς σὲ ἑκατὸ μέτρα ἀριστερά, φάνηκαν σπίτια, δέντρα καὶ νερὸ ποὺ γυάλιζε στὸ σκοτάδι. Ἦταν ὁ μεγάλος βάλτος τοῦ Καμέρο.

Ἂν κατώρθωναν νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ, θὰ σωζόντουσαν. Ἀλλοιώτικα, θὰ καιγόντουσαν ζωντανοί...

Τὰ ἄλογα, σὰν νὰ διαισθάνονταν τὸν κίνδυνο, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν δαιμονισμένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

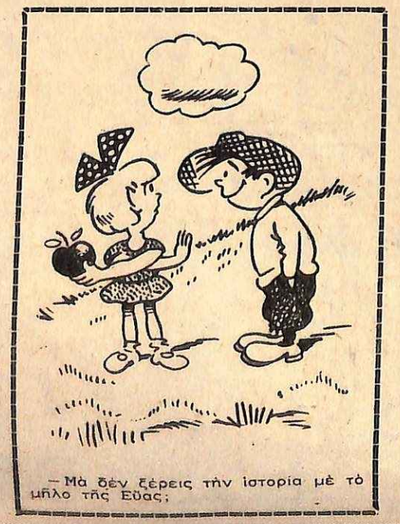

— Μὰ δὲν ξέρεις τὴν ἱστορία μὲ τὸ μῆλο τῆς Εὔας;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ καλὴ καρδιὰ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνα κοριτσάκι ποὺ τὸ ἔλεγαν Μάρω. Ἡ μητέρα της δὲν πρόφταση νὰ τὴ χαρῇ, γιατὶ ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη καὶ πέθανε. Ὁ πατέρας της τότε παντρεύτηκε ξανὰ καὶ πῆρε μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχε κόρη στὴν ἡλικία τῆς Μάρως.

Στὸ χωριὸ ποὺ ζοῦσαν, ἕνα χρόνο τώρα δὲν ἔκανε καθόλου βροχές. Τὰ σπαρτὰ ξεράθηκαν κι' οἱ στέρνες ἦταν ἀδειανές. Οἱ ἄνθρωποι ὑπόφεραν πολὺ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα.

Πέντε-ἕξη ὧρες μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριὸ βρισκόταν μιὰ πηγὴ ποὺ εἶχε τὸ ἀθάνατο νερό.

Ὅποιος ἔπινε μιὰ στάλα ἀπ' αὐτό, σταματοῦσε τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα του γιὰ πολὺ καιρό. Λίγοι ὅμως ἄνθρωποι ἀποφάσιζαν νὰ πάνε ὡς αὐτὴ τὴ πηγή. Γιατί, γιὰ νὰ φτάσουν μέχρι ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἕνα δάσος ποὺ τὸ κατοικοῦσαν δράκοι.

Ἡ μητρυιὰ μισοῦσε τὴ Μάρω, ἐπειδὴ ἦταν ὁμορφη κι' ἡ κόρη της ἀσχημη. Ἔψαχνε λοιπὸν νὰ βρῇ τρόπο γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση. Καὶ σκέφτηκε νὰ τὴν στείλῃ μιὰ μέρα νὰ τῆς φέρῃ νερὸ ἀπ' τὴν πηγή.

Ἡ Μάρω, χωρὶς νὰ ὑποψιαστῇ τὸ κακὸ σχέδιο ποὺ εἶχε βάλει στὸ νοῦ ἡ μητρυιά της, πῆρε τὸ σταμνὶ καὶ ξεκίνησε.

Φτάνοντας ὅμως στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους ἄκουσε μιὰ φωνή. Τρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ εὐθὺς πρόβαλε ἕνας γέρος καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, κοπελλίτσα μου, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω ἕνα μονοπάτι, ποὺ θὰ σὲ βγάλῃ ἴσια στὴν πηγή, χωρὶς νὰ σὲ πάρουν μυρουδιὰ οἱ δράκοι. Μόνο πρόσεξε: Ἀφοῦ πάρῃς τὸ νερὸ θ' ἀπαντήσῃς γυρίζοντας τρία δεντράκια: Μιὰ τριανταφυλλιά, μιὰ ἀμυγδαλιὰ καὶ μιὰ ἐλπιά. Καὶ τὰ τρία θὰ σοῦ γυρέψουν νερό. Μὴν τοὺς ἀρνηθῆς γιατὶ θὰ σοῦ βγῇ σὲ κακό...

Ἔτσι τῆς μίλησε ὁ γέρος καὶ χάθηκε ἀπὸ μπροστά της.

Πῆρε ἡ Μάρω τὸ μονοπάτι, ἔφτασε γρήγορα στὴν πηγὴ καὶ γιόμισε τὸ σταμνί της. Γυρίζοντας, ἀντίκρυσε τὴν τριανταφυλλιά.

— Κοπελλίτσα μου, τῆς εἶπε, τὰ λουλούδια μου εἶναι κατάξερα. Ἂν θέλῃς, ράντισέ μου μὲ λίγο νεράκι τὶς ρίζες μου!

Ἡ Μάρω πρόθυμη ἔρριξε νερὸ γιὰ νὰ ζωντανέψῃ ἡ τριανταφυλλιά.

— Νὰ γίνῃς, κόρη μου, τὴν εὐχήθηκε τότε ἐκείνη, δροσερὴ σὰν τὰ τριανταφυλλάκια μου!

Πάει παρακάτω κι' ἀντίκρυσε τὴν ἀμυγδαλιά.

— Κοπελλίτσα μου, τῆς εἶπε, ράντισέ μου μὲ λίγο νεράκι τὶς ρίζες μου. Νὰ ξέρες τί καλὸ θὰ σοῦ κάνῃς!

Ἡ Μάρω τὴ λυπήθηκε, ἔγειρε τὸ σταμνὶ καὶ πότισε τὸ δέντρο.

— Νὰ γίνῃς, κόρη μου, τὴν εὐχήθηκε τὸ δέντρο, ἄσπρη σὰν τὰ λουλουδάκια μου. Κι' ὅπου περνᾶς, νὰ μοσχοβολᾶν ὁ τόπος ὅλος!

Ἡ Μάρω πάει πιὸ κάτω καὶ βλέπει τὴν ἐλπιά. Τὴν παρακαλεῖ κι' αὐτὴ νὰ τῆς δροσίσῃ τὸ κῶμα της.

Κι' ὅταν ἡ Μάρω πότισε τὴν ἐλπιά, ἐκείνη τὴν εὐχήθηκε:

— Νὰ γίνῃς, κόρη μου, ψηλὴ σὰν καὶ μένα. Καὶ τὰ ματάκια σου νὰ γίνουν μαῦρα σὰν τὶς ἐλπιές μου!

Ἔτσι ἀπὸ τὶς εὐχὲς τῶν δέντρων, ἡ Μάρω ἔγινε πιὸ ὄμορφη ἀπὸ πρῶτα.

Ἡ κακὴ μητρυιά, ποὺ περίμενε πὼς θὰ τὴν ἔτρωγαν οἱ δράκοι, μόλις τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ πίσω γερὴ καὶ πεντάμορφη, πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της.

— Πῶς ξέφυγες ἀπὸ τοὺς δράκους; τὴ ρώτησε.

— Ἕνα καλόκαρδο γεροντάκι μ' ἔσωσε, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Μάρω. Νά, σὲ ὅσους πηγαίνουν γιὰ νερό, τοὺς δείχνει ἕνα μονοπάτι γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια τους.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μητρυιὰ ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὴν ἄσχημη κόρη της μὴ τυχὸν κι' ὁμορφήνῃ κι' ἐκείνη καμμιὰ στιγλα.

Μὲ τὸ σταμνὶ στὸ χέρι, λοιπόν, ξεκίνησε κι' ἡ ἄσχημη.

Βρῆκε τὸ γεροντάκι στὸ δάσος κι' αὐτὸ τῆς ἔδειξε τὸ μονοπάτι. Καὶ τὴ συμβούλεψε, γυρίζοντας, νὰ ρίξῃ λίγο νερὸ στὰ τρία δέντρα.

Μὰ ἐκείνη, ὅταν ἄκουσε τὴ τριανταφυλλιὰ νὰ τῆς ζητάῃ νερό, τῆς ἀποκρίθηκε στρυφνά:

— Μπά! ἐγὼ ἔκανα τόσο δρόμο γιὰ νὰ γιομίσω τὸ σταμνί μου! Ἂν δώσω σὲ σέ, γιὰ νὰ φτάσουν μέχρι ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἕνα δάσος ποὺ τὸ κατοικοῦσαν δράκοι.

Ὅπου ἀκούσῃ τὴ τριανταφυλλιὰ νὰ τῆς ζητάῃ νερό, τῆς ἀποκρίθηκε στρυφνά:

— Μπά! ἐγὼ ἔκανα τόσο δρόμο γιὰ νὰ γιομίσω τὸ σταμνί μου! Ἂν δώσω σὲ σέ, τί θὰ μοῦ μείνῃ γιὰ τὸ σπίτι μου;

Ἀγριεμένη τότε ἡ τριανταφυλλιά, ἄπλωσε τ' ἀγκαθωτά της κλώνια καὶ τὴν καταράστηκε:

— Ὅσα ἀγκάθια ἔχω νὰ τὰ βγάλῃς στὸ κορμί σου!

Πάει πιὸ πέρα καὶ βλέπει τὴν ἀμυγδαλιά. Τὴν παρακαλεῖ κι' αὐτὴ νὰ τῆς ρίξῃ λίγο νερὸ μὰ ἡ ἄσχημη τῆς ἀποκρίθηκε πεισματικά:

— Μπά! Δικό μου εἶναι τὸ νερὸ κι' ὅσο φωνάζῃς δὲν σοῦ δίνω στάλα!

Κι' ἡ ἀμυγδαλιὰ τὴν καταράστηκε:

— Νὰ γείρῃς καὶ νὰ ὅπως γέρνουν τὰ κλαδιά μου.

Ἀμέσως ἡ ράχη τῆς ἀσχημομούρας ἔγειρε τόσο, ποὺ φαινόταν σὰν γρπά.

Πάει τότε πιὸ κάτω καὶ βλέπει τὴν ἐλπιά. Τὴν παρακαλεῖ κι' αὐτὴ νὰ τῆς ρίξῃ λίγο νερό. Μὰ ἡ ἄσχημη ἀρνήθηκε καὶ πάλι.

Καὶ τότε ἡ ἐλπιὰ τὴν καταράστηκε:

— Ὅσους κόμπους ἔχω στὸ κορμί μου νὰ τοὺς βγάλῃς στὸ δικό σου!

Ἔτσι στὰ κακά της χάλια ἔφτασε πιὰ στὸ σπίτι της.

Ἡ μητέρα της βλέποντάς την νὰ ἔχῃ καταντήσει σωστὸς σκατζόχοιρος, δὲν μπορεσε νὰ βαστάξῃ καὶ πέθανε ἀπ' τὸ κακὸ της.

Πέρασαν δυὸ-τρία χρόνια κι' ἕνα βασιλόπουλο εἶδε τὴ πεντάμορφη Μάρω καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα του.

Κι' ἐκείνη ποὺ εἶχε τόσο καλὴ κι' εὐγενικὴ καρδιά, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ πεῖνα κι' ἀπὸ κρῦο ἡ κόρη τῆς μητρυιᾶς της, τὴν πῆρε στὸ παλάτι καὶ τὴ φρόντισε ὡς τὰ γεράματά της...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ γατάκι

Μιὰ φορὰ ἕνα παιδάκι,
ποὺ τὸ λέγανε Κωστάκη,
εἶχ' ἕνα μικρὸ γατάκι
μὲ οὐρὰ λουριδωτή.

★

Κάθε μέρα, δυστυχία,
τὸ καυμένο τὸ γατί,
δὲν βρισκόταν σ' ἡσυχία
ἀπὸ τὸ ὀκλῆρο παιδί.

★

Τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρὰ του
τοῦσφιγγε τὸ κεφαλάκι,
τοῦ ξεκόλλανε τ' αὐτιά του...
Τί τραβοῦσε τὸ γατί!...

★

Μιὰ φορὰ θυμώνει ὅμως
ἀπ' τὸν πόνο τὸν πολύ
καὶ ἁρπάζει ἀποτόμως,
ἀπ' τὰ μοῦτρα τὸν Κωστή!...

Γ. ΧΕΛΜΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἔπεσε μαλακά...

Ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ Μάκη εἶναι νὰ μαζεύῃ τοὺς φίλους του καὶ νὰ τοὺς λέῃ διάφορες ἱστορίες γιὰ φανταστικὰ του κατορθώματα.

— Εἶσαι ἕνας σωστὸς παραμυθᾶς καὶ τίποτ' ἄλλο!... τοῦ φωνάζει ἡ μεγάλη του ἀδελφὴ αὐστηρά.

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἀπαντάει ὁ Μάκης Δὲ κάνω κακό, οὔτε ἐνοχλῶ κανένα!

— Κάνεις ὅμως μεγάλο κακὸ στὸν ἑαυτό σου, γιατὶ θὰ συνηθίσῃς σιγὰ - σιγὰ κι' ὅταν μεγαλώσῃς, κανεὶς δὲ θὰ σὲ πιστεύῃ!

Μὰ ὁ Μάκης δὲν διορθωνότανε.

Κι' ἔτσι μιὰ μέρα, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ φίλοι του στὸ σπίτι, ἄρχισε ξανὰ τὶς ἱστορίες του:

— Σήμερα τὸ πρωΐ, ποὺ λέτε, ἔπεσα ἀπὸ μιὰ σκάλα μὲ ἑξηνταπέντε σκαλοπάτια!...

— Καὶ δὲν ἔπαθες τίποτα; τὸν ρωτοῦν ὅλοι μαζὶ οἱ φίλοι του.

Ὁ Μάκης καμαρώνει κι' εἶναι ἕτοιμος νὰ τοὺς δώσῃ, ὅπως πάντα, μιὰ φανταστικὴ ἐξήγησι γιὰ τὸ πῶς κατάφερε νὰ μὴ πάθῃ τίποτα.

Βλέπει ὅμως τὴν ἀδελφή του, ποὺ τὸν κυττάζει αὐστηρὰ κι' ἀναγκάζεται νὰ τὰ «μπαλώσῃ»:

— Νά, γιατί, βλέπετε, ἔπεσα ἀπὸ τὸ πρῶτο σκαλοπάτι!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἡ μικρὴ Πόπη βλέποντας τὴ μαμᾶ της νὰ μετρᾷ τὸ τραπεζάκι, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα τραπεζομάντηλο τῆς λέει:

— Μαμά, κάνε το μεγαλύτερο γιατὶ τοῦ χρόνου τὸ τραπεζάκι θὰ μεγαλώσῃ. Νά, καὶ μένα δὲ μοῦ ἔρχονται πιὰ τὰ περυσινά μου φορέματα!

★

Ἡ θεία ρωτᾶ τὴν μικρὴ ἀνεψιά της, τὴ Λιλή, πόσες ὧρες εἶναι ἀπὸ τὶς 9 τὸ βράδυ ὡς τὶς 10 τὸ πρωΐ.

Καὶ ἡ Λιλὴ ἀπαντᾶ:

— Ἐγὼ τότε κοιμοῦμαι, θεῖτσα μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὶς μετρήσω.

★

Ὁ μπαμπᾶς: Γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, θὰ σὲ κλείσω στὸ κοτέτσι.

Ὁ Γιαννάκης: Τί θὰ κερδίσῃς; Ἀφοῦ δὲν κάνω αὐγά!

Ἡ Ζωΐτσα

Η εξίς της γυναίκας

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τα έφετεινά ταγιέρ παρουσιάζουν πολλές ποικιλίες κι' έτσι είναι άκόμη πιό άγαπητά στήν κάθε γυναίκα.

Τόσο ή στενή, όσο καί ή φαρδειά φούστα συνδυάζεται μέ τήν κάθε φούστα. Ἡ μόδα ὅμως ἐπιβάλλει καί ὡρισμένους περιορισμούς:

Τή φαρδειά φούστα τήν συνδυάζει πάντα μέ τήν ζακέττα πού σκεπάζει μόνον τήν ἀρχή τῶν γοφῶν. Δηλαδή ἔχει κοντή μπάσκα, χωρίς ὅμως αὐτό νά ἀποκλείη τίς τσέπες μέ καπάκια ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος. Δέν ἐμποδίζει ἐπίσης τήν ὕπαρξι μιᾶς μαρτεγκάλ τοποθετημένης χαμηλά σχεδόν στό τέλος τῆς μπάσκας.

Ὁ τύπος αὐτός τῆς ζακέττας, μέ τό τόσο περιωρισμένο μάκρος, δίνει συχνά τήν ἐντύπωσι τοῦ μπολερό μᾶλλον παρά τῆς ζακέττας.

Καθώς εἴπαμε, μέ τήν κοντή ζακέττα συνδυάζεται ἡ φαρδειά φούστα, πού κι' αὐτή παίρνει διάφορες μορφές. Ἄλλοτε εἶναι καμωμένη μέ λεπτότατα πλισσέ τῆς μηχανῆς, ἄλλοτε εἶναι ὅλη κουφωτές πιέτες τσακισμένες ὡς κάτω, ἀλλά πισαμένες μόνο στήν μέση, ἄλλοτε ἔχει σοῦρες πού συγκεντρώνονται κατά προτίμησι ἐμπρός καί πίσω ἀφήνοντας τά δύο πλάγια εὐθύγραμμα.

Ἄλλη ἰδιοτροπία τῆς μόδας εἶναι νά συνδυάζη τή ζακέττα μέ τήν μαρτεγκάλ πού ἀναφέραμε παρά πάνω, μέ μία φούστα ὅλο σοῦρες συγκρατημένες πίσω μέ μιά μαρτεγκάλ λίγο φαρδύτερη ἀπό τήν μαρτεγκάλ τῆς ζακέττας.

Ἀλλ' ἄς δοῦμε τώρα κι' ἄλλη μία γραμμή, πού λανσάρει ἡ μόδα. Σ' αὐτήν ἔχομε τή ζακέττα μακρύτερη τόσο ὥστε νά σκεπάζη τούς γοφούς καί πότε ἔχει τή μέση τονισμένη πότε εἶναι τελείως ριχτή στόν τύπο τῆς βέστας.

Τόσο ἡ μία κοῦπ, ὅσο καί ἡ ἄλλη ἔχει τή χάρι της καί τό ζήτημα εἶναι μόνον νά διαλέξωμε τήν «κοῦπ» πού κολακεύει περισσότερο τήν σιλουέττα μας.

Στή ριχτή ζακέττα βλέπομε τό κούμπωμα μέ μιά γραμμή κουμπιῶν, ἐνῶ στίς μεσάτες ζακέττες μποροῦμε νά διαλέξωμε ὁ ποιο κούμπωμα θέλομε ἴσιο ἤ σταυρωτό.

Στίς ζακέττες αὐτές ταιριάζει ἡ εὐθύγραμμη φούστα μέ μιά πλαγιαστή πιέτα πίσω, ὥστε νά ὑπάρχη ἡ ἀπαιτουμένη εὐκέρεια στό περπάτημα.

Τά μανίκια στίς ζακέττες τῶν ταγιέρ συνηθίζονται καί ζαπόναι καί μέ τή συνηθισμένη ραφή ἀλλά πάντοτε λίγο πεστή.

Τό μάκρος εἶναι τρουά κάρ ἤ καί ἐντελῶς μακρύ μέ ἀνάλογο γάντια.

Οἱ γιακάδες παρουσιάζουν διαφόρους τύπους. Ἄλλοτε εἶναι κλειστοί ὡς ἐπάνω μέ κάποια κλίσι «ἐβαζέ», ἄλλοτε εἶναι στρογγυλοί μέ στενό γύρισμα, ἄλλοτε σμόκιν καί ἄλλοτε κλασσικοί ὅπως στά ἀνδρικά σακκάκια.

Μή ξεχνοῦμε δέ ὅτι ἡ γούνα εἶναι στήν ἡμερησία διάταξι προσθέτοντας μιά πλούσια νότα στό σύνολον.

ΡΟΜΠ-ΦΟΥΡΩ

Μία ἀπό τίς πιό κομψές γραμμές τῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ ρόμπ φουρώ, πού ἐμφανίζεται ἐφέτος μέ ὑφάσματα χοντρά μάλλινα σέ διαφόρους συνδυασμούς χρωμάτων. Ἔτσι τά τουίντ, τά πιέ ντέ πούλ, τά σέτλαντ, τά λαινάζ σέ συνδυασμούς ἀσπρου καί μαύρου, γκρί καί ἀσπρου, πράσινου καί καφέ, μπέζ καί μαρόν εἶναι ὅλα κατάλληλα γιά μιά κομψή ρόμπ-φουρώ.

Ἡ «κοῦπ» τοῦ φουρώ εἶναι γνωστή, μέ τήν ὁλόϊσια γραμμή της σέ ὅλο της τό μῆκος καί μέ τήν ἁπαλή ἐφαρμογή της στό σῶμα. Ἡ μέση ὑπογραμμίζεται πολύ ἐλαφρά καί δέν χρησιμοποιεῖ ζώνη.

Ἡ ἐφετεινή μόδα ἐν τούτοις προσθέτει στήν ἁπλότητα τῆς γραμμῆς ὡρισμένους νεωτερισμούς πού τήν κάνουν νά παίρνη μιά πιό μοντέρνα μορφή.

Δηλαδή βλέπομε στό κοραάζ μερικές ντεκοῦπ πού τό κάνουν νά δίνη τήν ἐντύπωσι ἑνός μπολερό.

Ἄλλοτε πάλι γύρω ἀπό τό ἄνοιγμα τοῦ κοραάζ ὑπάρχει ἕνα ντραπάρισμα, πού συνεχίζεται πρός τά πίσω ἀφίνοντας νά πέφτουν δύο πανώ μακρύτερα ἀπό τή φούστα.

Ἡ μία μαρτεγκάλ στήν πλάτη τοποθετημένη κάπως ψηλά ἀνεβάζει τή γραμμή τῆς μέσης καί συνεχίζεται στό ἕνα πλάι συγκρατῶντας τό ἐλεύθερο μπροστινό φύλλο τῆς ρόμπ φουρώ.

Σέ ἄλλο μοντέλλο μία ὁριζοντία «ντεκοῦπ», τοποθετημένη ὁλοτρίγυρα στό κοραάζ, ἀνεβάζει κι' αὐτή τή γραμμή τῆς μέσης, ἐνῶ ἐπάνω ἀπ' αὐτήν ἡ «κοῦπ» ραγκλάν τῶν μανικιῶν σχηματίζει πτυχές στή γραμμή τοῦ στήθους, πού δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι συνεχίζουν μία ζώνη, πού ξεπροβάλλει κάτω ἀπό τήν ντεκοῦπ ἀνάμεσα ἀπό δύο ἀνοίγματα καί σταυρώνοντας μπροστά δένεται πίσω.

Αὐτούς καί ἄλλους νεωτερισμούς παρουσιάζουν τά σημερινά φουρώ προσφέροντας στή γυναικεία σιλουέττα μία ἐξαιρετική κομψότητα.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΛΑΙΝΑΖ

Το μαῦρο λαινάζ εἶναι ἀπό τό ὕφασμα πού θά φορεθῆ πολύ ἐφέτος, ἰδίως γιά ἀπογευματινές ἀμπιγιέ τουαλέττες.

Τά κοραάζ πού γίνονται μέ αὐτό τό ὕφασμα εἶναι κατά τό πλείστον κιμονό, μέ μανίκια τρουά-κάρ, πού τά συμπληρώνουν μακρειά δερμάτινα γάντια. Οἱ φοῦστες εἶναι εὐθύγραμμες, ἀλλά πολύ συχνά ἀποκτοῦν ἕνα ἀπρόοπτο φάρδος μέ τή βοήθεια ἑνός πανώ τοποθετημένου μπροστά.

Γύρω ἀπό τό λαιμό ὑπάρχουν εἰδῶν-εἰδῶν ἀνοίγματα. Ἄλλοτε σχηματίζουν καρρέ, ἄλλοτε στρογγυλά, ἄλλοτε παρουσιάζουν ἕνα ἀνεπαίσθητο ἀνέβασμα πρός τό λαιμό καί μικρή μύτη πρός τά ἐμπρός, ἄλλοτε ἔχουν σχῆμα ὀθάλ ἀφίνοντας ἀκάλυπτο ἕνα μέρος τοῦ λαιμοῦ πρός τούς ὤμους.

Τά ντραπαρίσματα συγκεντρώνονται ἄλλοτε στό κοραάζ συνδυαζόμενα μέ τήν ὁλόϊσια γραμμή τῆς φούστας, ἄλλοτε περιβάλλουν τή μέση καί τούς γοφούς σάν ἕνα διάμεσο μεταξύ τοῦ ὁλόϊσιου κοραάζ καί τῆς ἴσιας φούστας.

Πολλά δεσίματα πού σχηματίζουν φιόγκους ἀπό τό ἴδιο τό λαινάζ ἔρχονται ἐπίσης νά στολίσουν τίς ἀμπιγιέ αὐτές τουαλέττες.

Συγχρόνως ὅμως συνηθίζεται πολύ τό γαρνίρισμα μέ μαῦρο σατέν. Ἡ στιλπνότης τοῦ σατέν δίνει μιά φωτεινή νότα στή μάτ ἐπιφάνεια τοῦ λαινάζ.

Τά γαρνίρισματα μέ σατέν τοποθετοῦνται ἰδίως στό ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, στά ρεέρ τῶν μανικιῶν καί ντραπάρονται γύρω ἀπό τή μέση.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Διάφορες νέες ἰδιοτροπίες κάνουν τήν ἐμφάνισί τους γύρω ἀπό τά χειμερινά ἐπανωφόρια.

Σ' ἕνα ἴσιο ἐπανωφόρι πού ἔχει κάποιο φάρδος βλέπομε τήν πλάτη νά στολίζεται μέ δύο κουμπιά τοποθετημένα πάνω ἀπό τή γραμμή τῆς μέσης. Ἡ πρωτότυπη αὐτή τοποθετησι δίνει τήν ἐντύπωσι τοῦ κοντοτάλλου, ἀσκέτως ἄν ἡ μέση εἶναι ἀφανής κάτω ἀπό τή ριχτή φορμα.

Τήν ἴδια τάσι τήν βλέπομε σ' ἕνα ἄλλο ἐπίσης ριχτό ἐπανωφόρι, ἀπό τά πλάγια τοῦ ὁποίου ξεφευγει μία ζώνη γαρδύτερη στό ξεκίνημα της καί πιό στενή ὅσο προχωρεῖ. Το δεσιμό της γίνεται μπροστά καί πέφτει κι' αὐτό πάνω ἀπό τή γραμμή τῆς μέσης.

Ἄλλη ἰδιοτροπία εἶναι ὅτι τό κούμπωμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ γίνεται χωρίς πραγματικό κούμπωμα, ἀφοῦ τά δύο μπροστινά τοῦ ἐπανωφοριοῦ μόλις ἀντικρύζονται. Ἡ ἐντύπωσις ὅμως εἶναι μόνον... ἐντύπωσις γιατί κάτω ἀπό τό ἀνοιγμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ ἕνα κρυφό κούμπωμα συγκρατεῖ το ἐπανωφόρι κλειστό.

Μιά ἄλλη «κοῦπ» πολύ τῆς μόδας εἶναι ἐκείνη πού ἐπιτυγχάνει τό «ἐβαζέ» τοῦ ἐπανωφοριοῦ μέ τά μικρά ἀμπιεσμάν πού σχηματίζουν τούς ὤμους. Ἀπό αὐτά ξεκινάει τό ἐπανωφόρι μέ μικρές ἐλεύθερες πιέτες σχηματίζοντας συγχρόνως καί τό μανίκι πού εἶναι συνέχεια τοῦ ἐπανωφοριοῦ.

Πολύ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης ἡ «κοῦπ» πού σχηματίζει τόσο στήν πλάτη ὅσο καί ἐμπρός σάν φαρδειές πιέτες, πού προεξέχουν ἀπό τούς ὤμους ἐνῶ τό μανίκι φαίνεται σάν νά ξεκινάη κάτω ἀπ' αὐτές τίς πιέτες εἴτε ἐφαρμοστό, εἴτε κιμονό μέ αὐξανόμενο πρός τά κάτω φάρδος.

Ἄς τονίσωμε ἐδῶ ὅσον ἀφορᾶ τά ἐπανωφόρια ὅτι εἶναι πολύ τῆς μόδας τό γαρνίρισμα μέ γούνα καθώς ἐπίσης καί το φοδράρισμό τους.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ρίχνοντας μιά ματιά στίς τσάντες, βλέπομε ὅτι συνηθίζονται πολύ οἱ ὀρθογώνιες τσάντες ἀπό μαῦρο κάστόρι μέ στρογγυλεμένες γωνιές, μέ σουφλέ μέ χρυσό φερμουάρ καί λαβή ἀπό καστόρι πολύ κατεργασμένο, σέ τρόπο, πού νά στέκεται ἀλύγιστη. Εἶναι ἐπίσης πολύ τῆς μόδας οἱ τσάντες ἀπό ἀστρακάν σέ σχῆμα φακέλλου μεν ἀλλά παντοτε μέ σουφλέ καί κρεμαστές μέ μιά χρυσή ἁλυσίδα.

Ἄλλες μοδάτες τσάντες εἶναι αὐτές πού εἶναι καμωμένες ἀπό τζέρσεϋ καί ἔχουν κι' αὐτές σχῆμα φακέλλου, μαῦρες ἤ χρωματιστές ἀνάλογα μέ τήν τουαλέττα πού συνοδεύουν. Γιά κρέμασμα ἔχουν ἕνα χρυσαφένιο κορδόνι εὐλύγιστο καί λεῖο σάν φίδι.

★ Τά κολλιέ εἶναι ἡ μεγάλη μόδα τῆς ἐποχῆς καί ἐμφανίζονται κι' αὐτά σέ μεγάλη ποικιλία. Ἄλλοτε μοιάζουν μέ χρυσαφένιους σπόρους σταριοῦ καί παρουσιάζουν τό πιό πρωτότυπο στόλισμα τοῦ λαιμοῦ. Ἄλλοτε ὅλο τό κολλιέ ἀποτελεῖται ἀπό μικρά κρύσταλα πού λαμποκοποῦν μέ διάφορες ἀνταύγειες, ἄλλοτε πέρλες κόκκινες καί μαῦρες σχηματίζουν δύο-τρεῖς σειρές γύρω ἀπό τόν λαιμό καί ἄλλοτε τό κολλιέ εἶναι ἕνας συνδυασμός ἀπό πέρλες λευκές καί πέρλες στό χρῶμα τοῦ ἀμεθύστου.

★ Τά φουλάρια τοῦ λαιμοῦ ἔχουν τά πιό ἰδιότροπα σταμπαρίσματα λ. χ. σκόρπια τραπουλόχαρτα, κλαριά δέντρων χωρίς φύλλα γραμμές σκορπισμένες ἀσύμμετρα.

★ Οἱ ὀμπρέλλες, ψηλές μέ μακρυές λαβές ἀπό ἰβουάρ, ἀπό ἔβενο καταλήγοντας σ' ἕνα κεφάλι ζώου ἤ πουλιοῦ. Χρησιμοποιοῦν ἐπίσης ἕνα πολύ ἰδιότροπο ὕφασμα σταμπαρισμένο σέ τρόπο πού ν' ἀπομιμῆται τή γούνα. Καί ἄλλη μία καινοτομία: Οἱ ὀμπρέλλες ἀνοίγουν πότε ἀπό τή μιά, πότε ἀπό τήν ἄλλη πλευρά.

★ Βλέπομε πολλές φαρδειές ζῶνες ἀπό χρωματιστά δέρματα σ' ὅλους τούς τόνους τῆς μόδας. Ἀγκράφες μετάλλινες χρυσές ἤ ἀσημένιες καί ἄλλοτε ντυμένες ἀπό το ἴδιο τό δέρμα.

★ Κλίπς καί σκουλαρίκια πού συνδυάζονται γιά ν' ἀποτελέσουν ἕνα σύνολο σέ ἰδιότροπα σχέδια ἤ σέ λουλούδια.

★ Ὅλα μπορούσατε νά τά φαντασθῆτε, ὄχι ὅμως πῶς θά θλέπατε καί ὑποδήματα καμωμένα ἀπό σκωτσέζικο μάλλινο ὕφασμα πού συνδυάζεται φυσικά μέ δέρμα σεβρό γιά νά μᾶς παρουσιάση πρωτότυπα καί κομψά γοβάκια πού θά φοριοῦνται μέ ἀνάλογο φόρεμα ἤ ταγιέρ. Τά γοβάκια δέ πού θά συνοδεύουν τίς ἀμπιγιέ τουαλέττες θά εἶναι καμωμένα ἀπό σατέν σέ διάφορα χρώματα.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Ἡ μόδα, πού τόσο μᾶς συγκινεῖ μέ τήν ἐφετεινή της χάρι, μᾶς σκλαβώνει ἰδιαιτέρως μέ τήν ἁπλότητα τῆς γραμμῆς της. Ποῦ καλύτερα λοιπόν θά μποροῦσε νά ἐφαρμόση αὐτή τήν ἁπλότητα, παρά στά νειάτα, πού δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπό καμμιά ἐπιτήδευσι, γιά ν' ἀναδειχθοῦν; Ἐπανωφόρια, βέστες, φορεμάτκια, τουαλεττίτσες, τά τόσο πρακτικά σύνολα, ὅλα ἰδιαιτέρως γιά τήν νεανική ἡλικία ἀκολουθοῦν τήν βασική αὐτή ἐπιδίωξι τῆς μόδας, πού εἶναι ἡ ἁπλότης στή γραμμή.

Γιά τίς κοπελλίτσες, πού δέν εἶναι πιά παιδιά, ἀλλά οὔτε ἀκόμη γυναίκες, θά ἰδοῦμε πολλά σύνολα πού συνδυάζουν τή φούστα μέ τό ἐπανωφόρι. Ἡ φούστα μπορεῖ νά εἶναι κλός ἤ κατά προτίμησι ἐπιθυμεῖ νά ἐξασφαλίζη στά νειάτα τήν ἄνεσι καί τήν ἐλευθερία στίς κινήσεις.

Τά ὡραιότατα τουίντ μέ τούς συνδυασμούς τῶν χρωμάτων τους εἶναι ἀπό τά πιό κατάλληλα ὑφάσματα γιά τά σύνολα πού ἀναφέραμε παρά πάνω.

Ἡ «κοῦπ» τοῦ ἐπανωφοριοῦ εἶναι ριχτή μέ πολλή ἄνεσι πρός τά κάτω, μέ τά μανίκια πολύ χαμηλά κολλημένα στούς ὤμους

Ἡ γραμμή V χαρακτηρίζει τό ὥμορφο αὐτό σύνολον ἀπό τουίντ μέ τήν σκερτσόζικη κάπα, πού τελειώνει σέ μία χαριτωμένη κουκούλα.

Α) Μοντέλο Καρβέν. Ταγιέρ ἀπό μεταξωτό φασοναί σέ χρῶμα ἑκάϊ καί μαῦρο. Ἔχει κοντή ἐφαρμοστή ζακέττα καί γιακά ἀσύμμετρο. Β) Ταγιέρ πρωϊνό ἀπό τουίντ μελανζέ. Ἡ ζακέττα του κουμπώνει ὡς πανώ καί γαρνίρεται στόν γιακά καί τά τρουά κάρ μανίκια μέ λούτρ. Γ) Δύο «πατ» ἀπό μποζ ἀποτελοῦν τό μοναδικό στόλισμα αὐτοῦ τοῦ ταγιέρ ἀπό κοντρό τουίντ.

και μὲ κλείσιμο συνήθως ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ. Ὁ γιακᾶς εἶναι μεγάλος καὶ στρογγυλός.

Οἱ τσέπες ποὺ στολίζουν τὸ ἐπανωφόρι μποροῦν νὰ εἶναι ἐζωτερικὲς μ' ἕνα γυριστὸ ρεβὲρ ἢ κάθετες κοφτές.

Ἐνίοτε μιὰ μαρτεγκὰλ στὴν πλάτη συγκεντρώνει ὅλο τὸ φάρδος τοῦ ἐπανωφορισῦ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴν τοποθετοῦμε ἀλλοτε ψηλότερα ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀλλοτε χαμηλότερα, γιατὶ καὶ οἱ δύο ἀπόψεις εἶναι τῆς μόδας.

Ἕνα πλεχτὸ πουλόβερ σὲ ζωηρὸ χρῶμα, ποὺ νὰ θυμίζη λίγο ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ τουΐντ, ἢ μιὰ πλεχτὴ μπλούζα, ποὺ φορίεται μέσα ἀπὸ τὴ φούστα συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι τῆς νεαρᾶς κοπέλλας.

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τὸ λευκὸ χρῶμα δὲν ἐγκαταλείπει τὴν νεανικὴ γκαρνταρόμπα μπροστὰ στὴν ἀφιξι τοῦ χειμώνα. Πῶς μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικὰ ἀφοῦ ἡ μόδα τὸ λανσάρει ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς νέες;

Βλέπομε καὶ ἐπανωφόρια καὶ βέστες ἀπὸ λευκὰ λαινάζ, ἀλλὰ καὶ φορέματα ὁλόκληρα καὶ σύνολα καὶ πλεχτὰ καὶ τουαλέττες ἀκόμη.

Μὲ τὶς λευκὲς βέστες ποὺ ἄλλοτε εἶναι ριχτὲς, ἄλλοτε εὐθύγραμμες, φοριοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐθύγραμμες φοῦστες, ἀλλὰ ἔχουν μιὰ βαθειὰ πλαγιαστὴ πιέτα πίσω, ποὺ δίνει τὸν ἀπαιτούμενο ἀέρα στὸ βάδισμα.

Μιὰ χαριτωμένη ἰδιοτροπία τῆς μόδας ἐξ ἄλλου εἶναι νὰ φοβάρωμε τὶς λευκὲς ἢ ἀνοιχτόχρωμες γενικὰ βέστες μὲ ὕφασμα σκωτσέζικο σὲ ζωηρὰ χρώματα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ φούστα μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τὸ ἴδιο σκωτσέζικο ὕφασμα, ποὺ χρησιμοποιήσαμε γιὰ τὸ φοβάρισμα τῆς βέστας, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνη καὶ μονόχρωμη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ χρώματα τοῦ σκωτσέζικου τῆς φόβρας.

Ἐξ ἄλλου οἱ βέστες μὲ τὴ σκωτσέζικη φόβρα μποροῦν ν' ἀποτελέσουν σύνολον μὲ μιὰ ὁλόκληρη σκωτσέζικη τουαλεττίτσα.

Ἂς μὴ παραλείψωμε νὰ τονίσωμε ξανά, πόσο ρόλο παίζουν τὰ σκωτσέζικα στὰ ντυσίματα τῶν κοριτσιῶν μας.

Φορέματα, φοῦστες, ἐπανωφόρια, βέστες, ἀκόμη καὶ καπελλάκια ὅλα μποροῦν νὰ εἶναι σκωτσέζικα.

Μὴ ξεχνοῦμε καὶ τὸν τόσο χαριτωμένο συνδυασμὸ τοῦ σκωτσέζικου φορέματος ποὺ γίνεται χωρὶς μανίκια γιὰ νὰ φαίνωνται τὰ μανίκια τῆς μπλούζας ποὺ γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι μονόχρωμη.

Τὰ φορέματα, ποὺ ἔχουν αὐτὸ τὸν προορισμό, ἔχουν τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ἀρκετὰ μεγάλο, στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο, γιὰ νὰ δείχνουν ἀρκετὰ τὴν μπλούζα εἴτε σεμιζιὲ εἶναι, εἴτε πιὸ λουσάτη.

Ἄλλες τουλεττίτσες χρησιμοποιοῦν πολὺ τὰ τζέρσεϋ στὰ διάφορα χρώματα τῆς μόδας ὅπως λ. χ. τὸ μπλὲ λαβάντ, τὸ ροδί, τὸ μπέζ, τὸ σάμπλ, τὸ νατιέ, τὸ βὲρ-νιλ. Οἱ τουαλέττες αὐτὲς ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοραὰζ ζαποναῖ καὶ φοῦστα μὲ κυυφωτὲς πιέτες.

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Οἱ νεανικὲς συγκεντρώσεις ἢ τὰ «πάρτυ» ὅπως ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται, δὲ λείπουν βέβαια ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνησι κι' ἔτσι δίνεται ἡ εὐκαιρία στὶς κοπέλλες νὰ ντυθοῦν κάπως ἐπίσημα.

Ἡ μόδα συμβουλεύει καὶ σ' αὐτὰ τὰ ντυσίματα τὴν ἁπλὴ «κουπ», πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀποκλείει βέβαια τὸ νὰ χρησιμοποιήσωμε πολυτελὲς ὕφασμα.

Τὸ βελοῦδο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ποὺ συνιστᾶ ἰδιαιτέρως ἡ μόδα γιὰ νεανικὲς τουαλεττίτσες.

Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὕφασμα, ποὺ πέφτει πιὸ ἁπαλὰ καὶ μὲ ὁμορφες πτυχὲς πάνω στὰ νεανικὰ κορμιά, ἐνῶ ἡ στιλπνότης του προσαρμόζεται στὴ φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος.

Τὸ ἐλαφρὰ ἐφαρμοστὸ κοραὰζ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ φούστα, ποὺ ἄλλοτε σχηματίζει γκοντὲ σὲ «κουπ» κλὸς καὶ ἄλλοτε σοῦρες γύρω ἀπὸ τὴ μέση.

Τὰ ντεκολτὲ στὰ κοριτσίστικα φορέματα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶναι ὑπερβολικά, ἀλλὰ τὰ μπράτσα θὰ εἶναι πάντα γυμνὰ γιὰ μιὰ ἐπίσημη συγκέντρωσι.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν κατορθώνουν κάθε ἐποχὴ νὰ παρουσιάζουν ὡραιότατα μοντέλα μὲ ἄμεπτη («κοῦπ») κι' ἔτσι ὅλος ὁ μικρόκοσμος βρίσκεται κι' αὐτὸς στὰ πλαίσια τῆς μόδας.

Ἡ φροντίδα τοὺς αὐτὴ δὲν ἀφορᾶ μόνον τὰ κοριτσάκια, ἀλλὰ καὶ τ' ἀγοράκια, ποὺ πρέπει νὰ παρουσιάζουν κι' αὐτὰ μιὰ ἄμεμπτη ἐμφάνισι γιὰ νὰ συνοδεύουν τὶς κομψὲς ἀδελφοῦλες τους.

Τὰ ἁπαλὰ μονόχρωμα λαινάζ, τὰ σκωτσέζικα καὶ τὰ βελοῦδα εἴτε κοτλὲ εἴτε ὄχι εἶναι κυρίως τὰ ὑφάσματα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται πιὸ πολὺ γιὰ τὰ μικρά, ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τοῦ φορέματος, ἂν εἶναι δηλαδὴ καθημερινὸ φουστανάκι ἢ λουσάτη τουαλεττίτσα.

Στὰ φουστανάκια τους ἀπὸ λαινάζ βλέπομε διάφορες ντεκοὺπ, ποὺ σχηματίζουν γαρνιρίσματα. Π. χ. τὸ κοραὰζ σχηματίζεται μὲ μιὰ ὁριζόντια ντεκοὺπ, ποὺ πιάνει τὰ δύο τρίτα ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ κοραὰζ καὶ τὸ κούμπωμά του φτάνει ἀκριβῶς ὡς αὐτὴ τὴν ντεκοὺπ, ἐνῶ ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι καὶ κοντὰ μανικάκια τὸ συμπληρώνουν.

Ἡ φουστίτσα κομένη ἀν φὸρμ σχηματίζει κι' αὐτὴ μιὰ ὁριζόντια ντεκοὺπ, ποὺ πιάνει τὰ τρία τέταρτα τῆς φούστας καὶ τὸ τελείωμά της στολίζεται χαμηλὰ μὲ δύο κουμπιὰ τοποθετημένα μπροστά, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ κουμπώματος.

Τόσο ἡ ντεκοὺπ τοῦ κοραὰζ ὅσο καὶ ἡ ντεκοὺπ τῆς φούστας ὑπογραμμίζονται μ' ἕνα φαρδὺ γαζί.

Σ' ἕνα ἄλλο φουστανάκι ἀπὸ σκωτσέζικο λαινὰζ βλέπομε γαρνίρισματα ἀπὸ τὸ ἴδιο σκωτσέζικο ὕφασμα τοποθετημένο διαγωνίως.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον γαρνίρονται τὰ μανικάκια στὰ κάτω τους ἄκρα καὶ οἱ τσεποῦλες τοῦ κοραὰζ, ἐνῶ καὶ στὴ φουστίτσα τοποθετοῦμε 2—3 φάσες μὲ τὸ σκωτσέζικο σὲ διαγώνια τοποθέτησι.

Τὸ ἴδιο σκέρτσο τὸ βλέπομε καὶ στὰ φορεματάκια ἀπὸ κοτλὲ βελοῦδο, ποὺ κι' αὐτὰ γαρνίρονται μὲ τὴν ἀντίθετη τοποθέτησι τῶν ραβδώσεων.

Τουναντίον οἱ ἀμπιγιὲ τουαλεττίτσες ἀπὸ σκέτο βελοῦδο γίνονται ἐντελῶς ἁπλὲς καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὴν κοῦπ καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὰ γαρνίρισματα. Τὸ κοραὰζ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ φουστίτσα, ποὺ εἴτε εἶναι ὅλη σουρωτὴ εἴτε σχηματίζει ἐλεύθερες πιέτες.

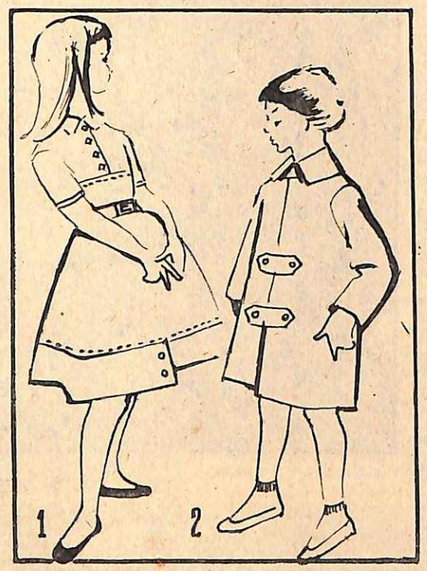

1) Φορεματάκι σὲ πολὺ μοντέρνα κοῦπ. 2) Ἐπανωφοράκι ἀπὸ καμιλό, ποὺ κλείνει μὲ δύο πάτ. 3) Ἐλαστικὸ μαντὼ μὲ διπλὸ κούμπωμα σταυρωτό. 4) Ἀδιάβροχο γιὰ παιδάκι, ποὺ κλείνει μὲ ἑκλαίρ. 5) Καρρεδάτο φορεματάκι μὲ ἄσπρο γιακαδάκι. 6) Ἕνα ὡραῖο βελούδινο φορεματάκι. 7) Πολτουδάκι λόντεν σταυρωτό. 8) Κλασσικὸ παλτὸ μὲ δύο σειρὲς κουμπιά. 9) Ἐπανωφοράκι μὲ κουκούλα σὲ πολὺ ἰδιόρρυθμο σχέδιο. 10) Ντὲ πιὲς γιὰ ἀγοράκι. 11) Μωρουδίστικο κοστουμάκι ἀπὸ ὕφασμα σκωτσέζικο. 12) Κλασσικὸ παλτουδάκι μὲ γούνινο γιακᾶ. 13) Χειμωνιάτικο ζεστὸ κοστοῦμι γι' ἀγοράκι. 14) Βελούδινο μοντελάκι γαρνιρισμένο μὲ ντεκοὺπ.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐυνοεῖ ἰδιαιτέρως ἡ μόδα γιὰ γαρνίρισμα στὶς ἀμπιγιὲ τουαλεττίτσες εἶναι τὸ δαντελλένιο γιακαδάκι ποὺ στολίζει τὸν γύρο τοῦ λαιμοῦ.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὰ ἐπανωφοράκια τόσο γιὰ τ' ἀγοράκια ὅσο καὶ γιὰ τὰ κοριτσάκια ἡ μόδα τὰ θέλει ἐντελῶς κλασσικά. Δηλαδὴ, εὐθύγραμμα καὶ ριχτά, μὲ τὶς τσέπες τοποθετημένες στὸ ἐπάνω μέρος καὶ στὸ κάτω, ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος.

Τὰ ἀγοράκια φοροῦν ἐπὶ πλέον καὶ ριχτὲς εὐθύγραμμες ζακέττες, ποὺ ἔχουν ἕνα φαρδὺ νωμίτη.

Οἱ ζακέττες αὐτὲς ὅπως καὶ τὰ ἐπανωφοράκια πολὺ συχνὰ φοβράρονται μὲ σκωτσέζικα λαινάζ.

Αὐτὰ εἶναι γιὰ ἀγοράκια ἑπτὰ ὡς δώδεκα χρόνων, τὰ μικρότερα, ὅμως, παιδάκια τῶν 4, 5 καὶ 6 χρόνων, φοροῦν ἐπανωφοράκια φαρδειά.

Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολουθοῦν καὶ τὰ ἀδιάβροχα, ποὺ πότε γίνονται ἀπὸ τὸ ὡραῖο ἀδιόβροχο ὕφασμα ποὺ λέγεται «λόντεν» ἢ ἀπὸ γκαμπαρντίνες.

Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ συνοδεύονται ἀπὸ κουκοῦλες, ποὺ ἄλλοτε ἀποτελοῦν συνέχεια τοῦ συνόλου, ἄλλοτε εἶναι ξεχωριστές.

Ἄλλοτε πάλιν ἀντὶ κουκούλας τὰ παιδάκια φοροῦν τὰ καταβαστὰ καπελλάκια ποὺ λέγονται «λοὺ-ντὲ-μὲρ».

Ἂς μὴ παραλείψωμε ν' ἀναφέρωμε καὶ τὸ χαριτωμένο ντύσιμο γιὰ κοπελλίτσες, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πλισσεδωτὴ φουστίτσα μονόχρωμη ἢ σκωτσέζικη, ποὺ φορίεται μὲ ἀνοιχτόχρωμες μπλουζίτσες καὶ μὲ πουλοβεράκια.

Οἱ φουστίτσες συγκρατοῦνται πολλὲς φορὲς μὲ ὁμοιόμορφες τιράντες.

Μὴ ξεχνοῦμε καὶ τὰ κομψὰ μπολερό, ποὺ γίνονται ἀπὸ σκωτσέζικο ἢ μονόχρωμο ὕφασμα ἀναλόγως τῆς φουστίτσας, τὴν ὁποία συνοδεύουν.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Τὰ πλεχτὰ τῶν παιδιῶν ἔχουν ζωηρὰ χρώματα καὶ πλέκονται μὲ πολὺ μαλακὰ μαλλιά. Ζωηρὰ κίτρινα, ἀνοιχτὰ πράσινα, κόκκινα φωτεινὰ καὶ ἁπαλὲς ἀποχρώσεις τοῦ μπλὲ εἶναι τὰ χρώματα ποὺ θὰ διαλέξωμε.

Ὅσο γιὰ τὰ εἴδη τοῦ πλεξίματος, ἐνῶ γιὰ τοὺς μεγάλους προτιμοῦμε τὶς ἁπλὲς πλέξεις γιὰ τὰ παιδιὰ διαλέγομε πάντα πλέξεις φασονέ.

Στὰ παιδικὰ πλεχτὰ ἐπιδιώκομε ἐπίσης συνδυασμοὺς δύο καὶ τριῶν χρωμάτων.

Πλάτη καὶ μανίκια γίνονται σὲ ἕνα χρῶμα καὶ τὸ μπροστινὸ γίνεται σὲ ἄλλο χρῶμα. Ἢ κάνομε ἕνα ἀμπιεσμὰν σὲ διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο πλεχτό.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ ὁ συνδυασμὸς πλεχτῶν καὶ ὑφάσματος. Δηλαδὴ ἕνα μάλλινο φορεματάκι γαρνίρεται στὰ πουανιέ, στὸν γιακᾶ, στὶς τσέπες μὲ φάσες πλεχτὲς σὲ πλέξι λάστιχου.

Γιὰ τὰ κοριτσάκια συνηθίζονται πολὺ καὶ τὰ ὅλο πλεχτὰ φουστανάκια μὲ πλέξι καλὴ καὶ ἀνάποδη στὶς φουστίτσες, ὥστε νὰ σχηματίζουν σὰν πιέτες.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι καὶ ἡ πλέξι «Ζακὰρ» μὲ τὰ πολυποίκιλα σχέδιά της καὶ τοὺς διάφορους χρωματισμούς.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Αἰγυπτία μητέρα: Μπορεῖτε νὰ στείλετε τὴν κορούλα σας στὸ Οἰκοτροφεῖον τῆς ΧΕΝ καὶ νὰ πηγαίνη σὲ δημόσιο γυμνάσιο. Θὰ σᾶς στοιχίζη πολὺ λιγώτερο.

Δύο Αἰγύπτιες: Στὶς καλὲς κλινικὲς Ζώων θὰ βρῆτε τὶς ἐκλεκτότερες ράτσες. Ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς δεύτερης φίλης, ἂς χρησιμοποιῆ μιὰ κρέμα νυκτὸς γαλλικὴ ἢ ἀμερικάνικη.

Μυρωμένο πουλί: Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μόνη σας κολώνια, ἀγοράζοντας λευκὸ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν καὶ βάζοντας μέσα λίγη «ἐσάνς» τῆς ἀρεσκείας σας. Οἱ ἀναλογίες εἶναι 150 γρ. οἰνόπνευμα, 4—5 γρ. ἐσάνς.

Πατρικίαν, Ζάκυνθον: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι θὰ ἐπιτύχη ἡ ἐπιχείρησίς σας, γιατὶ εἶναι χρόνια τώρα ποὺ ἡ πούντρα Ζακύνθου δὲν ἀγοράζεται πιά.

Μίαν ἀναγνώστριαν, Βόλον: Θυμᾶμαι τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσα στὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὸ Βόλο. Ἀλλὰ σεῖς ξεχάσατε ὅτι περίμενα κάποιες πληροφορίες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δώσετε. Λοιπὸν δὲν φταίω.

15) Φόρεμα γιὰ κοπελλίτσα μὲ ἴσιο μπούστο καὶ φούστα μὲ στρογγυλὲς πιέτες ἀσιδέρωτες. 16) Ὡραῖο σύνολον ἀπὸ τουΐντ σὲ χρῶμα μπὲζ. Τὸ κοραὰζ εἶναι καμωμένο ἀπὸ καφὲ σουεντίν.

Μινα ν Λ.: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω φάρμακο γιὰ νὰ κάνετε περμανάντ στὸ σπίτι. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ ἀγοράσετε μερικὰ μπιγκουντὶ καὶ νὰ τυλίγετε τὰ μαλλιά σας σ' αὐτὰ βρέχοντάς τα μὲ λίγο νερό. Ἔτσι θὰ ἔχετε μιὰ πρόχειρη ὀντουλασιόν.

Λιλὴ Νταμιτά, Ἀΐγιον: Ἂν ἐμπῆκε τὸ νύχι μέσα στὸ κρέας, προσέξτε το. Ἴσως χρειασθῆτε μικροεπέμβασι χειρουργική. Ἔτσι θὰ προλάβετε τυχὸν βγάλσιμο νυχιοῦ.

Βιβ. Ντολ., Θεσσαλονίκην: Τὸ ἀκαζοὺ χρῶμα ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ ντεκολορασιὸν ἀπὸ καλὸν κομμωτή, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε μόνη σας.

Ἀραπάκι: Ἡ μόνη πούντρα, ἡ κατάλληλη γιὰ σᾶς, εἶνε ἡ σκούρα Ρασέλ.

Κ. Α. Χ., Σωτηρίαν: Χαίρομαι ποὺ ὁ ἀγαπητὸς «Θησαυρὸς» σᾶς κάνει νὰ περνᾶτε λίγες εὐχάριστες ὧρες. Θὰ διαβιβάσω τὴν ἐπιθυμία σας στὴν διεύθυνσι.

Νατάσσαν, Πόρον: Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἰδῶ ὅταν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας καὶ θὰ σᾶς συστήσω ὅ,τι καλύτερο καὶ ὡραιότερο ὑπάρχει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

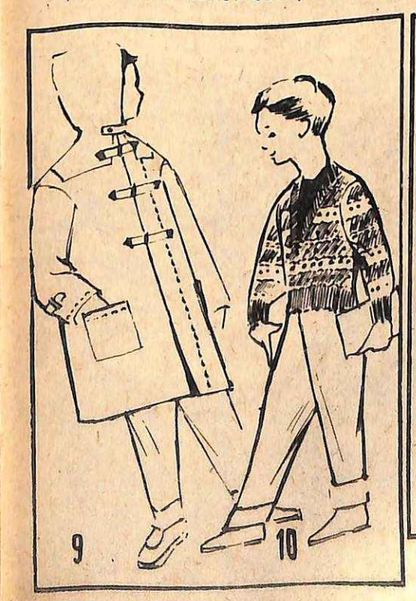

Ο ματωμένος γάμος

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Ούλούα ἦταν τόσο ὄμορφη, πού, ἢ ἔπρεπε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ Μακοῦμπ ἢ νὰ παντρευτῇ τὲ Ναουράμα.

Ὁ Ναουράμα ἦταν ὁ τεράστιος κροκόδειλος τῆς λίμνης Σύρβα, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἰβαντάν, στὴν ἀνατολικὴ Νιγηρία, τὸν λάτρευαν σὰν θεό.

Κάθε χρόνο, λοιπόν, στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰβαντὰν πρόσφεραν στὸ θεό τους τὴ μεγάλη θυσία. Ὁ μάγος τῆς φυλῆς διάλεγε τὴν πιὸ ὄμορφη νέα. Τὴ στόλιζαν σὰν βασίλισσα, τῆς πέρνοῦσαν χρυσοῦς κρίκους στοὺς ἀστραγάλους καὶ στὰ χέρια, τῆς κρεμοῦσαν στὸ λαιμὸ περιδέραια ἀπὸ κογχύλια κι' ἔπειτα τὴν ἔσπρωχναν μὲ φωνὲς καὶ ἀλαλαγμοὺς πρὸς τὴ λίμνη.

Ὁ Ναουράμα, σὰν νὰ ἤξερε πῶς ὅλα αὐτὰ γίνονταν γιὰ τὸ χατῆρι του, περίμενε στὴν ὄχθη, κουνώντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ τρομερὸ ρύγχος του. Ἔπειτα, ὅταν ἡ νέα ἔφτανε κοντά, τὴν ἄρπαζε ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὴν τραβοῦσε μαζί του μέσα στὸ νερό. Οἱ φωνὲς τῆς δυστυχισμένης χάνονταν μέσα στὸ θόρυβο ποὺ γινόταν ὁλόγυρα, ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν ἰθαγενῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα.

Ὁ γάμος τοῦ Ναουράμα ἦταν τὸ σύνθημα γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ θὰ γίνονταν ἐκείνη τὴ χρονιά. Οἱ νέοι κι' οἱ νέες ποὺ θὰ παντρεύονταν ἔπαιρναν θέσι γύρω στὸ μάγο, ποὺ εὐλογοῦσε τὶς ἑνώσεις μὲ ἄγρια ξεφωνητά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς χόρευαν ὁλόγυρα στοὺς ἤχους τῶν τὰμ - τάμ.

Τὸν ἄλλον καιρό, μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις μποροῦσε νὰ γίνῃ γάμος. Κι' αὐτὸ κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιά, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀποφασίσῃ.

Ἐκείνη τὴ χρονιά, λοιπόν, τὰ μάτια τοῦ μάγου τῆς φυλῆς εἶχαν πέσει στὴν ὄμορφη Οὐλούα καί, μιὰ μέρα, τῆς τὸ ἀνήγγειλε μὲ χαρά.

— Πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερήφανη κι' εὐτυχισμένη! τῆς εἶπε. Ὁ μεγάλος Ναουράμα θὰ γίνῃ σύζυγός σου... Ὁ καιρὸς πλησιάζει, κόρη μου, καὶ πρέπει νὰ ἑτοιμάζεσαι...

Ἡ νέα ὅμως δὲν συμμερίστηκε τὸν ἐνθουσιασμό του. Ἂν ἦταν τόσο ὄμορφη, ὅσο ἔλεγαν ὅλοι, γιατί τάχα ἔπρεπε νὰ τὴν κατασπαράξῃ ὁ τρομερὸς Ναουράμα;

— Ἀγαπᾶω τὸν ἄνδρεῖο Ὀματάκο κι' αὐτὸς θὰ γίνῃ σύζυγός μου, ἀπάντησε. Λυπήσου με, σὺ ποὺ εἶσαι ὁ πατέρας ὅλων μας!.. Ὅταν ἔρθῃ ἡ γιορτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐσὺ θὰ μᾶς ἑνώσῃς καὶ θὰ σοῦ προσφέρωμε ἀπὸ μιὰ προβατίνα ὁ καθένας.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὸν συγκινοῦσε. Ἀλλ' ὁ μάγος ἔκαμε πῶς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια της κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Οὐλούα ἔτρεξε τότε νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο της.

— Ὁ μάγος μὲ διάλεξε γιὰ σύζυγο τοῦ Ναουράμα, τοῦ εἶπε. Τίποτα πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ!...

— Θὰ πᾶμε νὰ πέσωμε στὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ Μακούμπ, τῆς ἀπάντησε ὁ Ὀματάκο. Ὁ Μακοῦμπ εἶναι καλὸς κι' ἄμα τὸν παρακαλέσωμε, θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ κάμωμε ἀπὸ τώρα τὸ γάμο μας. Ἔτσι ὁ μάγος θ' ἀναγκαστῇ νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη νέα γιὰ τὸ Ναουράμα...

— Δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ, εἶπε ἡ Οὐλούα, παίρνοντας θάρρος. Καὶ βέβαια, ὁ βασιλιᾶς Μακοῦμπ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ!..

Ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ νὰ πάνε στὸ καλαμόπλεχτο παλάτι του. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Μιὰ σκληρὴ ἀπογοήτευσι περίμενε ἐκεῖ τὴν Οὐλούα καὶ τὸν Ὀματάκο.

Ὁ βασιλιᾶς Μακοῦμπ εἶχε ἀναρίθμητες συζύγους. Τὰ μάτια του, ὅμως, ἀστραψαν ἀπὸ ἔρωτα μόλις εἶδε μπροστά του τὴν Οὐλούα.

— Θὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὸν τρομερὸ Ναουράμα, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ θὰ γίνῃς δική μου σύζυγος!

— Ἀγαπᾶω τὸν Ὀματάκο, ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη Οὐλούα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

Ἀλλ' ὁ βασιλιᾶς Μακοῦμπ ἔμεινε ἀσυγκίνητος.

— Εἶσαι τόσο ὄμορφη, Οὐλούα, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ παντρευτῆς παρὰ μόνο τὸ Ναουράμα ἢ ἐμένα. Διάλεξε!...

Ὁ Ὀματάκο ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

— Δέξου, ἀγαπημένη μου Οὐλούα, τῆς εἶπε καταπνίγοντας τὸν πόνο του.

Ἀλλ' ἡ Οὐλούα εἶχε πάρει κι' ὅλας τὴν ἀπόφασί της καὶ δὲν ἐνιοοῦσε νὰ τὴν ἀλλάξῃ.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Εἶναι καλύτερο νὰ μὲ κατασπαράξῃ ὁ Ναουράμα, παρὰ νὰ γίνω γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου, ἔστω καὶ τοῦ βασιλιᾶ Μακούμπ!

Τὰ παρακάλια τοῦ Ὀματάκο δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν κάμουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Θάμενε πιστὴ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαποῦσε ὡς τὸ θάνατο.

Ἔτσι ἔφτασε ἡ μεγάλη ἡμέρα.

Οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς στόλισαν τὴν Οὐλούα μὲ ἄνθη καὶ κογχύλια, τῆς πέρασαν τοὺς χρυσοῦς κρίκους στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια κι' ἔπειτα τὴν παρέδωσαν στὸ μάγο.

Ἐκεῖνος τὴν ἄγγιξε μὲ τὴν ἄκρη τῆς μακρυᾶς λόγχης του, γιὰ νὰ δείξῃ πῶς ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία του.

Οἱ νέες ποὺ προρίζονταν γιὰ τὸ Ναουράμα ξεφώνιζαν, κυλιόνταν στὸ χῶμα κι' ἀντιστέκονταν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι, ἔτσι ποὺ ὁ μάγος κι' οἱ βοηθοί του ἀναγκάζονταν νὰ τὶς τρυπάνε μὲ τὶς λόγχες τους γιὰ νὰ τὶς κάμουν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Μὰ μὲ τὴν Οὐλούα δὲ χρειάστηκε νὰ κάμουν τίποτα. Προχωροῦσε μόνη της μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη καὶ δὲ δείλιασε οὔτε ὅταν εἶδε τὸ Ναουράμα, ποὺ, μὲ τὸ μισὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, περίμενε τὴ λεία του.

Ἡ νέα εἶχε φτάσει τώρα σὲ ἀπόστασι μόλις ἕξη ἢ ἑπτὰ μέτρων ἀπὸ τὴν ὄχθη καὶ τὸ τρομερὸ ἑρπετὸ τινάχτηκε γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔγινε κάτι ποὺ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ περιμένῃ.

Ὁ Ὀματάκο, ποὺ βρισκόταν στὴν πρώτη γραμμὴ ἀνάμεσα στοὺς θεατές, ὥρμησε σὰν τρελλὸς καὶ κάρφωσε μὲ τὴ λόγχη του τὸ Ναουράμα στὸ χῶμα.

Τὸ ἑρπετὸ ἀναταράχτηκε κάμποσες στιγμὲς κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο, ἐνῶ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν πληγή του σχημάτιζε μιὰ μικρὴ λίμνη γύρω του.

Ἦταν τρομερὸ καὶ πρωτάκουστο αὐτὸ ποὺ εἶχε κάμει ὁ Ὀματάκο.

Κοινὸς θνητὸς αὐτός, εἶχε τολμήσει νὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ χέρι του τὸ μεγάλο θεὸ τῆς λίμνης, ποὺ ἦταν ὁ προστάτης τοῦ Ἰμπαντάν.

Τὸ ἀνοσιούργημά του εἶχε γεμίσει ὅλους ἀπὸ φρίκη καὶ χρειάστηκε νὰ περάσουν ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ νὰ καταλάβουν τί εἶχε γίνει. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος κινήθηκε τότε σὰν τὴ μανιασμένη θάλασσα κι' οἱ λόγχες ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὰν βροχὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὀματάκο καὶ τῆς Οὐλούα ποὺ εἶχε τρέξει κοντά του.

Χαμογελοῦσαν ὅμως κι' οἱ δύο. Τί τοὺς ἔνοιαζε πιὰ ποὺ θὰ πέθαιναν. Μήπως δὲν ἦταν μαζί; Τί ἀξία εἶχε ὁ θάνατος μπρὸς στὰ στὴν ἀγάπη τους;...

Κι' ἔτσι ὁ Ὀματάκο κι' ἡ Οὐλούα ἔφυγαν γιὰ τὸ «Βασίλειο τῶν πνευμάτων» ἀγκαλιασμένοι σφιχτά, γιατὶ κανεὶς πια δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίσῃ.

ΠΙΕΡ ΛΟΡΜΙΕ

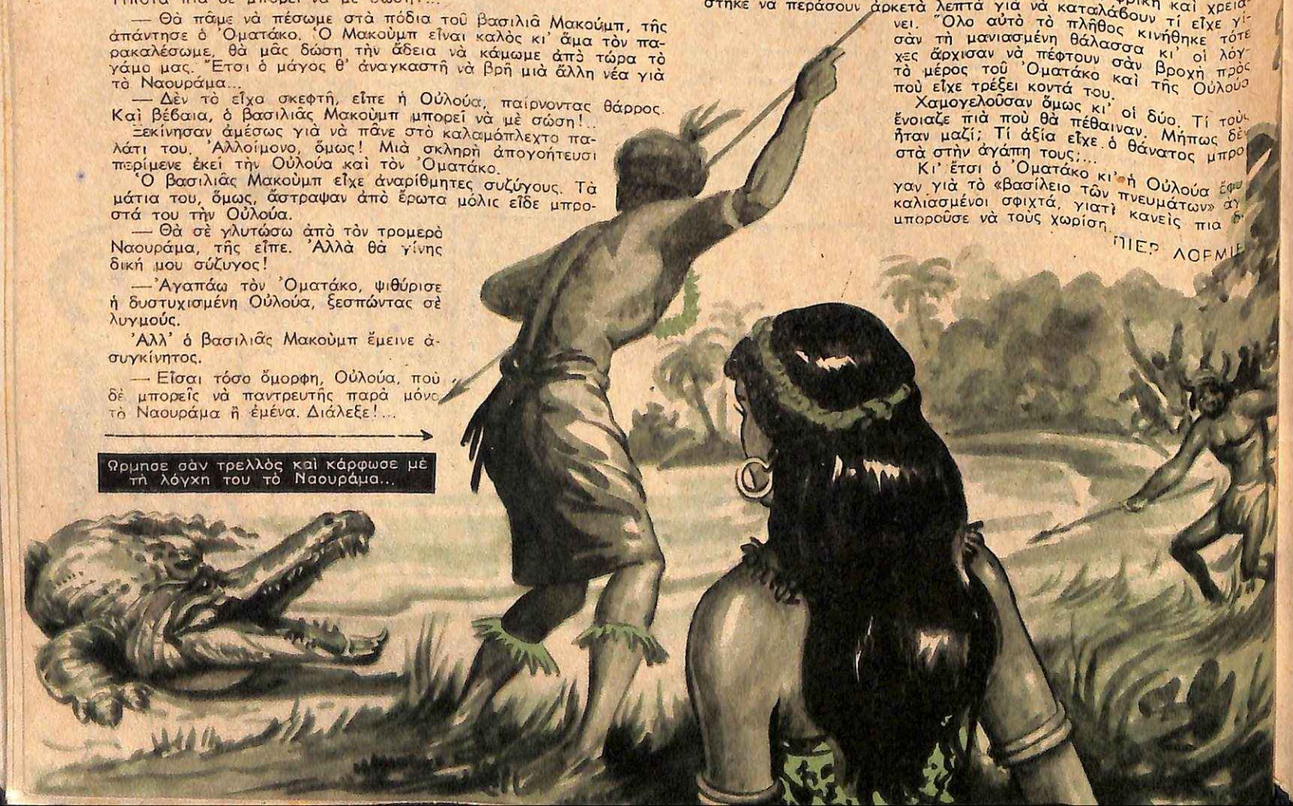

Ὥρμησε σὰν τρελλὸς καὶ κάρφωσε μὲ τὴ λόγχη του τὸ Ναουράμα...

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

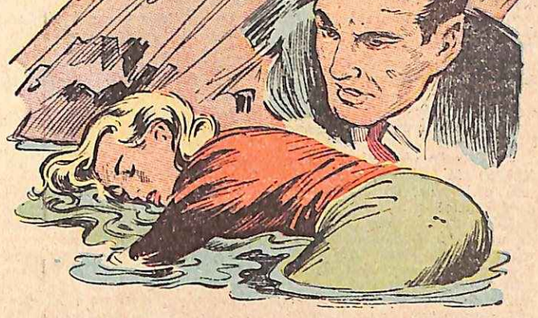

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Ἔντ Ντόουσον, ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδας του στὴ Ρώμη, φτάνει σε μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα τοῦ Σορέντε, ὅπου πρόκειται νὰ περάσῃ ἕνα μῆνα μαζὶ μὲ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, τὴν Ἔλεν. Βρίσκει ὅμως τὴ βίλλα ἀδειανὴ καὶ, ψάχνοντας παντοῦ γιὰ τὴν Ἔλεν, τὴν βλέπει σκοτωμένη στὸ βάθος ἑνὸς γκρεμοῦ. Ἡ Ἔλεν ἦταν κόρη τοῦ διευθυντοῦ του, τοῦ πανίσχυρου καὶ ἰδιότροπου Σέρβιν Τσάλμερς. Ὁ πατέρας της εἶναι πλουσιώτατος, τῆς ἔδινε ὅμως μόνο ἕνα μικρὸ χαρτζηλίκι. Τὴν ἔστειλε δὲ στὴ Ρώμη γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὴν ἐμπιστεύθηκε στὶς φροντίδες τοῦ Ντόουσον. Ἐνῶ ὅμως στὴν ἀρχὴ ἡ Ἔλεν τοῦ παρουσιάστηκε σὰν μιὰ ἄνοστη, ἀσήμαντη καὶ κακοντυμένη κοπελλίτσα, σὲ λίγες βδομάδες ποὺ ξανασυναντήθηκαν οἱ δυό τους σ' ἕνα πάρτυ εἶχε γίνει μιὰ πεντάμορφη γόησσα. Ὁ Ντόουσον ξετρελλαίνεται μαζὶ της, ἐφόσον μάλιστα τὸν ἐνθαρρύνει κι' ἐκεινη. Προσπαθεῖ ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, γιατὶ φοβᾶται ὅτι ἂν τυχὸν μάθῃ τίποτα ὁ πατέρας της, θὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ἐκεινη τοῦ ἐκμυστηρεύεται πῶς δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ νὰ σπουδάσῃ καὶ πῶς ξεγέλασε τὸν πατέρα της γιὰ νὰ τὴ στείλῃ στὴ Ρώμη. Ἀπὸ τότε ὁ Ντόουσον τὴν ὀνειρεύεται συνεχῶς. Παραξενεύεται ὡστόσο ποῦ βρίσκει λεφτὰ γιὰ τὴν πολυέξοδη ζωὴ ποὺ κάνει. Κάνουν συντροφιὰ δυὸ - τρεῖς φορὲς κι' ὕστερα ἡ Ἔλεν τὸν πείθει νὰ περάσουνε μαζὶ ἕνα μῆνα στὸ Σορέντε, ὡς κύριος καὶ κυρία Ντούγκλας Σέραντ. Πηγαίνει πρῶτα αὐτὴ ἐκεῖ καὶ τὸν περιμένει. Τοῦ κάνει ἕνα τηλεφώνημα στὸ γραφεῖο του ὡς κυρία Σέραντ. Πραγματικά, ὁ Ντόουσον πηγαίνει στὸ Σορέντε, βρίσκει ὅμως τὴ βίλλα ἀδειανή, καὶ λίγο πιὸ πέρα βλέπει τὴν Ἔλεν σκοτωμένη. Στὸ μεταξύ, ἔχει μάθει γι' αὐτὴν ἀπ' τὸ συνάδελφό του Μάξουελ πῶς ἦταν μιὰ κοπέλλα διεφθαρμένη, πῶς εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ὑπόκοσμο καὶ πῶς εἶχε βρεθῆ ἀνακατεμένη στὴ δολοφονία τοῦ περιδόητου γκάνγκστερ Μενότι, ποὺ ἦταν φιλενάδα του. Τώρα ὁ Ντόουσον βρίσκεται σὲ κρίσιμη θέσι. Φοβᾶται πῶς θὰ τὸν ὑποψιασθῆ ἡ ἀστυνομία καὶ πῶς θὰ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ Τσάλμερς καὶ θὰ τὸν διώξῃ. Γι' αὐτὸ ἀποφασίζει νὰ μὴ φανερωθῆ καθόλου καὶ γυρίζει κρυφὰ στὴ Ρώμη. Ἡ γραμματεύς του, ἡ Τζίνα, ἀπορεῖ ποὺ τὸν βλέπει νὰ ξαναγυρίζῃ στὸ γραφεῖο, ἐνῶ τὸν νόμιζε σὲ ἄδεια. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀναπληρωτής του, ὁ Μάξουελ. Ὅταν ἀνακαλύπτεται τὸ πτῶμα τῆς Ἔλεν, ἀρχίζουν οἱ ἀνακρίσεις. Ἀναλαμβάνει τὴν ὑπόθεσι ὁ ἀστυνόμος Κασλότι καὶ ρωτάει τὸν Ντόουσον ἂν ξέρῃ τίποτε.

3ον

»Θάθελα ὡστόσο νὰ μὲ συνοδέψῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς ὡς τὸ Σορέντε, γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ θετικὰ τὴ νεκρή.

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα! Ἡ σκέψι πῶς μποροῦσε νὰ πάω στὸ νεκροτομεῖο καὶ ν' ἀντικρύσω ὅ,τι ἀπόμενε ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς Ἔλεν, μούφερνε ναυτία.

— Ἐσὺ τὴ γνώρισες καλά, Ἔντ, τὴν εἶδες, ἔσπευσε νὰ μοῦ πῇ ὁ Μάξουελ. Πρέπει νὰ πᾶς ἐσύ. Ἐγὼ δὲν τὴν ἔχω δῆ, παρὰ μόνο στὶς φωτογραφίες της...

Ὁ Καρλότι μὲ κύτταξε καὶ εἶπε:

— Πρόκειται νὰ πάω τώρα ἀμέσως. Μπορεῖτε ναρθῆτε μαζί μου;

Σηκώθηκα ὄρθιος κι' ἑτοιμάστηκα. Στράφηκα στὸ Μάξουελ:

— Μὴν κουνηθῆς ἀπὸ δῶ, ἂν δὲ σοῦ τηλεφωνήσω, τοῦ σύστησα. Ἴσως νὰ μὴν εἶν' αὐτή. Θὰ σὲ πάρω πάντως στὸ τηλέφωνο, μόλις μάθω. Περίμενε ἐδῶ.

— Τί θὰ γίνῃ γιὰ τὸν Τσάλμερς;

— Θὰ φροντίσω ἐγώ, σοῦ εἶπα...

Στράφηκα στὸν Καρλότι καὶ πρόσθεσα:

— Ἐμπρός, πᾶμε.

Χτύπησα φιλικὰ στὸν ὦμο τὴ Τζίνα καὶ βγῆκα ἀπ' τὸ γραφεῖο, πίσω ἀπ' τὸν Καρλότι.

Ἔμεινα ἀμίλητος στὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς διαδρομῆς. Μόνον ὅταν τ' αὐτοκίνητο εἶχε φτάσει πιὰ κοντὰ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης, τόλμησα νὰ ρωτήσω τὸν ἀστυνόμο:

— Ἔχετε καθόλου ἰδέα τί συνέβη;

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια κι' ἀπάντησε:

— Σᾶς εἶπα, ἔπεσε στὸ γκρεμό.

— Ξέρω τί μοῦ εἴπατε... Μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο;

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲ ξέρω... Ἡ μακαρίτισσα εἶχε νοικιάσει μιὰ βίλλα, μὲ τὸ ψευδώνυμο κυρία Ντούγκλας Σέραντ. Δὲν πιστεύω ὡστόσο νὰτταν παντρεμένη.

— Ὄχι, καθὼς ξέρω.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ φύσησε τὸν καπνὸ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου. Σώπασε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

— Τὰ πράγματα εἶναι λίγο μπλεγμένα... Ὁ κ. Τσάλμερς εἶναι σπουδαία προσωπικότης. Δὲ θάθελα νάχω ἱστορίες μαζί του.

— Οὔτε κι' ἐγώ... Γιὰ μένα, δὲν εἶναι μονάχα μιὰ σπουδαία προσωπικότης. Εἶναι κι' ὁ ἀφεντικός μου! Μά, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ψευδώνυμο ποὺ χρησιμοποίησε ἡ Ἔλεν Τσάλμερς, ποὺ ἀλλοῦ βλέπετε μπλεγμένα τὰ πράγματα;

— Ξέρετε καθόλου τὴν ἰδιαίτερη ζωή της;... προφέρε ὁ ἀστυνομικός, κυττάζοντάς με προσεχτικὰ μὲ τὰ γαλανά του μάτια. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ ξέρουμε μόνο ἐσεῖς κι' ἐγώ, κι' ἡ ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως. Μὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ κρύψουμε γιὰ πολύ... Φαίνεται πῶς εἶχε ἐραστή.

Ἔκαμα μιὰ γκριμάτσα.

— Ὁ Τσάλμερς δὲ θὰ εὐχαριστηθῆ καθόλου ποὺ θὰ τὸ μάθῃ... Προσέξετε τί θὰ πῆτε στοὺς δημοσιογράφους!

— Καταλαβαίνω... εἶπε ὁ Καρλότι κουνώντας τὸ κεφάλι του. Φαίνεται πὼς νοίκιασε τὴ βίλλα γιὰ «τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Σέραντ». Μπορεῖ νάχε παντρευτῆ κρυφά;

— Δὲν ἀποκλείεται. Μὰ δὲν τὸ πολυπιστεύω...

— Οὔτε κι' ἐγώ. Πιστεύω μᾶλλον πὼς θὰ περνοῦσε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὸ Σορέντε μ' ἕνα... σύζυγο ἑξ ἀριστερᾶς χειρός! Εἶναι πράγματα ποὺ συμβαίνουν, αὐτά... Ξέρετε σεῖς κανένα Ντούγκλας Σέραντ;

— Ὄχι.

Τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ Γκράντι, ποὺ ἔχει ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, φαίνεται βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ δυστύχημα. Μοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσω μονο καὶ μόνο γιατὶ εἶναι στὴ μέση ἕνα πρόσωπο σὰν τὸν Τσάλμερς... Αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὸν ἐραστὴ μᾶς χαλάει τὴ δουλειά. Ἂν δὲν ὑπῆρχε, θάταν ὅλα ἁπλούστατα.

— Δὲ μοῦ φαίνεται ἀπαραίτητο νὰ τὴν ἀναφέρετε, εἶπα κυττάζοντας ἔξω.

— Θὰ δοῦμε... Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἐσεῖς ἂν εἶχε πραγματικὰ φίλο;

Ἔνοιωσα νὰ βρέχωνται οἱ φοῦχτες μου ἀπὸ ἱδρῶτα.

— Δὲν τὴν ἤξερα πολὺ καλά, ἀπάντησα. Οὔτε κι' εἴμαστε ἄλλωστε ἀκόμα βέβαιοι πὼς πρόκειται γι' αὐτήν, ἐφόσον δὲν ἔχω δῆ τὸ πτῶμα...

— Ἐγὼ τὸ θεωρῶ βεβαιότατο. Ὅλες οἱ ἀποσκευές της καὶ τὰ ροῦχα της εἶχαν τὴ μάρκα της, τ' ἀρχικά της. Βρήκαμε καὶ κάμποσα γράμματα στὴ βίλλα. Ἡ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν της συμπίπτει ἀπόλυτα... Δὲ μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀμφιβολία.

Δὲν εἴπαμε τίποτ' ἄλλο, ὥσ' ποὺ ἀνεβήκαμε στὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἀφοῦ ἐγκατασταθήκαμε στὶς θέσεις μας, ὁ Καρλότι παρατήρησε ἀπότομα:

— Θὰ χρειαστῆ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κ. Τσάλμερς. Στὶς ἀνακρίσεις, δὲ μπορεῖ νὰ μείνῃ κρυφὸ τὸ γεγονὸς πὼς εἶχε νοικιάσει τὴ βίλλα μὲ ψεύτικο ὄνομα. Εἶν' ἀδύνατο, ὅπως κα-

Μικρὲς ἱστορίες

Δωμάτιο μὲ κομφόρ

Ὁ κ. Παραξενίδης εἶναι ἀντιπρόσωπος γνωστῆς φίρμας γεωργικῶν μηχανημάτων, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀναγκάζει νὰ περιτρέχῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ἐπαρχία ἐχοντας μονίμως ὑπὸ μάλης μιὰ πελώρια τσάντα κι' ἕνα ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή! λέει καταγανακτισμένος σ' ἕνα φίλο του.

— Μὰ γιατὶ παραπονιέσαι; Ἀποφεύγεις τὴ ρουτίνα, βλέπεις συνεχῶς καινούργια μέρη καὶ τὸ σπουδαιότερο βγάζεις παρὰ μέ... σύρα! τὸν παρηγορεῖ ἐκεῖνος.

Ἀλλ' ὁ κ. Παραξενίδης δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα. Παίρνει τὴ τσάντα του, διορθώνει τὸ χαμόγελό του καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία. Τὸ βράδυ φτάνει κατάκοπος σὲ μιὰ μικρὴ πόλι καὶ πηγαίνει στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ καταλύσῃ. Μόλις ὅμως μπαίνει στὸ δωμάτιό του, βλέπει μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐλλείψεων ὅτι δὲν ὑπάρχει κουδούνι γιὰ νὰ καλέσῃ τὴν ὑπηρεσία.

— Τί θὰ γίνῃ; παραπονιέται στὸν ξενοδόχο.

— Μπᾶ, δὲ βαρυέστε, δὲν εἶναι χρήσιμο, ἀποκρίνεται αὐτός.

— Βρίσκετε; λέει ἔξω φρενῶν ὁ Παραξενίδης. Ὅταν, δηλαδή, θὰ θέλω κάτι, θὰ πρέπει νὰ κατέβω τρία πατώματα γιὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω;

— Ὄχι, ἀρκεῖ νὰ κτυπήσετε τὸ πάτωμα μὲ τὸ τακούνι σας ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖτε, τοῦ λέει ὁ ξενοδόχος.

— Κι' ἐσεῖς θὰ μὲ ἀκούσετε; ἀπορεῖ ὁ Παραξενίδης.

— Ἐγώ; Ὄχι, βέβαια! τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ὁ ἀπὸ κάτω νοικάρης, ὁτωσδήποτε! Κι' ἔτσι θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ παραπονεθῆ κι' ἐγὼ θὰ καταλάβω τότε καὶ θὰ σᾶς στείλω τὴν ὑπηρέτρια!...

ταλαβαίνετε, ν' αποσιωπηθῆ αὐτὸ ἡ λεπτομέρεια.

"Εθλεπα πὼς φοβότανε κι' αὐτὸς μὴν ἔχη ἱστορίες μὲ τὸν Τσάλμερς.

— Φυσικά, ἀπάντησα. Μὰ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική σας, ὄχι δική μου.

Μὲ κύτταξε λοξὰ καὶ παρατήρησε:

— Ὁ κ. Τσάλμερς ἔχει μεγάλα μέσα...

— Ἀσφαλῶς. Μὰ θἄκανε καλύτερα νὰ προσέχη τὴν κόρη του καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίση νὰ μπλεχτῆ σὲ τέτοια ἱστορία!

Ἄναψε καὶ πάλι ἕνα τσιγάρο, βυθίστηκε περισσότερο στὸ κάθισμά του καὶ χάθηκε στὶς σκέψεις του. Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγὼ ἄλλωστε.

Παραξενευόμουνα πὼς δὲν εἶχε ἐπιμείνει περισσότερο γιὰ τὸ Ντούγκλας Σέραρντ. Αὐτὸ μ' ἀνησυχοῦσε κάπως... Ἤξερα καλὰ τὸν Καρλότι: Προχωροῦσε ἀργά, ἀλλὰ σίγουρα.

Τ' ἀεροπλάνο ἔφτασε στὴ Νεάπολι πρὸς τὸ μεσημέρι. Στὸ ἀεροδρόμιο μὰς περίμενε ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸν ἀστυνόμο Γκράντι, τὴς ἀστυνομίας τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ Γκράντι ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μ' ἀδύνατο πρόσωπο, μαύρα καὶ σοβαρὰ μάτια καὶ μελαχροινὸ χρῶμα. Μοῦσφιξε τὸ χέρι, ἀποφεύγοντας νὰ μὲ κυττάξη. Δοκίμασα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἐνθουσιαζόταν καθόλου ποὺ μ' ἔθλεπε νὰ λαβαίνω μέρος στὴν ὑπόθεσι.

Ἔβαλε τὸν Καρλότι στὸ πίσω κάθισμα κι' ἐμένα δίπλα στὸ σωφέρ. Ὁ ἴδιος κάθησε κοντὰ στὸν Καρλότι.

Ἐνὼ τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο τοῦ Σορέντε, τοῦ μιλοῦσε συνεχῶς καὶ γρήγορα, Ἰταλικὰ καὶ πολὺ σιγανά. Προσπαθοῦσα ν' ἀκούσω τί ἔλεγε, μὰ μ' ἐμπόδιζαν τὸ βουητὸ τοῦ μοτὲρ κι' ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Σορέντε, ὁ σωφὲρ μὰς πῆγε πίσω ἀπ' τὸ σταθμό, σ' ἕνα περίπτερο ἀπὸ τοῦβλα, ποὺ χρησίμευε γιὰ νεκροτομεῖο.

Κατεβήκαμε ὅλοι ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Καρλότι μὲ προειδοποίησε:

— Δὲν θἄναι πολὺ εὐχάριστο τὸ θέαμα γιὰ σᾶς, μὰ εἶναι ἀπαραίτητο. Πρέπει νὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισι.

— Καλά, δὲν πειράζει... εἶπα.

Μὰ στὴν πραγματικότητα πείραζε, καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα! Εἶχα ἱδρώσει, καταλάβαινα πὼς θἄχα χλωμιάσει. Μὰ τὸ ἴδιο θὰ πάθαινε κι' ὁποιοσδήποτε ἄλλος, μὲ τέτοιες συνθῆκες.

Μπῆκα στὸ περίπτερο, ἀκολουθῶντας τὸν Καρλότι. Περάσαμε ἕνα πλακόστρωτο διάδρομο καὶ μπήκαμε σὲ μιὰ γυμνὴ καμαροῦλα.

Στὴ μέση, πάνω σ' ἕνα μακρὺ τραπέζι μὲ ρόδες, κειτόταν τὸ πτῶμα, σκεπασμένο μ' ἕνα σεντόνι. Πήγαμε κοντά. Ἡ καρδιά μου κόντευε νὰ σταματήση. Εἶχα ναυτία καὶ μοῦ φαινότανε πὼς θὰ λιποθυμοῦσα.

Κύτταξα τὸν Καρλότι ποὺ ἔσκυβε κι' ἀνασήκωνε τὸ σεντόνι...

*

Ναί, ἦταν ἡ Ἔλεν. Μολονότι εἶχαν καθαρίσει τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ εἶχαν κάμει ὅσο τὸ δυνατὸν παρουσιάσιμο, διαφοβερὸ πέσιμό της.

Δὲ βαστοῦσα πιὰ νὰ βλέπω! Γύρισα ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό μου, ἐνὼ τὰ γόνατά μου λύγιζαν... Ὁ Γκράντι τὸ κατάλαβε καί, καθὼς στεκόταν πίσω μου, μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, ἐνὼ ὁ Καρλότι ξανασκέπαζε τὴ νεκρή.

Ἔσπρωξα τὸ Γκράντι κι' ὥρμησα ἔξω, στὸ διάδρομο. Ὁ καθαρὸς ἀέρας ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μὲ βοήθησε νὰ συνέλθω.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ βγήκαν ἀπ' τὸ περίπτερο, ἀμίλητοι. Τοὺς ἀκολούθησα ὡς τὸ αὐτοκίνητο, μὲ ἀργὰ βήματα. Καθὼς ἀνέβαινα, τοὺς εἶπα:

— Ναί, εἶν' αὐτή. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Ὁ Καρλότι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἔλπιζα νἄχε γίνει λάθος. Κρῖμα! Μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ποὺ μπλέξαμε, θὰ βροῦμε τὸν μπελὰ μας!

Ἔθλεπα πὼς τὸν ἀνησυχοῦσε πάντα ὁ Τσάλμερς. Ἤξερε πὼς ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς δισεκατομμυριοῦχος εἶχε ἀρκετὴ ἐπιρροὴ ὥστε νὰ ἐπιτύχη τὴν ἀπόλυσί του, ἂν τυχὸν ἔκανε τὸ παραμικρὸ παραπάτημα. Μὰ δὲν τὸν λυπόμουνα. Δὲν εἶχα τώρα μυαλὸ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ λυπηθῶ κανέναν ἄλλον ἀπ' τὸν ἑαυτό μου...

— Πρέπει νὰ τηλεγραφήσω στὸν Τσάλμερς, εἶπα.

Ὁ Καρλότι ἄναψε κι' ἄλλο τσιγάρο, πέταξε τὸ σπίρτο καὶ πρότεινε:

— Πάμε στὸ σταθμό. Μπορεῖτε νὰ τηλεφωνήσετε ἀπὸ κεῖ στὸ γραφεῖο σας.

Ξαναμπήκαμε στ' αὐτοκίνητο, ὁ Καρλότι κι' ὁ Γκράντι πίσω κι' ἐγὼ κοντὰ στὸ σωφέρ. Ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ σταθμό, εἶχα συνέλθει κάπως — μὰ ὄχι τελείως.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ μ' ἄφισαν σ' ἕνα γραφεῖο καὶ κλείστηκαν σ' ἕνα ἄλλο γιὰ νὰ συσκεφθοῦνε.

Τηλεφώνησα στὸ μεταξὺ στὸ Μάξουελ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦ εἶπα, Ἡ Ἔλεν εἶναι.

— Θεέ μου! Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Θὰ στείλω πρῶτα ἕνα τηλεγράφημα στὸν Τσάλμερς. Θὰ περιμένω τρεῖς ὧρες γιὰ νὰ τὸ χωνέψη λίγο, κι' ὕστερα θὰ τὸν πάρω στὸ τηλέφωνο.

Ἄκουγα τὸ Μάξουελ ν' ἀναπνέη λαχανιασμένα, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Ἀφοῦ σώπασε λίγο, ἀπάντησε ὕστερα:

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης. Ἂν νομίζης πὼς μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος σὲ κάτι...

— Ἐσὺ κύτταζε τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου. Δὲν εἶναι λόγος νὰ παραλύσουν ὅλα, ἐπειδὴ ἔπεσε ἀπὸ ἕνα γκρεμὸ ἡ κόρη τοῦ Τσάλμερς!

— Ναί, θὰ φροντίσω, ἀφοῦ ἐσὺ θ' ἀναλάβης τὸν Τσάλμερς. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν' ἀνακατευτῶ κι' ἐγώ. Ὁ γέρος σὲ συμπαθεῖ. Σὲ βρίσκει ἱκανό. Ἐγὼ δὲν τοῦ πολυαρέσω... Θ' ἀναλάβω λοιπὸν τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου καὶ σοῦ ἀφίνω τὸν Τσάλμερς.

— Ὁ κέϋ. Μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, τὴ μίς Βαλέτι;

— Ναί, ναί. Ἕνα λεπτό...

Ἡ ἀνακούφισι τοῦ Μάξουελ εἶχε κάτι τὸ κωμικό

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἄκουσα τὴ δροσερὴ φωνὴ τῆς Τζίνας:

— Σκοτώθηκε λοιπόν, Ἔντ;

— Ναί, σκοτώθηκε... Ἔχετε τὸ μπλόκ σας; Θὰ σᾶς ὑπαγορέψω ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν Τσάλμερς.

— Λέγετε. Εἶμ' ἕτοιμη.

Κάτι ποὺ θαύμαζα στὴ Τζίνα, ἦταν πὼς δὲν ἐκνευριζόταν ποτέ, ὅσο ἐπεῖγον ἡ σπουδαῖο γεγονὸς κι' ἂν συνέβαινε...

Τῆς ὑπαγόρεψα τὸ τηλεγράφημα. Ἔλεγα στὸν Τσάλμερς ὅτι ἡ κόρη του εἶχε πέσει θῦμα δυστυχήματος καὶ τὸν προειδοποιοῦσα πὼς θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσα στὸ σπίτι του, στὶς 4 τ' ἀπόγεμα — εὐρωπαϊκὴ ὥρα — γιὰ νὰ τοῦ δώσω ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Θἄχα ἔτσι τρεῖς ὧρες στὴ διάθεσί μου γιὰ νὰ τὶς συγκεντρώσω καὶ γιὰ ν' ἀνακαλύψω ὅ,τι εἶχε μάθει ἡ ἀστυνομία. Εἶχα ἐπίσης τὸν καιρὸ νὰ ἑτοιμάσω τὴ δική μου ἐκδοχὴ — γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ μοῦ τὴ ζητοῦσε ὁ Τσάλμερς.

Ἡ Τζίνα μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ στείλη ἀμέσως τὸ τηλεγράφημα.

— Ἴσως νὰ μοῦ τηλεφωνήση ὁ Τσάλμερς πρὶν τὸν πάρω ἐγώ, εἶπα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν ξέρετε σεῖς τίποτ' ἀπολύτως! Καταλάβατε;... Μὴν ἀνακατευτῆτε σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, Τζίνα. Δὲ ξέρετε τίποτα, τίποτα! Πέστε του μονάχα πὼς θὰ τοῦ τηλεφωνήσω στὶς 4 ἀκριβῶς.

— Ὁ κέϋ, Ἔντ.

Μοῦκανε καλὸ ν' ἀκούω τὴν ἥρεμη καὶ σοβαρὴ φωνή της.

Ἄφισα τ' ἀκουστικὸ κι' ἔσπρωξα πίσω τὸ κάθισμά μου. Τὴν ἴδια στιγμή, μπῆκε ὁ Καρλότι.

— Πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ μέρος ποὺ σκοτώθηκε, μοῦ εἶπε. Ἔρχεστε μαζί μου;

Σηκώθηκα πρόθυμα.

— Ἔρχομαι, βέβαια, ἀπάντησα.

Βγήκαμε ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ὁ Γκράντι περίμενε στὸ διάδρομο. Δὲν εἶχα ἴσως ἥσυχη τὴ συνείδησί μου... μὰ δοκίμασα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ματιὰ ποὺ μοῦρριξε ἦταν βαρειὰ ἀπὸ ὑποψίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ ἀστυνομικὴ βενζινάκατος ἔστριψε ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Καθόμουν στὴν πρῶρη, κοντὰ στὸν Καρλότι. Ἐκεῖνος κάπνιζε συνεχῶς. Φοροῦσε ματογυάλια γιὰ τὸν ἥλιο. Μοῦ φαινόταν παράξενο νὰ βλέπω ἕνα ἀστυνομικὸ μὲ μαῦρα γυαλιά... Τὸ θεωροῦσα σὰν κάτι ποὺ ἐλάττωνε τὴ σοβαρότητά του...

Ὁ Γκράντι καθότανε στὴ μέση τοῦ μικροῦ σκάφους, μαζὶ μὲ τρεῖς ἀστυφύλακες μὲ στολή. Αὐτὸς δὲ φοροῦσε μαῦρα ματογυάλια. Ἦταν πάντα ἄψογος καὶ ὑπηρεσιακὸς σὲ ὅλα του

Μόλις στρίψαμε ἀπ' τὸ μικρὸ ἀκρωτήριο, ἀναγνώρισα ἀμέσως τὰ μεγάλα βράχια ὅπου εἶχε τσακιστῆ ἡ Ἔλεν. Ὁ Καρλότι σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ κι' ἔκαμε ἕνα μορφασμό. Κατάλαβα πὼς σκεπτότανε τὴν ἐντύπωσι ποὺ θἄκανε νὰ πέση κανεὶς ἀπὸ τέτοιο ὕψος...

Ἡ βενζινάκατος μπῆκε στὸ μικρὸ ὅρμο. Πλεύρισε στὰ βράχια, καὶ πηδήσαμε ἔξω. Ὁ Γκράντι δήλωσε στὸν Καρλότι:

— Δὲν ἀγγίξαμε τίποτα. Ἤθελα νἀρθῆτε καὶ νὰ δῆτε πρῶτα... Μεταφέραμε μονάχα τὸ πτῶμα.

Ἄρχισαν κι' οἱ δυό τους συστηματικὲς ἔρευνες. Ἐγὼ εἶχα καθήσει λίγο πιὸ πέρα, πάνω στοὺς βράχους, μαζὶ μὲ δυὸ ἀστυφύλακες. Ὁ τρίτος ἀστυφύλακας εἶχε μείνει στὴ βενζινάκατο.

Δὲν ἄργησε ὁ Γκράντι ν' ἀνακαλύψη τὴ θήκη τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς, ποὺ εἶχα πετάξει στὸν γκρεμό. Εἶχε πέσει ἀνάμεσα σὲ δυὸ ξέρες κι' ἦταν μισοβυθισμένη στὸ νερό. Ὁ Γκράντι τὴν πῆρε, κι' ἄρχισαν νὰ τὴν ἐξετάζουν ὁ Καρλότι κι' αὐτός, ὅπως θὰ ἐξετάζανε δυὸ ἐπιστήμονες κάτι πεσμένο ἀπ' τὸν Ἄρη...

Παρατήρησα μὲ πόσες προφυλάξεις ἔπιανε τὴ θήκη ὁ Καρλότι, κι' ἔδινα συγχαρητήρια στὸν ἑαυτό μου ποὺ εἶχα σκουπίσει τόσο καλὰ τὰ δακτυλικά μου ἀποτυπώματα.

Τέλος, στράφηκε σὲ μένα:

— Αὐτὸ θἄταν δικό της. Τῆς ἄρεσε νὰ βγάζη φωτογραφίες;

Λίγο ἔλειψε νὰ πῶ ναί», ἀλλὰ συγκρατήθηκα ἐγκαίρως.

— Δὲ ξέρω, ἀπάντησα. Μὰ οἱ περισσότεροι τουρίστες ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ἰταλία, ἔχουν φωτογραφικὲς μηχανές.

Ὁ Καρλότι ἔδωσε τὴ θήκη σ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακες, κι' ἐκεῖνος τὴ φύλαξε μὲ προσοχὴ μέσα σὲ μιὰ σακκοῦλα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία.

Συνέχισαν ὕστερα τὶς ἔρευνές τους. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, κι' ἐνὼ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ καθόμουνα, εἶδα πὼς εἶχαν ἀνακαλύψει καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ Γκράντι ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα ἀντικείμενο, καὶ τὸ ἐξέτασαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ κοντά, γυρίζοντάς μου τὴν πλάτη.

Περίμενα, καπνίζοντας. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἔνοιωθα στεγνὸ τὸ λαιμό μου.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰῶνες, ὁ Καρλότι ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου. Σηκώθηκα τότε ἀπ' τὸ βράχο ποὺ καθόμουνα, καὶ προχώρησα γιὰ νὰ τὸν συναντήσω.

Εἶδα πὼς κρατοῦσε ὅ,τι ἀπόμενε ἀπ' τὴν κινηματογραφικὴ μηχανὴ τῆς Ἔλεν.

Πέφτοντος στὸ γκρεμό, ἡ μηχανὴ εἶχε χτυπήσει σ' ἕνα βράχο κι' εἶχε σπάσει ὁ φακός της. Ὁ Καρλότι μοῦ τὴν ἔδειξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἔτσι ἐξηγεῖται ἴσως πὼς ἔγινε τὸ δυστύχημα... Φαίνεται ὅτι τὸ θῦμα ἔπαιρνε ἕνα φίλμ, κρατῶντας ἔτσι τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή, μὲ τὸ μάτι στὸ σκόπευτρο. Στεκότανε στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ... δὲν ἔθλεπε, παραπάτησε κι' ἔπεσε στὸ κενό

Τοῦ πῆρα ἀπ' τὰ χέρια τὴ μηχανὴ καὶ συμβουλεύτηκα τὸ δείκτη ποὺ ἔδειχνε πόσο φίλμ εἶχε χρησιμοποιηθῆ: τέσσερα μέτρα περίπου.

— Ἔχει μέσα φίλμ, εἶπα. Καθὼς βλέπω, δὲν ἔχει εἰσχωρήσει νερὸ στὸ ἐσωτερικό. Δῶστε λοιπὸν τὸ φίλμ γιὰ ἐμφάνισι, καὶ θὰ μάθετε ἔτσι ἂν πράγματι κινηματογραφοῦσε σκηνὲς ἢ τοπία ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ.

Ἡ συμβουλή μου αὐτὴ φάνηκε νὰ τοῦ ἀρέση.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομή, τόσο μὲ τ' αὐτοκίνητο ὅσο καὶ μὲ τὴ βενζινάκατο, δὲν εἶχε πάψει νὰ στενοχωρίεται γιὰ τοὺς μπελάδες ποὺ θἄβρισκε ἴσως μὲ τὸν Τσάλμερς...

Μοῦ πῆρε πίσω τὴ μηχανὴ καὶ εἶπε:

— Ἂν δὲν εἶχε περάσει γιὰ κυρία Ντούγκλας Σέραρντ, θἄταν ἁπλὰ ὅλα... Πάμε νὰ δοῦμε τώρα τὴ Βίλλα. Θέλω νὰ μιλήσω μὲ τὴν παραδουλεύτρια.

Ἄφισε δυὸ ἀστυφύλακες νὰ ψάχνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ βροῦνε τυχὸν κι' ἄλλες ἐνδείξεις, κι' οἱ ἄλλοι ξαναγυρίσαμε στὸ λιμάνι τοῦ Σορέντε. Λυπόμουν ἀληθινὰ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ποὺ εἶχαν μείνει πάνω στὰ βράχια, μὲ τέτοια ζέστη καὶ χωρὶς καμμιὰ προφύλαξι ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο...

Ὅταν φτάσαμε στὸ λιμάνι, πήραμε ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, γιὰ ν' ἀνεβοῦμε ὡς τὴ βίλλα. Ἡ διαδρομὴ μὲ τὴ βενζινάκατο καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητο κρατησε μιάμισι ὧρα.

Ἀφίσαμε τ' αὐτοκίνητο στὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας κι' ἀκολουθήσαμε πεζῆ τὴ μεγάλη ἀλλέα. Ἡ Λίγκολν βρισκότανε πάντα στὴν ἴδια θέσι, μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Δικό της ἦταν αὐτὸ τ' ἀμάξι; μὲ ρώτησε ὁ Καρλότι.

Τοῦ ἀπάντησα πὼς δὲν ἤξερα. Ὁ Γκράντι μπῆκε στὴ μέση καὶ δήλωσε πὼς εἶχε κάμει ἕνα ἔλεγχο κι' εἶχε ἐξακριβώσει ὅτι ἡ Ἔλεν ἀγόρασε τ' αὐτοκίνητο ἐκεῖνο πρὸ δυὸ ἑβδομάδων, λίγο ἀφοῦ ἔφτασε δηλαδὴ στὴ Ρώμη.

Ἀναρωτήθηκα ποῦ εἶχε βρῆ τὰ λεφτά...

«Ἴσως νὰ τηλεγράφησε στὸν πατέρα της καὶ νὰ τῆς τἄστειλε αὐτὸς» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου.

Μά, ξέροντας ἀπ' τὸν ἴδιον πόσο λίγο χαρτζηλίκι τῆς ἔδινε, θεωροῦσα πολὺ ἀπίθανο νὰ προέρχονταν ἀπ' αὐτὸν τὰ λεφτά...

Μπήκαμε στὸ σαλόνι. Ὁ Καρλότι μοῦ σύστησε εὐγενικὰ νὰ τοὺς περιμένω ἐκεῖ, ὅσην ὥρα θἄκαναν μιὰ ἔρευνα στὴ βίλλα. Πῆρα λοιπὸν μιὰ καρέκλα, κάθησα καὶ περίμενα.

Ἔμειναν λίγη ὥρα στὴν κρεβατοκάμαρα. Ὕστερα ὁ Καρλότι ξαναβγῆκε, κρατῶντας μιὰ πέτσινη κασετίνα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀγοράζουν οἱ τουρίστες στὴ Φλωρεντία γιὰ νὰ τὶς προσφέρουν στοὺς φίλους τους γιὰ ἐνθύμιο. Τὴν ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι καὶ μοῦ εἶπε:

— Σᾶς ἐμπιστεύομαι αὐτὸ ἐδῶ. Φροντίστε νὰ τὸ δώσετε στὸν κύριο Τσάλμερς. Θὰ μοῦ ὑπογράψετε μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς;

Ἀνασήκωσα τὸ σκέπασμα τῆς κασετίνας. Εἶχε μέσα διάφορα κοσμήματα: δυὸ δαχτυλίδια — τὸ ἕνα μ' ἕνα μεγάλο ζαφεῖρι καὶ τ' ἄλλο μὲ τρία διαμάντια — ἕνα διαμαντένιο κολλιὲ κι' ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια μὲ μπριλάντια.

Δὲ ξέρω πολλὰ πράγματα ἀπὸ διαμαντικά, μὰ μποροῦσα πάντως νὰ καταλάβω πὼς αὐτὰ εἶχαν μεγάλη ἀξία.

— Εἶναι πολὺ ὄμορφα! μοῦ εἶπε ὁ Καρλότι, μ' ἕνα τόνο σὰν νὰ τὰ ζήλευε. Εὐτυχῶς ποὺ δὲ μπῆκε κανεὶς ἐδῶ, ὅσο ἦταν ἀδειανὸ τὸ σπίτι...

Θυμήθηκα τότε τὸν ἄγνωστο μὲ τὶς φαρδειὲς πλάτες...

— Ποῦ τὰ βρήκατε; ρώτησα.

— Πάνω στὴν τουαλέτα, στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου τυχόντος.

— Εἶναι ἀληθινὰ ἢ ἀπομιμήσεις;

— Ἀληθινότατα! Βάζω στοίχημα πὼς ἀξίζουνε 3 ἑκατομμύρια λιρέτες.

Ἐνὼ ὁ Καρλότι ἑτοίμαζε τὴν ἀπόδειξι ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ ὑπογράψω, ἐγὼ ἐξέταζα τὸ κουτὶ καὶ τὸ περιεχόμενό του.

Πάνω στὴν τουαλέτα, στὴ διάθεσι ὁποιουδήποτε!... Μιὰ ἐλαφρειὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπ' τὴ ράχη μου... Ὥστε δὲν ἦταν κοινὸς λωποδύτης ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος! Τί ἦταν λοιπόν;..

Ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου μ' ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσω. Ὁ Καρλότι σήκωσε τ' ἀκουστικό.

— Ναί, ναί, καλά... εἶπε, ἀφοῦ ἄκουσε γιὰ λίγο.

Ὕστερα ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Γκράντι μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά. Ἐκεῖνος ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ δήλωσε ἔπειτα:

— Πήρανε τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι...

Ἔθλεπα πὼς κάτι τὸν εἶχε παράξει. Εἶχε πάρει καί πάλι μιὰ ἔκφρασι ἀμηχανίας. Γιὰ νὰ διαλύσω τὴ βαρειὰ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, εἶπα:

— Ξέρομε τουλάχιστον τώρα πὼς πέθανε.

— Ναί, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πάνω σ' αὐτό.

Ἦταν τόσο φανερὴ ἡ ἀμηχανία τοῦ Καρλότι, ὥστε τὸν ρώτησα μ' ἀνυπομονησία:

— Συμβαίνει τίποτ' ἄλλο;

Εἶδα τὸ Γκράντι νὰ γυρίζη καὶ νὰ μὲ κυττάζη, λίγο παραξενεμένος γιὰ τὸν τόνο μου.

Ὁ Καρλότι ἔκαμε ἕνα μορφασμό κι' ἀπάντησε:

— Ναί, κάτι συμβαίνει... Ἦταν ἔγκυος!

*

Ὁ Καρλότι ἀποτελείωσε τὴν ἔρευνα τῆς βίλλας κι' ἀνέκρινε τὴν παραδουλεύτρα.

Δὲ μπόρεσα ἐγὼ νὰ τὴν δῶ. Ἄκουγα μονάχα τὶς ὁμιλίες τους, ἀπ' τὴν κουζίνα, σὰν ἀκαθόριστο μουρμουρητό.

Καθισμένος στὸ σαλόνι, κάπνιζα τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο. Χίλιες ἰδέες στριφογύριζαν μέσ' στὸ μυαλό μου...

Ἦταν λοιπὸν ἔγκυος ἡ Ἔλεν!

Ἂν ἀνακάλυπταν ποτὲ ποιὸς ἦταν ὁ Ντούγκλας Σέραντ, θἄμουν πιὰ χαμένος! Ἤξερα καλὰ πὼς δὲν εἶχα καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ θάνατό της, οὔτε καὶ μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη της. Μὰ

ΤΟ ΦΟΙΝΟΠΩΡΟ ΑΠΕΙΛΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ.

Γιὰ

κάθε γυναῖκα ξεύρει, ὅτι ἡ Λανολίνη Μελπὰν προφυλάσσει τὸ δέρμα σχηματίζοντας κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα μιὰν ΑΟΡΑΤΗ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΣΚΑ, ποὺ ἀπομακρύνει κάθε ἀπειλὴ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της.

● Γιὰ νὰ ἀποφυγετε τις λειχῆνες, τὰ μπιμπίκια, τὸ τραχὺ καὶ θαμπὸ δέρμα καὶ τὰ ἄλλα δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς κακοκαιρίας, περιποιηθῆτε τώρα ἀμέσως τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ Λανολίνη Μελπάν. Ἔτσι τὸ δέρμα σας θὰ διατηρήση ὅλη τὴ δροσιὰ καὶ τὴ λάμψη του. Προσέχετε ὅμως τὶς ἀπομιμήσεις

ΜΕΛΠΑΝ

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
« BEAUTE »
Αἰόλου 53 τηλ. 29-647
Τὰ τελειότερα ὄργανα, οἱ καλύτεροι ἐπιστήμονες. Ἐφαρμογὴ τῆς τελευταίας μεθόδου KRAUTER μὲ τὰ πλέον σύγχρονα ἐπιστημονικὰ μέσα, ὑπὸ τὴν Δ)σιν διπλωματούχου αἰσθητικῆς τῆς Σχολῆς τῆς Βιέννης ILZE HRADEZKY μόλις ἀφιχθείσης. Εἰδικότης μεταμφιέσεων διὰ τὸ θέατρον καὶ κινηματογράφον.
ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
ΔΩΡΕΑΝ
Τηλεφωνήσατέ μας καὶ πολυτελὲς αὐτοκίνητον θὰ σᾶς παραλάβῃ ἀμέσως ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως καὶ θὰ σᾶς μεταφέρῃ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον.
Ὥραι ἐπισκέψεως 10—12
καὶ 4—6

ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΗΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ...
Πρὸς τὸ συμφέρον σας, ζητεῖτε ἀπὸ τὴν μανταρίστραν σας νὰ ἐπιδιορθώνει εἰς κάλτσες σας μὲ τὸ "Ἑλβετικὰ Θελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ" ποὺ δὲν φθείρουν εἰς κάλτσες καὶ δὲν ἀφίνουν σημάδια.

ΟΜΟΡΦΙΑ ἀποστράπτουσα μὲ πραγματικὴ ἀναγέννηση τοῦ δέρματος χάρις στὰ μοναδικὰ ἐκχυλίσματα
PLACENTA
ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Μ^ΔΕ KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 (ΚΟΛΩΝΑΚΙ) ΤΗΛ. 612.010

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5 — 7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612 006
ΑΘΗΝΑΙ

MENTIOYM
'Ελένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 19 (ὁτάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ποιὸς θὰ μὲ πίστευε; Θὰ φαντάζονταν ὅλοι πὼς τὴν εἶχα σκοτώσει γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτήν!

Τί ἠλίθιος ποὺ ἤμουνα νὰ μπλέξω μ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα!

Ποιὸς νᾶταν ἄραγε ὁ φίλος της;... Ξανασκέφτηκα τὸ μυστηριώδη ἐκεῖνο ἄγνωστο ποὺ εἶχα δῆ νὰ τριγυρίζῃ μέσ' στὴ βίλλα τὸ προηγούμενο βράδυ. Αὐτὸς ἦταν;... Πολὺ πιθανόν.. Ἤξερα τώρα πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κοινὸ λωποδύτη... Κανεὶς κλέφτης δὲ θ' ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγουνε κοσμήματα 3 ἑκατομμυρίων, ἐκτεθειμένα πάνω σὲ μιὰ τουαλέτα!

Ἐξακολούθησα νὰ στριφογυρίζω αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μέσ' στὸ νοῦ μου, μὲ τὰ μάτια μου καρφωμένα στὸ ρολόϊ τοῦ τζακιοῦ. Σὲ μισὴ ὥρα, θἄπρεπε νὰ δώσω στὸν Τσάλμερς λεπτομέρειες γιὰ τὸ θάνατο τῆς κόρης του...

Ὅσο πιὸ πολὺ τὸ σκεπτόμουνα, τόσο σχημάτιζα τὴν ἀποψιν πὼς ἡ παραμικρὴ γκάφα θἄταν ὁλέθρια γιὰ μένα!

Ὅταν ὁ Καρλότι ξαναγύρισε στὸ σαλόνι, τὸ ρολόϊ ἔδειχνε 3 καὶ 44'.

—"Ἄλλα μπλεξίματα ἔχομε πάλι... ἀνάγγειλε, σκυθρωπός. Πιστεύετε πὼς ἦταν τύπος ἱκανὸς ν' αὐτοκτονήσῃ;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ μὲ βρῆκε ἀπροετοίμαστο.

— Δὲ ξέρω, ἀπάντησα. Σᾶς εἶπα πὼς τὴ γνώριζα ἐλάχιστα. Μοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ πατέρας της νὰ πάω νὰ τὴν παρολάβω ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ τὴ συνοδέψω ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της. Αὐτὸ ἔγινε ἐδῶ, καὶ δεκατέσσερες βδομάδες. Ἀπὸ τότε, σχεδὸν δὲν τὴν ξαναεῖδα. Δὲ ξέρω ἀπολύτως τίποτε γι' αὐτήν.

—'Ο Γκράντι εἶναι τῆς γνώμης πὼς τὴν παράτησε ὁ φίλος της... εἶπε ὁ Καρλότι, χωρὶς νἄχῃ προσέξει ἴσως καθόλου ὅσα τοῦ εἶχα πῆ ἐγώ. Κι' ὅτι, πάνω στὴν ἀπελπισία της, ἔπεσε ἀπ' τὸ γκρεμὸ καὶ σκοτώθηκε.

— Δὲν τὰ κάνουνε κάτι τέτοια οἱ 'Αμερικάνες, παρατήρησα. Εἶναι πεζοὶ τύποι... Δὲ σᾶς συνιστῶ νὰ διατυπώσετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι στὸν κύριο Τσάλμερς. Θὰ σᾶς κάνῃ σκουπίδι!

— Δὲν τὴ διατυπώνω στὸν κύριο Τσάλμερς, ἀλλὰ σὲ σᾶς, ἀπάντησε μαλακὰ ὁ Καρλότι.

'Ο Γκράντι μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ σαλόνι καὶ κάθησε. Μὲ κύτταξε μ' ἕνα τρόπο ψυχρὸ καὶ ἐπιθετικό. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν τοῦ ἄρεσα — ἄγνωστο γιατί. Δίχως ν' ἀφίσω ἀπ' τὰ μάτια μου τὸν Καρλότι, ἀπάντησα:

— Πέστε ὅ,τι θέλετε σὲ μένα. Δὲ μοῦ κάνει οὔτε κρύο οὔτε ζέστη. Προσέξετε ὅμως τί θὰ πῆτε στὸν κύριο Τσάλμερς.

— Ναί, καταλαβαίνω... Βασίζομαι στὴ βοήθειά σας.... "Ὅλα φαίνονται νὰ δείχνουν πὼς ἡ μὶς Τσάλμερς εἶχε μιὰ περιπέτεια στὸ τραῖνο. Ἡ παραδουλεύτρα μοῦ εἶπε πὼς ἡ νέα εἶχε φτάσει δῶ πρὸ δυὸ ἡμερῶν. Ἦταν μονάχη. Εἶπε ὅμως στὴν ὑπηρέτρια πὼς περίμενε τὸν ἄντρα της τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ χτές. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ βεβαιώνει πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία καὶ πὼς τὸν περίμενε πραγματικά. Ἦταν πολὺ εὔθυμη ἡ Ἔλεν Τσάλμερς, γεμάτη κέφι...

Σταμάτησε, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ συνέχισε:

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅσα μοῦ εἶπε αὐτὴ ἡ γυναῖκα... 'Ο «σύζυγος» ἐπρόκειτο νὰ φτάσῃ ἀπ' τὴ Νεάπολι στὸ Σορέντε, στὶς 3½. Ἡ σινιορίνα εἶπε στὴν ὑπηρέτρια πὼς θὰ πήγαινε νὰ τὸν περιμένῃ στὸ σταθμό. Τὴ διάταξε δὲ νὰ ξανάρθῃ ἐδῶ κατὰ τὶς 9 τὸ βράδυ, γιὰ νὰ συγυρίσῃ καὶ νὰ πλύνῃ τὰ πιάτα.

»Ἡ παραδουλεύτρα ἔφυγε ἀπ' τὴ βίλλα στὶς 11 τὸ πρωΐ. Ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη λοιπόν, ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ στὸ σταθμὸ ἡ σινιορίνα, κάτι συνέβη καὶ τὴν ἐμπόδισε νὰ πάῃ, ἢ τὴν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ ἰδέα.

— Σὰν τί δηλαδή; ρώτησα.

'Ο Καρλότι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—"Ἰσως νὰ πῆρε κανένα μήνυμα... δὲ ξέρω. Μπορεῖ νἀμαθε μὲ κάποιον τρόπο πὼς δὲ θαρχότανε ὁ φίλος της.

—"Ἁπλὴ ὑπόθεσι, δίχως καμμιὰ ἀπόδειξι. Δὲ σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν ἐπαναλάβετε στὸν κ. Τσάλμερς.

—"Ὡς τότε, θὰ ξέρουμε ἴσως πιὸ πολλὰ πράγματα.... Ψάχνω νὰ βρῶ ἂν μπορῇ νὰ σταθῇ ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Γκράντι, γιὰ τὴν αὐτοκτονία της πάνω σὲ μιὰ κρίσι ἀπελπισίας.

— Τί μ' αὐτό; Τώρα ἔχει πεθάνει πιά. Δὲ μπορεῖτε νὰ δηλώσετε πὼς ἦταν δυστύχημας; 'Υπάρχει ἀνάγκη νὰ διαλαλήσετε πὼς ἦταν ἔγκυος;

—'Ο ἀνακριτὴς θὰ πάρῃ ἀπωσδήποτε τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι. Εἶναι κάτι ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κρυφτῇ.

'Ο Γκράντι μπῆκε στὴ μέση, γιὰ νὰ φωνάξῃ μ' ἀνυπομονησία:

—'Εγὼ τ' ὁρκίστηκα ν' ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ διαβολο-Σέραντ!

Μοῦ φάνηκε πὼς μοῦ εἶχε ρίξει κάποιος στὴν πλάτη ἕνα κομμάτι πάγο... Προσπάθησα ὡστόσο νὰ πῶ μὲ φυσικὸ τόνο:

— Πρέπει νὰ τηλεφωνήσω τώρα στὸν κ. Τσάλμερς. Θὰ θέλῃ νὰ μάθῃ τί συνέβη. Τί πρέπει νὰ τοῦ πῶ;

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν κι' ὁ Καρλότι δήλωσε:

— Προσπαθῆστε νὰ τοῦ πῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα πράγματα, δεδομένου πὼς ἡ ἔρευνα βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀρχή. Δὲ μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ μιλήσετε γι' αὐτὸν τὸ Σέραντ... Θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ ἐξηγήσετε πὼς ἔπεσε σ' ἕνα γκρεμό, καθὼς κινηματογραφοῦσε τὰ γύρω τοπία μὲ τὴ μηχανή της, πὼς θὰ γίνῃ μιὰ ἔρευνα προσεκτικὴ καὶ πὼς ὡς τότε...

Τὸ τηλεφωνὸ τὸν διέκοψε. 'Ο Γκράντι πῆρε τὸ ἀκουστικό, ἄκουσε μιὰ στιγμὴ καὶ μὲ κύτταξε ὕστερα

—'Εσὰς ζητᾶνε, μοῦ εἶπε.

Τοῦ πῆρα ἀπ' τὰ χέρια τὸ ἀκουστικό. Ἦταν ἡ Τζίνα.

— Τηλεφώνησε πρὸ δέκα λεπτῶν ὁ κ. Τσάλμερς, μοῦ ἀνάγγειλε. Εἶπε πὼς παίρνει ἀμέσως τὸ ἀεροπλάνο καὶ διάταξε νὰ πᾶτε νὰ τὸν περιμένετε στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νεαπόλεως αὔριο στὶς 6 τ' ἀπόγευμα.

'Αναστέναξα βαθειά. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα...

— Πῶς μιλοῦσε στὸ τηλέφωνο;

— Ξερὰ καὶ σύντομα. Αὐτὸ μόνο κατάλαβα.

— Ζήτησε ἐξηγήσεις;

—"Ὀχι. 'Ανάφερε μόνο τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται νὰ φτάσῃ, καὶ εἶπε νὰ πᾶτε νὰ τὸν περιμένετε.

— Καλά, θὰ πάω.

— Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτα;

—"Ὀχι, Τζίνα. Γυρίστε στὸ σπίτι σας. Δὲ θὰ σᾶς χρειαστῶ πιά.

— Τελοσπάντων, ἂν παρουσιαστῇ καμμιὰ ἀνάγκη, θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ ὅλο τὸ βράδυ.

— Καλά. Μὰ δὲν προκειται νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. 'Ωρεβουάρ.

Κι' ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο.

'Ο Καρλότι με κύτταξε, μὲ ζαρωμένα τὰ φρύδια.

—'Ο Τσάλμερς φτάνει αὔριο στὶς 6 στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νεαπόλεως, τοῦ ἐξήγησα. "Ὡς τότε, καλὰ θὰ κάνετε νὰ μαζέψετε μερικὰ στοιχεῖα. Θὰ χρειαστῆ δὲ νὰ τοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα λεπτομερῶς.

'Ο Καρλότι σηκώθηκε, κάνοντας συγχρόνως ἕνα μορφασμό.

— Πρέπει νὰ καταφέρουμε νὰ βροῦμε αὐτὸν τὸ Σέραντ πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ βράδυ, εἶπε.

Στράφηκε στὸ Γκράντι καὶ πρόσθεσε:

—'Αφῆστε ἐδῶ ἕνα ἀστυφύλακα γιὰ νὰ φυλάῃ. Θὰ περιμένῃ ὥσπου νἄρθουν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουνε... 'Εμεῖς θὰ πᾶμε στὸ Σορέντε. Κύριε Ντόυσον, μὴν ξεχνᾶτε τὰ κοσμήματα.

Πῆρα τὴν πέτσινη κασετίνα καὶ τὴ φύλαξα στὴν τσέπη μου

Καθὼς κατεβαίναμε τὴ μεγάλη ἀλλέα, πηγαίνοντας στὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, ὁ Καρλότι εἶπε στὸ Γκράντι:

— Θὰ σᾶς ἀφίσω στὸ Σορέντε. Κυττάχτε μήπως βρῆτε κανένα ποὺ νὰ ἤξερε τὸ Σέραρντ. Προσπαθῆστε νὰ μάθετε ἂν τὸν εἶδε κανεὶς στὸ Σορέντε. Κρατῆστε σημειώσι γιὰ ὅλους τοὺς 'Αμερικανοὺς ποὺ φτάσανε χτές... ἰδίως δὲ γιὰ ἕνα 'Αμερικανὸ ποὺ ταξείδευε μόνος του.

Παρ' ὅλη τὴ ζέστη, πρόσεξα πὼς ἦταν παγωμένος ὁ ἱδρώτας ποὺ κυλοῦσε στὸ πρόσωπό μου..

*

"Ἐφτασα στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νεαπόλεως μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 6. "Ἐμαθα ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἀπ' τὴ Νέα 'Υόρκη ἔφτανε στὴν ὥρα του κι' ὅτι θὰ προσγειωνόταν ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό.

"Ἀναψα ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενα. Βρίσκονταν κι' ἄλλοι τέσσερες ἐκεῖ: δυὸ γυναῖκες μεσόκοπες, ἕνας παχουλὸς Γάλλος καὶ μιὰ ξανθὴ μὲ πλατινὲ μαλλιὰ καὶ μὲ πλούσιο στῆθος.

'Η τελευταία αὐτὴ φοροῦσε ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ μπλὲ σαντοὺκ κι' ἕνα μαῦρο καπελλάκι γαρνιρισμένο μὲ μπριλάντια, ποὺ θἄχε στοιχίσει πανάκριβα. Καθὼς τὴν κύτταζα, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου. Οἱ ματιές μας διασταυρώθηκαν.

— Μὲ συγχωρῆτε, μοῦ εἶπε. Μήπως εἶσαστε ὁ κ. Ντόυσον;

— Μάλιστα... ἀπάντησα μὲ ἔκπληξι, βγάζοντας τὸ καπέλλο μου. Καὶ σεῖς;

— Εἶμαι ἡ κ. Σέρβιν Τσάλμερς.

Τὴν κύτταξα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—'Αλήθεια;... Μὰ πῶς; "Ἐφταστε κι' ὅλας ὁ κ. Τσάλμερς;

—"Ὠ, ὄχι. Εἶχα πάει μιὰ βδομάδα στὸ Παρίσι, μονάχη μου, γιὰ διάφορα ψώνια.

Τὰ μάτια της εἶχαν ἕνα χρῶμα βιολὲ σκοῦρο. Δὲ θἄταν μεγαλείτερη ἀπὸ 23 ἢ 24 χρονῶν, ἀλλὰ ἡ κοσμικὴ ἐμφάνισί της τὴ γερνοῦσε.

—'Ο ἄντρας μου μοῦ τηλεγράφησε νἀρθῶ νὰ τὸν συναντήσω ἐδῶ, τρόσθεσε. 'Αλήθεια, τί τρομερὴ εἴδησι!

— Ναί, βέβαια... εἶπα μὲ κάποια ἀμηχανία.

—"Ἦταν τόσο νέα, αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη!...

Μὲ κύτταζε μ' ἕνα τρόπο ποὺ μὲ τάραζε.

— Τὴ γνωρίζετε καλά, κ. Ντόυσον; μὲ ρώτησε.

—"Ὠ, πολὺ λίγο!

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἔπεσε στὸ γκρεμό...

—'Η ἀστυνομία πιστεύει πὼς ἔπαιρνε φωτογραφίες καὶ δὲν προσεχε ποῦ πατοῦσε.

Τὸ μουγκρητὸ ἑνὸς ἀεροπλάνου ποὺ πλησίαζε, διέκοψε αὐτὴ τὴ δυσάρεστη κουβέντα μας.

— Νομίζω πὼς ἔρχεται τ' ἀεροπλάνο τῆς Νέας 'Υόρκης, εἶπα.

Τὸ κυττάξαμε νὰ προσγειώνεται. Σὲ μερικὰ λεπτά, ἀρχίσαν νὰ κατεβαίνουν οἱ ἐπιβάτες.

'Ο Τσάλμερς βγῆκε ἀπ' τοὺς πρώτους. Τραβήχτηκα λίγο πίσω κι' ἄφισα τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. "Ἐμειναν μερικὰ λεπτὰ μαζί. "Ὑστερα μὲ πλησίασε καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι.

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ δήλωσε πὼς ἤθελε νὰ πάῃ τὸ γρηγορώτερο στὸ ξενοδοχεῖο του. Δὲν ἤθελε νὰ μιλήσουμε ἀκόμα γιὰ τὴν "Ἔλεν. Μοῦ ζήτησε μονάχα νὰ τοῦ κλείσω ἕνα ραντεβοῦ μὲ τὴν ἀστυνομία, στὸ ξενοδοχεῖο του, στὶς 7.

'Η γυναῖκα του κι' αὐτὸς ἀνέβηκαν στὴ Ρόλς-Ρόϋς ποὺ εἶχα νοικιάσει γι' αὐτούς. Μοῦ ἔκαναν νένημα νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί τους. Κάθησα πράγματι δίπλα στὸ σωφέρ.

"Ὅταν φτάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Τσάλμερς μ' ἔδιωξε, λέγοντάς μου ἔφερε:

—Θὰ ξαναμιλοῦμε σὲ λίγο!

Καὶ τὸ ἀσανσὲρ τοὺς ἀνέβασε στὸ τέταρτο πάτωμα.

Εἶχα δῆ φωτογραφίες τοῦ Τσάλμερς. Τώρα ποὺ τὸν εἶδα μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, μοῦ φάνηκε πιὸ ψηλὸς ἀπ' ὅσο τὸν νόμιζα.

"Ἦταν χοντρὸς σὰν βαρέλι, κι' ὡστόσο εἶχε πάνω του κάτι ποὺ μίκραινε ὅσους τὸν πλησίαζαν. Μοῦ θύμιζε τὸ Μουσολίνι, στὸ ἀπόγειο τῆς δόξης του. Εἶχε τὸ ἴδιο σκοῦρο χρῶμα καὶ τὰ ἴδια διατεραστικὰ μάτια μ' ἐκεῖνον.

Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν πατέρας μιᾶς κόρης σὰν τὴν "Ἔλεν, ποὺ μὲ εἶχε γοητέψει, μὲ τὴ λεπτὴ ὀμορφιά της.

Στὶς 7 ἀκριβῶς, ὁ Καρλότι, ὁ Γκράντι κι' ἐγὼ μπήκαμε στὸ πολυτελὲς σαλόνι τοῦ διαμερίσματος ποὺ εἶχε πάρει ὁ Τσάλμερς, στὸ ξενοδοχεῖο «Βεζούβιος». Ἐκεῖνος εἶχε ἀλλάξει στὸ μεταξύ, εἶχε πάρει ἕνα ντοὺς κι' εἶχε ξυριστῆ.

Κάθησε στὴν ἄκρη ἑνὸς μακροστένου τραπεζιοῦ, στὴ μέση τῆς κάμαρας, μ' ἕνα πούρο στὸ στόμα. Τὸ τραχὺ πρόσωπό του εἶχε κατσουφιάσει.

'Η γυναῖκα του, ἡ Τζούν, καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Φοροῦσε ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα μπλὲ-σιέλ, ποὺ κολλοῦσε πάνω της σὰν δεύτερο δέρμα. Καθὼς σταύρωνε τὶς μακρειὲς καὶ τελεῖες γάμπες της, ξεσκέπαζε τὰ θαυμάσια γόνατά της, ποὺ πρόβηξαν ἀμέσως τὴ ματιὰ τοῦ Γκράντι. Τὸ σκυθρωπὸ συνήθως πρόσωπό του φωτίστηκε, ζωήρεψε.

"Ἐπειτα ἀπὸ τὶς τυπικὲς συστάσεις, ὁ Τσάλμερς κύτταξε γιὰ λίγο τὸν Καρλότι, κι' ὕστερα γαύγισε:

—'Εμπρός, πέστε μου ὅ,τι ξέρετε.

—'Εδῶ καὶ δέκα μέρες, ἀρχίσε ἤσυχα ὁ ἀστυνομικός, ἡ κόρη σας ἔφυγε ἀεροπορικῶς ἀπ' τὴ Ρώμη γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἐκεῖ, πῆρε τὸ τραῖνο τοῦ Σορέντε. 'Αποτάθηκε σ' ἕνα μεσιτικὸ γραφεῖο ἀκινήτων, ὡς κυρία Ντούγκλας Σέραντ, σύζυγος 'Αμερικανοῦ ἐπιχειρηματία ποὺ ἔκανε ταξεῖδι ἀναψυχῆς στὴν 'Ιταλία.

"Ἔρριξα μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν Τσάλμερς. "Ἐμενε ἀπαθής, μὲ τὰ χέρια του ἀκουμπισμένα πάνω στὸ τραπέζι.

"Ὑστερα ἡ ματιά μου ἔπεσε στὴ γυναῖκα του, μὲ τὰ πλατινὲ μαλλιά. 'Εκείνη κύτταζε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ δὲν ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία.

'Ο Καρλότι συνέχισε ἥσυχα, σὲ ἄψογα ἀγγλικά:

—'Επιθυμοῦσε νὰ νοικιάσῃ μιὰ βίλλα γιὰ ἕνα μῆνα. 'Επέμενε νἀναι μοναχική. 'Η τιμὴ δὲν τὴν ἐνδιέφερε. 'Ο μεσίτης ἔτυχε νἄχῃ αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ τῆς χρειαζότανε. Τῆς ἔδειξε τὴ βίλλα καὶ συμφώνησαν νὰ τὴ νοικιάσῃ. "Ἤθελε ἐπίσης μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς συγυρίζῃ τὸ σπίτι. 'Ο μεσίτης τὴς βρῆκε κάποιαν, ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριό.

»'Η γυναῖκα αὐτή, ποὺ λέγεται Μαρία Καντέλο, μοῦ εἶπε πὼς πῆγε στὴ βίλλα στὶς 28 Αὐγούστου καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὴ σινιορίνα, ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὧρες μὲ τ' αὐτοκίνητό της.

—"Ἦταν καταχωρημένο στ' ὄνομά της αὐτό τ' αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ Τσάλμερς.

— Μάλιστα.

'Ο Τσάλμερς τίναξε τὴ στάχτη τοῦ πούρου του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Συνεχίστε.

—'Η σινιορίνα προειδοποίησε τὴ Μαρία πὼς θὰ ἐρχόταν ἤσυχα τὴν ἄλλη μέρα. ὁ ἄντρας της τὴν ἄλλη μέρα. 'Η παραδουλεύτρα λέει πὼς δὲν ἀμφέβαλε οὔτε στιγμὴ ὅτι ἡ σινιορίνα ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μ' αὐτὸν τὸ Ντούγκλας Σέραντ.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Τσάλμερς ἀπόσυρε νὰ προσθοῦν τὰ συναισθήματά του. "Ἐσφιξε τὶς γροθιές του καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Τὸ πρωΐ τῆς 29ης, συνέχισε ὁ Καρλότι, ἡ Μαρία ἔφτασε στὴ βίλλα στὶς 9 παρὰ φτάσε στὴ βίλλα στὶς 9 παρὰ τέταρτο. "Ἔπλυνε τὰ πιάτα καὶ ἔπλυνε τὰ πιάτα καὶ ἔπειτα ἔπλυνε τὸ σπίτι. 'Η σινιορίνα τῆς εἶπε πὼς θὰ πήγαινε στὸ Σορέντε, γιὰ νὰ περιμένῃ τὸ τραῖνο τῶν 3½ ἀπ' τὴ Νεάπολι. Πρόσθεσε δὲ πὼς θαρχόταν ὁ ἄντρας της ἀπ' τὴ Ρώμη μ' αὐτὸ τὸ τραῖνο.

»'Η Μαρία ἔφυγε κατὰ τὶς 11. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ σινιορίνα τακτοποιοῦσε ἕνα μπουκέτο σ' ἕνα βάζο τοῦ σαλονιοῦ. 'Από τότε, δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά.

"Ἐνας κοτσονάτος γέρος
μὲ συμβούλεψε τὰ ἑξῆς:
«Τάξι στὸ φαΐ, στὸν ὕπνο
κι' ἕνα - δυὸ ποτήρια ΦΙΞ»

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
Sabrina
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 10α
Α^ΟΣ ὀροφος ΤΗΛ. 011470
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις, περιποίησις προσώπου καὶ σώματος, μοντέρνο μακιγιάζ ὑπὸ τῶν Αἰσθητικῶν ΑΘΗΝΑΣ ΜΕΤΖΗΔΙΕ καὶ ΡΟΥΛΑΣ ΚΑΠΙΩΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
„ΖΙΝΝΙΑ"
ΚΑΝΑΡΗ & ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 8 (1ον ΠΑΤΩΜΑ)
★ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ὑπὸ πεπειραμένου Αἰσθητικοῦ Ἰατροῦ
★ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Νεωτάτη Ἐπιστημονικὴ μέθοδος
★ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
Φακίδων, Πανάδων, Ρυτίδων, Οὐλῶν, Ἀκμῆς, Πόρων, Τριχοπτώσεως, Λεύκης, Μπιμπικιῶν, Κρεατοελιῶν κ. λ. π.
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ
Α. Ν. Φ. Ε. Ν.
Ἐντὸς τῶν Σχολῶν Μηχανικῶν "Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ"
Πλατεῖα Πηγάδα Πειραιέως - Τηλ. 470.930

"ΓΝΩΜΗ"

Κυρίες μου
καὶ Δεσποινίδες μου
Θέλετε νὰ σώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας; Μεταχειρίζεσθε μόνον τὴν παγκοσμίου φήμης Πομπηϊάνικη Πούδρα «ΡΟΜΡΕΙΑ» τοῦ οἴκου L. T. PIVER τῆς Γαλλίας. Θὰ ἐχετε δέρμα θελκύδινο καὶ τὸ ἄρωμά της θὰ μεθῇ τὸν σύζυγόν σας, τὸν μνηστῆρά σας, τὸν φίλον σας.
Θέλετε καὶ σεῖς νὰ νοιώσετε τὴν ἴδιαν ἀπόλαυσιν;
Ζητήσατε στὸν ἐπιτηρεφὸν σας νὰ φορῇ καὶ αὐτὸς «ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΡΟΜΡΕΙΑ» ἢ ΜΠΡΙΓΙΟΛ «ΡΟΜΡΕΙΑ».
Τὴν Πούδρα «ΡΟΜΡΕΙΑ» θὰ τὴν θρῆτε παντοῦ σὲ ἐννέα ὡράϊσμα χρωματισμοὺς καὶ μὲ δέκα (10) δραχμὲς τὸ κουτί.
ΠΡΟΣΟΧΗ Μὴν ἀγοράζετε Πούδρα «ΡΟΜΡΕΙΑ» χωρὶς τὴν ἐτικέττα «ΝΕΟΝ» ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πίσω ἀπὸ κάθε κουτί.
ΠΟΜΠΕΙΑ
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ἐθελοντικὴ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας
PIVER - PARIS

Ἀφίξεις
'Ο γνωστὸς κωμωιδὸς ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ εἰς Εὐρώπην ταξιδίου του, ἐφαρμόζει τὴν τελειότερη πρωϊανὴ καθὼς καὶ τὴ νέα γραμμὴ Ρομάνς.
ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ & ΔΕΣΠΟΥΛΑ
Εὐτυχίδου 1. Τηλ. 72-406
Παγκράτι

MENTIOYM
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὥραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P,,
Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, τερασμένα μὲ τὴν τελειοτάτην λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐδοκιμάσθηκαν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε. Ὑπάρχουν ἐντός.
Γάλα καθαρισμ

κανεὶς ζωντανὴ — ὅπως ξέρω τοὐλάχιστον.

Ἡ Τζοὺν Τσάλμερς ξεσταύρωσε τὰ πόδια της καὶ τὰ ξανασταύρωσε ἀντιθέτως. Γύρισε ὕστερα τὸ ὡραῖο της κεφάλι καὶ μὲ κύτταξε συλλογισμένα, μὲ τὰ μαῦ μάτια της, μ' ἕνα τρόπο ποὺ μ' ἔκανε νὰ γυρίσω ἀλλοῦ τὰ δικά μου...

Στὸ μεταξύ, ὁ Καρλότι ἐξακολουθοῦσε:

— Μποροῦμε νὰ κάνουμε μόνο ὑποθέσεις γιὰ τὸ τί συνέβη ἀπὸ τὶς 11 ὡς τὶς 8 καὶ τέταρτο τὸ βράδυ. Δὲ θὰ τὸ μάθουμε ποτὲ μὲ βεβαιότητα...

Ὁ Τσάλμερς μισόκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔσκυψε λίγο μπροστά.

— Γιατί ὡς τὶς 8 καὶ τέταρτο; ρώτησε.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου της. Πιστεύω πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀμφιβολία πάνω σ' αὐτό. Μὲ τὸ πέσιμο, ἔσπασε τὸ ρολόϊ της. Ἔδειχνε λοιπὸν τότε 8 καὶ 15' ἀκριβῶς.

Ἀνασκίρτησα καὶ τέντωσα τ' αὐτί μου. Αὐτὸ ἦταν καινούργιο γιὰ μένα... Σήμαινε ὅτι, ὅταν ἔπεσε ἡ Ἔλεν στὸ γκρεμό, ἐγὼ εἶχα πάει στὴ Βίλλα της καὶ τὴν ἀναζητοῦσα! Κανεὶς ἔνορκος ἢ δικαστὴς δὲ θὰ πίστευε ποτὲ πὼς δὲν εἶχα ἀνακατευτῆ στὴ δολοφονία της, ἂν μάθαιναν πὼς βρισκόμουν ἐκεῖ τότε!

— Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βεβαιώσω, συνέχισε ὁ Καρλότι, ὅτι ὁ θάνατος τῆς κόρης σας ὀφείλεται σὲ δυστύχημα. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, μοῦ εἶναι ἀδύνατο.

»Ὁμολογῶ πώς, ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνεται ἡ καλλίτερη λύσι... Εἶναι βέβαιο πὼς εἶχε πάρει μαζί της τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή της, στὴν κορυφὴ τοῦ γκρεμοῦ. Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανὸ νὰ προχώρησε ἀπρόσεχτα ὡς τὴν ἄκρη καὶ νἄπεσε στὸ κενό.

Ὁ Τσάλμερς ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὸ πούρο καὶ τ' ἄφισε σ' ἕνα τασάκι. Κύταξε τὸν Καρλότι καὶ τὸν ρώτησε κοφτά:

— Θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω πὼς ἴσως δὲν ἦταν ἀτύχημα;

Ἡ Τζοὺν Τσάλμερς ἔπαψε νὰ μὲ κυττάζη κι' ἔγειρε λίγο τὸ κεφάλι της. Φαινόταν γιὰ πρώτη φορὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅ,τι συνέβαινε...

Ὁ Καρλότι ἐξακολούθησε, χωρὶς νὰ ταραχτῆ καθόλου ἀπ' τὴ διαπεραστικὴ ματιὰ τοῦ Τσάλμερς:

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀνακριτοῦ... Πάντως, ἡ ὑπόθεσις εἶναι μπλεγμένη. Πολλὲς λεπτομέρειες μένουν ἀνεξήγητες

»Φαίνεται πὼς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῆ κατὰ δυὸ τρόπους ὁ θάνατος τῆς κόρης σας: Ἴσως νἄπεσε τυχαίως στὸ γκρεμό, καθὼς χρησιμοποιοῦσε τὴ μηχανή της, ἢ νὰ πτήδησε μὲ τὴ θέλησί της, γιὰ ν' αὐτοκτονήση.

Ὁ Τσάλμερς κοκκίνισε.

— Τί σᾶς κάνει νὰ ὑποθέσετε ἕνα τέτοιο πράγμα; ρώτησε.

Τὸ ὕφος του ἔδειχνε πὼς ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν Καρλότι μιὰ λογικὴ δικαιολογία. Ἐκεῖνος ἀπάντησε ἀδίστακτα, χωρὶς νὰ μασήση τὶς λέξεις του:

— Ἡ κόρη σας ἦτον δυὸ μηνῶν ἔγκυος.

Ἀπλώθηκε μιὰ βαρειὰ σιωπή. Δὲν τολμοῦσα νὰ κυττάξω τὸν Τσάλμερς. Εἶχα καρφωμένα τὰ μάτια μου στὰ χέρια μου, ποὺ σφίγγανε νευρικὰ τὰ γόνατά μου.

Ἡ Τζοὺν μίλησε πρώτη:

— Ὦ, Σέρβιν, δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!... εἶπε.

Ἔρριξα μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὸν Τσάλμερς. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν τρομακτικὴ τώρα.

— Σῶπα ἐσύ! εἶπε στὴ γυναῖκα του, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό.

Ἐκείνη ξανάρχισε νὰ κυττάζη ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Τί εἶπε ὁ ἰατροδικαστής; ρώτησε ὕστερα ὁ Τσάλμερς τὸν Καρλότι.

— Ἔχω ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἐκθέσεώς του. Μπορεῖτε νὰ λάβετε γνῶσι, ἂν θέλετε.

— Ἦταν ἔγκυος;... Ἡ Ἔλεν;

Ὁ Τσάλμερς ἔσπρωξε πίσω τὸ κάθισμά του καὶ σηκώθηκε. Εἶχε πάντα τὸ τραχὺ κι' ἀμείλικτο ὕφος του. Μὰ — δὲ ξέρω γιατὶ — δὲν ἔνοιωθα πιὰ τὸν ἑαυτό μου τόσο μικρὸ δίπλα του. Εἶχε χάσει κάτι ἀπ' τὸ γόητρό του.

Ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ τὸ γῦρο τοῦ σαλονιοῦ, ἐνῶ ὁ Καρλότι, ὁ Γκράντι κι' ἐγὼ εἴχαμε καρφωμένα τὰ μάτια μας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν μας κι' ἡ Τζοὺν κύτταξε τὸ τοπίο ἀπ' τὸ παράθυρο. Τέλος, δήλωσε ἀπότομα:

— Ὄχι, δὲν μπορεῖ ν' ἀὐτοκτόνησε. Εἶχε δυνατὸ χαρακτήρα.

Ἦταν λέξεις ἀδειανές, δίχως νόημα... Ἀναρωτήθηκα πότε τοῦ εἶχε δοθῆ εὐκαιρία νὰ γνωρίση τὸ χαρακτῆρα τῆς Ἔλεν.

Κανεὶς δὲ μίλησε. Κι' ὁ Τσάλμερς συνέχισε τὸν περίπατό του γύρω στὸ σαλόνι, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μὲ τὸ πρόσωπο κλειστὸ καὶ σκυθρωπό. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, σταμάτησε ἀπότομα καὶ ρώτησε:

— Κι' ὁ ἄντρας;... Ποιὸς εἶναι;

— Δὲ ξέρομε, ἀπάντησε ὁ Καρλότι. Μπορεῖ νὰ ξεγέλασε ἡ κόρη σας τὸ μεσίτη καὶ τὴν παραδουλεύτρα, λέγοντάς τους πὼς ἦταν Ἀμερικανός. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἀμερικανὸς μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα στὴν Ἰταλία.

Ὁ Τσάλμερς ξανακάθησε.

— Σίγουρα, θὰ μεταχειρίστηκε ψεύτικο ὄνομα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Πιθανόν... Κάναμε ὡστόσο μιὰ ἔρευνα στὸ Σορέντε κι' ἐξακριβώσαμε ὅτι στὸ τραῖνο τῶν 3½ ἀπ' τὴ Νεάπολι βρισκόταν ἕνας Ἀμερικανός, ποὺ ταξείδευε μονάχος.

Ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀνυπόφορα, τόσο, ποὺ δυσκολευόμουν ν' ἀνασάνω.

— Ἄφισε μιὰ βαλίτσα στὸ σταθμό, συνέχισε ὁ Καρλότι. Δυστυχῶς, οἱ περιγραφές του ποὺ συγκεντρώσαμε ἀπὸ διάφορες πηγές, δὲν συμφωνοῦνε μεταξύ τους. Φαίνεται πὼς κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε ἰδιαιτέρως. Ἕνας σωφὲρ τὸν εἶδε νὰ πηγαίνη πεζὴ στὸ δρόμο τοῦ Ἀμάλφι.

»Τὸ μόνο ποὺ ἐξακριβώσαμε θετικά, εἶναι πὼς φοροῦσε ἀνοιχτὸ γκρίζο κοστούμι. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ βεβαιώνει πὼς ἦταν ψηλός. Ὁ σωφὲρ τὸν βρῆκε μετρίου ἀναστήματος. Ἕνα παιδὶ ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ χωριὸ ἰσχυρίζεται πὼς ἦταν κοντόχοντρος... Δὲν ἔχομε μάθει τὰ χαρακτηριστικά του.

»Κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, ξαναπῆρε τὴ βαλίτσα του ἀπ' τὸ σταθμὸ καὶ πῆρε ἕνα ταξὶ γιὰ τὴ Νεάπολι. Βιαζότανε πολύ. Πρόσφερε 5 χιλιάδες πουρμπουάρ στὸ σωφέρ, ἂν ἔφτανε ἐγκαίρως στὸ σταθμὸ τῆς Νεαπόλεως, ὥστε νὰ προλάβη τὸ τραῖνο τῶν 11 καὶ 15' γιὰ τὴ Ρώμη.

Σκυμένος λίγο πρὸς τὸ συνομιλητή του, ὁ Τσάλμερς τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ τὸν καταβρόχθιζε μὲ τὰ μάτια. Φαινόταν σὰν θηρίο ἑτοιμο νὰ χυμήξη.

— Ὁ δρόμος τοῦ Ἀμάλφι ὁδηγεῖ στὴ Βίλλα; ρώτησε.

— Ναί, ὑπάρχει πιὸ κάτω μιὰ διασκλάδωσι.

— Ἡ κόρη μου σκοτώθηκε στὶς 8 καὶ τέταρτο;

— Μάλιστα.

— Κι' αὐτὸς ποὺ λέτε πῆρε τὸ ταξὶ γιὰ τὴ Νεάπολι στὶς 10;

— Μάλιστα.

— Πόση ὥρα δρόμος εἶναι ἀπ' τὴ Βίλλα ὡς τὸ Σορέντε;

— Μισὴ ὥρα μὲ τ' αὐτοκίνητο. Μὲ τὰ πόδια ὅμως, πάνω ἀπὸ μιάμισι.

Ὁ Τσάλμερς σκέφτηκε μερικὲς στιγμές. Περίμενα μ' ἀγωνία νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνάζη πὼς εἶχε ἀνακαλύψει κάτι φοβερό, ἔπειτα ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐρωτήσεις... Αὐτὸς ὅμως σώπαινε...

Στὸ τέλος, πρόφερε μὲ πεποίθησι:

— Ὄχι, δὲ μπορεῖ ν' αὐτοκτόνησε ἡ Ἔλεν. Τὸ ξέρω καλά! Ἀφίστε κατὰ μέρος αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Τὰ πράγματα εἶναι ὁλοφάνερα: Ἔπεσε στὸ γκρεμὸ ἀπὸ ἀπροσεξία, καθὼς μεταχειριζότανε τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή της.

Ὁ Καρλότι δὲν ἀπάντησε. Ὁ Γκράντι ἀναταράχτηκε στὸ κάθισμά του καὶ κύτταξε τὰ νύχια του, ἐνῶ ὁ Τσάλμερς συνέχιζε μὲ τραχειὰ φωνή:

— Ἐννοῶ νὰ περιοριστῆτε μονάχα στὴν ὑπόθεσι τοῦ δυστυχήματος.

— Ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ ἐφοδιάσω μὲ θετικὰ στοιχεῖα τὸν ἀνακριτή, παρατήρησε ὁ Καρλότι, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ καθόλου. Αὐτὸς θὰ βγάλη τὸ συμπέρασμα καὶ θὰ συντάξη τὸ πόρισμά του.

Ὁ Τσάλμερς τὸν κύτταξε.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἀνακριτής; ρώτησε.

— Ὁ κ. Γκιουζέπε Μαλέτι.

— Εἶν' ἐδῶ, στὴ Νεάπολι;

— Μάλιστα.

Ὁ Τσάλμερς σώπασε λίγο κι' ὕστερα ρώτησε πάλι:

— Ποῦ εἶναι τὸ πτῶμα τῆς κόρης μου;

— Στὸ νεκροτομεῖο τοῦ Σορέντε.

— Θέλω νὰ τὸ δῶ.

— Ἐννοεῖται. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δυσκολία σ' αὐτό. Θὰ σᾶς συνοδέψω ὡς ἐκεῖ, ἂν θελήσετε νὰ μοῦ ὁρίσετε τὴν ἡμέρα.

— Εἶναι περιττό. Θαρθῆ μαζί μου ὁ Ντόουσον.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριε.

— Κανονίστε μονάχα τὶς ἀπαιτούμενες διατυπώσεις γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὴ δῶ.

Ὁ Τσάλμερς πῆρε ἕνα ἄλλο πούρο κι' ἄρχισε νὰ βγάζη τὸ χάρτινο δαχτυλίδι του. Μὲ κύτταξε — γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα μπῆ στὸ δωμάτιο.

Στομαχικαὶ διαταραχαὶ

Δυσπεψία

Ἕνα ἕως δύο δισκία
Ἄλκα - Σέλτζερ
σ' ἕνα ποτήρι νερό

Πρωτὸν τῶν ἀμερικανικῶν Ἐργοστασίων
MILES LABORATORIES, INC.
U. S. A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

—Ἔχει γράψει τίποτα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὁ ἰταλικὸς τύπος; μὲ ρώτησε.

— Ὄχι ἀκόμα. Κατορθώσαμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε, ὥσπου νἄρθετε.

Κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του.

— Καλὰ κάνατε, εἶπε. Κύριε Καρλότι, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σας. Ἂν θελήσω νὰ μάθω τίποτ' ἄλλο, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ὁ Καρλότι κι' ὁ Γκράντι σηκώθηκαν.

— Εἴμαστε πάντα στὴ διάθεσί σας, κύριε, βεβαίωσε ὁ πρῶτος.

Ἀφοῦ φύγανε, ὁ Τσάλμερς ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος κι' ἀμίλητος, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὰ χέρια του. Ὕστερα πρόφερε περιφρονητικά:

— Νὰ χαθῆτε, παλημοκαρονάδες!

Σκέφτηκα πὼς εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὴν κασετίνα μὲ τὰ διαμαντικὰ ποὺ μοῦ εἶχε ἐμπιστευτῆ ὁ Καρλότι. Τὴν ἄφισα πάνω στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸν Τσάλμερς, καὶ τοῦ εἶπα:

— Αὐτὰ ἐδῶ ἀνῆκαν στὴν κόρη σας. Τὰ βρήκανε στὴ Βίλλα.

Ζάρωσε τὰ φρύδια του, ἄπλωσε τὸ χέρι του, ἄνοιξε τὴν κασετίνα καὶ κύτταξε τὸ περιεχόμενό της. Ὕστερα τὴν ἀναποδογύρισε καὶ σκόρπισε τὰ κοσμήματα πάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ Τζοὺν σηκώθηκε κι' ἦρθε κοντά, γιὰ νὰ κυττάξη πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του.

— Δὲν τῆς τάχες δώσει ἐσύ, ὅλ' αὐτά, εἶπε. Δὲν εἶν' ἔτσι, Σέρβιν;

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Δὲν ἤμουνα τρελλός, ὥστε νὰ δώσω τέτοια διαμαντικὰ σ' ἕνα μικρὸ κορίτσι!

Ἡ Τζοὺν ἄπλωσε τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, γιὰ νὰ πάρη τὸ κολλιέ. Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἐμπόδισε.

— Ἄφισέ το! φώναξε. Κάθησε στὴ θέσι σου!

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ ξαναγύρισε στὸ κάθισμά της, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὁ Τσάλμερς ἔβαλε πάλι τὰ κοσμήματα μέσα στὴν κασετίνα καὶ τὴν ξανάκλεισε.

Ἔμεινε σκεπτικὸς ἕνα λεπτό. Ὕστερα μὲ διέταξε:

— Ζητῆστε στὸ τηλέφωνο αὐτὸ τὸ Γκιουζέπε Μαλέτι, τὸν ἀνακριτή.

Βρῆκα τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου στὸν κατάλογο. Ὥσπου νὰ τὸν πάρω, ὁ Τσάλμερς μούλεγε:

— Εἰδοποιῆστε τὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς δώσετε λεπτομέρειες. Πέστε τους μονάχα πὼς ἡ Ἔλεν ἔπεσε σ' ἕνα γκρεμὸ καὶ σκοτώθηκε.

— Μάλιστα.

— Αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς 9, νὰ βρίσκεστε ἐδῶ, μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Θέλω νὰ πάω στὸ νεκροτομεῖο.

Μιὰ φωνὴ μοῦ ἀπάντησε, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, ὅτι μιλοῦσα μὲ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, Ζήτησα τὸ Μαλέτι. Ὅταν ἦρθε στὸ τηλέφωνο, εἶπα στὸν Τσάλμερς:

— Πάρτε τὸν ἀνακριτή.

Μοῦ πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τὸ ἀκουστικό, λέγοντάς μου:

— Δὲ σᾶς θέλω τίποτ' ἄλλο. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅ,τι σᾶς εἶπα: ὄχι λεπτομέρειες!

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο, τὸν ἄκουσα νὰ λέη στὸ τηλέφωνο:

— Ἐδῶ Σέρβιν Τσάλμερς... Τ' ὄνομα αὐτό, στὰ χείλη του, φαινότανε τὸ διασημότερο τοῦ κόσμου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Τ' ἄλλο πρωΐ, πῆγα μὲ τὸν Τσάλμερς στὸ νεκροτομεῖο τοῦ Σορέντε, ὅπου τὸν ἄφισα διακριτικὰ μονάχον μπροστὰ στὸ λείψανο τῆς κόρης του.

Ὕστερα πήγαμε στὴ Βίλλα ποὺ εἶχε νοικιάσει ἡ Ἔλεν. Ἐνῶ αὐτὸς ἐπισκεπτόταν τὸ σπίτι, ἐγὼ ἔμεινα καθισμένος στὸ σαλόνι, καπνίζοντας τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο.

Ἀνατρίχιαζα στὴ σκέψι πὼς ὁ Καρλότι εἶχε ἀνακαλύψει κάποια ἴχνη μου, ἀνάμεσα στὸ Σορέντε καὶ τὴ Βίλλα... Εἶχε μάθει πὼς φοροῦσα τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕνα γκρίζο κοστούμι, ἤξερε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τῆς Ἔλεν καὶ δὲν ἀγνοοῦσε πὼς ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος μὲ τὰ γκρίζα βρισκότανε στὴ Βίλλα τὴν ὥρα ἐκείνη...

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Τσάλμερς ξαναγύρισε στὸ σαλόνι καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο, κυττάζοντας ἔξω. Ἀναρωτιόμουν σὰν τί μπορεῖ νὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό του...

Ἔμεινε ἔτσι μερικὰ λεπτά. Ὕστερα στράφηκε κι' ἦρθε νὰ καθήση κοντά μου, σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόφερε:

— Εἴδατε συχνὰ τὴν Ἔλεν, στὸ διάστημα ποὺ ἔμενε στὴ Ρώμη;

— Ἦταν τόσο ἀπρόοπτη ἡ ἐρώτησί του, ὥστε δὲ μπόρεσα νὰ μὴν ἀνασκιρτήσω.

— Ὄχι, ἀπάντησα λίγο μουδιασμένα. Τῆς τηλεφώνησα δυὸ φορές, μὰ δὲ φαινόταν νάχη μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μὲ δῆ. Φαντάζομαι πὼς μὲ θεωροῦσε σὰν ἕνα ὁποιοδήποτε ὑπάλληλο τοῦ πατέρα της.

— Ὥστε δὲ ξέρετε μὲ ποιὰ πρόσωπα εἶχε συνδεθῆ;

— Ὄχι, δυστυχῶς.

— Φαίνεται πὼς δὲν ἄξιζε μεγάλα πράγματα ὁ κύκλος ποὺ σύχναζε.

Προτίμησα νὰ μὴν ἀπαντήσω. Κι' ὁ Τσάλμερς συνέχισε, κυττάζοντας τὰ κόκκινα χέρια μου:

— Αὐτὸς ὁ Σέραρντ θὰ τῆς χάρισε τὰ διαμαντικὰ καὶ τ' οὐτοκίνητο... Ἔκανα ἄσχημα ποὺ τὴν ἄφινα ἔτσι χωρὶς λεφτά. Θάπρεπε νὰ τῆς δίνω περισσότερο χαρτζηλίκι καὶ νὰ τῆς ἔχω μιὰ ντὰμ-ντὲ-κομπανί, γιὰ νὰ τὴ συντροφεύη καὶ νὰ τὴν προσέχη. Δὲ θὰ τὴν ἔμπλεκε τότε στὰ δίχτυα του αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος, μὲ τὰ λεφτά του καὶ τὰ δῶρα ποὺ τῆς ἔκανε! Δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὴν ἀφίσω ἐκτεθειμένη σὲ τέτοιους πειρασμούς!

Ἔβγαλε ἕνα πούρο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ξεδίπλωσε τὸ φύλλο τοῦ σελλοφὰν ποὺ τὸ τύλιγε.

— Ἦταν πρώτης τάξεως κορίτσι, Ντόουσον, συνέχισε. Σοβαρό, ἠθικό... Σπούδαζε, ἤθελε νὰ γίνη ἀρχιτέκτων. Γι' αὐτὸ τὴν ἄφισα ναρθῆ στὴν Ἰταλία. Ἡ Ρώμη εἶναι ἡ πατρίδα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἔβγαλα τὸ μαντῆλι μου καὶ σκούπισα τὸ μέτωπό μου, δίχως ν' ἀπαντήσω.

— Σᾶς ἐκτιμῶ πολύ, πρόσθεσε. Ἀλλοιῶς, δὲ θὰ ἀποφασίζα νὰ σᾶς ἀναθέσω τὸ ζήμμα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἀκοῦστε μὲ λοιπόν!

»Τὰ κανόνισα μὲ τὸν ἀνακριτή, ὥστε νὰ βγάλη πόρισμα πὼς πρόκειται περὶ δυστυχήματος. Δὲ θὰ γίνη καθόλου λόγος γιὰ τὴ λεπτομέρεια τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἐπικοινώνησα ἐπίσης μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι σύμφωνος ν' ἀποσιωπηθῆ ἡ ὑπόθεσι... Μὰ κι' οἱ ἐφημερίδες θὰ τὸ βουλώσουνε. Φρόντισα καὶ γι' αὐτό.

»Εἴμαστε λοιπὸν ἐλεύθεροι καὶ ἀπερίσπαστοι ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Σᾶς ἀφίνω ἀπόλυτη ἐλευθερία δράσεως. Πρέπει νὰ γυρίσω μεθαύριο στὴ Νέα Ὑόρκη. Δὲν προφτάνω ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ νὰ τὴν ξεκαθαρίσω. Τὴν ἀναθέτω λοιπὸν σὲ σᾶς. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ μοναδικὴ ἀποστολή σας θὰ εἶναι νὰ βρῆτε αὐτὸν τὸ Σέραρντ!

Εἶχα μείνει σὰν ἀπολιθωμένος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀνίκανος νὰ προφέρω λέξι.

— Καταλάβατε;... συνέχισε ὁ Τσάλμερς. Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος, ποὺ ἀποπλάνησε τὴν κόρη μου, θὰ τὸ πληρώση ἀκριβά! Μὰ πρέπει πρώτα νὰ τὸν βροῦμε. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβετε σεῖς.

»Θέχετε στὴ διάθεσί σας ὅσα λεφτὰ κι' ὅση βοήθεια χρειαστῆτε. Μπορεῖτε νὰ προσλάβετε ὁλόκληρο λόχο ἀπὸ ἰδιωτικοὺς ντετέκτιβ. Κι' ἂν νομίζετε πὼς δὲν ἀξίζουν οἱ Ἰταλοί, θὰ σᾶς στείλω ὅσους θέλετε ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη.

»Βέβαια, δὲ θἄναι εὔκολη δουλειά. Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναζητοῦμε, εἶχε πάρει ψευδώνυμο. Μὰ δὲ μπορεῖ παρὰ ν' ἄφισε πίσω του κάποια ἐνδειξι, κάποιο ἴχνος. Προσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε, γιὰ νὰ ὁδηγηθῆτε ἀπὸ κεῖ ὡς αὐτὸ τὸν ἄθλιο.

Κι' ἐγὼ δὲ ξέρω πῶς κατάφερα ν' ἀπαντήσω:

— Μπορεῖτε νὰ βασίζεστε σὲ μένα, κύριε Τσάλμερς.

— Θέλω ὅμως νὰ μὲ κρατᾶτε ἐνήμερο γιὰ ὅλες τὶς ἐνέργειές σας. Κι' ἐγὼ πάλι, ἂν ἔχω κάποια ἰδέα, θὰ σᾶς τὴ λέω... Πρέπει νὰ βρῆτε γρήγορα αὐτὸ τὸ κτῆνος!

— Κι' ὅταν τὸν ἀνακαλύψουμε, τί πρόκειται νὰ συμβῆ;

— Ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ κάνω αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, γιὰ νὰ ξέρω τοὺς σκοπούς του.

Μὲ κύτταξε, μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, κι' ἀπάντησε:

— Ἀκοῦστε τὶς σκέψεις μου. Ἡ Ἔλεν ἦτον δυὸ μηνῶν ἔγκυος. Εἶχε φτάσει στὴ Ρώμη πρὶν ἀπὸ δεκατέσσερες ἑβδομάδες. Συνεπῶς, γνώρισε αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο μόλις εἶχε φτάσει, καὶ δὲν ἄργησε νὰ πέση στὰ δίχτυα του.

Ἕνας ἰδεώδης συνδυασμὸς
ΚΡΕΜΑΣ καὶ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τὸ "ΜΕΪΚ - ΑΠ ΖΙΝΝΙΑ"
ἐξασφαλίζει ἕνα τέλειο καὶ φυσικὸ μακιγιὰζ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.
Διατηρεῖ τὸ δέρμα ἁπαλὸ - δροσερὸ - νεανικὸ καὶ τὸ προφυλάσσει ἀπὸ ὅλας τὰς καιρικὰς μεταβολάς.

Zinnia

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι φοροῦσαν χιτῶνες.

Ἀριστερά: Μεσαιωνικὸ ντύσιμο. Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μανδύα ἦταν ἀπὸ τὰ βασικὰ ροῦχα τῆς ἀνδρικῆς γκαρνταρόμπας τοῦ 13ου αἰώνα. Μέσον: Ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως. Στὰ 1.500, οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ γίνωνται κομψοί. Φοροῦσαν πουκάμισα, γιλέκα καὶ βράκες ἀπὸ πλούσια ὑφάσματα. Δεξιά: Ἱππότης τοῦ 1650. Ἀπὸ τὴν περροῦκα του ὡς τὰ ὑποδήματά του λάμπει ἀπὸ κομψότητα. Οἱ «βράκες» εἶναι μακρύτερες καὶ τὰ γιλέκα περισσότερα μακρυά, σὰν σακκάκια.

Οἱ ἄνδρες ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μόδα. Αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο ψέμμα! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολλὲς φορὲς ἀδυνατοῦν γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους νὰ ράβουν συχνὰ ἕνα καινούργιο κοστούμι, σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς γυναῖκες, ποὺ ποτὲ δὲ σκέπτονται αὐτὲς τὶς ἀσήμαντες μικρολεπτομέρειες...

Ἡ ἀνδρικὴ γραμμὴ τοῦ ντυσίματος εἶναι μακρᾶς χρονικῆς διαρκείας. Δὲν ἀλλάζει ἀπὸ χρονιὰ σὲ χρονιά. Ἂν ὅμως κάποτε τροποποιηθῆ, τότε τὰ κοστούμια τῶν ἀνδρῶν ἀλλάζουν ριζικὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸ φῦλο γίνεται ἀγνώριστο.

Ἡ γυναικεία μόδα ἀσχολεῖται συνεχῶς μὲ τὴ βελτίωσι καὶ τὴν προβολὴ τῶν θηλυκῶν θελγήτρων. Εἶναι ἡ μόδα ποὺ σκοπὸ ἔχει τὴν κατάκτησι τοῦ ἀνδρός. Ἀποβλέπει στὴν προσέλκυσι ἐνδιαφέροντος καὶ στὴ δημιουργία γοητείας.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα ὅμως ἐξυπηρετεῖ κάποιο πρακτικὸ σκοπό. Ἂν οἱ ἄνθρωποι σὲ μιὰ δεδομένη χρονικὴ περίοδο εἶναι νευρικοί, πολυάσχολοι, ἡ μόδα ἐπιβάλλει ντύσιμο ἁπλό, ποὺ νὰ ἐπιτρέπη ἐλεύθερες κινήσεις. Πάρτε παράδειγμα τοὺς σημερινοὺς δανδῆδες. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τρέξουν στὶς «ἐπιχειρήσεις» των, νὰ σωφάρουν ἢ μετά, στὶς ἀργόσχολες ὧρες τους νὰ χορέψουν ἕνα... «ρὸκ ἐντ ρὸλ» μὲ στενὰ σακκάκια; Ἐπεβλήθη λοιπὸν τὸ κοντό, φαρδὺ καὶ σκιστὸ σακκάκι, καὶ τὸ στενὸ παντελόνι, ποὺ ἐπιτρέπουν τὸ γρήγορο βάδισμα καὶ τὶς ἐλεύθερες κινήσεις στὰ χέρια καὶ τὸ στῆθος.

Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀλήθεια ὅτι φτάνουν πάντοτε στὰ ἄκρα. Μιὰ ἀναδρομὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀνδρικῆς μόδας μπορεῖ νὰ μᾶς πείση ὅτι τὸ λεγόμενο «ἰσχυρὸ φῦλο» δὲν ἔχει καθόλου σταθερὲς ἰδέες γιὰ τὸ ντύσιμό του.

Ἀπὸ τὸν χιτῶνα, τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ τῶν Ρωμαίων, ὧς τὰ σημερινὰ κοντὰ σακκάκια ποὺ μᾶς ἐπέβαλαν οἱ Ἰταλοί, οἱ ἄνδρες φόρεσαν τὰ πιὸ ἀπίθανα ροῦχα. Μιὰ ἐποχή, ἡ δαντέλλα καὶ οἱ φιόγκοι ἦταν ἀνδρικὰ στολίδια! Βέβαια, στὴ σημερινή, ὅποιος τολμήση νὰ ἐμφανιστῆ μὲ αὐτὰ θὰ παρεξηγηθῆ. Δὲν ἔλειψαν ὅμως καὶ οἱ ἐποχὲς ποὺ οἱ ἄνδρες εἶχαν ὡς ἀπαραίτητα στολίδια τῆς φορεσιᾶς των σπαθιά, μαχαίρια, ἀκόμη καὶ πιστόλια. Στὴν ἐποχὴ δὲ τοῦ ἱπποτισμοῦ, ἐμφανίζονταν καὶ μὲ δυσβάστακτα σιδηρόφρακτα γιλέκα.

Ἡ σημερινὴ ἐποχή, εἶναι, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ... διαφημισταί, «ἐποχὴ τῆς ἐντυπώσεως». Ἡ ἐντύπωσις, λένε, προκαλεῖ πάντοτε ἐπιτυχία. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Μὲ βάσι, λοιπόν, τὸ ἀξίωμα αὐτό, ἡ μόδα, ἐπέβαλε νέες γραμμὲς στὴν ἀνδρικὴ ἐμφάνισι. Ποιὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς σημερινοῦ καλοντυμένου Ἀθηναίου κυρίου; Ἁπλῆ γραμμὴ στὸ κοστούμι. Τὸ ὕφασμα πολύχρωμο, φανταχτερὸ γιὰ τὸ πρωῒ καὶ σκοῦρο τὸ βράδυ. Ἕνα συντηρητικὸ καπέλλο κρατᾶ ζεστὸ τὸ κεφάλι καὶ καθαρὰ τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου.

Ἀριστερά: Ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου ἀμερικανικοῦ πολέμου. Τὸ πρότυπο τοῦ σημερινοῦ κοστουμιοῦ προχώρησε ἀρκετά. Οἱ «βράκες» γίνανε πιὰ παντελόνια καὶ τὰ γιλέκα σακκάκια. Μέσον: Κοστοῦμι τοῦ σπόρ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰώνα, ποὺ ἡ μόδα ξανάγινε πάλι διακοσμητική. Δεξιά: Τζέντλεμαν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἐδουάρδου. Στὰ 1910 ἡ ἀξιοπρέπεια ἦτανε τὸ πᾶν στὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο. Τὰ σακκάκια καὶ τὰ παντελόνια στένεψαν.

Τὸ πουκάμισο εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι ἐλαφρὰ κολλαρισμένο καὶ τὰ παπούτσια πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καλογυαλισμένα.

Μὲ τὸ βασικὸ αὐτὸ τύπο ἐμφανίσεως, οἱ διακυμάνσεις τῆς γραμμῆς εἶναι ἀναρίθμητες, ὅσα ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὰ γούστα τῶν Ἀθηναίων δανδήδων!...

Ὁ καθένας πάντως προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση μιὰ μόδα δικιά του ποὺ νὰ γεφυρώνη τὴν παλιὰ μόδα μὲ τὴν μοντέρνα ἐμφάνισι.

Τὸ πρακτικὸ πνεῦμα ποὺ διέπει τὴ σημερινὴ ἀνδρικὴ μόδα ἐξαφάνισε τὸ γιλέκο.

Στὴν ἐποχή μας, ὁ μέσος τύπος τοῦ κομψοῦ ἀνδρὸς ποτὲ δὲν χρησιμοποιεῖ γιὰ ντύσιμο στὶς καθημερινὲς τοὐλάχιστον ἐμφανίσεις του, τὸ γιλέκο. Τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ πουλόβερ.

Τὸ νέο αὐτὸ εἶδος τῆς ἀνδρικῆς κομψότητος ἔχει κατακτήσει τοὺς πάντας. Γέροι, νέοι, ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ συμπληρώνουν τὸ ντύσιμό τους μὲ πουλόβερ.

Ἐφέτος μάλιστα, τὰ πράγματα δείχνουν ὅτι ἡ μόδα τῶν πουλόβερ κυριαρχησε καὶ ἐπεβλήθη στοὺς Ἀθηναίους, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε.

Ἀριστερά: Καλοντυμένος ἄνδρας τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 14ου. Στὸ τέλος τοῦ 17ου αἰώνος ἡ ἀνδρικὴ φορεσιὰ ἦταν φορτωμένη μὲ φτερὰ καὶ στολίδια. Μέσον: Βουλεβαρδιέρος τοῦ 1796. Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασι περιώρισε τὴν τάσι πρὸς τὴν ὑπερβολή. Τὰ χρώματα ἔγιναν πιὸ σκοῦρα καὶ τὰ ροῦχα ἁπλούστερα. Δεξιά: Ἄγγλος δανδῆς. Τὸ 1825, στὴν ἐποχὴ τοῦ «ὡραίου» Μπροῦμελ ἡ ἐκζήτησις στὸ ντύσιμο καὶ ἡ κομψότης στὴ γραμμὴ κυριαρχοῦσαν.

Ἡ σημερινὴ γραμμὴ τῶν Ἀθηναίων δανδήδων

Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὶς Ἀθηναϊκὲς βιτρίνες καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὁ ἰσχυρισμός μας γιὰ τὰ πουλόβερ εἶναι ἀληθινὸς γιατὶ αὐτὰ κατέχουν τὴν πρώτη θέσι.

Ὅπως θὰ δῆτε καὶ θὰ βεβαιωθῆτε, λανσάρονται τὰ πλέον ἀπίθανα πουλόβερ, ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, καὶ μὲ τὰ πιὸ ἀπίθανα σχέδια.

Ἰδίως τὰ κόκκινα, βυσσινιά, κίτρινα, μαῦρα καὶ ἄσπρα, μὲ κλάρες ἢ κερασφόρα ἐλάφια, εἶναι τὰ χρώματα καὶ τὰ σχέδια ποὺ προτιμῶνται πολύ.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, τὰ πολὺ κοντὰ σακκάκια κατέκτησαν τὶς καρδιὲς καὶ τὰ σώματα τῶν νεαρῶν Ἀθηναίων. Ἡ νέα αὐτὴ γραμμὴ εἶναι τὸ θέμα ποὺ συζητοῦν ὅλοι οἱ νεαροὶ δανδῆδες μας.

«Τί κατάπτωσις! θὰ ποῦν οἱ γυναῖκες μὲ οἶκτο. Οἱ ἄνδρες νὰ μᾶς καταπατοῦν τὰ ἀπόρθητα κάστρα... τῶν συζητήσεών μας».

Ἀλλά, κυρίες μου, ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ κυττάξουμε καὶ μεῖς λίγο τὸν ἑαυτούλη μας. Στὸ κάτω κάτω, τόσα χρόνια ζητούσατε ἔξαλλες χειραφέτησι καὶ ψῆφο. Σᾶς τὰ δώσαμε! Ἔ, λοιπὸν καιρὸς εἶναι πλέον στὰ κοσμικὰ κοὺς - κοὺς νὰ συζητᾶτε καὶ σεῖς γιὰ τὶς πολιτικὲς προτιμήσεις σας καὶ ν' ἀφῆστε καὶ μᾶς τοὺς φουκαράδες, τοὺς ἄντρες νὰ μιλήσουμε λίγο γιὰ τὴ μόδα μας!

Μὰ τὸ ναί, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ σᾶς ἐκδικηθοῦμε γιὰ τὰ ὅσα τραβήξαμε τόσα χρόνια...

Καθαρὸς καὶ καλοντυμένος ὁ ἄνδρας τῆς ἐποχῆς μας, ἁπλὰ κοστούμια καὶ ὅπως τύχη τὶς ὧρες τῆς ἀναψυχῆς του.

Ἀριστερά: Συστολὴ καὶ συντηρητικότητα διακρίνουν τὸν Ἀμερικανὸ στὸ ντύσιμό του, λίνο πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Μέσον: Τὸ 1930 τὸ σπόρ ντύσιμο μὲ τὰ δίχρωμα κοστούμια ἐπικρατεῖ στὴν ἀνδρικὴ μόδα. Δεξιά: 1940. Τὸ σταυρωτὸ σακκάκι κυριαρχεῖ στὴν γκαρνταρόμπα τοῦ διπλωμάτη καὶ τοῦ «μπίζνεσμαν».

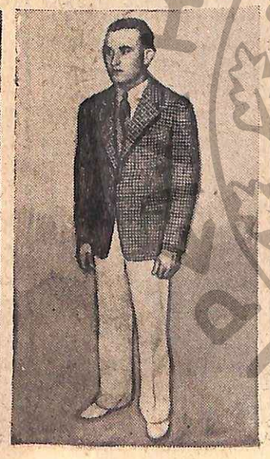

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Μιχαλάκης Κυριακίδου καὶ ὁ Λάκης Χρυσοστόμου, ὁδὸς Περσεφόνης 2, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—27 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Μαρκουλῆς, Φ)δι Τ. Κιό. 122, Λεμεσὸς Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 15—25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλική, Ἰταλική ἢ ἀγγλική γλῶσσα.

Οἱ μαθηταὶ Ἀνδρέας Κυριακίδης ὁδὸς Ἀρχιεπισκόπου Φιλοθέου 14, Λευκωσία, Κύπρος καὶ Κων. Λάμπρου, ὁδὸς Τομπάζη 43, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, (17 χρόνων καὶ οἱ δύό), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ Ἑλλάδος.

Ὁ μαθητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου (17 χρόνων), Χλώρακα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μαθήτριες, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ Ἀντώνιος Χαραλάμπους (17 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Ὁ Κωστάκης Πετρῶνδος (14 χρόνων) ὁδὸς Ἀγ. Λαύρας 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ συνομηλίκες του μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικοῦ δεσμοῦ. Ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Κώστας Ξενοφῶντος καὶ ὁ Χριστόδουλος Χριστοφόρου (19 χρόνων καὶ οἱ δύό) Γερόλακκο, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία, μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χαράλαμπος Κ. Εὐσταθίου (20 χρόνων), Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 19—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Μιχαλάκης Χαρμανῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Μιχαλάκης Βασιλειάδης, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 18—20 χρόνων καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Τ.Κ. 53, Λεμεσὸς Κύπρος.

Ὁ Γιάννης Φωτίου καὶ ὁ Εὐάγγελος Συκοπετρίτης, ὁδὸς Ἡρακλέους 10, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ Α. Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιό. 500, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσημων.

Ὁ Νέαρχος Πετρίδης, Δημητρίου Λιπέρτη (νεόκτιστος), Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴ Χίο.

Ἡ Ντία Κωνσταντινίδου, Δημητρίου Λιπέρτη (νεόκτιστος), Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ἡ Μάρσια Κρίστη (19 χρόνων) Φ)δι Δ)δος Σ. Μπέρνς, ὁδὸς Ἀθήνων 58, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους 20—29 χρόνων, στὴν ἀγγλική, ἑλληνική, γαλλική ἢ Ἰταλική γλῶσσα.

Ἡ Κλώρια Βιολετίδη (16 χρόνων) καὶ ἡ Πόλα Βιολετίδη (18) ὁδὸς Ἀκάμαντος, Καϊμακλή, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ George Veuyoukis, ὁ Steve Brake καὶ ὁ Louis Glanas, S)T Ionian Traveller, Universal Sea Carriers Ltd, 52 Broadway, N.Y. 4, New York, U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

Ὁ Dimitrios Mazarakis (19 χρόνων) M)V Capetan Yiannis, C)o A. Lusi Ltd, United Dominion House, Eastcheap, London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες.

Ὁ Alkis Stergiou, «Olympic Storm» Coal Company, Port Said, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ ἰσπανική γλῶσσα. Ὅποια τοῦ γράψη, παρακαλεῖται νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ James Ganet καὶ ὁ Jerry Pappas, S)T Ionian Messenger, C)o Universal Sea Carriers Ltd, 52 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα, μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nikitas Stamboulis, S)S Cap. Ilias, C)o Loucas Nomicos Co. Ltd, 101 Leadenhall St., London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸ «Λευκὸ κρίνο» 15 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Constantinos Argyros, S)S «Americus», Orion Shipping and Trading Co. Inc., 80 Broadway Str., New York 4, N.Y. U.S.A., καὶ ὁ Tassos Andreou, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Ὁ Κωστάκης Πετρῶνδος (14 χρόνων) ὁδὸς Ἀγ. Λαύρας 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ συνομηλίκες του μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικοῦ δεσμοῦ. Ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Κώστας Ξενοφῶντος καὶ ὁ Χριστόδουλος Χριστοφόρου (19 χρόνων καὶ οἱ δύό) Γερόλακκο, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία, μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χαράλαμπος Κ. Εὐσταθίου (20 χρόνων), Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 19—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική γλῶσσα.

Ὁ Μιχαλάκης Χαρμανῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική γλῶσσα. Ὁ Μιχαλάκης Βασιλειάδης, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 18—20 χρόνων καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δυὸ εἶναι: Τ.Κ. 53, Λεμεσὸς Κύπρος.

Ὁ Γιάννης Φωτίου καὶ ὁ Εὐάγγελος Συκοπετρίτης, ὁδὸς Ἡρακλέους 10, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ Α. Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιό. 500, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσημων.

Ὁ Νέαρχος Πετρίδης, Δημητρίου Λιπέρτη (νεόκτιστος), Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ἡ Ντία Κωνσταντινίδου, Δημητρίου Λιπέρτη (νεόκτιστος), Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ Ἀντώνιος Χαραλάμπους (17 χρόνων),

Καθαρίζει τὸ δέρμα ἡ πραγματική ΜΑΓΙΑ ΜΠΥΡΑΣ ΦΙΞ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Τὰ μαλλιά σας σώθηκαν. Μὲ τὰ νεωτάτου τύπου ULTRA VIOLET (Mod 1956). Ἀναστέλλεται ἡ τριχόπτωσις καὶ τὰ μαλλιὰ ξαναβλαστανόνουν. Συμβουλαὶ δωρεὰν 10—1 καὶ 5—7 πλὴν Σαββάτου.
Αἰσθητικὸς Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μονοκατοικία παραδοτέα. Οἰκόπεδον 440 πηχ., ἐκ 4 δωματίων, χώλ, κουζίνας, λουτροῦ, Τ3 κλπ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀλυμπίων 17, Σταθμὸς Ἠλεκτρικοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιώς, Ἄνω Πατήσια. Τιμὴ 650 λίρες καθαρές.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 5—7
Ὁδυσσέως Ἀνδρούτσου 8
ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Ἠλεκτρικὸς Σταθμὸς
Τηλ. 70-439

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἔπιπλα σκυριανά : βυζαντινά : σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. ὀραχμ. 1.950, βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., ὀραχ. 2.450 καὶ 2.875, βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., ὀραχ. 7.800, βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., ὀραχ. 6. 475. Κολοκυνθοὺς 4 καὶ γωνία Ἀγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὀμονοίας τὴν ὁδὸν Πειραιὼς τράμ 4, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἢ Στεφανόπουλος.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΜΟΛΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΟΥΣ ΜΟΔΕΝΗ
Μ^ε KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612 010

λογραφία μὲ 'Ελληνίδες τῆς 'Αμερικῆς 15—18 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Νικόλαος Καντεράκης, Παναγῆ Κυριακοῦ 24, Σεβαστοπούλειος Σχολή, 'Αθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸ «Λευκὸ κρίνο».

Ὁ Ἀνδρέας Ντουφεξῆς, Κορίνθου 78, Ἄργος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ὀρφανὴ Λ. Π.» Ὁ Κωνστ. Ἀσημακόπουλος, Κάτω Παλαιοξάριο, μὲ τὴν «Ξανθὴ Ἀμαζόνα τῶν Πατρῶν». Ὁ Ἀντώνιος Ἀντωνᾶτος Περίπτερο Πλατείας, Ἀργοστόλι, Κεφαλληνίας, μὲ τὴν «Χωρὶς ἀγάπη» ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα. Ὁ Νικόλαος Μπούρας, ὁδὸς Ἀβίας 35, Καλάμαι, μὲ τὴν «Μαίρη Β.» 20 χρόνων ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὁ Πάκης Μπαγουρδῆς, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, μὲ τὴν «Μιρέλλα Κ.» τοῦ τεύχους 924.

Ὁ Δημήτριος Μάνικος, Poste Restante, Κεντρικόν, Βόλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ζούζη Ν.» καὶ «Χωρὶς ἀγάπη».

Ὁ Δημήτριος Ἀντωνόπουλος, Βασιλίσσης Σοφίας 13, Ἄργος, Ἀργολίδος, ὁ Νίκος Στασινόπουλος, Poste Restante, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, καὶ ὁ Γεώργιος Χανδρινός, Δαβάκη—Πίνδος 2, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Τερψιχόρη» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Γρηγόριος Τσιρίκος (18 χρόνων) Γαστούνη Ἠλείας, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἑλλάδος καθὼς καὶ μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσοι καὶ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἐμμανουὴλ Κεχαγιᾶς καὶ ὁ Νικόλαος Βέρρας, νοσηλευόμενοι τοῦ Σανατορίου Τριπόλεως, Τρίπολις, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Νῖκος Θεοδωρίδης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Κατσανίδης (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), Κρύα Βρύση Γιαννιτσῶν, Μακεδονία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῶν νησιῶν μας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τούλης Νικόπουλος (17 χρόνων), ὁδὸς Ἀγ. Θεοφάνους 9, Νάουσα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δυὸ φίλες 14—16 χρόνων, ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν Μακεδονία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου.

Οἱ φοιτηταὶ Παρασκευᾶς Χατζηλαζάρου (21 χρόνων) καὶ Λεμίλιος Ψαθᾶς (22) Εὐαγγελιστρίας 37, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ρεβόλφος Σταματιάδης (16 χρόνων) Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι καλῆς φιλίας.

Ὁ Στέλιος Τσαγιάλης, ὁδὸς Ὁμονοίας 100, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 15—17 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Τσάγκος καὶ ὁ Νικόλαος Ζεμπέκος (18 χρόνων καὶ οἱ δυό), ὁδὸς Τσόκρη 50, Κατάστημα, Ἄργος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 17—19 χρόνων. Ἐπιθυμοῦν μὲ τὴν πρώτη ἐπαφὴ ν' ἀνταλλάξουν φωτογραφίες.

Ὁ Νικόλαος Σταμουλάκης (20 χρόνων) ὁδὸς 20, Ἀρ. 25, Νέα Ἐρυθραία, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλίας.

Ὁ Σπυρίδων Μεσάρης (22 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Μηνᾶς Ἀγγελᾶτος (24 χρόνων), καὶ ὁ Ἰωάννης Σιμιτζόπουλος (25) Ν. Σ. Σωτηρία, 14η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ μαθητὴς Ἐμμανουὴλ Κρῖνος (17 χρόνων) Ἐλάτεια Λοκρίδος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 16—17 χρόνων καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Κωνλτῖνος Μάνδαλος καὶ ὁ Σταῦρος Σωτηρίου, Μεγάλη Παναγιά, Χαλκιδικῆς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου, κατὰ προτίμησιν τῆς Λευκωσίας, μέχρι 22 χρόνων.

Ὁ Παναγιώτης Λούρμπας Κ. 44, Π. Κοκκινιά. Πειραιεύς, Grèce, (ναυτικός, 25 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ τὶς παρακαλεῖ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ φωτογραφία τους.

Ὁ Δημήτριος Σταματακόπουλος, ἀπόφοιτος γυμνασίου, 19 χρόνων) Μαζέκα Καλαβρύτων, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες στὴν ἑλληνικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Τὸ «Κύματῆς Μεσογείου» (24 χρόνων) μηχανικὸς Τ.Π. ἀτμόπλοιον «Καλυδῶν», ΣΠΑΠ, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μίμης Πατούλας (24 χρόνων) ἀτμόπλοιον «Ρόδος» ΣΠΑΠ, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ - ποστάλ.

Ὁ Κοσμᾶς Νούμζας, Ξανθίππου 99, Χολαργός, Ἀθῆναι, Grèce, (26 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Στέφανος Βιντζηλαῖος, ὁδὸς Δηϊανείρας 12, Γαλάτσι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσημων.

Ὁ Ἑλληνοϊταλὸς Πάνος Κέρμαλης, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες (29—30 χρόνων) ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Γεώργιος Κωνσταντινίδης (17 χρόνων), ὁδὸς Θερμοπυλῶν 15, Μοσχάτο, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κάτω τῶν 17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἰωάννης Πετρίδης (25 χρόνων) καὶ ὁ Σταῦρος Ἀργυρόπουλος (22), Ἐπιπλοποιεῖον, Βασιλ. Κωνσταντίνου 15, Ἐλευθερούπολις, Καβάλα, Grèce, καθὼς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης Γιακιντζάκης (22 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Γρηγόριος Τσάπας (18 χρόνων), ὁδὸς Ἀντιπάτρου 7, Ἐδεσσα, Grèce, καὶ ὁ Γεώργιος Χιονᾶς (19), ὁδὸς Φιλίππου 6, Ἔδεσσα Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες 17—18 χρόνων, ἐγκατεστημένες στὴν Ἀμερικὴ μὲ σκοπὸ νὰ μεταναστεύσουν. Ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἀθανασόπουλος, Βασιλέως Γεωργίου 142 (Ραφείον), Ἀλεξανδροῦπολις, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καθὼς καὶ μὲ τὴ «Νέα ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη».

Ὁ Χάρης Συνοδινός, Γερμανοῦ 72, Πάτραι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἄψρα τοῦ Παγασητικοῦ» καὶ ὁ Γεώργιος Ναυτικός, ὁδὸς Λίνδου 104, Ρόδινι, Ρόδος, (μαθητὴς 19 χρόνων) μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ - ποστάλ, καθὼς καὶ μὲ τὴ «Μαγκάλα, τὸ ρόδο τῶν Ἰνδιῶν».

Ὁ Ματθαῖος Λιωνέττης Βούλγαρη 11 Β' ὄροφος, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων στὴν Ἑλληνική. Ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Φώτιος Μπάκας (ἀποδαστῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς), ὁδὸς Δραγατσανίου 4, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Δημήτριος Μπαζακούλας καὶ ὁ Νικόλαος Παναγιωτόπουλος, (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), ὁδὸς Σταΐκου 1, Ἀγρίνιον, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δυὸ φίλες κάτω τῶν 20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Β. Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Νικόλαος Ἀγγέλου, ὁδὸς Β. Χατζῆ 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἐγκατεστημένες στὴ Ροδεσία.

Ὁ Ἀνδρέας Καφετζῆς, Σαππαΐ, Κομοτηνῆς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, τουρκική, γαλλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσημων.

Ὁ Ἄγγελος Δημητρίου (28 χρόνων) Περίπτερο Πριαβόλου, Ἄρτα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ συλλογή.

Ὁ Γεώργιος Δάϊνας, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους 16—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ὁ Γεώργιος Τσούντας, ὁδὸς Σταύρου Βουτυρᾶ 5, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία, μὲ τὴν «Ἄψρα τοῦ Παγασητικοῦ», μὲ τὴν ἴδια θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ὁ Σπύρος Βούζας, Ἀγ. Λαύρας 50, Ἀθῆναι 6, ὁ Μιχαὴλ Χριστοψάλης, Πλατεῖα Κανάρη 14, Κυψέλη, Ἀθῆναι, ὁ Παναγ. Μπλέτσης (22 χρόνων), ὁδὸς Μεγασθένους 2, Γούβα, Ἀθῆναι, καὶ ὁ Χρῆστος Ρωμαῖος, Βασιλέως Παύλου καὶ Ἰθάμης 24, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι.

Ὁ Νικόλαος Μ. Σισσάκης (18 χρόνων) Ἐργαστήριο Πανεπιστημίου, Ἰουδί, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαγκάλα τὸ ρόδο τῶν Ἰνδιῶν». Μὲ τὴν ἴδια ζητεῖ ἀλληλογραφία καὶ ὁ Ἀνθίγκος Ἰωάννης Λιθανάκης ΤΕΑ Λεβαδείας, Βοιωτία.

Ὁ Παρίς Παπαστεφάνου, Κάβουρι Μιλτιάδου 8, Ν. Σμύρνη, Ἀθῆναι, περιμένει γράμμα ἀπὸ τὴν «Ξανθιὰ ἀμαζόνα».

Ὁ Γιῶργος Λύσσαρης, ὑπάλληλος 3ου ΚΤΕΛ Λεωφορείων, Πύργον Ἠλείας, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Τερψιχόρη» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τοῦ τεύχους 923.

Ὁ Παναγιώτης Χανδρῆς, ὁδὸς Σεϊζάνη 7, Ἀθῆναι καὶ ὁ Παναγιώτης Στεφανόπουλος (21 χρόνων, φοιτητὴς φιλολογίας) Μελᾶ 35, Πατήσια, Ἀθῆναι, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἄϊσε» καὶ τὴ «Σκλάβα τοῦ Σεραγιοῦ». Μόνο μὲ τὴν «Ἄϊσε», θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ ὁ Πάνος Λοφίτης, Β.Π. Ἀκτίων, ΓΕΝ.

Ὁ Παναγιώτης Ζαπαντιώτης, Σ.Χ. Πέτο, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Παπαντωνίου (φοιτητὴς 21 χρόνων) Ξενοφῶντος 15Α, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἄϊσε» ἢ τὴ «Σκλάβα τοῦ Σεραγιοῦ».

Ὁ Εὐστάθιος Γκουντούνας (19 χρόνων) Βιρτινίας Μπενάκη 20, Μεταξουργεῖον, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Δημήτριος Παπαδόπουλος καὶ ὁ Χρῆστος Ἀναγνωστόπουλος, Πάροδος Γόρδιανοῦ 43, Ἄργος, Ἀργολίδος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀλέξανδρος Τσολαγκίδης καὶ ὁ Γεώργιος Ἐλευθεριάδης, Φιλλυριά - Παιονίας, Θεσσαλονίκη, Grèce (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ ἀνθ/γὸς τοῦ πυροβολικοῦ Μιχαὴλ Χατζηβασιλείου, 666 Ο.Α., ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μιρέλλα Κ.».

Οἱ δόκιμοι τῆς Βασ. Ἀεροπορίας, Τάκης Τσιμπούρης καὶ Κων. Φωτάκος ΣΤΓ 123, ΠΤΕ, Μ. ΣΤΥΑ, Τ.Γ.Α. 1010, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Σκάμπολο» καὶ «Πλεχτὸ ὄνειρο».

Ὁ Βασ. Πολυχρονάκος, 3ον ΣΠ.Ρ., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 912Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ «Νινέτ».

Ὁ Ἀντώνιος Σαρῆς, 787 Λ.Γ.Μ., ΣΤΓ 918, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Σύλβια Η. ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ὁ Αἰμίλιος Γεωργόπουλος καὶ ὁ Γρηγόριος Παναγιωτόπουλος, ὑποψήφιοι δεκανεῖς Λ.ΥΒ. VIII Μεραρχίας, ΣΤΓ 918, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ δεκανεὺς Βασίλ. Φράγκος, 506 Τ.Π. 2ος Λόχος, ΣΤΓ 912Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ «Νέα τῆς Μυτιλήνης Ε. Τ.».

Ὁ Ἀντώνιος Σταυρόπουλος καὶ ὁ Περικλῆς Παταγιαννόπουλος, 415 Σ.Σ., ΒΣΤ 902, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Νάντια» καὶ «Νινέτ» τοῦ τεύχους 928.

Οἱ ναῦτες μας Νικόλαος Γιαννομάκης, Παναγ. Ἀθανασίου καὶ Γεώργιος Μπερερῆς, Β.Π. Ἀποστόλης, Α.Β.Ν., ΓΕΝ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ζητοῦν ἀλληλογραφία καὶ οἱ κάτωθι ρέντζης. Μάριος Κουνενάκης καὶ Λάκης Λουΐζος, 562 Τ.Π. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 916Α, Ἰωάννης Βενιέρης καὶ Νικόλαος Τριδυζάς, Λ.ΥΒ, VIII Μεραρχ. ΣΤΓ 918.

Ὁ Κόκος Χαραλάμπους καὶ ὁ Μιχαλάκης Παπανδρέου, Τμῆμα 7ου Ὁμάς 26η Ἠλεκτρολογίας, Βασιλικαὶ Σχολαὶ Ἀέρου, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κάτω τῶν 18 χρόνων. Οἱ κόσμο, κάτω τῶν 18 χρόνων. Οἱ ὑπόλοιποὶ πρατιμοῦνται. Τὴν ἴδια ἐπιθυμοῦν ἔχουν καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ πίθυμία ἔχουν καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ Ἰωάννης Βολτιράκης (18 χρόνων) ΚΕΝ Καλαμᾶς, 9ος Λόχος, ΣΤΓ 909Δ. καὶ Μιχαὴλ Ρήτσης (19 χρόνων) ΚΕΝΤ 10ος Λόχος, ΣΤΓ 928, ὁ ὁποῖος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ μὲ τὴ «Μαγκάλα, τὸ ρόδο τῶν Ἰνδιῶν».

Ὁ Κωνστ. Παπακώστας (περιπτεριοῦχος 21 χρόνων), ὁ Κωνστ. Μάρος (ξυλουργὸς 21 χρόνων), ὁ Δημήτριος Βλάχος, ὁ Δημήτριος Κωστῆς, ὁ Σπυρίδων Μάργαρης καὶ ὁ Εὐάγγελος Χρύσης, 3173 Τάγμα Ἐθνοφυλακῆς Ἀμύνης Πραμάντων Ἠπείρου, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ λοχίας Δημήτριος Λασκαρίδης, 393 ΣΑ, Ἰη Ἴλη, ΒΣΤ 903, ὁ δεκανεὺς Γιῶργος Γκιπάλης, 625 Τ.Π., ΣΤΓ 918, 2ος Λόχος, ὁ δεκ. Γεώργιος Βασιλειάδης ΚΕΚ, ΒΣΤ, ΒΣΤ 913, καὶ ὁ δεκ. Δημήτριος Δασκαλόπουλος 581 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 918Γ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Πρόδρομος Μαυροβουνιώτης καὶ ὁ Ἡλίας Χρυσοβέργης, ΚΕΝ Κορίνθου, 11ος Λόχος, ΣΤΓ 909, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Ὅμηρος Ζωγράφος, Ἀλκιβιάδης Σούλης, Ραλάνδος Καλλιτεχνίδης καὶ Ρούλης Κελσίου (20 χρόνων) ΚΕΝ Καλαμᾶς, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος κατὰ προτίμησιν Κρητικοπούλες.

Ὁ Στέφανος Ἀλυσσαβάκης, 581 Τ.Π. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 918Γ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Σύλβια Η» ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Ὁ Γεώργιος Κωτάκης καὶ ὁ Κων/τινος Καλιοντζῆς (20 χρόνων) ΚΕΠ 1η Μοῖρα, ΟΜΥ, ΣΤΓ 902Α, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δυὸ καλὲς φίλες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Μάριος Τιμοθέου, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Σκλάβα τοῦ Σεραγιοῦ», ὁ Ἔρρικος Θεοδώρου μὲ τὴν «Ξανθιὰ ἀμαζόνα» ἀπὸ τὴν Πάτρα, καὶ ὁ Γεώργιος Ἰωαννίδης μὲ τὴν «Μαίρη Β», ἐπίσης ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: 28 ΑΤΑ, ΓΣΕ, ΒΣΤ 904.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο:

Ἀντώνιος Βακόνδιος, 392 ΣΑ, Ἰη Ἴλη, ΣΤΓ 913Γ, λοχίας Φώτιος Φωτιάδης, 399 ΣΓΑ, Ἰη Ἴλη, ΣΤΓ 913Γ, Δημήτριος Καραφύλλας καὶ Βασίλης Δαλαπόρτας, 399 ΣΚΑ 2α Ἴλη, ΣΤΓ 913Γ. Ἠλίας Δρακόπουλος καὶ Δημήτριος Λαμπρόπουλος, 583 Τ.Π., 3ος Λόχος ΣΤΓ 918. Χαράλαμπος Νιώκος, ΛΥΒ, VIII Μεραρχ., ΣΤΓ 918. Τρύφων Παπαστεφάνου, Νικόλαος Πέτρου καὶ Ἀθαν. Μπαλούκας, 391 ΑΙΤ, Μονὰς ΒΣΤ 903. Ὑπαξ/κὸς Γιῶργος Καραγιαννάκης, ΚΕΝ Κορίνθου, 13ος Λόχος ΣΤΓ 909, Σωτ. Γαλανόπουλος, ΚΕΝ Κορίνθου, Δημοιρία (Ἐπ)ξέως, ΣΤΓ 909. Ὑπαξιωματικοὶ Ἀλέξανδρος Γραμματικόπουλος καὶ Νικόλαος Ἐβραγος 206 Τ.Υ., ΣΤΓ 920. Παναγ. Τσμαρᾶς, Σχολὴ Πυρ/κοῦ, Ἐπιτελεῖον Σχολῆς ΒΣΤ 902.

Ὁ δίοπος Θ. Γεωργακόπουλος καὶ οἱ ναῦτες Κ. Βάθης, Ι. Κωνσταντοῦδης, Θ. Θεοδόσης, Β. Χρηστοφοράκης καὶ Α. Δαΐλης, Β.Π. «Θεμιστοκλῆς» ΓΕΝ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 17—25 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Οἱ ναῦτες Α. Παλαντζᾶς καὶ Γ. Βαφίας, Τμῆμα Λιμένος, Β.Ν. Σαλαμῖνος, ΑΒΝ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ ἠθικὲς νέες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιώς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Παναγ. Καλογερόπουλος, 2ον ΣΤΓ, 2α Ἴλη, ΣΤΓ 914Γ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κωνσταυούλα 222».

Ὁ Βίκτωρ Ἀλεξανδράκης, 724 Σ.Ε., ΒΣΤ 904, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιώς.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα: Γεώργιος Βεϊσσάκης, 622 ΕΤΠ, Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 913, ὑπαξιωματικοὶ Παναγιώτης Πετρόπουλος καὶ Σωκράτης Δημόπουλος, 515 Τ.Π. 3ος Λόχος, ΣΤΓ 204Β. Λάκης Γεώργιος Δριδάκης 508 Τ.Π. 3ος Λόχος, ΒΣΤ 912Γ, Ἰωάννης Καταρᾶς 125 ΜΠΠ, Α' Πλχία, ΣΤΓ 913Γ. Μάριος Πάρμαν, 602 Τ.Π. Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 920Α. Θεόδωρος Ντελλᾶς, μαθητὴς 1ης ΣΜΥ, 4ος Λόχος Σύρου. Τάκης Σιθέρης, 209 ΤΥ ΣΤΓ 913Γ. Δημήτρ. Δημητριάδης καὶ Ἄλκης Καραβανίδης 392 ΣΑ, Ἴλη Δ)σεως, ΣΤΓ 913Γ, Γεώργιος Γιαννίρης, 28ον ΚΕ, ΒΣΤ 901. Ὑπαξ. Γεώργιος Σωτηρόπουλος καὶ Ἀριστολέων Βλαχάκης καὶ οἱ στρατ. Λούης Μελιμέζης, Μάκης Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Θεόδωρος Λιανός, Σ. Ἁρματων 3η Ἴλη, ΣΤΓ 913Γ.

Ὁ Χαράλαμπος Σιδηρόπουλος 254 ΕΤΠ 2ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Λίντα τὴν ὀρφανούλα» ἀπὸ τὴ Μακεδονία. Ὁ λοχίας Γεώργιος Κυριαζῆς 605 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, ἀπὸ τὴ Ρόδο, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ἀθηναία Ἀνίτα». Μὲ τὴν ἴδια θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Ἰωάννης Δημάντης 181 Σ.Α. Τ.Π. ΒΣΤ 904, ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα.

Ὁ ὑπαξ. Σωτήριος Μπαντέκας, ΚΕΠ 4η Μοῖρα, ΣΤΓ 902Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὴ Λάρισα.

Ὁ δεκ. Ἄκης Παπαστεργίου Σταστηγείου ΧΙ Μεραρχ.

Ὁ δόκτωρ Βέρνερ Φόρσμαν μὲ τὴ γυναῖκα του, στὸ ἐργαστήριό του.

Ο"ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ„

Τὸ βραβεῖο Νόμπελ δόθηκε σ' ἕναν ἄσημο γιατρὸ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος τὸ βραβεῖο Νόμπελ δόθηκε σ' ἕνα ἐπιστήμονα, ποὺ ἦταν ἀφανὴς κι' ἄγνωστος ἀκόμα καὶ στὴν ἴδια του τὴν πατρίδα. Πρόκειται γιὰ τὸν «ἥρωα τῆς ἰατρικῆς» δόκτορα Βέρνερ Φόρσμαν, ποὺ κατοικεῖ στὸ Μπὰν Κρόϋτσναχ τῆς Γερμανίας,καὶ δουλεύει ἁπλῶς μὲ μισθὸ στὶς κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις!

Ἀπὸ τὸ 1929, ποὺ τὸ πείραμά του πάνω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του ἀπέδειξε ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καθετήρας, ποὺ νὰ φτάνη ἴσαμε τὴν καρδιά, ἀκόμα κι' οἱ γνωστοί του γιατροί, τὸν εἶχαν γιὰ τρελλό. Ἔπρεπε νὰ περάσουν δεκατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, ὥσπου στὰ 1943, οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ Ἀντρὲ Κουρνάν,γαλλικῆς καταγωγῆς καὶ Ντ. Ρίτσαρντς, νὰ ἀξιοποιήσουν τὸν καθετήρα τῆς καρδιᾶς, γιὰ νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ ἐπιστήμη χρωστοῦσε στὸν δόκτορα Φόρσμαν μιὰ ἀνεκτίμητη ἐφεύρεσι.

Καὶ πάλι, ὅμως, τὸ ὄνομά του ἔμεινε ἄγνωστο στὴ Γερμανία κι' ἡ θέσι του δὲν βελτιώθηκε.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί ἀκριβῶς ἦταν τὸ πείραμα, ποὺ ἔκανε στὸν ἑαυτό του.

Τὸ 1929, λίγα χρόνια ἀφ' ὅτου εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του, ὁ δόκτωρ Βέρνερ Φόρσμαν, ἐργαζόταν σὲ μιὰ πανεπιστημιακὴ κλινικὴ τοῦ Βερολίνου ὡς βοηθὸς τοῦ διασήμου Γερμανοῦ χειρούργου Ζάουερμπρουχ.

Μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ νεαρὸς γιατρὸς εἶχε ἀϋπνίες, τοῦ κατέβηκε κάποια φωτεινὴ ἰδέα. Δὲ θὰ μποροῦσε τάχα νὰ βρεθῆ ἕνας καθετήρας, ἕνας λεπτὸς σωλήνας δηλαδή, ποὺ νὰ φτάνη ὡς μέσα στὴν καρδιὰ χωρὶς νὰ τὴν πειράξη; Ἂν πραγματοποιόταν μιὰ τέτοια ἐφεύρεσι, ἕνα πλῆθος ἀπὸ καρδιοπαθεῖς θὰ γλύτωναν τὸ θάνατο.

Μὴν ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὶς δικές του ἱκανότητες, ὁ δόκτωρ Μέρνερ Φόρσμον κοινολόγησε τὴν ἰδέα του ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωὶ στοὺς συναδέλφους του, ποὺ ἐργάζονταν στὸν ἴδιο νοσοκομεῖο.

Ὅλοι ὅμως τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ εἰρωνεῖες καὶ σαρκασμούς. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Φόρσμαν δὲν τοῦβαλε κάτω. Ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ πείραμα στὸν ἑαυτό του.

Μπροστὰ σ' ἕνα ὅμιλο συναδέλφων του, ἄνοιξε μιὰ φλέβα στὸ ἀριστερό του μπράτσο καὶ βύθισε μέσα της τὴν ἄκρη ἑνὸς λεπτοῦ, σκληροῦ λάστιχου, ποὺ τὸ εἶχε ἀλείψει μὲ λάδι γιὰ νὰ γλυστρᾶ εὔκολα.

Εἴκοσι, εἴκοσι πέντε, εἰκοσιοχτὼ πόντοι. Ὕστερα, ὁ πρόχειρος αὐτὸς καθετήρας, φτασμένος πιὰ στὴ μασχάλη, σκάλωσε. Βρῆκε ἐμπόδιο στὴν ἀπότομη στροφὴ τῆς φλέβας καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ προχωρήση ἄλλο.

Τὸ πείραμα στέφθηκε ἀπὸ... παταγώδη ἀποτυχία κι' οἱ συνάδελφοι τοῦ νεαροῦ γιατροῦ ἔφυγαν, βέβαιοι ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕνα ὀνειροπόλο.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποθαρρύνθηκε καθόλου. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, στὸ ἐργαστήριό του, ποὺ βρισκόταν στὸ ἰσόγειο τοῦ νοσοκομείου, ἐπανέλαβε τὸ πείραμά του, αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς τὴν παρουσία μαρτύρων.

Εἶχε στὸ μεταξὺ φτιάξει ἕναν ἄλλο καθετήρα, πιὸ εὐλύγιστο, καὶ τὸν εἶχε ἀλείψει μὲ περισσότερο λάδι. Ἄνοιξε πάλι τὴ φλέβα κι' ἄρχισε νὰ τὸν σπρώχνη κατὰ μῆκος της. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐξήντα πέντε ὁλόκληρα ἑκατοστόμετρα τοῦ λαστιχένιου σωλήνα εἶχαν χωθῆ μέσα στὸ σῶμα τοῦ πειραματιστῆ κι' ἡ ἄκρη τοῦ καθετήρα βρισκόταν μέσα στὴν καρδιά. Ὁ Φόρσμαν τόχε καταλάβει αὐτὸ ἀπὸ ἕνα βήχα ποὺ τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ κι' ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ ζάλη ποὺ ἔνοιωσε.

Ἔπρεπε, ὅμως, τώρα ποὺ εἶχε φτάσει στὸ σκοπό του, νὰ δείξη τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ καὶ στοὺς ἄλλους. Ἀλλοιῶς, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε.

Τράβηξε μερικὰ ἑκατοστόμετρα πρὸς τὰ ἔξω τὸν καθετῆρα, ὅσο ἀρκοῦσε δηλαδὴ γιὰ νὰ βρεθῆ ἡ ἄκρη του ἔξω ἀπὸ τὴν καρδιά, κι' ἀνέβηκε ἀργὰ - ἀργά, μὲ κομμένη ἀνάσα, τὰ δυὸ πατώματα τοῦ νοσοκομείου, ποὺ τὸν χώριζαν ἀπὸ τὸ ἀκτινολογικὸ ἐργαστήριο.

Ἐκεῖ τοῦ ἔγινε ἀμέσως ἀκτινοσκόπησι. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι εἶχε βρεθῆ ὁ καθετήρας, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιᾶς. Ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Βέρνερ Φόρσμαν, ἀντὶ γιὰ ἄλλο σχόλιο, ἄκουσε μονάχα νὰ τοῦ λένε:

—Ἔ, λοιπόν, καὶ μ' αὐτὸ τί; Εἶσαι τρελλὸς νὰ ριψοκινδυνεύσης τὴ ζωή σου γιὰ τὸ τίποτα.

Ἀκόμα κι' ὁ καθηγητὴς Ζάουερμπρουχ, ποὺ θὰ ἔπρεπε ν' ἀντιληφθῆ τὴ σημασία τοῦ πειράματος αὐτοῦ, δὲν τοῦ ἔδωσε προσοχή.

Χτύπησε προστατευτικὰ στὸν ὦμο τὸ βοηθό του καὶ τοῦ εἶπε:

—Φίλε μου, μὴ ξανακάνης τέτοιες ἀνοησίες. Ἡ καρδιὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐγχειριστῆ.

Αὐτὸ ἦταν πιὰ πολύ. Ὁ Βέρνερ Φόρσμαν ἀπογοητεύτηκε. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ Βερολῖνε καὶ πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ Μπὰντ Κρόϋτσναχ, ὅπου παντρεύτηκε. Οἱ δουλειές του ὅμως δὲν πήγαιναν καὶ τόσο καλά. Δὲν κατώρθωσε ποτὲ ν' ἀποκτήση ἀξιόλογη πελατεία καὶ γιὰ ἕνα διάστημα παράτησε τὴν ἐπιστήμη του κι' ἔγινε ξυλοκόπος. Ὕστερα ἤρθε ὁ πόλεμος, ὁ Φόρσμαν πῆγε στὸ μέτωπο κι' ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴ Ρωσία διωρίστηκε γιατρὸς στὶς κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, στὴν Ἀμερική, τὸ πείραμά του εἶχε γίνει ἀφετηρία γιὰ καταπληκτικὲς προόδους. Ὁ καθετήρας του τελειοποιήθηκε καὶ χάρι σ' αὐτὸν μποροῦσαν τώρα νὰ γίνωνται λεπτότατες ἐπεμβάσεις στὴν καρδιά, χωρὶς νυστέρι.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Φόρσμαν, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀμερική, εἶχε ἀνακοινώσει τὸ πείραμά του αὐτό. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ δὲν στάθηκαν ἀχάριστοι. Ἔκαμαν γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἄσημου Γερμανοῦ συναδέλφου τους, ποὺ ριψοκινδυνεύοντας τὴ ζωή του εἶχε πρῶτος αὐτὸς ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καθετήρας γιὰ τὴν καρδιά.

Κι' ἐφέτος, ἡ Σουηδικὴ ἀκαδημία, ἀμείβοντας τὸν ἥρωα αὐτὸν τῆς ἐπιστήμης, τοῦ ἀπένειμε τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν ἰατρική.

Ὁ δόκτωρ Βέρνερ Φόρσμαν δέχτηκε τὴν εἴδησι μ' ἕνα χαμόγελο καὶ δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ κατέκλυσαν τὸ σπίτι του:

—Εἶμαι εὐτυχής, ποὺ ἀναγνωρίστηκε ἡ ὑπηρεσία μου στὴν ἐπιστήμη. Ξέχασα τώρα ὅλη τὴν πίκρα τῆς ζωῆς μου, ποὺ γεύτηκα τόσα χρόνια, ὅταν κανεὶς δὲν ἀναγνώριζε τὴ σημασία τοῦ πειράματός μου ἐκείνου. Δὲν θὰ φύγω ὅμως ἀπὸ τὸ Μπὰνς Κρόϋτσναχ. Δὲν θέλω ν' ἀφήσω τοὺς ἀρρώστους μου.

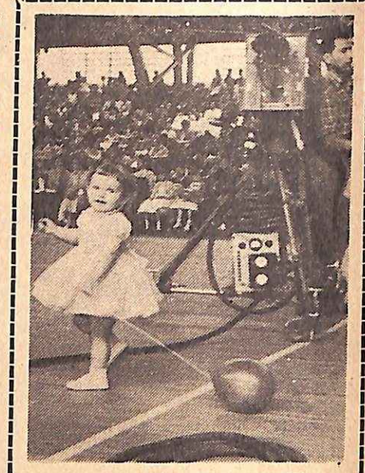

ΜΙΑ ΓΟΗΣΣΑ 20... ΜΗΝΩΝ

Σ' ἕνα παιδικὸ διαγωνισμὸ καλλιστείων, ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὸ Σάο Πάολο τῆς Βραζιλίας, μεταξὺ 3.200 παιδιῶν ποὺ πῆραν μέρος σ' αὐτόν, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ μικρούλα Χριστίνα - Δανάη Μητρονίκου, 20 μηνῶν τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἔφτασαν ἐκεῖ, ὡς μετανάστες πρὶν ἀπὸ ἐνάμισυ χρόνο. Τὴν ἑλλανόδικο ἐπιτροπὴ ἀποτελοῦσαν γιατροί, πρόεδροι συλλόγων καὶ ἄλλα σημαίνοντα πρόσωπα. Μετὰ τὴν ἐπιτυχία οἱ γονεῖς τῆς χαριτωμένης μικρῆς γόησσας ἔλαβαν δελεαστικὲς προτάσεις ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν τηλεόρασι.

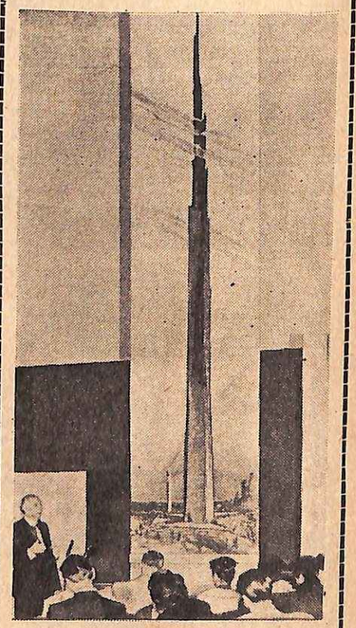

ΕΝΑ ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Στὸ Σικάγο, ὁ ἀρχιτέκτων Φρὰνκ Λόϋντ Ράϊτ παρουσίασε στοὺς δημοσιογράφους ἕνα ἐπιβλητικὸ σχέδιό του, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ κατασκευαστῆ ἕνας οὐρανοξύστης ὕψους 1600 μέτρων. Γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ κολοσσιαίου κτιρίου ποὺ θὰ μπορῆ νὰ στεγάση 130.000 ἄτομα ὁ κ. Ράϊτ ζητάει 100 ἑκατομμύρια δολλάρια. Γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο - κολοσσὸς θὰ ὑπάρχη χῶρος κατάλληλος γιὰ τὸ παρκάρισμα 20.000 αὐτοκινήτων.

Ἀργοπορημένη εὐτυχία

Ἔσβυσε τὸ ἕνα φῶς, ἔσβυσε τὸ ἄλλο καὶ τὰ παράθυρα σκοτείνιασαν στὸ ἀπόμερο ἐκεῖνο σπίτι ποὺ ἦταν χωμένο μέσα στὰ δέντρα ἑνὸς μεγάλου κήπου.

Κι' ὅμως ὁ Σῶτος Καλέργης δὲν ἀποφάσιζε ἀκόμα νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου εἶχε ἀκουμπήσει κι' ἔβλεπε τὸ σπίτι ἐκεῖνο μὲ τὰ φωτισμένα παράθυρα.

Ἄναψε ἀκόμα ἕνα τσιγάρο ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε βήματα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Ἦταν κάποιος περαστικὸς ποὺ σφύριζε ἕνα τραγούδι τῆς ἐποχῆς καὶ πέρασε σὲ λίγο ἀδιάφορος ἀπὸ μπροστά του.

Ὁ Σῶτος ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σπίτι μὲ τὸν κῆπο κι' ἀπομακρύνθηκε, στρίβοντας στὸν πλαγιὸ δρόμο ὅπου εἶχε ἀφήσει τ' αὐτοκίνητό του.

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι, ἔβαλε μπρός καὶ ξεκίνησε σιγά, σιγὰ πρὸς τὴν Ἀθήνα.

★

Ἦταν ἕνας ὁμορφάνθρωπος, καμμιὰ σαραντάρια χρόνων, γεροδεμένος ἄντρας, ἐπιστήμονας, ποὺ ἐχωρίσει στὴν Ἑλλάδα, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες, γιὰ νὰ δῆ τὴ γρηᾶ μητέρα του, ποὺ ἔμενε μόνη μὲ μιὰ ὑπηρέτρια σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Δεκαπέντε χρόνια ἔλειπε ὁ Σῶτος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ πόλεμος τὸν ἀπόκλεισε στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινε κι' ὑπόφερε τὰ βάσανα τῆς κατοχῆς. Ἔπειτα, ὡς ἐσωτερικὸς γιατρὸς ἑνὸς μεγάλου νοσοκομείου, δὲν εὑρίσκε οὔτε τὸν καιρό, οὔτε τὴν εὐκαιρία νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι, δίχως νὰ παραλείπη ὅμως νὰ φροντίζη γιὰ τὴ μητέρα του, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὴ μὲ τὰ εἰσοδήματα ἑνὸς ἀπέραντου κτήματος στὴ Θεσσαλία, ζοῦσε πολὺ καλά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ θάμενε γιὰ πολὺ στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ εἶχε τόσον καιρὸ νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ ζήση ξανὰ μὲ τὶς νεανικὲς ἀναμνήσεις του, ποὺ ἦταν πάρα πολὺ ζωηρές.

Ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ ἔφτασε, δὲν παρέλειψε νὰ πάη ὡς τὸ ἀπομακρυσμένο ἐκεῖνο σπίτι τῆς Κηφισιᾶς.

Ἐκεῖ μέσα βρισκόντουσαν τὰ νεανικὰ ὄνειρά του. Πήγαινε ὡς ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα, ἀνάπνεε τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνου τοῦ περιβάλλοντος, ξαναζοῦσε τὰ χρόνια τῆς φοιτητικῆς του ζωῆς κι' ἐφευγε ἀπογοητευμένος, λυπημένος κι' ἀναπορφάσιστος.

Κάθε βράδυ γινόταν αὐτό. Κάθε βράδυ ἔβλεπε νὰ σβύνουν τὰ φῶτα ἀπὸ τὰ παράθυρα κι' ἔπειτα ἔφευγε ἀναβάλλοντας γιὰ αὔριο, αὐτὸ ποὺ σκεπτόταν νὰ κάνη, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καθόταν ἡ μοναδική του ἀγάπη, τῶν φοιτητικῶν του χρόνων, ἡ Ἀλίκη.

Ἦταν πολὺ ὄμορφη ἡ Ἀλίκη τότε. Εἶχαν γνωριστῆ στὸ Πανεπιστήμιο κι' ἔνοιωσαν τὴν ἴδια λαχτάρα τῆς ἀγάπης κι' οἱ δυό τους.

Κάθε μέρα τὴ συνώδευε ὡς τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο σπίτι κι' εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, ὅταν θὰ παίρνε τὸ δίπλωμά του.

Τὸ ἴδιο πράγμα ὀνειρευόταν καὶ ἡ Ἀλίκη.

Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἔγιναν ὅπως τὰ περίμεναν οἱ δύο ἐρωτευμένοι.

Ἕνα μίσος παλιὸ χώριζε τὶς δύο οἰκογένειες, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν τὰ παιδιά.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης δὲν εἶχε κάποτε κρατήσει τὸ λόγο του, ἀφήνοντας τὴ μητέρα τοῦ Σώτου μ' ἕνα παιδὶ στὰ σπλάχνα της.

Οὔτε τὰ κλάματα, οὔτε τὰ παρακάλια της, ἔπεισαν τὸν ἄπιστο ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο μ' ἕνα γάμο.

Ἐκεῖνος εἶχεν ἐρωτευθῆ στὸ μεταξὺ μιὰ ἄλλη, ποὺ τὴν παντρεύτηκε ἀμέσως γιὰ νὰ προλάβη νὰ μὴν τὸν ἀποκληρώση ὁ πατέρας του, ποὺ ἤθελε αὐτὴ τὴ νύφη, ἐπειδὴ ἦταν πιὸ πλούσια ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ Σώτου.

Ἐκείνη τότε ἀπομακρύνθηκε στὴν ἐπαρχία, ὅπου τὴ γλύτωσαν δυὸ φορὲς ἀπὸ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας.

Τὸ παιδὶ γεννήθηκε νεκρὸ κι' ἡ μητέρα τοῦ Σώτου κινδύνευψε νὰ πεθάνη, ἄλλη μιὰ φορά.

Εὐτυχῶς ποὺ τὴ ζήτησε ἕνας μεγάλος χτηματίας γιὰ γυναῖκα του καὶ μὲ τὸν καιρὸ σέβστηκαν τὰ παλιά, καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχισε γιὰ τὴ δύστυχη γυναῖκα.

Ἀπὸ τὸ γάμο της αὐτὸ ἀπόκτησε τὸ Σῶτο.

Δὲν χάρηκε ὅμως τὸν πατέρα του, γιατὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια. Ἔτσι, ὅταν ἐκείνη ἔμαθε ὅτι εἶχε σκοπὸ ὁ γυιός της νὰ παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ Ἀντρέα Παπαζήτη, εἶδε νὰ ὀρθώνεται μπρός της ὅλο τὸ παρελθόν.

Τὸν ὥρκισε λοιπὸν στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα του, νὰ ξεχάση αὐτὴ τὴν κοπέλλα καὶ νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Γιὰ νὰ τὸν πείση μάλιστα ἀναγκάστηκε νὰ ταπεινωθῆ καὶ νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν τραγικὴ ἱστορία της.

—Μὰ τί φταίει ἡ Ἀλίκη, μητέρα; τῆς ἔλεγε ὁ Σῶτος.

Ἐκείνη ὅμως ἦταν ἀνένδοτη καὶ δὲν ἠσύχασε παρὰ μόνο ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγη μὲ τ' ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Γαλλία.

Ἔτσι, δὲν εἶδε τὴν Ἀλίκη, ὅταν ἔφυγε ὁ Σῶτος, οὔτε τῆς ἔγραψε ποτέ. Ντρεπόταν τὸν ἑαυτό του. Ζοῦσε ὅμως μὲ τὴν ἀγάμνησί της.

Καὶ τώρα ποὺ γύρισε, δὲν εἶπε τίποτα στὴ μητέρα του, μὰ δὲν τολμοῦσε καὶ ν' ἀντικρύση τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του.

Ζήτησε πληροφορίες, βέβαια, κι' ἔμαθε πὼς ἡ Ἀλίκη εἶχε χάσει τοὺς γονεῖς της τὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς καὶ τώρα ζοῦσε μόνη, ἀνύπαντρη, στὸ πατρῶο σπίτι, γιατὶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός της, γιατρὸς κι' αὐτός, ἔμενε, παντρεμένος, στὴν Ἀθήνα.

Ἄλλες λεπτομέρειες δὲν ἔμαθε, μὰ μιὰ νύχτα ἐνῶ περίμενε, ὅπως συνήθως, νὰ σβύσουν πάλι τὰ φῶτα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ νὰ φύγη, δὲν ἀντελήφθη τὰ ἐλαφρὰ βήματα μιᾶς γυναίκας.

Κι' ἄξαφνα, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη:

—Τί περιμένεις ἐδῶ, τέτοια ὥρα Σῶτο;

Ταράχθηκε κι' ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῆ, μὰ ἡ ἴδια φωνὴ τὸν συγκράτησε:

—Κι' ἡ ἀγάπη μας;

Εἶδε τότε δυὸ χέρια ν' ἁπλώνωνται καὶ ἡ Ἀλίκη μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ σπίτι.

Τὰ φῶτα ἀπὸ τὰ παράθυρα δὲν ἔσβυσαν ἐκείνη τὴ νύχτα...

Καθισμένοι ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο σ' ἕνα καναπεδάκι, ξαναθυμήθηκαν ὅλα τὰ παλιά.

Ἡ Ἀλίκη τοῦ διηγήθηκε τὶς πονεμένες ἡμέρες ποὺ πέρασε, μετὰ τὴν ἀναχώρησί του.

Τοῦ εἶπε, πὼς εἶχε πάει νὰ βρῆ τὴ μητέρα του, κι' ἐκείνη τότε τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Μὰ ἡ Ἀλίκη εἶχε πίστι στὴν ἀγάπη τους καὶ τὸν περίμενε.

Ἦταν βέβαιη πὼς θὰ γύριζε μιὰ μέρα στὴν ἀγκαλιά της.

★

Σὲ δυὸ μέρες ὁ Σῶτος ξανάφυγε γιὰ τὴ Γαλλία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν μόνος. Πλάϊ του καθόταν στ' αὐτοκίνητο ἡ Ἀλίκη, ποὺ τὴν παντρεύτηκε κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Τὰ φῶτα τοῦ ἀπόμερου σπιτιοῦ δὲν ἀνάβουν πιὰ τὴ νύχτα, δυὸ φάροι ὅμως, αὐτοκινήτου, φωτίζουν ἐμπρός τὸ δρόμο, ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀργοπορημένη εὐτυχία τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

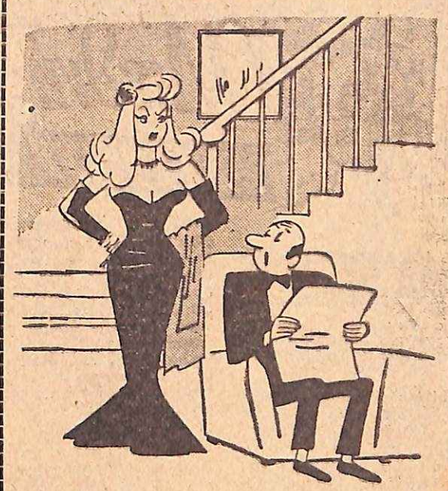

—Ἡ ἀδελφή σου ντύθηκε πρώτη! Τὴν πῆρε λοιπὸν ἐκεῖνος καὶ πῆγαν στὸν κινηματογράφο...

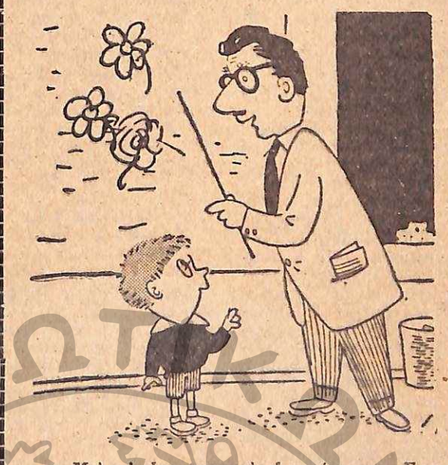

— Μιὰ κι' εἶναι κηπουρὸς ὁ πατέρας σου, Γιαννάκη, θὰ μπορῆς νὰ μοῦ πῆς ποιὰ εἶναι τὰ καταστρεπτικώτερα ἔντομα τοῦ κήπου...
— Οἱ συγγενεῖς, κύριε...

— Πὲς κάτι, Κωστάκη, γιὰ νὰ δείξω στὴν Εὐανθία, πὼς σὲ κάνω καὶ σωπαίνεις ἀμέσως!

Η ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ ΕΤΟΙΜΗ ΓΙΑ ΤΙΣ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Νέα ἀστέρια παρουσιάζονται στὸ ἀθλητικὸ στερέωμα καὶ παλιὰ χάνουν τὴ λάμψι τους

Ἡ Μελβούρνη πανέτοιμη δέχεται τοὺς πιστοὺς τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἰδέας. Ἄνοιξε τὶς πύλες τοῦ ὀλυμπιακοῦ χωριοῦ της τῆς ἀπ' τὶς 29 Ὀκτωβρίου. Θὰ φιλοξενήση 4.500 ἀθλητὰς καὶ 1.000 συνοδοὺς καὶ προπονητάς. Προσκάλεσε καὶ 180... μαγείρους. Αὐτοὶ θὰ προετοιμάζουν τὰ φαγητὰ τῶν ἀθλητῶν σύμφωνα μὲ τὶς προτιμήσεις τῆς πατρίδας των.

—Ἡ μόνη ἀνησυχία μου ἦταν τὸ ὀλυμπιακὸ χωριό, δήλωσε ὁ ὑποστράτηγος σὲν Γουΐλλιαμ Μπρίτζφορντ, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς XVI Ὀλυμπιάδος. Οἱ καταρρακτώδεις βροχὲς τοῦ τελευταίου μηνὸς ἐπηρέασαν τὸν ρυθμὸ τῶν οἰκοδόμων. Ὡστόσο, οἱ ἐργάτες μας δούλεψαν ὑπεράνθρωπα σὲ τρεῖς βάρδιες καὶ τὰ κατάφεραν. Οἱ ξένοι μας θὰ βροῦν στὸ ὀλυμπιακὸ χωριὸ τῆς Μελβούρνης ἀνέσεις, ποὺ δὲν ξανάβραν σὲ καμμιὰ ἄλλη Ὀλυμπιάδα.

Ὁ πρῶτος ἀθλητὴς ποὺ ἐγκαταστάθηκε, ἀνεπίσημα βέβαια, στὸ ὀλυμπιακὸ χωριὸ ἦταν ἕνας ἀθλητὴς τῆς Μαλαισίας. Δεύτερος ἦταν ὁ Γκόρντον Πάϊρυ, ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὰ 5.000 μ. Πῆγε νωρίτερα ἀπ' τοὺς συμπατριῶτες του στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ συνηθίση τὸ κλίμα της. Εὐγενικὸς ὁ Πάϊρυ ἔφερε γιὰ τὸν παγκόσμιο ἄσσο Αὐστραλὸ Τζὼν Λάντου εἰδικὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἀσθένεια τῶν τενόντων, ποὺ ὑποφέρει τοὺς τελευταίους μῆνες. Ἡ μεγάλη ἐλπίδα τῶν Αὐστραλῶν κινδυνεύει νὰ μὴ λάβη μέρος στοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Ὁ ἄλλος ἐπίδοξος Ὀλυμπιονίκης συμπατριώτης του Νταϊβιντ Στέφανς, «ὁ ἱπτάμενος γαλατᾶς τῆς Μελβούρνης» δὲ βρίσκεται σὲ φόρμα. Παραπονέθηκε πὼς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ παράτησε τὴ δουλειὰ τοῦ γαλατᾶ καὶ τοποθετήθηκε σ' ἄλλη ἐργασία, λιγώτερο κουραστική,... ἔχασε τὴ φόρμα του.

★

Ἐπανάστασι στοὺς διεθνεῖς ἀθλητικοὺς κύκλους! Ὁ νέος τρόπος ἀκοντισμοῦ «ἀ λ' Ἰσπανιόλ», ὅπως δηλαδὴ καθιέρωσαν νὰ ρίχνουν τὸ ἀκόντιο οἱ Ἰσπανοὶ σὰν νὰ ρίχνουν δίσκο, δημιούργησε μεγάλους πονοκεφάλους στοὺς διεθνεῖς ἐμπειρογνώμονες. Εἶναι κανονικὸς ὁ παλμός; Μέσα σὲ δυὸ μῆνες ὁ Γκάντρα Σαλσάντο, ὁ Ἐράσκουϊν καὶ ἄλλοι Ἰσπανοὶ ἀκοντισταί, ἄγνωστοι σχεδόν, κατώρθωσαν νὰ ξεπεράσουν τὰ 80 μ. Ὁ Ἐράσκουϊν κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ Πολωνοῦ Γιάνους Σίντλο.

Ἕνας μάλιστα νεαρὸς Φινλανδός, ὁ Μικιλίνεν, πέτυχε βολὴ στὸ Τσύρκου 86,70 μ. μὲ τὸ νέο παλμό. Οἱ ἐμπειρογνώμονες ἔχουν τὴ γνώμη πὼς στὴ Μελβούρνη δὲν θάναι παράξενο νὰ ἰδοῦμε βολὴ 100 μ.

Ὁ Ἕλληνας σκοπευτὴς ἰατρὸς Εὐάγγελος Χρυσάφης, ποὺ κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ σκοποβολῆς μὲ πιστόλι κατ' ἀνδρεικέλων τοῦ Οὐγγροῦ Τόκατς μὲ 582) 600 ἐπιτυχίες.

Ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ μᾶς ἔρχεται ἡ εἴδησι πὼς ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς Νίκος Κωστῆς, μὲ ἐπίδοσι 2 ὡρῶν 32' 30'' προκρίθηκε γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύση, ὡς τρίτος δρομέας, τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς στὸ Μαραθώνιο δρόμο τῆς Μελβούρνης.

—Ἡ Γερμανίδα Τσέντα Γκάστλ στὸ Ράϊχενχαλλ ἔτρεξε τὰ 80 μ. μετ' ἐμποδίων σὲ 10'' 7, ποὺ ὑστερεῖ μόλις ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου ἀπ' τὸ παγκόσμιο ρεκόρ της.

—Ὁ Αὐστραλὸς Τζὼν Μόνκτον ἐπέτυχε παγκόσμια ρεκὸρ στὴν ὑπτία κολύμβησι σημειώνοντας στὰ 100 μ. 1' 03'' 9, στὶς 110 γυάρδες 1' 04'' 6 καὶ στὰ 200 μ. 2' 20'' 2!

—Ὁ σάχης τῆς Περσίας θὰ συνοδεύση τὴν ὀλυμπιακὴ ὁμάδα τῆς πατρίδας του στὴ Μελβούρνη.

—Οἱ Γιουγκοσλάβες ἀθλήτριες σημειώνουν τελευταῖα μεγάλες προόδους. Ἡ Στσίμνικ ἔτρεξε τὰ 800 μ. σὲ 2' 13'' 7. Ἡ Καλούσεβιτς ἔρριξε ἀκόντιο 48,81 μ. Παράλληλα, ὁ γνωστὸς στὴν Ἑλλάδα ἐμποδιστὴς τῆς Γιουγκοσλαβίας Λόργκερ ἔτρεξε τὰ 100 μ. «σπρὶντ» σὲ 10'' 5!

— Νέος Τσέχος ἄσσος στὰ 3.000 μ., ὁ Μπρίλκα, ἔτρεξε σὲ 8' 48'' μὲ μεγάλη εὐκολία. Τί θὰ γίνη στὴ Μελβούρνη;

Γενικά, ἄσσοι χάνουν τὴ φόρμα τους καὶ νέες ἐκπλήξεις ἑτοιμάζουν οἱ β' κλάσεως πρωταθληταί. Ἀρκετοὶ Ἀμερικανοὶ «ἔπεσαν» ἀπ' τὶς ἐπιδόσεις τους. Φταίει ἄραγε τὸ σύστημα προολυμπιακῆς προκρίσεως. Σκεφτῆτε πὼς ὁ Ἕλλην Ρουμπάνης ἦλθε δεύτερος στὸ Μπερκέλεϋ τῆς Καλιφορνίας μὲ 4,34 μ. νικώντας τὸν Μάττος, ποὺ εἶναι ὁ τρίτος ἐκπρόσωπος τῆς Ἀμερικῆς στὴ Μελβούρνη. Καλὴ τύχη λοιπόν!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἐπιτυχημένη κλοπὴ

Οἱ κλέφτες ποὺ μπῆκαν μιὰ νύχτα σὲ κάποιο τυπογραφεῖο τῆς Μελβούρνης, δὲν ἔφυγαν μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια. Κλέψανε 10.000 ἀντίτυπα ἑνὸς φυλλαδίου, ποὺ εἶχε ἐκδώσει ἡ ἀστυνομία καὶ ποὺ περιεῖχε... ὁδηγίες πῶς νὰ προλαμβάνωνται οἱ κλοπές!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΕΛΕΙ — ΠΗΤΤΑ. 2) ΑΜΠΕΡ. 3) ΚΑΡΕΝΑ — ΡΑΣΚΙΝ. 4) ΟΛ — ΣΠΑ — ΤΙ. 5) ΛΑΣΣΑ — ΠΙΟΝΙ. 6) ΟΙ — ΑΠΕΛΠΙΣ — ΤΑ. 7) ΜΗ — ΤΟ. 8) ΣΑ — ΧΟΡΤΑΤΟ — ΡΑ. 9) ΩΡΙΩΝ — Ο.Υ.ΚΕΝ. 10) ΑΡ — ΣΑΝ — ΡΕ. 11) ΤΑΣΑΚΙ — ΙΤΑΜΟΣ. 12) ΑΛΥΚΗ. 13) ΑΝΤΙΟ — ΑΝΗΛΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΚΥΛΟ — ΣΩΣΤΗ. 2) ΑΙΜΑΡ. 3) ΕΒΡΟΣ — ΙΑΣΩΝ. 4) ΕΛΣΑ — ΧΩΡΑ. 5) ΕΑΝ — ΑΠΤΟΝ — ΚΑΙ. 6) ΙΜΑΣ — ΣΙΛΟ. 7) ΠΑΛΑΤΙΑ. 8) ΠΕΡΑ — ΝΙΚΑ. 9) ΗΡΑ — ΠΙΟΤΟ — ΤΗΝ. 10) ΣΤΙΣ — ΟΥΡΑ. 11) ΤΟΚΙΟ — ΚΕΜΑΛ. 12) ΝΤΟΡΕ. 13) ΑΝΑΙΑ — ΑΝΑΣΑ.

Ἡ παροιμία ποὺ σχηματίζεται εἶναι: «Θέλει τὴν πήττα σωστὴ καὶ τὸ σκύλο χορτάτο».

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) Τὸ 1868. 2) Στὴν Κίνα, 3) Ὁ Πλούτων. 4) Περὶ τὰ 20 ἑκατοστά. 5) Ἰῶδες. 6) Τὸ 1926. 7) Στὴ Βενετία τὸ 1640. 8) Τὸ 1926. 9) Ἀπὸ τὴν πόλι Σάρλεστον τῶν Η.Π. ὅπου πρωτοχορεύτηκε ἀπὸ νέγρους. 10) Οἱ Ἡν. Πολιτεῖες.

Λεξίγριφος

Λεγεὼν (Λέγε — ὧν).

Κρυπτογραφικὸ

1) ΥΑΚΙΝΘΟΣ. 2) ΑΚΑΝΘΑ. 3) ΚΥΘΝΟΣ. 3) ΙΑΝΘΟΣ. 5) ΝΑΟΣ 6) ΘΙΑΣΟΣ. 7) ΟΚΑ. 8) ΣΙΚΙΝΟΣ.

Αἴνιγμα

Ρώμη — ρώμη — ρώμι.

Στοιχειόγριφος

ΤΡΑΓΟΣ — ΤΑΓΟΣ.

Ποιὸ εἶναι τὸ μένος;

Ἡ καρδιὰ ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ σχεδίου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 614 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΡΚΙΝΟΣ — ΗΡΟΔΟΤΟΣ. 2) ΙΤΑΜΑ — ΚΡΗΤΙΚΑ. 3) ΤΙΜΕΣ — ΣΑΛΩΝΑ — ΑΡΠΑ. 4) ΣΩΑ — ΩΣΙΣ — ΣΑΝΣ — ΑΡΣ. 5) ΩΝ — ΕΝΕΣΙΣ — ΠΟΣΟΙ. 6) ΝΕΟΝ — ΑΤΤΙΛΑΣ — ΝΔ. 7) ΗΣΙΟΔΟΣ — ΑΙΑ — ΝΟΣΟΙ. 8) ΚΣ — ΛΑΥΡΑ — ΔΙΣΚΙΑ. 9) ΠΗ — ΑΙΜΑ — ΡΟΙΑ — ΩΑ. 10) ΚΥΜΑΤΑ — ΛΙΑΝΑ — ΑΜ. 11) ΑΡΑΙΑ — ΚΟΣ — ΕΤΟΙΜΟΝ. 12) ΛΕ — ΕΜΕΡΣΟΝ — ΝΑΜΑ. 13) ΑΤΙΝΑ — ΣΙΜΩΝΩ — ΟΤ. 14) ΝΟΝ — ΝΟΜΗ — ΚΕΝΑ — ΑΡΑ. 15) ΑΣΚΙ — ΠΑΛΛΗΣ — ΤΕΡΑΣ. 16) ΑΝΤΑΙΟΣ — ΟΜΑΛΑ. 17) ΑΛΣΑΤΙΑΣ — ΑΝΑΛΗΨΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΤΣΩΝΗΣ — ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 2) ΙΩΝΕΣ — ΠΥΡΕΤΟΣ. 3) ΡΙΜΑ — ΟΙΚΗΜΑ — ΙΝΚΑΣ. 4) ΚΤΕ — ΕΝΟΣ — ΑΙΕΝ — ΙΝΑ. 5) ΙΑΣΩΝ — ΑΤΑΜΑΝ — ΤΤ. 6) ΝΜ — ΣΕΠΟΛΙΑ — ΟΠΑΙ. 7) ΟΑΣΙΣ — ΣΑΜ — ΚΡΙΜΑΙΑ. 8) ΑΣΙΑ — ΥΑΛΟΣ — ΗΛΟΣ. 9) ΚΛ — ΣΤΑΡ — ΙΣΟΣ — ΛΣ. 10) ΗΡΩΣ — ΤΙΑΡΑ — ΝΙΚΗ. 11) ΡΗΝΑΝΙΑ — ΟΝΕ — ΜΕΣΟΝ. 12) ΟΤΑΝ — ΔΙΑΤΤΩΝ — ΜΑ. 13) ΔΙ — ΣΠΑΝΙΑ — ΝΑΤΑΛ. 14) ΟΚΑ — ΟΣΟΣ — ΑΙΝΩ — ΕΛΗ. 15) ΤΑΡΑΣ — ΣΚΩΜΜΑ — ΑΡΑΨ. 16) ΠΡΟΝΟΙΑ — ΟΜΟΡΑ. 17) ΣΤΑΣΙΔΙΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Λέει καὶ «εὐχαριστῶ»

Στὸ κεντρικὸ ταχυδρομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης τοποθετήθηκε μιὰ αὐτόματη μηχανή, ποὺ πουλάει γραμματόσημα, δίνει τὰ ρέστα καὶ λέει «εὐχαριστῶ».

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

Παράξενο διήγημα

—Ἤμουν τότε πολὺ φίλος μὲ τὸ δόκτορα Γκρίνελ... ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ καθηγητὴς Χίνκελ στὴ συντροφιά του, ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ ἐιλαδική προσοχή. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς ἐρευνοῦσε τὴ λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῶν ζώων. Εἶχε μελετήσει λοιπὸν ἐπιμελῶς τὰ ἀσθενέστατα ἠλεκτρικὰ ρεύματα, ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο καὶ προκαλοῦν τὶς διάφορες κινήσεις. Δὲν ἀρκέστηκε δὲ μόνο σ' αὐτό. Διοχετεύοντας μὲ μεταλλικὲς συσκευὲς στὰ ζῶα ἀκριβῶς ὅμοια ρεύματα, τὰ ἔκανε νὰ ἐκτελοῦν τὶς ἴδιες κινήσεις, δίχως νὰ τὸ θέλουν τώρα! Τὰ διεύθυνε ἀπὸ μακρυά, πατώντας τὰ διάφορα κουμπιὰ τῆς συσκευῆς του...

»Εἶχε κάνει τὰ πρῶτα του πειράματα σὲ ζῶα κατώτερα καὶ ἀτελῆ. Θυμᾶμαι πὼς παρακολούθησα ἕνα ἀπ' αὐτά... Ἕνας γυμνοσάλιαγκας σερνότανε πάνω σ' ἕνα γυαλί. Πέντε ἢ ἕξη λεπτὰ σύρματα ξεκινοῦσαν ἀπ' τὴ συσκευὴ τοῦ Γκρίνελ καὶ κατέληγαν στὸ σῶμα τοῦ ζώου. Κι' ἔτσι ὁ Γκρίνελ τὸ ἔκανε νὰ πηγαίνη ὅπου ἤθελε, δεξιά, ἀριστερά, ἐμπρός, πίσω... Φαινόταν ἐκ πρώτης ὄψεως ἕνα πείραμα ἀσήμαντο. Ἐγὼ ὅμως κατάλαβα ἀμέσως τὶς τεράστιες δυνατότητες ποὺ παρουσίαζε ἡ ἀνακάλυψι τοῦ Γκρίνελ... Θυμᾶμαι ποὺ τοῦ εἶπα ὅτι ἐλπίζα νὰ μὴ μπορέση ποτὲ νὰ ἐφαρμόση τὴ μέθοδό του σὲ ἀνθρώπους...

»Ὕστερα, οἱ πολλὲς ἀσχολίες μου μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω αὐτὸν καὶ τὴν ἐφεύρεσί του. Πέρασε ἕνας χρόνος. Στὸ μεταξύ, φαίνεται πὼς ὁ φίλος μου τελειοποίησε τὴ συσκευή του καὶ τὴ δοκίμασε σὲ πολυπλοκώτερους ὀργανισμούς.

»Ἂν δὲν τύχαινε νὰ γνωρίση τὸ δόκτορα Τζάκσον, θὰ συνέχιζε ἴσως τὶς ἔρευνες στὸ ἐργαστήριό του σ' ὅλη του τὴ ζωή... Αὐτὸς ὁ Τζάκσον ἦταν λιγώτερο ἐπιστήμων καὶ περισσότερο ἕνας τύπος ποὺ κυνηγοῦσε τὴν περιπέτεια καὶ τὴ ρεκλάμα. Εἶχε διοργανώσει ἐξερευνήσεις στὴν ἔρημο Γκόμπι, στὸν Ἀμαζόνιο, στὸν Ἀνταρκτικό, γιὰ νὰ κερδίση λεφτὰ ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἔγραφε κατόπιν καὶ ἀπ' τὰ φίλμ ποὺ εἶχε γυρίσει...

»Δὲν ξέρω πὼς ἔμαθε τὶς ἐργασίες τοῦ Γκρίνελ, οὔτε πῶς τὸν ἔπεισε νὰ συνεργασθοῦνε... Πάντως, ὁ Γκρίνελ ἔγινε ἀπὸ τότε μυστηριώδης. Δὲν ἔλεγε πιὰ σὲ κανένα τί ἔκανε. Ξέραμε μονάχα πὼς ἕφτιανε ἕνα πολὺ μεγαλείτερο καὶ τελειότερο μοντέλλο τῆς συσκευῆς του.

»Οἱ προετοιμασίες αὐτὲς κράτησαν ἕνα χρόνο. Ὕστερα ὁ Γκρίνελ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀφρική, μαζὶ μ' ἕνα σωρὸ κάσες μὲ τὰ μηχανήματά του. Ὁ Τζάκσον, συνεννοημένος μαζί του, μᾶς ἄφισε νὰ πιστέψουμε πὼς ἔλπιζε νὰ γυρίση μερικὰ ἐκπληκτικὰ φίλμ μὲ ἄγρια ζῶα, χρησιμοποιώντας τὶς συσκευὲς τοῦ Γκρίνελ.

»Ἀπόρησα ὡστόσο πῶς θὰ τὸ κατάφερναν, σύτό! Γιατὶ δὲν ἦταν δυνατόν, βέβαια, νὰ προσαρμόση ὁ Γκρίνελ τὰ ἠλεκτρόδιά του σ' ἕνα λιοντάρι ἢ σ' ἕνα ἐλέφαντα...

»Βρῆκα τὴν ἐξήγησι, ὅταν ἔμαθα ἀργότερα τὴν ἀλήθεια: Δὲν πήγαιναν στὴν Ἀφρικὴ οἱ δυό τους, ἀλλὰ στὸν Ἀτλαντικὸ σ' ἕνα σημεῖο τῶν δυτικῶν ἀφρικανικῶν ἀκτῶν, ὅπου ὁ ὠκεανὸς ἔχει τὸ μεγαλείτερο βάθος. Ἐκεῖ θὰ χρησιμοποιοῦσε τὶς συσκευές του ὁ Γκρίνελ—γιατὶ τὸ θαλασσινὸ νερὸ εἶναι καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

»Ναί, κυνηγοῦσαν μεγάλα ζῶα... ὄχι ὅμως τὶς ἑηράς!

»Δὲ θὰ μαθαίναμε ποτὲ τί συνέβη κατόπιν, ἂν ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ μικροῦ γιὼτ τοῦ Τζάκσόν δὲν ἐπικοινωνοῦσε ταχτικὰ μὲ κάποιο φίλο του ἐρασιτέχνη, στὴν Ἀμερική...

»Τὸ πλοῖο σταμάτησε λοιπὸν στὸ ὡρισμένο σημεῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κι' ὁ Γκρίνελ κατέβασε μέσα στὴν ἄβυσσο τὰ ἠλεκτρόδιά του, ἐνῶ ὁ Τζάκσον περίμενε ἀνυπόμονα μὲ τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή του.

»Πέρασε ἔτσι μιὰ βδομάδα. Ὕστερα, ἕνα ἀπόγευμα, οἱ δεῖκτες τῆς συσκευῆς τοῦ Γκρίνελ ἄρχισαν ξαφνικὰ νὰ χοροπηδάνε... Κάποιο μεγάλο ζωντανὸ πλάσμα εἶχε μπῆ στὴ ζώνη ἐπιδράσεως τῶν ἠλεκτροδίων!

»Τράβηξαν τότε σιγὰ - σιγὰ ἀπάνω τὰ καλώδια, καὶ μαζί τους ἔφεραν στὴν ἐπιφάνεια τὸν κάτοικο ἐκεῖνο τῆς ὑγρῆς ἀβύσσου... Νὰ πῶς τὸν περιέγραψε ὁ ἀσυρματιστής: «Μιὰ τεράστια πλαδαρὴ μάζα, ὡς χίλια μέτρα μακρειὰ γυαλιστερή, μὲ κοεμ χρῶμα καὶ μὲ ἀμέτρητα πλοκάμια ποὺ ξεκινοῦσαν ἀπ' τὸ κέντρο της, ἁπλώνονταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ συστρέφονταν σὰν πελώρια φίδια...».

»Ναί, ὁ Γκρίνελ κι' ὁ Τζάκσον εἶχαν ἀνεβάσει ἀπ' τὴν ἄβυσσο τὸ μεγαλείτερο καὶ μυστηριωδέστερο ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα: τὴ «βαθυτευθίδα», ἕνα γιγάντιο καλαμάρι, μακρύτερο ἀπὸ φάλαινα! Φαίνεται πὼς ὁ Γκρίνελ διεύθυνε ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ ζώου μὲ τὴ συσκευή του, ἐνῶ ὁ Τζάκσον τὸ κινηματογραφοῦσε μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος, γιατὶ ὁ Γκρίνελ τόκανε ὅ,τι ἤθελε.

»Ὅταν τελείωναν, θὰ τὸ κατέβαζε πάλι μέσα στὴν ἄβυσσο καὶ θὰ τ' ἄφιναν νὰ φύγη. Κι' ὁ Τζάκσον θὰ θάμπωνε τὸν κόσμο μὲ τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο φίλμ καὶ θὰ κερδίζε ὁλόκληση περιουσία... Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ προβλέψουν τί θὰ συνέβαινε!...

Ὁ καθηγητὴς Χίνκελ σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε:

—Ὅλα τὰ εἶχε λάβει ὑπ' ὄψι του ὁ Γκρίνελ. Δὲν εἶχε ὅμως σκεφτῆ πὼς μποροῦσε νὰ καῆ μιὰ ἀπὸ τὶς ἠλεκτρικὲς ἀσφάλειες τῆς μηχανῆς του, καὶ δὲν εἶχε φροντίσει νὰ ὑπάρχη ἑτοιμο ἀντιλλακτικό! Ἔτσι, ἡ «βαθυτευθίς», βρεθῆκε ξαφνικὰ ἐλευθερωμένη ἀπ' τὸν ἀόρατο ζυγὸ τῆς συσκευῆς. Κι' ἐκδικήθηκε ἐκείνους ποὺ τὴν εἶχαν ὑποδουλώσει, τυλίγοντας μὲ τοὺς πλοκάμους της τὸ πλοῖο τους καὶ τραβώντας το μαζί της στὸ βυθό!... Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κατηγορήση γι' αὐτό;

ΑΡΤΟΥΡ ΚΛΑΡΚ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 7.—
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 7.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀλλεργικὲς δερματίτιδες

Μὲ τὴν πρόοδο τῆς βιομηχανίας οἱ ἀλλεργικὲς ἀρρώστειες κάθε μέρα καὶ πληθαίνουν. Κάθε καινούργια βιομηχανία παρουσιάζει καὶ νέους τύπους ἀλλεργικῶν δερματίτιδων. Τὰ παλιὰ χρόνια οἱ ἀλλεργικὲς δερματίτιδες ἦταν πολὺ λίγες. Τώρα κάθε χρόνο παρουσιάζονται καὶ νέες περιπτώσεις, ποὺ ὀφείλονται σὲ νέα ἀλλεργογόνα. Ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀλλεργογόνα εἶναι τὰ προϊόντα τοῦ πετρελαίου (λίπη, ἀκάθαρτο πετρέλαιο, βενζίνη, νάφθα κλπ.), ἀλκάλια (σόδα, ποτάσσα, τσιμέντα κλπ.), ὀξέα (ὀξικό, ἀνθρακικό, ὑδροχλωρικό, θειϊκό, γαλακτικό, νιτρικὸ ὀξολικό, πικρικό, σαλικυλικὸ καὶ ἄλλα). Διάφορα φυτὰ (ἄνθη, φροῦτα, φύλλα), μέταλλα (χρώμιο, ἀρσενικό, ὑδράργυρος, ἀργίλλιο, χαλκός, φώσφορος, ψευδάργυρος κλπ.). Ἐλαστικὰ καὶ τὰ προϊόντα τους, διάφορες ἄλλες χημικὲς οὐσίες, χρώματα καὶ βαφές, κάρβουνα, πίσσα καὶ ἰαλλα ἀνάλογα προϊόντα, γοῦνες, ρητίνη καὶ τὰ σύνθετά της.

Ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾶ σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ αἴτια, ποὺ προκαλοῦν τὶς ἀλλεργικὲς δερματίτιδες, πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴν κεράτινη στιβάδα τῆς ἐπιδερμίδος. Ἡ ἐπιδερμίδα στὸ ἐπάνω μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ κεράτινα κύτταρα, πλατειά, ποὺ κάθονται τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ δὲν ἀφήνουν νὰ μποῦν ξένες οὐσίες μέσα στὸν ὀργανισμό. Οἱ ἰδρωτοποιοὶ ἀδένες πάλι βγάζουν ἱδρῶτα, ποὺ διαλύει καὶ ἀραιώνει πολλὲς οὐσίες καὶ ἔτσι χάνουν τὴ μεγάλη τους πυκνότητα καὶ δὲν προκαλοῦν μεγάλο ἐρεθισμὸ στὸ δέρμα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ σμηγματογόνοι ἀδένες μὲ τὸ σμήγμα τους, τὴ λιπαρὰ αὐτὴ οὐσία, ἐμποδίζουν νὰ μποῦν μέσα στὸ δέρμα οἱ διαλυτὲς οὐσίες στὸ νερὸ καὶ ἔτσι τὸ προφυλάττουν. Προφυλαξι στὶς ἐρεθιστικὲς ἠλιακὲς ἀκτῖνες ἐξασφαλίζει καὶ ἡ μελανίνη, ἡ χρωστικὴ αὐτὴ οὐσία, ποὺ βρίσκεται στὴ βασικὴ στιβάδα τῆς ἐπιδερμίδος.

Τὰ ξηρὰ δέρματα, δὲν ἀντέχουν σὲ ἀλκάλια καὶ ὀξέα, ἐνῶ τὰ λιπαρὰ δέρματα δὲν ἀντέχουν σὲ λιπαρὲς οὐσίες ὅπως συμβαίνει στοὺς ἐργάτες ποὺ τὰ ροῦχα τους βρέχονται μὲ λάδια καὶ λιπαρὲς ὕλες. Τὰ ἄτομα ποὺ ἱδρώνουν πολὺ προφυλάττονται ἀπὸ διαφορες ὑγρὲς τοξικὲς οὐσίες εὐκολώτερα γιατὶ ὁ ἱδρώτας τὶς διαλύει καὶ τὶς ἀραιώνει. Ἀλλ' ἂν οἱ τοξικὲς ἢ ἀλλεργογόνες οὐσίες εἶναι σκόνη, ποὺ ἀδιάλυτη δὲν ἐρεθίζει τὸ δέρμα, διαλύονται μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ ἀπορροφῶνται πιὸ εὐκολα, ἐρεθίζοντας τὸ δέρμα.

Ἡ ἡλικία παιζει ρόλο στὴ γένεσι τῶν ἀλλεργικῶν δερματίτιδων. Τὰ νέα ἄτομα εἶναι πιὸ εὐαίσθητα στὴν πρόκλησι αὐτῶν. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ εὐαίσθητες στὴν κλιμακτήριο περιοδο, τότε δηλαδὴ ποὺ παύει ἡ ἔμμηνος ρύσις. Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ παθαίνουν συχνὰ δερματίτιδες ἀπὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν. Στὴν προχωρημένη ἡλικία δύσκολα παρατηροῦνται ἀλλεργικὲς δερματίτιδες.

Οἱ ἐπαγγελματικὲς δερματίτιδες παρατηροῦνται σὲ ὡρισμένα ἄτομα, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ὡρισμένο ἐπάγγελμα. Ὅλα τὰ ἄτομα ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὸ δὲν παθαίνουν δερματίτιδες, ἀλλ' ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀπ' αὐτά.

Τὰ συμπτώματα εἶναι πρῶτα φαγούρα δυνατὴ στὸ μέρος ποὺ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀλλεργογόνο. Ἐπακολουθεῖ ἐρυθρότης, βλατίδες, οἰδημα. Τὸ δέρμα ὑγρώσσει καὶ μετὰ σχηματίζει λέπια καὶ κροῦστες. Τὸ ἐξάνθημα εἶναι ὅμοιο μὲ ὀξὺ ἐκζέμα.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ φανοῦν σὲ λίγες ὧρες, μετὰ τὴν ἐπαφὴ ἢ σὲ λίγες ἡμέρες. Καμμιὰ φορὰ περνᾶ πολὺς καιρός, χρόνια, χωρὶς ὁ ἐργάτης νὰ πάθη τίποτε ἀπὸ τὴν οὐσία ποὺ μεταχειρίζεται, καὶ μετὰ, χωρὶς καταφανῆ λόγο, ξεπᾶ ἡ ἀλλεργικὴ δερματίτις.

Μερικοὶ παθαίνουν μιὰ ἐλαφρὰ δερματίτιδα καὶ μετὰ παθαίνουν ἀγοσία, δηλαδὴ δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ πλέον τὸ ἀλλεργογόνο ποὺ μεταχειρίζονται, σὲ ἄλλους ὅμως ποὺ παθαίνουν δυνατὴ δερματίτιδα, δύσκολα προκαλεῖται ἀγοσία καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀλλάξουν ἐπάγγελμα. Σπάνια μπορεῖ ἕνας ποὺ ἔπαθε ἀπὸ μιὰ οὐσία δερματίτιδα, νὰ μὴν ἀνέχεται καὶ ἄλλες οὐσίες, ποὺ θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ προκαλέσουν δερματίτιδα. Λ.χ. ἕνας παθαίνει δυνατὴ δερματίτιδ

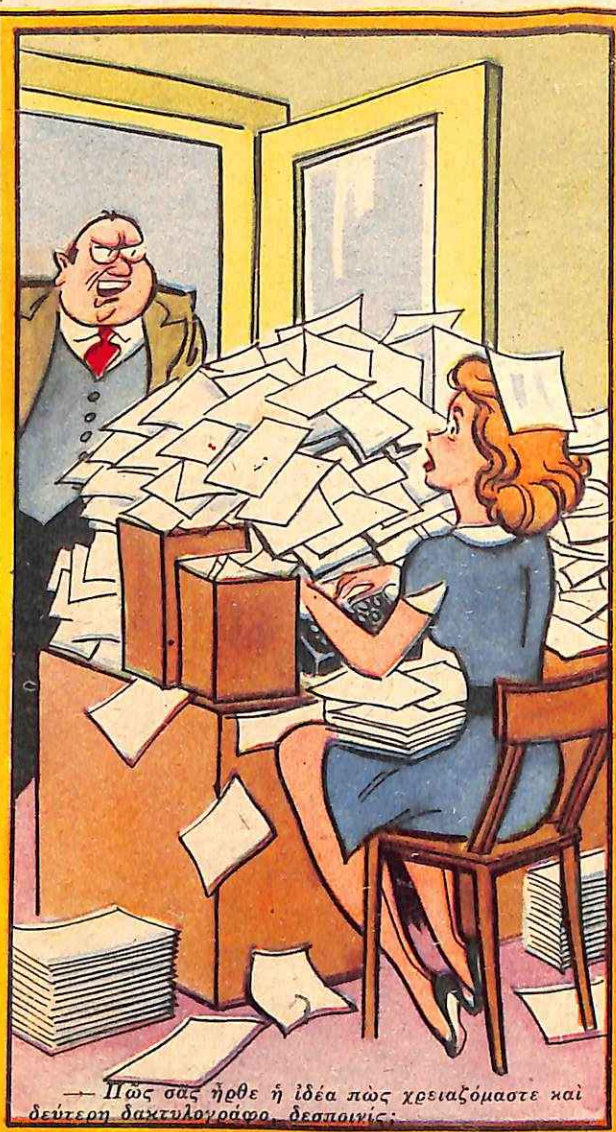

— Πῶς σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα πὼς χρειαζόμαστε καὶ δεύτερη δακτυλογράφο, δεσποινίς;

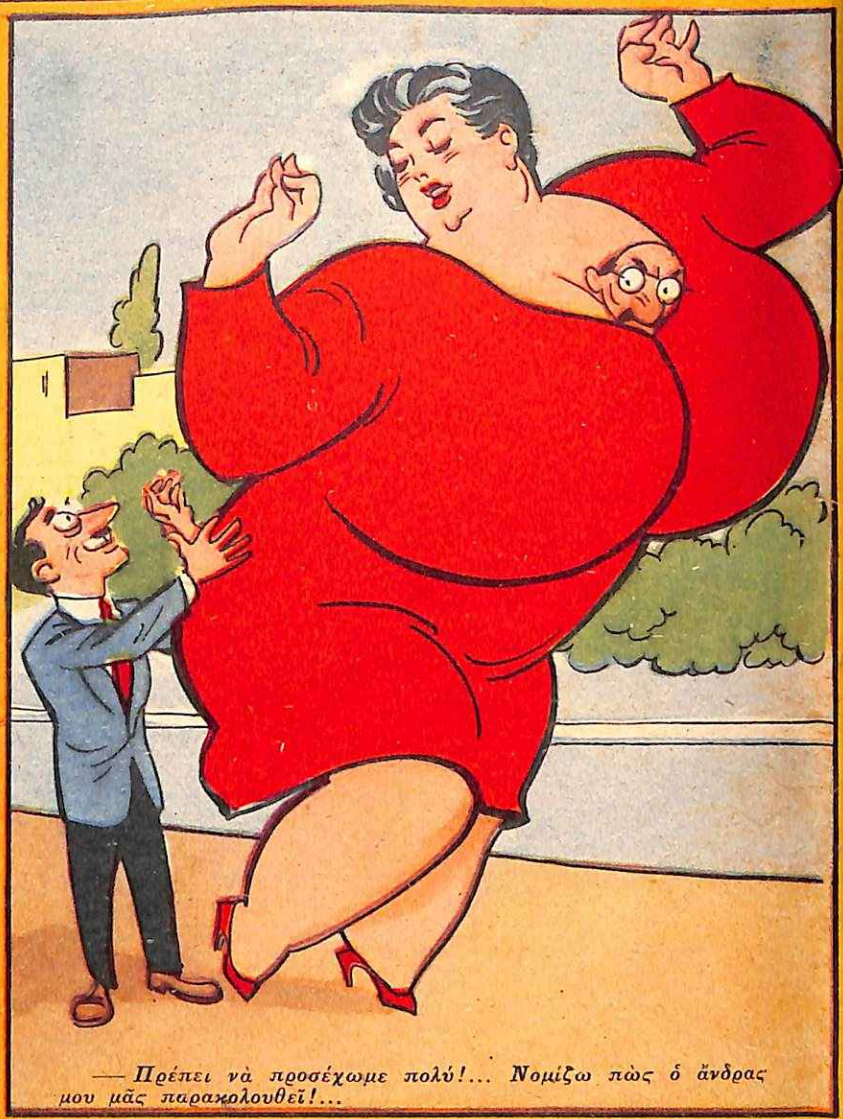

— Πρέπει νὰ προσέχωμε πολύ!... Νομίζω πὼς ὁ ἄνδρας μου μᾶς παρακολουθεῖ!...

ΘΡΑΣΟΣ

— Μὲ συγχωρεῖτε... Κάντε λίγη ὑπομονὴ νὰ σταματήση ἡ βροχὴ καὶ θὰ φύγω!...

— Καλημέρα σας, κύριε Παπαδόπουλε... Ἤρθα γιὰ τὴ φορολογία τοῦ εἰσοδήματος!

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ